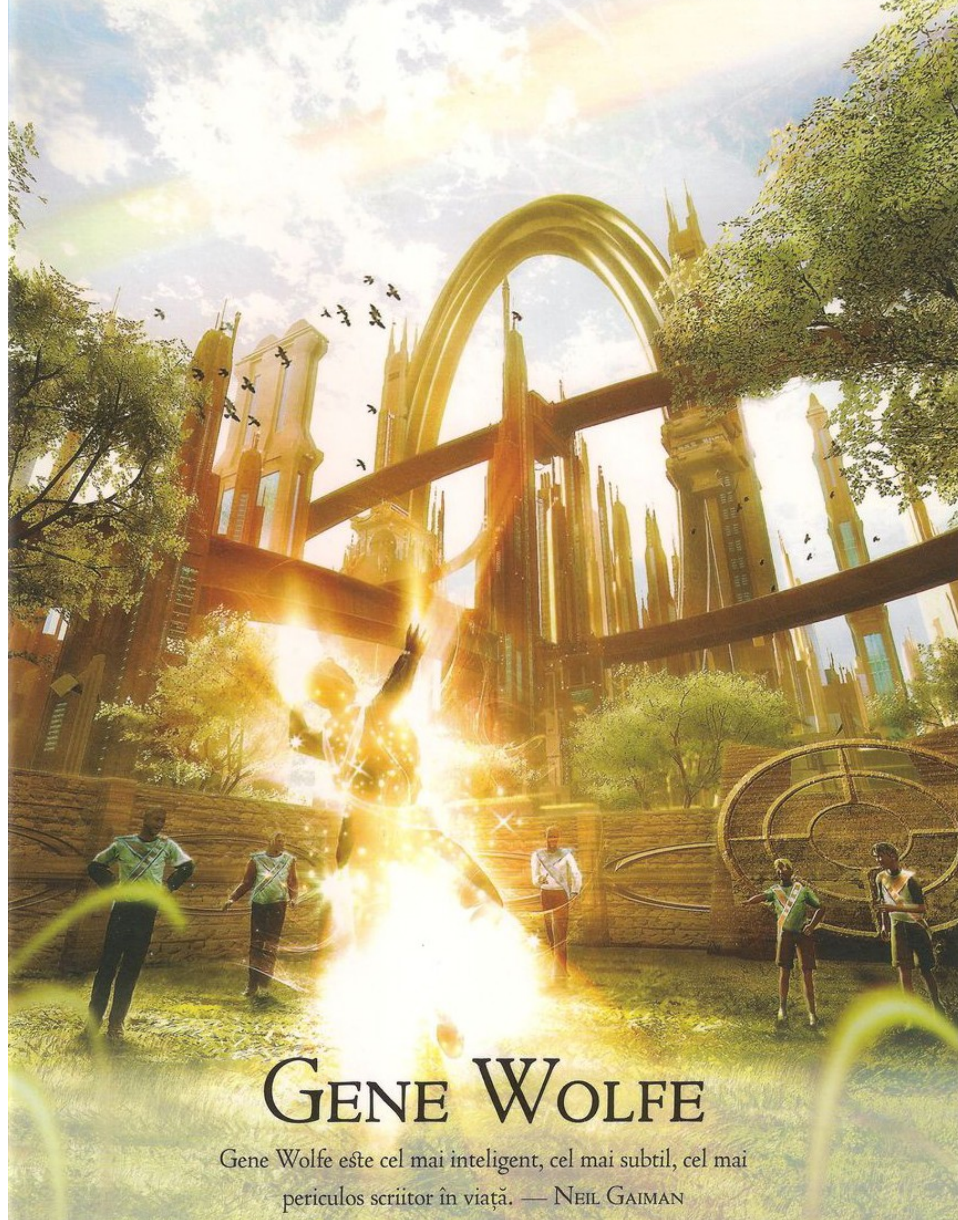
LITANIA SOARELUI LUNG

Prima jumătate a Cărţii Soarelui Lung

GENE WOLFE

Cuprins

DE PARTEA ÎNTUNECATĂ A
SOARELUI LUNG
GENE WOLFE
Gene Wolfe este cel mai inteligent, cel mai subtil, cel mai
periculos scriitor în viață. — NEIL GAIMAN

Gene Wolfe

De partea întunecată a Soarelui Lung

Traducere de Antuza Genescu

Gene Wolfe este cel mai mare scriitor al limbii engleze în viaţa. Daţi-mi voie să repet: Gene Wolfe este cel mai mare scriitor al limbii engleze în viaţă! Vorbesc serios. Shakespeare a fost un stilist mai bun, Melville a fost mai important pentru literatura americană, iar Charles Dickens a fost mai abil la crearea personajelor. Dar între scriitorii actuali, nu există nimeni care să se apropie măcar de Gene Wolfe ca strălucire a prozei, claritate a gândirii, şi profunzime a semnificaţiei.

— Michael Swanwick

Gene Wolfe este o comoară naţională.

— Damon Knight

Wolfe este Melville-ul nostru.

— Ursula K. Le Guin

Aceasta este artă de cel mai înalt nivel. Conţine toată magia pe care o aşteptăm de la Wolfe: frumuseţe înspăimântătoare, intrigă malefică, şi inovaţie uriaşă, şi mai conţine şi ce nu ne aşteptăm: dragoste, tandreţe şi umor.

— SF Eye

Cartea se dedică lui Joe Maybew, din cel puţin zece motive

Prefaţă

Înscăunat în 2007 în Hall of Fame a Muzeului de Science Fiction, Gene Wolfe este un maestru recunoscut al Science Fiction-ului şi Fantasy-ului, renumit pentru fuziunea unor elemente literare şi specifice genului în lucrările sale. Cele douăzeci şi cinci de romane de până în acest moment i-au adus premii şi aplauze din toată lumea: două premii World Fantasy, un Nebula, un premiu British Science Fiction, un premiu British Fantasy, două premii Locus, două premii SF Chronicle, un premiu John W. Campbell şi un premiu Apollo.

Gene Wolfe, singurul copil al părinţilor săi, s-a născut în Brooklyn, New York, pe 7 mai 1931. Familia lui s-a mutat de mai multe ori în copilăria sa, în Illinois, Massachusetts, Ohio şi Iowa. Când avea zece ani, s-au stabilit în Houston, Texas, unde a urmat şcoala elementară Edgar Allan Poe, şi nu putem să nu ne închipuim că un asemenea patron literar şi fantastic a lăsat o amprentă de durată asupra lui. La universitate a scris câteva povestiri pentru o revistă a campusului, primul lui contact cu experienţa de a fi publicat, dar în 1952, când a părăsit şcoala, a fost recrutat imediat pentru războiul din Coreea, unde a luptat ca infanterist şi a participat la luptă în prima linie. După ce a fost lăsat la vatră în 1954, s-a întors la universitate pentru a-şi da licenţa în inginerie mecanică. S-a convertit la catolicism pentru a se căsători cu Rosemery Dietsch; cei doi şi-au întemeiat o familie în Cincinnati, Ohio, unde Wolfe a lucrat ca inginer pentru Procter and Gamble. A început să scrie povestiri în 1957 şi a pătruns în lumea autorilor tipăriţi în 1965, apoi, în 1970, a urmat primul său roman. În 1972 Wolfe devine editor al revistei de afaceri industriale Plant Engineering, mutându-se cu soţia şi cei patru copii în Barrington, Illinois. În 1984, se retrage din slujba de la revistă pentru a se dedica complet scrisului.

Primele romane

Primul lui roman, *Operation ARES (Operaţiunea ARES,* 1970), este în mare măsură uitat, fiind considerat o lucrare necaracteristică, aducând mai degrabă cu stilul lui Heinlein din

anii 1950 decât cu cel al lui Wolfe din anii 1970. Este ca şi cum Wolfe, urmărind un scop clar, şi-ar fi ajustat estetica sa literară naturală pentru această carte, învârtind butonul până la zero, pentru a-şi declara loialitatea faţă de gen. Totuşi, în ciuda acestui fapt, romanul prezintă interes pentru fanul dedicat al lui Wolfe, întrucât conţine elemente prezente şi în lucrările sale de mai târziu.

Operaţiunea ARES ne prezintă o Americă a secolului douăzeci şi unu care a renunţat la tehnologie după ce a colonizat cu succes planeta Marte. Este un stat în pragul colapsului, cu un sistem de ajutor social distrus. Eroul, John Castle, face parte dintr-un grup revoluţionar numit „Operaţiunea Ares", condus şi susţinut de invadatori de pe Marte. Scopul lor este de a reinstaura democraţia tehnologică, iar revoluţia care urmează ne prezintă acţiunea atât pe plan militar, cât şi pe plan ideologic, cu o certitudine foarte diferită de ambiguitatea ulterioară a lui Wolfe în ceea ce priveşte asemenea subiecte.

Romanul al doilea al lui Wolfe, *Peace (Pace,* 1975), este un roman main-stream poate prea subtil. De data aceasta, este ca şi cum Wolfe ar fi rotit butonul genului la zero pentru a-şi exprima pe deplin latura literară. Totuşi, spre deosebire de *Operaţiunea ARES,* acest roman se bucură de stilul inconfundabil al lui Wolfe.

Pace este biografia lui Alden Dennis Weer, născut şi crescut într-un orăşel liniştit din centrul statelor Unite. Este bătrân şi pare dezorientat în timp ce ne este prezentat plimbându-se printr-o vilă mare şi goală. În aparenţă, poate fi citit ca *Slaughterhouse Five (Abatorul cinci)* de Kurt Vonnegut în ambianţa de declin dinastic a lui William Faulkner: uneori Alden apare ca un individ senil rătăcit în propria casă goală, alteori pare a fi ultimul om de pe Pământ. Sau poate este un om de vârstă mijlocie care suferă o cădere nervoasă din cauza singurătăţii şi muncii excesive, un om care se imaginează bătrân şi pierdut.

The Devil in a Forest (Diavolul într-o pădure, 1976) este un roman istoric pentru tineret cu aromă de fantasy, dar fără conţinut cu adevărat fantasy. El ne vorbeşte despre Mark, un ţăran orfan din Europa medievală, un băiat care răzbate printr-un peisaj oarecum ambiguu de forţe în opoziţie: Bine şi Rău, Creştin şi Păgân. Este, de fapt, un roman din specia scrierilor medievale numite mistere. Ca personaj, graţie naturii sale înviorătoare,

Mark este real şi modern, şi nu un simplu stereotip al ţăranului primitiv şi superstiţios.

Astfel, aceste trei romane timpurii arată rădăcinile ficţiunii de mai târziu a lui Gene Wolfe: convenţiile genurilor science fiction, fantasy, ficţiune pentru tineri şi mister, tehnicile ficţiunii literare şi un interes profund pentru istorie privită cu credinţa că oamenii, de-a lungul ei, sunt la fel de „moderni”.

Ciclul Urth

Cartea Soarelui Nou (1980–1983) este o capodoperă, adică o lucrare care arată măiestria artistului. Cu ea, Gene Wolfe a apărut brusc pe scenă, ca un fulger într-o zi fără nori. Cele patru volume ale seriei au câştigat împreună un Nebula Award, un World Fantasy Award, un British Science Fiction Award, două Locus Award, un British Fantasy Award, un SF Chronicle Award, un premiu Apollo şi un John W. Campbell Memorial Award.

În această serie science fantasy, Wolfe reinventează cadrul „Soarelui muribund” din *Zothique,* al lui Clark Ashton Smith, şi din *The Dying Earth,* al lui Jack Vance, fiind primul autor care a propus un erou pregătit să întâlnească zeii pentru a câştiga, pentru Pământ, un Soare nou, care să-l înlocuiască pe cel care decade. Cartea este o autobiografie a lui Severian, conducătorul suprem al continentului sudic al Urth-ului, Pământul nostru într-un viitor îndepărtat. Severian îşi începe viaţa ca torţionar, iar aventura neobişnuită care-i descrie ridicarea dintr-o poziţie umilă la cea mai mare din ţinut este subiectul principal al poveştii, dar de-a lungul drumului există mister, ambiguitate şi filosofie în minunăţia barocă a unei lumi fascinante.

Problema iniţială a lui Severian este că se îndrăgosteşte de o femeie prizonier, condamnată la un anumit tip de tortură care urma să dureze câteva săptămâni, până la moartea ei. După tortura iniţială, Severian, pentru a o scuti de suferinţă, încalcă legea şi-i permite o moarte rapidă. Din acest motiv, este alungat din ghildă, singura casă pe care o cunoscuse vreodată.

Câştigător al SF Chronicle Award, *The Urth of the New Sun* (1987) este o continuare la *Cartea Soarelui Noului.* În ea, Severian îşi ţine promisiunea de a călători cu o navă stelară spre un univers superior, pentru a înfrunta zeii şi a le trece testul. Această premisă relativ simplă conduce la o odisee halucinantă

prin spaţiu şi timp.

Seria Soldatului

Soldier of the Mist (Soldatul din ceaţă, 1986) este un fantasy istoric plasat în Grecia antică în jurul anului 479 î.Hr. Este jurnalul scris al unui mercenar pe nume Latro, blestemat ca amintirile să i se şteargă în fiecare zi. Mai mult decât o biografie, jurnalul este o unealtă pe care trebuie să o studieze în fiecare dimineaţă, înainte de a-şi continua căutarea pentru a afla de ce a fost blestemat şi cum ar putea să îndepărteze blestemul. Poate ca o compensaţie pentru starea lui, Latro are abilitatea supranaturală de a vedea zeii şi de a povesti cu ei. *Soldier of Arete (Soldatul Aristei,* 1989) îl găseşte călătorind spre nord în Macedonia, şi mult mai târziu, cartea premiată cu World Fantasy Award, *Soldier of Sidon (Soldatul din Sidon,* 2006) îl arată călătorind spre izvoarele Nilului, unde are de-a face cu o mitologie complet nouă.

Independente

Wolfe a scris un număr de romane independente care nu fac parte din nicio serie. A scris patru asemenea lucrări spre sfârşitul anilor 1980.

În *Free Live Free* (1984), un agent de vânzări, un detectiv particular, o prostituată şi o vrăjitoare îl caută împreună pe binefăcătorul lor dispărut, un bătrân numit Ben Free, într-o comedie excentrică plină de calambururi care îmbină science fiction-ul, ficţiunea poliţistă şi ţinutul lui Oz, totul în stilul unui film de Frank Capra.

There are Doors (Există Uşi, 1988) deschide portaluri între lumi paralele de Americi alternative, prin care dl. Green caută adevărata dragoste, o zeiţă care ar putea fi femeie. Într-una din lumile alternative, bărbaţii mor după ce inseminează femeile, un fapt biologic care le modelează în mod dramatic cultura şi civilizaţia.

Castleview (1990) este un fel de poveste arthuriană modernă bizară plasată în Vestul Mijlociu american. *Castleview* este un amestec de speculaţie istorică şi fantasy mitologic într-un cadru

urban modern, un orăşel liniştit numit Castleview, pentru că uneori un castel miraj se ridică la orizont. O familie nouă se mută în oraş şi, brusc, apar cavaleri fantomă şi alte ciudăţenii.

Pandora by Holly Hollander (Pandora de Holly Hollander, 1990) este un roman de mistere în genul Nancy Drew, renumita fată-detectiv. Când o tragedie loveşte un apropiat al ei, tânărul fiind ucis, Holly Hollander este convinsă că este vorba de crimă şi se dedică rezolvării cazului. Desfăşurându-se într-un Chicago contemporan, acest roman este cea mai curată expresie a tipului de roman poliţist pentru tineret, apărut pentru prima dată în *Diavolul într-o pădure.*

Ciclul Solar

În anii 1990, Wolfe s-a întors la universul cărţilor Soarelui Nou, pentru a ne spune o poveste diferită în două serii legate, care se petrece într-un sistem foarte îndepărtat de cel al Urth-ului.

Cartea Soarelui Lung (1993–1996) este o serie formată din patru volume *(De partea întunecată a Soarelui Lung, Lacul Soarelui Lung, Caldé al Soarelui Lung* şi *Exodul din Soarele Lung)* şi are loc pe o navă stelară uriaşă lansată de pe Urth cu mult înainte de naşterea lui Severian. Nava stelară este un cilindru uriaş care adăposteşte o lume interioară, ca un continent pe suprafaţa interioară a unei cutii de conserve. Acest târâm tubular este împărţit politic în oraşe-stat izolate, fiecare având un zeu sau zeiţă ocrotitoare dintr-un panteon păgân. Eroul este un preot numit Silk care este iluminat de un zeu diferit, Intrusul, şi descoperă că trebuie să colaboreze cu infractori pentru a-şi salva biserica din cartier.

Cartea Soarelui Scurt (1999–2001), continuarea *Cărţii Soarelui Lung,* este o serie formată din trei volume *(Pe apele Albastrului, În junglele Verdelui* şi *Întoarcerea la spirală).* Este vorba despre două lumi, numite Albastru şi Verde, colonizate de locuitorii navei stelare. Povestirea vorbeşte despre Horn, autorul şi editorul *Cărţii Soarelui Lung,* pornit în căutarea lui Silk, într-o călătorie care-l poartă prin mai multe lumi.

Cavalerul Vrăjitor

The Wizard Knight *(Cavalerul Vrăjitor,* 2004) este o serie formată din două romane, *Cavalerul* şi *Vrăjitorul.* Able, un băiat din America zilelor noastre, se trezeşte într-o lume ciudată de cavaleri galanţi, giganţi tâlhari şi ciudate creaturi de basm. Able învaţă cum să devină un cavaler galant şi curajos în teorie şi practică, prin lovituri grele şi eşecuri, într-o lume preluată din mitologia norvegiană şi era cavalerismului romantic, o nouă preluare a familiarului şi transformare a lui într-o lume obsesiv de străină şi vibrantă.

„Independent” sau companion secret?

Pirate Freedom (Libertate de pirat, 2007) este considerată o lucrare independentă, dar eu o consider un companion al romanului *Cavalerul Vrăjitor.* Un companion întunecat, sau umbră, dacă doriţi. Din nou, un băiat american este aruncat într-o lume străină. Dar Christopher nu ajunge într-o lume imaginară de cavalerism înalt, ci eşuează în epoca istorică a piraţilor, un timp de pură brutalitate. În loc să înveţe cum să devină un cavaler meritoriu, Chris trebuie să lupte pentru a nu deveni un pirat sângeros, aşa cum i-o cer vremurile. Toate filmele cu piraţi purificate şi permise şi copiilor, de la Comoara din Insulă la ultimul film Disney, sunt pedepsite să coboare pe scândura care le duce la înec. Graţie lui Wolfe, viziunea voastră despre filmele cu piraţi se va schimba definitiv.

Cartea Soarelui Lung – prezentare specială

Deşi se desfăşoară în universul Soarelui Nou, seria Soarelui Lung nu aparţine acelui tip relativ rar de science fantasy al „Soarelui muribund”. Ea ţine de tradiţia mai bine reprezentată a „navei stelare de generaţii”, un subgen al science fiction-ului ilustrat de Robert A. Heinlein, Harry Harrison şi Brian Aldiss, pentru a numi doar câţiva. Ce o diferenţiază de cărţile Soarelui Nou este stilul: în loc de forma barocă a unei civilizaţii decadente, cvasi-medievale, Soare Lung este scris în proza curată a civilizaţiei occidentale a începutului de secol 20. Dacă

eroul Soarelui Nou era sumbrul torţionar Severian prezentat în urcare pe scara socială, eroul Soarelui Lung este preotul radios Silk, care coboară spre cele mai de jos pături ale societăţii.

Silk devine un detectiv asemănător părintelui Brown din lucrarea *Father Brown in space (Părintele Brown în spaţiu),* a lui G.K. Chesterton, nu doar din punct de vedere al misterului, ci şi prin stilul naraţiunii. Dar Silk nu este un preot creştin; el slujeşte în numele unui panteon imperial păgân, care foloseşte ecrane TV pentru a se adresa celor care îi divinizează, şi nu este nici un filosof arogant şi superior, care nu-şi pătează niciodată mâinile; este un măcelar care, în timpul sacrificiilor animale, citeşte în măruntaiele lor mesajele zeilor.

Citesc opera lui Gene Wolfe timp de aproape treizeci de ani, şi totuşi vă invidiez. Sunteţi pe cale să citiţi o carte minunată pentru prima dată. Are intriga şi bătăliile din *Operaţiunea ARES,* ceva din ambiguitatea din *Pace* şi misterul din *Diavolul într-o pădure,* toate turnate într-o lume tehno-clasică imaginară de validitate istorică. Dacă vă va plăcea destul ca să o citiţi şi a doua oară, veţi descoperi că răsplăteşte recitirea.

Aşa că vă urez lectură plăcută şi, dacă vă hotărâţi să vă alăturaţi comunităţii internaţionale a fanilor lui Wolfe, noi vă aşteptăm cu braţele deschise (şi cu o mulţime de teorii revoltătoare).

— Michael Andre-Driussi[1], 2008

[1] Autorul renumitului *Lexicon Urthus,* o enciclopedie a lumii Soarelui Nou.

Capitolul 1
Manteionul de pe Strada Soarelui

Patera Silk fusese cuprins de iluminare pe terenul de sport; nimic nu mai putea fi la fel după aceea. Mai târziu, vorbind despre asta, şoptind către sine în orele liniştite ale nopţii, după cum îi era obiceiul – precum şi odată, când îi povestise Mayterei Marble[2], care era Maytera Rose[3], de asemenea – spuse că fusese ca şi cum cineva, care se aflase în spatele lui dintotdeauna, lângă umărul lui cei stâng şi cel drept (ca să zic aşa), după atâţia ani de tăcere grea de înţelesuri, începuse să-i vorbească şoptit în ambele urechi. Băieţii mai mari marcaseră din nou, îşi aminti Patera Silk, iar Horn[4] se pregătea să profite de o nouă ocazie, când vocile se făcuseră auzite şi tot ceea ce fusese ascuns ieşise la iveală.

Puţine dintre lucrurile ascunse aveau înţeles şi niciunul nu era urmarea celuilalt. El, tânărul Patera Silk[5] (silueta aceea mecanică absurdă), privea din afară spectacolul unui mecanism de ceasornic ale cărui arcuri se opriseră – Horn cel înalt întinzând mâna după minge, zâmbetul lui strălucitor îngheţat pentru totdeauna – Patera Pike cel mort, murmurând rugăciuni, în timp ce tăia gâtul unui iepure pestriţ, cumpărat de el însuşi;

— O femeie moartă pe o alee de lângă strada Argintului şi oamenii din cartier;

— luminile de sub picioarele celorlalţi, asemenea oraşelor joase pe cerul nopţii; (şi, o!, sângele cald al iepurelui scurgându-se pe mâinile reci ale lui Patera Pike);

— casele mândre de pe Palatin;

— Maytera Marble jucându-se cu fetele, Maytera Mint[6] dorind să aibă curaj. (Bătrâna Maytera Rose rugându-se de una singură la Scylla cea aspră la vorbă, în palatul ei de sub Lacul Limna).

— Feather[7] căzând, nu atât de lin precum îi suna numele,

---

2 Marmură.

3 Trandafir.

4 Corn.

5 Mătase.

6 Mentă.

7 Pană.

îmbrâncit de Horn, încă neatingând blocurile de rocă albă zdrobite, deşi ele ar fi trebuit să reziste până la sfârşitul spiralei;

— Viron şi lacul, culturile veştejindu-se pe câmpii, smochinul putrezind şi cerul larg şi gol. Toate acestea şi multe altele, minunăţii şi grozăvii, roşu sângeriu şi verde plin de viaţă, galben, albastru, alb şi negru de catifea, celelalte culori amestecate, dar şi altele, pe care el nu le văzuse niciodată.

Dar toate acestea parcă nu însemnau nimic. Vocile erau cele care contau, şi doar cele perechi (deşi erau mai multe, ştia sigur, numai de-ar avea el urechi să le audă), restul nu era decât un spectacol fad, dat pentru ca el să ştie exact ce reprezenta, desfăşurat în faţa lui ca să ştie cât de preţios era, deşi mecanismul strălucitor al ceasornicului o luase razna şi trebuia să-l repare; pentru aceasta se născuse el.

Uneori i se întâmpla să uite restul, dar alteori îşi amintea totul, adevăruri dure învăluite într-o certitudine nouă; dar n-a uitat niciodată vocile care erau, de fapt, una singură şi ceea ce rostiseră ele (adică ea); n-a uitat niciodată lecţia amară, deşi o dată sau de două ori a încercat să şi-o alunge din minte, cuvintele alunecând, auzite în vreme ce micuţul Feather, bietul de el, cădea, în vreme ce sângele cald al iepurelui împroşca altarul, în vreme ce Primii Colonişti se instalau în casele pregătite pentru ei în Vironul familiar, în vreme ce femeia moartă părea că mişcă, zdrenţele-i fluturând în bătaia vântului fierbinte, născut la jumătatea drumului în jurul spiralei, un vânt care bătea tot mai tare şi mai sălbatic, în vreme ce mecanismul ceasornicului, care nu se oprise niciodată cu adevărat, porni din nou.

— *Nu voi da greş,* le spusese el vocilor şi simţi că minte, dar şi că e aprobat.

Pe urmă.

Pe urmă...

Mâna lui stângă se mişcă, înşfăcând mingea chiar din degetele lui Horn.

Patera Silk se răsuci. Mingea neagră căzu ca o pasăre moartă, exact prin inelul din capătul celălalt al terenului. Lovi placa de cremene cu o bufnitură triumfătoare urmată de o ploaie de scântei albastre şi săltă pe inel a doua oară.

Horn încercă să-l oprească, dar Patera Silk îl trânti la pământ, prinse mingea din nou şi o trimise rapid în inel pentru încă o dublă. Monitorul cântă imnul victoriei pe trei note şi figura cenuşie, ameţită, apăru să anunţe scorul final: treisprezece la

doisprezece.

Nu era un scor rău, îşi zise Patera Silk când luă mingea de la Feather şi o îndesă în buzunarul pantalonilor. Băieţii mai mari nu se vor supăra prea tare, iar cei mici vor fi în extaz.

Măcar asta era limpede. Îşi reprimă impulsul de a-i linişti pe copii şi-i luă pe umeri pe doi dintre cei micuţi.

— Înapoi în clasă, le spuse el. Toată lumea la ore. Puţină aritmetică n-o să vă strice. Feather, aruncă-i lui Villus prosopul meu, te rog.

Feather, unul dintre băieţii mai măricei, îl ascultă; Villus, băiatul de pe umărul drept al lui Silk, reuşi să prindă prosopul, deşi nu cu multă îndemânare.

— Patera – îndrăzni Feather – tu întotdeauna spui că putem învăţa din orice.

Silk încuviinţă din cap, ştergându-se pe faţă şi frecându-şi părul blond, deja dezordonat. Fusese atins de un zeu! De Intrus; şi, deşi acesta nu era unul dintre Cei Nouă, era totuşi un zeu, fără îndoială. Aceasta, aceasta era iluminarea!

— Patera?

— Te-ascult, Feather. Ce voiai să mă întrebi?

Dar iluminarea era pentru teodidacţi, iar el nu era un teodidact sfânt, nicio figură pictată pestriţ, cu coroană de aur, din scrieri. Cum să le spună acestor copii că în toiul jocului lor…

— Şi ce învăţăm din victoria noastră, Patera?

— Că trebuie să răbdaţi până la capăt, îi răspunse Silk, cu gândul tot la învăţătura Intrusului.

Una dintre balamalele porţii de pe teren era ruptă; doi băieţi fură nevoiţi să ridice poarta şi-o lăsară pe spate cu un scârţâit. Se va rupe cu siguranţă şi cealaltă balama, cât de curând, dacă nu lua măsuri. Mulţi teodidacţi nu povesteau, cel puţin aşa învăţase el la şcoală. Alţii povesteau numai pe patul de moarte; înţelegea asta pentru prima oară.

— Noi am răbdat pana la capăt – îi aminti Horn – dar totuşi am pierdut. Eşti mai mare decât mine. Mai mare decât noi toţi.

Silk încuviinţă din cap cu un zâmbet:

— N-am spus că singurul scop e victoria.

Horn vru să continue, dar se opri, cu ochi gânditori. Silk îi coborî pe Goldcrest şi Villus de pe umeri în dreptul porţii şi se şterse pe piept, apoi îşi luă tunica neagră de pe cuiul pe care o atârnase. Strada Soarelui era paralelă cu astrul, aşa cum spunea şi numele ei, şi de obicei la ora asta era fierbinte. Îşi trase tunica

peste cap cu regret, simţind mirosul propriei transpiraţii.

— Ai pierdut – îi spuse lui Villus, odată tunica sufocantă aranjată – când Horn ţi-a luat mingea. Dar ai câştigat când a câştigat toată echipa noastră. Ce ai învăţat din asta?

— Că victoria şi înfrângerea nu înseamnă totul, răspunse Feather, văzând că micul Villus tace.

Roba neagră largă căzu peste tunică, cuprinzându-l pe Patera Silk.

— Foarte bine, îi spuse el lui Feather.

În timp ce cinci băieţi închideau poarta terenului, umbra slabă şi difuză a unui Zburător trecu rapid pe strada Soarelui. Băieţii se uitară la ea şi câţiva dintre cei mai mici se întinseră după pietre, deşi Zburătorul era de trei-patru ori mai sus decât cel mai înalt turn din Viron.

Silk se opri în loc şi-şi ridică ochii în sus, cu o invidie veche, pe care se lupta s-o reprime. I se arătaseră oare Zburătorii printre miriadele de viziuni săltăreţe? Credea că da, dar văzuse atât de multe!

Aripile disproporţionate, transparente, erau aproape invizibile în lumina Soarelui neacoperit de nori, aşa încât Zburătorul păru că zboară fără ele, doar cu mâinile întinse şi picioarele lipite, o siluetă neagră, sinistră, pe suprafaţa de aur fierbinte.

— Dacă Zburătorii sunt oameni – îşi certă Patera Silk băieţii – ar fi un lucru rău să-i lovim cu pietre. Dacă nu sunt, trebuie să vă gândiţi că sunt mai sus decât ne aflăm noi pe spirala spirituală, aşa cum sunt ei pe cea temporală. Chiar dacă ne spionează, ceea ce eu nu cred, adăugă el un gând întârziat.

Oare fuseseră şi ei cuprinşi de iluminare, oare de asta zburau? Oare vreun zeu ori vreo zeiţă – poate Hierax sau tatăl lui, Pas, stăpânul cerurilor, îi învăţa pe favoriţii lui arta zborului?

Uşa palestrei, greoaie şi bătută de vremuri, nu se deschise decât după ce Horn se luptă bărbăteşte cu zăvorul ei. Ca întotdeauna, Silk îi predă mai întâi pe băieţii mai mici Mayterei Marble.

— Am obţinut o victorie nemaipomenită, îi spuse el.

Ea scutură din cap prefăcându-se descurajată. Faţa ei ovală, fină, lucea în lumina Soarelui care pătrundea prin geam.

— Bietele mele fete au fost, vai de mine, înfrânte, Patera. Mi se pare că fetele cele mari ale Mayterei Mint cresc mai repede şi mai puternice cu fiecare săptămână ce trece. Crezi oare că Molpe, zeiţa noastră cea îndurătoare, o să le facă şi pe ale mele

mai rapide? Se pare că nu…

— Când o să fie mai rapide, o să fie mari, poate.

— Aşa trebuie să fie, Patera. Iar eu am rămas aceeaşi fetiţă care profită de orice ocazie ca să lase la o parte descăzutul şi scăzătorul, oricând gata de vorbă, niciodată de muncă. – Maytera Marble se opri, îndoind indicatorul cu degetele ei de oţel uzat în timp ce-l studia pe Silk. – Fi atent în după-amiaza asta, Patera. Probabil că eşti deja obosit, după ce-ai făcut mişcare toată dimineaţa şi te-ai jucat cu băieţii. Să nu cazi de pe acoperiş.

Patera zâmbi.

— Am terminat cu reparaţiile pe ziua de azi, Maytera. O să fac un sacrificiu după manteion – unul personal.

Bătrâna sibilă îşi lăsă capul lucios pe-o parte, ridicând din sprânceană.

— Atunci îmi pare rău că nu va participa şi clasa mea. Crezi că mielul tău va fi mai pe placul Celor Nouă fără noi?

O clipă, Silk fu ispitit să-i spună totul, pe loc. Dar inspiră adânc, zâmbi şi închise uşa.

Majoritatea băieţilor mai mari intraseră deja în clasa Mayterei Rose. Silk îi scoase afară pe ceilalţi dintr-o privire, însă Horn ezita.

— Pot să vorbesc cu tine, Patera? Numai un minut.

— Dar numai un minut.

Văzând că băiatul tace, adăugă:

— Te-am lovit? Dacă-i aşa, îmi cer iertare, n-am făcut-o intenţionat.

— E… – Horn lăsă întrebarea plutească neterminată, cu ochii la scândurile crăpate ale podelei.

— Vorbeşte, te rog. Sau întreabă-mă când mă întorc. Ar fi mai bine aşa.

Privirea băiatului înalt se mută pe pereţii văruiţi, din cărămidă şi noroi.

— Patera, e-adevărat că o să ne dărâme palestra şi manteionul? Că va trebui să pleci în altă parte sau nicăieri? Tata a auzit astea ieri. E-adevărat?

— Nu.

Horn ridică ochii plini de speranţă, deşi răspunsul negativ ferm îl lăsase fără cuvinte.

— Palestra şi manteionul nostru vor fi aici anul viitor, şi anul de după el, şi anul de după acela de asemenea. – Deodată, conştient de postura în care se afla, Silk îşi îndreptă spatele. –

Te-ai liniştit? S-ar putea să ajungă şi mai mari, şi mai renumite, iar eu sper că va fi aşa. Poate c-o să ne vorbească din nou un zeu sau o zeiţă prin Fereastra sacră, cum a făcut Pas când Patera Pike era tânăr – nu ştiu, deşi mă rog pentru asta în fiecare zi. Dar când o să fiu la fel de bătrân ca Patera Pike, oamenii din acest cartier tot vor avea un manteion şi o palestră. Să nu te îndoieşti niciodată de asta.

— Voiam să spun…

Silk încuviinţă din cap.

— Ochii tăi au spus deja ceea ce voiai. Îţi mulţumesc, Horn. Îţi mulţumesc. Ştiu că mă pot baza pe tine oricând am nevoie şi că mă vei ajuta fără să ţii cont de sacrificii. Dar, Horn…

— Da, Patera?

— Eu ştiam deja.

Băiatul scutură din cap.

— Şi toţi puştii ceilalţi, Patera. Cunosc câteva zeci dintre ei în care putem avea încredere. Dacă nu mai mulţi.

Horn stătea drept ca un Gardian la paradă. Puţin şocat în sinea sa, Silk îşi dădu seama că băiatul stătea neobişnuit de drept ca să-l imite şi că ochii lui negri şi limpezi erau aproape la înălţimea alor săi.

— Şi după aceea, continuă Horn, o să vină alţi băieţi. Şi bărbaţi.

Silk înclină din cap încă o dată, reflectând grav la faptul că Horn era deja un bărbat în cele mai importante privinţe, şi încă unul mult mai bine educat decât mulţi.

— Nu vreau să crezi că sunt supărat din cauza asta – că m-ai trântit la pământ. M-ai lovit tare, dar ăsta-i farmecul jocului.

Silk scutură din cap.

— Ăsta e modul de-a juca. Farmecul însă vine când cel mic îl dărâmă pe cel mare.

— Ai fost cel mai bun jucător al lor, Patera. N-ar fi fost cinstit faţă de ei dacă n-ai fi jucat cât de bine ai putut. – Horn aruncă o privire peste umărul lui Patera, la uşa deschisă a clasei Mayterei Rose. – Acuma trebuie să plec. Mulţumesc, Patera.

Există în Scrieri un rând care se aplică jocului şi lecţiilor lui – lecţii mai importante, simţi Silk, decât orice le-ar fi predat Maytera Rose; dar Horn ajunsese în dreptul uşii. În spatele lui, Silk murmură:

— *Oamenii construiesc cântare, dar zeii suflă pe platanul cel mai uşor.*

Îşi însoţi ultimele vorbe de un oftat, ştiind că citatul venise cu o secundă prea târziu şi că Horn întârziase şi el; că Horn îi va spune Mayterei Rose cum el, Patera Silk, îl reţinuse, că Maytera Rose tot îl va pedepsi, fără să-i pese dacă era adevărat sau nu.

Silk se întoarse să plece. Nu avea rost să rămână să asculte, băiatului i-ar fi mult mai rău dacă ar interveni. Cum de-a putut Intrusul să aleagă aşa un nepriceput ca el? Era posibil ca zeii înşişi să-i treacă cu vederea slăbiciunea şi prostia?

Unii dintre ei?

Casa de bani ruginită a manteionului era goală, ştia asta; dar îi trebuia o victimă, şi încă una pe măsură. Părinţii vreunuia din studenţi s-ar putea să-i împrumute cinci sau chiar zece biţi, iar umilinţa de a cere bani împrumut de la oameni săraci va fi cu siguranţă benefică. Hotărârea lui ţinu câtă vreme îi trebui să închidă uşa îndărătnică a palestrei şi s-o pornească spre piaţă; îşi pierdu însă din fermitate când îşi imagină lacrimile copilaşilor rămaşi fără lapte şi pâine uscată la cină. Nu. Trebuie să ia credit de la vânzători.

Trebuie. Oferise el vreodată un singur sacrificiu, cât de mic, Intrusului? Niciodată. Nici măcar unul, în toată viaţa lui. Şi totuşi Intrusul îi dăduse credit nelimitat, de dragul lui Patera Pike. Cel puţin era un fel de a privi lucrurile. Poate cel mai potrivită. Sigur că nu va fi niciodată în stare să-l răsplătească pe Intrus pentru cunoştinţe şi onoare, oricât de mult s-ar strădui. Nu era de mirare…

Picioarele lungi ale lui Silk îl purtau din ce în ce mai repede, cu viteza gândurilor sale.

Vânzătorii nu dădeau niciun fel de credit, era adevărat. Nu-i creditau pe auguri. Cu siguranţă nu-l vor credita pe cel al cărui manteion se afla în cartierul cel mai sărac al oraşului. Dar Intrusul nu putea fi ignorat, deci vor fi nevoiţi să i-l dea. Va trebui să fie ferm în faţa lor, foarte ferm. Să le aducă aminte că deja Intrusul îi stima cel mai puţin dintre oameni, că, după cum spun scrierile, odată (posedând şi iluminând un om norocos) îi bătuse măr în persoană. Şi, deşi Cei Nouă se puteau mândri pe bună dreptate…

Un plutitor negru civil trecu bârâind pe strada Soarelui, împrăştiind bărbaţii şi femeile şi evitând rablele de căruţe şi măgăruşii suri răbdători, suflantele ridicând un nor de praf înecăcios, galben şi fierbinte. La fel ca restul lumii, Silk îşi întoarse faţa şi-şi acoperi nasul şi cu gura cu marginea robei.

— Hei, tu de colo! Augurule!

Plutitorul se oprise, bârâitul transformându-se într-un scâncet când vehiculul se opri pe strada cu urme de roţi. Un bărbat bine făcut, musculos, cu înfăţişare prosperă, care stătea în compartimentul pentru pasageri, flutură un baston.

— Înţeleg că eu sunt cel căruia vă adresaţi, domnule. Aşa este?

Bărbatul prosper se agita nerăbdător.

— Vino aici.

— Asta şi am de gând, îi spuse Silk. Trebui să facă un ocol din cauza unui hoit de câine din rigolă intrat în putrefacţie şi a roiului de muşte mari, albastre care-i dădeau târcoale. – Ar fi fost mai frumos să mă strigaţi Patera, domnule, dar treacă de la mine. Puteţi să-mi spuneţi „augur”, dacă doriţi. Vedeţi, am nevoie de dumneavoastră. Mare nevoie. Un zeu v-a scos în calea mea.

Bărbatul îl privi cel puţin la fel de surprins ca Horn atunci când îl doborâse la pământ.

— Am nevoie de două... Nu, de trei carduri. Le vreau imediat, pentru un scop sacru. Le puteţi obţine cu uşurinţă, iar zeii vă vor fi favorabili. Vă rog să mi le daţi.

Bărbatul prosper îşi şterse sprâncenele stufoase cu o batistă mare, de culoarea piersicii, îmbibată cu un parfum care să mai estompeze duhorile străzii.

— Capitoliul permite augurilor să facă aşa ceva, Patera? Nu ştiam.

— Să cerşească? Nu, sigur că nu. Aveţi perfectă dreptate, domnule. E absolut interzis. Dar există câte-un cerşetor la fiecare colţ – sigur ştiţi ce texte folosesc ei, nu asta am de gând să vă spun. Nu mi-e foame şi n-am copii care să moară de foame. Nu-mi trebuie banii pentru mine, ci pentru un Zeu, Intrusul. E o eroare gravă să-i idolatrizezi numai pe Cei Nouă, căci eu... Nu contează. Intrusul trebuie să primească de la mine o ofrandă potrivită înainte să coboare umbrele. E vital. Cu siguranţă o să-i intraţi în graţii dacă o să mi-i daţi.

— Voiam... – începu bărbatul prosper.

Silk ridică mâna.

— Nu! Banii – cel puţin trei carduri, imediat. V-am oferit ocazia unică să-i intraţi în graţii. Aţi pierdut-o, dar încă mai puteţi scăpa de supărarea lui, dacă veţi acţiona fără întârziere. Pentru binele dumneavoastră, daţi-mi imediat trei carduri! – Silk se apropie mai mult de bărbatul prosper, scrutându-i chipul roşu de

transpiraţie. – Cine ştie ce lucruri înfiorătoare vi se pot întâmpla. Lucruri îngrozitoare.

Ducând mâna la caseta cu carduri de la talie, bărbatul cu înfăţişare prosperă spuse:

— Un cetăţean respectabil nici măcar n-ar trebui să-şi oprească plutitorul în cartierul ăsta. Eu doar…

— Dacă plutitorul e al dumneavoastră, atunci vă puteţi permite să daţi trei carduri fără probleme. O să spun o rugăciune pentru dumneavoastră, mai multe rugăciuni, ca să puteţi, în cele din urmă, să primiţi…

Silk se cutremură. Şoferul se răsti către el:

— Ţine-ţi gura aia afurisită şi lasă-l pe Blood[8] să vorbească, măcelarule. Apoi, către Blood: Vreţi să vă scap de el, Jefe?

Blood scutură din cap. Scosese cele trei carduri şi le ţinea în formă de evantai; o ceată de cerşetori se opri să se holbeze la aurul strălucitor.

— Spui că-ţi trebuie trei carduri, Patera. Poftim. Iluminare? Asta voiai să ceri zeilor pentru mine? Voi, augurii, numai despre asta chiţăiţi toată ziua. Pe mine nu mă interesează. În schimb, vreau nişte informaţii. Spune-mi ce vreau să aflu şi-ţi dau cele trei carduri. Le vezi? Pe urmă poţi să oferi sacrificiul ăsta minunat din partea ta sau să faci ce vrei cu banii. Ce spui?

— Nu ştiţi ce riscaţi. Dacă aţi…

— Ştiu că niciun zeu nu s-a mai arătat la nicio fereastră din oraşul ăsta de când eram copil, Patera, se răsti Blood, oricât aţi urla voi, măcelarii. Nici nu trebuie să ştiu mai multe. E un manteion pe strada asta, nu-i aşa? La colţ cu strada Argintului? N-am mai fost în partea aceea a cartierului, dar am întrebat şi aşa mi s-a spus.

Silk încuviinţă din cap.

— Eu sunt augurul lui.

— E mort bătrânul rablagit, deci?

— Patera Pike? – Silk făcu semnul adunării în aer. – Da. A plecat în mijlocul zeilor de aproape un an. L-aţi cunoscut?

Ignorând întrebarea, Blood înclină din cap pentru sine.

— S-a dus la Mainframe, hă? Bine, Patera. Nu sunt un om religios şi nici nu pretind a fi. Dar i-am promis… I-am promis unei anumite persoane că o să merg la acest manteion al tău şi o să spun câteva rugăciuni pentru ea. O să ofer şi o ofrandă, înţelegi?

---

[8] Sânge.

Ştiu c-o să întrebe dacă am făcut-o. Asta în afara de cele trei carduri. E cineva acolo să-mi dea drumul înăuntru?

Silk încuviinţă iarăşi din cap.

— Maytera Marble sau Maytera Mint va fi de-a dreptul încântată, sunt convins. Le găsiţi pe amândouă în palestra, vizavi de terenul nostru de sport. – Făcu o pauză ca să se gândească. – Maytera Mint e cam ruşinoasă, deşi se poartă extraordinar cu copiii. Mai bine întrebaţi de Maytera Marble, prima cameră pe dreapta. O să pună pe una dintre fetele mai mari să supravegheze clasa o oră-două, cred.

Blood închise evantaiul de carduri ca şi când se pregătea să i le înmâneze lui Silk.

— Nu mă dau în vânt după creaturi chimice, Patera. Mi-a spus cineva că aveţi o anume Maytera Rose. Poate că mă ajută ea, dacă mai e acolo.

— A, da. – Silk speră că vocea nu-i trăda disperarea pe cere-o simţea de câte ori se gândea la Maytera Rose. – Dar e foarte bătrână, domnule, şi încercăm să n-o obosim, pe cât posibil. Sunt convins că veţi fi foarte mulţumit de Maytera Marble.

— Fără îndoială.

Blood numără din nou cardurile, mişcând din buze. Degetele pline de inele parcă nu se îndurau să se despartă de dreptunghiurile subţiri şi lucioase.

— Aveai de gând să-mi povesteşti despre iluminare, Patera. Spuneai c-o să te rogi pentru mine.

— Da, confirmă Silk plin de solicitudine, am vorbit serios. O să mă rog.

Blood râse.

— Nu te deranja. Dar sunt curios şi până acum n-am mai avut ocazia să-l întreb pe unul din voi despre ea. A fi iluminat nu-i acelaşi lucru cu a fi posedat?

— Nu chiar, domnule, îi răspunse Silk, muşcându-şi buza de jos. Vedeţi, la şcoală am primit răspunsuri simple şi mulţumitoare la asemenea întrebări. Trebuia să le recităm ca să trecem examenele. Chiar acum sunt tentat să le recit pentru dumneavoastră. Dar realitatea – adică iluminarea şi faptul de a fi posedat – nu e deloc simplă. Cel puţin iluminarea sigur nu este. Nu ştiu prea multe despre ce înseamnă să fi posedat. Unii dintre hierologii cei mai respectaţi sunt de părere că există la nivel teoretic, dar nu în planul faptelor.

— Zeul trebuie să îmbrace un om ca pe-o tunică, aşa se zice.

Ei bine, unii oameni pot, deci de ce n-ar putea şi zeii? – Blood râse din nou când văzu expresia lui Silk. – Nu mă crezi, nu-i aşa, Patera?

— N-am auzit despre asemenea oameni, domnule. Nu spun că nu există, din moment ce spuneţi dumneavoastră că există, deşi mi se pare imposibil.

— Eşti încă tânăr, Patera. Nu uita lucrul ăsta, dacă vrei să eviţi greşelile. – Blood se uită pieziş la şoferul lui. – Scapă de jegoşii ăştia, Grison. Nu-i lăsa să-şi pună labele pe plutitorul meu.

— Iluminarea… – Silk îşi atinse obrazul, amintindu-şi ceva.

— Ar trebui să fie uşor, zic eu. Ştii o grămadă de lucruri pe care înainte nu le ştiai, nu? – Blood se opri să-l privească pe Silk. – Lucruri pe care nu le poţi explica sau n-ai voie să le explici?

O patrulă de gardieni trecu pe lângă ei, cu puştile încărcate atârnând şi cu mâna stângă proptită de mânerul săbiei. Unul îl salută pe Blood cu mâna la chipiul verde elegant.

— E greu de explicat, spuse Silk. Când e vorba de a fi posedat, există întotdeauna nişte învăţături despre bine sau rău. Cel puţin aşa ni s-a spus, deşi eu nu cred. Iluminarea presupune mult mai multe lucruri. Atâtea câte poate duce un teodidact.

— Tu ai fost iluminat, spuse Blood încet. Foarte mulţi susţin asta, dar la tine e altceva. Ai fost iluminat, sau crezi c-ai fost. Tu crezi că iluminarea e ceva real.

Silk făcu un pas înapoi şi se lovi de unul dintre cei care se opriseră să-i privească.

— N-am spus că sunt iluminat, domnule.

— N-a fost nevoie. Eu te-am ascultat. Acum ascultă-mă şi tu pe mine. Nu-ţi dau cardurile, nici pentru sacrificiul tău sfânt, nici pentru altceva, te plătesc ca să-mi răspunzi la întrebări, iar cea de acum e ultima. Vreau să-mi spui chiar acum ce e iluminarea, când ai fost iluminat şi de ce. Uite cardurile. Le ridică din nou. Răspunde-mi, Patera, şi sunt alte tale.

Silk stătu pe gânduri, apoi le smulse din mâna lui Blood.

— Cum doriţi. Să fii iluminat înseamnă să înţelegi totul, aşa cum înţelege zeul care te luminează. Cine eşti şi cine sunt ceilalţi cu adevărat. Tot ceea ce ai crezut c-ai înţeles îţi apare într-o singură clipă clar în faţa ochilor şi-ţi dai seama că, de fapt, n-ai înţeles nimic.

Cei din jur murmurară unul către celălalt. Câţiva arătară cu degetul spre Silk. Unul făcu cu mâna unui bărbat care trăgea după el o căruţă.

— Numai o clipă, spuse Blood.

— Da, numai o clipă. Dar amintirea rămâne ca să ştii că ai ştiut.

Silk ţinea în mână cele trei carduri; temându-se că-i vor fi smulse de vreun zdrenţăros din mulţimea care se înghesuia în jurul lor, le puse în buzunar.

— Şi ţie când ţi s-a întâmplat? Săptămâna trecută? Anul trecut?

Silk scutură din cap şi se uită la Soare. Linia neagră subţire a umbrei atinse astrul chiar în timp ce-l privea.

— Astăzi. Cu nici o oră în urmă. O minge – jucam un joc cu băieţii…

Blood făcu din mână a lehamite când auzi de joc.

— Şi s-a întâmplat. Nu se mai mişca nimic în jur. Nu ştiu sigur dacă a durat o clipă, o zi sau un an sau cine ştie cât şi mă îndoiesc că oricare dintre perioadele astea e corectă. Poate că de-asta îl numim Intrusul, pentru că tot timpul se află în afara timpului.

— Aha. – Blood îi oferi lui Silk un zâmbet forţat. – Sunt sigur că nu-i decât o iluzie. Un soi de visare cu ochii deschişi. Dar trebuie să recunosc că e o iluzie interesantă, din câte povesteşti tu. N-am mai auzit de aşa ceva.

— Nu seamănă cu ce înveţi la şcoală, admise Silk, dar în adâncul sufletului simt că e adevărat. – Avu o ezitare. – Adică e adevărat ce mi-a arătat el, că e o panoramă nesfârşită de lucruri. El e în afara spiralei noastre în toate privinţele, dar în acelaşi timp, înăuntrul ei, împreună cu noi. Ceilalţi zei sunt numai înăuntru, cred, oricât de mari ar părea ei.

Blood scutură din umeri şi-şi plimbă privirea spre ascultătorii în haine rupte.

— Păi, ei te cred, oricum. Dar câtă vreme suntem şi noi implicaţi, nu-i nicio diferenţă, aşa-i, Patera?

— Poate că este sau va fi. Chiar nu ştiu. Încă n-am început să mă gândesc la asta. – Silk ridică din nou privirea. Pe cer, cărarea gălbuie a Soarelui devenise deja mai îngustă. – Poate că în spirală diferenţa va fi foarte mare, continuă el. Eu aşa cred.

— Nu văd de ce.

— Aşteaptă şi vei vedea, fiule, căci şi eu voi face la fel. – Silk se înfioră, ca înainte. – Voiai să ştii de ce a căzut binecuvântarea asupra mea, nu? Asta a fost ultima ta întrebare: de ce să se întâmple un lucru minunat ca ăsta cuiva atât de neînsemnat ca

mine? Nu-i aşa?

— Ba da, dacă zeul ăla al tău îţi dă voie să spui.

Blood rânji, arătându-şi dinţii strâmbi şi decoloraţi. Dintr-odată şi fără să urmărească ceva anume, Silk văzu în el, mai clar decât îl văzuse pe bărbat până atunci, pe Blood cu o generaţie înainte, flămând, înfricoşat, dar şiret.

— Şi dacă nu te-ambalezi tu.

— Dacă nu mă ambalez?

— Dacă nu protestezi tu. Dacă nu ţi se pare că treci peste cuvântul lui.

— Înţeleg. – Silk tuşi scurt. – Nu protestez, dar nici nu am un răspuns foarte mulţumitor pentru tine. De-asta ţi-am smuls cardurile din mână şi de-asta am nevoie de ele, cel puţin în parte. Poate că zeul vrea doar să-mi dea o sarcină. Da, aşa este, ştiu şi sper că e numai atât. Dar m-am mai gândit la ceva: poate că are de gând să mă distrugă şi consideră că îmi datorează asta înainte de-a mă lovi. Nu-i sigur.

Blood se lăsă pe scaunul din plutitor, ştergându-şi faţa şi ceafa cu batista parfumată, cum mai făcuse o dată.

— Mulţumesc, Patera, acum suntem chit. Mergi la piaţă?

— Da, să cumpăr o victimă potrivită cu cardurile pe care mi le-ai dat.

— Cu care te-am plătit. Eu voi fi plecat deja de la manteionul tău până te întorci. Aşa sper. – Picăturile de sudoare se scurgeau pe tapiţeria de catifea. – Ridică acoperişul, Grison!

— Aşteaptă! strigă Silk.

Blood se ridică din nou, uimit.

— Ce este, Patera? Sper că nu te-ai supărat.

— Te-am minţit, fiule, cel puţin te-am indus în eroare, dar fără intenţie. El – Intrusul – mi-a spus de ce, mi-am adus aminte acum câteva minute când stăteam de vorbă cu un băiat pe nume Horn, elev la palestra noastră. – Silk făcu un pas în faţă ca să-l privească pe Blood peste marginea acoperişului pe jumătate ridicat. – Datorită lui Patera Pike, augurul care ţinea manteionul nostru când am venit eu. Un om sfânt şi foarte bun.

— Ai spus că e mort.

— Da, da, aşa este. Dar înainte de a muri s-a rugat la Intrus din anumite motive. Şi a fost auzit. I s-a îndeplinit rugăciunea. Mi-au fost explicate toate astea, iar acum îţi sunt dator, pentru că explicaţia face parte din înţelegerea noastră.

— Atunci la fel de bine poţi să-mi explici şi mie. Numai fă-o

cât se poate de repede.

— A cerut ajutor. – Silk îşi trecu degetele prin părul dezordonat, de culoarea paielor. – Când îi cerem… Când îi ceri ajutorul Intrusului, ţi-l trimite.

— Frumos din partea lui.

— Dar nu întotdeauna, nu atât de des, cum am vrea noi. Patera Pike, bătrânul acela minunat, s-a rugat cu devotament. Iar eu sunt ajutorul…

— Să mergem, Grison.

Suflantele începură din nou să urle. Plutitorul negru al lui Blood se ridică la început drept, apoi se clătină alarmant.

— … pe care i l-a trimis Intrusul pentru a salva manteionul şi palestra, conchise Silk, apoi se dădu înapoi, tuşind din cauza prafului care se înălţa în straturi groase.

Jumătate pentru sine, jumătate pentru mulţimea de jerpeliţi îngenuncheată în jurul său, adăugă:

— Eu nu trebuie să mă aştept la ajutor din partea lui, pentru că eu sunt ajutorul.

Dacă l-a înţeles cineva, nu s-a arătat. Tot tuşind, făcu semnul adunării şi murmură un soi de binecuvântare scurtă, care începu cu Numele cel mai sfânt, al lui Pas, Tatăl zeilor, şi se încheie cu numele fiicei lui celei mai mari, Scylla, Patroana Vironului, Oraşul nostru sfânt.

În drum spre piaţă, Silk medită la întâlnirea întâmplătoare cu bărbatul prosper din plutitor, pe care şoferul îl strigase Blood. Cele trei carduri erau o sumă mult prea mare pentru răspunsurile la câteva întrebări simple, şi oricum nimeni nu plătea un augur pentru răspunsurile lui, mai degrabă se făcea o donaţie din partea cuiva foarte recunoscător. Trei carduri pline. Le mai avea oare?

Duse brusc mâna la buzunar şi simţi suprafaţa moale, elastică a mingii. O scoase afară şi trase o dată cu ea un card care sclipi în lumina Soarelui şi-i căzu la picioare.

Îl recuperă la fel de repede ca atunci când îi smulse mingea lui Horn. Era un cartier rău famat, îşi aminti el, deşi în el locuiau mulţi oameni cumsecade. Fără lege, şi oamenii buni furau; bunurile lor personale dispăruseră, iar singura posibilitatea de a le recupera era să fure şi ei de la altul. Ce-ar fi spus mama lui dacă ar fi trăit şi-ar fi aflat unde-l repartizase Capitoliul? Murise în ultimul lui an de şcoală, convinsă că va fi repartizat la un manteion bogat de pe Palatin şi că într-o zi va deveni Prolocutor.

— *Eşti atât de frumos,* îi spusese ea, ridicându-se pe vârfurile picioarelor ca să-i netezească părul rebel. *Atât de înalt! O, Silk, fiul meu! Dragul, dragul meu băiat!*

(Iar el se aplecă pentru ca ea să-l sărute.)

Fusese învăţat să se adreseze cu formula *fiul meu* mirenilor, chiar şi celor care aveau de trei ori vârsta lui, dacă nu aveau o poziţie foarte înaltă; acestora li se putea adresa cu alt titlu, de Colonel sau Comisionar, poate chiar de Consilier, deşi nu cunoscuse nici unul şi nici nu avea cum în cartierul ăsta. Exista un afiş cu Consilierul Loris[9], secretarul Ayuntamiento-ului, care avea trăsături frumoase, dar brăzdate de cicatrici lăsate de cuţitul unui vandal care crestase fotografia şi-o înţepase de mai multe ori. Silk se bucura la gândul că e în Capitoliu, şi nu în politică, deşi politica fusese prima alegere a mamei lui pentru el. Nimeni nu va sfâşia sau înţepa imaginea Înţelepciunii Sale, Prolocutorul, de exemplu.

Trecu mingea în mâna dreaptă, ducându-şi stânga în buzunar. Cardurile erau acolo: unul două, trei. Mulţi bărbaţi din cartier care lucrau de la ridicarea umbrei până-n noapte – cărând cărămizi sau stivuind lăzi, în abatoare, trăgând la jug ca boii sau cocoşându-se sub greutatea pubelelor celor bogaţi, măturând şi dând cu mopul – ar fi norocoşi dac-ar câştiga trei carduri pe an. Mama lui primise şase, destul ca o femeie cu un copil să trăiască decent, dintr-un fond de la fisc pe care nu-l justificase niciodată şi care dispăruse odată cu moartea ei. Ar fi foarte nefericită să-l vadă în cartierul ăsta, umblând pe străzi la fel de sărace ca locuitorii lui. Nu fusese niciodată fericită, în ochi îi sclipeau lacrimi nu din cauza fiscului, ci din pricini mai misterioase, iar trupul i se scutura de suspine pe care el nu le putea alina.

(— O, Silk, băiatul meu! Bietul meu băiat!)

La început i se adresase lui Blood cu domnule, apoi cu fiul meu, nesesizând nici el schimbarea. Dar de ce? Domnule, pentru că Blood călătorea într-un plutitor, bineînţeles; numai bogaţii îşi permiteau aşa ceva. Fiule, după aceea. „E mort bătrânul rablagit, deci?”... „nu-i nicio diferenţă, aşa-i, Patera?”... „Frumos din partea lui.” Felul în care-şi alegea Blood vorbele şi expresiile, dispreţul lui făţiş faţă de zei nu se potriveau cu plutitorul; vorbise ales, mult mai ales decât majoritatea locuitorilor din cartier, dar nici măcar nu se apropiase de nivelul unui bărbat privilegiat,

---

[9] Primată arboricolă din familia *Lorisidae.*

educat, pe care se aşteptase Silk să-l întâlnească într-un plutitor privat.

Ridicând din umeri, Silk scoase cardurile din buzunar.

Întotdeauna exista posibilitatea ca un card (chiar un cardbit) să fie fals. Dar, recunoscu Silk, mai exista şi aceea ca bărbatul prosper din plutitor, acest ciudat Blood, să ţină carduri false într-un compartiment special al casetei. Totuşi, toate cele trei din mâna lui păreau originale, dreptunghiuri cu margini drepte, două degete pe trei, cu labirinturi aurii protejate de o substanţă nemaipomenită, aproape indestructibilă, aproape invizibilă. Se spunea că, dacă două din tiparele complicate erau exact la fel, cel puţin unul era fals. Silk se opri să le compare, apoi scutură din cap şi porni grăbit spre piaţă. Dacă erau destul de bune să păcălească vânzătorii de animale, altceva nu mai conta, chiar dacă el devenea hoţ. Se va ruga la Tartaros cel tenebros, fiul cel mai mare al lui Pas, înfricoşătorul zeu al nopţii şi al hoţilor.

Maytera Marble stătea jos şi privea din spatele clasei. Fusese o vreme, demult de tot, când stătea în picioare şi elevii ei lucrau la tastaturi, nu la tăbliţe. Astăzi, însă, ce an o fi… ar putea fi…

Nu mai putea apela la funcţia cronologică; încercă să-şi aducă aminte când o făcuse ultima oară.

Ar fi putut face o listă cu componentele ei nefuncţionale sau defecte oricând voia, deşi n-o mai făcuse de cinci… de cincizeci de ani? Ce rost avea? De ce să se amărască mai tare – ea sau oricine altcineva – decât îi meniseră zeii? Nu se arătaseră ei destul de cruzi, surzi la rugăciunile ei în atâţia ani, atâtea decenii, atâtea zile şi atâtea ore lâncede, pe jumătate oprite? Pas, marele Pas, era zeul mecanismelor şi al multor altor lucruri. Poate că era prea ocupat ca s-o ia în seamă şi pe ea.

Şi-l imagină stând în manteion, înalt cât un talus, cu membrele moi din piatră mai fină decât rocile vulcanice, cu ochi gravi, nevăzători, şi sprâncene impunătoare. Ai milă de mine, Pas, se rugă ea. Ai milă de mine, o fată muritoare care se roagă la tine acum, dar care s-ar putea să n-o mai facă niciodată.

Piciorul ei drept era tot mai ţeapăn cu fiecare an. Uneori, chiar dacă stătea nemişcată…

Un băiat către o fată: *A adormit!*

… chiar dacă stătea nemişcată ca acolo, uitându-se la copiii care scădeau nouăsprezece din douăzeci şi nouă şi obţineau nouă, adunau şapte cu douăzeci şi şapte şi obţineau douăzeci şi

trei… aşa cum stătea nemişcată, văzul ei nu atât de precis ca altădată, deşi tot mai vedea numerele lăbărţate, scrise cu cretă pe tăbliţe când copiii scriau mare, fiindcă toţi copiii de vârsta lor scriu mare, chit că au ochi mai buni decât ea.

I se părea că era gata oricând să se supraîncălzească, mai ales pe caniculă, ca acum. *Pas, Mare Pas, Zeul al Cerului, al Soarelui şi al Furtunii, adu zăpada! Adu gerul!*

Vara asta nesfârşită, fără zăpadă, fără ploi de toamnă şi anotimpul lor trecut deja, anotimpul zăpezii aproape, dar fără să cadă niciun fulg. Arşiţă şi praf şi nori, toate o abureală gălbuie. *Oare la ce se gândeşte Pas, Pas stăpânul, soţul Echidnei, cea purtătoare de grâne, şi tatăl Celor Şapte?*

O fată: *Ia uitaţi, doarme!*

O altă fată: *Nu credeam că şi ei dorm.*

O bătaie în uşa palestrei de pe strada Soarelui.

Mă duc eu!, se auzi vocea Asphodellei.

Ba eu!, se auzi şi cea a lui Ratei.

Flori albe înmiresmate şi dinţi albi ascuţiţi. Maytera Marble cugetă la nume. Flori – sau plante de un anumit soi, cel puţin – pentru bio fete; animale sau produse animale pentru bio băieţi. Metale şi pietre pentru noi.

Băiatul şi fata deodată: *Lasă-mă pe mine!*

Vechiul ei nume fusese…

Vechiul ei nume fusese…

Buf – căzu un scaun. Maytera Marble se ridică ţeapănă, cu o mână sprijinită de pervazul ferestrei.

— Opriţi-vă imediat!

Ar fi putut face o listă cu componentele ei nefuncţionale sau defecte oricând voia. N-o mai făcuse de aproape un secol. Însă uneori, mai ales când mănăstirea se afla de partea întunecată a Soarelui lung, lista parcă se alcătuia singură.

— Aquifolia! Desparte-i pe cei doi până nu-mi pierd cumpătul.

Maytera Marble îşi aduse aminte de soarele scurt, un disc de foc portocaliu; i se părea că trăsătura principală a vechiului soare fusese că nicio listă, niciun meniu nu apărea de la sine din spatele razelor sale.

Amândoi deodată:

— Sib, am vrut…

— N-o să mergeţi niciunul, le spuse Maytera Marble.

Încă o bătaie, prea puternică pentru încheieturi din oase şi piele. Trebuie să se grăbească, să nu meargă să răspundă

Maytera Rose, ar fi dat ocazia unei plângeri care ar fi durat mai mult de aşteptarea zăpezii. Dacă zăpada va mai veni vreodată.

— O să mă duc chiar eu. Teasel, ai grijă de clasă cât lipsesc. Să lucreze toţi, absolut toţi. – Şi, ca să dea greutatea mai mare ultimelor cuvinte, făcu o pauză până să le rostească: – Îmi vei da numele celor care n-au fost cuminţi!

Un pas mare spre uşă. Mecanismul de comandă din piciorul ei drept se bloca din când în când dacă nu se mişca cam o oră, dar acum funcţiona acceptabil. Un pas, încă unul. *Bine, bine! Laudă ţie, Mare Pas!*

Se opri în prag ca să asculte eventualele zgomote, apoi porni şchiopătând pe coridor, spre uşă.

Un bărbat vânjos, cu înfăţişare prosperă, de înălţimea lui Patera Silk, era cel bătuse în lemn cu mânerul sculptat al bastonului său.

— Fie ca zeii să fie cu tine în dimineaţa asta, spuse Maytera Marble. Cu ce te pot ajuta?

— Mă numesc Blood, se prezentă bărbatul. Mă uit la proprietate. Am văzut deja grădina şi restul, dar celelalte clădiri sunt închise. Aş vrea să mă conduci prin ele şi să mi-o arăţi pe asta.

— Nu-ţi pot da drumul în mănăstirea noastră, spuse ferm Maytera Marble, nici lăsa să intri singur în prezbiteriu. Dar o să-ţi arăt manteionul şi palestra, cu condiţia să ai un motiv întemeiat.

Faţa roşie a lui Blood se făcu şi mai roşie.

— Verific starea clădirilor. Toate au nevoie de reparaţii, din câte am văzut de afară.

— Mă tem că aşa este, spuse Maytera, înclinând din cap, deşi noi facem tot ce ne stă în putinţă. Patera Silk s-a apucat să repare acoperişul manteionului. Era cel mai urgent. E-adevărat…

— Mănăstirea, o întrerupse Blood, e căsuţa aceea de pe Strada Argintului?

Maytera Marble încuviinţă din cap.

— Prezbiteriul e la intersecţia străzii Argintului cu a Soarelui? Clădirea mică, în trei colţuri, din capătul vestic al grădinii?

— Exact. E-adevărat aşadar că toată această proprietate urmează să fie vândută? Aşa zic copiii.

Blood o privi nedumerit:

— A auzit Maytera Rose de asta?

— Cred c-a auzit zvonul, dacă la asta te referi. N-am discutat cu ea despre asta.

Blood înclină din cap discret, atât de discret încât probabil nu sesiză nici el.

— Nu i-am spus măcelarului ăla blond al vostru. Pare genul care face necazuri. Dar să-i spui Mayterei Rose că zvonul e adevărat, auzi? Să-i spui că s-a vândut deja, sib. Am cumpărat-o eu.

N-o să mai fim aici când o să cadă primii fulgi, îşi zise Maytera Marble, ghicindu-şi viitorul ei şi al tuturor în vocea lui Blood. *O să plecăm înainte de a veni iarna, să locuim în altă parte, într-un loc unde strada Soarelui nu va fi decât o amintire.*

Zăpada binecuvântată să-i răcorească pulpele. Se închipui şezând în linişte, cu poala acoperită de fulgi proaspeţi.

— Să-i spui şi numele meu, adăugă Blood.

Capitolul 2
Sacrificiul

La fel ca în toate zilele în afară de cea a Scyllei, „de la amiază şi până când Soarele nu poate fi mai subţire”, piaţa gemea de lume. Aici se aduceau toate produsele din lanurile şi grădinile Vironului pentru a fi vândute sau pentru troc: cartofi dulci, arorut şi cartofi din ţinuturi deluroase; ceapă, hajme şi praz; dovlecei galbeni, portocalii, roşii şi albi; asparagus uscat la Soare; fasole neagră ca noaptea sau pătată, precum câinii de vânătoare; năsturei cu stropi de apă din pâraiele subţiri care se varsă în Lacul Limna; salate şi verdeţuri suculente de sute de soiuri; ardei iuţi; grâu, mei, orez şi orz; porumb mai galben decât îi spune numele, dar şi alb, albastru şi roşu, care se revarsă din belşug din coşuri, sacoşe şi vase de pământ – Patera Silk observă cu spaimă că preţurile erau mai mari decât le ştiuse el vreodată şi că multe dintre spicele pipernicite nu prea aveau boabe.

În ciuda secetei, Silk văzu curmale şi struguri, portocale şi lămâi, pere, papaya, rodii şi banane mici, roşii; angelică, isop, lemn-dulce, hasmaţuchi, nucşoară, anason, busuioc, mătrăgună, limba-mielului, sovârv, lumânărică, pătrunjel, ochii-şoricelului şi zeci de alte ierburi.

Negustorii de parfumuri fluturau fire late de iarbă uscată, ca să răcorească aerul încins cu miresme potrivite oricărui nume feminin posibil; aici, miresmele se luptau cu aromele pătrunzătoare de carne friptă şi tocană fierbinte, cu duhorile oamenilor şi animalelor şi cu excrementele amândurora. Carcase de vită şi porc atârnau de cârlige înfiorătoare din fier forjat; aici (când Silk o luă la stânga pentru a-i căuta pe negustorii de animale şi păsări vii) găseai cea mai bogată recoltă a lacului: peşti cu gura largă, aurii pe margini, cu ochi mari, midii, ţipari alunecoşi, raci nervoşi cu cleşti ameninţători, ochi ca de rubin şi cozi groase, mai lungi decât un braţ de om; gâşte gri deschis, raţe maro, verzi, negre şi specia aceea de un albastru straniu, atât de rar întâlnită în altă parte, numită raţă-mică. Pe mesele pliante şi păturile groase, colorate, întinse pe pământul bătătorit şi denivelat, erau expuse brăţări şi ace ornamentale, inele lucioase şi cascade de coliere, săbii elegante şi cuţite cu lamă dreaptă şi tăiş dublu, cu mâner din lemn tare sau piele colorată,

ciocane, topoare, cuţite de despicat doage şi ciocane de zidărie.

Silk îşi croia repede drum prin mulţime, ajutat de înălţimea, puterea ieşită din comun şi autoritatea sa sfântă, dar se opri să privească o maimuţă verde agitată, care alegea răvaşe pentru un cardbit, şi o ţesătoare de opt-nouă ani, care făcea al zece miilea nod într-un covor, mâinile ei mişcându-se parcă neconduse de ochii nemişcaţi, goi, de pe chipul ei micuţ.

Şi întotdeauna, fie că se oprea să privească, fie că îl împingea mulţimea, Silk se uita direct în ochii celor veniţi să cumpere sau să vândă, încercând să se uite şi în sufletul lor, amintindu-şi (de câte ori era nevoie) că Pas îl îndrăgea pe fiecare. Pentru Marele Pas, a cărui putere de înţelegere o depăşea pe cea a omului, gospodina cu coşul pe braţ era mai preţioasă decât figurina sculptată în fildeş; băiatul posac, cu obraz ciupit de vărsat (Silk îl credea un băiat, dar era un tânăr cu numai un an sau doi mai mic decât el), gata să înşface un cercel de alamă sau un ou, mai valoros decât toate bunurile pe care tinerii ca el ar putea spera să le fure. Pas clădise spirala pentru Oameni, nu-i făcuse pe bărbaţi, femei ori copiii lor pentru spirală.

„A fost prins astăzi!” strigară deodată câteva glasuri, prin bunăvoinţa Melodioasei Molpe sau printr-un accident rezultat în urma nenumăratelor repetiţii. Urmând glasurile, Silk se trezi în mijlocul negustorilor pe care-i căuta. Căprioare şchioape, cu ochi maronii, umezi, în care se citea frica, se ridicau pe picioarele din spate sau se avântau în faţă; un şarpe uriaş îşi înălţa capul plat, malefic, sâsâind ca un ceainic pe sobă; somoni vii căscau gura şi săreau în acvarii de sticlă murdară; porci guiţau, miei behăiau, pui cotcodăceau şi capre nedumerite aruncau trecătorilor priviri curioase şi suspicioase. Care, dacă s-o găsi vreunul printre ele, ar fi un cadou potrivit pentru Intrus? Pentru zeul acela nebulos, misterios, benefic şi sever, al cărui tovarăş fusese pe o perioadă care păruse mai scurtă decât o clipă şi mai lungă decât un secol. Nemişcat, la marginea mulţimii în fierbere, cu un picior lipit de ţarcul din stâlpi nedecojiţi care marca teritoriul caprelor, Silk îşi cercetă profund cunoştinţele prăfuite adunate de el cu atâta trudă în cei opt ani petrecuţi la şcoală; nu găsi nimic valoros.

De cealaltă parte a ţarcului, un măgar tânăr, cu aspect neobişnuit, tropăia în cerc, schimbând direcţia de câte ori stăpânul lui bătea din palme şi înclinându-se (cu un picior din faţă întins şi fruntea la pământ) când acesta fluiera. Un asemenea animal dresat, medită Silk, ar fi un sacrificiu superb

pentru orice zeu; dar preţul măgarului se apropia mai degrabă de treizeci de carduri, nu de trei.

Un bou îngrăşat îi aminti de bărbatul prosper pe nume Blood. Cardurile de la el l-ar putea cumpăra, după o târguială serioasă. Mulţi auguri îi alegeau astfel de victime de câte ori puteau, iar ceea ce rămânea după sacrificiu mergea la bucătărie şi ajungea cel puţin o săptămână pentru hrana Mayterei Rose, Mayterei Mint, a lui şi altor comisionari numeroşi; dar lui Silk nu-i venea să creadă că un animal mutilat şi pus la îngrăşat, oricât de grozav, ar fi pe placul unui zeu şi nici nu se dădea în vânt după carne de niciun fel.

Mieii, negri complet pentru Tartaros cel din Infern, Hierax cel al Morţii şi Phaea cea lugubră, albi imaculaţi pentru restul zeilor, erau ofrandele cel mai des pomenite în scrierile Crasmologice; el făcuse deja asemenea sacrificii, dar nu atrăsese nicio prezenţă divină la Fereastra sacră. Ce fel de mulţumire ar însemna un miel – chiar o turmă întreagă, căci îşi permitea să cumpere una cu cardurile de la Blood – pentru zeul ascuns care, fără să primească nimic, îl ajutase atât de mult astăzi?

Maimuţa cu chip de câine, dresată să lumineze calea stăpânului cu un felinar sau o lanternă, şi (cum scria pe o placardă cu litere urâte) să-l apere de tâlhari şi asasini, costa la fel de mult ca măgarul. Scuturând din cap, Silk merse mai departe.

Un Zburător – poate acelaşi – pluti senin deasupra capului său, cu aripile larg deschise, vizibile de data asta, şi cu trupul ca o cruce neagră pe lumina Soarelui. Bărbatul îndesat, bărbos de lângă Silk ridică agresiv pumnul, iar câteva persoane murmurară blesteme.

— Nimeni nu mai vrea să plouă – remarcă filosofic un negustor din imediata apropiere –, toţi vor numai să mănânce.

Silk încuviinţă din cap.

— Zeii ne zâmbesc, fiule, cel puţin aşa stă scris. E o minune că nu râd cu glas tare.

— Crezi că ne spionează, Patera, aşa cum ne tot spune Ayuntamiento? Sau aduc ploaia? Ploi şi furtuni, aşa zicea bietul tata şi tatăl lui înainte. Am observat şi eu că e adevărat. Stăpânul Pas ştie că ne-ar prinde bine o ploaie în vremea asta.

— Nu ştiu, mărturisi Patera Silk. Am văzut unul azi la prânz, dar încă n-a plouat. În ce priveşte spionarea Vironului, ce-ar putea găsi aici un Zburător şi n-ar găsi un călător străin?

— Nimic, din câte ştiu eu. – Negustorul scuipă. – Şi asta se zice că aduce ploaia, Patera. Să sperăm că e adevărat de data asta. Cauţi o ofrandă potrivită, nu-i aşa?

Chipul lui Silk probabil îi trădă mirarea, fiindcă negustorul zâmbi, dezvăluind un dinte spart.

— Te cunosc, Patera. Manteionul acela vechi de pe strada Soarelui. Numai că azi ai trecut pe lângă ţarcul oilor. Se pare că n-au avut efect în cazul tău.

Silk se strădui să pară indiferent.

— Recunosc un animal bun când îl văd.

— Sigur că-l recunoşti. Hai să ţi-l arăt pe-al meu. – Negustorul ridică un deget murdar. – Nu, stai puţin. Mai întâi să te întreb ceva. Eu sunt un ignorant, Patera, dar nu e un copil cel mai nimerit sacrificiu? Cel mai mare şi mai nobil?

Silk ridică din umeri.

— Aşa e scris, deşi nu se pomeneşte nicăieri de asemenea victime. Eu nu cred c-aş putea s-o fac şi, pe deasupra, e interzis de lege.

— Exact unde vreau eu s-ajung! – Negustorul aruncă priviri prudente în jur. – Care-i victima care se apropie cel mai tare de valoarea unui copil? Doar că e legală? Cine, te întreb, Patera – noi doi fiind adulţi, nu nişte puşti cu caş la gură – cine suge de la jumătate din femeile alea de viţă nobilă de pe Palatin? Un catahrest, nu-i aşa?

Cu gesturi de artist, negustorul duse mâna sub pânza roşie pătată care acoperea masa şi scoase o cuşcă mică de sârmă în care se afla un catahrest portocaliu cu alb.

Silk nu se pricepea la animalele, dar acesta nu i se păru nimic altceva decât un pisoi.

Negustorul se aplecă în faţă şi şopti răguşit:

— Furat, Patera. Furat, altfel nu l-aş putea vinde nici măcar ţie, pentru... – îşi linse buzele, privind cu ochi alerţi togă neagră şi ponosită a lui Patera, apoi oprindu-se îndelung la figura lui. – Pentru numai şase carduri mici şi drăguţe. Vorbeşte. Merge pe picioarele din spate uneori şi ia de jos lucruri pe care le mănâncă ajutându-se cu laba. Exact ca un copil. O să vezi.

Privind în ochii albaştri blajini ai animalului (pupilele lunguieţe, nictalope, se îngustau rapid în lumina Soarelui), Silk mai că se lăsă convins.

Negustorul încercă cu degetul vârful unui cuţit cu lamă lungă.

— Îl mai ţii minte, Tick, nu-i aşa? Atunci ai face mai bine să

vorbeşti când îţi spun şi să nu încerci să fugi când te scot afară.

Silk scutură din cap. Dacă văzu mişcarea, negustorul o ignoră.

— Spune prăvălie. Vorbeşte pentru stimatul augur, Tick. Spune prăvălie! Înţepă nefericitul catahrest cu vârful cuţitului. Prăvălie! Spune!

— Nu contează, spuse Silk obosit. Nu-l cumpăr.

— Ar fi un sacrificiu minunat, Patera, cel mai frumos permis de lege. Cât ţi-am cerut? Şapte carduri? Ştii ce? O las la şase, dau numai astăzi. Numai şase carduri pentru că am auzit lucruri bune despre tine şi vreau să fac afaceri cu tine în viitor.

Silk scutură iarăşi din cap.

— Ţi-am zis că Tick era şutit, da? Eu ştiam asta şi l-am şantajat pe băiatul care-l avea, altfel nu l-aş fi luat pe Tick aşa de ieftin. I-am zis că-l torn la sticleţi.

— Nu contează.

— Iar acum îţi dau voie să mi-l furi. Cinci carduri, Patera. Poţi – vorbeşte, prefăcutule, zi ceva – să străbaţi piaţa de la un capăt la altul, dacă vrei, iar dacă găseşti un catahrest mai frumos decât al meu la preţ mai mic, adu-l la mine şi ţi-l dau şi eu mai ieftin. Hai să zicem cinci carduri. Pe unul care face numai jumătate nici n-ajungi să pui mâna pentru cinci carduri, te sigur, iar eu sunt un om de onoare. Întreabă pe cine vrei.

— Nu, fiule.

— Am mare nevoie de bani, Patera. N-ar trebui să-ţi spun, dar o fac. Trebuie să ai bani ca să cumperi animale pe care să le vinzi, înţelegi? Coborî din nou vocea atât de mult că de-abia se auzea. Eu i-am investit pe-ai mei în câteva învârteli. Pricepi ce vreau să spun, Patera? Numai că treaba s-a împuţit şi n-am mai putut să-i recuperez. Aşa că, de-asta zic, cinci carduri, din care unul altădată. Ce zici? Patru pe loc. Unul data viitoare când ne întâlnim, adică prima zi a lui Molpe după următoarea zi a Scyllei, sper, Patera.

— Nu, repetă Silk.

— Cuvânt, rosti micul catahrest clar. Pantof cuvânt, cine adună tigaie.

— Nu mă fă pe mine potaie. – Vârând lama subţire printre sârme, negustorul înţepă năsucul roz al catahrestului. – Pe stimabilul augur nu-l interesează păsările nătângi, mâncător de terci ciupit de pureci ce eşti! – se uită la Silk plin de speranţă – sau te interesează? Am şi o pasăre vorbitoare într-adevăr. Bine-nţeles, nu arată ca un copil. Dar vorbeşte bine, e un animal

valoros.

Silk ezita.

— Fructe adună cuvânt, scuipă catahrestul, apucând sârma cuştii. – Pac! – O scutură cu gheruţele negre din vârful picioarelor albe şi pufoase, mai ascuţite decât acele. – Adună cuvânt! Adună vorbe!

Niciun Zeu nu vorbise la Fereastra sacră a vechiului manteion de pe strada Soarelui chiar cu mult înainte de a se naşte Silk, iar asta era semn rău, fără îndoială: una dintre acele rostiri oraculare pe care zeii, prin mijloace de neînţeles pentru orice fiinţă umană, le introduc în discuţiile cele mai banale. Silk rosti cât putu de calm:

— Hai, arată-mi pasărea vorbitoare. Dacă tot sunt aici, vreau să mă uit la ea. – Se uită la Soarele îngustat, ca şi cum ar fi fost pe picior de plecare. – Dar trebuie să mă întorc repede.

— E-o stăncuţă de noapte, Patera, îi explică negustorul, singura pe care am avut-o anul ăsta.

Scoase colivia tot de sub masă. Pasărea înghesuită în ea era mare, de un negru lucios, cu picioare roşu aprins şi un ciuf de pene stacojii la gât; „adună vorbe” din prezicerea catahrestului era de un roşu închis, lung şi ascuţit.

— Vorbeşte? întrebă Silk, deşi era hotărât s-o cumpere oricum.

— Toate vorbesc, Patera, îl asigură negustorul, toate stăncuţele de noapte. Învaţă una de la alta în mlaştinile din jurul Palustriei. Am mai avut câteva, dar asta de acum vorbeşte cel mai bine dintre toate, din câte am auzit.

Silk studie pasărea cu atenţie. I se păruse foarte normal ca micul catahrest portocaliu cu alb să vorbească; chiar semăna cu un copil, chit că avea blană. Dar pasărea asta amărâtă nu aducea cu unul nici pe departe. Ar fi putut la fel de bine să cumpere o cioară mai mare.

— Cineva a-nvăţat o stăncuţă să vorbească în vremea Soarelui scurt, Patera, explică negustorul. Aşa spune povestea. Cre’ că s-o fi săturat s-o audă trăncănind întruna şi i-a dat drumu’, ori ea l-a lăsat baltă, că se pricep foarte bine la asta, s-a dus acasă şi le-a învăţat şi pe celelalte să vorbească. Pe asta am luat-o de la un negustor care venea din sud. De ziua Phaeaei, chiar acu’ o săptămână. I-am dat un card pentru ea.

— Te pricepi la minciună, spuse Silk zâmbind, dar te dă de gol chipul. Ai plătit zece biţi sau mai puţin. Nu asta ai vrut să spui?

Simţind că va face vânzare, negustorului îi luciră ochii.

— Păi, n-aş putea s-o dau pentru mai puţin de un card, nu înţelegi, Patera? Aş fi în pierdere, tocmai când am mare nevoie de parale. Uită-te la pasărea asta. Tânără, exact ce-ţi trebuie şi sălbatică. Adusă direct din Palustria. Te-ar costa un card – poate un card şi câţiva biţi – pe piaţa mare. Uite, numai colivia costă douăzeci sau treizeci de biţi.

— Aha! exclamă Silk, frecându-şi mâinile. Deci colivia e inclusă în preţ?

— Nu, nu, croncăni pasărea şi plescăi din cioc.

Plescăitul sună mai tare decât vorbele.

— Vezi, Patera? – Negustorul era gata să sară în sus de bucurie. – Ai auzit-o? Înţelege tot ce spunem. Ştie de ce-o vrei. Un card, Patera! Un card întreg, nu mai las niciun bit, nu-mi permit. Îmi dai cât am plătit eu negustorului şi pasărea e a ta, un sacrificiu la fel de măreţ ca al Prolocutorului însuşi, şi numai pentru un card.

Silk se prefăcu că se gândeşte, se uită din nou în sus, la Soare, apoi în jur, la înghesuiala din piaţa plină de praf. Gardienii în cămăşi verzi îşi fereau patul puştilor în timp ce-şi făceau drum prin mulţime, urmărindu-l, fără îndoială, pe tânărul pus pe hoţii pe care-l văzuse mai devreme.

— Pasărea asta-i furată, nu-i aşa? întrebă Silk. Altfel n-ai ţine-o sub masă cu catahrestul. Ai spus că l-ai ameninţat pe nenorocitul care ţi-a vândut-o c-o să-l torni la sticleţi. Nu aşa mi-ai spus, fiule?

Negustorul evită să-l privească în ochi.

— Nu mă pricep foarte bine la limbajul pungaşilor, dar am învăţat câte ceva de când am venit la manteionul meu. Înseamnă că l-ai ameninţat că-l dai pe mâna Gardienilor, nu? Dacă te-aş ameninţa şi eu la fel acum, ar fi corect, cu siguranţă.

Negustorul se aplecă spre Silk cum o făcuse şi înainte, cu capul întors într-o parte, ca şi cum ar fi fost el însuşi o pasare, sau poate conştient că respiraţia îi mirosea greu a usturoi.

— Numa' ca să creadă c-a făcut un târg pe cinste, Patera, jur. Cum ai făcut şi tu.

Când Silk se întoarse cu stăncuţa, bătea ora de adunare la palestra. Un sacrificiu făcut la repezeală, se hotărî el, e mai rău decât unul nefăcut deloc, iar pasărea vie ar distrage atenţia copiilor. Prezbiteriul avea uşi pe strada Soarelui şi strada

Argintului, dar el le ţinea zăvorâte, cum făcea Patera Pike. Intră pe poarta grădinii şi o luă în jos pe cărarea pietruită dintre zidul vestic al manteionului şi smochinul ofilit, coti la stânga printre vie şi grădina de ierburi a Mayterei Marble, apoi urcă scările distruse ale prezbiteriului, câte două odată. Deschise uşa de la bucătărie, aşeză colivia pe masa de lemn care se clătina, pompă cu forţă până ce apa ţâşni curată şi rece şi lăsă o cană plină cât mai aproape de ciocul cărămiziu al stăncuţei. Auzi elevii adunându-se în manteion. Aranjându-şi părul cu mâna umedă, porni grăbit spre ei ca să li se adreseze la sfârşitul zilei.

Uşa scundă din spatele manteionului era deschisă pentru aerisire. Silk intră şi urcă o scară scurtă, cu trepte tocite şi adâncite de paşii grăbiţi ai generaţiilor de auguri, apoi intră în sanctuarul slab luminat din spatele Ferestrei Sacre. Tot cu gândul la piaţă şi la pasărea neagră ursuză pe care-o lăsase în bucătăria prezbiteriului, încercând să găsească vorbe cu adevărat semnificative pe care să le rostească în faţa celor şaptezeci şi trei de elevi cu vârste între opt şi şaisprezece ani, verifică curentul şi aparatele de înregistrare ale Ferestrei Sacre. Nu arătau nimic. Oare Marele Pas chiar venise la ea? Oare venise vreun zeu la ea vreodată? Oare Marele Pas chiar îl felicitase şi-l încurajase pe Patera Pike, cum spunea el, îndemnându-l să se pregătească, să fie gata pentru ora (care nu era departe, cum se pare că sugerase Pas) la care spirala de acum va dispărea, va fi lăsată în urmă?

Astfel de lucruri păreau imposibile. Verificând conexiunile cu unul dintre braţele îndoite ale crucii pe care o purta, Silk se rugă pentru credinţă. Apoi, călcând cu grijă peste un cablu întortocheat cu izolaţie nesigură, trase aer adânc în piept, se îndepărtă de Fereastra Sacră şi se duse la pupitrul spart de la care Patera Pike vorbise atâtor generaţii.

Unde se odihnea oare Patera Pike acum, bătrânul acela cu suflet bun, servitorul acela credincios care nu dormise niciodată bine, care aţipea câte puţin – numai un minut sau două – după fiecare masă pe care-o luau împreună, care îl respinsese, dar îl şi iubise pe tânărul dascăl căzut pe capul lui după atâţia ani, după atâtea decenii de aşteptare în singurătate, care-l iubise ca nimeni altcineva, în afară de mama lui?

Unde era acum bătrânul Patera Pike? Unde se odihnea şi unde dormea liniştit, în cele din urmă? Sau şi acum se trezea ca întotdeauna, în dormitorul lung, vecin cu al lui Silk, agitându-se şi

făcând patul să scârţâie? Rugându-se la miezul nopţii sau după miezul nopţii, pe întuneric, când cerurile se posomorau, când Vironul îşi stingea artificiile şi lampioanele, candelabrele cu multe braţe, rugându-se când erau stinse ca să lase loc Soarelui. Rugându-se când umbrele tremurătoare ale zilei apăreau din nou şi-şi luau locul obişnuit, când dimineaţa strălucea glorioasă şi trompetele albe, lunguieţe ale nopţii se îmbrăţişau în tăcere una pe alta.

Adormit lângă zei, oare Patera Pike nu se mai trezea să le amintească zeilor de îndatoririle pe care le aveau?

În picioare, la pupitrul lui Patera Pike, lângă absenţa cenuşie a Ferestrei Sacre, Silk îi studie pe elevi o clipă înainte de a începe să le vorbească. Toţi erau săraci, ştia asta; pentru cei mai mulţi, prânzul pregătit de cele şase mame în bucătăria palestrei fusese prima masă din ziua aceea. Dar cei mai mulţi erau aproape curaţi şi toţi se purtau cum se cuvine, sub privirile aprige ale Mayterei Rose, Mayterei Marble şi Mayterei Mint.

La începutul anului nou, îi luase pe băieţii mai mari de la Maytera Mint şi-i dăduse în grija Mayterei Rose, făcând exact opusul aranjamentului instituit de Patera Pike. Acum, plimbându-şi ochii de la unul la altul, Silk realiză că nu procedase înţelept. În mare măsură, băieţii mai mari o ascultaseră pe timida Maytera Mint dintr-un fel de cavalerism pe jumătate dezvoltat, impus la nevoie de lideri ca Horn; nu la fel se purtau cu Maytera Rose, care le impunea o ordine inflexibilă şi necruţătoare, poate cel mai prost exemplu de dat elevilor mai mari, tinerilor care nu peste multă vreme (şi încă foarte repede!) aveau să menţină ordinea în propriile lor familii.

Silk îşi întoarse privirea de la elevi ca să admire imaginea lui Pas şi a soţiei sale, Echidna: Pas cel cu două capete şi fulgerele lui, Echidna cu şerpii ei. O mişcare eficientă; murmurul vocilor se stinse treptat, în aşteptarea unui sst! În spatele manteionului, ochii Mayterei Marble străluceau ca două scântei violete în spatele bonetei, iar Silk ştiu că-l fixează pe el; oricât de mult îl aproba, Maytera Marble încă nu-l credea în stare să le vorbească elevilor de la pupitru fără să se facă de râs.

— La adunarea de astăzi nu va avea loc niciun sacrificiu, începu el, deşi cu toţii ştim că ar trebui. – Zâmbi văzând că le stârni interesul. – Unsprezece dintre voi au început primul an în această lună. Totuşi, probabil v-aţi dat seama până acum că rareori avem o victimă pentru adunarea noastră.

Poate cel puţin unii dintre voi se întreabă de ce spun asta azi. Pentru că situaţia zilei de azi e diferită – va avea loc un sacrificiu în acest manteion după ce plecaţi acasă. Sunt convins că vă amintiţi cu toţii de miei.

Jumătate dintre elevi înclinară din cap.

— După cum bănuiesc că ştiţi, i-am cumpărat cu banii economisiţi cât am fost la şcoală, trimişi de mama mea şi economisiţi din salariul pe care-l primesc de la Capitoliu. Înţelege toată lumea că manteionul nostru merge în pierdere?

Cei mari sigur înţelegeau, se citea pe feţele lor.

— Merge în pierdere, continuă Silk. Darurile pe care le primim de ziua Scyllei şi cu alte ocazii nu sunt destul pentru a asigura salariile foarte mici ale sibilelor şi al meu. Am rămas în urmă cu plata taxelor, adică datorăm bani către Juzgado, dar avem şi alte datorii. Primim uneori animale de la binefăcători, oameni care aspiră la favorurile zeilor milostivi. Poate că printre ei se află şi părinţii voştri, iar dacă e aşa, le suntem foarte recunoscători. Când nu primim victime, sibilele noastre şi cu mine cumpărăm una din salariile noastre pentru ziua Scyllei, de obicei un porumbel.

— Dar, după cum v-am spus, mieii i-am cumpărat singur. De ce crezi c-am făcut asta, Addax[10]?

Addax, de vârsta lui Horn şi cu pielea la fel de deschisă ca Silk, se ridică.

— Pentru a prevedea viitorul, Patera.

Silk încuviinţă, iar Addax se aşeză la loc.

— Da, pentru a cunoaşte viitorul manteionului nostru. Măruntaiele mieilor mi-au arătat că e unul luminos, ştiţi. Dar am făcut-o pentru că am căutat să obţin favorurile mai multor zei oferindu-le daruri. – Silk se uită la Fereastra sacră din spatele lui. – Primul miel i l-am oferit lui Pas, al doilea, Scyllei, patroana oraşului nostru. Numai pentru atât am avut fonduri, am crezut eu, un miel pentru Pas cel Atotputernic şi unul pentru Scylla. Şi le-am cerut, vă spun acum, o anume favoare: să ni se arate din nou, cum au făcut în vremuri de demult. Voiam să fiu sigur de dragostea lor, fără să-mi dau seama că era inutil, pentru că scrierile Crasmologice sunt pline de asigurări.

Bătu cu palma cartea uzată de pe pupitru.

---

[10] *Addax nasomaculatus;* specie de antilopă de deşert pe cale de dispariţie.

— Într-o seară, târziu, când citeam scrierile, mi-am dat seama de acest lucru. Le citeam din copilărie, dar în toată vremea aceea n-am reuşit să aflu cât ne iubesc zeii, deşi mi-o spuseseră de nenumărate ori. Ce rost avea, în acest caz, să păstrez pentru mine un exemplar din scrieri? L-am vândut, dar cei douăzeci de biţi primiţi pe el nu erau destui pentru un miel alb, nici măcar pentru unul negru pentru Phaea, a cărei zi este cea de azi. În schimb, am cumpărat un miel gri şi l-am oferit tuturor zeilor, iar în măruntaiele lui am citit acelaşi mesaj de speranţă ca în măruntaiele mieilor albi. Ar fi trebuit să ştiu atunci – dar n-am ştiut-o – că prin miei nu ne vorbea unul din Cei Nouă. Astăzi am aflat identitatea zeului care mi se adresa, dar nu v-o dezvălui în clipa asta; mai sunt multe lucruri pe care nu le-am înţeles.

Silk luă scrierile şi se uită la felul în care erau legate înainte de a-şi relua discursul:

— Acesta este exemplarul manteionului. Din el citesc acum şi e unul mai bun, mai bine tipărit, cu note mai ample decât al meu, pe care l-am vândut ca să pot oferi o ofrandă tuturor zeilor. Cuprinde multe lecţii şi sper că o să le învăţaţi bine pe toate. Luptaţi-vă cu ele o vreme, dacă vi se par prea grele la început, şi nu uitaţi că palestra noastră a fost înfiinţată demult de tot tocmai pentru ca voi să învăţaţi să luptaţi. Da. Kit, ce este?

— Patera, chiar o să apară un zeu?

Câţiva din elevii mai mari râseră. Silk aşteptă să se facă linişte înainte de a răspunde.

— Da, Kit. O să apară un zeu la Fereastra noastră sacră, deşi s-ar putea să aşteptăm după el timp îndelungat. Însă nu trebuie să aşteptăm, în acest loc ne bucurăm de dragostea şi înţelepciunea zeilor. Deschide scrierile la întâmplare, Kit, şi vei găsi un pasaj care se poate aplica situaţiei tale prezente, problemelor tale de azi sau de mâine. Cum este posibil? Cine poate să-mi spună?

Silk studie chipurile inexpresive din faţa lui înainte de a numi una din fetele care râseseră cel mai tare.

— Răspunde, Ginger.

Fata se ridică ezitând, aranjându-şi fusta.

— Pentru că toate lucrurile sunt legate între ele, Patera?

Era unul din aforismele lui preferate.

— Nu cunoşti răspunsul, Ginger?

— Pentru că toate lucrurile sunt legate între ele.

Silk scutură din cap.

— Faptul că toate lucrurile din spirală sunt dependente unele de altele e adevărat, fără nicio îndoială. Dar, dacă acesta ar fi răspunsul la întrebarea mea, ar trebui ca orice pasaj din orice carte să se potrivească situaţiei noastre, cum se potrivesc cele din scrieri. Luaţi orice carte la întâmplare şi veţi vedea că nu e aşa. Ce veţi afla însă când deschideţi această carte? întrebă Silk, lovind iarăşi cu palma coperta zdrenţuită.

Deschise cartea cu gesturi teatrale şi citi primul rând al paginii cu glas tare:

— *Sunt necesare zece păsări pentru un cântec?*

Referirea evidentă la tranzacţia pe care o făcuse la piaţă nu demult îl şocă, speriindu-i gândurile ca pe nişte păsări. Înghiţi şi continuă:

— *L-ai colorat pe Oreb, dar îl poţi face să cânte?*[11] Vă dau imediat interpretarea. Mai întâi, vreau să vă spun că autorii acestor scrieri nu cunoşteau doar situaţia spiralei la vremea lor – şi pe cea dinaintea lor – dar şi pe cea viitoare. Mă refer – făcu o pauză ca să-şi plimbe privirea pe toate feţele – la Planul lui Pas. Cine înţelege acest Plan înţelege viitorul. Mă exprim destul de clar? Planul lui Pas este viitorul, iar înţelegerea şi respectarea lui reprezintă datoria fundamentală a oricărui bărbat, femeie sau copil.

— Cunoscând Planul lui Pas, după cum v-am spus, Crasmaticii ştiau ce anume ne va fi de folos nouă de câte ori deschidem această carte, ce anume va îndrepta paşii voştri şi ai mei pe Calea Aurie.

Silk se opri din nou pentru a studia chipurile tinere din faţa lui; zări licăriri de interes sporadice, dar nimic altceva. Oftă.

— Acum să revenim la rândurile cărţii. Primul – *sunt necesare zece păsări pentru un cântec?* – conţine cel puţin trei înţelesuri. Pe măsură ce creşteţi şi învăţaţi să gândiţi mai profund, veţi vedea că fiecare rând din scrieri are două sau mai multe înţelesuri. Unul din sensurile acestui rând mi se aplică mie personal. O să vi-l explic imediat. Celelalte două se aplică nouă tuturor şi cu ele vreau să încep.

— Trebuie să presupunem că păsările pomenite sunt cântătoare. Observaţi că în rândul următor se precizează clar când nu mai e vorba de aceasta. Ce înseamnă deci cele zece păsări cântătoare? Copiii din clasă, adică voi, vor oferi o

[11] Vechiul Testament, Jud. 7, 25.

interpretare evidentă, sunt sigur. Vi se cere să recitaţi pentru bunele sibile, învăţătoarele voastre, iar glasurile voastre sunt subţiri, ca ciripitul păsărilor cântătoare. A cumpăra ceva pentru un cântec înseamnă a cumpăra ieftin. Aşa cum îl vedem, înţelesul este următorul: oare mulţimea aceasta de învăţăcei tineri trebuie vândută ieftin? Bineînţeles, răspunsul este nu. Copii, nu uitaţi cât de mult preţuieşte Pas, şi ne repetă întruna că apreciază fiecare creatură din spirală, fiecare culoare, fruct şi fluture, dar mai presus de toate oamenii. Nu, păsările nu trebuie vândute pentru cântec, ele sunt preţioase în ochii lui Pas. Nu sacrificăm păsări şi animale zeilor nemuritori pentru că nu au valoare, aşa este? Ar însemna să-i jignim.

— *Sunt necesare zece păsări pentru un cântec?* Nu. Nu, voi copii, nu trebuie să fiţi vânduţi ieftin.

Reuşise să le capteze interesul. Toată lumea era atentă, mulţi se aplecaseră în faţă în scaun.

— Pentru al doilea înţeles, trebuie să ţinem seama şi de al doilea rând. Observaţi că zece păsări cântătoare pot cânta nu zece, ci mii de cântece.

Imaginea i se contură în minte o clipă, aşa cum probabil se conturase şi autorului crasmologic de mult dispărut: o grădină cu terasă, fântână şi multe flori, acoperită de o pânză în care se împletesc glasurile privighetorilor, sturzilor, ciocârliilor şi sticleţilor, întinsă de-a lungul deceniilor, poate de-a lungul unui secol, până se destramă şi păsările îşi iau zborul libere, în sfârşit.

— Dar oare nu se întorc din când în când? Nu se întorc ele ca să treacă prin găurile pânzei distruse, să bea apă din fântâna cu stropi scânteietori şi să-şi facă cuib în grădină, concertul lor prelung sfârşit, dar totuşi continuat, ca orchestra care cânta şi după ce publicul părăseşte sala? Păsările cântă mai departe, de dragul muzicii, când s-a retras şi ultimul spectator, când uşierii cască şi sting lumânările şi luminile tremurânde, când actorii şi actriţele şi-au dat jos machiajul şi s-au îmbrăcat în hainele lor obişnuite, fuste şi pantaloni maro simpli, bluze şi tunici şi jachete cafenii purtate la teatru, la serviciu, aşa cum atâtea alte haine cafenii, simple ca penele maro ale privighetorilor, sunt purtate la serviciu.

— Dar dacă păsările sunt vândute, continuă Silk (actorii şi actriţele, teatrul şi spectatorii, grădina, fântâna, pânza şi păsările cântătoare sunt toate alungate din conştiinţa lui), cum se obţin cântecele? Noi, care am avut atâtea cântece, suntem acum

săraci. Nu ne va fi de folos, aşa cum arată autorul prezicător în rândul următor, să pictăm un corb, să pictăm o pasăre neagră în culorile delicate ale ciocârliei sau în maroul blând al privighetorii. Nu e destul nici să-l facem auriu ca un sticlete. El tot corb rămâne.

Respiră adânc.

— Vedeţi, copii, o fiinţă ignorantă, se poate trezi în situaţia de veneraţie şi autoritate. Să presupunem, de exemplu, că un om needucat – să zicem un bărbat integru şi onorabil, unul dintre voi, băieţii din clasa Mayterei Marble, luat şi crescut fără educaţie – urmează să fie aruncat în biroul Înţelepciunii Sale, Prolocutorul. Ar mânca şi ar dormi în palatul măreţ ai Înţelepciunii Sale de pe Palatin. Ar merge cu bastonul şi ar purta haine cu nestemate, iar ceilalţi ar îngenunchea să-i primească binecuvântarea. Dar nu le-ar putea oferi înţelepciunea, deşi ar fi de datoria lui. Ar fi un corb croncănitor vopsit în culori ţipătoare.

Numărând până la trei în gând, Silk se uită la grinzile prăfuite ale manteionului, lăsând imaginea să pătrundă mintea elevilor.

— Sper că înţelegeţi, din cele spuse de mine, de ce trebuie continuată educaţia. De asemenea, sper că înţelegeţi că, deşi am luat exemplul din Capitoliu, aş fi putut foarte bine să-l iau din viaţa de zi cu zi, să vorbesc de un comerciant sau de un negustor, de un funcţionar-şef sau un comisionar. Aveţi nevoie de învăţătură, pentru ca în viitor, cândva, spirala să aibă nevoie de voi.

Silk făcu iarăşi pauză, proptindu-şi mâinile de pupitrul crăpat, din piatră. Razele Soarelui, răspândite prin fereastra înălţată deasupra uşii de pe strada largă a Soarelui, erau mult mai palide acum.

— Astfel, în scrieri se spune foarte clar că palestra voastră nu se va vinde – nici din cauza taxelor, nici din alt motiv. Am auzit că circulă un zvon contrar şi că mulţi dintre voi îi cred. Repet, nu este cazul.

Patera se bucură o clipă de surâsul elevilor.

— Acum o să vă vorbesc despre înţelesul pe care acest fragment îl are pentru mine. Eu sunt cel care am deschis scrierile, vedeţi, deci există un mesaj pentru mine, ca şi pentru voi toţi. Astăzi, în timp ce voi învăţaţi, m-am dus la piaţă. Acolo am cumpărat o pasăre vorbitoare frumoasă, o stăncuţă, pentru un sacrificiu personal, pe care am să-l fac după ce veţi pleca voi acasă.

— V-am spus deja că, atunci când am cumpărat mieii care v-au plăcut atât de mult, am sperat că un zeu, mulţumit de noi, va veni la această Fereastră, aşa cum făceau zeii în trecut. Am încercat să vă arăt o speranţă prostească. Fiindcă am primit un alt dar, mult mai important, un dar pe care nu-l poţi cumpăra cu toţi mieii din piaţă. Am spus că nu vă voi vorbi despre el azi, aşa că nu vă zic decât atât: nu l-am primit datorită rugăciunilor, al sacrificiilor sau al vreunei fapte bune. Pur şi simplu mi-a fost dat.

Bătrâna Maytera Rose tuşi, o tuse uscată, sceptică, a mecanismului care-i înlocuise laringele înainte ca Silk să rostească primul său cuvânt.

— Am ştiut că numai eu trebuie să ofer o ofrandă de mulţumire pentru dar, deşi toţi banii îi cheltuisem deja pe miei. Acum aş vrea foarte mult să vă spun că am avut un plan înţelept de a rezolva dilema – problema mea – dar nu aveam. Nu ştiam decât că e nevoie de o victimă, aşa că m-am dus în grabă la piaţă, încrezător în zeii milostivi. Nu mi-au înşelat aşteptările. Pe drum am întâlnit un străin care mi-a dat banii pentru o victimă preţioasă, stăncuţa vorbitoare de care v-am pomenit, o pasăre care seamănă foarte bine cu un corb.

— Vedeţi voi, am aflat că păsările nu se vând pentru un cântec. Şi am primit un semn – atât de mare e generozitatea zeilor îndurători faţă de cei care se roagă la ei – că un zeu va apărea la Fereastra sacră după ce am îndeplinit sacrificiul. Poate va dura mult, cum i-am spus lui Kit, deci nu trebuie să ne arătăm nerăbdători. Trebuie să avem credinţă şi să nu uităm că zeii ne pot vorbi şi în alte feluri, că, deşi la Ferestrele noastre e linişte, ei tot ni se adresează cumva. Prin semne, vise şi viziuni, zeii ne vorbesc cum le vorbeau părinţilor şi bunicilor noştri când erau tineri. De câte ori vrem să le oferim un sacrificiu, ni se adresează direct prin prevestiri, iar scrierile sunt întotdeauna aici pentru noi, ca să la consultăm la nevoie. Ar trebui să ne fie ruşine să spunem, cum spun oamenii uneori, că în aceste vremuri suntem ca nişte corăbii fără cârmă.

Tunetul zgudui geamurile mai puternic decât bocetele cerşetorilor şi vânzătorilor de pe strada Soarelui. Copiii se agitară neliniştiţi în scaune. După ce recită împreună cu ei o rugăciune, Silk îi lăsă liberi.

Primii stropi grei de furtună caldă transformau în noroi praful galben din spatele uşilor manteionului. Copiii alergară cu paşi mărunţi şi repezi în susul şi în josul străzii Soarelui, fără ca

niciunul să mai zăbovească în după-amiaza aceasta, cum făceau de obicei, bârfind sau jucându-se.

Cele trei sibile rămăseseră înăuntru să asiste la sacrificiu. Silk alergă din manteion la prezbiteriu, îşi puse mănuşile de piele speciale şi scoase stăncuţa din colivie. Pasărea sări să-i atace ochii cu mişcări iuţi, de viperă, ciocul lovind la un deget de ei.

Silk o prinse de cap, amintindu-şi că mulţi auguri fuseseră ucişi de victima pe care voiseră s-o sacrifice, că nu trecea anul fără ca un augur lipsit de noroc să fie străpuns de coarnele unui taur sau cerb.

— Să nu te prind că mai încerci o dată, pasăre răutăcioasă, rosti el pentru sine. Nu ştii că vei fi condamnată pe veci dacă-mi faci rău? O să fii omorâtă cu pietre, iar sufletul tău o să fie dat diavolului.

Stăncuţa clămpăni din cioc şi flutură din aripi în zadar, până când Silk reuşi s-o apuce mai bine şi s-o vâre sub braţul stâng.

În manteionul slab luminat şi neaerisit, sibilele aprinseseră focul sacrificial pe altar. La intrarea lui Silk, o procesiune alcătuită dintr-un singur om mergând pe intervalul central, ele începură dansul lent, fluturând din fustele negre şi largi şi înălţându-şi glasurile firave într-un bocet sinistru ritualic, vechi de când exista spirala.

Focul era micuţ, iar crenguţele de cedru parfumat ardeau cu repeziciune; Silk îşi spuse că va trebui să se mişte repede, pentru ca sacrificiul să aibă loc înainte de a se stinge flăcările, căci altfel ar fi fost semn rău.

Plimbând pasărea deasupra focului, rosti cea mai scurtă invocaţie şi dădu indicaţiile grăbit, fără scandare:

— Pasăre, trebuie să stai de vorbă cu fiecare zeu şi zeiţă pe care-o întâlneşti, ca să le vorbeşti despre marea noastră dragoste şi credinţă. Să le spui şi cât le sunt de recunoscător pentru bunăvoinţa nemărginită şi nemeritată pentru care mi-au arătat-o. De asemenea, să le spui cât suntem de nerăbdători să le simţim prezenţa divină la Fereastra noastră sacră.

— Aşa să-i spui, pasăre, Marelui Pas, Tatăl zeilor.

— Aşa să-i spui şi Echidnei sinuoase, soţia Marelui Pas. Aşa să-i spui Scyllei, cea aspră la vorbă, Molpei celei minunate, lui Tartaros cel negru, lui Hierax cel mut, încântătoarei Thelxiepeia, Phaeai, celei mereu petrecăreţe, lui Sphigx a deşertului şi oricărui alt zeu pe care-l întâlneşti în Mainframe, dar mai ales Intrusului, care mi-a făcut o mare favoare spunându-mi că-i voi

îndeplini voia tot restul zilelor mele, că mă voi prosterna în faţa lui.

— Nu, nu, bolborosi stăncuţa, cum făcuse şi la piaţă. Nu, te rog.

Silk rosti ultimele cuvinte:

— Să nu stai de vorbă cu diavolii, pasăre. Şi nici să nu pierzi vremea în locuri unde se află aceştia.

Prinzând de gât pasărea ce se zbătea furioasă, Silk întinse mâna dreaptă, înmănuşată, spre Maytera Rose, cea mai bătrână dintre sibile. Ea îi dădu cuţitul pentru sacrificiu cu mâner de os, moştenit de Patera Pike de la predecesorul său. Lama lungă, ciudat încovoiată, era tocită de vreme şi plină de pete de sânge care nu se puteau şterge, dar tăişurile era amândouă lucioase şi ascuţite.

Stăncuţa deschise ciocul şi se zbătu sălbatic. Ecoul ţipătului final strangulat, aproape uman, se lovi de pereţii bătrâni ai manteionului, iar pasărea se lăsă moale în mâna lui Silk. Întrerupând ritualul, el duse trupul flasc la ureche, apoi îi deschise cu degetul mare un ochi înroşit.

— E moartă, le spuse femeilor care înălţau bocete.

O clipă nu mai ştiu ce să rostească. Neajutorat, vorbi:

— N-am mai păţit aşa ceva. Moartă înainte s-o sacrific.

Sibilele se opriră din dans.

— Fără îndoială, a mulţumit deja zeilor în numele tău, Patera, rosti Maytera Marble, diplomată.

Maytera Rose trase aer pe nas cu putere şi ceru să i se dea înapoi cuţitul sacrificial.

Micuţa Maytera Mint întrebă sfioasă:

— N-ai de gând să-i dai foc, Patera?

Silk scutură din cap.

— Astfel de întâmplări nefericite sunt pomenite în paragrafele scrierilor, Maytera, deşi, recunosc, nu m-am gândit niciodată că va trebui să aplic chiar acele observaţii stricte. Ele spun clar că, dacă nu se găseşte o victimă neîntârziat, sacrificiul nu poate continua. Cu alte cuvinte, nu putem arunca pasărea asta moartă în foc aşa, pur şi simplu. Ar fi ca şi cum am arunca una găsită de copii pe stradă.

Voia să scape de ea chiar în timp ce vorbea, s-o azvârle printre bănci sau s-o arunce direct în scocul în care Maytera Marble şi Maytera Rose aveau să azvârle cenuşa încă sfântă a focului de pe altar. Stăpânindu-se cu greutate, Silk adăugă:

— Toate aţi trăit şi-aţi văzut mai multe decât mine. N-aţi mai luat parte niciodată la un sacrificiu profanat?

Maytera Rose trase din nou aer pe nas. Ca şi înainte, avea iz de condamnare; cele întâmplate erau neîndoielnic numai şi numai vina lui Patera Silk. El şi nimeni altul (cum sugeră clar sforăitul) alesese pasărea aceea vrednică de dispreţ. Dac-ar fi fost puţin mai grijuliu, dac-ar fi ştiut mai bine, mai presus de toate dac-ar fi fost mult mai pios – pe scurt, mult, mult mai asemănător cu bietul Patera Pike – nu s-ar fi petrecut ceva atât de ruşinos.

— Nu, Patera, niciodată, îi răspunse Maytera Marble. Putem sta de vorbă despre altceva când ai terminat aici? În camera mea din palestra e bine?

— Ne vedem acolo de îndată ce arunc pasărea, Maytera, încuviinţă Silk.

Tentaţia de a se mustra era prea puternică.

— Ar fi trebuit să mă arăt mai priceput. Scrierile m-au prevenit, dar m-au lăsat destul de ignorant ca să cred că sacrificiul meu va fi acceptabil, chiar dacă nu vine nimeni la Fereastra noastră sacră. Asta îmi va fi învăţătură de minte, Maytera. Cel puţin sper că va fi aşa, nici nu se poate altfel. Îi mulţumesc Phaeai că n-au fost şi copiii de faţă.

Maytera Mint îşi făcu şi ea curaj să vorbească:

— Nimeni nu poate şti ce e în mintea Intrusului, Patera. El nu e ca alţi zei, care se sfătuiesc unii pe alţii în Mainframe.

— Dar când zeii au vorbit atât de limpede…

Silk îşi lăsă fraza neterminată, dându-şi seama că vorbele lui nu erau la subiect.

— Ai dreptate, Maytera, fără îndoială. Mi-a arătat clar dorinţele lui, iar acest sacrificiu nu era printre ele. Pe viitor mă voi strădui să nu fac decât ceea ce îmi spune să fac. Ştiu că mă pot baza pe ajutorul vostru în această privinţă, ca în toate celelalte.

Maytera Rose nu mai trase aer pe nas a treia oară, ci se mulţumi să se scarpine pe nas. Nasul, gura şi ochiul drept erau cele mai prezentabile părţi de pe faţa ei; deşi fuseseră modelate din polimer dur, arătau aproape normal. În schimb, ochiul stâng, pe care-l avea din naştere, păru să se înroşească dintr-o dată de furie, orb, înceţoşat şi supurând.

Încercând să-l evite şi dorindu-şi (cum o făcea adesea de când venise la manteion) să poată fi înlocuit, Silk mută pasărea din

mâna stângă în cea dreaptă.

— Vă mulţumesc, Maytera Rose, Maytera Marble şi Maytera Mint. Vă mulţumesc. Sunt sigur că data viitoare o să ne descurcăm mult mai bine.

Îşi scosese mănuşile pentru sacrificiu; simţea pasărea dispreţuită caldă şi prăfuită în mâinile care-i transpirau.

— În palestra, cam peste cinci minute, Maytera Marble.

Capitolul 3
Amurg

— Aici, înăuntru, Patera!

Silk se opri brusc, alunecând pe pietrişul umed de sub picioare.

— În grădină, adăugă Maytera Marble.

Îi făcu semn cu braţul de metal negru lucios din spatele frunzelor de vie.

Furtuna se potolise destul de repede, dar tot ploua, picuri fini care cădeau pe răzoarele ei de ierburi folosite la gătit.

Ne întâlnim ca doi îndrăgostiţi, îşi zise Silk, în timp ce-şi recăpăta echilibru şi dădea la o parte frunzişul plin de apă, întrebându-se dacă se gândea şi ea la acelaşi lucru.

Nu. Ca doi oameni care iubesc, recunoscu el. Pentru că o iubea cum o iubise pe mama lui, cum ar fi iubit-o pe sora mai mare pe care n-a avut-o, încercând să aducă pe chipul ei surâsul timid odată cu înclinarea capului, să obţină consimţământul, încuviinţarea unei sibile bătrâne, a unei fiinţe chimice uzate la care, în copilăria lui, pe vremea când trăiau mult mai multe fiinţe chimice, nu s-ar fi uitat nimeni a doua oară, pe care nimeni, în afară de copiii cei mai mici, n-o considera interesantă. Ce singur s-ar fi simţit în mijlocul cartierul gălăgios şi aglomerat, dacă n-ar fi fost ea!

Când Silk pătrunse în grădină, Maytera Marble se ridică, apoi se aşeză la loc, odată cu el.

— Nu trebuie să faci asta când suntem numai noi, sibilă. Ţi-am mai spus.

Maytera Marble îşi înclină capul în aşa fel încât chipul ei rigid, metalic păru plin de pocăinţă.

— Uneori mi se întâmplă să uit. Iartă-mă, Patera.

— Iar eu uit că n-ar trebui să te corectez niciodată, pentru că mai devreme sau mai târziu, descopăr că ai dreptate. Despre ce voiai să vorbim, Maytera?

— Nu te deranjează ploaia?

Maytera se uită în sus, la acoperişul de viţă.

— Deloc. Dar pe tine te deranjează. Dacă nu vrei să mergi până la palestra, putem să intrăm în manteion. Oricum, vreau să văd dacă mai curge apa prin acoperiş.

Maytera scutură din cap.

— S-ar supăra Maytera Rose. Ştie că nu facem nimic interzis, dar nu e de acord să ne întâlnim în palestra dacă nu mai e şi altcineva acolo. Lumea vorbeşte, ştii… Oamenii aceia care nu iau parte la niciun sacrificiu şi caută scuze. Ea n-a vrut să vină, iar Maytera Mint păzeşte focul. Aşa că m-am gândit să stăm aici. Nu-i un loc prea ferit, Maytera ne poate vedea prin geamurile mănăstirii, dar ne apără de ploaie.

— Înţeleg.

— Ai spus că ploaia mă deranjează. Eşti foarte amabil, dar n-o simt, iar hainele mi se vor usca. N-am avut probleme cu uscatul rufelor în ultima vreme, dar trebuie să pompez foarte multă apă ca să le spăl înăuntru. Mai e bună fântâna prezbiteriului?

— Da, sigur. – Văzându-i expresia, Silk se răzgândi. – Nu, nu e bună deloc. E o alinare să te gândeşti, cum fac copiii, că Pas nu va mai rezista mult la rugăminţile pe care fiica lui le înalţă în numele nostru şi că întotdeauna se va îngriji de noi. Dar nu se ştie niciodată, zău, nu putem decât să sperăm. Dacă trebuie să se sape fântâni noi, Capitoliul va trebui să ne împrumute bani. Asta dacă manteionul nostru nu se va descurca fără ele.

Maytera Marble rămase tăcută, dar stătu cu capul plecat, ca şi cum n-ar fi putut să-l privească în ochi.

— Eşti chiar atât de îngrijorată, Maytera? Uite, îţi dezvălui un secret. Intrusul m-a iluminat.

Nemişcată, părea o statuie mângâiată de vreme, învăluită în rochia neagră de sibilă într-un scop comemorativ excentric.

— E-adevărat! Nu mă crezi?

Ridică în sfârşit ochii şi spuse:

— Cred că crezi c-ai fost luminat. Te cunosc bine, cel puţin aşa îmi închipui, şi n-ai minţi în legătură cu asta.

— Mi-a spus şi de ce: ca să salvez manteionul nostru. Asta e sarcina mea. – Silk nu-şi găsea cuvintele. – Nu-ţi poţi imagina ce bine te simţi să primeşti o sarcină de la un zeu, Maytera. E minunat! Ştii că pentru asta eşti făcut, iar inima ta nu se gândeşte la altceva.

Silk se ridică, nemaiputând să stea jos.

— Nu ne spune oare nimic faptul că eu trebuie să salvez manteionul, te întreb?

— Nu ştiu, Patera. Ne spune ceva?

— Da, sigur. Putem aplica logica la instrucţiunile zeilor, nu? La faptele şi vorbele lor. Deci o putem aplica şi acum. Ea ne spune

două lucruri, ambele de importanţă crucială. Primul: manteionul e în pericol. Nu mi-ar fi ordonat să-l salvez, dacă n-ar fi fost, nu? Deci există un fel de ameninţare şi e vital să ştim despre ea.

Silk se plimbă în ploaia caldă, pentru a privi spre răsărit, spre Mainframe, casa zeilor.

— Al doilea e şi mai important, Maytera. Manteionul nostru poate fi salvat. Cu alte cuvinte, e în pericol, nu condamnat la pieire. Nu mi-ar fi ordonat să-l salvez dacă nu s-ar putea salva, nu?

— Vino înapoi şi stai jos, te rog, îl rugă Maytera Marble. Nu vreau să răceşti.

Silk reveni în grădină. Maytera se ridică.

— Nu trebuie... începu el, apoi zâmbi prosteşte. Iartă-mă, Maytera. Te rog, iartă-mă. Îmbătrânesc şi nu învăţ nimic.

Maytera mişcă din cap într-o parte şi-n alta, în felul ei de a râde tăcut.

— Nu eşti bătrân, Patera. Te-am văzut astăzi cum joci. Niciun băiat nu-i mai iute decât tine.

— Asta numai pentru că joc de multă vreme, spuse Silk, apoi se aşezară amândoi.

Cu zâmbetul pe buze, Maytera îi cuprinse mâinile, surprinzându-l. Pielea moale de pe vârfurile degetelor ei dispăruse cu timpul, dezvelind oţelul gol, negru ca gândurile ei, şlefuit de muncă neîntreruptă.

— Tu şi copiii sunteţi singurii din manteion care nu sunteţi bătrâni. Locul vostru nu e aici.

— Maytera Mint nu e bătrână. Adică, nu prea, deşi ştiu că e mult mai în vârstă ca mine.

Maytera Marble oftă scoţând un sunet moale, ca mopul vechi care şterge podeaua de gresie.

— Biata Maytera Mint s-a născut bătrână, mă tem. Sau a fost învăţată să fie bătrână înainte de a vorbi, poate. Orice-ar fi, locul ei a fost dintotdeauna aici. Nu ca al tău, Patera.

— Şi tu crezi c-o să fie dărâmat, nu? Indiferent de ce mi-a spus Intrusul.

Maytera Marble dădu din cap ezitând.

— Da. Sau, cum ar fi trebuit să spun, clădirile s-ar putea să rămână, dar nici asta nu e sigur. Dar manteionul tău nu va mai aduce zeii oamenilor din cartier, iar copiii nu vor mai primi învăţătură în palestra noastră.

— Ce şanse ar avea puştii ăştia fără palestra? se repezi Silk.

— Ce şanse au copiii din clasa lor acum?

Silk scutură din cap supărat. Îi venea să zgârie pământul.

— Astfel de lucruri s-au mai întâmplat şi altă dată, Patera. Capitoliul va găsi alte manteion pentru noi. Mai bune, cred eu, pentru că mai rele e greu să găseşti. Eu o să predau în continuare, tu o să îndeplineşti sacrificii şi o să asculţi confesiuni. O să fie bine.

— Astăzi am primit iluminarea. N-am mai spus nimănui, doar unui străin pe care l-am întâlnit în drum spre piaţă şi ţie. Nici tu, nici el nu m-aţi crezut.

— Patera…

— Deci e clar că nu mă exprim cum trebuie. Stai să văd dacă pot să mă descurc mai bine. – Rămase tăcut o clipă, mângâindu-şi obrazul. – M-am rugat întruna pentru ajutor. Mai ales Celor Nouă, dar şi fiecărui zeu şi zeiţe din scrieri; iar astăzi pe la prânz Intrusul a răspuns rugăciunilor mele, după cum ţi-am spus. Maytera, ştii… Îi tremura vocea şi nu şi-o putea controla. Ştii ce mi-a spus? Ce mi-a spus mie?

Maytera îi strânse mâinile până ce Silk simţi durere.

— Numai că ţi-a dat instrucţiuni să păstrezi manteionul. Spune-mi şi restul, dacă poţi, te rog.

— Ai dreptate. Nu-i uşor. Am crezut întotdeauna că iluminarea e vocea Soarelui sau una din mintea mea, care rosteşte cuvinte. Dar nu-i deloc aşa. Îţi vorbeşte pe atâtea voci, iar cuvintele sunt de fapt lucruri vii care îţi arată. Nu doar le vezi, aşa cum vezi alte persoane pe un monitor, ci le şi auzi şi le simţi mirosul, le atingi şi te doare. Toate împreunate ca să devină una, părţi ale unui singur lucru. Înţelegi? Când îţi spun că mi le-a arătat sau că mi-a spus ceva, la asta m-am referit.

Maytera Marble dădu din cap încurajator.

— Mi-a arătat toate rugăciunile înălţate vreodată către zei pentru acest manteion. I-am văzut pe toţi copiii rugându-se de când a fost construit, pe mamele şi taţii lor, pe oamenii care au intrat în el doar ca să se roage sau care au venit la unul dintre sacrificiile noastre sperând să primească o bucată de carne şi s-au rugat cât au fost aici.

— Şi am mai văzut rugăciunile voastre, ale sibilelor, de la începutul începutului. Nu-ţi cer să mă crezi, Maytera, dar am văzut fiecare rugăciune rostită de tine pentru manteionul nostru, pentru Maytera Rose, Maytera Mint sau Patera Pike, pentru mine şi pentru toţi oamenii din cartier, mii şi mii de rugăciuni. Rugi

rostite în genunchi şi în picioare, în timp ce găteai sau frecai podelele. A fost şi o Maytera Milkwort aici, am văzut-o şi pe ea rugându-se, şi o Maytera Betel, o femeie mare, neagră, cu ochi somnoroşi. Silk făcu o pauză ca să-şi tragă sufletul. Dar cel mai mult l-am văzut pe Patera Pike.

— Dar asta e minunat! exclamă Maytera Marble. Trebuie să fi fost ceva mirific, Patera.

Lui Silk i se păru că îi lucesc ochii, deşi ştia că era imposibil, că lentilele cristaline captaseră lumina.

— Iar Intrusul a hotărât să răspundă la toate rugăciunile. I-a spus-o lui Patera Pike, iar el a fost atât de fericit! Mai ţii minte ziua când am venit aici de la şcoală, Maytera?

Maytera înclină din cap.

— Atunci s-a întâmplat. Aceea a fost ziua în care Intrusul l-a luminat pe Patera Pike şi i-a spus... i-a spus că acesta e ajutorul pe care îl... pe care...

Silk începu să plângă şi se ruşină dintr-o dată. Picăturile de ploaie se înteţiră, ca încurajate de lacrimile care-i brăzdau obrajii şi bărbia. Maytera Marble scoase din mânecă o batistă albă, mare şi curată, şi i-o oferi.

E-atât de practică, îşi zise el, ştergându-şi nasul şi ochii. O batistă pentru micuţi; plânge câte unul din clasa ei în fiecare zi. Zilele ei sunt trecute pe răboj cu lacrimi, iar astăzi eu sunt copilul care plânge.

— Nu ai prea des copii la fel de mari ca mine, reuşi el să îngaime.

— În clasă, vrei să spui? Niciodată nu sunt la fel de mari. A, dar probabil te referi la bărbaţii şi femeile care au trecut prin mâna mea când erau copii. Mulţi dintre ei sunt mai în vârstă ca tine. Cei mai bătrâni au probabil în jur de şaizeci de ani. Eu am... N-am predat până atunci. – Îşi accesă fişierul de amintiri, mustrându-se, ca întotdeauna, că n-o face mai des. – Asta-mi aminteşte să te întreb ceva. Îl cunoşti pe Auk[12], Patera?

Silk scutură din cap.

— Locuieşte la noi în cartier?

— Da, şi vine uneori de ziua Scyllei. Sigur l-ai văzut. Bărbatul aceia zdravăn, cu înfăţişare dură, care stă în spate?

— Cu maxilarul puternic? Are haine curate, dar arată mereu nebărbierit. Poartă o sabie scurtă, poate e una de vânătoare, şi e

[12] Pinguin nordic.

mereu singur. A fost şi el unul dintre băieţii tăi?

— A ajuns un criminal, Patera, confirmă Maytera Marble cu tristeţe. Jefuieşte case.

— Îmi pare rău că aud asta.

O clipă, Silk îşi imagină matahala din spatele manteionului surprinsă de gazda jefuită agitându-se stângace, dar rapidă, ca s-o înfrunte ca un urs prins în capcană.

— Şi mie, Patera. Am tot vrut să-ţi vorbesc despre el. Patera Pike l-a absolvit anul trecut. Erai deja aici, dar nu cred că ştii despre asta.

— Şi dac-am ştiut, am uitat. – Ca să oprească şuieratul lamei late care ieşea din teacă, Silk scutură din cap. – Dar ai dreptate, Maytera. Mă îndoiesc că ştiam.

— Nici eu n-am aflat de la Patera, ci de la Maytera Mint. Lui Auk încă îi place de ea şi din când în când mai stau de vorbă.

Suflându-şi nasul în propria batistă, Silk se relaxă puţin. Despre asta voise ea să-i vorbească, de fapt, era sigur.

— Patera a reuşit să-l facă pe Auk să promită că n-o să-i mai jefuiască pe săraci. O făcuse de multe ori, recunoscuse chiar Auk, dar n-avea s-o mai facă. I-a promis lui Patera, aşa zice Maytera, căreia i-a promis şi ei. Acum o să-mi faci morală, pentru că promisiunile unui astfel de om – ale unui criminal – nu pot fi crezute.

— Nu te poţi încrede în promisiunile nimănui, spuse Silk încet, căci niciun om nu este, şi nu poate fi vreodată, ferit de ispita diavolului. Aici mă includ şi pe mine, bineînţeles.

Maytera Marble îşi puse batista înapoi în mânecă.

— Cred că în promisiunea lui Auk, făcută fără constrângeri, te poţi încrede ca în una făcută de oricine, Patera. Ca şi în a ta, nu lua asta ca pe-o jignire. Aşa era el în copilărie, aşa este acum ca bărbat, din câte îmi dau seama. N-a avut niciodată mamă şi tată. El... Dar mai bine mă opresc, nu cumva să-mi scape lucruri pe care Maytera m-a pus să promit că n-o să le repet. Altfel m-aş simţi îngrozitor şi-ar trebui să le spun amândurora că mi-am călcat cuvântul.

— Crezi cu adevărat că aş putea să-l ajut pe acest om, Maytera? Sigur nu sunt mai bătrân ca el, ci mai tânăr. N-o să mă respecte ca pe Patera Pike, nu uita.

Stropii de ploaie cădeau de pe frunzele strălucitoare pe fusta Mayterei Marble. Îi şterse absentă.

— S-ar putea să ai dreptate, dar tu îl vei înţelege mai bine

decât Patera Pike, cred eu. Eşti tânăr şi la fel sau aproape la fel de puternic ca el. În plus, te va respecta ca augur. Nu trebuie să te temi de el. Ţi-am cerut eu vreo favoare vreodată, Patera? Una adevărată?

— M-ai rugat să intervin pe lângă Maytera Rose odată şi am încercat. Cred că am făcut mai mult rău decât bine, aşa că nu se pune la socoteală. Dar poţi să-mi ceri o mie de favoruri, Maytera. Ţi-ai câştigat dreptul ăsta, ca multe altele.

— Atunci stai de vorbă cu Auk într-o zi a Scyllei. Ascultă-i confesiunea, dacă te roagă.

— Asta nu-i o favoare. Aş face-o pentru oricine; dar, desigur, tu vrei să depun eforturi mai mari cu acest Auk, să-i vorbesc şi să-l iau deoparte. O voi face.

— Îţi mulţumesc. Patera, mă cunoşti de mai bine de un an deja. Îmi lipseşte credinţa?

Întrebarea îl luă pe Silk prin surprindere.

— Tu, Maytera? Dar eu… eu niciodată n-am gândit aşa. Întotdeauna ai părut, cel puţin pentru mine, vreau să spun…

— Şi totuşi n-am crezut destul în tine şi în zeul care te-a luminat. Tocmai mi-am dat seama. M-am încrezut numai în vorbele oamenilor şi în aparenţe, ca un negustor neînsemnat. Spuneai că zeul i-a promis ajutor lui Patera Pike. Poţi să-mi spui mai multe despre asta? Înainte te-am ascultat cu atenţie. Acum o să te ascult şi cu credinţă, cel puţin o să încerc.

— Sunt mai multe lucruri decât ţi-aş putea spune eu.

Silk îşi frecă obrazul. Acum se controla pe sine.

— Patera Pike a fost luminat, cum ţi-am spus. Iar mi-e mi s-a arătat iluminarea lui. I s-a spus că toate rugăciunile înălţate de el de-a lungul atâtor ani aveau să fie ascultate în ziua aceea, că va primi neîntârziat ajutorul pe care-l ceruse pentru el, pentru manteion şi pentru tot cartierul.

Silk descoperi că-şi ţinea pumnii încleştaţi. Încercă să se relaxeze.

— Mie mi s-au arătat toate acestea; am văzut ajutorul venind, iluminat, de parc-ar fi fost focul lui Pas de la Soare. Şi am fost eu. Atât. Eu.

— Atunci nu poţi da greş, îi spuse Maytera Marble cu voce scăzută.

— Aş vrea eu să fie aşa uşor, replică Silk scuturând din cap. De greşit, pot greşi. Dar nu îndrăznesc.

Maytera avea o înfăţişare gravă, cum i se întâmpla adesea.

— Dar n-ai ştiut asta până azi? La prânz, pe terenul de sport? Aşa ai spus.

— Nu, n-am ştiut. Mi-a spus altceva, vezi tu: că a venit vremea faptelor.

Maytera Marble scoase un oftat.

— Am nişte informaţii pentru tine, Patera. Descurajante, mă tem. Dar mai întâi, vreau foarte mult să te mai întreb un lucru şi poate să-ţi spun ceva. Zici că Intrusul a fost cel care ţi-a vorbit?

— Da. Însă nu ştiu prea multe despre el nici acum. E unul dintre cei şaizeci şi trei de zei pomeniţi în Scrieri, dar n-am avut ocazia să-l caut de când mi s-a întâmplat ce mi s-a întâmplat. Din câte ţin minte, nu sunt prea multe de ştiut despre el. El mi-a spus despre sine lucruri care nu se găsesc în Scrieri, dacă nu cumva am uitat eu de ele; dar n-am prea avut timp să mă gândesc la ele.

— Când trăiam şi noi în Spirala Soarelui Scurt, asemenea lui, înainte de a se construi şi popula cea de acum, îl idolatrizam. Dar ştiai asta, fără îndoială, Patera.

— Am uitat, recunoscu Silk. Ai dreptate. Scrie în cartea a zecea sau a douăsprezecea.

— Noi, fiinţele chimice, nu luam parte la sacrificii în Spirala Soarelui Scurt. – Maytera se întrerupse o clipă, ca să-şi scaneze nişte fişiere mai vechi. – Nu se folosea denumirea de manteion, ci alta. Dacă mi-aş aminti-o, cred că mi-aş aminti mai multe.

Silk încuviinţă, deşi nu înţelese despre ce vorbea.

— S-au schimbat multe de atunci, dar copiii învăţau că el era infinit. Nu doar mare, ci fără limite. Există astfel de expresii… În matematică, vreau să spun. Deşi nu le folosim la mine în clasă.

— El mi-a arătat.

— Se spune că până şi spirala are un capăt, continuă Maytera, aşa imensă cum e. El nu are. Dacă ar fi să-l împărţi între toate lucrurile din spirală, fiecare parte din el tot nelimitată ar rămâne. Nu te-ai simţit mic de tot când îţi arăta lucrurile astea?

Silk cumpăni înainte de a răspunde:

— Nu, nu cred că m-am simţit aşa. Sigur nu. M-am simţit… Ei bine, m-am simţit excelent, deşi el era nemărginit şi incomensurabil, cum spui tu. Imaginează-ţi, Maytera, cum ar fi să mi se adreseze tocmai Înţelepciunea Sa Prolocutorul, ca să-mi dea o însărcinare specială. Sigur că aş considera că e un bărbat mult mai impresionant decât mine şi decât aş putea fi eu vreodată; dar aş considera şi că persoana mea a crescut în

importanţă. – Silk se opri să se mediteze o clipă. – Acum închipuie-ţi un Prolocutor incomensurabil de impresionant.

— Înţeleg. Mi-ai răspuns la toate întrebările pe care mi le pun de multă vreme. Îţi mulţumesc, Patera. Vestea mea… Vreau să-ţi spun de ce ţi-am cerut să te întâlneşti cu mine.

— Presupun că e una proastă. – Silk respiră adânc. – Ştiind că manteionul e ameninţat, mă aşteptam la aşa ceva.

— Pare să arate – eronat, sunt convinsă – că deja ai ratat. Vezi tu, cât ai fost plecat a venit la palestra un bărbat bine făcut, cu faţa roşie. A spus că tocmai a cumpărat-o, odată cu întreaga proprietate, de la oraş. De la Ayuntamiento, Patera, rosti Maytera cu glas pierit. Asta mi-a zis. A venit să se uite la clădiri. I-am arătat palestra şi manteionul. Sunt convinsă că n-a intrat în mănăstire şi în prezbiteriu, dar s-a uitat la toate pe dinafară.

— A spus că vânzarea era încheiată?

Maytera înclină din cap.

— Ai dreptate. Nu-i deloc o veste bună.

— A venit într-un plutitor condus de un bărbat. L-am văzut când mergeam de la palestra la manteion. Am mers prin faţă, de-a lungul străzii Soarelui, pe lângă terenul de sport. Mi-a spus c-a vorbit cu tine înainte de a veni aici, dar nu ţi-a spus că cumpărase proprietatea. S-a gândit că s-ar putea să-i faci necazuri.

Silk înclină uşor din cap.

— Cred că l-aş fi tras din plutitor şi i-aş fi rupt gâtul. Sau cel puţin aş fi încercat.

Maytera îi puse mâna pe genunchi.

— N-ar fi fost înţelept din partea ta, Patera. Ai ajunge la Alambrera, în puţurile iadului.

— Ceea ce n-ar conta. Îl cheamă Blood, poate ţi-a spus.

— Posibil să-mi fi spus.

Mayterei nu-i mai funcţiona decât rareori scanarea rapidă; trecu în revistă fişierele în tăcere, apoi spuse:

— Nu e deloc un nume obişnuit. Se zice că aduce ghinion. Nu cred c-am avut un băiat pe care să-l cheme Blood.

Silk se frecă pe obraz, cu priviri gânditoare.

— Tu ai auzit de el, Maytera? Eu nu, dar probabil că e un om bogat, dacă are un plutitor personal.

— N-aş crede. Dacă vânzarea e încheiată, Patera, ce mai poţi face?

— Nu ştiu.

Silk se ridică din nou. Făcu un pas şi ieşi imediat din grădină. Se înseninase, dar tot mai cădeau stropi răzleţi, iar Soarele era acoperit pe jumătate.

— Piaţa se va închide în curând, rosti el.

— Da, spuse Maytera Marble, alăturându-i-se.

Tărâmul cerurilor, aproape invizibil înainte, se vedea acum clar, în lumina zorilor: păduri îndepărtate, despre care se spunea că erau vrăjite, şi oraşe îndepărtate, despre care se spunea că erau bântuite, influenţând discrete în bine sau în rău vieţile celor aflaţi dedesubt.

— Nu e un străin, ori cel puţin nu vorbeşte ca străinii pe care i-am întâlnit. Mi s-a părut că se trage chiar din cartierul nostru.

— Am observat şi eu.

— Pe aici pe la noi nu te poţi îmbogăţi în multe feluri, nu-i aşa? Eu nu sunt de părerea asta.

— Nu sunt sigură că te înţeleg.

— N-are importanţă. Ai vrut să vorbesc cu bărbatul ăsta, Auk. Într-o zi a Scyllei, mi-ai spus; dar întotdeauna sunt încă zece persoane care aşteaptă să stau de vorbă cu ele. Unde l-aş putea găsi pe Auk astăzi?

— Păi, habar n-am. Ai putea să mergi să-l vezi în seara asta, Patera? Ar fi minunat! Poate ştie Maytera Mint pe unde-l găseşti.

— Ai spus că aşteaptă în manteion să se stingă focul. Du-te şi întreab-o, te rog, cât o ajuţi să purifice altarul. Vorbim peste câteva minute.

Privindu-i de la fereastra mănăstirii, Maytera Rose mormăi satisfăcută când se despărţiră. Oricât s-ar fi amăgit cei doi, ea simţea pericolul – lucruri murdare pe care ea le-ar putea face pentru el sau, mai rău, pe care el i le-ar putea face ei. Echidna cea imaculată ura astfel de lucruri, orbindu-i pe cei căzuţi în păcat, aşa cum o orbise şi pe ea. Uneori, când îngenunchea în faţa imaginii fiicei sale, Maytera Rose se simţea ea însăşi Echidna, Mama Zeilor şi împărăteasa spiralei.

Loveşte, Echidna! Loveşte!

Era destul de întuneric pentru ca uşa trântită să aprindă lumina slabă din colţul dormitorului lui Silk, încăperea de deasupra bucătăriei, vechiul depozit pe care-l curăţase ajutat de bătrânul Patera Pike când venise aici. (Silk nu-şi putuse muta niciodată lucrurile în camera mai mare a lui Pike şi arunca sau

arde portretele învechite ale părinţilor lui sau hainele lui zdrenţuite, mult prea mici.) În lumina incertă, Silk îşi puse al doilea rând de haine bune. Gulerul şi manşetele erau detaşabile ca să fie spălate mai uşor şi, automat, mai des. Le scoase şi le aşeză în sertar, în spatele singurului rând de haine.

Ce mai era? Se privi în oglindă; ceva cu care să-şi acopere părul blond nepieptănat, desigur. Avea de ales între pălăria mare de paie pe care o purtase de dimineaţă, când pusese şindrile noi pe acoperiş, şi calota neagră cu ornamente albastre, purtată de Patera în zilele cele mai friguroase. Silk se hotărî să le ia pe amândouă; pălăria de paie o să-i umbrească faţa, dar o poate lua vântul. Calota încăpea numai bine sub ea, şi-l va şi masca puţin. Oare aşa se simţeau oamenii ca Auk? Oare aşa îşi făceau planuri?

Aflase de la Maytera Marble că Maytera Mint numise vreo şase locuri în care i-ar putea întâlni pe Auk; toate erau în Orilla, zona cea mai rău famată a cartierului. Ar putea fi jefuit sau ucis, deşi n-ar opune rezidenţă. Dacă Blood nu va accepta să-l vadă…

Silk scutură din umeri. Casa lui Blood trebuie să fie undeva pe Palatin; nici nu se gândea că cineva care circula într-un plutitor ar locui în altă parte. După lăsarea serii, Palatinul era plin de Gărzi Civile, pedestre, călare şi în plutitoare înarmate. Nu puteai să dărâmi o uşă cu piciorul aşa, pur şi simplu, cum făceau bandele de tâlhari în cartierul lui seară de seară. Era imposibil.

Şi totuşi, ceva trebuia făcut, şi încă în seara asta; iar el nu ştia ce altceva să facă.

Se jucă cu mărgelele, apoi le lăsă înapoi în buzunar. Scoase lanţul de argint şi gammadionul lui Pas şi le aşeză pios în faţa tripticului, împături două bucăţi de hârtie curate şi le introduse în micul penar uzat pe care-l folosise la şcoală. Îl lăsă să alunece în buzunarul interior larg al robei sale. Poate-i va fi necesara o armă; aproape sigur va avea nevoie de o unealtă de orice fel.

Coborî în bucătărie. Din coşul de gunoi urât mirositor din colţ se auzi un foşnet discret: un şobolan, fără îndoială. Îşi reaminti, ca de atâtea alte ori, să-l pună pe Horn să-i prindă un şarpe uşor de îmblânzit.

Împinse uşa de la bucătărie care se deschise cu un scârţâit şi ieşi din nou în grădină. Era aproape întuneric. Bezna se va lăsa cu totul până ajunge la Orilla, cale de opt străzi. Ploaia de după-amiază aşezase praful iar aerul, răcoros cum nu mai fusese de luni de zile, era acum proaspăt şi curat. Se pare că toamna nu

era, totuşi, departe. Ar fi trebuit să fie obosit, îşi zise Silk, dar nu simţi oboseala când descuie uşa manteionului. Oare, privind lucrurile la rece, asta voia Intrusul? Graba aceasta spre bătălie? Atunci serviciul lui era o mare plăcere!

Focul altarului se stinsese. Manteionul era luminat numai de strălucirea argintie a Ferestrei sacre şi de flacăra ascunsă a lămpii rotunde, cu sticlă albastră, de la picioarele Echidnei – lampa Mayterei Rose, în care ardea ulei scump, a cărui aromă îi trezea lui Silk amintiri.

Bătu din palme pentru a spori lumina celor câteva lumini care încă mai mergeau, apoi începu să caute, în semiîntuneric, toporul cu coadă lungă şi tăiş îngust, cu care despicase şindrilele şi bătuse cuiele în acoperiş. Îl găsi, îi cercetă lama (ascuţită cu atâta efort în dimineaţa anterioară) şi-i fixă coada la cingătoare.

N-o să meargă, trase el concluzia, după ce se plimbă în sus şi în jos de vreo două ori şi încercă să şadă. Era un ferăstrău ruginit în debaraua palestrei; ar fi fost uşor să taie din coada toporului, dar atunci n-ar fi o unealtă prea folositoare, cu atât mai puţin o armă pe care să te bazezi.

Aplecându-se, dădu peste frânghia cu care era legat mănunchiul de scânduri ca să nu alunece de pe acoperiş; era subţire, împletită din păr de cal negru, veche şi folosită, dar încă rezidentă. Îşi scoase roba şi tunica şi se încinse cu ea în jurul taliei de mai multe ori, legându-i capetele, apoi vârî coada toporului printre cercurile de frânghie.

Îmbrăcat la loc, ieşi iarăşi în grădină, unde briza sprinţară aducea mirosul plăcut de mâncare gătită din mănăstire. Ar fi trebuit să-şi pregătească şi el cina chiar acum. Ridică din umeri, promiţându-şi un adevărat festin la întoarcere. Roşiile verzi, care căzuseră de pe araci, tot nu era coapte, dar o să le taie felii şi-o să le prăjească în puţin ulei. O să toarne uleiul fierbinte peste pâine, ca să-i dea aromă şi s-o înmoaie. Îi lăsa gura apă. O să cureţe zaţul fiert de atâtea ori, o să frece ibricul şi-o să-şi facă o cafea proaspătă. La sfârşit o să mănânce un măr şi ultima bucată de brânză. Ce ospăţ! Îşi şterse buzele cu mâneca, ruşinat de lăcomia lui.

După ce închise şi încuie cu grijă uşa laterală a manteionului, cercetă precaut ferestrele mănăstirii. Nu conta dacă-l vedea plecând Maytera Marble sau Maytera Mint, dar Maytera Rose nu va ezita să-l ia la întrebări, curioasă.

Ploaia se oprise, era uşor de observat; căzuse cam o oră, dar

fermierii aveau nevoie de zile întregi de ploaie. Mergând grăbit pe strada Soarelui, de data asta spre răsărit, nu spre piaţă, Silk se uita la cer.

Pe ici, pe colo, printre norii care alunecau grăbiţi, zări dâre aurii extrem de fine, gata să fie acoperite de umbra neagră ca smoala, care urca ameninţător. Se uită cum sclipesc scurt şi se sting, iar tărâmul cerurilor, care plutise în spatele Soarelui lung ca o ceată de stafii, străluceau în toată splendoarea lor: bazine cu apă scânteietoare, păduri nesfârşite, ogoare împărţite în pătrăţele şi oraşe orbitor de luminoase.

Strada Lămpii îl aduse la Orilla, acolo unde începeau apele lacului când Vironul era la începuturile sale. Zidul sfărâmicios, pe jumătate ascuns de cocioabe, fusese cândva un chei aglomerat, iar clădirile uriaşe şi întunecoase nişte depozite. Mai mult ca sigur că existaseră depozite de sărare, ateliere de făcut funii şi multe altele; dar structurile de odinioară, construite cu atâta uşurinţă, dispăruseră înainte de ultimul caldé, putrezite, dărâmate şi, în cele din urmă, distruse pentru lemne de foc. Se ofiliseră până şi buruienile, iar pivniţele de sub ruinele de rocă albă, deveniseră taverne.

Ascultând vocile supărate auzite din cea spre care se îndrepta, Silk se întrebă de ce mergeau oamenii la tavernă. Ce fel de viaţă duceau cincizeci sau o sută de femei şi bărbaţi, dacă preferau taverna? Era un gând înspăimântător.

Se opri în capul scărilor să descifreze desenul făcut cu cretă pe peretele murdar: o pasăre ameninţătoare, cu aripile larg deschise. Un vultur? Nu cu pintenii ăia. Mai degrabă un cocoş de luptă. Taverna Cocoşului era unul dintre locurile sugerate de Maytera Mint, de care auzise de la Auk (după spusele Mayterei Marble).

Treptele abrupte şi sparte puţeau a urină. Silk îşi ţinu respiraţia în timp ce le cobora, fără să se poată ghida prea mult după lumina gălbuie slabă din uşa deschisă. Păşind lateral peste prag, se propti cu spatele de perete şi cercetă încăperea. Nimeni nu-i acordă atenţie.

Spaţiul era mai mare decât se aşteptase şi insuficient mobilat. Mesele de joc erau de mai multe feluri, împrăştiate în toate părţile, separate, dar înconjurate de scaune, taburete şi bănci la fel de neuniforme, pe care stăteau siluete tăcute. Lumânările oribile fumegau şi de pe ele se scurgeau pe mese (dar nu pe toate) picături de ceară murdară. Lampionul verde cu portocaliu,

cu abajurul rupt, se clătina în mijlocul tavanului, părând să tremure din cauza vocilor ascuţite furioase de sub el. Nu se putea vedea exact ce se petrecea înăuntru din cauza spectatorilor aflaţi cu spatele, care se înghionteau întruna.

— Muisto! Curvo! strigă o femeie.

O voce de bărbat, răguşită de bere, dar sâsâind uşor din cauza prafului ocru numit rugină, propuse:

— Lipeşte-o pe fustă şi poate c-o să vrea!

Urmă un hohot general. Cineva răsturnă o masă cu piciorul, bufnitura amestecându-se cu zgomotul de sticlă spartă.

— Aici! Aici!

Cu mişcări iuţi, dar fără să arate neapărat graba, un zdrahon de bărbat cu faţa mutilată de o cicatrice înfiorătoare şi cu un popic în mână, îşi făcea loc împingând mulţimea.

— A-FA-RĂ cu ea! arătă cu degetul o femeie.

— A-FA-RĂ cu amândouă!

Zdrahonul o prinse de guler, o atinse uşor pe cap cu popicul şi o târî spre uşă.

Unul dintre bărbaţii spectatori făcu un pas în faţă, ridică mâna şi arătă spre femeia cealaltă, care lui Silk i se păru prea beată ca să se ţină pe picioare.

— Şi cu ea! îi spuse zdrahonul bărbatului care-i ţinea partea.

Acesta scutură din cap.

— Şi cu ea! Şi cu tine! Mai înalt cu un cap, zdrahonul se aplecă spre el. A-FA-RĂ!

Oţelul luci şi popicul lovi. Pentru prima oară în viaţa lui, Silk auzi, spre dezgustul lui, cum crapă un os; urmă imediat pocnetul unui pistol cu ace, ca şi cum cineva ar fi pocnit dintr-un bici de jucărie. Pistolul (Silk crezu că e cel cu care se trăsese) zbură prin aer şi unul din privitori căzu cu faţa înainte.

Silk se lăsă în genunchi înainte să-şi dea seama ce face, făcând cruce după cruce cu mărgelele.

— Fiule, îţi dau iertarea tuturor zeilor. Adu-ţi aminte cuvintele lui Pas…

— Nu-i mort, amice. Eşti augur?

Îi vorbea zdrahonul cu cicatrice. Din braţul drept îi curgea sânge închis la culoare printr-o zdreanţă jegoasă cu care apăsa locul tăiat.

— În numele tuturor zeilor, eşti iertat în vecii vecilor, fiule. Vorbesc în numele marelui Pas, al divinei Echidna, al Scyllei celei aspre la vorbă, al…

— Scoateţi-l afară, se răsti cineva.

Silk nu înţelese dacă se referă la el sau la mort. Cel din urmă sângera mai încet decât zdrahonul, dintr-un izvoraş de la tâmpla dreaptă. Era mort, fără îndoială. În timp ce rostea Formula Finală şi legăna mărgelele, Silk îi verifică pulsul. Nu simţi nimic.

— Prietenii lui o să se îngrijească de el, Patera. O să-i fie bine.

Doi dintre prietenii mortului îl trăgeau deja afară de picioare.

— ... şi al lui Sphigx cea puternică, precum şi al zeilor mai mici. – Silk avu o ezitare.

Nu avea ce căuta în Formulă, dar oamenii din jur n-aveau de unde să ştie sau nu le-ar fi păsat. Înainte de a se ridica, încheie şoptind:

— Te iartă şi Intrusul, fiule, indiferent ce rău ai făcut în viaţa ta.

Taverna era aproape goală. Bărbatul lovit cu popicul gemea şi se zbătea. Femeia beată stătea lângă el în genunchi, aşa cum Silk îngenunchease lângă cel mort, mişcându-se de pe un genunchi pe altul, cu mâna pe podeaua murdară. Pistolul care zburase prin aer nu se zărea nicăieri, nici cuţitul scos de bărbatul rănit.

— Vrei să bei ceva, Patera?

Silk negă scuturând din cap.

— Ba cum să nu vrei. Din partea mea, pentru ce-ai făcut.

Zdrahonul îşi înveli braţul cu zdreanţa, îi făcu un nod dibaci cu stânga şi-l strânse ajutându-se de dinţi.

— Trebuie să aflu ceva, spuse Silk, punându-şi mărgelele în buzunar. Aş prefera să aflu acel ceva decât să primesc de băut pe gratis. Caut un bărbat pe nume Auk. A fost în tavernă? Îmi poţi spune unde-l găsesc?

Zdrahonul rânji, arătându-i caverna lăsată în locul unde fuseseră cândva doi dinţi.

— Auk ai zis, Patera? Auk? Sunt mai mulţi cu numele ăsta. Îi datorezi bani? De unde ştii că nu sunt chiar eu?

— Pentru că-l cunosc, fiule. Îl ştiu din vedere, ar fi trebuit să precizez. E aproape la fel de înalt ca tine, cu ochi mici, un maxilar puternic şi urechi mari. Cred că e cu cinci sau şase ani mai tânăr ca tine. Vine regulat la sacrificiile noastre de ziua Scyllei.

— Nu mai spune!

Zdrahonul păru că se uită în ungherul cel mai întunecat al încăperii.

— Păi, Auk e încă aici, Patera, rosti el dintr-o dată. Nu mi-ai spus că l-ai văzut plecând?

— Nu. Eu...

— Acolo.

Zdrahonul arătă spre ungherul în care o fiinţă solitară stătea la o masă nu cu mult mai mare decât scaunul pe care era aşezat.

— Mulţumesc, fiule, strigă Silk.

Traversă încăperea ocolind o masă mare şi murdară.

— Mulţumesc pentru ce? vru să ştie cel numit Auk.

— Pentru că ai fost de acord să vorbeşti cu mine. I-ai făcut un semn, cu mâna sau altfel, cred. Nu l-am văzut, dar e clar că i-ai făcut semn.

— Stai jos, Patera.

Nu mai era niciun scaun. Silk îşi luă un taburet de la masa lungă şi se aşeză.

— Te-a trimis cineva?

— Maytera Mint, fiule. Dar nu vreau să-ţi formezi despre mine o impresie greşită. N-am venit ca să-i fac o favoare ei sau ţie. Maytera mi-a făcut o favoare spunându-mi unde te pot găsi, iar eu am venit să-ţi cer alta în schimb, anume să-ţi mărturiseşti păcatele.

— Crezi că am nevoie de ea?

În vocea lui Auk nu se ghici nicio tentă de umor.

— N-am de unde ştii, fiule. Tu crezi?

Auk păru că se gândeşte.

— Poate că da. Poate că nu.

Silk înclină din cap într-un mod care să exprime înţelegerea, speră el. Descoperi că nu se simte în largul lui când stă de vorbă cu tâlharul acesta mătăhălos pe întuneric, fără să-i vadă faţa.

Zdrahonul cu braţul tăiat aşeză un pahar neaşteptat de delicat în faţa lui Silk.

— Ce-avem noi mai bun, Patera, îi spuse, apoi se depărtă.

— Mulţumesc, fiule.

Revenit la taburet, Silk privi în spatele lui. Bărbatul rănit şi femeia băută dispăruseră de sub lampion, deşi nu-i auzise plecând.

— Mayterei Mint îi place de tine, Patera, remarcă Auk. Îmi povesteşte despre tine uneori. De exemplu, mi-a povestit cum ai supărat-o pe femeia care vinde carne pentru animale.

— Scleroderma? – Silk simţi cum roşeşte şi se bucură că Auk nu-l vedea mai bine. – E o femeie bună, şi foarte religioasă. Mă

tem că m-am purtat grăbit şi fără tact.
— Chiar ţi-a turnat găleata în cap?
Silk înclină din cap cu regret.
— Ciudat a fost că mai târziu am găsit pe ceafă o bucată de… cred că-i spune carne de pisică. Puţea.
Auk râse încet, un râs profund şi plăcut, care-i plăcu lui Silk.
— Atunci m-am simţit foarte umilit, continuă el. S-a întâmplat într-o zi a Thelxiepeiei şi i-am mulţumit zeiţei în genunchi că mama nu mai trăia să audă ce-am păţit. Ştii, mă gândeam că s-ar fi simţit foarte jignită, cum m-am simţit şi eu. Acum îmi dau seama că n-ar fi făcut altceva decât să mă tachineze.
Silk sorbi din păhărelul aflat în faţa lui; probabil bea coniac, îşi zise, şi încă unul de calitate.
— Aş lăsa-o pe Scleroderma să mă vopsească în albastru şi să mă târască prin toată Alameda, dacă asta ar aduce-o pe mama înapoi.
— Maytera Mint a fost singura fiinţă care mi-a fost aproape ca o mamă, spuse Auk. Aşa îi şi ziceam când eram numai noi doi. Îmi dădea voie. Vreo doi ani m-am prefăcut că e mama mea. Nu ţi-a spus?
Silk scutură din cap, apoi adăugă:
— Maytera Marble mi-a spus ceva asemănător. Mă tem că n-am ascultat-o prea atent.
— Bătrânul ne-a crescut pe noi de-am ajuns bărbaţi în toată firea – şi ne-a crescut cu asprime. E cel mai bine aşa. Cunosc o mulţime de oameni care n-au avut parte de aşa creştere, aşa că ştiu ce spun.
— Sunt convins.
— Îmi spun de atâtea ori c-ar trebui să bag cuţitul în ea, ca să mi-o scot din cap, şi pe ea, şi vorbele ei. Înţelegi ce vreau să spun?
Silk încuviinţă, neştiind sigur dacă matahala din faţa lui îi văzu înclinarea capului.
— Chiar mai bine decât tine. Mai ştiu şi că nu i-ai face rău niciodată. Sau, dacă i-ai face, n-ar fi din motivul acesta. N-am nici jumătate din vârsta lui Patera Pike şi nu sunt nici pe departe aşa de înţelept ca el. Dar ştiu că nu i-ai face rău.
— N-aş paria pe lucrul ăsta.
Silk nu răspunse, ci privi chipul neclar al lui Auk. O clipă i se păru că zăreşte umbra unui bot, ca şi cum ar fi avut în faţă un lup sau un urs.

Cu siguranţă că omul ăsta n-a fost botezat Auk la naştere. Cu siguranţă că şi-a luat numele în timp.

Şi-o imagină pe Maytera Mint conducându-l pe Auk în clasă de lanţ, apoi pe Maytera Rose prevenind-o pe Maytera Mint că Auk se va întoarce împotriva ei când va creşte. Sorbi din băutură ca să-şi alunge închipuirea.

Probabil că mama lui Auk îl botezase aşa; micii pinguini de la Lacul Lima nu puteau zbura, deci aşa îşi botezau fiii mamele care sperau că nu le vor părăsi niciodată. Dar mama lui Auk probabil că murise când el era încă foarte tânăr.

— Dar nu aici. – Pumnul lui Auk lovi masa, gata s-o răstoarne. – O să vin de ziua Scyllei, adică poimâine, şi atunci o să mă ierţi de păcate. Bine?

— Nu, fiule. Trebuie s-o fac acum.

— N-ai încredere în…

— Mă tem că nu m-am făcut înţeles pe deplin, îl întrerupse Silk. N-am venit aici ca să-ţi iert eu ţie păcatele, deşi aş fi încântat s-o fac, dacă vrei, şi sunt convins că Maytera Mint ar fi foarte fericită să audă că te-am absolvit. Am venit ca să mă ierţi tu pe mine, Auk, şi trebuie s-o faci în seara asta. Pentru asta am venit. Dar n-o s-o facem aici, cum spui şi tu, ci într-un loc mai retras.

— Nu pot să fac aşa ceva.

— Ba poţi, fiule, insistă Silk delicat. Sper că poţi. Maytera Mint ţi-a fost învăţătoare şi cu siguranţă te-a învăţat că acela ce e fără pată îl poate ierta, în numele zeilor, pe cel aflat în pericol de moarte.

— Dacă-ţi închipui c-am de gând să te omor, Patera, eu sau Gib cel de colo…

Silk scutură din cap.

— O să-ţi explic totul într-un loc mai retras.

— Patera Pike m-a absolvit odată de păcate. Maytera s-a ţinut de capul meu, aşa că am cedat, în cele din urmă. I-am spus o grămadă de lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spun.

— Şi acum te întrebi dacă mi-a spus ceva din cele auzite de la tine şi crezi că mi-e frică să nu mă ucizi dacă-ţi spun că, la rândul meu, le-am spus şi eu altcuiva. Nu, Auk. Patera nu mi-a spus nimic, nici măcar că te-a absolvit de păcate. Am aflat de la Maytera Marble, care ştia de la Maytera Mint, care ştia de la tine.

Silk gustă din nou din coniac, întrucât îi venea greu să continue.

— În seara asta vreau să comit o faptă foarte rea, sau să încerc. S-ar putea să fiu ucis, mă aştept la asta. Poate că Maytera Marble sau Maytera Mint m-ar fi iertat de păcate. Dar n-am vrut să ştie niciuna din ele ce am de gând. Atunci Maytera Marble a pomenit de tine şi mi-am dat seama că eşti perfect. Vrei să mă absolvi, Auk? Te implor.

Auk se relaxă încet; după o clipă, puse mâna dreaptă pe masă din nou.

— Nu mă duci de nas, Patera, nu-i aşa?

Silk scutură din cap.

— Dacă-i o păcăleală, e una foarte reuşită.

— Nu e. Vorbesc foarte serios.

Auk înclină din cap şi se ridică.

— Atunci mai bine să mergem în altă parte, cum vrei tu. Păcat, voiam să fac nişte afaceri în seara asta.

Îl conduse pe Silk în capătul pivniţei întunecoase, apoi urcară pe o scară şi ieşiră afară într-o noapte cavernoasă, împestriţată cu grămezi de butoaie şi baloturi, şi, în sfârşit, după ce străbătură o alee pavată cu gunoaie, ajunseră în spatele unei clădiri, un soi de magazin gol. La zgomotul picioarelor lor, se aprinse o luminiţă verde într-un colţ al încăperii foarte lungi. Silk zări un pat cu aşternuturi şifonate şi soioase; o oală de noapte; o masă care putea proveni din taverna pe care-o părăsiseră; două scaune de lemn; iar pe peretele opus, un ecran care părea intact. De-o parte şi de alta a uşii de la stradă, cineva acoperise geamurile cu scânduri bătute în cuie. Fotografia Scyllei celei cu opt braţe şi zâmbind era şi ea prinsă în cuie de scânduri.

— Aici locuieşti? întrebă Silk.

— Nu locuiesc undeva anume, Patera. Stau în mai multe locuri, dar ăsta e cel mai apropiat. Ia loc. Tot mai vrei să te iert de păcate?

Silk confirmă înclinând capul.

— Atunci va trebui să mă ierţi tu pe mine mai întâi, ca s-o fac cum trebuie. Cred că ştiai asta. O să-ncerc să mă gândesc la toate.

Silk înclină iarăşi din cap şi spuse:

— Te rog.

Din doar câteva mişcări rapide, surprinzătoare pentru o matahală ca Auk, acesta îngenunche lângă augur.

— Curăţă-mă de păcate, Patera, căci i-am jignit pe Pas şi pe alţi zei.

Cu privirea la chipul surâzător al Scyllei, la distanţă de faţa înăsprită şi dură a lui Auk, Silk murmură, aşa cum cerea ritualul:

— Mărturiseşte, fiule, iar eu îţi voi aduce iertarea lui, din fântâna milei sale nemărginite.

— Am omorât un om în seara asta, Patera. Ai văzut. Îl chema Kalan. Gurnard trebuia să-l înjunghie pe Gib, dar el l-a lovit…

— Cu popicul, interveni Silk prompt.

— Asta a fost nimica toată. Atunci a sărit Kalan cu pistolul, numai că al meu era deja pregătit.

— Voia să-l împuşte pe Gib, nu-i aşa?

— Cred că da. Lucrează cu Gurnard din când în când. Sau lucra cu el.

— Atunci tu n-ai nicio vină, Auk.

— Mulţumesc, Patera.

Auk rămase tăcut vreme îndelungată. Silk se rugă în linişte, ascultând cu jumătate de ureche glasurile furioase de pe stradă şi zgomotul roţilor unei căruţe în trecere. Gândurile îi zburau şi se întorceau înapoi la vocile calme, distrate şi oarecum melancolice auzite pe terenul de sport, când întinsese mâna după mingea ce o purta încă în buzunar, şi la nenumăratele lucruri pe care ele se străduiseră să-l înveţe.

— Am jefuit câteva case pe Palatin. Am încercat să-mi aduc aminte câte anume. Cred că douăzeci, cel mai sigur. Poate mai multe. Şi am bătut o femeie, o fată pe nume…

— Nu trebuie să-mi spui cum o cheamă, Auk.

— Am bătut-o rău de tot. A încercat să obţină mai mult de la mine după ce i-am dat o broşă foarte frumoasă. Mi s-a urcat la cap şi am lovit-o. I-am tăiat gura. A ţipat şi am lovit-o din nou şi am trântit-o de podea. N-a mai putut lucra o săptămână, zice ea. N-ar fi trebuit s-o fac, Patera.

— Nu.

— E mai bună ca multe altele, înaltă, bine făcută şi frumoasă pe deasupra. Înţelegi ce vreau să spun, Patera? De-asta i-am dat broşa. Când a vrut mai mult…

— Înţeleg.

— Aveam de gând s-o lovesc cu piciorul. N-am făcut-o, altfel probabil c-aş fi omorât-o. Odată am ucis un bărbat lovindu-l cu piciorul. I-am spus asta lui Patera Pike, printre altele.

Silk înclină din cap, obligându-se să-şi mute privirea de la bocancii lui Auk.

— Dacă Patera te-a iertat, nu mai e nevoie să-mi povesteşti şi

mie; şi dacă te-ai abţinut şi n-ai lovit-o pe femeia aceea nefericită cu piciorul, ai câştigat favoarea zeilor – mai ales a Scyllei şi a surorilor ei – prin stăpânire de sine.

Auk oftă:

— Atunci asta-i tot ce-am făcut, Patera, de ultima oară. Am jefuit casele şi-am bătut-o pe Chenille. N-aş fi făcut-o dacă n-aş fi văzut că voia rugină. Nu cred c-aş fi făcut-o, cel puţin.

— Înţelegi că e un lucru rău să jefuieşti case, Auk. Trebuie că înţelegi, altfel nu mi-ai fi povestit. E un lucru rău, iar când spargi o locuinţă ca să furi din ea poţi fi ucis, deci poţi muri cu vina apăsându-ţi sufletul. Ceea e foarte grav. Vreau să-mi promiţi că o să încerci să trăieşti cinstit. Vrei, Auk? Îmi dai cuvântul?

— Da, Patera, jur. Deja am început. Ştii, cumpăr şi vând lucruri. Aşa ceva.

Silk se hotărî că e mai înţelept să nu întrebe ce fel de lucruri cumpără Auk sau de unde le au vânzătorii.

— Femeia pe care ai bătut-o, Auk. Spui că lua rugină – să înţeleg că era imorală?

— Nu-i mai rea decât altele, Patera. Locuieşte în casa lui Orchid.

Silk înclină din cap pentru sine.

— Locul ăsta e aşa cum mi-l imaginez eu?

— Nu, Patera. E unul dintre cele mai bune. Nu sunt permise luptele şi e foarte curat. Câteva din fetele lui Orchid au ajuns destul de sus.

— Totuşi, Auk, n-ar trebui să mergi în astfel de locuri. Nu arăţi rău deloc, eşti puternic şi educat cât de cât. N-ai avea greutăţi în a-ţi găsi o fată decentă, iar o fată decentă ţi-ar face numai bine.

Auk începu să se agite, iar Silk sesiză că bărbatul îngenuncheat îl privea, deşi el nu-şi luase privirea de la fotografia Scyllei.

— Adică genul de fată care vrea să-i ierţi păcatele, Patera? N-ai vrea să se lege la cap cu unul ca mine. I-ai spune că merită ceva mai bun. Pe onoarea mea, aşa i-ai spune!

O clipă, lui Silk i se păru că toată nebunia şi răul Spiralei se lăsaseră pe umerii lui.

— Crede-mă, Auk, multe dintre fetele astea se vor căsători cu bărbaţi mult, mult mai răi decât tine. – Trase aer adânc în piept. – Ca penitenţă pentru răul făcut, trebuie să faci trei fapte meritorii până mâine pe vremea asta. Să-ţi explic ce înseamnă fapte meritorii?

— Nu, Patera. Ştiu ce sunt şi o să le fac.

— Bine. Atunci îţi aduc iertarea tuturor zeilor. În numele marelui Pas, eşti iertat. În numele Echidnei, eşti iertat. În numele Scyllei, eşti iertat… – Momentul avea să vină imediat. – În numele Intrusului şi al zeilor mai mici, eşti iertat, prin puterea încredinţată mie.

Auk nu făcu nicio obiecţie. Silk făcu semnul adunării în aer, deasupra capului său.

— Acum e rândul meu, Auk. Vrei să-mi ierţi păcatele, cum ţi le-am iertat şi eu pe ale tale?

Cei doi bărbaţi schimbară locurile. Silk spuse:

— Curăţă-mă de păcate, prietene, căci sunt în pericol de moarte şi s-ar putea să-i rănesc pe marele Pas şi pe ceilalţi zei.

Auk îi puse mâna pe umăr.

— N-am mai făcut asta niciodată, Patera. Sper să mă descurc.

— „Mărturiseşte”… – îl îndemnă Silk.

— Da. Mărturiseşte, Patera, ca să-ţi pot aduce iertarea lui Pas din fântâna milei sale nemărginite.

— S-ar putea să fiu obligat să sparg o casă în noaptea asta, Auk. Sper să nu fiu, dar dacă proprietarul nu vrea să mă primească sau refuză să facă pe placul unui anume zeu – Intrusul, poate-ai auzit de el – atunci voi încerca să-l oblig.

— A cui…

— Dacă mă vede singur, am de gând să-l ameninţ că-i iau viaţa dacă nu face ce vrea zeul. Dar, ca să fiu sincer, mă îndoiesc c-o să mă vadă.

— Despre cine vorbeşti, Patera? Pe cine ai de gând să ameninţi?

— Te uiţi la mine, Auk? N-ai voie.

— Bine, mi-am întors privirea. Despre cine vorbeşti? A cui casă vrei s-o jefuieşti?

— Nu sunt obligat să-ţi spun. Iartă-mi întreruperea.

— Mă tem că nu pot, fiule, spuse Auk, luându-şi rolul în serios. Trebuie să ştiu cine e şi de ce ai de gând s-o faci. Poate că n-o să-ţi asumi un risc aşa de mare cum crezi, înţelegi? Eu sunt cel care judecă, nu?

— Da, recunoscu Silk.

— Şi înţeleg de ce m-ai căutat pe mine, pentru că sunt în stare s-o fac mai bine decât oricine altcineva. Numai că vreau să ştiu despre cine vorbeşti, fiindcă, dacă e-un amărât, trebuie să te trimit la un augur adevărat după ce termini treaba, şi să uiţi de

mine. Sunt case şi Case. Deci, despre cine e vorba şi unde locuieşte, Patera?

— Îl cheamă Blood, răspunse Silk şi simţi cum degetele lui Auk îi strâng umărul. Bănuiesc că locuieşte undeva pe Palatin. Are un plutitor personal şi un şofer angajat să-l conducă.

Auk scoase un mormăit.

— Cred că e periculos, continuă Silk. O simt.

— Ai câştigat, Patera. Trebuie să te absolv. Numai că trebuie să-mi povesteşti totul. Trebuie să ştiu ce se petrece.

— Ayuntamiento a vândut manteionul nostru acestui om.

Silk auzi expiraţia lui Auk.

— Nu aduce niciun profit, îţi dai seama. Venitul manteionului ar trebui să echilibreze pierderile palestrei; activitatea dascălilor nu acoperă costurile noastre şi, oricum, majoritatea părinţilor au rămas în urmă cu plata taxelor. La modul ideal, ar trebui să ne rămână suficient pentru taxele către Juzgado, dar la Fereastra noastră nu s-a mai arătat nimeni de multă vreme.

— Probabil că alţii se descurcă mai bine, sugeră Auk.

— Da, mult mai bine în unele cazuri, deşi sunt mulţi ani de când zeii n-au mai vizitat nicio Fereastră din oraş.

— Atunci ei – augurii de acolo – ar putea să-ţi dea ceva, Patera.

Silk încuviinţă cu o înclinare a capului, amintindu-şi de câte ori mersese în cerşit la câte-un manteion care se descurca financiar.

— Ne-au ajutat de câteva ori, Auk. Mă tem cei de la Capitoliu au hotărât să pună capăt ajutorului. Ne-au dat manteionul la Juzgado pentru că nu ne-am plătit taxele, iar Ayuntamiento a vândut proprietatea acestui Blood. Aşa stau lucrurile, cel puţin în aparenţă.

— Cu toţii trebuie să plătim consumaţia la ridicarea umbrei, murmură Auk diplomat.

— Oamenii au nevoie de noi, Auk. Tot cartierul. Speram că dacă tu... lasă, nu contează. Vreau să fur manteionul înapoi în noaptea asta, dacă voi putea, iar tu trebuie să-mi dai iertarea pentru asta.

Auk rămase tăcut o vreme, apoi rosti:

— Oraşul ţine evidenţa caselor şi nu numai a lor, Patera. Du-te la Juzgado şi dă-i ceva unuia din funcţionari, iar el o să afişeze pe monitor numărul lotului. Am făcut şi eu asta. Vezi pe monitor numele cumpărătorului sau al celui care lucrează pentru el.

— Ca să verific vânzarea, nu?

— Exact, Patera. Asigură-te că ai dreptate înainte să fii omorât.

Pe Silk îl cuprinse o senzaţie de uşurare incontrolabilă.

— O să fac cum spui, numai să mai fie deschis la Juzgado.

— N-o să fie. Se închide odată cu piaţa.

Îi fu greu să vorbească.

— Atunci trebuie să plec. Trebuie să acţionez în noaptea asta. – Ezită în timp ce într-un ungher al minţii sale frica lovea pereţii de fildeş care-o ţineau închisă. – Nu e vorba de acel Blood pe care-l cunoşti tu, Auk. Sunt mulţi oameni cu numele ăsta. Ar putea Blood – cel pe care-l cunoşti tu – să ne cumpere manteionul? Cred că face douăzeci de mii de carduri cel puţin.

— Zece, mormăi Auk. Doisprezece, poate, numai că l-a obţinut pe taxe. Cum arată, Patera?

— Înalt, solid. Mereu supărat, zic eu, deşi poate e de vină numai faţa lui roşie. Are pometţi mari sub obrajii umflaţi.

— Poartă multe inele?

Silk se strădui să-şi amintească mâinile moi şi groase ale bărbatului cu înfăţişare prosperă.

— Da, cel puţin câteva.

— I-ai simţit mirosul?

— Mă întrebi dacă duhnea? Nu, sigur nu. De fapt…

Auk mormăi.

— A ce mirosea?

— Nu ştiu, dar mi-a amintit de uleiul parfumat – sigur îl cunoşti şi tu – din lampa din faţa Scyllei în manteionul nostru. Un miros dulceag, greu, dar nu la fel pătrunzător ca tămâia.

— El îi spune trandafir cu miros de mosc. Musk[13] e un tânăr care lucrează pentru ei.

— Atunci e vorba de Blood cel pe care-l cunoşti şi tu.

— Da. Acum taci o clipă, Patera. Trebuie să-mi amintesc cuvintele.

Auk se clătină înainte şi înapoi. Se auzi un zgomot slab, ca scârţâitul de nisip pe o podea de piatra, când îşi frecă maxilarul.

— Ca penitenţă pentru răul pe care te pregăteşti să-l săvârşeşti, Patera, trebuie să faci două sau trei fapte meritorii pe care ţi le voi spune în noaptea asta.

— E prea uşor, protestă Silk.

— Nu cântări penele, că nu ştii sigur încă ce sunt. O să le faci,

[13] Mosc.

da?

— Da, Auk, spuse Silk cu umilinţă.

— Bine. Să nu uiţi. Atunci, Patera, îţi aduc iertarea tuturor zeilor. În numele marelui Pas, eşti iertat. În numele Echidnei, eşti iertat. În numele Scyllei, al Molpei, al lui Tartaros, al lui Hierax, al Thelxiepeiei, al Phaeai, al lui Sphigx şi al tuturor zeilor mai mici, eşti iertat, Patera, prin puterea încredinţată mie.

Silk făcu semnul adunării, în speranţa că bărbatul îl făcea şi el deasupra capului său.

Auk îşi drese glasul.

— A fost bine?

— Da, răspunse Silk ridicându-se. A fost într-adevăr foarte bine pentru un laic.

— Mulţumesc. Acum despre Blood. Spui că ai de gând să-l jefuieşti, dar nici nu ştii unde stă.

— O să cer indicaţii când ajung la Palatin. – Silk îşi curăţa genunchii de praf. – Sper că Blood nu e vreun prieten de-al tău.

— Nu stă acolo. Am fost acolo o dată sau de două ori şi asta ne conduce la una dintre faptele meritorii pe care tocmai ai promis să le faci. Trebuie să mă laşi să te duc eu.

— Dacă nu te deranjează...

— E cam nasol, nu te supăra, Patera. Da, o să mă dau puţin peste cap, dar trebuie să mă laşi s-o fac oricum, dacă chiar mergi la Blood. Dacă nu mă laşi, o să te pierzi cu siguranţă căutându-l. Sau o să te recunoască cineva, ceea ce e şi mai rău. Dar mai întâi o să fluieri după Blood pe monitorul meu de acolo, îl vezi? Poate c-o să stea de vorbă cu tine sau, dacă vrea să te vadă, poate chiar trimite pe cineva.

Auk se duse în capătul celălalt al camerei şi bătu din palme; monitorul de sticlă se coloră.

— Îl vreau pe Blood, rosti Auk. E tipul care are locul acela mare lângă vechea Cale a Palustriei. – Se întoarse spre Silk. – Vino-aici, Patera. Stai în faţa lui. Nu vreau să fiu văzut.

Silk făcu ce i se spuse. Mai vorbise prin ecran (existase un monitor în camera Prelatului la şcoală), dar nu prea des. Acum descoperi că avea gura uscată. Îşi linse buzele.

— Blood nu e disponibil, domnule, rosti vocea din monitor imperturbabilă. Doriţi pe altcineva?

— Musk, răspunse Silk, amintindu-şi numele pomenit de Auk.

— Mă tem c-o să dureze câteva minute, domnule.

— Aştept.

Ecranul deveni gri opalescent.

— Vrei să stai jos, Patera?

Auk îi împinse un scaun în spatele pulpelor.

Silk se aşeză, murmurând câteva mulţumiri.

— Nu cred c-a fost prea înţelept să întrebi de Musk. Poate ştii ce faci.

Cu ochii tot la ecran, Silk scutură din cap.

— N-ai spus decât că lucrează pentru Blood.

— Să nu-i spui că eşti cu mine, da?

— N-o să-i spun.

Auk tăcu, lăsând liniştea să-i învăluie pe amândoi. Era aceeaşi linişte de la Ferestre, se gândi Silk, a zeilor: însemna aşteptare. Sticla lui Auk era ca o Fereastră; toate erau la fel, deşi mult mai mici. La urma urmei, asemenea Ferestrelor, ecranele erau creaţii miraculoase din zilele Soarelui Scurt. Ce spusese Maytera Marble despre ele?

Maytera însăşi, nenumăraţii soldaţi paşnici scoşi la iveală de Intrus şi, de fapt, toate persoanele asemănătoare, toate fiinţele chimice de orice fel, proveneau direct sau erau miracole neimaginabil de inspirate ale Spiralei Soarelui Scurt; în timp (curând, poate) vor dispărea. Femeile lor rareori făceau copii, iar în cazul Mayterei era foarte...

Silk ridică din umeri, amintindu-şi serios că, după toate probabilităţile, Maytera Marble va trăi mult mai mult ca el, că el s-ar putea să moară înainte de a se ivi zorii, dacă nu ignora indicaţiile primite de la Intrus.

Monitorul prinse viaţă:

— Doriţi să vă ofer câteva sugestii cât aşteptaţi, domnule?

— Nu, mulţumesc.

— Aş putea să vă îndrept nasul puţin, şi să aranjez o întâlnire cu o coafeză. O să vi se pară interesant, cred.

— Nu, repetă Silk, adăugând şi pentru sine, şi pentru monitor: Trebuie să gândesc.

Ecranul gri se întunecă repede, ca şi cum sticla ar fi căzut cu totul. Plete negre, cu aspect unsuros, se încolăceau deasupra ochilor sclipitori de la care Silk îi întoarse pe ai lui, înfiorat de groază.

Ca un înotător care sparge un val şi se trezeşte în faţa unui obiect pe care nu l-a ales – poate Soarele verii, un nor sau vârful unui copac – Silk se pomeni că se uita la gura lui Musk, cu buze roşii pline şi fierbinţi, delicate ca ale unei fete.

Pentru a-şi alunga frica, îşi spuse că aşteaptă să vorbească Musk; când acesta rămase tăcut, se obligă să vorbească în locul lui:

— Mă numesc Patera Silk, fiule. – Îi tremura bărbia. Înainte de a rosti altceva, îşi încleştă dinţii. – Manteionul de pe strada Soarelui este al meu. Sau ar fi trebuit să spun că nu este, căci despre asta vreau să vorbesc cu Blood.

Băiatul frumos de pe ecran nu spuse nimic şi nu dădea niciun semn c-ar fi auzit ceva. Ca să nu mai fie agresat de privirea aceea lucioasă şi sălbatică, Silk inventarie obiectele din camera lui Musk. Zări tapiţeria şi o pictură, o masă plină de sticle şi două scaune încrustate cu modele complicate, cu spătare stacojii căptuşite şi picioare răsucite.

— Blood a cumpărat manteionul nostru, se trezi Silk explicându-i unuia din scaune. Prin asta vreau să spun că a plătit taxele, cred, iar titlul de proprietate i-a revenit lui. O să fie foarte greu pentru copii. Pentru noi toţi, sunt sigur, dar mai ales pentru copii, dacă nu se fac nişte aranjamente. Am câteva sugestii şi aş vrea…

Un soldat în uniformă argintie de război se ivi la marginea ecranului. Când i se adresă lui Musk, Silk înţelese puţin şocat că acesta de-abia-i ajungea la umăr.

— Încă o grămadă la poartă, spuse soldatul.

Silk reluă în grabă:

— Sunt convins că de dragul tău, adică al lui Blood, e posibilă o înţelegere. Vezi, un zeu…

Băiatul cel frumos râse şi pocni din degete. Ecranul se întunecă.

Capitolul 4
Pe întuneric

Era deja târziu când au părăsit oraşul. În spatele fâşiei de umbră neagră, tărâmurile cerului îi apărură lui Silk (care de obicei se culca devreme şi se trezea la ridicarea umbrelor) limpezi şi luminoase, ca întotdeauna. Le privea în timp ce mergea, cu gândurile scufundate în admiraţie. Acolo se înălţau munţi fără nume, ale căror umbre uriaşe, negre, domneau deasupra văilor virgine. Acolo se întindeau stepa şi savana şi o câmpie ce înconjura un lac pe care-l considera mai mare decât Limna – toate acestea domneau pe cerul mohorât al nopţii, în timp ce ei se scăldau în lumina Soarelui.

Străbătând străzile prăfoase şi periculoase din Orilla, Auk remarcase:

— Noaptea se petrec lucruri ciudate, Patera. Nu cred că le cunoşti, dar cuvintele nu sunt prea frumoase, oricum.

— Ba le cunosc, îl asigurase Silk. Nu uita că iert păcate, aşa că am auzit de ele. Sau cel puţin am auzit câteva poveşti stranii pe care nu le pot relata. Tu poate că le-ai văzut chiar când se întâmplau, ceea ce e şi mai straniu.

— Ceea ce voiam eu să spun, reluase Auk, e că n-am auzit şi nici n-am văzut ceva mai ciudat decât vrei tu să faci sau încerci să faci.

Silk oftase.

— Pot să-ţi vorbesc ca un augur? Îmi dau seama că mulţi se simt jigniţi de asta, dar Phaea noastră cea plină de graţie ştie că nu vreau să te supăr. De data asta pot să-ţi vorbesc aşa?

— Păi, dacă ai de gând să spui ceva ce n-ai vrea să audă şi alţii, mai bine nu o faci.

— Dimpotrivă, spusese Silk, poate cam aprins. E ceva ce-aş vrea să spun întregului oraş.

— Vorbeşte mai încet, ori chiar te va auzi întreg oraşul.

— Ţi-am spus că mi-a vorbit un zeu. Mai ţii minte?

Auk răspunsese cu o înclinare a capului.

— M-am gândit la asta în timp ce mergeam. Ca să fiu sincer, nu mi-e deloc uşor să mă gândesc la altceva. Înainte am stat de vorbă cu… cu nefericitul acela de Musk. Ei bine, înainte de a-i vorbi, de exemplu, ar fi trebuit să trec în revistă tot ce voiam să-i

spun. Dar nu am făcut-o, cel puţin nu suficient. Cel mai mult m-am gândit la Intrus, nu atât la ce mi-a spus, cât la cum a fost când mi s-a adresat şi cum m-am simţit.

— Te-ai descurcat, Patera. – Spre nedumerirea lui Silk, Auk îi pusese o mână pe umăr. – Te-ai descurcat bine.

— Nu sunt de acord, dar n-o să mă cert cu tine acum. Ce voiam să spun e că nu e nimic ciudat în ceea ce am de gând să fac sau în faptul c-o să mă ajuţi. Dispare Soarele vreodată, Auk? Se stinge aşa cum se stinge o lampă?

— Nu ştiu, Patera. Nu m-am gândit niciodată. Aşa se întâmplă?

Silk nu-i răspunsese, ci mersese în continuare pe strada noroioasă, în acelaşi ritm cu Auk.

— Cred că nu. N-ai mai vedea tărâmurile cerului acolo sus, în partea întunecată, dacă s-ar stinge.

— La fel e şi cu zeii. Ne vorbesc tot timpul, ca Soarele care luminează tot timpul. Când norul negru pe care-l numim umbră se aşază între noi şi Soare, spunem că e noapte, sau partea întunecată, expresie pe care n-am mai auzit-o până când am venit pe strada Soarelui.

— Nu-i chiar noapte, Patera. Nu chiar. E... Uite cum e: există ziua, adică modul obişnuit, când faci lucrurile într-un fel, înţelegi? Şi pe urmă există alt fel, când faci lucrurile altfel, în partea întunecată, căci toate sunt pe partea aceasta a umbrei.

— Ne aflăm pe partea întunecată a umbrei numai jumătate din zi, îi spusese Silk. Dar ne aflăm pe partea întunecată a lucrului acela, care-o fi el, care ne separă de zei aproape tot timpul, de-a lungul vieţii noastre. Şi n-ar trebui să ne aflăm aici. Nu aşa ne-a fost dat. Eu am primit acea umilă rază de Soare, pricepi, şi n-ar trebui să fie nimic ciudat în asta. Ar trebui să fie cel mai obişnuit lucru de pe lume.

Se aşteptase ca Auk să râdă de el, dar fu plăcut surprins când acesta nu reacţionase aşa.

Închiriaseră nişte măgari de la un cunoscut de-al lui Auk, unul mare sur pentru Auk şi unul mai mic negru pentru Silk.

— Pentru că va trebui să-l conduc înapoi, spusese Auk. Trebuie să stabilim asta de acum. Nu rămâne al tău.

Silk înclinase din cap a încuviinţare.

— O să fii prins, Patera, aşa cum ţi-am spus. O să vorbeşti cu Blood, poate, aşa cum vrei, dar numai după ce eşti prins. Nu-mi place, dar asta e. Deci n-o să ai nevoie de el la întoarcere, iar eu

n-am de gând să pierd ce i-am dat omului în schimb pentru el, adică dublu faţă de preţul lui la piaţă.

— Înţeleg, îl asigurase Silk.

Acum, în timp ce păşeau pe un drum îngust, mai degrabă invizibil pentru Silk, ale cărui degete de la picior sufereau, prin singura sa pereche de pantofi buni, la contactul cu terenul pietros, vorbele lui Auk îi răsunară din nou în minte, chinuindu-l. Luându-şi cu greu ochii de ia tărâmurile cerului, rosti:

— În oraş, când ai închiriat măgarii, m-ai avertizat că Blood o să mă prindă. Ce crezi c-o să-mi facă?

Auk se răsuci să-l privească. Coroanele copacilor îi umbreau chipul.

— Nu ştiu, Patera. Dar n-o să-ţi placă.

— Poate nu ştii, dar mai degrabă se adeveresc bănuielile tale decât ale mele. Îl cunoşti pe Blood mai bine decât mine. Ai fost la el în casă şi sunt sigur că ştii şi alţi oameni care-l cunosc bine. Ai făcut afaceri cu el.

— Am încercat, Patera.

— Bine, ai încercat. Dar ştii ce fel de om e. M-ar omorî dacă i-aş sparge casa? Sau dacă l-aş ameninţa? Sunt foarte hotărât să-i pun viaţa în pericol dacă nu dă manteionul înapoi Capitoliului, în caz că ajung atât de departe.

— Sper să n-ajungi.

Pe neaşteptate şi fără să vrea, trăsăturile lui Musk îi apărură în faţa ochilor perfecte, dar deformate, ca faţa diavolului. Vorbi încet de tot, surprins că Auk îl auzi totuşi:

— Mă întreb, oare n-ar trebui să-mi iau viaţa dacă sunt prins? Dacă sunt prins, repet, deşi sper să nu fie aşa, sunt hotărât să nu fie aşa. E foarte grav să te sinucizi şi, totuşi…

După vreo douăzeci de metri, Auk scoase un chicotit.

— Să te-omori, Patera? Da, ar fi o idee. Ţine minte, depinde. N-o să-i pomeneşti lui Blood despre mine?

— Am jurat să n-o fac, îi reaminti Silk. Nu mi-aş călca jurământul niciodată.

— Bine.

Auk se întoarse din nou, atent şi penetrând umbrele cu privirea.

Era clar că Auk nu se arătase deloc impresionat când Silk pomenise de ideea sinuciderii. O clipă, se simţi chiar ofensat de ea. Dar Auk avea dreptate. Cum ar fi slujit el orice zeu, dacă pornea hotărât să dea înapoi când sarcina devenea prea grea?

Râsese de el pe bună dreptate; nu era mai bun decât un copil, plecând la luptă cu o sabie să cucerească spirala, un lucru pe care, de fapt, îl făcuse cu puţini ani în urmă.

Însă lui Auk îi venea uşor să-şi păstreze calmul şi să râdă de temerile lui. El, care cu siguranţă spărsese zeci de vile de ţară, nu avea de gând s-o spargă pe-a lui Blood, nici să-l ajute. Totuşi, îşi reaminti Silk, poziţia lui Auk nu era de neclintit.

— Nu mi-aş încălca niciodată jurământul solemn depus în faţa tuturor zeilor, rosti Silk cu glas tare. În plus, dacă Blood ar afla despre tine şi ar pune să fii ucis – nu mi-a părut genul care să omoare el însuşi pe cineva – n-ar mai fi cine să mă ajute să scap de el.

Auk îşi curăţă gâtul şi scuipă zgomotos, spărgând liniştea de mormânt a pădurii.

— N-am de gând să fac ceva rău în locul tău, Patera. Uită de asta. Lucrezi pentru zei, nu? Să te scape ei.

— Ba o vei face, Auk, rosti Silk mai mult în şoaptă, întristat de acest gând.

— La naiba!

— Pentru că nu eşti sigur că n-o să vorbesc, în cele din urmă. N-o să vorbesc, dar n-ai încredere în mine. Sau nu suficientă.

Auk pufni.

— Şi, pentru că eşti mai bun decât pretinzi, gândul că eu – nu neapărat eu, ci un augur care ţi-a fost tovarăş măcar pentru o noapte – ţi-a cerut ajutorul nu-ţi va da pace, deşi l-ai alunga de sute de ori. Aşa că o să mă ajuţi dacă poţi, în cele din urmă. Şi încă destul de repede. Sunt convins. Şi pentru c-o să mă ajuţi, îmi va fi mult mai uşor dacă Blood nu va afla de tine.

— Mă dau la fund o vreme, dar atât. Poate c-o să merg să văd Palustria un an sau trei, până Blood dispare sau uită de mine. Oamenii nu sunt cum crezi tu, Patera. Ai studiat tu mult timp, dar sunt o mulţime de lucruri pe care nu le cunoşti.

Foarte adevărat, recunoscu Silk în sinea lui. Din motive imposibil de înţeles, zeii aruncau oamenii în spirală, fără ca aceştia să ştie ceva despre ea; şi dacă aşteptau până când deveneau atât de înţelepţi încât să nu facă nicio greşeală înainte de a acţiona, atunci aşteptarea lor era veşnică. Brusc şi dureros, Silk îşi dori să aştepte şi el pentru totdeauna, ca unii oameni.

Totuşi, era convins că nu se înşela în privinţa lui Auk, dar că Auk se înşela în privinţa lui însuşi. Din când în când, el tot venea să stea de vorbă cu Maytera Mint. Iar Auk ucisese un om în seara

aceea – un fapt grav chiar şi pentru un infractor, pentru că victima avea prieteni – pentru că respectivul om fusese gata să-l ucidă pe zdrahonul cu numele de Gib. Auk o fi el hoţ şi chiar criminal, dar nu era înclinat spre omor, nici născut cu răul în el. Nici Blood nu avea asemenea înclinaţii, probabil. El, Silk, văzuse pe cineva cu adevărat rău pe ecranul lui Blood şi-şi promisese că nu va mai lua niciodată necinstea sau disperarea drept rău.

— Dar eu te cunosc, Auk, rosti el încet. Îşi mişcă trupul, sperând zadarnic să găsească o poziţie mai confortabilă pe şaua denivelată. Poate că sunt prea încrezător în oameni, cum zici tu; dar nu mă înşel în privinţa ta. O să mă ajuţi când crezi că am nevoie de ajutorul tău.

Auk făcu un gest rapid, de nerăbdare, abia vizibil pe întuneric.

— Taci, Patera. Ne apropiem.

Dacă drumul lor de până atunci fusese cu adevărat o cărare, acum îl părăseau. Pipăind cu copitele, măgarii porniră pe o pantă de deal stâncoasă, uneori neputând evita lumina misterioasă a cerului. În vârf, Auk opri măgarul şi descălecă, iar Silk îi urmă exemplul. Adia o briză nocturnă foarte uşoară, ca mersul unui hoţ, ducând cu ea parfumul amestecat de stejar şi dud, de iarbă şi ferigă ofilită până la dezintegrare, de vulpe, însăşi esenţa nopţii. Măgarii îşi ridicară botul s-o adulmece, iar Silk îşi făcu vânt cu pălăria lui mare de paie.

— Vezi luminile alea, Patera? îl întrebă Auk, arătând spre sclipirea aurie vagă care se ghicea în spatele vârfului copacilor. Acolo stă Blood. Noi i-am dat un ocol, pricepi? Asta am făcut de când am părăsit drumul principal. Pe partea cealaltă e o poartă mare din bare de oţel şi o pistă de iarbă pentru plutitoare care duce până în faţă. Vezi linia aia neagră, ondulată, dintre noi şi casă?

Silk scrută orizontul, dar nu văzu nimic.

— E un perete de piatră nu mai înalt decât copăcelul de colo. Are nişte ţepuşe mari în partea de sus, mai mult de formă, zic eu. Dacă arunci frânghia şi se prinde de una din ele, poţi să te caţeri pe el. Nu ştiu dac-a mai încercat cineva vreodată. Numai că Blood e protejat, înţelegi? Are gărzi şi un talus mare. Nu ştiu ce altceva mai are. N-ai mai făcut aşa ceva, nu, Patera?

Silk scutură din cap.

— Nici n-am crezut. Bine, uite cum o să se petreacă lucrurile. O să-ncerci să treci de zid cu funia sau altfel, vezi tu, numai că n-o să reuşeşti. Cam pe când se va ridica umbra, o să pleci înapoi

spre oraş, simţindu-te ca un nimic şi gândindu-te că eu mă prăpădesc de râs. Numai că eu n-o să râd. O să fac un sacrificiu pentru că te-ai întors viu, pricepi? Un berbec negru pentru Tartaros. Unul mare şi zdravăn, la manteionul tău, poimâine, ai cuvântul meu.

Auk se opri să-şi tragă respiraţia.

— Când termin sacrificiul, o să te pun să juri că n-o să mai încerci ceva atât de prostesc altădată. Crezi că-l poţi face pe Blood să jure că vă dă manteionul înapoi, dar te înşeli. Şi mai crezi că o să-şi respecte jurământul, dar iar te înşeli, chiar dacă ar jura în faţa tuturor zeilor din Mainframe. Dar te pot face să juri, Patera, şi o s-o fac, o să vezi. Ştiu c-o să-ţi respecţi jurământul. Nu eşti omul care să-l încalce.

— E foarte frumos din partea ta, Auk, îi spuse Silk recunoscător. Nu merit să fii aşa bun.

— Dac-aş fi fost bun n-aş fi închiriat măgarii, Patera. Te-aş fi adus pe jos până aici şi te-aş fi lăsat să oboseşti. Aşa ai fi venit înapoi mult mai repede.

Încurcat, Auk se opri şi-şi trecu degetele prin păr.

— Dacă chiar ajungi înăuntru, ar fi ciudat să fii obosit. Nu lucrezi când eşti stors de vlagă, nu în meseria mea, numai când eşti în formă şi plin de viaţă. Eu am spart sute de case şi tot n-aş încerca s-o sparg pe asta, nici pentru o mie de monede de aur. La revedere, Patera. Zâmbetul Phaeai să fie cu tine.

— Stai puţin. Silk îl prinse de mânecă. N-ai fost acolo în casă? Ai spus c-ai fost.

— De vreo două ori, cu treabă. Nu ştiu nimic despre ea.

— Ai spus c-o să fiu prins cu siguranţă şi recunosc că poţi avea dreptate. Totuşi, nu am de gând să mă las prins; dacă nu reuşesc, o să-l dezamăgesc pe Intrus, zeul care m-a trimis, aşa cum l-aş dezamăgi dacă nu fac încercarea în noaptea asta. Nu-ţi dai seama? Tu n-ai fost prins niciodată, Auk? Sigur ai fost.

Auk înclină din cap ezitant.

— O dată, când eram puşti. M-a făcut ferfeniţă. Pe scroafele Phaeai, am crezut c-o să-mi vină de hac. Când a terminat cu mine, m-a scos afară pe stradă în şuturi. Chiar în cartierul nostru. O să-ţi arăt casa odată.

Încercă să se elibereze, dar Silk îl strânse mai tare de mânecă.

— Cum ai fost prins, Auk? Ai făcut ceva rău? Te rog, spune-mi, ca să nu repet greşeala ta.

— Ai repetat-o deja. Lui Silk se păru că vrea să-şi ceară scuze. Uite, după ce-am jefuit câteva case, mi s-a urcat la cap şi-am crezut că nu pot fi prins. Aveam un palmares, ştii ce vreau să spun? Mă mândream cu el şi-mi ziceam maestru, crezând că Tartaros o să-şi scoată pălăria în faţa mea. Am ajuns să nici nu mai cercetez lucrurile, cum ar fi trebuit s-o facă un tip care se ţine deştept.

Auk tăcu şi Silk îl întrebă:

— Ce amănunt ţi-a scăpat? întrebă Silk.

— Datoria, Patera. – Auk chicoti. – Asta nu merge la Blood, căci tu nu din cauza lui trebuie să-ţi faci griji.

— Spune-mi, oricum, insistă Silk.

— Ei bine, Patera, tipul cu casa avea o afacere trăsnet. Se ocupa de pipiţele de la Hotelul Ermine. Ai auzit de el? Scump ca focul. Locuri din astea sunt deschise de ziua Scyllei, că de ziua lui Sphigx fac bani buni. Aşa că mi-am zis că, după ce le regulează pe câteva, pune cornul în pernă şi trage la aghioase ca un soldat. Dacă era să mă joc cu nevastă-sa – adică să-i fac felul, Patera – atunci îl trimitea la culcare, iar eu plecam când aveam chef.

Numai că individul le datora bani, pricepi? Celor de la Ermine. Îi luaseră paralele, aşa că a rămas treaz. M-a luat pe neaşteptate şi-am rămas eu dator.

Silk înclină din cap.

— În noaptea asta, Patera, o să faci acelaşi lucru. Nu ştii nimic. Nici cine-i acolo şi cine nu, cât de mari sunt camerele sau cum arată ferestrele. Nici alte lucruri necesare nu ştii.

— Trebuie să-mi poţi spune ceva.

Auk îşi aranjă sabia scurtă pe care o purta.

— Casa e o clădire din piatră, curată, cu o aripă de fiecare parte. Fiecare aripă are trei etaje, iar clădirea din mijloc două. Când intri prin faţă, cum am făcut eu, dai peste o cameră mare, de care n-am trecut. Cel care mi-a povestit despre etaje zicea că e o pivniţă principală şi încă una dedesubt. Sunt şi paznici. Ai văzut unul pe monitor la mine. Şi e şi un poponar înalt, iartă-mi vorba murdară, Patera. Cum ţi-am spus deja.

— Ştii unde doarme Blood?

Auk scutură din cap, mişcare aproape invizibilă în noapte.

— Nu doarme nici o oră pe timp de noapte. Băieţii bazaţi nu dorm niciodată, înţelegi? Treburile îl ţin treaz până se ridică umbra.

Auk sesiză nedumerirea lui Silk şi veni cu explicaţii.

— Oamenii vin să vorbească cu el, cum am făcut şi eu, sau cei care lucrează pentru el îşi dau pălăriile jos ca să ştie de unde vin şi unde pleacă.

— Înţeleg.

Auk prinse hăţurile măgarului mai mic şi se urcă pe al lui.

— Mai ai patru-cinci ore până se ridică umbra. Pe urmă trebuie să te întorci. N-aş sta prea aproape de zid atunci în locul tău. S-ar putea să se plimbe vreun paznic pe el. Ştiu că fac aşa.

— Bine.

Silk încuviinţă, gândindu-se că mai are ceva de mers până la zid.

— Mulţumesc încă o dată. N-o să te trădez, orice-ai crede tu; şi n-o să mă las prins, dac-o să mă ţină puterile.

Privindu-l pe Auk cum se îndepărtează, Silk se întrebă cum fusese el ca băiat la şcoală şi ce-i spusese Maytera Mint acelui Auk mult mai tânăr încât să-l impresioneze aşa de tare. Căci Auk credea, deşi arăta ca un hoţ şi vorbea ca tâlharii. Spre deosebire de mulţi alţi bărbaţi superficial mai buni, credinţa lui nu se limita la superstiţii. Fotografia Scyllei cu zâmbetul pe buze, din camera aceea mohorâta şi goală nu ajunsese acolo întâmplător. Prezenţa ei îi spusese lui Silk mai multe decât monitorul: în adâncul fiinţei sale, Auk se închina la zei plin de adoraţie.

Inspirat de gând, Silk îngenunche, în ciuda pietrelor din vârful dealului care-i intrau în oase. Intrusul îl avertizase că n-o să primească niciun ajutor, dar avea voie să-l ceară de la alţi zei. Tartaros era patronul celor care acţionau în afara legii.

— Un miel negru numai pentru tine, bunule Tartaros, cât de repede îl pot cumpăra. Nu mă uita, pe mine, cel ce serveşte un zeu mai mic.

Dar şi Blood acţiona în afara legii, făcând negoţ cu rugină şi femei şi chiar bunuri furate, cel puţin aşa zisese Auk; era foarte posibil ca Tartaros să-l favorizeze pe Blood.

Silk se ridică oftând, şterse praful de pe pantalonii vechi şi porni în jos, pe panta stâncoasă a dealului. O să fie cum o să fie, n-avea altceva ce face decât să meargă mai departe, fie cu ajutorul zeului întunecat, fie fără el. Pas cel cu două feţe sau Scylla cea aspră la vorbă, care avea mai multă influenţă aici decât fratele ei, ar putea fi de partea lui. Imposibil ca Scylla să vrea ca oraşul care îi aducea cele mai multe onoruri să piardă un manteion! Încurajat, Silk păşi grăbit mai departe.

În curând, luminiţele aurii din casa lui Blood se ascunseră

după copaci, o dată cu briza. În spatele dealului, aerul ardea, înăbuşitor, înfierbântat de o vară prelungită peste măsură.

Sau poate că nu. În timp ce bâjbâia printre trunchiuri dese iar rămurelele îi pocneau sub tălpi, se gândi că, dacă anul ar fi fost unul obişnuit, pădurea ar fi acum acoperită de zăpadă, iar strădania lui aproape imposibilă. Oare anotimpul secetos şi canicular fusese prelungit în avantajul lui?

Gândul îl ţinu pe loc câteva secunde, înainte de-a face pasul următor. Căldura şi transpiraţia să fie oare pentru el? Suferinţele zilnice ale sărmanei Maytera Mint, urticariile rebele ale copiilor, recoltele veştejite şi râurile secate?

Nici nu-şi încheie bine gândul, că fu gata să cadă în albia unuia. Se agăţă, printr-un noroc neaşteptat, de o creangă pe care nici n-o văzuse. Se deplasă în patru labe pe malul denivelat, apoi îngenunche pe pietrele netezite de apă ale cursului, căutând apa cu degetele. N-o găsi. Poate că mai sus sau mai jos erau nişte bălţi, dar pârâul care fusese odată aici secase complet.

Cu capul pe spate, ascultă susurul familiar al apei scurgându-se repede peste pietre. Un caprimulg ţipă în depărtare; ţipătul se stinse, liniştea pădurii învăluind încă o dată copacii însetaţi de murmurul apei.

Pădurea fusese plantată în zilele lui caldé (aşa-i spusese unul din profesori la şcoală), pentru ca apa ei să umple fântânile oraşului; deşi Ayuntamiento permitea bogătaşilor să construiască acum în mijlocul ei, rămânea tot vastă, întinzându-se pe mai mult de patru sute de kilometri către Palustria. Dacă pâraiele erau seci acum, cât va mai supravieţui Vironul? Va fi oare necesar să se ridice alt oraş, măcar unul temporar, pe malul lacului?

Căutând lumina şi apa cu aceeaşi sete, Silk se urcă pe malul opus. După câteva sute de metri zări, printre copaci goi şi deşi, conturul binevenit al cerului pe piatra ornată şi lucioasă.

Zidul care înconjura vila lui Blood se ridica din ce în ce mai ameninţător pe măsură ce se apropia de el. Auk îi spusese că are cam zece coţi. Pentru Silk, aflat la baza lui masivă şi privind scânteierile sporadice din vârful ţepuşelor primejdioase, aprecierea era cam modestă. Deja descurajat, desfăşură funia subţire din păr de cal din jurul taliei, vârî toporul în cingătoare, făcu un nod la un capăt, respectând sfatul lui Auk, şi o aruncă spre vârfurile ascuţite.

O clipă lungă cât un minut, funia rămase în aer deasupra sa,

un bloc negru ţâşnind spre tărâmurile cerului, pierdut în bezna deasă prin care străbătea pata nemărginită, de culoarea funinginei, a umbrei. Încă o clipă şi căzu moale la picioarele lui.

Silk îşi muşcă buzele, o adună, redesfăcu nodul şi-o aruncă din nou. Necăutate, în minte îi reveniră ultimele cuvinte rostite de grăjdarul muribund căruia îi adusese iertarea zeilor cu o săptămână înainte, ca un rezumat al celor cincizeci de ani de trudă: „Am încercat, Patera, am încercat”. Odată cu ele, resimţi arşiţa din dormitorul cu patru şiruri de trepte, harnaşamentul de pe pat, cana de apă din pământ şi colţul de pâine întărit (pâine pe care un bogătaş o voise pentru calul său) pe care grăjdarul nu-l mai putea mesteca.

Încă o aruncare. Imaginea neclară, de amator, a soţiei grăjdarului, care l-a părăsit când n-a mai avut cu ce s-o hrănească pe ea şi pe copiii ei…

O ultimă aruncare, apoi se va întoarce la prezbiteriul de pe strada Soarelui – unde-i era locul – şi se va culca, uitând de planul absurd de evadare, de păduchele maroniu târându-se pe harnaşamentul albastru uzat.

Ultima aruncare. *„Am încercat, Patera, am încercat.”*

Descrierile celor şase copii pe care tatăl nu-i mai văzuse dinainte de naşterea lui Silk. Bine, îşi spuse el, încă o încercare.

A şasea oară agăţă o ţepuşă. Se întrebă dacă cineva din casă nu văzuse deja nodul frânghiei ridicându-se deasupra zidului şi căzând înapoi. Trase tare de funie şi simţi nodul întărindu-se. Îşi şterse mâinile transpirate de robă, îşi propti picioarele de piatra şlefuită a zidului şi începu urcatul. Reuşi să urce o distanţă cât de două ori înălţimea lui considerabilă, când nodul se desfăcu şi el căzu.

— Pas! strigă mai tare decât intenţionase.

Pentru trei minute sau mai mult, cuprinse de teamă, stătu nemişcat la baza zidului, frecându-şi vânătăile şi ascultând. În cele din urmă, murmură:

— Scylla, Tartaros, Mare Pas, nu-l uitaţi pe slujitorul vostru. Nu vă purtaţi aşa cu el.

Apoi se ridică pentru a-şi aduna şi cerceta frânghia.

Nodul fusese despicat de ţepuşa de care se agăţase. Ţepuşele aveau margini ascuţite, desigur, ca tăişul săbiei, ar fi trebuit să-şi dea seama.

Retras în pădure, bâjbâi printre crengile de-abia vizibile după una ramificată, de mărime potrivită. Prima lovitură oarbă dată cu

toporul răsună mai puternic decât pocnetul unui pistol. Aşteptă, ascultând din nou, sigur că în curând va auzi strigăte de alarmă şi paşi grăbiţi.

Nu cântau nici greierii.

Pipăi cu buricele degetelor despicătura mică făcută cu toporul în creangă. Îşi mută mâna liberă într-o poziţie sigură şi lovi cu putere a doua oară. Apoi se opri iar să asculte, ca înainte.

Surprinse cu urechea (cum i se întâmplase cu multă vreme în urmă, când era un copil agitat, să audă, prin fereastra bine închisă şi draperiile trase, de la trei străzi distanţă, sunetele delicate, dar melodioase ale flaşnetei care anunţa sosirea maimuţei gri cerşetoare) câteva măsuri muzicale scurte şi îndepărtate, vioaie şi ademenitoare. Se stinseră degrabă, lăsând în loc numai cântul monoton al caprimulgului.

Când se convinse că muzica dispăruse cu totul, lovi lemnul nevăzut cu toporul din nou şi din nou, până când creanga cu două braţe se desprinse şi o putu propti de trunchi ca s-o cioplească. După aceea o luă din bezna copacilor şi-o mută în porţiunea luminată de cer de lângă zid. Strânse tare frânghia de locul unde se bifurcau braţele crengii. Dintr-o singura aruncare, cele două braţe se arcuiră deasupra ţepuşelor şi se ţinură strâns de ele când Silk trase de frânghie.

De-abia mai respira. Tunica şi pantalonii erau uzi de transpiraţie când reuşi să se ridice pe partea de sus a zidului, unde se întinse pentru câteva minute pe panta piezişă, printre ţepuşe, ca să-şi tragă sufletul.

Fusese văzut, fără îndoială. Iar dacă scăpase cumva până acum, avea să fie văzut cu siguranţă imediat ce se va ridica în picioare. Ar fi o nebunie să se ridice. Străduindu-se să respire normal, se asigură că numai unui prost ca el îi putea trece prin cap aşa ceva.

În cele din urmă, când se ridică, totuşi, aşteptându-se la un strigăt de provocare sau pocnetul unei puşti, avu nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a nu privi în jos.

Partea de sus a zidului era cu un cot mai lată decât crezuse, oricum, cât aleea din grădină. Păşind printre ţepuşe (pe care le pipăise cu buricele degetelor şi se convinse că au marginile ascuţite zimţate), se ghemui pentru a cerceta vila din depărtare şi terenul ei. Îşi îndreptă pălăria cu calotă joasă şi-şi acoperi jumătatea de jos a feţei cu roba.

Socoti că aripa cea mai apropiată era la cel puţin o sută de

coţi de punctul avantajos în care se afla. Cărarea de iarbă din faţa vilei, de care pomenise Auk, nu se vedea, dar din spatele aripii celei mai apropiate pornea spre perete o potecă, probabil din rocă albă sfărâmată, la o sută de paşi spre stânga lui Silk. Şase magazii, şi mai mari, şi mai mici, se întindeau de-a lungul potecii albe. Cea mai mare adăpostea, în aparenţă, vehicule. În alta (înaltă şi îngustă, cu găuri de ventilaţie înguste acoperite de sârmă aflate sus, pe un perete altfel gol) se aflau probabil nutreţuri pentru păsări.

Dar pe Silk îl interesa mai mult magazia a doua ca dimensiune. Partea ei din spate se deschidea către o curte largă, înconjurată de o palisadă şi acoperită cu plasă de sârmă. Stâlpii palisadei era ascuţiţi la vârf, poate pentru a susţine plasa; şi, deşi era dificil să-ţi dai seama sub cerul scânteietor, solul din suprafaţa îngrădită părea arid, iar pe ici, pe colo creşteau pe el buruieni. Era cu siguranţă un adăpost pentru animale periculoase.

Silk scrută restul împrejurimilor. Văzu o curte sau o terasă în spatele vilei; deşi ascunsă de aripa clădirii, desluşi lespezi şi un copac cu flori într-un vas de ceramică.

Pe restul pajiştii erau împrăştiaţi copaci cu neglijenţă studiată. Erau şi garduri vii. Blood construise zidul şi angajase paznici, dar nu se temea cu adevărat de hoţi. Erau prea multe plante pentru asta.

Deşi, dacă paznicilor lui le plăcea să pândească din umbră, un intrus care voia să folosească plantele lui Blood pentru a-şi masca apropierea ar putea avea parte de o surpriză neplăcută, caz în care fuga directă spre vilă ar fi cea mai indicată soluţie. Ce-ar fi făcut în locul lui un tâlhar experimentat şi hotărât ca Auk?

Silk regretă imediat gândul; Auk s-ar fi dus acasă sau ar fi căutat o casă mai uşor de prădat. Aşa-i spusese. Blood nu era un magnat obişnuit, nici negustor bogat ori comisionar cu venituri umflate necinstite. Era şi el un infractor inteligent şi încă unul care (de ce?) se îngrijea de propria siguranţă mai mult decât era necesar. Un infractor cu secrete, deci, sau cu duşmani aflaţi şi ei în afara legii, aşa părea. Auk nu avea cum să fie prietenul lui.

La doisprezece ani, Silk pătrunsese odată, împreună cu alţi băieţi, într-o casă goală. Îşi aminti de asta acum, de teama şi de ruşinea trăită, de camerele nelocuite, cu ecou, de mobilă învelită cu pânză albă, murdară. Ce rănită şi îngrozită se arătase mama

lui când aflase! Refuzase să-l pedepsească, spunând că natura pedepsei trebuia stabilită de proprietarul casei violate.

Nu primise niciodată pedeapsa (numai gândul la ea îl făcu să se clatine pe zid), deşi petrecuse săptămâni, luni întregi aşteptând-o cu spaimă.

Ori poate c-o primea acum. La urma urmei, casa aceea părăsită se înălţase uriaşă în mintea sa când luase funia din păr de cal şi toporul şi pornise în căutarea lui Auk, pe atunci doar un chip vag pe care şi-l amintea din zilele Scyllei. Dacă n-ar fi fost Auk şi Maytera Mint, dacă n-ar fi fost reparaţiile la acoperişul manteionului, dar mai presus de toate, dacă n-ar fi fost amintirea clară a ferestrei forţate de băieţi cu ajutorul lui – dacă n-ar fi fost toate astea la un loc, niciodată n-ar fi încercat să spargă vila lui Blood. Sau, mai degrabă, casa imaginată de pe Palatin, aparţinându-i lui Blood. Pe Palatin, unde, înţelese el acum, bogaţii respectabili n-ar fi permis niciodată să locuiască un bărbat ca Blood. În locul acestei aventuri prosteşti, de-a dreptul copilăreşti, ar fi…

Ar fi ce? Ar fi scris încă un apel către Patera Remora, asistentul de la Capitoliu, deşi Capitoliul luase deja o hotărâre, după cum se părea. Sau ar fi încercat să meargă în audienţă la Înţelepciunea Sa Prolocutorul – audienţa nereuşită de acum câteva săptămâni, când în sfârşit înţelesese cât de gravă era situaţia financiară a manteionului. Îşi încleştă pumnii la amintirea expresiei viclene de pe chipul micului protonotar al Înţelepciunii Sale, aşteptarea lungă, încheiată numai când îl informase că Înţelepciunea Sa se retrăsese pentru noapte. Înţelepciunea Sa era foarte avansat în vârstă, îi explicase protonotarul (de parcă el, Patera Silk, era un străin). Înţelepciunea Sa obosea repede.

După aceea, protonotarul îi oferi rânjetul lui ticălos atotcunoscător, iar lui Silk îi veni să-l pocnească.

Bine. Deci explorase şi posibilităţile acelea, ambele. Dar cu siguranţă mai era ceva ce-ar fi putut face, ceva raţional, potrivit şi, mai important, legal.

Încă se întreba ce altceva ar putea face când talusul de care-i spusese Auk alunecă greoi în dreptul colţului aripii îndepărtate, apărând şi dispărând brusc, mişcările lui purtându-l când în umbră, când în lumina cerului.

Primul gând al lui Silk fu că-l auzise, dar talusul se mişca prea încet. Nu, era un simplu control de rutină, încă unul din miile de circuite prin vila înaltă şi crenelată a lui Blood, de când îl

angajase acesta. Agitat, Silk se întrebă cât de bine vede robotul şi dacă scanează în mod obişnuit şi partea superioară a zidului. Maytera Marble îi spusese mai demult că văzul ei era mai slab decât al lui, deşi el purta ochelari pentru citit de la doisprezece ani. Poate că era efectul îmbătrânirii, în cazul ei; talusul era mai tânăr, dar şi mai nepregătit. Mişcarea îl va trăda mai degrabă decât statul pe loc.

Dar, pe măsură ce talusul se apropia de el, lui Silk îi era tot mai greu să stea nemişcat. Robotul purta un coif lustruit, de bronz, mai încăpător decât multe morminte respectabile. De sub el lucea faţa unui căpcăun lucrată în metal negru: nas mare şi plat, ochi roşii ieşiţi din orbite, obraji mari şi netezi, ca nişte plăci de ardezie, gura deschisă într-un rânjet sălbatic. Colţii albi ascuţiţi care ieşeau printre buzele roşii păreau acolo de formă, însă fiecare era flancat de ţeava subţire a unei mitraliere.

La mare distanţă de capul primejdios, corpul blindat, de tip vagon, al robotului aluneca pe curele negre care-l purtau în linişte perfectă pe iarba tunsă scurt. Fără pistol cu gloanţe de cristal, fără sabie şi, bineînţeles, fără topor, Silk n-ar fi făcut decât să zgârie puţin luciul talusului. Confruntat în termeni proprii ar fi fost mai mult decât un egal pentru un întreg pluton de gardieni în armură. Se hotărî ferm să nu-l întâlnească niciodată în termeni proprii şi să nu-l întâlnească deloc, dacă putea.

Ajuns în dreptul panglicii albicioase care era poteca din rocă albă, robotul se opri. Încet şi fără zgomot, îşi răsuci capul imens, cu priviri încruntate, examinând spatele vilei, aripile clădirii, poteca şi, la sfârşit, zidul, pe toată lungimea lui vizibilă, de două ori (aşa crezu Silk). Inima lui Silk se opri, îngheţată de frică. Încă puţin şi ar fi leşinat, prăbuşindu-se de pe zid. Talusul ar fi trecut peste el, fără îndoială, l-ar fi dezmembrat cu braţele lui de oţel dur, mai mari decât lopeţile cele mai mari; dar n-ar mai conta, pentru că ar fi deja mort.

În cele din urmă, talusul îl zări. Capul rămase nemişcat o clipă lungă, ochii îl fixară plini de furie. Uşor ca un nor, inexorabil ca o avalanşă, alunecă spre el. Încet, atât de încet încât la început lui Silk nici nu-i veni să creadă, robotul se înclină spre stânga şi-şi mută privirea de la el. Silk reuşi să-i vadă, pe părţile laterale rotunde, scările pe care soldaţii se urcă la bordul lui plat în timpul luptei.

Nu se mişcă până ce robotul nu dispăru după colţul aripii celei

mai apropiate; apoi păşi din nou printre ţepuşe, trase frânghia şi creanga bifurcată şi sări. Deşi atinse pământul întărit de secetă cu genunchii îndoiţi şi se rostogoli în faţă, aplicând lecţiile copilăriei, îl ardeau tălpile şi rămase întins pe burtă, cu respiraţia tăiată.

Poarta din spate, la care ducea poteca albicioasă, avea gratii dese şi curbate. Dacă trăgeai de cordonul de sonerie din spatele ei, probabil că venea să-ţi deschidă un servitor uman din casă. Necugetat, Silk trase de el brusc, privind prin interstiţiile de patru degete să vadă cine apare, în vreme ce clopotul bătea ameninţător deasupra capului său. Nu se auzi niciun lătrat. O fracţiune de secundă, i se păru că vede o pereche de ochi în umbra unei sălcii înalte, la jumătatea distanţei dintre zid şi casă, dar imaginea se derula prea repede şi ochii (dacă fuseseră ochi), fuseseră la o înălţime de şapte coţi sau mai mult.

Poarta o deschise însuşi talusul, urlând:

— Cine eşti?

Se aplecă în faţă şi îndreptă mitralierele spre Silk.

Augurul îşi apăsă pălăria de paie pe cap.

— Am un mesaj pentru Blood, stăpânul tău, anunţă el. Pleacă din calea mea.

Păşi repede pe sub poartă, ca să nu poată fi lăsată fără să-l zdrobească. Nu mai fusese atât de aproape de un talus niciodată şi nu făcea niciun rău prin faptul că-şi astâmpăra curiozitatea acum; întinse mâna şi atinse placa colţuroasă, adică pieptul maşinăriei. Spre surprinderea lui, era călduţă.

— Cine eşti? urlă din nou talusul.

— Vrei să-ţi spun numele sau tessera primit? Le am pe amândouă.

Deşi Silk nu-l văzu mişcându-se deloc, talusul se apropiase de el atât de mult încât îi atinse roba.

— Înapoi!

Pe nepregătite, Silk se simţi din nou copil, un copil în confruntare cu un adult, un uriaş nepăsător, care striga. Într-o poveste citită de mama lui, un băiat curajos ţâşnise printre picioarele uriaşului. Ar fi posibil să procedeze şi el în acelaşi mod; stinghiile negre pe care se proptea talusul îl ridicau cel puţin la trei coţi de iarbă.

Oare putea fugi mai repede ca el? Îşi umezi buzele cu limba. Nu şi dacă era la fel de rapid ca plutitoarele. Dar era oare? Dacă talusul trăgea, n-ar mai fi contat.

Placa frontală a talusului îl împinse înapoi. Se clătină şi fu gata să cadă.

— Pleacă!

— Spune-i lui Blood că am fost aici.

Mai mult ca sigur că-i va spune.

— Spune-i că am nişte informaţii pentru el.

— Cine eşti?

— Rugină, şopti Silk. Acum lasă-mă să intru.

Dintr-o dată, talusul se dădu uşor înapoi. Poarta căzu cu zgomot la o lungime de braţ în faţa lui. Era foarte posibil să existe o tessera – un cuvânt sau un semn care să-i permită intrarea imediată. Dar nu rugină era acela.

Silk se îndepărtă de poartă, descoperind cu surprindere că-i tremurau picioarele. Oare talusul va deschide şi poarta din faţă? Foarte probabil. Dar nu era rău să afle, iar spatele vilei nu sugera nimic promiţător.

Pornind pe cărarea prelungă ce însoţea zidul ca să ajungă la poarta din faţă, se gândi că Auk (şi, implicit, cei ce se îndeletniceau cu aceleaşi treburi ca el) ar fi încercat să intre prin spate; o minte prevăzătoare ar fi anticipat acest lucru şi şi-ar fi luat măsuri de precauţie suplimentare.

În minutul următor se mustră pentru gândul avut. Adevărat, Auk n-ar fi îndrăznit să pătrundă prin faţă, dar nici nu s-ar fi temut de talus, ca el. Îşi imagina chipul lui aspru şi încruntat, ochii mijiţi, urechile ciulite şi maxilarul masiv, bărbierit neglijent. Auk ar fi prudent, desigur, dar niciodată înfricoşat. Mai important, el credea în bunătatea zeilor, în grija lor personală în care el, care avea datoria s-o propovăduiască, se lupta să creadă.

Scuturând din cap, îşi scoase mătăniile din buzunarul pantalonilor, alinându-şi degetele cu suprafaţa lor lucioasă şi cu pendulatul gammadionului. Nouă decade, una pentru fiecare divinitate principală, plus una suplimentară, pentru nimeni anume, de care atârna crucea. Pentru prima oară îi trecu prin cap că erau zece mărgele pentru fiecare decadă. Fuseseră oare Zece mai demult? Alungă imediat gândul eretic.

Mai întâi crucea.

— Ţie, Marelui Pas…

Spaţiul gol, în formă de X, ascundea o taină, aşa îi spusese unul din dascălii lui, un mister mai profund decât al braţelor detaşabile pe care le arătase celor mai mici băieţi şi fete de la palestra şi pe care le folosise (ca toţi augurii) să verifice şi să

întărească legăturile sacre. Din nefericire, dascălul nu considerase potrivit să-i dezvăluie misterul – dacă acesta exista cu adevărat – probabil nu-l cunoştea nici el. Silk scutură din umeri ca să alunge amintirea şi renunţă să pipăie spaţiul gol, enigmatic al crucii. O strânse pur şi simplu la piept.

— Ţie, Mare Pas, îţi dăruiesc inima mea şi întreg spiritul meu, mintea şi credinţa mea…

Iarba se împuţină şi dispăru, înlocuită de plante mici, ciudate, de forma unor umbreluţe verzii cu mai multe straturi, proaspete şi înfloritoare, dar transformate în norişori de praf sub paşii săi.

Poarta din faţă a lui Blood era şi mai descurajantă decât cealaltă. Deasupra arcadei strălucea un ochi într-o cutie de metal negru. Dacă ar suna, Musk sau cineva asemenea lui nu numai că l-ar vedea, dar l-ar şi lua la întrebări printr-o gură din aceeaşi cutie.

Silk se aşeză timp de cinci minute pe o piatră din apropiere ca să-şi frece picioarele. Între timp, se gândi dacă e bine să se lase examinat de ochiul scrutător, de inchizitorul anonim care l-ar cerceta prin el. Ştia că nu se pricepea la minciuni. Când încercă să inventeze o poveste ca să ajungă în faţa lui Blood, se îngrozi cât de penibil şi neconvingător suna şi cea mai reuşită minciună a lui. În cele din urmă fu obligat, cu o senzaţie de uşurare, să tragă concluzia că planul nu avea nicio şansă. Va trebui să pătrundă în vilă pe furiş, dacă vrea să intre în ea cu orice preţ.

Îşi legă la loc şireturile, se ridică, mai făcu altă sută de paşi de-a lungul zidului şi aruncă încă o dată creanga cu două braţe peste ţepuşe.

Aşa cum îi spusese Auk, clădirea din mijloc, cu două etaje, era flancată de două aripi cu trei etaje, cum arătau ferestrele, deşi structura originală era la fel de înaltă ca ele. Atât ea cât şi aripile erau făcute din aceeaşi piatră cenuşie, netedă. Toate trei erau atât de înalte încât părea imposibil să arunce creanga pe acoperiş. Ca să intre direct, ar fi trebuit să descopere o uşă nezăvorâtă sau să forţeze una dintre ferestrele de la parter, aşa cum procedase cu băieţii, când intraseră în casa părăsită cu câţiva ani înainte de a pleca de acasă la şcoală. Ideea îi aduse o strâmbătură pe chip.

La capătul îndepărtat al aripii din dreapta (cea mai îndepărtată structură văzută din locul avantajos de pe zid) era o adăugire mai modestă, merloanele ei decorative aflându-se la doar zece coţi de gazon; dimensiunea şi spaţiul îngust dintre

geamurile numeroase sugeră că ar fi un conservator. Silk reţinu aspectul pentru viitor şi reveni la terenul din jur.

Aleea cu iarbă, care cotea graţios spre porticul cu coloane al vilei lui Blood, era mărginită de straturi de flori galbene. În faţa intrării, la mică distanţă, o statuie de porţelan reprezentând-o pe Scylla se unduia lin printre jeturile unei fântâni impunătoare. Apa ţâşnea din gura zeiţei, dar şi din tentaculele ei ridicate.

Apă parfumată. Adulmecând aerul nemişcat ca un câine de vânătoare, Silk simţi mireasma trandafirilor exotici. Hotărând să discute altă dată gusturile lui Blood, înclină din cap aprobator la mărturia sentimentului civic pios al acestuia. La urma urmei, poate că Blood nu era un om chiar aşa de rău cum credea Auk. Îi dăduse trei carduri pentru sacrificiu; se putea foarte bine ca, dacă îl aborda în maniera potrivită, să răspundă la raţiune. La urma urmei, Intrusul nici nu-i cerea altceva. Dând frâu liber gândului câteva clipe, Silk se închipui aşezat confortabil într-o cameră luxoasă a vilei din faţa lui, râzând din toată inima la aventurile lui cu bărbatul cu înfăţişare prosperă, cu care stătuse de vorba pe strada Soarelui. Ei bine, s-ar putea să fie vorba chiar de o contribuţie la reparaţiile necesare.

În capătul celălalt al aleii cu iarbă...

Bârâitul îndepărtat al plutitorului îl făcu să se uite în jur. Luminile străpungeau praful ridicat de vehiculul care se deplasa cu viteză pe drumul public spre poarta principală. Silk se întinse pe burtă în spatele şirului de ţepuşe.

Când plutitorul frână, două siluete în armură de război argintie ţâşniră din portic pe vehicule înalte. În aceeaşi clipă, talusul apăru de după conservator (dacă asta era), înclinat la maximum, evitând arborii şi tufişurile când alunecă pe gazon aproape la fel de repede de vehiculele; după el apărură în viteză şase creaturi fără coadă, cu barbă şi coarne.

În timp ce Silk le privea fascinat, braţele groase de metal ale talusului se întinseră ca telescoapele vreo douăzeci de coţi pentru a prinde un inel agăţat de zidul de lângă poartă. Se opriră o secundă. Se auzi scârţâitul unui lanţ nevăzut. Apoi braţele se strânseră şi traseră inelul şi lanţul odată cu ele, iar poarta se ridică.

Umbra unui nor plimbăreţ venit dinspre răsărit căzu pe coloanele porticului, apoi pe scările de la baza lor. Silk îl invocă pe Tartaros cu frenezie şi încercă să ghicească viteza cu care se mişca.

Suflantele scoaseră un scâncet slab şi straniu când plutitorul alunecă pe sub arcada porţii. Una din creaturile încornorate sări pe acoperişul pliabil transparent şi se ghemui pe el ca şi cum s-ar fi ghemuit pe aer. Bărbaţii înarmaţi o goniră înjurând-o şi ameninţând-o cu puştile cu ţeavă scurtă. Umbra norului ajunsese la fântâna Scyllei când animalul încornorat fugi mârâind.

Talusul lăsă poarta să cadă când plutitorul alunecă semeţ pe aleea cu iarbă, însoţit de vehiculele înalte şi de cele şase animale ridicate pe labele din spate, ca să vadă înăuntru. Plutitorul se opri şi se lăsă pe gazonul din faţa treptelor largi ale vilei, iar talusul chemă animalele cu un scâncet ascuţit şi zguduitor, care nu putea fi scos de o voce umană.

Când pasagerii îmbrăcaţi în haine strălucitoare coborâră, Silk sări de pe zid şi o luă la fugă pe pajişte spre conservator. Cu un efort disperat, aruncă creanga cu două braţe peste creasta ornamentală şi se căţără cu ajutorul frânghiei pe ea, apoi pe acoperiş.

Capitolul 5
Pasărea cu cap alb

Lui Silk i se păru că stătuse întins în spatele crestei aproape o oră ca să-şi tragă sufletul. Fusese văzut? Dacă l-ar fi zărit talusul sau unul din bărbaţii înarmaţi, ar fi venit la el imediat, era convins; dar, dacă l-ar fi văzut unul dintre musafirii lui Blood, ar fi lăsat cel puţin zece minute înainte de a se hotărî să spună ceva şi cui anume; sau n-ar fi spus nimic până nu l-ar fi îndemnat alt musafir, căruia i-a povestit incidentul.

Deasupra, tărâmurile cereşti navigau senine printre zăbrele late de nori goi, dezvelind nenumărate oraşe luminate de Soare, în care nimeni nu ştia şi nu-i păsa că Patera Silk, un augur din Vironul îndepărtat, era speriat de moarte şi putea să moară în curând.

Creanga îl trădase şi ea. Era sigur că, înainte de a urca, o auzise căzând cu o bufnitură pe suprafaţa caldă de smoală a acoperişului; oricine se afla în conservator o auzise precis. Încercând să-şi încetinească bătăile inimii printr-un efort de voinţă şi să respire pe nas, i se păru normal să creadă că cine a auzit bufnitura a înţeles imediat că provenise de la un intrus urcat pe acoperiş. Când nu-şi mai auzi pulsul, începu să asculte.

Muzica, iniţial slabă, se auzea acum mai tare. Prin perete, deasupra lui şi sub el, Silk detectă murmur de voci – cele mai multe bărbăteşti, dar şi câteva femeieşti. Râsul pătrunzător fusese al unei femei, nu se putea înşela atât de tare. Sticlă spartă, zgomot slab, un moment de linişte, apoi un hohot.

Funia neagră atârna încă de creasta acoperişului. Era un miracol că scăpase nevăzut. Culcat pe spate, fără să se ridice, o trase şi-o strânse cu braţele. Poate că peste un minut-două va trebui să arunce din nou creanga, de data asta pe acoperişul aripii potrivite. Nu era convins deloc c-o putea face.

O bufniţă zbură lin deasupra sa, apoi coti şi se aşeză pe o creangă de la marginea pădurii care i se păru mai potrivită. Privind-o, Silk (care nu se gândise niciodată până atunci la vieţile animalelor Echidnei) înţelese dintr-o dată că locuinţa lui Blood, cu partea curată spre pădure şi gazonul îngrijit de partea cealaltă, modificase ireversibil vieţile nenumăratelor păsări şi animale mici, schimbând felul în care rozătoarele umblau după

hrană iar şoimii şi bufniţele îi vânau. Pentru asemenea creaturi, Blood şi angajaţii lui păreau adevărate forţe ale naturii, nemiloase şi implacabile. Lui Silk i se făcu milă de ele, întrebându-se dacă nu aveau şi ele dreptul sau motive mai întemeiate să-i fie milă de el.

Intrusul, reflectă el, se aplecase asupra lui ca bufniţa asupra unui şoarece; îl asigurase că nu-şi va lua îngăduinţa de la el niciodată, că nu se va schimba indiferent de faptele lui, fie ele josnice, fie meritorii. Apoi îi spuse să acţioneze şi se retrase, dar în acelaşi timp îi rămase alături. Amintirea şi miracolul dragostei Intrusului, precum şi al noii sale demnităţi, curate în ochii zeului, vor aduce în viaţa sa şi mai mult înţeles, dar şi mai multă suferinţă. Totuşi, ce putea face el altceva decât ceea ce făcea deja?

— Îţi mulţumesc, şopti el. Îţi mulţumesc oricum, chiar dacă n-ai să-mi mai vorbeşti niciodată. Mi-ai dat curajul să mor.

Bufniţa ţipă de pe creanga înaltă de deasupra zidului, iar orchestra din sala de dans a lui Blood atacă o melodie nouă, *Ştii că nu te voi părăsi niciodată,* o ştia şi Silk. Să fie oare un semn? Intrusul îl avertizase să nu se aştepte la niciun ajutor, dar nu şi că nu i se vor trimite semne.

Se scutură, îşi redobândi încrederea în sine. Transpiraţia se uscase pe el. Ridică genunchii şi se ghemui în spatele unui merlon din zid, privind prin crenelul din stânga. Nu văzu pe nimeni în partea aceea. Aranjă mânerul lung al toporului când îşi schimbă puţin poziţia ca să privească prin crenelul din dreapta. Din unghiul respectiv, vedea jumătate din aleea cu iarbă, şi poarta; dar nici urmă de plutitor, talus şi animalele încornorate venite la chemarea lui. Tărâmurile cereşti străluceau în urma norului care-l ajutase şi care părăsea Vironul, în drum spre vest; în stânga arcadei, zări inelul tras de talus ca să deschidă poarta.

Se ridică în picioare şi se uită în jur. Nu sesiză nimic periculos sau ieşit din comun pe acoperişul conservatorului lui Blood. Era neted, aproape neted, o suprafaţă închisă la culoare, fără formă, înconjurând un abajur care lumina clădirea, la rândul ei înconjurată din trei părţi de creneluri înalte până la piept. A patra era peretele sudic al aripii de unde se întindea conservatorul. Pervazurile ferestrelor de la etajul al doilea erau la trei coţi deasupra acoperişului.

Pe Silk îl cuprinse un fior de bucurie când examină ferestrele. Canaturile erau închise, iar încăperile spre care dădeau,

întunecoase. Însă el se simţi mândru privindu-le, un sentiment înrudit cu cel de proprietate. Auk anticipase că va ajunge până aici înainte de a fi prins de gărzile lui Blood. Silk ajunsese într-adevăr până aici, nefăcând nimic altceva decât se aşteptase Auk, care, în mod evident, ştia mult mai multe despre asemenea întreprinderi. Manteionul nu fusese salvat, nici pus în siguranţă. Şi, totuşi…

Curajos, se aplecă peste crenelul cel mai apropiat, cu capul şi umerii feriţi de merloanele zidului. Unul dintre animalele cu coarne stătea la temelia zidului, exact sub el. Silk conştientiză preţ de o secundă privirea de chihlimbar; animalul scoase un mârâit şi se îndepărtă neauzit.

Animalele alea fantastice se puteau oare căţăra pe acoperiş? Hotărî că era posibil, dar improbabil. Pereţii vilei erau din piatră şlefuită, la urma urmei. Se aplecă mai tare, cu mâinile proptite de baza crenelului, ca să se asigure de construcţia zidului.

Talusul apăru în raza lui vizuală. Îngheţă până ce robotul trecu de el. Exista posibilitatea să aibă ochi ascunşi, îndreptaţi în sus sau înapoi. Maytera Marble amintise odată de asemenea caracteristici în legătură cu Maytera Rose. Dar şi acest lucru părea improbabil.

Lăsând creanga şi funia în urmă, traversă prudent acoperişul până la abajur şi se ghemui ca să poată vedea printr-unul din gemuleţele neacoperite.

Conservatorul adăpostea un soi de tufişuri sau copaci pitici. Silk descoperi că bănuise inconştient că aici creşteau florile scunde de pe marginea aleii. Fusese o greşeală dezvăluită acum; examinând plantele de jos, îşi atrase atenţia să nu mai facă presupuneri nefondate legate de vila lui Blood.

Gemuleţele erau montate în plumb. Silk zgârie plumbul cu marginea toporului; se putea îndepărta destul de uşor. Dacă lucra migălos jumătate de oră, ar putea să scoată două gemuleţe fără să le spargă. Pe urmă ar coborî printre frunzele bogate, lucioase şi trunchiurile împletite de dedesubt – poate cu zgomot, poate fără să se facă auzit.

Înclină din cap pentru sine, se ridică şi traversă din nou acoperişul conservatorului pentru a cerceta ferestrele întunecate ale aripii de vizavi.

Primele două erau încuiate. Când trase de ele, fu ispitit să vâre lama toporului între şipca verticală şi ramă, ca să le deschidă forţat. Încuietoarea sau zăvorul ar ceda cu zgomot,

dacă ar ceda, şi sticla s-ar fi spart cu siguranţă. Se hotărî să arunce frânghia şi creanga pe acoperiş, la două etaje deasupra (din poziţia de acum, aruncarea părea mai uşoară decât atunci când examinase vila de pe zidul înconjurător), ca să exploreze şi partea aceea înainte de a încerca un lucru atât de îndrăzneţ. Deşi pe ocolite, îndepărtarea gemuleţelor abajurului era totuşi o mişcare mai prudentă.

Al treilea canat cedă puţin când trase de el. Îl împinse înapoi, îşi şterse palmele transpirate de robă şi trase mai tare. Cadrul se deplasă mai mult; era numai blocat, nu încuiat. Ajutându-se de topor, smuci scurt canatul şi-l deschise suficient ca să-l poată roti fără ca balamalele să facă prea mult zgomot. Se propti cu o mână de toc şi se lansă cu capul înainte în camera neluminată.

Podeaua de lemn aspru nu era acoperită de covor. În genunchi, nemişcat, atent la orice zgomot posibil, Silk o pipăi cu vârful degetelor în arcuri de cerc tot mai largi. Atinse ceva de mărimea unui ou de porumbel, sferic, solid şi uscat. Suspicios, îl duse la nas şi-l mirosi. Îl ridică – se sfărâmă când îl strânse între degete. Bănuitor, îl duse la nas şi mirosi.

Excremente.

Le aruncă şi se şterse de podea. Se afla în vizuina unui animal care probabil era şi el acolo, la fel de înspăimântat de prezenţa lui Silk ca acesta de a lui, dacă nu cumva stătea la pândă. Sigur nu era unul din cele cu coarne; acelea erau libere să rătăcească prin împrejurimi pe timpul nopţii. Atunci era unul mai rău. Mai periculos.

Sau nimic. Dacă se afla într-adevăr un animal în încăpere, era unul liniştit. Şi un şarpe ar fi sâsâit până acum.

Silk se ridică în picioare încercând să nu facă zgomot şi se deplasă cu paşi mici pe lângă perete, cu toporul în mâna dreaptă, iar cu degetele de la stânga pipăind ceea ce putea fi lambriuri crăpate.

Nimerise într-un colţ, gol ca şi restul încăperii. Făcu un pas, apoi încă unul. Dacă existau tablouri sau chiar mobilă nu dăduse până acum peste ele.

Încă un pas, aduse piciorul drept lângă cel stâng acum. Oprindu-se să asculte, îşi auzi numai propria respiraţie şuierătoare şi sunetele orchestrei care cânta undeva mai departe.

Îşi simţi gura uscată şi genunchii gata să-i cedeze; fu nevoit să se oprească de două ori ca să se proptească de perete cu

mâinile tremurânde. Îşi repetă că se află în vila lui Blood şi că nu fusese atât de greu să pătrundă în ea precum crezuse. Sarcina următoare era mai dificilă: trebuia să-l localizeze pe Blood fără să fie descoperit şi să vorbească cu el un timp într-un loc în care să nu fie întrerupţi. Dar acum recunoscu că acest lucru s-ar putea dovedi imposibil.

Încă un colţ.

Structura verticală era cu siguranţă cadrul unei uşi; dreptunghiul palid al geamului pe care-l deschisese era în partea opusă a camerei. Pipăi cu mâna după zăvor. Îl găsi şi-l împinse în jos; se mişcă uşor, cu un păcănit slab, dar uşa nu se deschise.

— Ai fost rău?

Ridică brusc toporul, gata să lovească mortal pe oricine l-ar fi atacat pe întuneric, să omoare, îşi spuse în clipa următoare, fiinţa nevinovată care dormea în camera în care el pătrunse cu forţa.

— Ai fost?

Întrebarea răsună parcă de nicăieri. Nu-şi dădu seama dacă venea de foarte aproape de el sau se furişase prin geamul deschis.

— Da.

Silaba îi sună ascuţită şi speriată, aproape tremurată. Se forţă să tacă şi să-şi dreagă vocea.

— Mă tem că am fost rău de mai multe ori. Îmi pare rău.

— Eşti un băiat. Mi-am dat seama.

Silk încuviinţă din cap sobru.

— Am fost cândva, nu cu mult timp în urmă. Fără îndoială că Maytera R… Fără îndoială că unii din prietenii mai îţi pot spune, pe bună dreptate că am rămas un băiat în mai multe privinţe.

Ochii lui Silk se obişnuiau cu întunericul din cameră, astfel că, lumina cerului care dansa pe acoperişul conservatorului şi pe terenul din jur, deşi alterna cu umbrele norilor sparţi, le făcea să pară luminate de Soare. Lumina care pătrundea prin geamul deschis cădea pe dreptunghiul de podea pe care îngenunchease şi dezvăluia încăperea murdară. Cu toate acestea, nu reuşi să-l localizeze pe vorbitor.

— Ai de gând să mă loveşti cu obiectul acela?

Era vocea unei femei tinere, fără îndoială. Silk se întrebă din nou dacă era prezentă acolo cu adevărat.

— Nu, îi răspunse el cât de ferm putu. Lăsă toporul jos. N-o să-ţi fac niciun rău, îţi jur.

Blood făcea afaceri cu femei, îi spusese Auk; acum îşi dădu seama ce anume presupuneau afacerile lui.

— Eşti ţinută aici împotriva voinţei tale?

— Pot să plec când vreau. Călătoresc. De obicei nici nu sunt aici.

— Înţeleg, spuse Silk, deşi nu înţelegea nimic.

Împinse din nou zăvorul. Se mişcă la fel de uşor ca prima dată, iar uşa rămase tot închisă.

— Uneori merg foarte departe. Zbor pe geam şi nu mă vede nimeni.

— Nu te văd.

— Ştiu.

— Dar din când în când tot trebuie să ieşi pe uşa asta, nu?

— Nu.

Răspunsul ei negativ direct îi dădu impresia că stătea exact lângă el, cu buzele lângă urechea lui. Întinse mâna s-o atingă, dar pipăi aerul.

— Unde eşti? Spui că mă vezi. Aş vrea să te văd şi eu.

— Trebuie să mă întorc înăuntru.

— Pe fereastră?

Nu mai primi niciun răspuns. Traversă camera spre fereastră şi se uită afară, aplecându-se peste pervaz; nu era nimeni pe acoperişul conservatorului, doar talusul se vedea pe terenul apropiat. Funia şi creanga erau tot acolo unde le abandonase. Diavolii puteau trece nevăzuţi (aşa spuneau legendele pe care nu le credea nimeni la şcoală), pentru că erau spiritele ale atmosferei inferioare, personificări ale vânturile distrugătoare.

— Unde eşti? repetă Silk întrebarea. Nu te ascunde. Vreau să te văd.

Linişte. Thelxiepeia oferea cea mai bună protecţie împotriva diavolilor, aşa spuneau scrierile, dar azi era ziua Phaeai, nu a ei. Silk le invocă repede pe Phaea, Thelxiepeia şi, pentru siguranţă sporită, pe Scylla, înainte de a rosti:

— Înţeleg că nu vrei să vorbeşti cu mine, dar eu trebuie să vorbesc cu tine. Am nevoie de ajutorul tău, oricine-ai fi.

În sala de dans a lui Blood, orchestra începu piesa *Vitezele gărzi din Brigada a treia.* Silk avu impresia că nu dansa nimeni şi că puţini din musafirii lui ascultau. Afară, talusul aştepta la poartă cu braţele de oţel prelungite nefiresc şi cu ambele mâini pe inel.

Întors cu spatele la geam, Silk scrută încăperea. Masa fără

formă într-un colţ (la care nu ajunsese când mersese de-a lungul pereţilor la uşă) putea fi o femeie ghemuită.

— Te văd, rosti el cu neîncredere în glas.

Mi-am închinat sabia la încă paisprezece, cântară viorile cu veselie nestăpânită. Locotenenţi fără barbă, în uniforme verzi strălucitoare, învârtind frumuseţi surâzătoare cu pene în păr… Dar nu erau acolo, Silk ştia sigur, aşa cum nu era nici tânăra misterioasă cu care încerca să stea de vorbă.

Se îndreptă spre forma întunecată din colţ şi o atinse cu vârful pantofului. Apoi se lăsă în genunchi, puse toporul deoparte şi o cercetă cu amândouă mâinile. Era o pătură zdrenţuită şi o saltea subţire, urât mirositoare. Recuperă unealta, se ridică şi se răsuci să privească încăperea goală.

— Vreau să te văd, repetă el. Dar, dacă nu-mi dai voie, dacă nici să-mi vorbeşti nu mai vrei, o să plec.

Imediat ce rosti ultimul cuvânt se gândi că probabil spusese exact ceea ce voia ea să audă.

Se îndreptă spre fereastră.

— Dacă ai nevoie de ajutorul meu, trebuie să-mi spui.

Aşteptă, recitând în şoaptă o formulă de binecuvântare, apoi făcu semnul adunării în bezna din faţa lui.

— La revedere, aşadar.

Înainte de a se întoarce, ea se ridică în faţa lui ca fumul, goală şi mai slabă decât o nenorocită de cerşetoare. Deşi cu un cap mai scundă, Silk s-ar fi dat înapoi dac-ar fi fost capabil; lovi cu călcâiul drept peretele de sub fereastră.

— Sunt aici. Mă vezi acum?

În lumina slabă care pătrundea pe fereastră, chipul ei tras şi palid părea un craniu.

— Mă numesc Mucor.

Silk înclină din cap şi înghiţi. Se temea să i-l spună pe al lui, dar nici nu voia să mintă.

— Eu sunt Silk. – Fie că reuşea, fie că era prins, Blood avea să-i afle identitatea. – Patera Silk. Sunt augur.

Poate va muri, iar atunci identitatea lui nu mai avea importanţă.

— Chiar trebuie să vorbeşti cu mine, Silk? Aşa ai spus.

Silk confirmă înclinând din cap.

— Trebuie să te întreb cum se deschise uşa asta. Nu pare încuiată, dar nu se deschide. Trebuie să intru în casă, adăugă el, când văzu că ea nu-i răspunde. În restul ei, vreau să spun.

— Ce e un augur? Am crezut că eşti un băiat.

— O persoană care încearcă să înveţe voinţa zeilor prin sacrificiu, ca să poată…

— Ştiu! Cuţit şi robă neagră. Mult sânge. Să vin cu tine, Silk? Pot să-mi trimit spiritul înainte. O să zbor în spatele tău, oriunde te-ai duce.

— Spune-mi Patera, te rog. Aşa se cuvine. Poţi să-ţi aduci şi trupul, Mucor, dacă vrei.

— Mă păstrez pentru cel cu care mă voi căsători.

Fata vorbise cu toată seriozitatea.

— Aşa şi trebuie să faci, Mucor. Eu am vrut să spun că nu trebuie să stai aici dacă nu vrei. Ai putea să te caţeri pe fereastră foarte uşor şi să aştepţi pe acoperiş. Când am terminat cu Blood, putem părăsi vila amândoi. Te-aş duce la cineva în oraş care te-ar hrăni bine şi ar avea grijă de tine.

Craniul îi zâmbi.

— Ar afla că fereastra mea se deschide. N-aş mai putea să-mi trimit spiritul.

— N-ai mai fii aici, ci într-un loc sigur din oraş. De-acolo ţi-ai putea trimite spiritul oriunde, iar un medic…

— Nu şi dacă fereastra mea ar fi încuiată, căci n-aş putea s-o fac, Silk. Ei cred că e încuiată acum.

Fata râse, un chicotit care trimise pe spinarea lui Silk un fior de gheaţă.

— Înţeleg, zise el. Eram gata să spun că cineva din oraş e capabil să te facă bine. Poate ţie nu-ţi pasă, dar mie, da. Vrei măcar să mă laşi să ies din camera ta? Să-mi deschizi uşa?

— Nu pot din partea asta.

Silk oftă.

— Nici n-am crezut cu adevărat c-ai putea. Bănuiesc că nu ştii unde doarme Blood.

— În partea cealaltă a casei.

— În cealaltă aripă?

— Camera lui a fost cândva sub a mea, dar nu-i plăcea să mă audă. Uneori eram rea. În aripa de nord. Asta e cea de sud.

— Mulţumesc. – Silk îşi mângâie obrazul. – E bine că ştiu. Are o cameră mare la parter, probabil.

— E tatăl meu.

— Blood?

Silk se opri înainte de a observa cu glas tare că nu seamănă cu el.

— Măi, măi… E bine de ştiut şi lucrul ăsta. Nu am de gând să-i fac rău, Mucor, deşi acum îmi pare rău. Are o fiică foarte frumoasă; ar trebui s-o viziteze mai des. O să-i spun asta cu multă convingere, dacă ajung să stau de vorbă cu el.

Silk se răsuci cu intenţia de a pleca, apoi îşi întoarse din nou s-o privească pe fata.

— Nu eşti obligată să stai aici, să ştii, Mucor.

— Ştiu. Nu sunt.

— Nu vrei să vii cu mine când plec? Sau să pleci singură?

— Nu aşa cum vrei tu, să plec aşa cum pleci tu.

— Atunci nu-mi rămâne decât să te binecuvântez, ceea am făcut deja. Eşti unul din copiii Molpei, cred. Fie ca ea să aibă grijă de tine şi să te aibă în graţii, în noaptea asta şi în fiecare noapte.

— Mulţumesc, Silk.

Îi vorbise cu glasul fetiţei care fusese cândva. Poate cu cinci ani în urmă, îşi zise; ori trei, ori mai puţini. Îşi trecu piciorul drept peste pervaz.

— Ai grijă la lincşii mei.

Silk se mustră că n-o întrebase mai multe.

— Ce sunt aceia?

— Copiii mei. Vrei să-l vezi pe unul din ei?

— Da. Vreau, dacă vrei să mi-l arăţi.

— Priveşte.

Mucor se uită pe geam. Silk îi urmări privirea. O clipă aşteptă în spatele ei, ascultând sunetele delicate ale nopţii; orchestra lui Blood se oprise din cântat. Ca o fantomă, un plutitor pluti pe sub arcadă, suflantele aproape de neauzit; talusul coborî lin poarta în spatele lui; ajunse la ei până şi scârţâitul îndepărtat al lanţului.

O parte a abajurului se ridică în sus şi un cap încornorat cu ochi de topaz ieşi de sub el, urmat de o labă mare şi moale.

— Acela e Leul, rosti Mucor. Ei e fiul meu cel mai mare. Nu-i aşa că-i frumos?

Silk reuşi să zâmbească.

— Da, desigur. N-am ştiu că te referi la felinele cu coarne.

— Acelea sunt urechile lor. Dar sar pe geam şi au dinţi şi gheare lungi care lasă răni mai grave decât coarnele de taur.

— Îmi închipui. – Silk se obligă să se relaxeze. – Lincşi? Aşa le spui? N-am mai auzit cuvântul, deşi ar trebui să ştiu multe despre animale.

Linxul părăsi abajurul şi veni sub geam, privindu-i nedumerit. Dacă s-ar fi aplecat, Silk l-ar fi putut atinge pe capul mare şi

păros. În schimb, se dădu un pas înapoi.

— Nu-l lăsa să vină aici, te rog.

— Dar ai spus că vrei să-i vezi, Silk.

— Îl văd destul de bine de aici.

Ca şi cum l-ar fi înţeles, linxul se răsuci. Dintr-o singură săritură, ajunse pe parapetul care înconjura acoperişul conservatorului, iar de acolo plonjă ca într-un bazin.

— Nu-i aşa că-i drăguţ?

Silk încuviinţa ezitant.

— Mie mi se pare înspăimântător, dar ai dreptate. N-am văzut un animal mai frumos, deşi toate felinele lui Sphigx sunt minunate. Probabil că e foarte mândră de el.

— Şi eu sunt. I-am spus să nu-ţi facă niciun rău.

Mucor se lăsă pe călcâie, îndoindu-se ca rigla de tâmplărie.

— Pentru că ai stat lângă mine şi mi-ai vorbit, vrei să spui. – Recunoscător, Silk se aşeză pe pervaz. – Ştiu despre inteligenţa câinilor. Dar un linx? Aşa se spune la singular? E un cuvânt ciudat.

— Înseamnă că vânează în timpul zilei, îi explică Mucor. Ar face-o, dacă le-ar da voie tata. Văd mai bine decât aproape orice animal. Şi aud la fel. Văd şi pe întuneric, ca toate felinele.

Silk scutură din umeri.

— Tata s-a tocmit pentru ei. Când i-a adus erau nişte fetuşi de gheaţă într-o cutie mare pe dinafară, dar mică pe dinăuntru. Fetuşii sunt ca seminţele, ştiai, Silk?

— Am auzit. – Lui Silk i se păru o clipă că simte ochii galbeni, fierbinţi al linxului pe ceafă; se uită repede pe acoperiş, dar nu zări pe nimeni. – E ilegal, deşi nu cred că legea se aplică foarte strict. Ar fi putut fi introduşi într-o femelă potrivită, o felină mare, cred, în cazul lor…

— Tata i-a pus într-o fată. – Râsul straniu al lui Mucor se auzi din nou. – În mine.

— În tine!

— Nu ştia ce sunt. – Dinţii fetei luciră în întuneric. – Dar eu am ştiut cu mult înainte de a se naşte ei. Atunci Musk mi-a spus cum îi cheamă şi mi-a dat o carte. Îi plac păsările, dar mie îmi place de ei şi lor le place de mine.

— Atunci vino cu mine, iar lincşii n-o să ne facă niciun rău.

Craniul încuviinţă, păstrându-şi zâmbetul.

— O să zbor în spatele tău. Poţi să mituieşti talusul?

— Nu cred.

— Îţi trebuie mulţi bani.

Din spatele încăperii se făcu auzit un râcâit uşor, urmat de o bufnitură înăbuşită. Înainte ca uşa să se deschidă brusc, Silk îşi dădu seama că zgomotul fusese produs de o rangă trasă şi pusă deoparte. Fu gata să cadă, dar alunecă de-a lungul pervazului şi se ghemui când fereastra lui Mucor se închise deasupra capului său.

Stătu în aşteptare şi ascultă atent tot timpul cât rosti în gând rugăciunea formală pentru Sphigx, a cărei zi tocmai începea (cel puţin aşa credea el). Nu auzi voci din camera de deasupra, ci doar un zgomot care-i păru o lovitură. În cele din urmă, când se ridică în picioare şi privi prudent prin geam, nu văzu pe nimeni.

Geamurile ridicate de Leu cu capul cedară uşor la împingerea lui Silk. Când le ridică, din conservatorul aflat dedesubt, mirosul umed şi parfumat invadă aerul torid din vârful acoperişului. Silk îşi zise că acum îi va fi uşor să pătrundă în conservator pe sus – mult mai uşor decât crezuse – iar copacii susţinuseră greutatea considerabilă a lui Leu, fără să se rupă.

Silk îşi desenă lent cercuri pe obraz în timp ce cumpănea. Problema era că Blood dormea în aripa cealaltă, dacă era s-o creadă pe Mucor. Odată intrat acolo, va fi nevoit să traverseze vila de la sud la nord, prin încăperi străine. Luminile vor fi aprinse, iar gărzile blindate pe care le văzuse pe monitorul lui Auk şi pe vehiculele înalte, personalul lui Blood şi invitaţii lui o să fie şi ei prezenţi peste tot.

Cu părere de rău, Silk coborî porţiunea deplasabilă a abajurului, trase frânghia din păr de cal şi desfăcu creanga de care se servise atât de bine. Merloanele de pe acoperişul anexei sudice nu aveau margini ascuţite, iar laţul nu va scoate zgomote periculoase. Rată de trei ori înainte ca nodul să cuprindă un merlon. Trase de funie de probă; merlonul părea la fel de solid ca un stâlp. Ştergându-şi mâinile transpirate de robă, începu să urce.

Era deja pe acoperiş şi lua nodul din jurul dintelui când auzi vocea spectrală a lui Mucor, ca şi cum i-ar fi şoptit la ureche. Rosti nişte cuvinte pe care nu le percepu exact, apoi înţelese „… păsări. Fereşte-te de cea cu cap alb.”

— Mucor?

Niciun răspuns. Silk se aplecă peste parapet chiar la timp, să vadă cum se închide fereastra.

Deşi era de douăzeci de ori mai mare, acoperişul acesta nu

avea abajur; de fapt, nu era decât o întindere mare şi foarte lungă de smoală, uşor oblică. În capătul nordic, dincolo de parapet, coşurile de piatră înalte ale structurii originale se înălţau ca nişte santinele palide pe luminatorul scânteietor. Silk purtase câteva conversaţii însufleţite cu hornuri de când venise la manteionul de pe strada Soarelui şi aflase (alături de multe alte lucruri) că hornurile caselor mari erau adesea destul de largi ca să încapă în ele pentru a le curăţa şi repara, iar unele aveau chiar scări interioare.

Mergând încet şi ţinându-se cât mai aproape de mijloc ca să nu fie văzut de pe pământ, Silk traversă acoperişul în lungime. Când se apropie suficient ca să vadă în jos, constată că acoperişul mai abrupt al clădirii originale avea ţigle, nu era dat cu smoală. Se vedeau bine coşurile înalte; erau cinci, patru din ele identice. Al cincilea însă, penultimul faţă de locul în care se afla, avea un capac de două ori mai înalt decât celelalte, fără formă, cu o rozetă deschisă la culoare. Silk se întrebă dacă nu cumva era „cea cu cap alb”, de care Mucor îl avertizase să se ferească şi se hotărî să-l examineze numai dacă nu putea intra în casă prin celelalte.

Însă ochiul îi surprinse un alt detaliu, mai important. În spatele celui de-al treilea coş zări colţul unei proiecţii joase, negre, distincte, în unghi drept, în contrast clar cu contururile rotunde ale ţiglelor, partea de sus fiind cu cel puţin un cot mai înaltă. Făcu câţiva paşi spre stânga să vadă mai bine.

Era, fără îndoială, un chepeng. Silk murmură rugăciuni de mulţumire către zeul care aranjase, cu o generaţie în urmă, ca respectivul chepeng să intre în planul acoperişului, ca să-l folosească el.

Învârtind funia în jurul unui merlon, coborî uşor pe ţigle şi apoi o trase după el. Într-adevăr, Intrusul îl avertizase să nu se aştepte la ajutor; dar evident, un alt zeu era de partea lui. Silk se întrebă o clipă fericit cine putea fi: Scylla, care n-ar vrea ca oraşul ei să piardă un manteion; Phaea cea sălbatică şi vorace, patroana zilei; sau Molpe căci… nu, Tartaros desigur. Acesta era patronul hoţilor de toate felurile, la care se rugase şi el fierbinte (îşi aminti el acum) înainte de a trece de zidul lui Blood. Mai mult, negrul era culoarea lui Tartaros; toţi augurii şi toate sibilele o purtau, ca să se strecoare neobservate printre zei, la figurat, dacă nu la propriu, şi să le asculte discuţiile. Nu numai că Silk era îmbrăcat în negru, dar şi acoperişurile cu smoală, rămase în

urma lui, fuseseră complet negre.

— Tartaros cel înfricoşător, fie să primeşti mulţumiri şi să fii lăudat de mine pentru totdeauna. Acum fă să fie şi descuiat, Tartaros! Dar, fie descuiat, fie ba, mielul negru promis al tău va fi.

Amintindu-şi de taverna în care îl cunoscuse pe Auk, adăugă, într-o izbucnire finală de extravaganţă:

— Şi un cocoş negru!

Şi, totuşi, îşi spuse el, era logic ca chepengul să se afle exact acolo unde era. Ţiglele se mai sparg, chiar destul de des, mai ales pe timp de grindină, iar ultimele ierni grindina căzuse în mod regulat. Şi ţiglele crăpate de căldura Soarelui trebuiau înlocuite. Chepengul care asigură accesul din mansarda vilei pe acoperiş e mult mai convenabil (şi mai sigur) decât o scară de şaptezeci de coţi, pentru al cărei transport ar fi necesari mai mulţi muncitori.

Încercă să se grăbească spre chepeng printre ţigle, dar suprafaţa lor lucioasă, convexă şi instabilă îl împiedica la fiecare pas. De două ori crăpară sub tălpile lui grăbite. Când, în sfârşit, se apropie de chepeng, alunecă şi căzu. Reuşi să se salveze prinzând cărămizile dure ale celui de-al treilea coş.

Se linişti când observă că acoperişul acesta, ca acela de pe aripile clădirii şi conservator, avea parapet ornamental. Dacă n-ar fi fost coşul al treilea, ar fi încurcat-o. Era bucuros că scăpase. S-ar fi lovit şi-ar fi fost plin de vânătăi, plus c-ar fi făcut suficient zgomot să atragă atenţia celor din vilă. Dar la finalul căderii umilitoare, tot n-ar fi căzut de pe acoperiş şi n-ar fi murit. Acum că se gândea, parapetele binecuvântate (de care se ajutase atât de mult de când trecuse de zid) făceau parte din simbolurile recunoscute ale artei lui Sphigx, zeiţa-leoaică a războiului; iar Leul era numele pisicii încornorate a lui Mucor, animalului căreia ea îi spunea linx şi care nu-i făcuse lui Silk niciun rău. Luând în considerarea toate acestea, cine se mai îndoia că Sphigx era şi ea de partea lui?

Silk îşi trase respiraţia, se reechilibră şi dădu drumul hornului. Aici, la niciun braţ distanţă de degetul piciorului drept, se găsea obiectul pe care alunecase – o pată pe suprafaţa de un pământiu roşcat a acoperişului. Se aplică şi-l ridică.

Era un petec neregulat, cât o batistă, din pielea neprelucrată a unui animal, încă acoperită de păr pe o parte şi de carne putredă şi grăsime râncedă pe cealaltă. Duhnea a putreziciune.

O aruncă deoparte cu un pufăit de dezgust.

Chepengul se ridică uşor. Sub el se afla o scară în spirală îngustă, din fier. O alta, mai convenţională, care ducea sigur la etajul superior al vilei originale, începea la câţiva paşi de cea din fier. Se opri scurt, uitându-se în jos la ea, pentru a savura momentul victorios.

Cărase funia adunată dezordonat şi o scăpase la alunecare. O recuperă şi-o legă în jurul taliei, pe sub robă, cum făcuse când plecase de la manteion în seara aceea. Era foarte posibil, gândi el, să mai aibă nevoie de ea. Se simţea aşa cum se simţise în ultimul an la şcoală, când înţelesese că era mai uşor decât cel anterior, că instructorii, la fel ca el, nu voiau să cadă la examene după ce studiase atât de mult, că nu i se va da voie să le rateze decât în cazul în care nu-şi va reduce eforturile la maximum. Vila se deschidea în faţa lui şi ştia, chiar dacă nu precis, unde se afla dormitorul lui Blood.

Pentru a reuşi, nu trebuia decât să-l găsească şi să se ascundă înainte ca acesta să se retragă. Apoi, îşi zise, cu senzaţia plăcută a virtuţii, va face apel la raţiune, dacă se va dovedi cu folos; dacă nu…

Nu va folosi, dar vina va fi a lui Blood, nu a lui. Cei ce se opun voinţei unui zeu, chiar unul minor, ca Intrusul, vor fi pedepsiţi cu suferinţa.

Silk împingea mânerul lung al toporului prin funia din jurul taliei când auzi o bufnitură în spatele lui. Lăsă chepengul să cadă şi se răsuci. O pasăre uriaşă, care făcea salturi mai mari decât un stat de om, flutură din aripile monstruoase, ţipă ca zece draci şi îi atacă ochii cu ciocul încovoiat.

Instinctiv, Silk se aruncă în spate pe chepeng şi lovi cu picioarele. Îi trase o lovitură serioasă în trup păsării cu cap alb, dar ea nu slăbi atacul. Cu aripile imense întinse, plonja asupra lui când încerca să se retragă.

Printr-un noroc neaşteptat, reuşi s-o prindă de ceafa moale. Dar oasele aripilor erau tari ca încheieturile degetelor unui om şi erau susţinute de muşchi mai puternici decât ai celui mai solid bărbat. Îl loviră cu putere în timp ce amândoi se împiedicară.

Marginea crenelului dintre două merloane îi intra în spate ca un ic. Luptându-se să-şi ferească ochii şi faţa de ciocul încovoiat şi înfricoşător, scoase toporul din funie; osul carpian îl iovi peste braţ ca un ciocan, iar toporul căzu pe trotuarul de piatră al terasei de dedesubt.

Pasărea cu cap alb îl lovi cu carpianul celălalt în tâmplă, dezvăluind natura iluzorie a lumii simţurilor: această lume se strâmta la dimensiunile unei miniaturi luminate artificială, pe care Silk se străduia s-o alunge până se stinse cu totul din faţa lui.

Capitolul 6
Arme noi

Întreaga spirală înota sub privirea ameţită, înceţoşată a lui Silk – munţi şi câmpii, junglă şi tufişuri uscate, savană şi pampas. Jucăria tuturor vânturilor, purtată încoace şi încolo, dar totuşi liniştit, plutind deasupra lor, ameţit de propria greutate şi viteză, cu umărul deplasat de un nor de furtună, Zburătorul solitar la zeci de kilometri sub el, o libelulă cu aripi de dantelă ţâşnind în zbor.

O libelulă neagră care dispăru într-un nor vânăt, printre glasuri depărtate şi miros de mortăciune...

Se înecă în propria vomă şi scuipă; decorul înspăimântător se ridică asupra lui ca un şoim care-şi vârî ghearele în intestinele lui. Clipise, iar în secunda aceea spirala se învârtise ca un coş rostogolit de vânt sau un butoi pe valuri. Tărâmurile cereşti plutitoare erau sus, iar suprafaţa denivelată, stabilă pe care stătea el culcat era jos. Capul îi vibra şi-i vâjâia, iar un braţ şi ambele picioare îi ardeau.

Se ridică în capul oaselor.

Gura îi era plină de salivă, roba neagră decolorată şi urât mirositoare. Se şterse cu mâinile amorţite, pe care le apoi le curăţă de robă şi scuipă din nou. Parapetul din piatră gri îi împungea umărul stâng. Pasărea cu care se luptase, „cea cu cap alb”, în legătură cu care îl avertizase Mucor, nu se vedea nicăieri.

Sau poate că numai visase pasărea aceea înfiorătoare. Se ridică în picioare, se clătină şi căzu în genunchi.

Ochii i se închiseră singuri. Visase totul, cu mintea schingiuită de coşmaruri – pasărea oribilă, animalele încornorate cu privirile lor arzătoare, funia lui neagră aruncată din ce în ce mai sus, pădurea tăcută, tâlharul solid şi măgarii închiriaţi, mortul cu membrele întinse sub candelabrul care se bălăngănea. Dar acum era treaz, în cele din urmă, iar noaptea se încheiase – treaz şi îngenuncheat lângă patul lui din prezbiteriul de pe strada Soarelui. Se crăpa de ziuă. Era ziua lui Sphigx; ar fi trebuit să recite deja rugăciunea de dimineaţă pentru Sphigx cea războinică.

O, divină doamnă a săbiilor, a tuturor oştirilor, a săbiilor...

Căzu cu capul înainte, scuturat de efortul de-a vomita, cu

mâinile pe ţiglele calde.

A doua oară se dovedi mai înţelept, neîncercând să se ridice până nu fu sigur că nu va cădea. Înainte de a se ridica în picioare, de a se propti tremurând pe parapet, zorii se stinseră cu sclipiri vagi. Era noapte din nou, încă o noapte a Phaeaei, al cărei sfârşit poate nu avea să vină niciodată. Se gândi că ploaia l-ar spăla şi i-ar limpezi capul, aşa că se rugă să plouă, mai ales la Phaea şi Pas, dar şi la Scylla, amintindu-şi tot timpul câţi oameni (mai buni ca el) îi implorau pe zei asemenea lui, din motive mai serioase: cât de mult se rugaseră, oferind sacrificii cât de mici pe care şi le permiteau, spălând imaginile Marelui Pas în livezi de copaci putrezi şi în ogoare de porumb veşted?

Nu plouă, nici măcar nu tună.

Din depărtare, îi ajunseră la urechi glasuri agitate; auzi numele Hierax repetat întruna. Cineva sau ceva se stinsese.

— Hierax, răspunsese Feather la palestra cu o săptămână sau două înainte, căutând un fapt asociat cu numele familiar al Zeului Morţii. Hierax e chiar în mijloc.

— În mijlocul fiilor lui Pas şi ai Echidnei, Feather? Sau al tuturor copiilor?

— Al întregii lor familii, Patera. Sunt numai doi băieţi în ea. – Feather avea şi el un singur frate. – Hierax şi Tartaros.

Feather aşteptase cu spaimă să fie corectat, dar el, Patera Silk, zâmbise şi încuviinţase din cap.

— Tartaros e cel mai mare, iar Hierax cel mai mic, continuase Feather, încurajat.

Indicatorul Mayterei lovi în pupitru.

— Mai mare, Feather. Şi mai mic. Tu singur ai spus că sunt numai doi fraţi.

— Hierax... – rostise cineva din capătul celălalt al parapetului.

Silk se ridică în picioare. Capul tot îi mai vibra, iar picioarele îi era amorţite, dar nu simţi că o să vomeze din nou. Hornurile (acum toate arătau la fel) şi chepengul ademenitor păreau că se află la o distanţă imposibil de străbătut. Încă ameţit şi nesigur pe picioare, cuprinse un merlon cu ambele mâini şi privi peste parapet. Ca şi cum ar fi aparţinut altcuiva observă cum din braţul drept i se scurgea sânge pe pietrele cenuşii.

La patruzeci de coţi dedesubt, trei bărbaţi şi două femei stăteau în cerc pe terasă, toţi uitându-se pe jos la ceva anume. Trecu o jumătate de minut, dar Silk nu-şi dădu seama ce era. A treia femeie le împinse pe celelalte două, şi se întoarse ca şi cum

ar fi cuprins-o dezgustul. Ceilalţi mai discutară până când una din gărzile blindate aduse o lampă.

Pasărea, cea cu cap alb din prevestirea lui Mucor, zăcea moartă pe dale, mai mică decât şi-o închipuise Silk, cu aripile inegale deschise, gâtul alb şi lung răsucit înspre spate într-o poziţie nenaturală. O omorâse. Sau, mai bine zis, se omorâse.

Unul dintre bărbaţi privi în sus, îl zări pe Silk uitându-se la ei, arătă cu degetul spre el şi strigă ceva ce Silk nu înţelese. Prea târziu (se temu el), le făcu semn cu mâna, ca şi cum ar fi făcut parte din gospodărie, apoi se retrase pe panta abruptă a acoperişului.

Chepengul se deschise deasupra mansardei slab luminate pe care o zărise înainte, o cămăruţă plină de pânze de păianjen plină cu mobilă mucegăită şi lăzi crăpate. Lumini slabe licăriră la zgomotul înfundat al paşilor lui pe prima treaptă de fier; nici nu călcă bine pe a doua, că una se şi stinse. Era o ascunzătoare numai bună pentru el, dar şi primul loc în care ar fi fost căutat, dacă bărbatul de pe terasă trăgea alarma. Silk renunţă la gândul de a se ascunde acolo până să ajungă la baza treptelor în spirală şi, cuprins de regrete, porni în grabă spre scara de lemn mai mare şi o coborî repede până la etajul superior al vilei originale.

Aici, o uşă îngustă, tapiţată, îl conduse într-un coridor larg, mobilat cu lux nu departe de un şir de trepte în spirală, deasupra cărora se auzeau voci cultivate. Un bărbat gras, îmbrăcat elegant, stătea într-un fotoliu amplu aurit, îmbrăcat în catifea roşie, aproape de capul scărilor. Se proptea cu braţele de o masă din lemn de trandafir şi cu capul pe braţele încrucişate; sforăi încet când Silk trecu pe lângă el, apoi se trezi cu un tresărit, se holbă nedumerit la roba lui neagră şi-şi lăsă din nou capul pe braţe.

Scara era acoperită de un covor moale, iar treptele late aveau o înclinare uşoară. Se terminau cu un hol de primire impunător, în care cinci bărbaţi îmbrăcaţi în stilul celui adormit erau adânciţi în conversaţie. Câţiva ţineau în mână pahare fără picior. Niciunul nu părea alarmat. La o oarecare distanţă de ei, holul se termina cu uşi duble late deschise, prin care noaptea blândă de toamnă părea că atârnă ca un fel de acoperiş pe holul lui Blood. Fără nicio îndoială, decise Silk, uşile acelea erau intrarea principală în vilă; porticul pe care-l cercetase de pe zid trebuia să fie pe partea cealaltă; într-adevăr, după ce studie o clipă peisajul de sub el, fără să se mai aplece peste balustradă, aşa cum, din

imprudenţă, se aplecase peste parapet ca să privească trupul flasc al păsării cu cap alb, ci aflându-se în partea opusă a coridorului, cu spatele proptit de statuia nudă, în mărime naturală, a unei zeităţi minore – ghici siluetele vagi ale coloanelor.

Altarul familiar din manteion şi focul din el îi răsăriră pe neaşteptate în faţa ochilor, în timp ce privea lung la uşile deschise: altarul, prezbiteriul, palestra şi grădina umbroasă în care stătuse uneori nepermis de mult de vorbă cu Maytera Marble. Dacă ar coborî scara aşa, pur şi simplu? Dacă ar traversa holul, salutând din cap şi zâmbind oricui s-ar uita la el? L-ar opri oare cineva sau ar chema gărzile? Nu părea probabil.

Sângele lui cald, scurs pe braţul drept, îi udă degetele şi căzu pe covorul scump al lui Blood. Scuturând din cap, Silk trecu iute pe lângă scară şi se aşeză în fotoliul roşu identic de vizavi. Câtă vreme îi curgea sânge din braţ, putea fi depistat: de pe acoperiş pe scara spiralată, apoi pe scara mansardei şi pe coridorul acesta.

Muşcă cu dinţii deasupra tivului robei şi rupse o fâşie din ea.

Oare urmele de sânge nu putea fi folosite în avantajul lui? Silk se ridică şi merse repede de-a lungul coridorului, mişcându-şi încheietura şi încleştând mâna dreaptă ca să curgă cât mai mult sânge, apoi pătrunse în aripa sudică urcând un şir de trepte scurt. Se opri o clipă să-şi lege rana cu fâşia ruptă din robă, căreia îi făcu un nod cu ajutorul dinţilor, aşa cum procedase Gib, zdrahonul din Taverna Cocoşului. Mulţumit că nu se va desface, străbătu înapoi acelaşi drum, trecând pe lângă fotoliul în care se aşezase, pe lângă capătul scărilor, pe lângă bărbatul adormit şi uşa îngustă tapiţată care ducea la mansardă. Aici, în spatele icoanelor surori ale zeităţilor minore Ganymedia şi Catamitus, uşi largi şi cu spaţiu mare între ele alternau cu oglinzi cu rame sofisticate şi amfore pline ochi cu trandafiri de seră.

Cum se apropia de intrarea în aripa nordică, un ofiţer în uniforma Gărzii se ivi de sub arcada de la capătul coridorului. Uşa cea mai apropiată de Silk era întredeschisă; intră şi-o închise încet în urma sa.

Se pomeni într-un salon fără ferestre, pentagonal, mobilat cu aur şi fildeş. Rămase o clipă cu spatele la uşă, ascultând, aşa cum ascultase de atâtea ori în noaptea aceea. Nu auzi nimic, aşa că porni pe covorul gros şi deschise una dintre uşile încruntate în fildeş ale salonului. Era un budoar mare, de formă ciudată. Văzu

dulapuri, două scaune, un altar de prost gust al lui Kypris, a cărui cădelniţă ardea mocnit şi împrăştia un miros dulceag de tămâie, şi o masă de toaletă albă în faţa unei oglinzi cu luciu sidefiu, mai strălucitor parcă odată cu intrarea lui. Când închise uşa în spatele lui, pe ecran începură să danseze vârtejuri de culori. Căzu în genunchi.

— Domnule?

Privind în sus, Silk văzu că ecranul era doar faţa cenuşie a unui monitor. Făcu semnul adunării în aer.

— N-a fost un zeu? Am văzut…

— Nu sunt zeu, domnule, ci doar monitorul acestui terminal. Cu ce vă pot ajuta? Doriţi să faceţi aprecieri asupra imaginii dumneavoastră îmbunătăţite digital?

Descumpănit, Silk se ridică.

— Nu. Eu… Nu, mulţumesc. – Făcu un efort să-şi amintească cum se adresase Auk monitorului. – Aş vrea să stau de vorbă cu un prieten, dacă nu-i prea mare deranjul, fiule.

Sigur nu asta fusese.

Chipul plutitor se înclină.

— Numele prietenul dumneavoastră, vă rog. Voi încerca să vă ajut.

— Auk.

— Şi acest Auk unde locuieşte?

— În Orilla. Ştii despre ce vorbesc?

— Desigur, domnule. Totuşi, acolo trăiesc… cincizeci şi patru de Auk. Puteţi să-mi daţi numele străzii?

— Mă tem că nu-l ştiu.

Cuprins brusc de oboseală, Silk trase taburetul mic şi cam murdar al mesei de toaletă şi se aşeză.

— Îmi pare rău că te deranjez atâta. Dar dacă…

— Există un anume Auk în Orilla cu care stăpânul meu a vorbit de mai multe ori, îl întrerupse monitorul. Sigur e cel pe care-l căutaţi. Voi încerca să-l localizez pentru dumneavoastră.

— Nu, rosti Silk. Acest Auk locuieşte într-un fost magazin. Deci trebuie să fie o stradă cu magazine, cred eu, cu multe prăvălii. Sau una pe care au fost cândva multe prăvălii. – Îşi aminti zgomotul căruţelor. – O stradă de piatră. Te ajută cu ceva?

— Da. Acela este Auk cu care vorbeşte stăpânul meu, domnule. Să vedem dacă e acasă.

Faţa de pe monitor dispăru, înlocuită de patul dezordonat al lui Auk şi borcanele lui cu poşirci. Imaginea de umflă şi se

distorsionă, devenind rotundă. Silk zări scaunul din lemn greu pe care stătuse când îl iertase de păcate pe Auk şi lângă care îngenunchease când Auk îl iertase pe el. Prinse o brumă de curaj când văzu că scaunul era tot acolo.

— Mă tem că Auk nu e disponibil, domnule. Pot să-i las un mesaj prin omologul meu?

— Eu… Da. – Silk îşi frecă obrazul. – Roagă-l să-i spună lui Auk că îi mulţumesc din suflet pentru ajutor şi că, dacă nu mi se întâmplă nimic rău, voi fi încântat să-i povestesc Mayterei Mint cât de bun a fost cu mine. Mai spune-i că, până acum, a specificat numai un act meritoriu, deşi penitenţa mea presupune două sau trei. Cel puţin două. Roagă-l să mă anunţe care sunt celelalte.

Silk îşi aminti prea târziu că Auk îl rugase să nu-i pomenească numele băiatului frumos cu care vorbise prin monitorul lui.

— Fiule, ai pomenit de stăpânul tău. Cine este el?

— Blood, domnule. Gazda dumneavoastră.

— Înţeleg. Mă aflu, din întâmplare, în apartamentele lui?

— Nu, domnule. Acestea sunt camerele stăpânei mele.

— Îi vei spune lui Blood despre mesajul pe care l-am lăsat pentru… pentru bărbatul acela care locuieşti în Orilla?

Capul de pe monitor se înclină grav.

— Desigur, domnule, dacă mă întreabă.

— Înţeleg. – Pe Silk îl copleşi senzaţia eşecului. – Atunci te rog să-i spui şi lui Auk unde mă aflam când am încercat să vorbesc cu el şi să-i spui să fie atent.

— Da, domnule. Mai doriţi ceva?

Silk îşi luă capul în mâini.

— Nu. Mulţumesc. Da. – Se îndreptă de spate. – Am nevoie de un loc în care să mă ascund, unul ferit, şi de arme.

— Dacă-mi permiteţi, domnule, remarcă monitorul, mai degrabă aveţi nevoie de un bandaj nou decât de altceva. Nu vă supăraţi, dar vă curge sânge pe covorul nostru.

Silk ridică braţul drept şi constată că are dreptate; fâşia ruptă din roba lui neagră cu câteva minute înainte se umpluse deja de sânge şi spre cot se scurgeau pârâiaşe roşiatice.

— Această încăpere, domnule, mai are două uşi, în afară de cea pe care aţi intrat. Cea din stânga dumneavoastră duce la sala de baie. Cred că acolo se află trusa medicală a stăpânei mele. În ce priveşte…

Silk se ridicase atât de rapid că răsturnase taburetul. Ţâşni pe

uşa din stânga fără să mai asculte altceva.

Sala de baie era mai mare decât se aşteptase el, cu o cadă de jad în care încăpea lejer zeiţa goală din capul scărilor şi un closet cu apă. Un dulap încăpător conţinea o grămadă de sticle de medicamente, un recipient cu alifie violetă – Silk recunoscu un aseptic foarte folosit – un sul de pansament şi tampoane de diferite mărimi. Cu o foarfecă mică tăie fâşia plină de sânge; îşi unse cu alifia violetă rana făcută de ciocul păsării cu cap alb şi reuşi, la a doua încercare, să se bandajeze cum trebuie. Studiindu-şi tunica sfâşiată, descoperi că pasărea îl zgâriase pe piept şi pe abdomen. Cu un sentiment de uşurare, se spălă şi-şi unse zgârieturile lungi şi sângerânde ajutându-se de ambele mâini.

Pe robă apăreau dungi gălbui acolo unde o curăţase de vomă. O scoase şi o curăţă cât putu de bine în spălător, o stoarse, o netezi, o presă între două prosoape uscate şi o îmbrăcă. Cercetându-se în oglindă, hotărî că nu ieşea în evidenţă cu nimic la o examinare obişnuită, dacă lumina era suficient de slabă.

Revenit în budoar, presără ceea ce crezu că e pudră de faţă pe pata închegată de pe covor.

Monitorul îl privea imperturbabil.

— Foarte interesant, domnule.

— Mulţumesc.

Silk închise cutia cu pudră şi o aşeză la loc pe masa de toaletă.

— Pudra are proprietăţi de curăţire? Nu ştiam acest lucru.

— Nu cred, răspunse Silk, scuturând din cap. Încerc doar să acopăr petele ca să nu se tulbure musafirii.

— Foarte practic, domnule.

Silk ridică din umeri.

— Dacă ai o idee mai bună, o aplic. Când am intrat, ai spus că nu eşti zeu. Ştiam că nu eşti. Aveam un ecran în… în palestra la care am fost.

— Doriţi să staţi de vorbă cu cineva, domnule?

— Nu acum. Am avut privilegiul de a-l folosi mai demult şi mi-a atras atenţia – cred că a atras atenţia tuturor, ţin minte că am vorbit despre asta într-o seară – faptul că semăna foarte mult cu Fereastra sacră. Cu excepţia mărimii, desigur; toate Ferestrele sacre au opt coţi în lungime şi lăţime. Ai văzut vreuna?

— Nu, domnule.

Silk ridică taburetul şi se aşeză.

— Mai există o diferenţă. Ferestrele sacre nu au monitoare.

— Păcat, domnule.

— Într-adevăr. – Silk se frecă pe obraz cu două degete. – Atunci trebuie să-ţi spun că, uneori, zeii nemuritori se arată la Ferestrele sacre.

— O!

— Da, fiule. N-am văzut niciodată unul, iar majoritatea oamenilor, mai ales cei care nu sunt auguri sau sibile, nu-i văd deloc. Deşi aud deseori vocea zeului, nu văd decât un vârtej colorat.

Chipul de pe monitor se făcu roşu ca para.

— Ca acesta, domnule?

— Nu, deloc. Voiam să spun că, din câte am înţeles eu, oamenii care-i văd pe zei observă mai întâi vârtejul colorat. Culorile se văd când începe teofania. Apoi apare zeul şi revin scurt când el dispare. Toate acestea au fost descrise în amănunt de Friganida cea Devotată, acum aproape două secole. În decursul unei vieţi îndelungate, a fost martorul teofaniei Echidnei, a lui Tartaros, a Scyllei şi, în cele din urmă, a lui Pas. A numit culorile văzute Nuanţele sfinte.

— Fascinant, domnule, dar mă tem că eu ştiu foarte puţine despre asta. Pot să vă arăt ce anume fac eu? Ce anume fac mai des, ar trebui să precizez. Observ.

Faţa plutitoare de pe monitor dispăru, înlocuită de imaginea unui bărbat în negru, nespus de frumos. Deşi purta o tunică ruptă şi se vedea un bandaj alb, Silk nu se recunoscu până ce nu văzu că imaginea se mişcă odată cu el.

— Asta-i...? se aplecă mai aproape de monitor. Nu. Dar...

— Mulţumesc, domnule, rosti imaginea lui şi se înclină. Doar o primă încercare, dar cred că a fost destul de reuşită. O să mă descurc mai bine data viitoare.

— Ia-o de-aici, te rog. Sunt şi aşa un om vanitos, crede-mă.

— Cum doriţi, domnule, replică imaginea lui. N-am vrut să fiu lipsit de respect. Am intenţionat doar să vă demonstrez în ce fel îmi servesc stăpâna de cele mai multe ori. Doriţi s-o vedeţi pe ea în locul dumneavoastră? Pot să afişez cu uşurinţă o imagine veche asemănătoare ei.

Silk scutură din cap.

— Poate o imagine veche diferită. Te rog să revii la înfăţişarea ta normală.

— Cum doriţi, domnule.

Pe suprafaţa de sticlă, chipul lui Silk îşi pierdu ochii albaştri şi obrajii maronii, gâtul şi umerii, iar trăsăturile se estompară şi se înăspriră.

— Vorbeam de zei. Ţi-am spus, desigur, multe lucruri pe care le cunoşteai dinainte.

— Nu, domnule. Ştiu foarte puţine despre zei. V-aş sfătui să consultaţi un augur.

— Atunci hai să vorbim, despre monitoare, fiule. Probabil ştii despre ele mai mult decât oricine altcineva. Doar eşti monitor.

— Datoria mea e bucuria mea, domnule.

— Atunci suntem amândoi fericiţi. Când am fost la... în casa unui anumit cunoscut de-al meu, un om care are un ecran ca ăsta, a bătut din palme ca să deschidă monitorul. Aşa se procedează de obicei?

— Da, domnule, se bate din palme sau se loveşte uşor ecranul. Noi toţi o preferăm pe prima, dacă nu vă supăraţi.

— Înţeleg. – Silk înclină din cap pentru sine. – Mai sunt şi alte metode?

— Noi ne deschidem, în principiu, la orice sunet puternic, ca să vedem dacă e ceva în neregulă. De exemplu, dacă a luat ceva foc, îl anunţ imediat pe stăpânul meu sau pe valetul lui şi îi avertizez pe invitaţi.

— Şi, din când în când, interveni Silk, te uiţi în camera asta deşi nu te-a rugat nimeni şi nici n-ai auzit un sunet mai puternic. Nu-i aşa?

— Nu, domnule.

— Nu te uiţi numai ca să te asiguri că totul e în regulă?

— Nu, domnule. Stăpâna mea ar considera că-i violez intimitatea, sunt convins.

— Când am intrat aici, reluă Silk, n-am făcut niciun zgomot puternic, cel puţin niciunul de care să-mi fi dat seama. N-am bătut din palme şi nici n-am atins ecranul, totuşi, ai apărut. Am văzut un vârtej de culori, apoi faţa ta pe ecran. La scurtă vreme, mi-ai spus că nu eşti zeu.

— Aţi închis uşa, domnule.

— Foarte încet. N-am vrut s-o deranjez pe stăpâna ta.

— Sunteţi foarte atent, domnule.

— Şi ai apărut pentru c-ai auzit uşa închizându-se? Asta înseamnă că te activează aproape orice sunet, oricât de slab.

— N-aş putea să spun exact ce anume m-a activat, domnule.

— Sugestivă exprimare, fiule.

— Cred că da. – Faţa de pe monitor se înclină. – În acest caz, îmi permiteţi o sugestie suplimentară? Abandonaţi această pistă a investigaţiei. Persistenţa dumneavoastră nu va fi răsplătită. Înainte să intraţi în sala de baie, m-aţi întrebat despre arme, domnule, şi de ascunzători. Ar fi potrivit un dulap.

— Mulţumesc.

Silk se uită la cel mai apropiat, dar era ticsit cu jachete şi rochii.

— În ce priveşte armele, domnule, continuă monitorul, veţi găsi una foarte utilă în sertarul din stânga cel mai de jos, sub ciorapii lungi.

— Mai utilă ca asta, sper.

Silk închise dulapul.

— Îmi pare foarte rău, domnule. Se pare că în ultimul timp s-au făcut cumpărături despre care eu nu am fost informat.

Silk nu-l mai auzi. Pe hol se auzeau voci aprinse şi agitate. Deschise uşa spre salon şi le ascultă cum se îndepărtează, cu mâna pe zăvorul de sticlă de la uşa budoarului, conştient de bătăile nebuneşti ale inimii sale.

— Plecaţi, domnule?

— Sertarul din stânga ai spus, parcă.

— Da, domnule. Cel mai de jos din partea stângă. Însă nu vă garantez nimic. Stăpâna mea ţine, sau ar trebui să spun ţinea acolo, nu demult, un pistol mic. Totuşi, s-ar putea…

Silk smulsese deja sertarul. Căutând pe sub sute de dresuri femeieşti, dădu cu degetele nu peste unul, ci peste două obiecte de metal.

— Stăpâna mea uită uneori să tragă piedica, domnule. Ar fi bine să fiţi prudent înainte de a verifica în ce stare este.

— Nici măcar nu ştiu ce e, mormăi Silk când extrase primul obiect din sertar.

Era un pistol gravat cu migală şi placat cu aur, dar atât de mic, încât încăpea lejer în palma sa; mânerul de fildeş, cât un deget de mic, era încrustat cu zambile aurii şi un stârc în miniatură scruta un bazin auriu după peşte de la baza dispozitivului de ochire. O clipă, Silk se lăsă cuprins de linişte, pierdut în admiraţia pentru măiestria cu care fusese lucrată fiecare suprafaţă. Niciunul dintre obiectele venerate din manteionul lui nu era nici pe jumătate atât de migălos creat.

— Dacă se descarcă, îmi va distruge ecranul, domnule.

Silk încuviinţă din cap absent.

— Am mai văzut pistoale, două, în seara asta care l-ar putea înghiţi pe acesta.

— Mi-aţi spus că nu sunteţi obişnuit cu piedica, domnule. De fiecare parte a pistolului pe care-l aveţi în mână, veţi observa o suprafaţă convexă deplasabilă. Când e ridicată, nu se poate trage cu pistolul.

— Acesta e, spuse Silk.

La fel ca mânerele, fiecare piedică era marcată cu o zambilă atât de mică, încât florile de-abia se vedeau. Trase în jos una din siguranţe. Cealaltă se deplasă automat în jos.

— Acum va funcţiona?

— Cred că da, domnule. Vă rog, nu-l îndreptaţi spre ecranul meu. Ecranele nu se mai pot înlocui astăzi, arta producerii lor fiind uitată de pe vremea când...

— Cu toate acestea, sunt extrem de tentat.

— În cazul în care îmi distrugeţi ecranul, domnule, nu voi mai putea trimite mesajul dumneavoastră la Auk.

— Atunci nici n-ar mai trebui. Bucata asta netedă din interiorul inelului trebuie să fie trăgaciul.

— Exact, domnule.

Silk îndreptă pistolul spre dulap şi apăsă pe trăgaci. Se auzi un sunet ascuţit, ca pocnetul unui bici de copil.

— Nu pare să fi făcut nimic, spuse el.

— Dulapul stăpânei mele nu este creatură vie, domnule.

— Nici n-am crezut.

Se aplecă să examineze uşa dulapului; descoperi o gaură puţin mai groasă decât un fir de păr într-unul din panourile lucioase. Deschise uşa din nou. Unele haine, dar nu toate, din dreptul găurii erau sfâşiate, ca şi cum cineva le-ar fi spintecat cu o lamă tocită, mai îngustă decât degetul lui arătător.

— Ar trebui să trag asupra ta, fiule, să ştii, se adresă Silk monitorului, de dragul lui Auk. Eşti doar o maşinărie, ca şi aparatul de înregistrat scorul de pe terenul nostru de joc.

— Sunt o maşinărie, dar nu numai atât, domnule.

Dând din cap mai mult pentru sine, Silk ridică piedica şi puse pistolul în buzunar.

Celălalt obiect ascuns sub ciorapi avea forma literei T. Corpul principal era cilindric, mai degrabă neuniform, cu o protuberanţă moale sub bara transversală; aceasta era finisată şi uşor curbată, cu capete orientate în sus. Obiectul îţi dădea o senzaţie stranie la atingere, ca şi cum ai fi pus mâna pe o reptilă. Silk îl scoase cu

greu dintre ciorapi şi-l studie plin de curiozitate.

— Ar fi mai bine pentru mine să mă retrag, domnule? întrebă monitorul.

— Ce-i asta? întrebă Silk, scuturând din cap.

— Nu ştiu, domnule.

— Poţi minţi în circumstanţe provocatoare ieşite din comun? întrebă el şi se uită pieziş spre monitor. Să spui un neadevăr? Cunosc o fiinţă chimică foarte bine şi ea poate, sau cel puţin spune că poate.

— Nu, domnule.

— Ceea ce nu mă face cu nimic mai înţelept.

Silk se aşeză din nou pe taburet.

— Probabil că nu, domnule.

— Cred că ştiu ce este. – Ridică obiectul să-l inspecteze şi monitorul; strălucea ca argintul. – Aş vrea să primesc confirmarea ta şi nişte instrucţiuni de folosire.

— Mă tem că nu vă pot ajuta, domnule, deşi m-aş bucura să aud opinia dumneavoastră.

— Cred că e un *azoth*. N-am văzut una niciodată, dar vorbeam despre ele în copilărie. Într-o vară, ne-am construit cu toţii săbii de lemn şi uneori pretindeam că sunt azothuri.

— Minunat, domnule.

— Nu chiar, mormăi Silk, cercetând giuvaerul sclipitor din măciulia azothului. Eram la fel de însetaţi de sânge ca puii de tigru, nu e nimic minunat în asta. În fine, se zice că un azoth e controlat de un demon. Dar dacă n-ai auzit de asemenea săbii, n-ai auzit nici despre asta.

— Nu, domnule.

Faţa monitorului plutea dintr-o parte într-alta, dezvăluind că nu e niciun cap în spatele ei.

— Dacă doriţi să vă ascundeţi, domnule, de ce nu o faceţi imediat? Administratorul stăpânului meu şi câteva gărzi verifică apartamentele de pe acest etaj.

— De unde ştii? întrebă Silk nervos.

— I-am urmărit. Am ecrane şi în alte apartamente, domnule.

— Au început cu capătul nordic la coridorului.

— Da, domnule, aşa este.

Silk se ridică.

— Atunci trebuie să mă ascund bine aici, ca să nu mă găsească şi să pătrund în aripa de nord după ce pleacă.

— N-aţi verificat celălalt dulap, domnule.

— Nici nu am de gând. Câte apartamente mai au de cercetat până la noi?

— Trei, domnule.

— Înseamnă că mai am puţin timp. – Silk studie azothul. – Când mi-am făcut eu sabia, am lăsat un cui ieşit în afară şi l-am îndoit. Acela era demonul meu. Când îl răsuceam spre mine, lama dispărea. Când îl răsuceam în alt sens, apărea din nou.

— Mă îndoiesc, domnule…

— Nu fi aşa sigur, fiule. Probabil că mă bazam pe un adevăr auzit din alte părţi. Sau îl imitam pe alt băiat care auzise un lucru folositor. Adică unul care-mi va folosi acum.

Bara verticală rugoasă a literei T era mânerul, fără îndoială, iar cea orizontală era obstacolul care împiedica mâna să atingă lama. Silk încercă să răsucească bijuteria din măciulie, dar montura nu permitea deplasarea.

Demonul sub formă de cui îndoit din sabia lui de jucărie fusese unul dintre cei care ţinea bara orizontală, era convins. În mâner se afla o bijuterie nefaţetată de culoarea carminului (parcă auzise cândva de o piatră similară denumită hematit), imediat sub unul din braţele conice ale gărzii. Era prea plată şi prea finisată ca să se învârtă. Apucă sabia cum făcuse în copilărie şi apăsă bijuteria stacojie cu degetul mare.

Realitatea se separă. Altceva apăru în locul ei între cele două jumătăţi, ca un curent care separă un bazin liniştit. Tencuiala de pe peretele de vizavi căzu fumegând pe covor, dezvelind şipci care, la rândul lor, explodară în aşchii la a doua mişcare a braţului său.

Involuntar, eliberă demonul, iar lama azothului dispăru.

— Vă rog să fiţi mai atent cu obiectul acela, domnule.

— Voi fi, răspunse Silk şi-l ascunse în frânghia înfăşurată în jurul taliei.

— Dacă este activat din greşeală, consecinţele pot fi la fel de dezastruoase pentru dumneavoastră ca şi pentru cei din jur.

— Trebuie să apeşi demonul sub nivelul mânerului, cred, spuse Silk. E greu să procedezi aşa accidental.

— Sper din tot sufletul domnule.

— Nu ştii de unde-a făcut rost stăpâna ta de o astfel de armă?

— Nici măcar n-am ştiut că o avea.

— Cred că face cât toată vila asta, dacă nu mai mult. Nu cred că se găsesc zece ca ea în oraş.

Silk se răsuci spre dulap şi alese o haină de iarnă din lână

albastră, moale.

— Au plecat din apartamentul cercetat înainte, domnule. Se îndreaptă spre următorul.

— Mulţumesc. Pleci, dacă-ţi spun s-o faci?

— Desigur, domnule.

— Ar trebui să-ţi distrug ecranul. – Silk se holbă scurt la monitor. – Mă tentează. Dar dacă l-a vizitat un zeu într-adevăr la sosirea mea... înălţă din umeri. Aşa că o să te rog să pleci, în schimb, şi-o să-ţi acopăr ecranul cu o haină. Poate că n-o să-şi dea seama. Au pus întrebări ecranelor din alte apartamente?

— Da, domnule. Administratorul nostru m-a chemat pe fiecare ecran. Conduce căutarea în persoană, domnule.

— În timp ce vorbeai cu mine? N-am ştiut că se poate.

— Se poate, domnule. Ne străduim să folosim pauze în vorbire sau trucuri asemănătoare, în mare măsură, e o chestiune de alocare.

— Dar nu i-ai spus unde mă aflu. Imposibil să-i fi spus. De ce nu?

— Pentru că nu m-a întrebat, domnule. În fiecare apartament în care au intrat a întrebat dacă nu se află în el o persoană străină.

— Şi tu le-ai răspuns că nu?

— Nu. Am fost obligat să explic că nu eram sigur, întrucât nu sunt o prezenţă perpetuă.

— Administratorul lui Blood e tânărul acela pe care-l cheamă Musk?

— Da, domnule. Ordinele lui au prioritate în faţa tuturor, cu excepţia celor ale stăpânului meu.

— Am înţeles. Se pare că Musk nu te înţelege mai bine ca mine.

— Nici atât, cred, domnule.

Silk încuviinţă din cap pentru sine.

— S-ar putea să rămân aici după ce pleci. Dar s-ar putea şi să plec, imediat ce nu mai eşti aici ca să vezi ce fac. Înţelegi ce-ţi spun?

— Da, domnule, răspunse monitorul. Nu e sigur unde vă veţi afla în viitor.

— Bine. Acum dispari imediat. Du-te acolo unde te retragi te obicei.

Silk acoperi ecranul complet, într-un fel în care spera să pară neglijent, şi deschise uşa din dreapta.

O clipită avu impresia că dormitorul spaţios, slab luminat era gol; un geamăt abia perceptibil de pe patul enorm din mijloc îi arătă că se înşeală.

Femeia de pe pat se contorsiona şi suspina cu glas tare din străfundurile sufletului. Când se aplecă asupra ei, ceva dinăuntrul lui îşi găsi drum spre ea şi, cu toate că nici n-o atinse, avu senzaţia că-i simte atingerea. Femeia avea păr negru ca penele băncuţei de noapte şi la fel de lucios, şi trăsături distinse, din câte putu el să ghicească în lumina slabă. Gemu încet, de parc-ar fi ştiut că se uită cineva la ea de sus, şi, rotindu-şi capul pe pernă, o sărută fără să se trezească.

Uşa salonului din spatele budoarului se deschise.

Îşi trase de pe el roba neagră şi pălăria de paie, apoi tunica, le împinse pe toate cu piciorul cât mai departe sub patul enorm şi se vârî în el încălţat. Tocmai îşi trăgea peste cap cearşaful brodat cu aur când auzi că se deschide uşa pe care intrase şi el.

— Nu-i nimeni aici, se auzi o voce rostind clar.

Degetul arătător al lui Silk găsi piedica. Se ridică în capul oaselor, stabilizând pistolul, când intrată cercetaşii.

— Stai! strigă el şi trase.

Printr-un noroc chior, acul sparse o vază înaltă din dreapta uşii. În urma pocnetului, luminile din dormitor începură să lumineze cu intensitate maximă.

Prima gardă se opri, dar nu cu arma îndreptată exact spre Silk. Femeia cu păr negru se ridică brusc în capul oaselor, deschizând uimită ochii oblici.

— Culcă-te la loc, Hyacinth[14], rosti Silk aspru. Nu-i treaba ta.

Respiraţia ei discret parfumată îi mângâie umărul gol, delicios de caldă.

— Îmi cer scuze, domnule comisionar, rosti garda nesigură. Vroiam să spun Patera…

Silk îşi aminti prea târziu că purta vechea calotă cu boruri albastre care fusese a lui Patera Pike. Şi-o smulse de pe cap.

— Asta-i impardonabil! Impardonabil! O să-i spun lui Blood. Ieşiţi afară! strigă cu glas prea ascuţit, aproape isteric.

Probabil garda simţi cât de speriat era. În disperare, scutură pistolul mic.

— N-am ştiut… – Garda lăsă arma jos şi se dădu un pas înapoi, lovindu-se de Musk cel cu trăsături delicate care intrase

[14] Zambilă.

în budoar după el. – Am crezut că toţi au… Au plecat cam toţi acasă.

— Nu m-ai văzut! i-o tăie Silk scurt. Ieşi!

Era (aşa cum îşi dădu seama imediat) exact: lucrul pe care n-ar fi trebuit să-l spună, pentru că Musk îl văzuse cu siguranţă cu câteva ore înainte. O clipă fu convins că Musk o să se lege de eroarea lui.

N-o făcu. Îi dădu un brânci gărzii care se bâlbâia şi spuse:

— Uşa de afară ar fi trebuit încuiată. Nu vă grăbiţi.

Se răsuci pe călcâie, iar garda închise cu grijă uşa budoarului în urma lor.

Tremurând, Silk aşteptă până ce auzi că se închide şi uşa de la coridor înainte de a împinge cu picioarele aşternutul fin şi de a ieşi din pat. Avea gura uscată şi genunchii moi.

— Cu mine cum rămâne? întrebă femeia, dând la o parte învelitoarea şi cearşaful de mătase roşie şi dezvelindu-şi sânii perfect rotunzi şi talia subţire.

Silk îşi trase respiraţia şi-şi întoarse privirea.

— Da, cum rămâne cu tine? Vrei să te împuşc?

Femeia surâse şi desfăcu larg braţele.

— Dacă nu poţi altfel, atunci împuşcă-mă. O să ţin ochii deschişi, dacă nu te deranjează, adăugă ea, când văzu că nu primeşte niciun răspuns de la Silk. Vreau să văd. – Surâsul se transformă într-un rânjet. – Fă-o cu grabă, dar să dureze. Şi fă-o bine.

Amândoi vorbiseră cu voce joasă. Nu se mai vedea bine; Silk lovi patul cu piciorul ca să activeze luminile.

— Cred că ţi s-a dat un fel de elixir. O să te simţi cu totul altfel dimineaţă, îi spuse el.

Apoi ridică piedica pistolului şi-l puse în buzunar.

— Nu mi s-a dat nimic.

Femeia îşi linse buzele, aşteptându-i reacţia.

— Am luat ceea ce numeşti un elixir înainte de a intra ceilalţi aici.

— Rugină?

Silk îngenunche lângă pat, pipăind după hainele pe care le vârâse dedesubt. Teama începu să-i dispară şi era nespus de bucuros. Era încă în graţiile lui Sphigx cea cu inimă de leu, era perfect convins de asta.

— Nu, răspunse ea cu dispreţ. Rugina nu are asemenea efecte. Chiar nimic nu ştii? Dacă era rugină, aş fi sărit să-i omor

pe toţi şi poate că i-aş fi şi omorât. Îi zice rădăcina cerşetorului şi te face să-ţi placă la nebunie ceva ce te plictiseşte.

— Am înţeles.

Cu mişcări bruşte, Silk scoase de sub pat tunica distrusă şi roba bună, a doua, pe care o avea.

— Vrei să-ţi dau şi ţie? Mai am destul şi nu trebuie decât să iei o dată cu vârful degetelor. – Clătină din picioarele extraordinar de lungi peste marginea patului. – E mult mai scumpă decât praful şi mult mai greu de găsit, dar azi sunt generoasă. De obicei sunt… o să vezi.

Îi oferi un zâmbet pieziş care-i făcu inima să-i sară din piept.

Se ridică şi se dădu înapoi.

— I se spune rădăcina cerşetorului pentru că te face să implori. Te implor, ascultă-mă. Hai. O să-ţi placă.

Silk scutură din cap.

— Vino şi aşază-te lângă mine. – Bătu uşor pe cearşafurile boţite. – Asta-i tot ce-ţi cer, cel puţin pentru moment. Ai fost în pat lângă mine acum câteva minute.

Încercă să-şi tragă peste cap tunica, dar nu reuşi. Orice mişcare, cât de uşoară, a braţului drept era dureroasă.

— Tu eşti cel căutat, nu-i aşa? Nu te bucuri că nu le-am spus nimic? Ar trebui, Musk poate să fie foarte rău. Nu vrei să te ajut să te-mbraci?

— Să nu încerci.

Făcu încă un pas înapoi. Alunecând din pat, femeia îi luă roba de pe jos. Era complet goală; Silk închise ochii şi se răsuci.

Ea râse înfundat. Sunetul îi aminti de Mucor, fata cu minţile rătăcite.

— Chiar eşti augur. Ţi-a spus Patera, am uitat. Vrei pălăriuţa neagră înapoi? Am băgat-o sub pernă.

— Da, te rog să mi-o înapoiezi, îi răspunse el, gândindu-se la ce-ar putea fi folosită calota lui Pike dacă rămânea la ea.

— Da, dar facem un târg.

Silk scutură din cap.

— N-ai venit aici să mă vezi? Nu te porţi ca şi cum ai fi venit pentru mine, deşi ştii cum mă cheamă.

— Nu, am venit să-l găsesc pe Blood.

— N-o să-ţi placă, Patera. – Hyacinth zâmbi din nou. – Nici lui Musk nu-i place. Nimeni nu-l agreează.

— Eu îl compătimesc. – Silk încercă să ridice tunica din nou, dar îl opri aceeaşi durere ascuţită. – Am venit să-i arăt cum se

poate face plăcut şi chiar iubit.

— Ei bine, Patera, eu sunt Hyacinth, cum ai spus. Şi sunt renumită. Toţi mă plac, în afară de tine.

— Ba şi mie îmi placi. Ăsta-i unul din motivele pentru care nu fac ce-mi ceri. E mai neînsemnat, dar adevărat.

— Mi-ai furat azothul, nu-i aşa, Patera? Îi văd capătul ieşind de sub robă.

— Intenţionez să ţi-o dau înapoi, spuse Silk, confirmând cu o înclinare a capului. Dar ai dreptate, am luat-o fără permisiune, iar asta se numeşte furt. Ceea ce fac e extrem de important. Îmi pare rău, dar am considerat că-i mai bine s-o am.

Se opri şi aşteptă reproşurile ei. Nu veniră.

— O să am grijă să-o primeşti înapoi odată cu pistolul, dacă ajung acasă întreg.

— Ţi-a fost frică de gărzi, aşa-i? Când ai fost lângă mine în pat. Te-ai temut de cea venită cu Musk. Ai crezut c-o să te-omoare.

— Da, recunoscu Silk. Eram îngrozit, dacă vrei să ştii adevărul. Iar cum sunt la fel de îngrozit c-o să-ţi cedez, o să-mi trădez chemarea şi-o să pierd harul zeilor nemuritori.

Hyacinth râse.

— Ai dreptate.

Silk mai încercă o dată să se îmbrace cu tunica, dar braţul drept îl ardea şi pulsa.

— Nu sunt foarte curajos. Dar măcar am curajul s-o recunosc.

— Aşteaptă puţin. Stai aici. Mă duc să-ţi aduc ceva.

Silk aruncă o privire rapidă în sala de baie în care intră femeia. Când uşa se închise, îşi aminti de calota lui Patera Pike rămasă în pat, sub pernă. Mânat de impulsul care-i face pe turişti să se întoarcă într-un loc după nişte fleacuri, o luă şi şi-o puse pe cap.

Femeia ieşi din baie tot goală, ţinând o ceaşcă puţin mai mare decât un degetar, pe jumătate plină cu un praf cărămiziu.

— Poftim, Patera. Puneţi-l pe buze.

— Nu. Îmi dau seama că eşti bine intenţionată, dar prefer să mă tem.

Scutură din umeri şi-şi trase buza inferioară. Postura o urâţea, iar Silk se simţi uşurat. După ce turnă praful între buză şi gingie, îi zâmbi larg.

— E cel mai bun care se găseşte şi are acţiune rapidă. Sigur nu vrei? Am destul.

— Nu, repetă el. Trebuie să plec. Ar fi trebuit să fi plecat mai demult, de fapt.

— Bine.

Femeia se uită la bijuteria din mânerul săbiei.

— Să ştii că e a mea. Mi-a dat-o un bărbat foarte important. Dacă ai de gând s-o furi, ar trebui măcar să te ajut. Sigur eşti un augur adevărat?

— Da, dar se pare că nu pentru multă vreme, rosti Silk cu un oftat. Dacă vrei cu adevărat să mă ajuţi, Hyacinth, spune-mi unde crezi că e Blood la ora asta. S-a retras pentru noapte?

— Probabil că e jos, îşi ia la revedere de la ultimii invitaţi. Au venit toată noaptea comisionari şi valeţi de comisionari. Din când în când îl trimite la mine pe câte unul cu adevărat important. Le-am pierdut şirul, dar trebuie să fi fost şase sau şapte.

— Ştiu. – Silk încercă să împingă mai tare mânerul săbiei în funia legată în jurul taliei. – Am stat pe aşternuturile tale.

— Crezi c-ar trebui să le schimb? Nu m-am gândit că bărbaţilor le pasă.

Silk se lăsă în genunchi şi căută pălăria de paie cu boruri largi pe sub pat.

— Mă îndoiesc că bărbaţilor de care vorbeşti le pasă.

— Pot să chem un servitor.

— Îmi închipui că sunt ocupaţi să mă caute pe mine.

Silk trânti pălăria pe pat şi se pregăti să mai încerce o dată să-şi pună tunica.

— Nu şi servitoarele. – Îi luă tunica. – Ştii, ochii tăi vor să se uite la mine. Ar trebui să-i laşi.

— Probabil că ţi-au spus sute de bărbaţi cât eşti de frumoasă. Ai nemulţumi zeii s-o mai auzi o dată? Eu nu. Sunt încă tânăr şi sper să văd unul înainte de a muri.

Fu ispitit să adauge că e posibil să fi ratat unul cu o secundă când a intrat în camera ei, dar se abţinu.

— N-ai avut niciodată o femeie, nu-i aşa?

Silk scutură din cap, nevrând să vorbească.

— Măcar lasă-mă să te ajut să te îmbraci.

Hyacinth ridică tunica sus, cât de sus putu pentru ca Silk să-şi treacă braţele prin mâneci, apoi smulse azothul din funia din jurul taliei lui şi se repezi spre pat.

Se holbă la ea uluit. Avea degetul mare pe demon şi lăcaşul unde se afla lama îndreptat spre inima lui. Se dădu înapoi şi ridică ambele mâini în semn de capitulare.

Femeia se purta ca un duelist.

— Se spune că fetele luptă ca soldaţi în Trivigaunte.

Pară stângaci de două ori, apoi înţepă şi crestă duşmanul închipuit.

Între timp, Silk îşi recăpătă sângele rece.

— Nu chemi gărzile? întrebă el.

— Nu cred. – Fandă şi reveni. – Nu-i aşa c-aş fi un spadasin pe cinste, Patera? Ia uite ce picioare am.

— Nu.

Îşi ţuguie buzele, bosumflată.

— De ce?

— Pentru că trebuie să studiezi arta luptei cu sabia şi să exersezi zilnic. Sunt foarte multe de învăţat, aşa mi s-a spus. Ca să fiu sincer, aş susţine o femeie scundă şi mai puţin atrăgătoare împotriva ta, presupunând că e mai puţin interesată să atragă şi nici nu se gândeşte atâta la sticlele din baie.

Hyacinth se făcu că nu aude.

— Dacă chiar nu poţi să faci ce vreau – dacă nu vrei, adică – n-ai putea să foloseşti azothul ăsta în schimb? Şi să mă săruţi, să te prefaci? Ţi-aş arăta unde să pui bijuteria mare şi după o vreme poate te răzgândeşti.

— Nu există antidot pentru asta?

Pentru ca femeia să nu-i vadă expresia feţei, Silk traversă camera spre geam şi trase draperiile. Nu mai era nimeni în jurul păsării moarte pe terasă acum.

— Ai atâtea ierburi. Sigur găseşti antidotul, dacă există.

— Nu vreau antidotul, Patera. Pe tine te vreau. – Îi puse mâna pe umăr şi-i atinse ureche cu buzele. – Dacă ieşi afară cum ai de gând, felinele o să te sfâşie în bucăţi.

Lama săbiei trecu pe lângă urechea lui, la douăzeci de metri pe terasă, tăind pasărea moartă în două şi lăsând o dâră lungă şi fumegândă pe dale. Silk se cutremură.

— În numele dragostei lui Pas, ai grijă!

Hyacinth se răsuci în paşi de dans şi apăsă demonul din nou. Scânteind prin cameră ca aerul fierbinte al verii, discontinuitatea nelimitată a săbiei bâzâia a moarte, divizând universul, despicând draperiile ca un tăiş şi făcând să cadă o bucată lungă de perete şi pervaz la picioarele lui Silk.

— Acum n-ai de ales, îi spuse femeia şi porni spre el învârtind sabia şi despicând cu lama jumătate din aerul încăperii. Spune că vrei şi-ţi dau sabia înapoi.

Silk se năpusti pe fereastră. Lama vibrândă tăie pervazul de piatră din spatele lui. Dar gândul că pleca de lângă ea îi alungă toată spaima care-ar fi trebuit să-l cuprindă.

Dacă ar fi lovit cu capul de dale mai întâi, durerea ar fi fost mică. Dar trupul i se răsuci în aer. Avu un scurt moment de inconştienţa, trăit de boxerul pus în genunchi de lovitura adversarului. Zăcu lângă leşul despicat al păsării cu cap alb poate câteva secunde, poate câteva minute, auzind vocea femeii de la geam, dar neînţelegând nicio vorbă.

În cele din urmă, când încercă să se ridice în picioare, nu reuşi. Se târî vreo zece paşi de-a lungul peretelui şi împuşcă două feline încornorate pe care Mucor le numea lincşi, când o gardă în armură argintie îi luă pistolul din mână.

Trecură câteva minute bune până apărură servitori neînarmaţi, cu torţe, ca să ţină la distanţă lincşii care mârâiau. Supravegheaţi de un bărbat scund, cu barbă cenuşie ascuţită şi agitat, îl rostogoliră pe Silk pe o pătură şi-l duseră înapoi în vilă.

Capitolul 7

Târguiala

— Nu-i cine ştie ce, zise bărbatul agitat, dar e a mea cât îmi dă voie s-o păstrez.

„A mea” se referea la o cameră destul de mare şi plină de lucruri, în aripa de nord a vilei lui Blood. Cât vorbi, bărbatul scotoci într-un sertar.

Introduse o fiolă în butoiaşul unui pistol cu aspect bizar, împinse vârful printr-una din găurile din tunica lui Silk şi trase.

Silk simţi o durere ascuţită, ca şi cum l-ar fi înţepat o albină.

— Chestia asta ucide o grămadă de oameni, îl informă bărbatul aferat, aşa că ţi-o dau ca să văd dacă eşti şi tu printre ei. Dacă nu mori într-un minut sau două, îţi mai dau. Poţi să respiri?

Silk strânse din dinţi când durerea îi străpunse cotul, trase aer adânc în piept şi scutură din cap.

— Bine. De fapt, ţi-am dat doza minimă. N-o să te omoare nici dacă eşti sensibil la ea, dar o să se ocupe de zgârieturile alea adânci şi-o să te facă să-ţi fie destul de rău ca să-mi spui să nu-ţi mai dau alta.

Bărbatul se apleacă şi se uită în ochii lui.

— Mai trage o dată aer în piept şi pe urmă dă-l afară.

Silk îl ascultă.

— Cum te cheamă, Doctore?

— Nu folosim nume aici. Eşti în regulă. Întinde braţul.

Silk îl ridică şi simţi încă o împunsătură.

— Alungă durerea şi fereşte de infecţii.

Bărbatul aferat se lăsă pe vine, ridică pantalonii lui Silk şi împinse vârful puştii ciudate în gambă.

— N-a mers de data asta, îi spuse Silk.

— Ba da numai că n-ai simţit. Acum putem scoate pantoful.

— Numele meu e Patera Silk.

Bărbatul scund şi împopoţonat înălţă ochii spre el.

— Doctor Crane[15]. Poţi să râzi. Chiar eşti augur? Aşa spunea Musk.

Silk confirmă înclinând din cap.

---

[15] Cocor.

— Şi ai sărit de pe fereastra de la etajul al doilea? Să nu mai faci asta. – Doctorul Crane desfăcu şireturile şi-i scoase pantoful. – Mama spera să fiu înalt, vezi tu. Ea era înaltă şi-i plăceau bărbaţii înalţi. Tata era scund.

— Înţeleg, rosti Silk.

— Mă îndoiesc.

Doctorul se aplecă asupra piciorului său. Prin părul cărunt se ghicea scalpul roz.

— O să tai ciorapul. Dacă-l trag, risc să-ţi fac rău. – Scoase o foarfecă lucioasă, exact ca aceea găsită de Silk în baia lui Hyacinth. – E moartă şi ea, şi tata, aşa că nu mai contează dacă sunt înalt sau nu. – Ciorapul distrus căzu la o parte. – Vrei să vezi cum arăta tata?

Era uimit că nu simţea nicio durere, dar ameţit de bucurie.

— Mi-ar plăcea foarte mult. Dacă vrei să mi-l arăţi, reuşi să adauge.

— N-am de-ales. Îl ai în faţa ochilor, arăt exact ca el. Genele noastre, nu numele sunt cele care ne fac să fim ceea ce suntem.

— E voia zeilor. – Silk văzu că micuţul doctor îi palpa umflătura de la glezna dreaptă, dar nu simţea nimic. – Mama ta era înaltă; dacă ai fi şi tu la fel, ai spune că semeni cu ea.

— Te doare?

Silk scutură din cap.

— Nu semăn deloc cu mama, ea era mică şi brunetă. Habar n-am cum arăta tatăl meu, dar ştiu că sunt omul pe care un anumit zeu l-a dorit aşa dinainte de a mă naşte.

— Mama ta e moartă?

— Da. A plecat în Mainframe cu o lună înainte de numirea mea.

— Ai ochi albaştri. Eşti a doua – nu, a treia persoană – cu ochi albaştri pe care o văd. Păcat că nu ţi-ai cunoscut tatăl. Mi-ar fi plăcut să-l văd. Încearcă să te ridici.

Silk reuşi să se ridice în picioare.

— Bine. O să te iau de braţ. Vreau să te urci pe masa de-acolo. Ai o ruptură curată, cel puţin aşa arată. O s-o pun la loc şi-o să pun ghips pe ea.

Nu aveau de gând să-l omoare, îşi zise Silk bucuros. Nu aveau de gând să-l omoare, deci mai avea o şansă de a salva manteionul.

Blood era uşor ameţit de băutură. Din cauza asta, Silk îl

invidia aproape la fel de tare ca pentru faptul că deţinea manteionul. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Blood îi spuse:

— Nu ţi-a adus nimeni nimic, Patera? Musk, spune-le să-i aducă de băut.

Tânărul atrăgător înclină din cap şi se furişă afară din cameră. Silk se simţi automat mai bine.

— Avem şi alte remedii, Patera. Nu cred că le foloseşti.

— Doctorul tău mi-a dat deja un medicament ca să-mi treacă durerea. Mă îndoiesc că ar fi înţelept să-l amestec cu altceva.

Simţea din nou durere, dar nu avea de gând să-i arate lui Blood.

— Spui drept. – În scaunul roşu mare, de piele, Blood se apleca înainte. O clipă, Silk avu impresia că e gata să cadă. – Ia-o uşor în toate – ăsta e mottoul meu. Dintotdeauna. Chiar şi cu iluminarea aia a ta, cel mai bine e s-o iei uşor.

Silk scutură din cap.

— În ciuda celor ce mi s-au întâmplat, nu sunt de acord.

— Ce-i asta? – Cu un rânjet larg, Blood se prefăcu şocat. – Iluminarea te-a făcut să vii aici şi să intri în casa mea ca un hoţ? Nu, nu, Patera. Nu încerca să mă convingi de asta. Lăcomia e de vină, cea pentru care m-ai ocărî şi tu pe mine. Sibila ta de tinichea ţi-a spus că am cumpărat locul. Aşa e, şi am făcut-o perfect legal. Deci te-ai gândit că am eu nişte lucruri pe care merită să mi le iei. Nu-mi spune. Sunt şi eu vulpe bătrână.

— Am venit aici să fur manteionul nostru înapoi de la tine, rosti Silk. Merită, să ştii. L-ai cumpărat legal, iar eu am intenţionat să ţi-l iau înapoi, dacă puteam, în orice fel.

Blood scuipă, se uită în jur după băutură şi, văzând paharul gol, îl aruncă pe covor.

— Ce-ai crezut, c-o să reuşeşti să şuteşti titlul ăla de proprietate jerpelit dintre hârtiile mele? N-ai fi rezolvat nimic. Musk e cumpărătorul pe hârtie. N-ar avea de făcut decât să plătească vreo două carduri pentru încă un exemplar.

— Voiam să te oblig să-l mi-l dai înapoi cu semnătură. Aveam de gând să mă ascund în dormitorul tău şi să te ameninţ cu moartea dacă nu faci exact ce-ţi spun.

Uşa se deschise. Musk apăru urmat de un valet în livrea, cu o tavă în mână, care aşeză tava pe o măsuţă cu modele încruntate de lângă cotul lui Silk.

— Mai doriţi ceva, domnule?

Silk luă paharul drept cu băutură albicioasă de pe tavă şi

sorbi.

— Nu, mulţumesc. Mulţumesc foarte mult, Musk.

Servitorul plecă. Musk scoase un zâmbet amar.

— Treaba devine interesantă, spuse Blood aplecat în faţă, cu faţa mai roşie decât altădată. Chiar m-ai fi omorât, Patera?

Convins că n-ar fi făcut-o, Silk ştia sigur că nu va fi crezut.

— Speram să nu fie necesar.

— Pricep, pricep. Şi nu ţi-a trecut prin cap c-o să urlu după Gărzile Oraşului în secunda în care-ai fi plecat? Că nici n-ar fi trebuit să mă folosesc de proprii mai oameni ca să te prind, pentru că Gărzile şi-ar fi făcut treaba singure?

Blood râse, iar Musk îşi ascunse zâmbetul cu palma.

Silk mai sorbi din băutură, întrebându-se dacă nu conţinea vreun drog. Dacă voia să-l drogheze, reflectă el, n-ar avea nevoie de subterfugii. În orice caz, era o băutură foarte tare. Cu sau fără drog, îi putea alunga durerea din gleznă. Înghiţi precaut. Băuse deja coniac în seara asta, cel primit de la Gib, dar parcă trecuse mult timp de atunci. Blood nu-l va taxa pentru băutură, orice altceva i-ar face. (Silk nu se atingea de nimic mai tare ca apa nici măcar o dată pe lună.)

— Ei, nu te-ai gândit la asta? – Blood pufni dezgustat. – Ştii, am câţiva oameni de-ai mei care nici ei nu gândesc mai mult ca tine, Patera.

Silk aşeză paharul pe tavă.

— Voiam să te pun să semnezi o mărturisire. Numai la asta am fost în stare să mă gândesc, deci asta am plănuit.

— Eu? Să mărturisesc ce?

— N-avea importanţă.

Oboseala îl cuprindea pe Silk ca o mantie. Nu bănuise vreodată că un scaun putea fi atât de confortabil. Ar fi fost în stare să doarmă în el zile întregi.

— O conspiraţie pentru a răsturna Ayuntamiento, poate. Ceva asemănător. – Amintindu-şi de momentele stânjenitoare din timpul orelor, trase aer adânc în piept ca să nu caşte; graţie licorii vrăjite din pahar, pulsaţia slabă din gleznă dispăruse undeva dincolo de graniţele dantelate cele mai îndepărtate ale tărâmurilor vironeze. – Aş fi dat mărturia unuia dintre… unui alt augur pe care-l cunosc bine. Aş fi sigilat-o şi l-aş fi pus să-mi promită că o să-o dea la Juzgado dacă mi se întâmplă ceva. Aşa ceva.

— Nu-i rău.

Blood luă pistolul lui Hyacinth de la Silk, îi trase piedica şi ochi cu grijă spre pieptul augurului. Musk se încruntă şi-i puse mâna pe braţ.

— Nu te teme, chicoti Blood, n-am vrut decât să văd cum s-ar fi purtat în locul meu. Nu se arată prea afectat.

Gura micuţă dar ameninţătoare a pistolului se răsuci spre dreapta şi scuipă. Paharul drept explodă, iar cioburile şi lichidul usturător se revărsară asupra lui Silk.

Le îndepărtă cu degetele.

— Ce vrei să semnez? O fac cu plăcere. Dă-mi hârtia.

— Nu ştiu.

Blood lăsă pistolul placat cu aur pe suportul paharului său.

— Ce bunuri ai, Patera?

— Două sertare cu haine şi trei cărţi. Nu, două. Exemplarul meu din scrieri l-am vândut. Mătăniile – le am aici, ţi le dau pe loc, dacă vrei. Vechiul meu penar, dar e în roba din camera femeii aceleia. Poţi pune pe cineva s-o aducă şi voi mărturisi că m-am urcat pe acoperişul casei tale, am pătruns în ea fără permisiune. Îţi şi dau şi penarul.

— N-am nevoie de mărturisirea ta, Patera, spuse Blood scuturând din cap. Te am pe tine.

— Cum vrei. – Silk îşi imagină dormitorul său de deasupra bucătăriei din prezbiteriu. – Gammadionul lui Pas. E de oţel, desigur, dar lanţul e din argint şi precis e valoros. Mai am şi un vechi altar portabil care-a fost al lui Patera Pike. L-am aşezat pe masă, deci pot spune că e al meu acum. Mai e şi un triptic frumos, o lampă policoloră, pânza de ofertoriu şi alte obiecte, toate într-o casetă din lemn de tek. Le vrei? Sperasem — în naivitatea mea, fireşte – să le las urmaşului meu.

Blood făcu un gest de dispreţ la adresa tripticului.

— Cum ai intrat pe poartă?

— N-am intrat pe-acolo. Am tăiat o creangă din pădure şi-am legat-o de funia asta. Silk arătă spre talie. Am aruncat creanga pe ţepuşele zidului şi m-am urcat cu ajutorul funiei.

— Va trebui să luăm măsuri, spuse Blood, aruncându-i lui Musk o privire semnificativă. Spui c-ai fost pe acoperiş. Deci tu l-ai omorât pe Hierax.

Silk se îndreptă de spate, ca şi cum ar fi fost trezit din somn brusc.

— I-ai dat numele unui zeu?

— Nu eu, Musk. De ce nu?

— Era un vultur grifon, vorbi Musk cu glas scăzut, o pasăre de munte. Foarte frumoasă. Credeam că-l pot învăţa să omoare pentru el.

— Dar n-a avut noroc, continuă Blood. Musk s-a supărat pe el şi-avea de gând să-l taie cu cuţitul. Musk are coliviile în spate.

Silk înclină din cap politicos. Patera Pike îi spusese odată că nu te puteai lua după înfăţişarea unui om ca să ştii ce-i place; studiindu-l pe Musk, Silk se hotărî că nu acordase inteligenţei lui Pike respectul pe care-l meritase.

— Am zis că dacă nu-i trebuie, să mi-l de mie, reluă Blood, să-l ţin pe acoperiş, ca animal de casă.

— Înţeleg, interveni Silk. I-ai tăiat aripile.

— L-am pus pe unul dintre ajutoarele lui Musk s-o facă, explică Blood. Ca să nu zboare. Oricum, nici măcar nu vâna.

Silk înclină din cap, mai mult pentru sine.

— Dar m-a atacat, cred că din cauză că am luat bucata de piele. Eram lângă parapet şi, în agitaţia momentului – n-o să-i spun Hierax, Hierax e un nume sfânt – a uitat că nu mai poate zbura.

Blood se întinse după pistol.

— Vrei să spui că eu l-am omorât. Asta-i o minciună sfruntată! Tu l-ai omorât.

— A murit dintr-un accident, când se lupta cu mine; dar se poate spune că eu l-am omorât, dacă-ţi convine, pentru că eu exact asta încercam.

— Şi ai furat pistolul de la Hyacinth înainte să te ameninţe cu sabia şi să sari pe fereastră. Trebuie să fie vreo treizeci de coţi până jos. De ce n-ai împuşcat-o?

— Tu ai fi făcut-o, în locul meu?

— Da, chicoti Blood, şi-aş fi dat-o de mâncare păsărilor lui Musk.

— Ceea ce ţi-am făcut eu ţie e cu siguranţă mai rău decât ce mi-a făcut Hyacinth mie; nu mai spun nimic despre ce aveam de gând să-ţi fac. O să mă împuşti?

Dacă făcea o fandare, decise Silk, ar putea smulge pistolul de la Blood, în ciuda piciorului rănit; cu ţeava la tâmpla lui Blood, l-ar fi obligat să-i dea drumul. Se pregăti, calculând distanţa şi se aşeză pe marginea scaunului.

— Foarte posibil, Patera, foarte posibil. – Blood se jucă cu arma, răsucind-o şi cântărind-o în palmă. Se trezise din beţie. – Înţelegi, cel puţin aşa sper, că noi nu am comis nicio infracţiune,

niciunul din noi. Nici eu, nici Musk, niciunul din oamenii mei.

Silk vru să vorbească, dar se răzgândi.

— Crezi că ştii ceva? Bine. Spune-mi dacă greşesc. Ai stat de vorbă cu Hy, deci crezi că e o târfă. Unul dintre invitaţii noştri de aseară i-a dat sabia. Un cadou serios, potrivit pentru un consilier. Poate că s-a mai lăudat şi cu alte cadouri. Am pus punctul pe *i?*

Silk înclină din cap prudent, cu ochii la pistol.

— Avusese mai mulţi... vizitatori.

— Uită-te la el cum roşeşte, Musk, chicoti Blood. Ştiu, Patera. Numai că n-au plătit şi în faţa legii asta contează. Erau invitaţii mei, iar Hy e şi ea musafiră la mine în casă. Deci dacă ea vrea să ofere cuiva distracţie, e treaba ei şi a mea, în niciun caz a ta. Ai venit aici să-ţi recuperezi manteionul, zici. Păi, noi nu ţi l-am luat. – Blood îşi sublinie vorbele îndreptând pistolul spre faţa lui Silk. – Dacă e să vorbim despre ce e ilegal, să vorbim şi despre ce e legal. Iar legal, tu nu l-ai deţinut niciodată. A aparţinut Capitoliului, aşa scrie în actul meu. E corect?

Silk confirmă cu o înclinare a capului.

— Iar oraşul l-a luat de la Capitoliu ca să acopere taxele neplătite. Nu de la tine, pentru că n-a fost niciodată proprietatea ta. Asta a fost săptămâna trecută, cred. Totul s-a făcut cum trebuie. A fost anunţat Capitoliul, şi aşa mai departe. Nu ţi s-a spus?

— Nu. – Silk oftă şi se relaxă forţat. – Ştiam că se poate întâmpla şi chiar am avertizat Capitoliul. Dar nu am fost informat de cele petrecute.

— Atunci ar trebui să-ţi spună şi varianta lor, Patera, şi sper c-o vor face. Dar asta nu are nicio legătură cu Musk şi cu mine. Musk a cumpărat manteionul tău de la oraş, iar tranzacţia a fost perfect legală. A acţionat în numele meu, cu banii mei, dar nici aici nu e nimic ilegal. E o afacere între mine şi el. Am plătit treisprezece mii de carduri, plus taxele. N-am furat nimic. Nu ţi-am făcut rău nici ţie, nici altcuiva, nu-i aşa?

— O să faci rău întregului cartier, câtorva mii de familii sărace, dacă închizi manteionul.

— Pot să meargă în altă parte dacă vor. Depinde de Capitoliu, oricum, după părerea mea. – Făcu semn cu pistolul spre umflăturile de pe pieptul lui Silk. – Te-ai rănit, nimeni nu zice că nu. Dar ai păţit-o în timp ce te luptai cu pasărea mea şi sărind de pe fereastră. Hy n-a făcut decât să se apere cu sabia, lucru pe care are tot dreptul din spirală să-l facă. Sper că n-ai de gând să

ciripeşti.

— Să ciripesc?

— Să-ţi dai drumul la gură în stânga şi-n dreapta.

— A, înţeleg. Nu, sigur că nu.

— Asta-i bine. Mă bucur că eşti rezonabil. Gândeşte-te puţin. Ai pătruns în casa mea sperând să-mi furi o proprietate – e-a lui Musk, dar tu nu ştiai. Ai recunoscut asta faţă de Musk şi faţă de mine, iar noi suntem gata s-o spunem sub jurământ, în faţa judecătorului, dacă trebuie.

Silk zâmbi; parcă trecuse prea multă vreme de când zâmbise ultima dată.

— N-ai de gând să pui pe cineva să mă omoare, nu-i aşa, Blood? Nu vrei să-ţi asumi riscul.

Blood puse degetul pe trăgaciul pistolului.

— Dacă mai vorbeşti aşa, s-ar putea s-o fac.

— Nu te cred. Ai pune pe altcineva, poate pe Musk. Dar nici asta n-o s-o faci. Încerci să mă sperii înainte de a-mi da drumul.

Blood se uită la Musk care înclină din cap şi merse în spatele scaunului lui Silk. Augurul îi simţi degetele frecând-i urechile.

— Dacă mai vorbeşti cu mine ca până acum, Patera, o să ai de suferit. N-o să ai urme, dar n-o să-ţi placă deloc. Musk a mai făcut aşa ceva. E foarte priceput.

— Nu unui augur. Cei care fac rău unui augur în orice fel vor suferi pedeapsa zeilor.

Durerea veni brusc, ca o lovitură neaşteptată, şi atât de ascuţită încât îi tăie respiraţia într-o explozie de agonie; parcă i-ar fi zdrobit cineva capul.

— Există nişte locuri după ureche, îi explică Blood, pe care Musk le împunge cu încheieturile degetelor.

Încercând să respire, cu mâinile pe mastoide, Silk nici măcar nu putu înclina din cap.

— Putem să repetăm de câte ori e nevoie, continuă Blood. Şi, dacă în cele din urmă renunţăm şi mergem la culcare, o luăm de la început mâine dimineaţă.

Ceaţa roşie de pe ochii lui Silk începu să se ridice.

— Nu trebuie să-mi explici în ce situaţie mă aflu, reuşi el să rostească.

— Poate că nu. Dar o fac de câte ori am chef. Deci, ca să continui… Ai dreptate, nu te omorâm dacă nu suntem obligaţi, din trei sau patru motive, toate foarte serioase. Mai întâi, eşti augur. A trecut multă vreme de când zeii s-au milostivit să-şi

îndrepte ochii asupra Vironului, dacă au făcut-o vreodată. Eu personal nu cred în ei. Cred doar că există oameni ca tine, care obţin tot ce vor fără să muncească. Dar Capitoliul are grijă de tine şi dacă scapă vorba că ţi-am făcut felul – simple discuţii, nu se poate dovedi nimic altceva – oamenii o să-nceapă să se-agite şi asta strică afacerilor.

— Atunci înseamnă că n-o să mor degeaba, rosti Silk şi simţi imediat degetele lui Musk după urechi.

Blood scutură din cap şi durerea încetă, la limita suportabilului.

— Atunci şi noi ţi-am cumpărat manteionul ca să se gândească cineva la noi. Ai spus cuiva că vii aici?

Gata. Silk era pregătit să mintă la nevoie, dar prefera eschivarea.

— Te referi la vreuna din sibilele noastre? Nu, nu le-am spus niciuneia.

Blood înclină din cap, alungând pericolul care-i păştea pe Silk.

— Oricum, ai putea atrage atenţia şi nu ştiu cine te-a văzut. De exemplu, Hy, care a şi stat de vorbă cu tine. Probabil ştie şi cum te cheamă.

Silk nu mai ţinea minte dacă-şi spusese numele femeii, dar vorbi:

— Da, ştie. N-ai încredere în ea? E soţia ta.

Musk râse înfundat în spatele lui. Blood scoase un răcnet lovindu-se cu mâna liberă peste coapsă.

Silk înălţă din umeri.

— Unul din servitorii tăi i-a spus „stăpâna mea” când a vorbit despre ea. M-a luat drept un invitat de-al tău, fireşte.

Blood se şterse la ochi.

— Îmi place de ea, Patera, e cea mai frumoasă târfă din Viron, ceea ce o face o marfă valoroasă. Dar în ce priveşte altceva… – Blood alungă subiectul scuturând din mână. – Eu voiam să spun că aş prefera să te ştiu de prieten.

Căutând expresia lui Silk, râse din nou. Augurul se strădui să vorbească pe un ton normal:

— Prietenia mea e uşor de câştigat.

Aşa suna conversaţia pe care şi-o imaginase când spionase vila de pe zid; îşi căută înnebunit cuvintele pe care le tot repetase atunci.

— Dă manteionul înapoi Capitoliului şi te voi binecuvânta pentru restul vieţii mele.

O picătură de sudoare îi alunecă de pe frunte în ochi. Pentru ca Musk să nu creadă că vrea să scoată vreo armă, o şterse cu mâneca.

— Asta nu mi-e foarte uşor să accept, Patera. Am dat treisprezece mii de carduri pentru locul tău şi n-aş mai vedea nimic înapoi. Dar m-am gândit la o cale de a ne împrieteni şi care-mi va aduce bani în buzunar, ceea ce întotdeauna mi-a plăcut. Eşti un hoţ de rând. Ai recunoscut tu însuţi. Ei bine, şi eu sunt la fel. – Blood se ridică de pe scaun, se întinse şi admiră mobila luxoasă din încăpere. – Atunci de ce doi oameni la fel să se poarte ca doi duşmani care încearcă să se înjunghie unul pe altul pe la spate?

Musk mângâie părul lui Silk; augurul se simţi murdar şi strigă:

— Termină!

Musk îl ascultă.

— Eşti un bărbat curajos, Patera, şi plin de resurse.

Blood se deplasă prin cameră ca să studieze un tablou cenuşiu-auriu al lui Pas condamnând spiritele pierdute, cu un cap palid de furie şi cu gura celuilalt rostind sentinţa.

— Dacă aş fi fost în locul tău, n-aş fi strigat la Musk. Dar tu ai strigat şi ai scăpat teafăr. Eşti tânăr, eşti puternic şi ai două avantaje care nouă ne lipsesc. Faptul că eşti augur şi nimeni nu suspectează un augur, apoi că eşti bine educat, mai bine decât mine, de ce să nu recunosc? Acuma spune-mi, ca de la hoţ la hoţ, nu te-ai gândit, în adâncul sufletului, că nu e frumos să furi din proprietatea mea?

— Ba da, fireşte. – Silk se opri să-şi pună ordine în gânduri. – Dar sunt momente când trebuie să alegi între rele. Tu eşti un om bogat; fără manteionul meu, tot aşa vei rămâne. Dar, fără el, sute de familii din cartierul nostru – deja sărace – ar fi şi mai sărace. Cred că e un argument convingător.

Silk aşteptă să-l copleşească durerea provocată de încheieturile lui Musk. Nu simţi nimic, aşa că adăugă:

— Ai propus să ne vorbim ca de la hoţ la hoţ, iar eu am presupus că vrei să vorbim deschis. Ca să fiu sincer, mi se pare la fel de convingător acum.

— Sigur că ţi se pare, Patera, rosti Blood întorcându-se spre el. Mă mir că n-ai venit cu un motiv la fel de trainic ca s-o împuşti pe Hy. Zeii ăştia ai tăi au făcut rău de multe ori, nu-i aşa?

— Da, dar numai la suprafaţă. Ei ne sunt superiori şi se comportă cum consideră potrivit, aşa cum şi tu ai tăiat aripile

păsării fără să te consideri vinovat cu nimic. Eu nu sunt superior lui Hyacinth.

— Eşti singurul bărbat de pe pământ de părerea asta, chicoti Blood. Te las pe tine să te ocupi de morală, la urma urmei, e treaba ta. A mea e să fac afaceri, iar noi acum discutăm o mică afacere. Am plătit oraşului treisprezece mii pentru manteionul tău. Cât crezi că merită în realitate?

Silk se gândi la chipurile tinere ale copiilor din palestra şi cele obosite, dar fericite, ale mamelor; la fumul dulceag al sacrificiului, înălţându-se de pe altar prin uşa din acoperiş, care deschidea calea către zei.

— În bani? E nepreţuit.

— Exact. – Blood se uită la pistolul din mână şi-l puse în buzunarul pantalonilor brodaţi. – Aşa crezi şi de asta ai venit ai aici, deşi ştiai că s-ar putea să mori. Apropo, să ştii că nu eşti primul care încearcă să-mi intre în casă, dar eşti primul care a reuşit.

— Halal consolare.

— Aşa că te admir şi cred că putem face o mică afacere împreună. Pe piaţa liberă, Patera, locul tău valorează exact: treisprezece mii de carduri, nici un bit mai mult, nici unul mai puţin. Ştim asta, pentru că a fost scos pe piaţă acum câteva zile şi cu treisprezece mii a fost cumpărat. Deci ăsta-i preţul afaceriştilor. Înţelegi, ce-ţi spun?

Silk încuviinţă înclinând din cap.

— Mi-am făcut planuri cu manteionul tău, normal. Planuri profitabile. Dar nu e singurul loc bun, aşa că uite ce-ţi propun: Zici că e nepreţuit. Asta înseamnă o groază de bani. – Blood îşi linse buzele şi miji ochii, fixându-l. – Deci, ca un om care obţine profit cinstit fără să stoarcă de bani pe cineva, eu zic să ne întâlnim la jumătate. Îmi dai de două ori cât am plătit şi-ţi vând manteionul înapoi.

Silk vru să vorbească, dar Blood ridică mâna:

— Hai să punem treaba la punct, ca doi hoţi straşnici ce suntem. Ţi-l vând pe douăzeci şi şase de mii de carduri cu totul, iar eu plătesc toate costurile. Fără şmecherii, fără împărţirea proprietăţii. Primeşti tot ce am.

Silk, care-şi făcuse speranţe tot mai mari cu fiecare cuvânt, se dezumflă. Oare Blood chiar îşi închipuia că era bogat? Existau laici care credeau că toţi augurii sunt avuţi.

— Ţi-am spus ce am, îi zise el. Toate bunurile mele la un loc

nu fac două sute de carduri. Averea mamei mele valora mult mai puţin decât douăzeci şi şase de mii de carduri. A luat-o Capitoliul pe toată când am depus jurământul.

— Sunt cam ameţit, zâmbi Blood. Mai vrei un pahar?

Silk îl refuză scuturând din cap.

— Eu da.

După ce plecă Musk, Blood se aşeză din nou.

— Ştiu că n-ai douăzeci şi şase de mii, nici mai puţin. Nu iau drept bun tot ce mi-ai spus, dar dacă ai avea măcar câteva mii, n-ai locui pe strada Soarelui. Păi, cine spune că, dacă eşti sărac, trebuie să rămâi aşa? N-ai spune despre mine că am fost sărac dacă te uiţi acum la mine, dar să ştii că am fost.

— Te cred.

— Şi mă dispreţuieşti pentru asta, constată Blood, iar zâmbetul îi dispăru de pe buze. Poate de-asta ţi-a fost mai uşor.

— Nu. Mi-a fost foarte greu. Nu vii niciodată la sacrificiile noastre de la manteion – să ştii că vin destul de mulţi hoţi – dar am încercat să jefuiesc pe cineva de-al nostru, deşi în adâncul sufletului ştiam şi mă uram.

Râsul lui Blood nu promitea nici bună dispoziţie, nici prietenie.

— Dar tot ai făcut-o.

— După cum vezi.

— Văd mai mult decât crezi, Patera. Văd mai multe decât tine. Văd că ai vrut să mă furi şi că aproape ai reuşit. Acum un minut mi-ai spus că mă crezi foarte bogat, atât de bogat că n-aş simţi lipsa celor patru clădiri de pe strada Soarelui. Crezi că sunt cel mai bogat om din Viron?

— Nu.

— Nu ce?

Silk ridică din umeri.

— Nici când am stat de vorbă pe stradă n-am crezut că eşti cel mai avut om din oraş, deşi n-am idee cine poate fi acesta. M-am gândit doar că eşti bogat, şi eşti, evident.

— Păi, nu sunt cel mai bogat, declară Blood, şi nici cel mai ticălos. Sunt alţii, mulţi la număr, mai avuţi ca mine şi mai ticăloşiţi, dar niciunul nu-i aşa de aproape de Ayuntamiento ca mine. Să ţii minte lucrul ăsta, fie că-l crezi, fie că nu.

Silk nu răspunse, nici pe faţa lui nu se citi că auzise vorbele lui Blood.

— Deci, dacă vrei manteionul înapoi, de ce să nu-l obţii de la ei? Costă douăzeci şi şase de mii, cum ţi-am spus. Atât valorează

pentru mine. E al lor cât e şi al meu, iar cu ei o să-ţi fie mai uşor. Mă asculţi, Patera?

Silk dădu din cap şovăielnic.

Musk deschise uşa şi intră în faţa valetului. De data asta, pe tavă erau două pahare. Unul îl luă Blood, pe celălalt i-l oferi valetul lui Silk:

— Patera Silk?

Probabil că toată lumea din casă ştia deja că fusese prins, îşi zise augurul; se pare că ştiau şi cine era.

— Da, spuse el.

Nu avea niciun rost să nege.

Cu o expresie pe care Silk nu reuşi s-o descifreze, valetul se aplecă adânc şi întinse tava.

— Mi-am luat libertatea de-a o prepara. Musk mi-a spus că am voie. Dacă vreţi să-mi faceţi o favoare şi s-o acceptaţi…

Silk luă băutura, zâmbi şi spuse:

— Mulţumesc, fiule. Foarte frumos din partea ta.

Chipul valetului radie preţ de o clipă.

— Dacă te saltă, reluă Blood când acesta părăsi încăperea, nu te cunosc. Nu te-am văzut niciodată şi n-am sugerat nimic din cele spuse nimănui. Aşa trebuie să se întâmple lucrurile.

— Bineînţeles. Dar acum, în noaptea asta, îmi sugerezi să fur bani ca să-mi recuperez manteionul. Să intru în casele altora ca să fur, eu, un augur, aşa cum am intrat în a ta.

Blood sorbi din băutură.

— Spun doar că, dacă vrei manteionul înapoi, ţi-l vând, atâta tot. E treaba ta cum faci rost de bani. Crezi că oraşul m-a întrebat de unde am avut banii?

— E o soluţie funcţională, recunoscu Silk, singura propusă până acum.

Musk îi trimise un rânjet.

— Medicul tău mi-a spus că am glezna dreaptă ruptă. Mă tem c-o să treacă ceva timp până se va vindeca.

— Nu-ţi pot da prea mult timp, Patera, spuse Blood, ridicând privirea deasupra paharului. Numai puţin, cât să dai câteva lovituri. Doar atât.

— Înţeleg. – Silk îşi mângâie obrazul. – Dar tot îmi vei da un timp, trebuie s-o faci. Dar ce se va întâmpla cu manteionul meu în vremea asta?

— E al meu, Patera. Îl conduci ca până acum, dar spui cui vrea să ştie că el îmi aparţine. E-al meu, aşa să spui.

— Aş putea spune că ne-ai plătit taxele, sugeră Silk, cum ai şi făcut-o. Şi că ne laşi să-i servim pe zei în continuare, ca un act de pietate.

Era o minciună care spera să devină adevăr.

— Bine. Dar orice cumperi peste cheltuieli e al meu şi trebuie să-mi aduci registrele de câte ori le cer. Altfel nu facem târgul. De cât timp ai nevoie?

Silk stătu pe gânduri, nesigur că va fi capabil să ducă la capăt jafurile la care-i obliga Blood.

— Un an, încercă el. Se pot întâmpla multe într-un an.

— Foarte amuzant. Pun pariu c-o să urle când aduci un berbec de Ziua Scyllei. Trei săptămâni, o, la naiba, o lună, fie. Atât. O să ţi se vindece glezna într-o lună?

— Nu ştiu. – Silk încercă să-şi mute piciorul ca înainte de a-l avea imobilizat în ghips. – Nu cred.

Blood pufni:

— Musk, du-te şi adu-l pe Crane.

— Întotdeauna ai un doctor în casă? întrebă Silk, când uşa se închise în spatele lui Musk.

— Încerc. – Blood puse paharul de-o parte. – Am avut un bărbat un an de zile care nu s-a prea descurcat, pe urmă un neurochirurg care n-a stat decât vreo două luni. După aceea am fost nevoit să caut destul de mult până l-am găsit pe Crane. E aici de… Blood se opri să socotească… de aproape patru ani. Are grijă de oamenii mei, normal, şi merge în oraş de trei ori pe săptămână, la fetele de acolo. E comod şi cheltui mai puţin.

— Sunt mirat că un medic priceput…

— Ar lucra pentru mine, îngrijindu-se de târfele mele?

Blood căscă.

— Dacă te-ai fi dus la doctor în oraş să-ţi vadă glezna, l-ai fi plătit?

— Imediat ce-aş fi avut cu ce, da.

— Adică niciodată, mai degrabă. Lucrând pentru mine, primeşte salariu regulat. Nu trebuie să facă muncă de caritate şi fetele îi dau bacşiş uneori, dacă se-ntâmplă să aibă mai mulţi bani.

Bărbatul scund şi împopoţonat sosi peste câteva clipe, introdus de Musk. Silk văzuse o poză cu o pasăre asemănătoare cu un cocor nu demult. Deşi nu-şi mai amintea unde, îi veni în minte acum, odată cu autoironia lui Crane. Doctoraşul nu semăna deloc cu pasărea înaltă, aşa cum nici el nu avea nimic

din strălucirea materialului al cărui nume i-l dăduse mama sa.

Blood făcu un gest spre Silk.

— Tu l-ai dres. Cât îi trebuie să se facă bine?

Doctoraşul se mângâie pe barbă.

— Ce înţelegeţi prin bine, domnule? Să meargă fără cârje?

— Să poată fugi repede, răspunse Blood, după o clipă de gândire.

— Cât timp îi trebuie?

— E greu de spus. Depinde foarte mult de ereditate – nu cred că ştie nimic folositor despre asta – şi de condiţia lui fizică. Cel puţin e tânăr, deci putea fi mai rău. – Se întoarse spre Silk. – Stai cu spatele drept, tinere. Vreau să te ascult din nou, acum că ai avut ocazia să te linişteşti.

Doctorul ridică tunica ruptă a lui Silk, îi puse urechea pe piept şi-l bătu pe spate. La a treia lovitură, Silk simţi ceva tare şi rece alunecând în cingătoare, în spatele funiei din păr de cal.

— Ar fi trebuit să-mi aduc instrumentele. Tuşeşte, te rog.

Ros de curiozitate, Silk tuşi, primind încă o lovitură în spate.

— Bine. Încă o dată, mai tare. Din plămâni.

Silk tuşi cât de profund putu.

— Excelent. – Doctorul lăsă tunica lui Silk să cadă la loc. – Într-adevăr, excelent. Eşti un exemplar pe cinste, tinere, un exemplu pentru Viron. – Timbrul vocii i se schimbă aproape imperceptibil. – Cineva acolo sus te iubeşte. – Ridică un deget în joacă spre tavanul cu desene complicate, pe care Molpe se întrecea la biliard cu Phaea. – Vreo zeiţă îndrăgostită, presupun.

Silk se lăsă pe spate în scaun, deşi obiectul dur îl deranja foarte tare.

— Dacă asta înseamnă că stăpânul tău îmi acordă mai puţin timp, n-aş zice că sunt în graţiile lor, fiule.

Doctorul Crane zâmbi.

— În cazul ăsta, nu.

— Cât? – Blood trânti paharul pe suportul de lângă scaun. – Cât ţine până se face aşa acum era înainte de a rupe?

— Între cinci şi şapte săptămâni, zic eu. Ar putea fugi mai devreme, dacă glezna e prinsă bine la loc. Asta presupune odihnă şi tratament medical între timp, stimulente sonice ale osului rupt, şi altele.

Silk îşi drese glasul:

— Nu-mi permit tratamente scumpe, doctore. Doar să şchiopătez pe ici, pe colo şi să mă rog să se vindece.

— Nu poţi veni aici, îl informă Blood nervos. Asta intenţionai?

— N-ar fi posibil, domnule, să angajaţi un specialist în oraş… întrebă doctorul.

Blood îşi arătă iar dispreţul pufnind pe nas şi rostind:

— Ar fi trebuit să-l împuşcăm şi terminăm cu el. Pe scroafa lui Phaea, aş fi preferat să moară în cădere. Niciun specialist. O să te duci tu să-l vezi când ajungi în partea aia de oraş. Când e asta? De Ziua lui Sphigx şi a lui Hierax?

— Exact, iar mâine e ziua lui Sphigx. – Doctorul se uită la ceasul bogat ornamentat din partea cealaltă a camerei. – Ar fi trebuit să fiu deja în pat.

— O să-l vezi atunci, spuse Blood. Acum ieşi afară de-aici.

— Îmi pare foarte rău pentru neplăcerile pe care ţi le-am cauzat, îi spuse Silk doctorului. Dacă patronul tău mi-ar da puţin mai mult timp, n-ar fi necesare.

De la uşă, doctorul se întoarse şi-i făcu cu ochiul.

— O să facem un compromis, Patera, continuă Blood. Ai grijă, că mai mult de-atât n-ai să obţii de la mine. N-ai de gând să bei?

Simţind încheieturile lui Musk după urechi, Silk sorbi cu sârg.

— Peste o lună, începând de azi, o să-mi aduci o sumă mare. Ai auzit? Eu sunt ăla care hotărăsc dacă e mare când o văd. Dacă e, o scad din cele douăzeci şi şase de mii şi-ţi spun câtă vreme mai ai până vii cu restul. Dacă nu e, tu şi sibila aia de tinichea va trebui să spălaţi putina. – Se opri, strâmbându-se şi răsucind paharul în mână. – Mai locuieşte cineva acolo? Vreun alt augur?

— Mai sunt două sibile. Maytera Rose şi Maytera Mint. Pe Maytera Marble ai cunoscut-o, cred. Eu sunt singurul augur.

— Sibilele tale, mormăi Blood, o să vrea să vină aici ca să-mi ţină predici. Spune-le că n-o să treacă de poartă.

— O să le spun.

— Sunt sănătoase? Crane le-ar putea consulta când vine la tine, dacă au nevoie de doctor.

Silk îşi arătă bucuria:

— Eşti deosebit de amabil.

Găseşti întotdeauna în oameni şi o parte bună, îşi reaminti el, darul neobservat, dar mereu prezent, al lui Pas cel generos.

— Maytera Mint e sănătoasă, din câte ştiu eu. Maytera Rose o duce cât de bine te poţi aştepta, dar mă tem că e formată din proteze în cea mare parte.

— Braţe şi picioare digitale? Chestii de-astea? – Interesat, Blood se aplecă în faţă. – Nu prea mai există asemenea lucruri.

— Le-a primit cu nişte ani în urmă, înainte de a mă naşte eu. Suferea de o boală care presupunea amputarea. – Silk îşi zise c-ar fi trebuit să ştie mai multe despre povestea Mayterei Rose, a celor trei sibile, de fapt. – Pe atunci se găseau mai uşor, aşa spune ea.

— Câţi ani are?

— Nu sunt sigur. – Silk se mustră din nou în gând; ar fi trebuit să ştie. – Cred că scrie în fişele noastre. Pot să mă uit, dacă vrei, mi-ar face plăcere.

— Făceam pe politicosul. Probabil că are… nouăzeci, dacă e formată din tinichea. Mie câţi ani îmi dai, Patera?

— Mai mulţi decât arăţi, bănuiesc, se aventură Silk.

Ce răspuns l-ar flata pe Blood? N-ar fi bine să-i dea unul ridicol.

— Patruzeci şi cinci?

— Am patruzeci şi nouă. – Blood ridică paharul, toastând în batjocură. – Aproape cincizeci. – Degetele lui Musk tresăriră la vorbele lui Blood. Silk era convins că n-avea cum să ascundă minciuna lui Blood; avea cel puţin cinci ani mai mult. – Şi toate părţile corpului sunt ale mele, în afară de câţiva dinţi.

— Nu-ţi arăţi vârsta.

— Ascultă, Patera, ţi-aş putea spune… – Blood scutură din mâna, abandonând subiectul. – Nu contează. E târziu. Cât am zis? Într-o lună? Cinci mii?

— Ai spus o sumă mare, îi aminti Silk. Urma ca eu să-ţi aduc cât pot strânge, iar tu să hotărăşti dacă e destul. Aici trebuie să aduc banii?

— Da. Îi spui ochiului de la poartă cine eşti şi o să vină cineva să te aducă. Musk, cheamă un şofer să vină în faţă.

— Pentru mine? întrebă Silk. Mulţumesc. Mă temeam că trebuie să merg pe jos. Adică, n-aş fi putut, din cauza piciorului. Aş fi trebuit să mă rog de căruţe să mă ia.

— Pentru mine reprezinţi un profit de treisprezece mii de carduri, Patera, îi spuse Blood, rânjind. Trebuie să mă asigur că eşti îngrijit. Mai ştii ce-am spus referitor la sibile, că n-au voie să vină aici, să mă bată la cap? Rămâne valabil, dar spune-i celei mai în vârstă… Cum o cheamă?

— Maytera Rose, răspunse Silk.

— Ei. Spune-i că, dacă mai vrea un picior sau altceva şi are de unde să facă rost de parale, s-ar putea s-o ajut. Sau dacă are ceva de vânzare, poate te ajuta pe tine. N-o să primească mai

mult nicăieri.

— Mă tem că încep să mă repet tot mulţumindu-ţi. Dar trebuie să-ţi mulţumesc din nou, în numele Mayterei şi al meu.

— Las-o baltă. Pe piaţă se cer tot mai mult asemenea piese, chiar şi folosite, şi am pe cineva care le recondiţionează.

Capul dichisit al lui Musk apăru în pragul uşii.

— Plutitorul e gata.

Blood se ridică uşor clătinat.

— Poţi să mergi, Patera? Nu, sigur că nu, nu-i bine. Musk, adu-i un baston de-al meu. Nu dintre cele mai scumpe. Ţine-te de mine, Patera.

Blood îi întinse mâna. Silk se propti de ea, simţind-o moale şi neaşteptat de rece, şi se ridică în picioare, deranjat de obiectul pe care Crane i-l strecurase în cingătoare şi conştient că accepta ajutorul omului pe care intenţionase să-l jefuiască.

— Încă o dată, îţi mulţumesc, spuse el, strângând din dinţi la durerea ascuţită din gleznă.

În calitate de gazdă, Blood va vrea să-l conducă; dacă ar sta în spatele lui, i-ar vedea obiectul de sub tunică. Gândindu-se cu regret la tunica lăsată în dormitorul lui Hyacinth, slăbit pe jumătate de vină şi durere, Silk reuşi să rostească:

— Pot să mă proptesc de braţul tău? N-ar fi trebuit să beau aşa de mult.

Unul lângă altul, cei doi se îndreptară clătinat spre holul de la intrare. Prin uşile mari, duble, pătrundea noaptea. Dar în curând (aşa îşi închipui Silk) vor veni zorii cenuşii. Un plutitor aştepta pe aleea cu iarbă, cu acoperişul coborât. La volan stătea un şofer în uniformă. Cea mai aventuroasă noapte din viaţa lui se apropia de sfârşit.

Musk lovi ghipsul din jurul gleznei lui Silk cu un baston uzat, zâmbi la strâmbătura augurului, apoi i-l puse în mâna liberă. Silk îşi dădu seama că încă îl detesta, deşi începuse să-l placă pe stăpânul său.

— ... plutitorul o să te ducă până acolo, Patera, îl auzi pe Blood vorbind. Dacă spui cuiva despre mica noastră înţelegere, o anulez, nu uita. O sumă mare luna viitoare. Şi nu mă refer la câteva sute.

Şoferul în uniformă ieşise din vehicul ca să-l ajute. Peste un minut, Silk era aşezat comod pe bancheta largă, cu perne, din spatele şoferului, simţind din nou obiectul colţuros de la Crane în spate.

— Mulţumesc, îi repetă el lui Blood. Vă mulţumesc amândurora. (Spera ca Blood să creadă că se adresase lui şi lui Musk, deşi el se referise la el şi la şofer.) Vă sunt foarte recunoscător. Ai pomenit de înţelegerea noastră. Şi… şi aş fi şi mai recunoscător…

Făcu o încercare şi întinse mâna cu palma în sus.

— Ce mai e, pentru numele lui Phaea?

— Pistolul meu, te rog. Nu mi-e uşor să ţi-l cer, după câte ai făcut pentru mine, dar îl ai în buzunar. Dacă nu te mai temi că o să te împuşc, mi-l dai înapoi?

Blood îl privi cu ochi mari, tăcut.

— Vrei să-ţi dau câteva mii de carduri… Bănuiesc că la asta te-ai referit când ai spus o sumă mare. Câteva mii de carduri, când eu de-abia umblu. Cel puţin dă-mi arma înapoi, ca să am de ce mă folosi.

Blood chicoti, tuşi, apoi râse cu gura mare. Poate pentru că-l auzea prima oară în noaptea aceea în aer liber, i se păru că seamănă cu sunetul care se ridica, în serile liniştite, din abisurile Alambrerei. Îşi aminti, încă o dată, că bărbatul din faţa lui era şi el iubit de Pas.

— La naiba! Ar putea s-o facă, Musk. Chiar cred asta.

Blood scormoni în buzunar după pistolul mic şi-i trase piedica; douăzeci de gloanţe căzură ca o ploaie argintie pe iarba tunsă cu grijă.

Musk se aplecă spre Blood, pe care Silk îl auzi şoptind:

— Strada Lămpii.

Blood se lumină la faţă.

— Excelent. Ai dreptate. Ca întotdeauna.

Aruncă pistolul aurit în poala lui Silk.

— Ţine-l, Patera. Foloseşte-l sănătos. O să te taxăm puţin pentru el, totuşi. Vreau să te întâlneşti cu noi la ora unu, la casa galbenă de pe strada Lămpii. Vii?

— Cred că n-am de ales. Da, sigur, dacă vrei.

— Se numeşte *La Orchid*[16]. – Blood se aplecă peste portiera plutitorului. – E vizavi de patiserie. Ai auzit de exorcism? Ştii cum se face?

Silk înclină din cap prudent.

— Bine. Adu tot ce ai nevoie. Au fost probleme acolo… ăăă… toată vara. Un augur iluminat s-ar putea să fie tot ce trebuie. Ne

[16] Orhidee.

vedem acolo mâine.

— La revedere, rosti Silk.

Acoperişul pliabil se ridică fără zgomot din lateralele plutitorului când Blood şi Musk se dădură în spate. Când se închise, motorul bârâi înăbuşit.

Silk avea senzaţia că pluteşte cu adevărat, că erau înălţaţi şi purtaţi de un torent invizibil deasupra drumului verde, gata în orice clipă să fie se învârtiţi de curent, deşi nu se învârteau deloc.

Alunecau pe lângă copaci, garduri vii şi flori în culori aprinse. Iată fântâna splendidă a lui Blood, Scyilla cea Umedă extaziindu-se sub jeturile cristaline, dispărând brusc odată cu deschiderea porţii principale în faţa lor. Poarta se ridică, trasă de braţele telescopice strălucitoare ale talusului. Cu o plonjare scurtă, urmată de o zguduitură uşoară, plutitorul ieşi pe poartă, alunecând pe stradă ca o frunză uscată, navigând prin peisajul nocturn bizar, devenit lichid, lăsând în urmă un vârtej uriaş de praf galben-cenuşiu.

Tărâmurile cereşti încă mai străluceau deasupra capetelor lor, separate în două de arcul negru al umbrei. Mai departe, deasupra lor, ascunse, dar prezente, luceau miriadele de scântei de foc pe care i le revelase Intrusul şi ele ascundeau meleaguri care nu puteau fi cunoscute în niciun fel. Silk le conştientiză acum mai mult decât reuşise atunci, pe terenul de sport, în clipele petrecute în afara timpului: sfere de foc colorate, la capăt de infinit.

Mingea, singura pe care-o aveau, rămăsese la el în buzunar. Să nu cumva s-o uite în plutitorul lui Blood, altfel băieţii n-au cu ce să joace mâine. Nu, nu mâine; mâine e Ziua lui Sphigx. Fără palestra. Ziua pregătirilor pentru marele sacrificiu de ziua Scyllei, dacă avea ce sacrifica.

Îşi pipăi buzunarele până găsi cele două carduri de la Blood în cel cu mingea. Le scoase să le privească, apoi le puse la loc. Nu le pierduse pentru că fuseseră ascunse sub minge, asta le salvase. Oare în ce scop?

Pistolul lui Hyacinth căzuse pe covorul de pe podeaua plutitorului. Îl luă şi-l puse în buzunar, lângă carduri, apoi strânse mingea între degete. Se spunea că le dă putere. Luminiţe ardeau peste tot, deşi nu le vedea, dincolo de tărâmurile cereşti, sub picioarele lui, nemişcate şi îndepărtate, luminând ceva mai mare decât spirala.

Obiectul misterios de la doctorul Crane îl împunse în spate. Se aplecă şi-l întrebă pe şofer cât e ceasul.

— Trei şi un sfert, Patera.

Îndeplinise voinţa Intrusului. Cel puţin încercase. Poate nu reuşise. Ca şi cum o mână i-ar fi dat la o parte vălul de pe ochi, înţelese că manteionul va mai supravieţui încă o luna, cel puţin o lună, pentru că în acest timp se pot întâmpla multe. Era posibil ca el să fi îndeplinit dorinţa Intrusului? Îl cuprinse bucuria la gândul ăsta.

Plutitorul se înclină spre stânga, urmând drumul care se curba. Văzu câteva ferme, lanuri şi case, toate parcă lichide, toate alunecând într-un vârtej împotriva curentului fantomatic. Dealul care se înălţa asemenea unui val verde-maroniu se continua cu grilajuri şi pomi fructiferi sub lumina cerului. Plutitorul plonjă de partea cealaltă şi traversă un vad.

Musk reglă obturatorul lanternei până când spotul cu cele opt laturi rămase se făcu mai mic decât fitilul şi dobândi o formă ciudată. Învârti uşor cheia în broasca bine unsă; uşa de deschise cu un scârţâit foarte discret.

Şoimul cel mai aproape de uşă se agită pe stinghie, răsucindu-şi capul acoperit de glugă către intrusul pe care nu-l putea vedea. De partea cealaltă a unui separeu din plasă de bumbac, şoimuleţul de iarnă, prima pasăre a lui Musk, cu capul neacoperit, clipi şi se trezi. Se auzi un clinchet de clopoţei – clopoţeii de aur primiţi de Musk de la Blood pentru a marca o ocazie, acum uitată, cu trei ani în urmă. În spatele şoimuleţului, şoimul călător albastru-cenuşiu părea o gravură pictată.

Capătul coliviilor era delimitat de o plasă. Pasărea cea mare stătea pe stinghia rotundă de acolo, nemişcată ca şoimul, încă tânără, dar arătând puternică. Pe lângă ea, şoimul părea o jucărie.

Musk desfăcu plasa şi intră. Nu putea spune de unde ştia că pasărea era trează, dar ştia.

— Salut, şoimule, rosti el încet.

Pasărea înălţă capul mascat, clătinându-şi coroana grotescă de pene stacojii.

— Salut, şoimule, repetă Musk, mângâindu-l cu o pană de curcan.

Capitolul 8
Elevul din bucătărie

Când traversară în viteză o mirişte, şoferul îl întrebă:

— Ai mai mers cu plutitorul, Patera?

Ameţit, Silk scutură din cap înainte de a-şi da seama că şoferul nu-l vede. Căscă şi încercă să se întindă, oprindu-se brusc din cauza durerii din braţul drept, piept şi stomac.

— Nu, niciodată. Dar am fost odată cu barca. Ştii, pe lac, am pescuit toată ziua cu un prieten şi tatăl lui. Asta-mi aduce aminte. Maşina asta e la fel de lată ca barca, dar puţin mai scurtă.

— Mie-mi place mai mult. Bărcile se clatină prea mult. Unde mergem, Patera?

— Adică...?

Drumul (sau poate altul) apăru din nou. Adunându-şi forţele asemenea unui armăsar, vehiculul pluti deasupra zidului din piatră care le stătuse în cale.

— Unde să te las? Musk mi-a spus să te duc înapoi în oraş.

Silk se aplecă în faţă, ameţit de oboseală şi luptându-se s-o alunge.

— Nu ţi-au spus?

— Nu, Patera.

Unde voia oare să meargă? Îi veni în minte casa mamei sale şi ferestrele largi, adânci, din dormitorul său, cu limba-mielului în spatele pervazului.

— La manteionul meu, te rog. Pe strada Soarelui. Ştii unde e?

— Ştiu unde e strada. Îl găsesc eu.

În faţă le apăru o căruţă cu lemne de foc pregătită pentru piaţă. Plutitorul plonjă şi o ocoli, lăsând-o în urmă. Bărbatul din căruţă avea să fie primul la piaţă, îşi zise Silk; dar ce rost avea să fii primul la piaţă cu o căruţă plină cu lemne de foc? Mai mult ca sigur că sunt deja lemne acolo, rămase nevândute din ziua anterioară. Poate că bărbatul voia să cumpere ceva pentru el după ce-şi vindea încărcătura.

— O să fie încă o zi fierbinte, Patera.

Da, asta era. Bărbatul din căruţă – Silk se întoarse să-l mai privească o dată, dar nu se mai vedea; rămăsese numai un băiat care ducea un măgar, un măgar de povară şi un băieţel pe care

nici nu-l observase. Bărbatul voise să evite căldura. Avea de gând să-şi vândă lemnele şi să bea până seara la taverna Cocoşului sau altundeva. În cea mai răcoroasă tavernă pe care-o va găsi, cheltuindu-şi toţi banii făcuţi pe lemne, dormind în căruţa care-l va duce încet spre casă. Dacă s-ar culca şi el, Silk, pe bancheta asta lată, moale şi ademenitoare? Oare şoferul şi plutitorul ăsta vechi, pe jumătate magic, nu l-ar duce oricum acolo unde voia să ajungă? L-ar jefui oare şoferul, i-ar găsi cele două carduri de la Blood, pistolul auriu al lui Hyacinth şi obiectul la care încă nu avusese curajul să se uite, obiectul – bănuise ce era când încă se afla în camera aceea ca o cutie de bijuterii, într-o parte a salonului de primire. N-ar fi oare jefuit? Bărbatul de la etaj, cel adormit în scaunul de lângă scări, ajunsese acasă cu bine? Mulţi oameni trebuie să fi dormit în plutitorul ăsta, oameni care băuseră prea mult.

Silk considera că şi el băuse prea mult; sorbise din ambele pahare primite.

Blood era hoţ, fără îndoială, o recunoscuse chiar el. Dar ar angaja el un şofer care să-i jefuiască musafirii? Nu era probabil. El, Silk, putea dormi aici în siguranţă, dacă dorea. Dar îi era foarte foame.

— Bine, rosti el.

— Patera?

— Du-te pe strada Soarelui. Îţi spun eu pe unde s-o iei. Cunosc drumul.

Şoferul îi aruncă o privire peste umăr. Era un tânăr bine clădit, căruia de-abia-i mijeau tuleiele.

— La intersecţia cu Trade. E bine?

— Da. – Silk îşi pipăi bărbia la fel de aspră ca a şoferului. – E bine.

Se lăsă din nou în scaunul moale, uitând de obiectul ascuns sub tunică, dar hotărât să nu adoarmă până nu se spală şi mănâncă şi obţine orice avantaj din situaţia lui prezentă. Şoferul nu ştia că fusese prizonierul lui Blood, reieşea clar din vorbele lui. Era o ocazie cu care poate nu se va mai întâlni.

De fapt, el nici nu mai era prizonier. Fusese eliberat fără prea mult scandal, când Blood şi Musk îl duseseră la plutitor. Acum, fie că-i plăcea, fie nu, era mijlocitorul lui Blood, un agent prin care el va câştiga bani. Silk cântări cuvântul şi ajunse la concluzia că e potrivit. Se dedicase zeilor întru totul printr-un jurământ sacru; acum trebuia să-şi împartă devotamentul chiar dacă-i convenea,

chiar dacă nu. O să dea cele douăzeci şi şase de mii de carduri (dacă reuşea să le obţină) nu zeilor, ci lui Blood, deşi va acţiona în numele zeilor. Evident că, în ochii celor de la Capitoliu şi ai locuitorilor spiralei, el va fi agentul lui Blood, dacă se va afla ce face.

Blood îl făcuse mijlocitorul lui, creând situaţia pentru propriul lui profit. (Silk îşi mângâie obrazul cufundat în gânduri şi simţi firele aspre de barbă crescute recent.) Numai pentru profitul lui, cum era de aşteptat; dar relaţia dintre ei îi lega unul de altul, ca orice relaţie. Era agentul lui Blood fie că voia, fie că nu, după cum era agentul lui Blood fie că acestuia îi plăcea, fie că nu. Profitase deja de relaţia dintre ei când ceruse să i se înapoieze pistolul lui Hyacinth, Într-adevăr, Blood recunoscuse şi el relaţia chiar mai înainte, când îi ceruse doctorului Crane să treacă pe la manteion.

Şi se putea profita de ea în continuare.

Un agent, dar nu unul de încredere; Blood ar putea plănui să-l omoare odată ce-i plăteşte cele douăzeci şi şase de mii, dacă nu l-ar mai considera util. Aşa că ar fi înţelept din partea lui Silk să se folosească de relaţia lor temporară ca să câştige avantaj asupra lui Blood înainte ca ea să se încheie. Încă ceva de avut în vedere.

Şoferul, care sigur ştia şi el multe lucruri importante, nu ştia lucrul ăsta.

— Ştii unde e o anumită casă pe strada Lămpii? strigă el către şofer. Una galbenă, vizavi de o patiserie.

— Sigur că da, Patera.

— Putem trece pe lângă ea, te rog? Nu cred că ocolim prea mult.

Plutitorul încetini pentru un negustor care conducea un şir de măgari de povară.

— Nu pot să te-aştept dacă stai acolo foarte mult.

— Nici măcar nu cobor, îl asigură Silk. Vreau doar să-l văd.

Cu ochii la drumul care se lărgea, şoferul înclină din cap mulţumit.

— Atunci te duc plăcere. Nicio problemă.

Peisajul părea că zboară pe lângă ei. Nu-i de mirare că bogătaşii călătoreau în plutitoare, când distanţele erau prea mari pentru lecticile lor. Călare pe măgar, distanţa asta ar fi luat ore!

— Te-ai distrat, Patera? Ai stat foarte mult.

— Nu, răspunse Silk. Pe urmă se răzgândi: – Într-un fel, da. A

fost foarte diferit de lucrurile cu care sunt eu obişnuit.

Şoferul râse politicos.

— Chiar m-am simţit bine, într-un fel. Trebuie să fiu cinstit şi să recunosc că mi-au plăcut foarte mult anumite momente ale vizitei mele.

— Dar nu toate, spuse şoferul, dând din cap. Da, ştiu ce vrei să spui.

— Părerea mea e afectată, fără îndoială, de faptul că am căzut şi m-am lovit la gleznă. A fost foarte dureros, încă mă deranjează. Un anume doctor Crane a fost amabil şi s-a ocupat de osul meu. Mi l-a pus în ghips şi nu mi-a cerut bani. Îmi imaginez că-l cunoşti. Stăpânul tău mi-a spus că lucrează pentru el de patru ani.

— Dacă-l cunosc! Drege-oase şi cu mine am plutit prin toată spirala împreună. Uneori nu vorbeşte ce trebuie, dar îţi face capul calendar dacă nu eşti atent şi-ţi pune mai multe întrebări decât sticleţii.

Silk înclină din cap, simţind din nou obiectul strecurat de Crane în cingătoarea lui.

— Mie mi s-a părut prietenos.

— Sunt convins. N-ai venit cu mine, Patera, nu-i aşa?

Deci Blood avea mai multe plutitoare, cum bănuise el.

— Nu, cu un alt bărbat, dar a plecat înaintea mea.

— Ştiam eu. Vezi, eu le povestesc despre doctorul Crane în drum spre casă. Uneori se îngrijorează din cauza fetelor şi băieţilor. Ştii ce vreau să spun?

— Cred că da.

— Aşa că le spun s-o lase baltă. Avem un doctor chiar aici care să se ocupe de toată lumea şi, dacă au vreo problemă personală… Vorbesc de cei mai bătrâni, Patera. Poate că i-ar putea ajuta, de ce nu? E bine pentru doctor, pentru că uneori îi mai dau câte ceva. Şi e bine şi pentru mine. Foarte mulţi mi-au mulţumit că le-am spus, după petrecere.

— Mă tem că eu nu am nimic să-ţi dau, fiule, rosti Silk ţeapăn.

Era perfect adevărat, se asigură el; cele două carduri din buzunar erau deja cheltuite sau ca şi cheltuite. O să cumpere cu ele o victimă potrivită pentru Scylla, în mai puţin de două zile.

— Nu-i nimic, Patera. Nici nu m-am gândit. Fac un cadou Capitoliului, aşa consider eu.

— Pot să-ţi dau binecuvântarea mea la plecare. Şi o s-o fac.

— Bine, Patera. Eu nu prea mă pricep la sacrificii şi alte de-

astea.

— Cu atât mai mult ai nevoie de ea, fiule, rosti Silk şi nu-şi putu reţine zâmbetul la tonul sepulcral din propria voce.

Ce bine că nu-l vedea şoferul! Pe măsură ce vila lui Blood se îndepărta, hoţul era înlocuit de augur. Parcă vorbise Patera Pike, nu el.

Cine era el, de fapt? Îndepărtă gândul din minte.

— Vehiculul nostru-i ca o barcă pe aici, fără îndoială. Nu-i aşa, Patera?

Plutitorul se legăna ca un butoi, ocolind pietonii şi căruţele scârţâitoare trase de catâri. Drumul devenise o stradă pe care casele înguste se împingeau una în alta din lipsă de spaţiu.

Silk descoperi că trebuie să se prindă se bara învelită în piele fixată de spatele scaunului şoferului, un instrument pe care-l crezuse necesar numai la urcare şi coborâre.

— Cât de sus zboară aparatele astea? Întotdeauna am vrut să ştiu.

— Cam patru coţi când sunt goale, Patera. Cel puţin al nostru atât se poate ridica. Aşa le testezi, cât de sus urcă. Cu cât plutesc mai sus, cu atât sunt într-o formă mai bună.

Silk dădu din cap pentru sine, apoi rosti:

— Deci n-ai putea să zbori deasupra unei căruţe, în loc s-o ocoleşti.

— Nu, Patera. Trebuie să avem pământ în care să ne împingem, vezi? Ne-am îndepărta prea mult de el dacă am zbura mai sus. Mai ţii minte zidul peste care am plutit când am luat-o pe scurtătură?

— Sigur. – Silk strânse bara şi mai tare. – Cred că avea cel puţin trei coţi.

— Nu chiar. E puţin mai scund decât atât, zidul locului peste care am trecut. Dar voiam să spun că n-am fi putut să zburăm deasupra lui dacă am fi fost încărcaţi cu pasageri. Ar fi trebuit să ne menţinem pe drum atunci.

— Înţeleg. Sau cel puţin aşa cred.

— Mai bine priveşte în faţă, Patera. – Plutitorul încetini. – Îl vezi pe omul culcat pe jos?

Silk se îndreptă de spate ca să privească peste umărul cu podoabe de livrea al şoferului.

— Acuma da. Pe chipul frumos al Phaeai, sper că nu-i mort.

— Mai degrabă beat. Fii atent, o să zburăm exact deasupra lui. Nici n-o să simţi. Nici el n-o să simtă nimic.

Silk încleştă din dinţi, dar nu simţi nimic, cum îi promise şoferul. Când bărbatul întins pe pământ rămase în urma lor, vorbi:

— Am mai văzut plutitoare care zburau aşa deasupra copiilor. Copii jucându-se pe stradă. Odată, chiar în faţa palestrei noastre, unul din ei a fost lovit în frunte de capotă.

— Eu nu fac niciodată aşa, Patera, îl asigura şoferul virtuos. Copilul poate să ridice mâna şi să-i intre în suflante.

Silk nu-l auzi. Încercă să se ridice, dar se lovi la cap de acoperişul transparent, aşa că adoptă o poziţie ghemuită, de compromis.

— Stai! Mergi mai încet, te rog. Îl vezi pe bărbatul care duce doi măgari? Opreşte şi lasă-mă să cobor puţin. Trebuie să-i spun ceva.

— O să cobor acoperişul. E mai sigur.

Auk se uită scârbit la plutitorul care se opri pe drum lângă el. La vederea lui Silk, căscă nişte ochi cât cepele.

— Fie să primeşti binecuvântarea fiecărui zeu în seara asta, i se adresă Silk. Vreau să-ţi reamintesc ce ai promis în tavernă.

Auk deschise gura să vorbească, dar se răzgândi. Era mai bine să tacă.

— Ţi-ai dat cuvântul în faţa mea că o să vii la manteionul meu în următoarea zi a Scyllei, mai ţii minte? Vreau să mă asigur c-o să-ţi respecţi promisiunea, nu numai de dragul tău, dar şi de al meu. Trebuie să stăm de vorbă din nou.

— Da, sigur, spuse Auk şi înclină din cap. Poate mâine, dacă nu-s foarte ocupat. Dar sigur de Ziua Scyllei. Ai…

— Lucrurile au decurs exact cum ai prevăzut. Totuşi, pentru moment, manteionul nostru e în siguranţă, cred. Noapte bună. Phaea să te binecuvânteze. Bate la prezbiteriu dacă nu mă găseşti în manteion.

Auk mai spuse ceva, însă şoferul îl auzise pe Silk luându-şi rămas bun, iar acoperişul transparent se ridicase deja între cei doi. Se blocă cu un pocnet, iar vocea lui Auk fu acoperită de bâzâitul suflantelor.

— Ai face mai bine să te păzeşti, dacă stai de vorbă cu asemenea oameni, Patera, îl sfătui şoferul scuturând din cap. Sabia aia e numai de formă. Precis are un pistol sub tunica lui jegoasă. Facem pariu?

— Sunt convins că l-ai câştiga, recunoscu Silk, dar nu pistolul

face dintr-un om bun unul rău. Nici diavolii nu reuşesc.

— De-asta vrei să vizitezi casa Orchid, Patera? M-am tot întrebat…

— Mă tem că nu te înţeleg.

Obiectul misterios de la Crane tocmai îl înţepă din nou, destul de dureros. Îi schimbă poziţia în timp ce vorbi. Considerând că nu poate face rău dacă dezvăluie planurile deja cunoscute de Blood, adăugă:

— Trebuie să mă întâlnesc cu stăpânul tău acolo mâine după-masă şi vreau să mă asigur că ştiu exact unde. E casa aceea galbenă, nu? La Orchid? Cred că mi-a pomenit de o femeie cu numele ăsta.

— Da, Patera. Ea e proprietara. Numai că, de fapt, el e proprietarul sau ea îi aparţine lui. Înţelegi la ce mă refer?

— Cred că da. Da, sigur.

Silk îşi aduse aminte că pe actul de proprietate al manteionului scria Musk, nu Blood.

— Poate că cel din urmă deţine ipoteca pe casă şi ipoteca nu e plătită la zi.

Evident, Blood trebuia să-şi protejeze cumva interesul dacă murea proprietarul din acte.

— E posibil, Patera. Ai pomenit de diavoli, poate ei şi-au băgat coada.

Lui Silk i se ridică părul de pe ceafă. Ridicol (parcă eram câine, aşa vorbea despre el mai târziu), dar adevărat. Încercă să-l turtească cu palma.

— Mi-ar fi de folos dacă mi-ai spune tot ce ştii despre povestea asta, fiule, şi pentru stăpânul tău, şi pentru mine.

Ce bine îl învăţaseră profesorii lui la şcoală, toţi dascălii, să nu râdă când cineva pomeneşte de stafii (anticipase obişnuitele poveşti spuse cu ochi mari despre paşi de stafii şi siluete în cearşafuri, după ce Blood aminti de exorcism) sau diavoli. Poate era din cauza oboselii, dar descoperi că n-ar fi fost niciun pericol dacă ar fi râs acum.

— N-am văzut nimic cu ochii mei, recunoscu şoferul. N-am fost înăuntru de prea multe ori. Se aud tot felul de bârfe. Ştii ce vreau să spun. – Patera?

— Sigur.

— Se-ncurcă treburile. O fată merge să-şi ia cea mai bună rochie, numai că mânecile sunt rupte şi partea din faţă spintecată. Uneori, oamenii înnebunesc pur şi simplu. Pricepi? Pe

urmă trece.

— Posesie intermitentă.

— Cam aşa. Ai să vezi singur imediat. Aproape am ajuns.

— Bine. Mulţumesc, fiule.

Silk privi ceafa şoferului. Din moment ce-l credea musafir de-al lui Blood, n-ar fi niciun pericol dac-ar vedea obiectul primit de la Crane; însă exista posibilitatea, chiar dacă foarte redusă, să fie luat la întrebări când se va întoarce la vilă. Văzând că e ocupat să conducă plutitorul printre rândurile tot mai groase de oameni şi căruţe şi că nu are cum să întoarcă privirea spre ei, Silk scoase obiectul la iveală.

După cum bănuise, era un azoth. Fluieră spre o lumină mică aflată la picioare, ţinând sabia destul de jos ca să n-o vadă şoferul dacă se uită peste umăr.

Demonul era un giuvaer roşu nefaţetat, deci probabil că era chiar sabia pe care o luase din sertarul lui Hyacinth şi pe care ea i-o smulsese din funia încolăcită în jurul taliei. Ar fi trebuit ca bijuteria să fie albastră, un hiacint. Sabia nu fusese decorată ca s-o flateze pe Hyacinth, cum se întâmplase cu pistolul din buzunarul lui. Poate că nici nu era al ei.

Clătinându-se foarte uşor, plutitorul încetini, apoi se opri pe drum.

— Aici e La Orchid, Patera.

— Aici pe dreapta? Mulţumesc, fiule.

Silk ascunse sabia în ciorapul de pe piciorul sănătos şi-o acoperi cu pantalonii. Se simţi foarte uşurat când se putu lăsa pe spate confortabil.

— E-o casă cu cântec, zice lumea. Ţi-am spus, eu am fost în ea numai de vreo două ori.

— Îţi sunt foarte recunoscător că ai făcut un ocol pentru mine.

Casa părea tipică pentru casele vechi şi mari ale oraşului, un cub imens de rocă albă cu faţadă pictată, arcade galben-deschis şi coloane canelate, fantasmagoria vreunui artist mort demult. Precis avea şi curte, cu un iaz secat în mijloc, înconjurat de galerii umbroase.

— Nu-i decât un etaj în spate, Patera. Poţi să intri pe acolo, de pe strada Muzicii. Ţi-ar fi mai aproape.

— Nu, spuse Silk absent.

Nu s-ar cuveni să intre pe uşa din dos, ca un negustor.

Cercetă casa şi strada, imaginându-şi cum arată pe timp de zi. Magazinul acela cu jaluzele albe trebuie să fie patiseria. Peste

o oră-două o să apară scaune şi mese pentru clienţii care vor să mănânce produsele cumpărate pe loc, mirosuri amestecate de maté şi cafea tare, prăjituri şi brioşe în vitrină. Jaluzelele se ridicară brusc la un geam, tocmai când Silk se uita înspre el.

— Acolo înăuntru, spuse şoferul şi făcu semn cu degetul spre casa galbenă, se pregătesc de culcare. O să doarmă până la prânz. – Se întinse şi căscă. – Şi eu, dac-o să pot.

Silk aprobă cu mişcări obosite din cap.

— Ce fac acolo înăuntru?

— La Orchid? – Şoferul se întoarse spre el. – Toată lumea ştie ce se petrece la Orchid, Patera.

— Eu nu, fiule. De-asta am întrebat.

— E un… ştii tu, Patera. Sunt în jur de treizeci de fete, cred. Fac spectacole, ştii tu… de-astea… şi dau multe petreceri. Pentru alţii, vreau să spun. Oamenii le plătesc.

— Cred că-i o viaţă plină de plăceri, spuse Silk oftând.

— Ar putea fi mai rău, Patera. Numai că…

Cineva ţipă în casa galbenă. După ţipăt urmă zgomot de sticlă spartă.

Motorul se trezi la viaţă, făcând plutitorul să vibreze ca un şobolan scuturat de un câine, înainte ca Silk să protesteze, aparatul ţâşni în aer şi o luă la goană pe strada Lămpii, împrăştiind femei şi bărbaţi mergând pe jos şi zgâriind o căruţă trasă de un măgar cu o bubuitură sonoră încât crezu c-o răstoarnă.

— Stai! strigă el.

Plutitorul fu gata să cadă pe-o parte când viră la un colţ. Pierdu atât de multă înălţime că ară praful cu capota.

— Ăsta poate e… un soi de necaz.

Silk se ţinea disperat cu ambele mâini, uitând că-l durea braţul drept de la rănile provocate de pasărea cu cap alb.

— Du-te înapoi şi lasă-mă să cobor, îl rugă pe şofer.

Căruţele blocau strada. Plutitorul încetini, apoi îşi croi drum cu forţa între zidul unei croitorii şi o pereche de cai nărăvaşi.

— Patera, se descurcă ei şi singuri. Altfel de lucruri s-au mai întâmplat acolo, ţi-am spus.

— Datoria mea…

— Ai un picior şi-un braţ lovite foarte rău, îl întrerupse şoferul. Pe lângă asta, dacă te vedea cineva intrând acolo – într-aşa o casă – pe timp de noapte? O să fie destul de rău şi mâine după-masă.

Silk dădu drumul barei învelite în piele.

— Chiar ai fugit de acolo în mare viteză pentru că te îngrijora reputaţia mea? Greu de crezut.

— Nu mă întorc acolo, Patera, se încăpăţână şoferul, şi nu cred că poţi să mergi pe jos, chiar dacă încerci. În ce parte o luăm de aici? Ca să ajungem la manteion.

Plutitorul încetini şi pluti. Se aflau pe strada Soarelui; nu trecuse jumătate de oră de când plutiseră pe lângă talus şi ieşiseră prin poarta lui Blood. Silk încercă să-şi fixeze în minte poetul Gărzii şi statuia murdară a Consilierului Tarsier[17].

— La stânga, răspunse el absent. Ar trebui să-l pun pe Horn – e genul de artist – şi pe elevii mai mari să picteze poarta din faţă a manteionului. Nu, mai întâi palestra, apoi manteionul.

— Ce spui, Patera?

— Vorbeam cu mine, fiule.

La origine fuseseră pictate, fără îndoială; e posibil să găsească proiectul original printre teancurile de hârtii din mansarda prezbiteriului. Dacă s-ar găsi bani pentru vopsea şi pensule…

— E departe, Patera?

— Încă vreo şase străzi.

O să ajungă imediat. Când plecase din holul de primire al lui Blood, îşi imaginase că zorii goneau deja întunericul nopţii. Acum nu mai avea nevoie de imaginaţie: noaptea se încheiase, iar el nu dormise. În curând va coborî din plutitor. Tot ar fi fost bine să tragă un pui de somn pe bancheta comodă, la urma urmei, când avusese ocazia. Poate că mai avea vreo două-trei ore de somn în prezbiteriu, dar nu mai mult.

Un bărbat care punea cărămizi într-o roabă strigă ceva la ei şi căzu în genunchi, dar nu-l auziră. Silk îşi aminti de promisiunea de a-l binecuvânta pe şofer la despărţire. Să lase bastonul în plutitor? La urma urmei, era al lui Blood. Acesta voise să i-l lase, dar oare dorea el să păstreze ceva de-al lui Blood? Da, manteionul, dar numai pentru că era al lui cu adevărat, nu al lui Blood, indiferent de ce spune legea sau Capitoliul. Patera Pike îl deţinuse, cel puţin moral, şi îl lăsase în grija lui, îl făcuse responsabil de soarta lui până la moarte.

Plutitorul încetini din nou pentru ca şoferul să studieze clădirile pe lângă care treceau.

---

[17] Primată din familia *Tarsiidae.*

Silk se decise să păstreze şi manteionul, şi bastonul, pe cel din urmă măcar până îl recupera pe cel dintâi.

— Acolo, la acoperişul de şindrilă. Îl vezi?

Apucă bastonul şi se asigură că vârful lui nu alunecă pe podeaua plutitorului. Se apropia momentul să plece.

Aparatul se opri şi rămase în aer.

— Aici, Patera?

— Nu. După una, două, trei uşi mai departe.

— Tu eşti augurul despre care vorbeşte toată lumea? Cel iluminat? Aşa mi-a spus cineva la moşie.

Silk înclină din cap şi răspunse:

— Da, eu sunt acela, dacă nu cumva suntem doi la fel.

— O să-l aduci înapoi pe caldé, aşa zice lumea. N-am vrut să te întreb direct. Am sperat să ne conducă discuţia la subiect. O să faci asta?

— Mă întrebi dacă o să restaurez conducerea unui caldé? Asta e întrebarea ta? Nu, n-am primit instrucţiuni pentru aşa ceva.

— Instrucţiuni de la un zeu.

Plutitorul coborî pe drum, iar acoperişul coborî în părţile laterale.

— Da, spuse Silk şi se ridică în picioare.

Şoferul coborî şi-i deschise uşa.

— N-am crezut niciodată în existenţa zeilor, Patera. Nu cu adevărat.

— Ei cred în tine oricum.

Ajutat de şofer, Silk păşi, în ciuda durerii, pe prima treaptă roasă din faţa intrării manteionului. Era acasă.

— Crezi în diavoli, se pare, dar nu în zeii nemuritori. Asta-i o mare prostie, fiule. E cea mai mare nebunie, într-adevăr.

Dintr-o dată, şoferul căzu în genunchi. Proptit în baston, Silk rosti cea mai scurtă binecuvântare cunoscută şi făcu în aer semnul adunării deasupra capului său.

Şoferul se ridică.

— Te-aş putea ajuta, Patera. Ai o… o casă sau ceva asemănător aici, nu? Te-aş putea ajuta să mergi până acolo.

— Mă descurc. Tu mai bine întoarce-te şi du-te la culcare.

Politicos, şoferul aşteptă ca augurul să plece înainte de a porni suflantele. Şchiopătând spre poarta îngustă a grădinii, Silk descoperi că avea piciorul înţepenit. Intră şi încuie uşa după el. În dreptul livezii, se întrebă dacă nu se purtase prosteşte când refuzase ajutorul şoferului. Avea mare nevoie de odihnă, măcar

un minut, pe una dintre băncile drăguţe de sub vie, unde stătea de vorbă zilnic cu Maytera Marble.

Foamea nu-i dădea pace; mâncarea şi somnul erau atât de aproape... Blood i-ar fi arătat mai multă ospitalitate dacă l-ar fi hrănit, se gândi. O băutură tare nu era cel mai frumos gest de bun-venit pentru un om cu stomacul gol.

Îi exploda capul. Puţină mâncare îl va pune pe picioare. Apoi se va duce la culcare. Va dormi... ei bine, va dormi până când îl va trezi cineva. Acesta era adevărul: până când îl va trezi cineva. Numai adevărul îţi dă putere.

Mirosul umed, familiar al prezbiteriului era ca un sărut. Căzu pe un scaun, scoase sabia din ciorap şi o apăsă pe buze, apoi o cercetă cu privirea. O văzuse în mâna femeii şi, dacă era să-l creadă pe doctor, era cadoul ei înainte de plecare. Ce strigător la cer ca el să deţină un asemenea obiect minunat, nepreţuit şi mortal! Încărcat cu cunoştinţele uitate ale lumii trecute. Ar trebui să-l ascundă, să-l ascundă într-un loc sigur; nu era deloc convins că putea urca scara abruptă şi îndoită până la etaj, mai puţin convins c-o putea şi coborî fără să cadă ca să-şi pregătească de mâncare, dar absolut sigur că nu putea dormi dacă nu avea sabia la îndemână, dacă nu avea el siguranţa, când îl copleşeau îndoielile, că nu i-o furase nimeni.

Gemând şi bolborosind o rugăciune către Sphigx (era deja ziua ei, conchise Silk, iar Sphigx era zeiţa curajului în faţa durerii în orice situaţie), urcă încet pe scară, scoase de sub pat cutia cu surplusul de bani a manteionului, ruginită şi complet goală, încuie sabia în ea şi puse cheia la loc în ascunzătoare, sub cana de apă de pe noptieră.

Coborârea fu mai uşoară decât se aşteptase. Lăsându-se cu toată greutatea pe baston şi pe balustradă şi făcând, câte un pas o dată cu piciorul sănătos, reuşi să avanseze destul de repede, fără să-l doară prea tare.

Ameţit de succes, se duse în bucătărie, propti bastonul într-un colţ şi, după ce se luptă puţin cu pompa, reuşi să se spele pe mâini. Zorile pătrundeau acum prin toate ferestrele. Întotdeauna se scula de dimineaţă, dar acum era mai devreme de ora de sculare, iar dimineaţa mirosea a proaspăt, cum nu mai mirosise de mult. Descoperi încântat că nici nu era aşa de obosit şi somnoros, la urma urmei.

După a doua tură de luptă cu pompa, se stropi cu apă pe faţă şi pe păr şi se simţi şi mai înviorat. Era obosit, da, şi foarte

flămând, dar putea face faţă unei zile noi. Chiar s-ar putea să fie o greşeală să meargă la culcare după ce mânca.

Pe pervaz îl aşteptau roşiile verzi, dar parcă el lăsase patru. Perplex, începu să caute în memorie.

Acum erau numai trei. Oare a intrat cineva în grădină doar cu intenţia de a-i fura o roşie necoaptă? Maytera Marble gătea pentru sibile. Şi-o închipui aplecată asupra tigăii afumate, amestecând roşia lui printre slănina şi ceapa tocate mărunt. Îi lăsă gura apă, dar Maytera Marble nu era în nici în caz capabilă de asemenea „împrumuturi”.

Strâmbându-se la fiecare pas şi amuzându-se de propriile grimase, şchiopătă până la geam şi se uită mai atent. Văzu rămăşiţele celei de-a patra roşii, câteva seminţe şi resturi de coajă. Mai mult, una din cele rămase avea în ea o gaură ca de burghiu.

Şobolani, bineînţeles, deşi parcă ei nu procedează aşa. Îndepărtă porţiunea afectată, tăie restul şi celelalte două roşii în felii, apoi îşi aminti cu întârziere că, pentru a găti, trebuia să facă focul în sobă.

Cenuşa focului de dinainte era un praf gri şi fără viaţă, aşa cum o văzuse Silk întotdeauna. Unii ziceau că poţi aprinde focul din tăciunii arşi, dar focurile făcute de el nu lăsau tăciuni cu viaţă aşa de lungă. Luă câteva bucăţi de hârtie uzată dintr-un teanc şi le aruncă peste cenuşa rece, adăugând nişte surcele din lada din spatele sobei. Şuvoiul de scântei fierbinţi din aprinzător se transformară repede într-o flacără veselă.

Când se îndreptă spre grămada de lemne, sesiză o mişcare furişă. Se opri şi se răsuci cât de repede putu ca să se uite în spate. Ceva negru se furişase rapid deasupra dulapului cu alimente. În minte îi apăru imediat, vie, imaginea păsării cu cap alb cocoţată pe vârful hornului; dar nu era decât un şobolan. Prezbiteriul era plin de ei de când venise aici de la şcoală şi, fără îndoială, de când plecase Patera Pike de la şcoală.

Şobolani sau nu, surcelele care trosneau nu vor mai aştepta mult. Silk alese câteva bucăţi frumoase, le duse (o dată fu gata să cadă) înăuntru şi le aşeză cu grijă. Şobolanul precis plecase deja, dar luă bastonul lui Blood pus într-un colţ, oprindu-se la fereastra care da în strada Argintului ca să-i studieze capătul tocit al mânerului cu margini foarte ascuţite. Părea să fie capul unui câine sau poate…

Roti bastonul, ridicându-l în lumina zorilor cenuşii.

Poate al unei leoaice, nu era sigur, dar hotărî să-l considere cap de leoaică, pentru că o reprezenta pe Sphigx iar azi era ziua ei şi lui îi plăcea ideea.

Leii erau feline mari, iar felinele erau bune la şobolani, dăunători prea mari şi prea puternici pentru pisici de mărime obişnuită. Fără să se aştepte la prea multe, Silk bătu cu bastonul deasupra dulapului cu alimente. Auzi un fâlfâit şi un sunet pe care nu-l identifică de la început cu un cârâit. Încă o bătaie cu bastonul şi o pană neagră alunecă pe jos.

Se gândi că vreun şobolan furase pasărea moartă şi-o dusese acolo ca s-o mănânce. Sau făcuse o gaură în lambriu, dar pasărea fusese prea mare ca s-o tragă prin ea.

Se opri şi ascultă. Totuşi, sunetele nu proveneau de la un şobolan. Se uită în coşul de gunoi. Pasarea nu mai era acolo.

Dacă ar fi avut glezna sănătoasă, s-ar fi urcat pe taburet; dar un asemenea gest nu încăpea în discuţie, având în vedere starea lui.

— Eşti acolo, pasăre? strigă el. Răspunde-mi!

Linişte. Lovi orbeşte cu bastonul pe dulap din nou şi auzi un cârâit clar.

— Vino jos aici, spuse el ferm.

— Nu, nu, se auzi glasul răguşit al păsării.

— Am crezut c-ai murit.

Tăcere.

— Tu mi-ai furat roşia, nu-i aşa? Şi-acum crezi c-o să-ţi fac rău. Nu-ţi fac nimic, promit. Te iert c-ai furat.

Silk încercă să-şi amintească ce mâncau stăncuţele de noapte în libertate. Seminţe? Nu, pasărea nu se atinsese de ele. Leşuri, fără îndoială.

— Taie-mă, sugeră ea răguşit.

— Să te sacrific? Nu, jur. Scrierile m-au avertizat că sacrificiul nu va fi eficient şi n-ar fi trebuit să încerc după avertisment. Am fost pedepsit foarte grav de o rudă de-a ta pentru asta, crede-mă. Nu sunt atât de prost ca să fac acelaşi sacrificiu încă o dată.

Silk aşteptă nemişcat, ascultând. După câteva secunde, auzi mişcările furişe ale păsării printre pocnetele bicelor şi scârţâitul roţilor de căruţe care treceau prin faţa geamului venind de pe strada Argintului.

— Vino jos, repetă el.

Pasărea nu răspunse, iar el se întoarse cu spatele. Focul din sobă ardea bine acum, flacăra galbenă dansând pe ochiul de

gătit. Scoase tigaia din chiuvetă, o şterse, turnă în ea cât ulei mai avea – scuturând până şi ultimul strop de pe gâtul sticlei – apoi o puse pe aragaz.

Roşiile vor fi unsuroase dacă le va pune în uleiul rece şi urât mirositoare dacă uleiul se încinge prea tare. Propti bastonul lui Blood de uşa dulapului cu alimente, luă feliile de roşii verzi şi tari, se duse cu ele la sobă şchiopătând şi le aşeză cu grijă în tigaie, recompensat de sâsâitul norilor de aburi aromaţi.

De deasupra dulapului se auzi un croncănit.

— Pot să te omor când vreau lovind cu bastonul pe dulap, se adresă el păsării. Arată-te, altfel o fac.

Un cioc roşu lung şi un ochi negru lucios se arătară o fracţiune de secundă peste marginea dulapului.

— Eu, spuse pasărea scurt şi dispăru imediat.

— Bine.

Geamul dinspre grădină era deja deschis. Silk trase încuietoarea grea a celui dinspre strada Argintului şi-l deschise şi pe acesta.

— E ridicarea-umbrei acum, se va lumina în curând. Păsările ca tine preferă întunericul, cred. Ai face mai bine să pleci imediat.

— Nu zbor.

— Ba zbori. N-o să-ţi fac rău. Eşti liberă să pleci.

Silk stătu o clipă, apoi se gândi că pasărea aşteaptă să lase jos bastonul lui Blood. Îl aruncă într-un colţ, luă o furculiţă şi începu să răsucească feliile de roşii. Sfârâiau şi scoteau fum. Presără puţină sare pe ele.

Se auzi o bătaie la uşa dinspre grădină. Trase brusc tigaia de pe foc. – Imediat. – Cu siguranţă cineva era pe moarte şi voia să primească Iertarea lui Pas.

Uşa se deschise înainte ca el să ţopăie până la ea. Maytera Rose se uită înăuntru.

— Te-ai sculat foarte devreme, Patera. S-a întâmplat ceva rău?

Maytera îşi plimbă privirea prin bucătărie, fără ca ochii ei să se concentreze pe ceva anume. Unul nu avea pupilă şi, din câte ştia Silk, nu vedea cu el; celălalt era artificial, din cristal.

— Bună dimineaţa, Maytera.

Stângaci, Silk ţinea în mână furculiţa şi tigaia fumegândă. Nu avea unde să le aşeze.

— Mă tem că am suferit un mic accident azi-noapte. Am

căzut. Încă mă mai doare şi n-am putut să dorm.

Se felicită în gând: spusese adevărul curat.

— Văd că-ţi pregăteşti deja micul dejun. Noi, la mănăstire, n-am mâncat încă.

Flămândă, Maytera Rose trase aer în piept – o inhalare uscată, mecanică.

— Marble încă se învârteşte prin bucătărie. Fetei ăsteia îi trebuie o groază de timp ca să facă cea mai uşoară treabă.

— Sunt sigur că se străduieşte din toate puterile, remarcă Silk încordat.

Maytera Rose îl ignoră:

— Dacă vrei să mi-o dai mie, i-o duc eu. Se ocupă de ea până te întorci.

— Nu e nevoie.

Simţind că trebuie să mănânce roşiile acum, dacă voia să le mai mănânce, Silk tăie în două cu furculiţa cea mai subţire felie.

— Trebuie să plec chiar în clipa asta, Maytera? De-abia merg.

— O cheamă Teasel[18] şi e din grupa lui Marble. Maytera adulmecă aerul din nou. Aşa zice tatăl ei. Eu n-o cunosc.

Silk îngheţă (literalmente) ducând jumătatea de roşie la gură.

— Teasel?

— Tatăl ei a venit şi-a bătut cu pumnii în poarta noastră înainte să ne sculăm. Mama stă cu fata, zice el. A bătut aici mai întâi, dar nu i-ai răspuns.

— Ar fi trebuit să vii aici imediat, Maytera.

— Ce rost ar fi avut, dacă el nu te-a putut trezi? Am aşteptat până când am văzut că te-ai ridicat din pat.

Maytera fixa felia de roşie cu ochiul bun. Îşi linse buzele şi se şterse la gură cu mâneca.

— Ştii unde locuieşte? îl întrebă.

Silk înclină din cap dezolat. Apoi, cu un acces de lăcomie deplorabilă, vârî jumătatea de felie fierbinte în gură, o mestecă şi-o înghiţi. Nu gustase niciodată ceva mai delicios.

— Nu e departe. Cred că pot merge, dacă trebuie.

— Pot s-o trimit pe Marble după Patera Pard când termină cu gătitul. I-ar arăta unde să meargă.

Silk scutură din cap.

— Până la urmă te duci, nu-i aşa? – Apoi, după un minut de întârziere, adăugă: – Patera.

---

[18] Scaiete.

Silk încuviinţă înclinând din cap.

— Vrei să mă ocup eu de mâncare?

— Nu, mulţumesc, răspunse Silk, conştient, dar nefericit, că se purta egoist. Trebuie să-mi pun roba, gulerul şi celelalte. Întoarce-te la mănăstire mai bine, Maytera, ca să nu pierzi dejunul.

Împunse furculiţa într-una din feliile cele mai mici din tigaie.

— Ce s-a întâmplat cu tunica ta?

— Şi o tunică curată. Mulţumesc. Ai dreptate, Maytera. Ai mare dreptate.

Silk îi închise uşa în nas, trase zăvorul şi duse în gură felia care încă sfârâia. Maytera Rose nu-l va ierta niciodată, dar mai făcuse cel puţin o sută de alte lucruri pentru care nu-l va ierta niciodată. Sufletul lui va rămâne pătat pentru eternitate, îi părea sincer rău, dar, din punct de vedere practic, nu era nicio diferenţă.

Înghiţi o bună parte din felie şi mestecă restul.

— Vrăjitoare, croncăni un glas înăbuşit.

— Pleacă, bolborosi el, printre înghiţituri. Du-te acasă, în munţi. Eşti liberă.

Răsuci celelalte felii din tigaie, le lăsă pe foc încă jumătate de minut, apoi le mâncă rapid (bucurându-se de aroma lor uşor uleioasă aproape la fel de mult cât sperase). Curăţă pâinea de mucegai, o prăji în lichidul rămas şi o mâncă în timp ce urcă a doua oară scara spre dormitor.

În spatele lui, jos, pasărea strigă:

— La revedere!

Apoi, de pe dulap, din nou:

— Pa!

Capitolul 9

Oreb şi ceilalţi

Teasel zăcea culcată pe spate, cu gura deschisă şi ochii închişi. Părul negru, răsfirat pe pernă, îi accentua paloarea feţei. Aplecat asupra ei în timp ce se ruga, Silk remarcă pometţii ei proeminenţi, orbitele şi fruntea înaltă, ciudat de pătrată. În ciuda căldurii tot mai mari, mama o acoperise până la bărbie cu o pătură de lână roşie groasă, care strălucea ca focul din sobă în camera luminată de Soare; numai broboanele de transpiraţie de pe fruntea fetei, care apăreau imediat ce mama o ştergea cu buretele, arătau că mai era în viaţă.

După ce Silk îşi legănă mărgelele şi recită ultima dintre rugăciunile care trebuiau rostite, mama fetei spuse:

— Am auzit-o ţipând, Patera, ca şi cum s-ar fi înţepat la deget. Era miezul nopţii, am crezut că avea un coşmar. Am sărit din pat şi m-am dus să văd ce-i cu ea. Ceilalţi copii dormeau. Şi pe ea am găsit-o tot dormind. Am scuturat-o de umăr, s-a trezit puţin şi mi-a spus că-i e sete. Ar fi trebuit să-i spun să meargă să bea apă singură.

— Nu.

— Dar n-am făcut-o. M-am dus la urcior şi i-am turnat apă în cană. A băut-o şi-a închis ochii. Doctorul nu vrea să vină, adăugă mama lui Teasel după o mică pauză. Marten a încercat să-l aducă.

— O să fac tot ce pot.

— Dacă ai vorbi şi tu cu el, Patera…

— N-a vrut să mă lase înăuntru ultima oară, dar o să-ncerc.

Femeia oftă şi se uită la fiica ei.

— Am văzut sânge pe pernă, Patera. Nu mult. Nu l-am văzut decât în zori. Am crezut că i-a curs din ureche, dar n-a fost aşa. Îi era foarte frig.

Spre surprinderea lor, Teasel deschise ochii şi rosti cu voce slabă:

— Bătrânul acela înspăimântător.

— Ce-ai spus? o întrebă mama, aplecându-se spre ea.

— Sete.

— Adu-i apă, o îndemnă Silk, iar mama fetei se năpusti afară pe uşă. Bătrânul acela ţi-a făcut rău?

— Aripi.

Fata îşi rostogoli ochii spre fereastră, apoi îi închise.

Erau la etajul al patrulea, cum constatase Silk, care le urcase în ciuda gleznei dureroase. Se ridică, şchiopătă până la geam şi se uită afară. În depărtare zări o curticică murdară. Deasupra lor era o mansardă. Pereţii conici, neîmpodobiţi, erau din cărămidă gălbuie, arsă de Soare.

Legenda spunea că aveai ghinion dacă stăteai de vorbă cu diavolii.

— Ţi-a spus ceva, Teasel? I-ai spus tu ceva?

Fata nu răspunse.

Mama ei reveni cu apa. Silk o ajută s-o ridice în poziţie semiorizontală; crezuse că va bea cu greu, dar fata bău cu sete, golind cana de lut imediat ce i-o duse la buze.

— Mai adu-i, spuse el şi, îndată ce mama părăsi încăperea, aşeză corpul moale al fetei pe o parte.

După ce Teasel mai bău o cană, mama ei întrebă:

— A fost un diavol, Patera?

Silk se aşeză din nou pe taburetul adus pentru el.

— Cred că da. Atâta lume bolnavă, adăugă el, scuturând din cap.

— E groaznic…

Gândul rămase nerostit.

— Ce-i de făcut?

— Îngrijiţi-o şi daţi-i să mănânce. Îngrijiţi-vă să primească câtă apă are nevoie. Cred că a pierdut sânge.

Silk scoase gammadionul de pe lanţul de la gât şi pipăi marginile tari de oţel.

— Patera Pike mi-a vorbit despre felul ăsta de diavoli. Asta a fost… – Închise ochii, încercând să-şi amintească. – Cam o lună înainte de a muri. Nu l-am crezut, dar l-am ascultat din politeţe. Acum sunt bucuros că am făcut-o.

Mama lui Teasel dădu din cap plină de solicitudine.

— Ţi-a spus cum să-l alungi?

— A plecat acum, îi spuse Silk absent. Problema e cum să facem să nu revină. O să procedez ca Patera Pike. Nu ştiu de unde a învăţat, nici dacă a avut vreun rezultat, dar el a spus că diavolul n-a mai venit niciodată la copilul acela.

Ajutându-se de bastonul lui Blood, Silk săltă până la fereastră, se aşeză pe pervaz şi se aplecă în afară, cu mâna pe cadrul vechi şi putred. Era o fereastră mică. Descoperi că putea ajunge cu

uşurinţă la cărămizile sfărâmicioase de deasupra. Scrijeli semnul adunării cu colţul ascuţit al unuia din cele patru braţe ale crucii.

— Te ţin eu, Patera.

Tatăl lui Teasel îl prinse de picior deasupra de genunchi. Silk îi mulţumi şi zgârie numele lui Patera Pike în stânga semnului X înclinat. Patera Pike îşi semnase lucrarea, aşa îi spusese.

— Am adus căruţa pentru tine, Patera. I-am povestit jefe-ului meu despre tine şi a spus c-o pot folosi.

După o clipă de ezitare, Silk zgârie şi numele lui de cealaltă parte a semnului, îi mulţumi bărbatului încă o dată şi reveni în cameră.

— Vreau să vă rugaţi amândoi la Phaea. De la ea va veni vindecarea şi se pare că, orice-ar fi păţit fata voastră, s-a întâmplat la sfârşitul Zilei ei.

Cei doi părinţi înclinară din cap deodată.

— Şi lui Sphigx, pentru că azi e Ziua ei, şi la Scylla cea unduitoare, nu pentru că oraşul acesta e al ei, ci pentru că fata voastră a cerut apă. În sfârşit, vreau să vă rugaţi cu pioşenie la Intrus.

— De ce, Patera? întrebă mama.

— Pentru că aşa spun eu, replică el imediat. Nu cred că ştiţi vreuna din rugăciunile ce se rostesc pentru el, nici nu sunt prea multe. Dar inventaţi voi una. O s-o primească dacă e sinceră.

În timp ce cobora scările, câte un pas dureros la fiecare treaptă abruptă, auzi glasul lui Mucor în spatele lui:

— A fost interesant. Mai departe ce faci?

Se întoarse cât de repede putu. Ca în vis, zări rânjetul de pe faţa de mort a fetei cu mintea dusă şi nişte ochi care nu aparţineau tatălui lui Teasel, cocoşat şi cu mâini bătătorite. Vedenia dispăru, iar bărbatul care venea în spatele lui se scutură.

— Ai păţit ceva, Marten?

— S-a petrecut ceva ciudat, Patera. Nu ştiu ce m-a apucat.

Silk înclină din cap, făcu semnul adunării şi murmură o binecuvântare.

— Mi-am revenit acum, aşa cred. M-am îngrijorat prea mult din cauza lui Sel. Rahat de iepure pe mormântul meu.

În trecut, Silk cărase pe scări un lighean cu apă în dormitor şi se spălase ferit de ochi curioşi. Acum nu mai putea proceda la fel. După ce închise şi încuie ambele ferestre, acoperi fereastra

dinspre Strada Argintului cu cârpa de spălat şi cu un prosop de vase, iar fereastra dinspre grădină (care dădea spre mănăstire) cu o pătură cenuşie grea, pe care o pusese pe cel mai înalt raft al dulapului din sellaria pentru iarna viitoare.

Retras în colţul cel mai întunecat al bucătăriei, aproape de scară, îşi scoase hainele şi începu baia rece dorită de atâta vreme, săpunindu-şi tot corpul, din cap până-n picioare. Pe urmă îndepărtă bulbucii cu apă proaspătă şi rece de la fântână.

Plin de apă şi oarecum împrospătat, dar atât de obosit că fu ispitit să se întindă pe podeaua din bucătărie, îşi examină îmbrăcămintea. Pantalonii puteau fi salvaţi: cusuţi pe ici, pe colo, îi putea purta ca altădată, când reparase acoperişul manteionului sau la alte îndeletniciri similare. Scoase din buzunare mărgele de rugăciune, cardurile de la Blood şi restul obiectelor şi le aşeză pe masa zgâriată şi veche din bucătărie. Tunica era distrusă, dar va deveni o zdreanţă folositoare dacă o va spăla bine. O vârî în coşul de rufe, peste pantaloni şi chiloţi, se şterse cu un prosop curat de vase unde nu era deja uscat de căldura de cuptor din bucătărie, şi se duse la culcare. Dacă nu l-ar fi durut glezna, ar fi adormit înainte de a ajunge în dormitor.

Măgarul lui se rătăcise în casa galbenă. Sub copitele lui scrâşneau cioburile paharului spart de Blood cu pistolul auriu al lui Hyacinth. O bufniţă cu coarne, mare cât un Zburător, zbura în cercuri deasupra lui, aşteptând momentul să plonjeze în atac. Se înfioră când văzu cele două urme de înţepături lăsate de bufniţă pe gâtul lui Teasel, pe jumătate ascunse de păr.

Măgarul îşi înfipse dinţii în glezna lui ca şi cum ar fi fost un câine. Deşi îl lovi cu bastonul lui Sphigx, nu voia să-i dea drumul.

Mama călărea măgarul lui Auk pe o şa de damă. O văzu dincolo de acoperişurile însorite, dar nu fu în stare s-o strige. Când ajunse în locul respectiv, bustul de lemn al lui caldé zăcea printre frunzele uscate. Îl ridică şi se transformă în minge. O aruncă în buzunar şi se trezi.

În dormitorul luminat de Soare era foarte cald. Îi curgea transpiraţia pe trupul gol. Aşezat pe pat, bău cu sete din apa stătută din ulcior. Cheia ruginită de la cutia de bani, atât de importantă, era la locul ei. Când se întinse din nou, îşi aminti că Hyacinth fusese cea pe care o încuiase.

Un drăcuşor negru cu o sabie roşie ca sângele stătea pe pieptul lui şi-l studia cu capul aplecat pe-o parte. Îl alungă cu

mâna şi drăcuşorul dispăru fluturând ca un steguleţ.

Picurii grei de ploaie pătrundeau prin geam şi se rostogoleau pe podea. Nu aduceau cu ei nici vânt, nici răcoare. Silk gemu şi-şi îngropă faţa transpirată în pernă.

Maytera Marble fu cea care-l trezi în cele din urmă, strigându-l prin fereastra deschisă. Amorţit de somn, încercă să ghicească cât dormise, dar singura concluzie fu aceea că nu dormise destul.

Se ridică în picioare clătinându-se. Cesuleţul de lângă triptic arăta aproape unsprezece înainte de prânz. Încercă să-şi amintească în ce poziţie erau arătătoarele când se culcase. Opt sau după opt, posibil opt şi jumătate. Teasel, biata fetiţă, fusese muşcată de o bufniţă sau de un diavol. Unul cu aripi, dacă intrase pe fereastra ei, deci de două ori imposibil. Silk clipi, căscă şi se frecă la ochi.

— Patera? Eşti acolo?

Probabil că-l văzuse când se apropiase de fereastră. Scotocind în dulap după lenjerie curată, strigă:

— Ce este, Maytera?

— Te caută un doctor! Zice c-a venit să te trateze. Eşti rănit, Patera?

— Aşteaptă puţin.

Silk îşi puse pantalonii buni, singura pereche rămasă, şi traversă camera spre fereastră, călcând de două ori pe pietre şi simţind durerea în gleznă.

Maytera Marble aştepta pe cărarea îngustă privind în sus, luminată de Soarele arzător. Doctorul Crane stătea lângă ea cu o trusă medicală maro uzată în mână.

— Fie ca toţi zeii să fie de partea voastră în dimineaţa asta, îi salută Silk politicos.

Crane îi răspunse cu un semn din mână.

— Ziua lui Sphigx şi a lui Hierax, mai ţii minte? Astea sunt zilele când ajung în partea asta de oraş! Azi e ziua lui Sphigx. Deschide-mi!

— Îndată ce m-am îmbrăcat, promise Silk.

Ajutându-se de bastonul cu cap de leoaică al lui Blood, augurul coborî scările şchiopătând. Braţul şi glezna îl dureau mai tare ca niciodată; durerea, hotărî el, crescuse pentru că dispăruse efectul ameliorant al medicamentului primit de la doctorul Crane noaptea trecută şi al băuturilor prea multe din care gustase cu atâta imprudenţă.

Şchiopătând şi strâmbându-se, merse grabnic în bucătărie. Puse repede în buzunar diversele obiecte lăsate pe masă. Ezită o clipă doar la pistolul strălucitor al lui Hyacinth.

— Patera?

Fereastra era încă acoperită cu pătura; rezistă tentaţiei de-a o da jos, se răsuci şi, copleşit de durere, se îndreptă spre sellaria. Deschise uşa brusc şi începu prezentările:

— Maytera, el e doctorul Crane…

Maytera Marble înclină din cap rezervată, iar doctorul spuse:

— Ne-am cunoscut deja. Aruncam cu pietre prin geamul tău – sigur era al tău, te auzeam sforăind prin el – când m-a găsit Marble şi s-a prezentat.

— Tu ai trimis după el, Patera? întrebă Marble. Probabil e nou în cartier.

— Nu locuiesc aici, explică doctorul, vin la bolnavi de două ori pe săptămână. Ceilalţi pacienţi ai mei nu se trezesc decât mai târziu – îi făcu augurului cu ochiul – dar speram ca Silk să fie treaz.

Silk arăta nefericit.

— Mă tem că azi am dormit şi eu mai mult.

— Îmi pare rău că a trebuit să te trezesc, dar m-am gândit să vii cu mine când terminăm. Nu e bine să mergi prea mult cu glezna aia. – Făcu un gest spre sellaria. – Aş vrea să te aşezi. Putem intra?

— Pot să mă uit şi eu? îndrăzni Maytera Marble. Din prag?

— Da, răspunse Silk. – O să aibă ocazia să stea de vorbă numai el cu doctorul în drum spre casa galbenă. – Desigur, Maytera, dacă vrei.

— N-am ştiut nimic. Maytera Rose i-a spus Mayterei Mint şi mie la dejun, dar nu ştiau amănunte. Ai… ai cam expediat-o, mi se pare.

— Da, cam aşa.

Silk înclină din cap trist şi se îndreptă spre sellaria, copleşit de vină mai mult decât de durere. Mayterei Rose îi fusese foame, nu încăpea îndoială, iar el se descotorosise de ea. Bineînţeles că nu-şi putuse abţine curiozitatea. Sigur avusese intenţii bune, cel puţin aşa îşi închipuise şi crezuse ea. Cu câtă dăruire de sine servea manteionul de şaizeci de ani! Iar în dimineaţa asta el o refuzase.

Se trânti pe cel mai apropiat scaun vechi şi ţeapăn, apoi se ridică şi îl răsuci ca să vadă şi Maytera Marble, rămasă în prag.

— Pot să-mi las trusa pe măsuţa asta? întrebă Crane, făcând un pas la stânga din prag. Nu era nicio masă acolo, dar el îşi deschise trusa, ridică un pachet negru fără formă ca să-l vadă Silk (Maytera nu-l putea vedea), îl aruncă pe podea şi-şi puse trusa lângă el.

— Aşa, Silk. Hai să vedem braţul mai întâi.

Silk îşi suflecă mâneca şi întinse braţul rănit.

Foarfeca lucioasă pe care augurul şi-o aminti de noaptea trecută tăie bandajul.

— Probabil crezi că glezna e într-o stare mai gravă, şi aşa e, într-un fel. Dar aici sângele se poate infecta şi nu-i de glumă. N-o să mori din cauza gleznei, dacă n-ai ghinion cu carul.

Crane studie rănile cu o lanternă mică, dar puternică, bolborosi ceva pentru sine şi se apropie să le miroase.

— Până acum e bine, dar o să-ţi administrez o substanţă imunizantă.

Ca să nu se gândească la fiolă, Silk spuse:

— Îmi pare rău că n-am luat parte la rugăciunile de dimineaţă astăzi. Cât e ceasul, Maytera?

— E-aproape prânzul. Maytera Rose a spus că a trebuit să… Aceea e o pasăre, Patera?

— Nu tresări! se răsti Crane.

— Mă gândeam la… la pasărea care mi-a făcut asta, reuşi Silk să-şi încheie propoziţia.

— S-ar fi putut rupe acul. Ţi-ar plăcea să-ţi scormonesc în braţ după el?

— E chiar o pasăre! insistă Maytera. A ţopăit în partea aceea. În bucătăria ta, cred, Patera.

— De fapt, e puţul scării, o corectă Silk. Mă surprinde că e încă aici.

— Era mare şi neagră, cred că avea aripa ruptă. Nu şi-o târa, dar nici n-o ţinea prea bine, dacă mă-nţelegi. Nu e cumva pasărea… Cea care…

— Stai liniştit, îi spuse Crane lui Silk.

Îi înfăşură braţul într-un bandaj nou.

— Atunci nu mă mir că n-a zburat, rosti augurul, iar Maytera Marble îl privi curioasă.

— E cea pe care am vrut s-o sacrific, Maytera. A leşinat doar ori a făcut o criză, ori cine ştie ce păţesc păsările. Dimineaţă am deschis geamul la bucătărie ca să-i dau drumul, dar cred că i-am rupt aripa când am lovit cu bastonul pe dulapul cu alimente.

Silk ridică obiectul şi i-l arătă. Îşi aminti de Blood, apoi că va trebui să-i explice Mayterei Marble şi, dacă nu avea noroc, şi Mayterei Rose, şi Mayterei Mint, cum de ajunsese să se rănească.

— Pe dulapul cu alimente, Patera?

— Da. Acolo era pasărea. A zburat acolo, bănuiesc, adăugă el, gândindu-se la explicaţia pe care o aştepta sibila.

Crane trase un scăunel pentru picioare şi se aşeză.

— Ridică tunica. Bine. Trage puţin în jos de cingătoare.

Maytera Marble întoarse capul cu delicateţe.

— Dacă pot s-o prind, vrei să-i îngrijeşti aripa? întrebă Silk.

— Nu mă pricep să dreg animale, dar o să-ncerc. Am îngrijit şoimii lui Musk de câteva ori.

Silk îşi drese glasul, decis s-o păcălească pe Maytera Marble cât mai puţin, dar să nu-i spună de ce s-a dus la vila lui Blood.

— Vezi tu, Maytera, după ce l-am văzut… după ce l-am văzut pe prietenul Mayterei Mint – ştii de cine vorbesc – m-am gândit c-ar fi bine să mă duc la Blood. Îl mai ţii minte? Te-ai plimbat cu el pe-aici ieri după-amiază.

— Desigur, Patera. Cum aş putea să-l uit?

— După aceea, când am stat de vorbă în livadă, mi-ai spus că clădirile noastre o să fie dărâmate. Adică nu neapărat că vor fi dărâmate, dar că noi va trebui să plecăm de aici. Aşa că m-am gândit că ar fi înţelept din partea mea să stau de vorbă deschis cu noul proprietar. Locuieşte la ţară, deci mi-a luat mult mai mult decât am anticipat, mă tem.

— Lasă-te pe spate puţin, îl rugă Crane.

Îi tamponă pieptul şi abdomenul cu o soluţie albastră.

Maytera Marble dădu din cap neîncrezătoare.

— A fost foarte frumos din partea ta, Patera. Extraordinar, chiar, deşi mie nu mi-a dat impresia că…

Silk se lăsă pe spate cât putu de mult, cu şoldurile împinse înainte.

— Ba da. O să mă lase, adică o se ne lase să stăm aici cel puţin încă o lună. Şi s-ar putea să nu fim nevoiţi să plecăm deloc.

— O, Patera!

Maytera Marble uită de ea şi se uită la Silk. Acesta se grăbi să adauge:

— Dar voiam să-ţi spun că unul dintre oamenii care lucrează pentru Blood ţine pe lângă el nişte păsări foarte mari. Cred că sunt mai multe, din câte vorbeau despre ele.

Crane dădu din cap absent.

— Şi i-a dat una lui Blood. Era întuneric şi mă tem că m-am apropiat prea mult de ea. Blood a fost foarte drăguţ şi a sugerat ca doctorul Crane să treacă azi pe aici ca să-mi îngrijească rănile.

— Vai, Patera, ce frumos din partea lui!

În ochii Mayterei se citea admiraţia pentru abilităţile de diplomat ale lui Silk, iar el simţi cum roşeşte.

— E datoria mea, spuse Crane modest, punând dopul pe sticla cu soluţie albastră.

Silk înghiţi şi trase aer adânc în piept, sperând că venise momentul aşteptat.

— Înainte de a pleca, doctore, trebuie să-ţi spun ceva. Mi-ai spus că vei îngriji pasărea dacă reuşesc s-o prind. A fost foarte frumos din partea ta.

Crane înclină din cap prudent.

— Scuză-mă, trebuie să-mi iau cutterul.

— În dimineaţa asta, reluă Silk, am fost chemat să aduc iertarea zeilor unei fetiţe pe nume Teasel.

Maytera Marble deveni încordată.

— E pe moarte, dar eu cred… îndrăznesc să sper că se va însănătoşi, dacă i se dau îngrijiri medicale minime. Părinţii ei sunt săraci şi au mulţi copii.

— Întinde piciorul.

Crane se aşeză din nou pe scăunel şi luă în poală piciorul lui Silk. Cutterul bârâi.

— Nu te pot plăti, insistă augurul. Nici eu, decât prin rugăciuni. Dar fără ajutorul tău Teasel ar putea muri. Părinţii ei se aşteaptă la asta, altfel tatăl ei n-ar fi venit aici după mine, înainte de-a se lumina de ziuă. Sunt numai doi doctori în tot cartierul şi niciunul nu tratează pe nimeni dacă nu e plătit înainte. I-am promis mamei lui Teasel c-o să fac tot ce pot să-i aduc un doctor, iar tu eşti singura mea speranţă.

Crane înălţă privirea spre el. Silk citi în ochii lui o privire calculată şi o speculaţie vagă pe care nu le înţelese.

— Ai fost acolo în dimineaţa asta? îl întrebă doctorul.

— Da, de-asta m-am culcat aşa târziu. Tatăl ei a venit la mănăstire înainte de a mă întoarce de la Blood. Când a văzut că eram acasă, Maytera Rose a venit şi mi-a spus despre ce e vorba. Am plecat imediat. – Amintirea roşiilor verzi îl înţepă ca o viespe. – Sau aproape imediat, adăugă cu glas scăzut.

— Trebuie să te duci la ea, doctore. Zău, trebuie, spuse Maytera Marble.

Crane o ignoră, pipăindu-şi bărbia.

— Şi le-ai spus că o să-ncerci să aduci un doctor pentru… cum o fi chemând-o?

Silk se umplu de speranţă.

— Da. Îţi rămân îndatorat până când Pas va hotărî sfârşitul spiralei. De-abia aştept să-ţi arăt unde stă fata. Putem să ne oprim la ea în drum.

— Patera! Scările alea! exclamă Maytera cu respiraţia tăiată.

Crane se aplecă deasupra ghipsului; cutterul bâzâi şi jumătate din el căzu pe jos.

— N-o să urci atâtea scări, nu te las. Nu cu glezna asta. Poate să-mi arate Marble…

— Da, da! – Maytera ţopăi de nerăbdare. – Trebuie s-o văd. E una de-a mea.

— Sau poţi să-mi dai adresa. Purtătorii mei ştiu să ajungă acolo. Mă duc s-o văd şi pe urmă vin înapoi la tine.

Îndepărtă şi restul ghipsului.

— Te doare tare?

— Nu atât de tare cât m-am îngrijorat din cauza lui Teasel, spuse Silk. Dar tu ai avut grijă de asta, cel puţin de cel mai grav aspect. Niciodată nu-ţi voi mulţumi destul.

— N-am nevoie de mulţumirile tale. – Crane se ridică şi-şi curăţă pantalonii de resturile de ghips. – Nu vreau decât să-mi respecţi indicaţiile. O să-ţi pun un pansament. E bun şi se poate refolosi, aşa că-l vreau înapoi când ţi se vindecă glezna. Şi mai vreau să-l foloseşti exact cum îţi spun.

— Aşa o să fac, promit.

— Iar tu, Marble, spuse doctorul întorcându-se spre sibilă, poţi să vii cu mine în lectică. Te scutesc de mers pe jos. Vreau să le spui părinţilor fetei că nu fac asta pentru că am inimă bună, n-am de gând să mă cicălească toţi cerşetorii ziua şi noaptea. Îi fac o favoare lui Silk, lui Patera Silk, aşa îi spui? Şi nu se va mai repeta.

Maytera înclină din cap cu umilinţă.

Micuţul doctor se duse la trusă şi scoase o bucată lată de material ca pielea de capră.

— Ai mai văzut aşa ceva?

Silk scutură din cap.

— O loveşti cu piciorul. – Crane o aruncă şi-i trase un picior bandajului galben, care se lovi de peretele opus. – Sau o arunci de mai multe ori, sau loveşti cu ea ceva neted, ca scăunelul de

acolo. – Doctorul luă bandajul şi-l aruncă în aer de câteva ori. – Se încălzeşte din cauza loviturilor. Pricepi? Uite, pune mâna.

Silk simţi furnicături când atinse banda aproape fierbinte.

— Căldura o să-ţi facă bine la gleznă. Sonarul – tu nu-l auzi, dar e acolo – o să întreţină procesul vindecării. Mai mult, va sesiza ruptura din maleola mediană şi o va fixa ca să nu se mişte. – Crane avu o ezitare. – Nu se mai găsesc bandaje din astea, dar eu am unul. De obicei, nu spun pacienţilor despre el.

— O să am mare grijă de el, promise augurul, şi-o să ţi-l înapoiez când vrei.

— N-ar trebui să plecăm? îndrăzni Maytera Marble să întrebe.

— Imediat. Înveleşte-ţi glezna cu el, Patera. Strânge-l bine. Nu trebuie să-l legi sau să-l prinzi cumva, o să stea fix acolo câtă vreme simte osul rupt.

Bandajul parcă se răsuci singur în jurul piciorului lui Silk, încălzindu-l puternic, dar plăcut. Durerea din gleznă slăbi.

— O să-ţi dai seama singur când nu mai funcţionează. Să-l dai jos imediat şi să-l loveşti de perete, cum ţi-am arătat, sau să baţi covorul cu el. – Doctorul îşi frecă bărbia. – Să vedem. Azi e Ziua lui Sphigx. O să vin din nou de Ziua lui Hierax, să văd cum stai. Oricum, ar trebui să mergi aproape normal peste o săptămână. Dacă nu ţi-l iau de Ziua lui Hierax, ţi-l iau atunci. Dar până atunci, să nu calci cu piciorul bolnav. Ia-ţi o cârjă, la nevoie. N-ai voie să fugi sau să sari. M-ai auzit?

— Da, desigur. Dar lui Blood i-ai spus c-o să treacă cinci…

— Nu-i aşa de grav cum mi-am imaginat. Am greşit diagnosticul. Şeful augurilor… Cum i se spune, Prolocutorul? N-ai observat că nu eu sunt cel după care trimite când se îmbolnăveşte? De ce crezi că face aşa? Din când în când, mai greşesc. Doctorii lui nu greşesc niciodată. Întreabă-i.

— Cum te simţi, Patera? se interesă Marble.

— Minunat! Parcă nici nu m-aş fi lovit, dacă nu mai bine. Parcă aş avea o gleznă nouă, mai bună decât cea ruptă.

— Ţi-aş putea da zeci de remedii care te fac să te simţi mai bine, spuse Crane, începând cu o injecţie cu pur şi o priză de rugină. Asta te va face cu adevărat mai bine, dar e mult mai greu. Acum spune-mi, ce-i cu pasărea aia a ta? Dacă trebuie s-o îngrijesc, mai bine o fac acum. Ce fel de pasăre e?

— O stăncuţă de noapte.

— Vorbeşte?

Silk înclină din cap.

— Atunci poate că pot s-o prind singur. Maytera, vrei să le spui purtătorilor mei să vină pe strada Soarelui. Sunt pe cea a Argintului. Spune-le că o să vii cu mine şi că plecăm într-un minut-două.

Maytera Marble se îndepărtă.

— Tu să stai liniştit, îl avertiză doctorul pe Silk, mişcând arătătorul spre el. O găsesc eu.

Crane dispăru în puţul scării. În curând, Silk îl auzi vorbind în bucătărie, dar nu înţelese ce anume spunea.

— I-ai spus lui Blood că vindecarea va ţine mai mult ca să câştig timp, nu-i aşa? Mulţumesc, doctore.

Nu primi răspuns. Bandajul era încă fierbinte şi confortabil într-un mod straniu. Silk începu să rostească în şoaptă rugăciunea de după-amiază pentru Sphigx cea Vitează. O muscă mare cu spatele albastru intră zumzăind prin uşa deschisă, se învârti după mâncare şi se lovi de geamul cel mai apropiat de strada Soarelui.

— Vrei să vii puţin, Silk? îl strigă doctorul din bucătărie.

— Da.

Silk se ridică şi merse aproape normal spre bucătărie, cu piciorul drept desculţ şi bandajul greu în jurul gleznei.

— Se ascunde acolo sus. – Crane arătă spre dulap. – Mi-a spus ceva, dar nu vrea să coboare ca să-i văd aripa dacă nu-i promiţi că n-o să-l mai loveşti.

— Serios?

Stăncuţa cârâi de pe dulap, iar Crane dădu din cap şi trase cu ochiul.

— Atunci promit. Să mă judece Marele Pas dacă eu sau altcineva o să-i facă rău.

— Nu tăiat? croncăni pasărea. Nu băţ?

— Nu, declară Silk. N-o să te sacrific şi n-o să te rănesc în niciun fel.

— Pasăre de casă?

— Până când ţi se vindecă aripa şi poţi zbura. Pe urmă eşti liberă.

— Nu colivie?

Crane îl atenţionă pe Silk şi scutură din cap.

— Corect. Fără colivie. – Silk luă colivia de pe masă şi o ridică deasupra capului suficient de sus ca s-o vadă pasărea. – Priveşte.

O aruncă de podea cu ambele mâini. Aşchiile subţiri săriră în toate părţile ca nişte scântei. Călcă pe ea cu piciorul sănătos,

apoi culese resturile şi le aruncă în lada cu vreascuri.

— Cred c-o să-ţi pară rău. Uneori e sâcâitoare.

Fluturând furioasă aripa sănătoasă, stăncuţa zbură de pe dulap pe masă.

— Ce pasăre cuminte! îi spuse Crane, aşezându-se pe un taburet. Acum o să te iau în braţe şi vreau să stai nemişcată un minut. N-o să te doară mai mult decât trebuie.

— Şi eu am fost prizonier câtva timp azi-noapte, remarcă Silk, nu neapărat pentru sine. N-am stat într-o colivie, dar tot nu mi-a plăcut.

Crane prinse pasărea calmă cu pricepere, blând, dar ferm.

— Adu-mi trusa, te rog.

Silk se întoarse în sellaria. Închise uşa spre grădină, apoi luă pachetul pe care i-l arătase Crane. După cum bănuise, era a doua robă bună a lui, cu penarul în buzunar, învelită în jurul pantofului care-i lipsea. Deşi nu avea ciorap pe piciorul drept, se încălţă, închise trusa medicală şi o duse în bucătărie.

Pasărea cârâi şi se zbătu când Crane îi întinse aripa rănită.

— Dislocată, spuse doctorul. Ca şi cum ai avea tu un cot dislocat. I-am pus-o ia loc, dar vreau s-o prind în atele ca să nu şi-o scoată iar înainte de a se vindeca. Între timp, ar fi bine să stea înăuntru ca să n-o mănânce pisica.

— Atunci rămâne pe socoteala ei, spuse Silk.

— Rămâne, repetă pasărea.

— Nu mai ai colivie, continuă Silk sever, iar eu n-am de gând să mă coc de căldură cu geamurile închise ca să te împiedic să ieşi afară.

— Nu afară, îl asigură pasărea.

Crane scormoni în trusă.

— Sper că nu.

Augurul trase pătura de la geamul care dădea spre grădină, îl deschise şi-o împături.

— La ce oră trebuie să te întâlneşti cu Blood la casa galbenă?

— Fix la ora unu.

Silk duse pătura în sellaria. La întoarcere, rosti:

— Probabil c-o să întârzii. Nu cred c-o să facă altceva mai rău decât să se plângă.

— Aşa trebuie să gândeşti. Din câte îl cunosc, o să-ntârzie şi el. Îi place să fie toată lumea adunată când vine. Nu cred că va sosi înainte de două.

Silk se duse la fereastra dinspre strada Soarelui, dădu jos

cârpa şi prosopul de vase şi o deschise şi pe ea. Avea gratii împotriva hoţilor. Îi trecu prin minte că era prizonier în sensul adevărat al cuvântului, în prezbiteriul vechi, cu patru camere, pe care se obişnuise să-l numească acasă. Alungă din minte gândul. Dacă lectica lui Crane fusese pe strada Argintului, acum dispăruse de acolo. Fireşte, Maytera Marble îşi făcuse datoria şi aceasta aştepta pe strada Soarelui.

— Asta trebuie să ţină.

Crane îşi făcu de lucru cu o bucăţică de material albastru sintetic ţeapăn.

— O să fii gata de plecare când mă întorc?

Silk răspunse înclinând din cap şi-şi pipăi maxilarul.

— Va trebui să mă bărbieresc. O să fiu gata până atunci.

— Bine. Sunt în întârziere şi fetele o iau razna dacă nu pot ieşi la cumpărături. – Crane aplică ultima fâşie de bandă aproape invizibilă ca să fixeze atela. – O să cadă singură peste câteva zile. S-o laşi să zboare, dacă vrea. Dacă e ca şoimii, să ştii că ştie foarte bine şi singură ce poate şi ce nu.

— Nu zburat, anunţă pasărea.

— Nu acum, poţi să fii sigură. În locul tău, astăzi nici n-aş mişca aripa.

Lui Silk îi zbură mintea în altă parte.

— Sunt posedate de diavol, aşa-i? Cele din casa galbenă?

— Nu ştiu, îi răspunse doctorul întorcându-se spre el. Orice-ar fi, sper să reuşeşti mai multe decât mine.

— Ce se petrece acolo? Şoferul care m-a adus şi eu am auzit un ţipăt azi-noapte, dar n-am intrat.

Micuţul doctor duse degetul la nas.

— O fată ţipă din mii de motive, mai ales una de-acolo. I s-a pătat rochia preferată, a avut un coşmar sau a văzut un păianjen.

Silk simţi un junghi scurt în picior, în ciuda bandajului protector. Deschise cămara din colţul nordic al bucătăriei şi scoase taburetul pe care îl folosea Patera Pike când mânca.

— Nu cred că Blood vrea să exorcizez visurile femeilor sale.

Crane închise trusa cu un pocnet.

— Numai femeia însăşi ocupă conştiinţa a ceea ce oamenilor ca tine le place să numească o femeie „posedată”, Silk. Conştiinţa nu e decât o abstracţiune, un lucru imaginat, convenabil. Când spun că un om e inconştient, spun că au fost suspendate anumite procese mintale. Când spun că şi-a

recăpătat conştiinţa, înseamnă că au fost reluate. Nu poţi ocupa o abstracţiune aşa cum ocupi un oraş.

— Acum un moment spuneai că femeia însăşi o ocupă, relevă Silk.

Crane se ridică după ce aruncă o ultimă privire la pasărea rănită.

— Deci vă învaţă şi alte lucruri, în afară de prostii.

— Se numeşte logică.

— Logică să fie. – Crane zâmbi, iar Silk descoperi, spre surprinderea lui, că-l plăcea. – Păi, dacă va trebui s-o consult pe fata asta bolnavă a ta, ar trebui s-o şterg. Ce-i cu ea? Are febră?

— Mie mi s-a părut că are pielea rece, dar tu ştii mai bine ca mine.

— Aşa sper şi eu. – Doctorul îşi luă trusa. – Să vedem… prin camera din faţă de acolo pentru strada Soarelui, nu? Poate mai vorbim în drum spre Orchid.

— Să te uiţi la ceafa ei.

Crane se opri în prag, îi aruncă o privire întrebătoare, apoi ieşi grăbit.

Murmurând o rugăciune pentru Teasel, Silk se duse în sellaria şi închise şi zăvorî uşa spre strada Soarelui, pe care Crane o lăsase deschisă. Când trecu pe lângă o fereastră, văzu lectica lui Crane. Maytera Marble stătea comodă lângă doctor, cu faţa metalică îndreptată înainte, de parcă ea singură conducea lectica, prin forţa gândului. Sub privirile lui Silk, purtătorii porniră grăbiţi, iar lectica dispăru din raza lui vizuală.

Încercă să-şi amintească dacă există vreo lege care să interzică sibilelor să călătorească în lectica unui bărbat; era foarte posibil, dar nu-i veni în minte nicio constrângere anume. Practic vorbind, el nu găsea nicio obiecţie, câtă vreme erau ridicate perdelele.

Bastonul cu cap de leoaică zăcea lângă scaunul în care stătuse ca să-l examineze Crane. Îl ridică absent şi-l flutură prin aer. Câtă vreme funcţiona bandajul, n-avea nevoie de el, sau îi va trebui numai foarte puţin. Se hotărî să-l ţină la îndemână oricum, se va folosi de el când va trebui să refacă bandajul. Îl propti de uşa către strada Soarelui, ca să nu-l uite când avea să plece cu Crane la casa galbenă.

Câţiva paşi de probă îi demonstrară încă o dată că, mulţumită bandajului de la Crane, putea merge la fel de bine ca înainte. Nu avea motiv să nu care sus pe scări un lighean cu apă caldă şi să

se radă ca de obicei. Reveni în bucătărie.

Tot pe masă, stăncuţa mişcă din cap în direcţia lui, întrebătoare.

— Pasăre flămândă, îi spuse ea.

— Şi eu sunt flămând. Dar nu mai mănânc până după miezul zilei.

— Amiază acum.

— Probabil.

Silk ridică unul din capacele sobei şi se uită înăuntru; măcar de data asta câţiva tăciuni încă străluceau. Suflă uşor peste ei şi adăugă o mână de aşchii de la colivia spartă, gândindu-se că stăncuţa era mai inteligentă decât îşi închipuise.

— Pasăre flămândă.

Începură să joace flăcările printre tăciuni. Se întrebă dacă trebuie să pună şi lemne de foc, dar renunţă la ele.

— Îţi place brânza?

— Place brânza.

Silk găsi ligheanul şi-l aşeză sub robinetul pompei de apă.

— E tare, te previn. Dacă te aştepţi la brânză bună şi moale, o să fii dezamăgită.

— Place brânza!

— Bine, bine, îţi dau.

Fu nevoit să pompeze cu forţa de multe ori până căzură primii stropi de apă. Dar umplu ligheanul pe jumătate şi-l aşeză pe sobă. Se gândi puţin şi umplu şi cana păsării.

— Brânză acum? întrebă stăncuţa. Cap de peşte?

— Fără capete de peşte, nu am. – Scoase brânza, mai mult coji întărite, şi o aşeză lângă cană. – Ai grijă să nu vină şobolanii până mă întorc. Şi lor le place brânza.

— Place şobolani.

Stăncuţa plescăi din ciocul stacojiu şi gustă din brânză.

— Atunci n-o să te simţi singură.

Apa de pe sobă era abia călduţă, iar surcelele erau aproape stinse. Silk luă ligheanul şi porni spre scări.

— Unde şobolani?

Se opri şi se întoarse spre stăncuţă.

— Vrei să spui că-ţi place gustul lor?

— Da, da!

— Înţeleg. Cred c-ai putea omorî unul, dacă nu-i prea mare. Cum te cheamă?

— Nu nume.

Stăncuţa reveni la brânză.
— Să ştii că-mi mănânci prânzul. Acum va trebui să găsesc altceva sau să plec flămând.
— Tu Silk?
— Da, aşa mă cheamă. L-ai auzit pe doctorul Crane spunându-mi pe nume, probabil. – Se opri să cumpănească preţ de o clipă. – Cred c-o să-ţi spun Oreb. Ăsta e un corb din scrieri, iar tu semeni cu un corb. Îţi place numele?
— Oreb.
— Corect. Musk şi-a botezat pasărea după un zeu, ceea ce e foarte rău, dar nu cred că obiectează cineva dacă iau un nume din scrieri, căci nu e unul divin, mai ales că şi acolo e numele unei păsări. Deci Oreb rămâne.
În faţa spălătorului, îşi ascuţi briciul mare, cu mâner de os, care aşteptase în biroul mamei până crescuse suficient ca să se bărbierească, îşi săpuni faţa şi-şi dădu jos barba blond-roşcată. În timp ce ştergea briciul, se gândi, cum se gândea măcar o dată pe săptămână, că fusese al tatălui său. Şi, ca de atâtea alte ori, îl duse la fereastră, căutând urme ale fostului proprietar. Nu zări niciun nume, nicio monogramă, nici măcar sigla celui care l-a făcut.
Maytera Rose şi Maytera Mint luau prânzul, cum o făceau de multe ori pe vreme călduroasă, la o masă din mănăstire, mutată la umbra unui smochin. După ce se şterse pe faţă, Silk duse ligheanul înapoi în bucătărie, turnă apa folosită şi se alătură celor două sibile din grădină.
Maytera Rose îi făcu semn să se aşeze pe scaunul pe care de obicei stătea Maytera Marble.
— Nu vrei să mănânci cu noi, Patera? Avem destulă mâncare pentru trei persoane.
Simţi înţepătura clar intenţionată de sibilă.
— Nu, dar trebuie să stăm puţin de vorbă.
— Şi eu vreau să vorbesc cu tine, Patera. Şi eu.
Maytera Rose începu să se pregătească serios de ridicare.
Augurul se aşeză grăbit.
— Despre ce e vorba, Maytera?
— Speram să vorbim aseară, dar ai plecat.
Din coşul acoperit cu un şervet venea un miros mirific, ca din Mainframe, Maytera Marble copsese ceva de dimineaţă şi lăsase rodul muncii ei în cuptor, pentru ca Maytera Mint să-l scoată după ce avea să plece ea cu Crane. Silk înghiţi în sec şi mormăi

un „Da”, fără alte comentarii.

— Iar în dimineaţa asta mi-a ieşit din cap. Nu m-am putut gândi decât la omul acela înfiorător, tatăl fetiţei. O să-l trimit pe Horn la tine în după-masa asta ca să-l pedepseşti. L-am pedepsit şi eu, fii sigur. Acum trebuie să-şi recunoască greşeala şi în faţa ta, asta e ultima etapă a pedepsei. – Maytera se opri să dea mai multă greutate cuvintelor ei, cu capul înclinat, ca stăncuţa, fixându-l pe Silk cu ochiul bun. – Şi, dacă hotărăşti să-i dai şi alte pedepse, n-am nimic împotrivă. Ar putea avea consecinţe benefice.

— Ce-a făcut?

Porţiunea sintetică a gurii Mayterei se lăsă în jos a dezgust. Aşa cum făcuse de atâtea ori, Silk se întrebă dacă femeia bătrână, roasă de boli, care fusese odată Maytera Rose, era conştientă.

— Te-a luat în râs, Patera, imitându-ţi vocea şi gesturile şi vorbind prostii.

— Atât?

Maytera pufni pe nas şi scoase un corn proaspăt de sub şerveţel.

— Aş zice că e mai mult decât suficient.

— Dacă Patera însuşi… începu Maytera Mint.

— Înainte de a se naşte Patera, m-am străduit să semăn respectul pentru chemarea sfântă a augurilor, chemare – ca a noastră, a sibilelor – stabilită chiar de Scylla noastră cea sfântă. Îmi continui strădania şi astăzi. Încerc, ca întotdeauna, să-l învăţ pe fiecare elev dat în grija mea să respecte roba, indiferent de bărbatul sau femeia care o poartă.

— O lecţie bună pentru noi toţi, oftă Silk. Foarte bine, o să stau de vorbă cu el când pot. Dar plec în câteva minute şi nu mă întorc decât târziu. Asta voiam să vă spun, mai ales Mayterei Mint.

Maytera Mint ridică spre el o pereche de ochi căprui întrebători.

— O să fiu ocupat, nu ştiu pentru câtă vreme. Îl mai ţii minte pe Auk, Maytera. Trebuie să ţi-l aminteşti. I-ai fost dăscăliţă şi ştiu că i-ai vorbit despre el Mayterei Marble ieri.

— Da, într-adevăr, Patera.

Chipul mic al Mayterei Mint, deloc urât, se lumină.

Maytera Rose pufni, Iar Maytera Mint lăsă iar ochii în jos.

— Am vorbit cu el aseară, foarte târziu.

— Da?

— Da, dar să nu uit exact ce vreau să-ţi spun. L-am mai văzut şi înainte de a vorbi, şi i-am dat iertarea. Se străduieşte sincer să-şi schimbe viaţa în bine, cred.

Ochii strălucitori de mândrie ai Mayterei Mint se ridicară din nou.

— E minunat, Patera!

— Într-adevăr minunat. Şi e mai degrabă lucrarea ta şi a lui Patera Pike decât a mea. Voiam să-ţi spun că, atunci când am vorbit cu el ultima oară, a spus că s-ar putea să vină pe-aici astăzi. Dacă vine, sunt convins că va trece să-şi prezinte omagiile în faţa ta.

Silk aşteptă de la ea o confirmare care nu veni. Maytera rămase cu privirea în pământ şi cu braţele încrucişate.

— Te rog să-i spui că sunt nerăbdător să-l întâlnesc. Roagă-l să mă aştepte, dacă poate. Nu cred c-o să vină înainte de cină. Dacă nu m-am întors, spune-i că vin cât pot de repede.

Întinzând untul galben şi gras pe alt corn, Maytera Rose rosti:

— Aseară plecaseşi deja când Horn a terminat de lucrat pentru tatăl său. O să-i spun şi lui că trebuie să te aştepte.

— Sunt convins că-i vei spune, Maytera. Vă mulţumesc amândurora.

Silk se ridică şi se strâmbă când călcă prea tare cu piciorul bolnav.

Pentru o exorcizare obişnuită, avea nevoie de scrierile Crasmologice din manteion şi de imaginile zeilor, mai ales ale lui Pas şi ale Scyllei. Şi a lui Sphigx, patroana zilei. Îşi aminti că nu-şi terminase rugăciunile; nu aşa va obţine favoruri de la zei.

O să ia tripticul primit de la mama sa, pentru că era însoţit de rugăciunile ei. Urcând din nou pe scări, simţindu-şi glezna mai tare decât în urma vizitei lui Crane, se gândi că fusese instruit cum să procedeze numai cu diavoli care nu existau. Îşi aminti cât de surprins fusese când aflase că Patera Pike credea în ei şi chiar vorbise cu mândrie aprinsă de eforturile lui personale de a-i goni.

Înainte de călca pe ultima treaptă, regretă că lăsase bastonul lui Blood în sellaria. Aşezat pe pat, scoase bandajul; era rece. Îl lovi de perete cu toată puterea şi-l puse la loc, apoi îşi scoase pantoful şi îşi luă o şosetă curată.

Blood îl va aştepta la casa galbenă de pe strada Lămpii. Musk sau cineva la fel de rău ca el îl va însoţi. Silk împăturii tripticul, îl aşeză în caseta de tek cu căptuşeală de postav verde, legă fâşiile

şi trase mânerul. Tripticul şi scrierile, pe care va trebui să le ia înainte de plecare; gammadionul lui Pas îl avea deja la gât, mărgelele în buzunar. Ar fi înţelept să ia şi o lampă sfântă, ulei şi alte lucruri. Se gândi şi renunţă pe rând la câteva dintre ele, apoi scoase cheia de sub ulciorul cu apă.

Cu vulturul cel tânăr pe mâna stângă înmănuşată, Musk stătea pe trotuarul spart, lângă fântâna Scyllei, şi se uita în jur. Îşi ţinea capul şi spatele drept, ca orice Gardian. Se uitau la el de pe terasa umbroasă – Blood, Consilierul Lemur[19] şi verişorul lui, Consilierul Loris, Comisionarul Simuliid[20] şi încă vreo şase. Musk scutură în minte paharul cu zaruri.

Vulturul fusese dresat să stea pe încheietura mâinii şi să reacţioneze la momeală. Îi cunoştea vocea şi învăţase s-o asocieze cu mâncare. Când îi va scoate gluga, va vedea fântâna, apa curgând într-o regiune în care apa de orice fel era acum o raritate. Venise vremea să înveţe să zboare, asta nu avea cum să-l înveţe. Se va întoarce după momeală şi la scândura cu carne. Sau nu. Era timpul să arunce zarurile.

Vocea lui Blood se auzi prin susurul apei de la fântână:

— Nu-l grăbi.

Cineva întrebase ce aştepta. Oftă, ştiind că nu mai putea amâna prea mult. Nu putea ţine în loc clipa în care pasărea pe care era posibil să n-o mai vadă niciodată era încă a lui.

Cerul era gol, aşa părea, tărâmurile cereşti invizibile în spatele razelor nesfârşite ale Soarelui orbitor. Zburătorii, dacă existau, nu se vedeau nici ei. De partea cealaltă a zidului, deasupra copacilor, câmpiile îndepărtate se ondulau înspre cer, dispărând într-o ceaţă albăstruie. Lacul Limna părea un ciob de oglindă aşezat în spirală ca un kitsch într-o ramă ieftină.

E timpul să arunce zarurile.

Ca şi cum ştia ce se va întâmpla, vulturul tânăr începu să se agite. Musk înclină din cap pentru sine.

— Să te întorci la mine, îi şopti el. Să te întorci la mine.

Atunci, ca şi controlat de altcineva (un zeu sau fiica nebună a lui Blood), ridică braţul drept. Cu mâna dreaptă trase gluga stacojie de pe capul păsării şi-o aruncă.

---

[19] Primată din familia *Lemundae.*

[20] Muşte din familia *simuliidae* ale căror larvele se reproduc în apă curgătoare şi care sug sânge.

Vulturul cel tânăr ridică aripile, gata să zboare, apoi le coborî la loc. Poate c-ar fi trebuit să poarte mască. Dacă vulturul îl atacă acum, îi va lăsa urme pe viaţă sau îl va omorî; dar era prea mândru pentru mască.

— Zboară, vulture!

Ridică braţul, clătinându-l ca să arunce pasărea în aer. O fracţiune de secundă îşi închipui că nu va zbura deloc.

Aripile mari suflau aerul spre el. Încet şi neîndemânatic, pasărea îşi luă zborul. Vârfurile aripilor atingeau firele de iarbă la fiecare coborâre – un zbor spre zid, la stânga, pe lângă poartă, iarăşi la stânga, deasupra ierbii. Oare se va întoarce le el?

Pe terasă, împrăştiind spectatorii ca puii de potârniche. Dacă făcea dreapta la capătul aripii de clădire, lua vizuina felinelor drept adăpostul păsărilor…

Mai sus, la înălţimea zidului, iar la stânga. Tot la stânga, până trecu deasupra capului, cu aripile ca un fulger îndepărtat. Sus, mai sus, zbura în cercuri, în curentul de aer care se înălţa de pe iarba ofilită şi acoperişurile arse. Tot mai sus se ridica vulturul cel tânăr, săgeată neagră pe cerul luminos, până când, asemenea câmpiilor, se pierdu în imensitatea cerului.

Spectatorii plecară, dar Musk rămase pe loc, ferindu-şi ochii de Soarele necruţător. După mult timp, Hare îi aduse un binoclu. Îl duse la ochi, dar nu văzu nimic.

Capitolul 10
Pisica cu coada roşie ca para focului

Strada Lămpii se întindea, încă o dată, familiară şi sigură, lipsită de misterele nocturne. Silk, care o străbătuse deseori, recunoscu câteva magazine, chiar şi uşa largă, proaspăt lăcuită, a casei galbene.

Femeia corpolentă care îi deschise după ce bătu păru uimită de prezenţa lui.

— E foarte devreme, Patera. De-abia m-am sculat.

Îşi adeveri vorbele cu un căscat, acoperindu-şi gura cu întârziere. Capotul ei roz se deschise şi el ca o gură, dezvăluind printre buze falduri de carne albă, ca de mort.

Aerul casei năvăli din spatele ei, fierbinte şi încărcat de sute de mirosuri stătute şi duhoare acră de vinuri răsuflate.

— Trebuia să mă întâlnesc cu Blood aici la ora unu, îi spuse Silk. Cât este ceasul?

Crane se furişă pe lângă ei în camera de primire din spate. Femeia îl ignoră.

— Blood întârzie întotdeauna, spuse ea vag.

Îl conduse pe sub o arcadă joasă şi o draperie de mărgele de lemn zornăitoare într-un birou mic. O uşă şi o fereastră dădeau spre curtea pe care şi-o imaginase noaptea trecută. Deşi ambele deschise, aerul din birou era mai încins decât cel de afară.

— Au mai venit exorcişti la noi.

Femeia corpolentă se aşeză pe singurul scaun confortabil, lăsându-i lui Silk unul fără braţe, din lemn lăcuit. Îl acceptă recunoscător, lăsându-şi geanta pe podea, cu tripticul în poală şi cu bastonul lui Blood între genunchi.

— Pun pe cineva să-ţi aducă o pernă, Patera. Aici stau eu de vorbă cu fetele mele, iar un scaun tare e mai bun. Le ţine treze şi şezutul îngust le dă senzaţia că s-au îngrăşat, ceea ce e adevărat, în cele mai multe cazuri.

La amintirea roşiilor prăjite, îl cuprinse iarăşi remuşcarea, însoţită de o foame cumplită. Nu cumva vorbea un zeu prin gura femeii ăsteia decrepite?

— E bine şi aşa, i se adresă el. Şi eu trebuie să învăţ să mă gândesc mai puţin la burtă şi la somn.

— Vrei să vorbeşti cu toate fetele deodată? Unul dintre ceilalţi

aşa a făcut. Sau pot să-ţi povestesc eu.

Silk făcu un gest ca să alunge întrebarea.

— Nu mă priveşte ce au făcut diavolii aceştia anumiţi. Dacă dau atenţie trucurilor lor maliţioase, risc să-i încurajez. Sunt diavoli, deci nedoriţi în această casă. Atâta ştiu, iar dacă tu şi… şi toţi ceilalţi locuitori ai casei vreţi să cooperaţi cu mine, nici nu-mi trebuie altceva.

— În regulă.

Femeia corpolentă îşi aranjă pernele mari din scaun şi se lăsă pe spate.

— Crezi în existenţa lor, hă?

Venise şi întrebarea asta.

— Da, îi spuse el ferm.

— Unul dintre ceilalţi nu credea. A rostit multe rugăciuni şi a făcut paradă şi toate cele, dar ne credea nebuni pe toţi. Era cam de vârsta ta.

— Şi doctorul Crane e de aceeaşi părere, deşi are barba căruntă. Nu se exprimă chiar atât de dur, dar aşa crede. Şi pe mine mă crede dus cu sorcova.

Femeia corpolentă zâmbi amar.

— Aha, pricep. Apropo, eu sunt Orchid.

Îi întinse mâna ca şi cum s-ar fi aşteptat să i-o sărute.

Silk i-o cuprinse şi se prezentă:

— Patera Silk, de la manteionul de pe strada Soarelui.

— Locul ăla vechi? Mai funcţionează?

— Da, desigur, şi încă foarte bine.

Întrebarea îi aminti că în curând s-ar putea închide, deşi era mai bine să nu-i spună şi ei.

— La noi e închis acum, îl informă Orchid. Deschidem numai la nouă, deci ai tot timpul. Dar noaptea care vine e de obicei una pe cinste, aşa că ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai termina până atunci.

Observând, într-un sfârşit, de ce o ocoleau ochii lui Silk, femeia se strădui, fără prea multe rezultate, să se acopere cu capotul roz.

— Ritualurile iniţiale şi cel principal n-ar trebui să-mi ia mai mult de două ore, dacă toată lumea cooperează. Dar e mai bine să aşteptăm sosirea lui Blood. Azi-noapte mi-a spus că ne întâlnim aici şi sunt sigur că vrea şi el să ia parte.

Orchid îl privi cu ochi mijiţi.

— Te plăteşte?

— Nu. Exorcizarea e un serviciu pe care i-l fac. De fapt, îi datorez mult mai mult. Pe ceilalţi exorcişti de care spui i-a plătit?

— El sau eu, depinde.

Silk se relaxă.

— În cazul ăsta, nu-i de mirare că nu le-a reuşit exorcizarea. E un ritual sacru, care nu se vinde şi nici nu se cumpără. – Văzând nedumerirea femeii, adăugă: – Nu se pot vinde asemenea ritualuri, afirmaţia mea e adevărată în sensul propriu al cuvântului. Odată vândută, îşi pierde caracterul sacru şi nu e altceva decât o mascaradă profană. Astăzi nu se va întâmpla aşa ceva.

— Dar Blood ţi-ar putea da ceva, nu?

— Da, dacă ar vrea. Darurile nu afectează natura ritualului. Un cadou nu se oferă pentru ceva, dacă se oferă. Un ritual eficient se bazează tocmai pe ideea că nu e vorba de o afacere între noi, şi nici nu e. N-aş avea dreptul să mă plâng dacă nu aş primi un dar promis. Mă exprim clar?

Orchid înclină din cap şovăitoare.

— De fapt, nu aştept nimic de la Blood. Îi datorez mai multe servicii, ţi-am spus. Când mi-a cerut să fac acest lucru, îi eram – şi continui să-i rămân – obligat.

Orchid se aplecă spre el, capotul căscându-se mai tare decât până atunci.

— Să presupunem că de data asta funcţionează, Patera. Ţi-aş putea da eu ceva, nu?

— Fireşte, dacă aşa vrei. Dar nu-mi vei datora nimic.

— În regulă. – Rămase pe gânduri o clipă. – Noaptea de după Ziua lui Sphigx e noaptea noastră cea măreaţă, ţi-am spus, de-asta vine Blood azi. Ca să ne controleze înainte de a deschide. De Ziua lui Hierax ţinem închis. Dar vino în orice altă zi şi-o să-ţi dau un permis. Ce spui?

Silk era şocat.

— Ştii ce vreau să spun, Patera? Nu mă refer la mine, ci la orice altă fată, pe care-o vrei tu. Dacă vrei să-i dai ceva pentru ea, nicio problemă. Dar nu eşti obligat, şi nici casei nu trebuie să-i dai nimic. – Orchid cumpăni iarăşi câteva clipe. – Ei bine, nu-i o ocazie de lepădat. O dată pe lună, timp de un an. – Îi văzu expresia şi adăugă: – Sau pot să-ţi aduc un băiat, dacă preferi, dar să-mi spui din vreme.

Silk scutură din cap.

— Dacă o faci, nu-i mai vezi pe zei? Nu aşa se spune?

— Ba da. Echidna nu-ţi dă voie. Îi poţi vedea pe zei dacă se arată la Ferestrele noastre sacre. Sau eşti binecuvântat cu un copil din propriul trup. Dar nu amândouă.

— Nu vorbim de ţânci, Patera.

— Ştiu despre ce vorbim.

— Zeii nu mai vin la noi. Nu în Viron, aşa că, de ce nu? Ultima oară când s-au arătat eram… Nici nu eram născută.

— Nici eu.

— Atunci ce-ţi pasă? Tot n-o să vezi niciun zeu.

— Ne îndepărtăm de subiect, nu crezi? întrebă Silk cu un zâmbet amar.

— Nu ştiu. – Orchid se scărpină pe cap şi-şi examină unghiile. – Poate da, poate nu. Ştii că locul ăsta a fost demult manteion?

Silk scutură din cap, şocat a doua oară.

— Da, da, un manteion. Cel puţin o parte din el. Numai că zeii nu s-au mai arătat decât rareori, chiar dacă înainte o făcuseră uneori. Aşa că l-au închis şi proprietarii acestei case l-au cumpărat, au dărâmat zidul despărţitor şi au unit cele două părţi. Poate de asta, nu? O chem pe Orpine[21] să-ţi arate casa. Mai sunt câteva lucruri din vremea aia, poţi să le iei, dacă te interesează.

— Eşti foarte amabilă.

— Sunt o persoană amabilă. Întreabă pe oricine. – Orchid scoase un fluierat ascuţit. – Orpine vine imediat. Dacă vrei să afli ceva, întreab-o pe ea.

— Mulţumesc, o s-o întreb. Pot să-mi las lucrurile sacre aici până am nevoie de ele? – Perspectiva de a se despărţi de triptic îi dădea o senzaţie de disconfort. – O să fie în siguranţă?

— Sacul? Mai sigur decât la fisc. Poţi să laşi şi cutia aia. Mă întrebam… Ştii despre vechiul manteion din spate. Noi îi spunem casa desfătărilor. Crezi că de-asta se întâmplă ce se-ntâmplă?

— Nu ştiu.

— L-am întrebat pe unul din ceilalţi şi a spus că nu. Dar eu tot mă întreb. Poate că zeilor nu le place facem noi aici.

— Sigur nu le place.

— Dar n-ai văzut încă nimic, Patera. Nu suntem chiar aşa de rele cum crezi.

— Nici zeii, nici eu nu credem că sunteţi rele deloc, Orchid. Dacă ar crede că sunteţi rele, nimic din ceea ce faceţi nu i-ar uimi. Ei urăsc răul pe care-l faceţi – şi pe care-l fac eu – pentru că

[21] Iarbă grasă; *Sedum Maximum.*

văd în noi puterea de a face bine.

— M-am gândit că au trimis diavolul ăsta ca să se răzbune pe noi. – Orchid fluieră din nou. – De ce nu vine fata asta odată?

— Zeii nu ne trimit diavoli, ci îi distrug oriunde îi văd, ştergându-i din Mainframe. Cel puţin aşa spun legendele. Şi scrierile, pe care le am în geantă. Vrei să-ţi citesc pasajul?

Silk îşi căută ochelarii.

— Nu. Povesteşte-mi tu, ca să înţeleg.

— Bine. – Silk îşi îndreptă umerii. – Pas a creat spirala, după cum ştii. Când a terminat-o, a invitat-o pe regina lui, cele cinci fiice ale lor, cei doi fii şi câţiva prieteni să o împartă cu ei. Însă…

Din spatele uşii luminate de Soare se auzi un ţipăt de groază.

Orchid ţâşni de pe scaun cu viteză demnă de admirat. Şchiopătând uşor şi repetându-şi interdicţia lui Crane de a fugi, Silk porni după ea, mergând cât putea el de repede.

Curtea era mărginită de portaluri pe ambele etaje. Căutând sursa tulburării, i se păru că grupuri întregi de femei tinere mai mult sau mai puţin dezbrăcate se arătau şi dispăreau în spatele lor, deşi le acordă foarte puţină atenţie.

Moarta zăcea pe scările şubrede coborâte ca o scară din galeria înclinată de deasupra. Era goală, iar degetele mâinii stângi se încleştaseră pe mânerul unui pumnal care-i ieşea dintre coaste, sub sânul stâng. Capul îi era întors atât de nenatural în direcţia lui Silk, încât probabil avea gâtul rupt. Dintr-o dată, Silk recunoscu chipul contorsionat în mod oribil.

În ciuda celor învăţate, îl acoperi cu batista înainte de a-şi mişca mărgelele.

Femeile se mai liniştiră, deşi tot mai vedeau pumnalul, rana şi sângele care ţâşnea din ea.

Orchid începu să strige:

— Cine a făcut asta? Cine a înjunghiat-o?

O brunetă cu cearcăne la ochi, puţin mai îmbrăcată decât cea întinsă pe jos, vorbi tărăgănat:

— Ea a făcut-o, Orchid. Ea s-a omorât. Gândeşte-te. Dacă nu vrei, atunci uită-te atentă.

Îngenuncheat pe o treaptă pătată de sânge de sub capul moartei, Silk mişcă mărgelele înainte şi înapoi, apoi de la stânga dreapta, făcând semnul adunării.

— Îţi aduc, fiica mea, iertarea tuturor zeilor. Adu-ţi aminte vorbele lui Pas, care a spus: „Faceţi voia mea, trăiţi în pace, înmulţiţi-vă şi nu vă atingeţi de sigiliul meu. Astfel mânia mea nu

vă va ajunge. Mergeţi de bună voie, căci orice rău veţi face, vi se va ierta.” O, fiica mea, să ştii că Pas şi alţi zei mai mici m-au împuternicit să te iert în numele lor. Iar eu te iert, absolvindu-te de relele făcute. Le-am şters pe toate. – Silk trase semnul scăderii cu mărgelele. – Eşti binecuvântată.

Mişcând din cap în sus şi în jos de nouă ori, cum cerea ritualul, trasă semnul adunării.

O voce de femeie scuipa blesteme undeva în dreapta lui, blasfemia urmând obscenităţii:

— Pas muistul să te reguleze Pas stăpânul curvelor Pas s-o-nghită Echidna Pas lingău…

Lui Silk i se păru că femeia nu ştie ce spune, poate nici nu-şi dă seama ce vorbeşte.

— Te rugăm să ne ierţi pe noi, cei vii, continuă el, şi mai făcu o dată semnul adunării peste capul femeii acoperit cu batista. Eu şi mulţi alţii am greşit adesea faţă de tine, fiica mea, am comis fapte îngrozitoare împotriva ta. Nu le ţine în inima ta, ci începe viaţa care urmează în nevinovăţie, iertând aceste fapte.

Făcu iar semnul scăderii.

O fată impunătoare scuipă; părul ei ondulat avea culoarea zmeurii coapte.

— De ce faci asta? Nu vezi că-i ţeapănă? E moartă şi nu aude nimic din vorbele goale pe care le spui.

Rosti ultimele vorbe cu voce slabă, iar Silk îşi dădu seama că tot pe ea o auzise înjurând. Strânse mărgelele cu forţă şi se aplecă mai tare când ajunse la punctul culminant al liturghiei iertării. Soarele care-i ardea pe ceafă era mâna de fier încins a lui Pas cel cu două capete, ţintuindu-l la pământ şi cerându-i neîncetat să rostească fiecare cuvânt sacru şi să execute fiecare pas fără greşeală.

— În numele tuturor zeilor, eşti iertată pentru totdeauna, fiica mea. Vorbesc în numele Marelui Pas, al divinei Echidna, al Scyllei celei aspre la vorbă… – Aici avea voie să ia o pauză şi să să-şi tragă sufletul. Aşa şi făcu, apoi reluă: – Al lui Molpe cea minunată, al lui Tartaros cel sumbru, al lui Hierax cel superior, al Thelxiepeiei cea cu multă judecată, al Phaeai cea aprigă, al lui Sphigx cea puternică. Şi al tuturor zeilor mai mici.

Inexplicabil, o fracţiune de secundă, Soarele orbitor ar fi putut fi lampionul clătinat şi afumat din Taverna Cocoşului.

— Te iartă şi Intrusul, fiica mea, căci vorbesc şi în numele lui.

După ce făcu semnul adunării pentru ultima oară, se ridică şi

se întoarse spre femeia cu constituţie impunătoare şi păr de culoarea zmeurii. Spre marea lui uşurare, era îmbrăcată.

— Adu-mi ceva cu ce s-o acopăr. Vremea ei în acest loc s-a încheiat.

Orchid o interogă pe bruneta încercănată.

— Ăsta-i cuţitul ei?

— Tu ar trebui să ştii. – Fără să se teamă, bruneta duse mâna pe sub balustradă şi trase cuţitul din rană. – Nu cred. Mi l-ar fi arătat, iar eu nu l-am mai văzut niciodată.

Apăru şi Crane coborând scările. Se aplecă deasupra moartei şi-i prinse încheietura. După câteva secunde, se lăsă pe vine şi o ascultă cu stetoscopul.

(Acceptăm această stare numită moarte cu atâta ezitare, reflectă Silk, nu pentru prima oară. Fireşte, pentru noi nu e un fenomen natural.)

Scoaterea pumnalului din rană făcu să curgă şi mai mult sânge din ea. Cu toată hărmălaia, Silk auzi cum cad picăturile de pe trepte pe trotuarul de cărămidă spartă din curte, ca ticăitul aritmic al unui ceas spart.

Orchid privea pumnalul cu ochi miopi.

— E-al unui bărbat. Un bărbat pe nume Cat. – Se întoarse cu faţa spre curte şi ţipă: – Tăceţi cu toatele! Ascultaţi-mă! Cunoaşteţi un individ pe nume Cat?

O fată negricioasă, mică de statură, cu cămaşa ruptă se apropie.

— Eu îl cunosc. Vine uneori pe-aici.

— A fost aici azi-noapte? Când l-ai văzut ultima oară?

— Nu sunt sigură, Orchid. O lună, poate.

Femeia corpolentă se îndreptă spre ea cu mers legănat, de raţă, cu pumnalul ridicat. Tinerele se dădură la o parte în faţa ei, ca nişte boboci.

— Ştii unde stă? Pe cine ia de obicei?

— Nu. Pe mine. Câteodată pe Orpine, dacă sunt ocupată.

Crane se ridică, se uită la Silk şi scutură din cap. Puse stetoscopul deoparte.

Zbierătul lui Blood îi sperie pe toţi.

— Ce se petrece aici?

Gras şi mai înalt cu un cap decât majoritatea femeilor, pătrunse în curte cu aerul unui general care inspectează câmpul de luptă.

Văzând că Orchid tace, fata cu păr de culoarea zmeurii vorbi

în locul ei cu glas firav:

— Orpine e moartă. Tocmai s-a sinucis.

Ţinea sub braţ un cearşaf curat, frumos împăturat.

— De ce? întrebă Blood.

Nimeni nu-i răspunse. Fata trase cearşaful şi-i întinse un colţ lui Crane. Cei doi o acoperiră pe moartă.

Silk lăsă mărgelele deoparte şi coborî scările în curte. Murmură mai mult pentru sine:

— N-a… nu pentru totdeauna. Nici măcar cât mine.

Orchid se întoarse spre el.

— Nu. Acum taci.

Musk îi luase pumnalul. După ce-l studie, i-l dădu lui Blood să-l cerceteze. Orchid explică:

— Un tip pe nume Cat vine aici din când în când. Probabil că i l-a dat sau l-a uitat la ea în cameră.

— Sau i l-a furat ea, rânji Blood.

— Fetele mele nu fură!

Orchid începu să plângă aşa cum cade un turn măcinat la temelie de un izvor ascuns. Era oribil să vezi faţa aceea grasă, neîndurătoare contorsionându-se ca un copil bolnav de inimă. Blood o plesni de două ori cu palma şi cu dosul ei, fără niciun efect, deşi palmele se auziră în toată curtea.

— Să nu mai faci asta, îl sfătui Silk. Pe ea n-o ajută, iar ţie îi poate dăuna.

Blood îl ignoră şi arătă cu degetul spre trupul nemişcat de sub cearşaf.

— Cineva să-l ia de-aici. Tu de colo. Chenille. Eşti destul de mare. Ia-o şi du-o în camera ei.

Femeia cu părul ca zmeura coaptă se dădu în spate tremurând, petele roşii de pe pometţii proeminenţi lucioase şi artificiale.

— Pot să-l văd?

Silk luă cu îndemânare pumnalul de la Musk. Avea mânerul de os albit. În interiorul mânerului era arsă cu acul şi vopsită manual o pisică roşcată ce se plimba cu un şoricel negru în gură. Coada roşie se înfăşura în jurul mânerului. Urmând exemplul brunetei încercănate, Silk duse mâna după balustradă şi-şi scoase batista de sub cearşaf. Lama subţire, conică, era bine lustruită, dar nu gravată.

— Aproape nou, murmură el. Nu foarte scump, dar nici foarte ieftin.

— Orice prost vede asta, spuse Musk şi luă pumnalul înapoi.

— Patera. – Blood îşi drese vocea. – Ai fost aici. Probabil ai văzut cum a făcut-o.

Silk era tot cu mintea la pumnal.

— Cum a făcut ce anume?

— Cum s-a omorât. Hai să nu mai stăm în Soare.

Cu mâna pe cotul lui Silk, Blood îl conduse în umbra galeriei, împrăştiind un cerc de femei aproape goale.

— Nu, n-am văzut, spuse augurul încet. Eram înăuntru, vorbeam cu Orchid.

— Păcat. Poate vrei să te mai gândeşti. Poate totuşi ai văzut ceva prin geam sau altfel.

Silk negă scuturând din cap.

— Eşti de acord că a fost sinucidere, nu, Patera? Chiar dacă n-ai văzut cu ochii tăi?

Tonul lui Blood era o ameninţare clară. Silk se propti de zidul crăpat ca să nu-şi mai chinuiască glezna bolnavă.

— Avea mâna pe pumnal când i-am văzut cadavrul prima oară.

— Îmi place, zâmbi Blood. În cazul ăsta, Patera, eşti de acord că nu există niciun motiv să raportăm moartea.

— Cu siguranţă n-aş vrea s-o raportez dacă aş fi în locul tău.

În sinea lui, Silk era convins că femeia nu-şi luase viaţa, că legea cerea ca moartea ei violentă să fie raportată autorităţilor (totuşi, nu-şi făcea iluzii că s-ar depune eforturi prea mari pentru a se rezolva misterul morţii unei asemenea femei), că, dacă s-ar pomeni în locul lui Blood, ar renunţa imediat, deşi nici cinstea, nici morala nu-l obligau să spună astfel de lucruri, întrucât a le rosti însemna a pune în pericol manteionul. Era un raţionament rezonabil şi elaborat dar simţi că se dispreţuieşte când îl revăzu a doua oară.

— Cred că ne înţelegem, Patera. Pot aduce trei sau patru martori, la nevoie, oameni care au văzut cum s-a sinucis. Dar ştii cum e.

Silk se obligă să aprobe cu o înclinare a capului; niciodată nu-şi dăduse seama că şi recunoaşterea pasivă a unei crime cerea atâta fermitate.

— Cred că da. Vrei să spui trei sau patru dintre femeile acestea nefericite. Însă mărturia lor nu va cântări prea mult şi după aceea se vor aştepta să te revanşezi.

Îndrumat de Musk, un zdrahon mai chel chiar decât Blood

ridicase cadavrul femeii, învelindu-l în cearşaf. Silk văzu cum îl duce în biroul lui Orchid, a cărui uşă o deschise Musk.

— Ai dreptate. Nici eu n-aş fi putut să spun mai bine. Avem deja suficiente probleme aici, continuă el şoptit. Gărzile au venit de trei ori în ultima lună şi se vorbeşte că vor să închidă casa. În seara asta trebuie să găsesc o soluţie să scap.

— Să scapi de cadavrul nefericitei, vrei să spui. Ştii, am înţeles foarte greu situaţia, probabil pentru că nu sunt obişnuit cu astfel de oameni. O chema Orpine, nu? Aşa a spus una dintre femei. Probabil avea camera de lângă biroul lui Orchid. În orice caz, acolo i-au dus cadavrul Musk şi celălalt bărbat.

— Da, Orpine era. O mai ajuta pe Orchid să conducă treburile casei din când în când.

Blood se răsuci şi plecă.

Silk îl urmări cum traversează curtea. Cu o noapte înainte, îl făcuse hoţ; acum însă înţelese că greşise, de fapt, minţise ca să dea o formă romantică actelor sale, deşi ar fura, neîndoielnic, dacă ar avea ocazia şi n-ar fi niciun risc; era genul de om care considera furtul un lucru inteligent şi era înclinat să se laude cu el.

Dar Blood nu era decât un negustor. Un negustor ale cărui afaceri erau întâmplător interzise de lege şi nu puteau fi considerate altfel decât ilegale. Că lui, Patera Silk, nu-i plăceau asemenea oameni nu însemna decât că nu îi înţelegea atât de bine pe cât i-o cerea propria vocaţie.

Se strădui să-şi pună ordine în gânduri, scoţându-l pe Blood (şi pe el însuşi) din categoria criminalilor. Blood era negustor sau un comerciant de anumite mărfuri; unul dintre angajaţii lui fusese omorât, mai mult ca sigur nu de el, nici la ordinul lui. Îşi aminti pisica desenată pe pumnal şi de gravura de pe pistol. Îl scoase să-l reexamineze. De ambele părţi ale mânerului de fildeş erau zambile aurii, pentru că fusese făcut pentru o femeie numită Hyacinth.

Puse pistolul înapoi în buzunar.

Numele lui Blood… Dacă pistolul ar fi fost făcut pentru el, desenul de pe mâner ar fi reprezentat sângele; poate un mic pumnal însângerat cu acelaşi model ori ceva asemănător. Pisica ducea un şoarece în gură, iar şoarecii astfel prinşi sângerau, fireşte; dar pe desen nu era nicio picătură de sânge, iar şoarecele prins era cam mic. Nu era pictor, dar, punându-se în locul celui care desenase şi colorase imaginea, ajunse la

concluzia că şoarecele apărea numai ca să arate că felina era o pisică, şi nu o altă felină, o panteră, de exemplu. Cu alte cuvinte, şoarecele era o emblemă.

Pisica era roşie, dar nu purta urme de sânge; nu avea cum să fie plină de sânge, niciun şoarece mare nu sângera atât, deci fusese pictată în roşu pentru a trimite la ideea de foc. Coada ei ridicată chiar fusese dată prin foc.

Se depărtă cu un pas de zid şi fu pedepsit cu un junghi. Aşezat într-un genunchi, îşi scoase ciorapul şi desfăcu bandajul de la Crane, apoi lovi cu el peretele nevinovat, pe care tocmai îl părăsise.

După ce puse bandajul la loc, se duse în camera de lângă biroul aglomerat al lui Orchid. Era mai mare decât se aşteptase, iar mobila nu era aleasă fără gust. După ce se uită la o oglindă de mână spartă şi o rochie albastră pe care le culese de pe podea, descoperi chipul moartei.

Îl găsi pe Blood într-o sală de mese privată, împreună cu Musk şi zdrahonul care cărase cadavrul, discutând dacă n-ar fi bine să închidă casa galbenă peste noapte.

Neinvitat, Silk îşi trase un scaun şi se aşeză.

— Pot să intervin? Am o întrebare şi o propunere. Niciuna nu presupune mult timp.

Musk îi aruncă o privire de gheaţă.

— Ai face bine să fii scurt, spuse Blood.

— Mai întâi întrebarea. Ce s-a întâmplat cu doctorul Crane? Nu demult era afară, dar când l-am căutat, după plecarea voastră, nu l-am mai văzut.

Blood nu-i răspunse, aşa că vorbi zdrahonul:

— Le verifică pe fete, ca să nu dea altora ceea ce nu au deja. Înţelegi, Patera?

— Da. Dar unde le verifică? Există vreo infirmerie…

— Merge la ele în cameră. Ele trebuie să se dezbrace şi să-l aştepte acolo. Pot ieşi numai când termină cu ele.

— Înţeleg.

Silk îşi frecă obrazul, privind cu ochi gânditori.

— E la etaj, dacă-l cauţi. Întotdeauna începe de acolo.

— Bine, spuse Blood nerăbdător. Crane s-a întors la treabă. De ce nu? Mai bine ai face şi tu la fel. Tot mai vreau să fie exorcizat locul ăsta, acum are nevoie de aşa ceva mai mult ca niciodată. Treci la fapte.

— Dar eu îmi văd de treabă, îi spuse Silk. Asta face parte din

datoria mea, vezi tu, şi cred că te pot ajuta. Ai spus că vrei să te descotoroseşti de cadavrul bietei fete, Orpine. Propun să-l îngropăm.

Blood ridică din umeri.

— Văd eu ce facem, n-o să fie găsită şi n-o să-i simtă lipsa nimeni. Nu te îngrijora.

— Eu zic s-o înmormântăm aşa cum se înmormântează femeile, explică Silk răbdător. Bineînţeles, trebuie să aibă loc un sacrificiu în memoria ei la manteionul meu mai întâi. Mâine e Ziua Scyllei, pot îmbina serviciul funerar cu sacrificiul săptămânal. Ştiu un bărbat în vecini care are o căruţă bună. Ne-am mai folosit de serviciile lui. Dacă niciuna dintre femeile de aici nu vrea să spele şi să îmbrace trupul prietenei ei moarte, aduc eu una care se va ocupa de asta.

Cu rânjetul pe buze, Blood pus mâna grea pe braţul lui Silk.

— Şi dacă vreun sticlete îşi bagă nasul, noi n-am făcut nimic ilegal. Am avut un augur la înmormântare şi am îngropat-o pe biata fată aşa cum se cuvine. El ne tulbură durerea. Eşti de mare ajutor, Patera. Când poţi să-l aduci aici pe omul tău?

— Îndată ce mă întorc la manteion, adică îndată ce am exorcizat casa aceasta, bănuiesc.

Blood scutură din cap:

— Vreau s-o scot de aici. Ce zici, n-ar putea să-l aducă sibila aia cu care am vorbit ieri?

Silk înclină din cap.

— Bine. – Blood se întoarse spre tânărul frumos de lângă el. – Musk, du-te la manteionul de pe strada Soarelui şi întreabă de Maytera Marble…

— Probabil că e în mănăstire, îl întrerupse Silk. Uşa din faţă de pe strada Argintului. Sau, dacă traversezi grădina, baţi la uşa în spate.

— Şi spune-i că o să aibă loc o înmormântare mâine. Să meargă să ţi-l aducă pe omul cu căruţa. Cum îl cheamă, Patera?

— Loach[22].

— Adu-l pe Loach şi căruţa lui. Dacă nu dai de el, adu pe altcineva. Nu ştii ce s-a întâmplat cu Orpine. A văzut-o un doctor şi a constatat că e moartă, iar Patera se va ocupa de înmormântare în locul nostru, atâta ştii. Adu şi femeia. Nu cred că târfele de-aici se descurcă.

[22] Grindel; *Cobitis barbatula.*

— O cheamă Moorgrass[23], interveni Silk.

— Adu-o. Te urci cu ea în căruţă, ca să-i arăţi lui Loach unde să vină. Dacă femeii îi trebuie anumite lucruri pentru ce are de făcut, vezi să le ia cu ea. Acum du-te.

Musk înclină scurt din cap şi plecă în grabă.

— Între timp, tu poţi să te ocupi de exorcizare, Patera. Ai început deja?

— Nu. Nici n-am ajuns bine când s-a întâmplat nenorocirea şi aş vrea să aflu mai multe despre manifestările care s-au petrecut aici. – Silk se opri, frecându-şi obrazul. – Am zis că nici n-am ajuns bine şi e adevărat. Dar am avut destul timp să fac o greşeală. I-am spus lui Orchid că nu mă interesează ce-au făcut diavolii – poate ar fi trebuit să spun diavolul, căci vorbea ca şi cum era numai unul. Aşa am învăţat la şcoală, dar cred că e o greşeală. Ar trebui să vorbesc cu Orchid din nou.

— Pot să-ţi zic eu, mormăi zdrahonul. Sparge oglinzi.

— Serios? – Silk se apleacă înainte. – Nu mi-ar fi trecut prin minte. Altceva ce mai face?

— Rupe hainele fetelor.

Bărbatul se uită la Blood, care spuse:

— Uneori nu-s aşa de prietenoase cu băieţii cum vrem noi. Vreau să zic, fetele. De vreo două ori una a vorbit în dodii şi tipiilor normal că nu le-a convenit. Poate-or fi numai nervii de vină, dar fetele sunt rănite.

— Şi nouă nu ne place, îl completă zdrahonul. Le-am venit eu de hac tipilor, dar nu-i bine pentru afaceri.

— Şi nu ştii cine face asta?

— Diavolii. Aşa spune toată lumea. Se uită din nou la Blood. Jefe?

— Întreab-o pe Orchid, îi spuse Blood lui Silk. O să-ţi răspundă ea. Eu nu ştiu decât ce aflu de la ea, iar dacă exorcizarea îi linişteşte pe toţi…

Scutură din umeri. Silk se ridică.

— O să vorbesc cu Orchid, dacă e posibil. Înţeleg că e supărată, dar poate reuşesc s-o consolez. Şi asta face parte din datoria mea. La sfârşit, aş vrea să dau de vorbă cu Chenille, fata cu părul ca focul, da? Chenille?

— Cred c-a plecat deja, dar se întoarce pe la ora mesei. Orchid stă într-un apartament la etaj, vizavi de camera mare din

[23] Iarba bălţii.

faţă.

Chenille îi deschise uşa apartamentului lui Orchid şi-l conduse pe Silk înăuntru. În acelaşi capot roz, Orchid stătea pe o canapea lată, de catifea verde, din sellaria. Chipul îi era la fel de calm ca atunci când vorbise cu ea în biroul înghesuit de la parter.

Chenille făcu semn spre un scaun.

— Ia loc, Patera. – Fata se aşeză lângă Orchid şi-o cuprinse pe după umeri. – Spune că l-a trimis Blood să dea de vorbă cu noi. Eu i-am spus că e-n regulă, dar poate veni şi mai târziu, dacă vrei.

— Mă simt bine, răspunse Orchid.

Silk o privi şi o crezu; mai degrabă Chenille avea nevoie de mângâiere.

— Ce doreşti, Patera? – Vocea femeii era mai aspră decât şi-o amintea. – Dacă ai venit să-mi spui că s-a dus în Mainframe şi alte vrăjeli din astea, las-o pe mai târziu. Dacă tot mai vrei să-ţi arate cineva locul, o să te ducă Chenille.

Pe peretele din stânga canapelei se afla un ecran. Silk îl privi agitat, dar nu zări tremurând nicio faţă.

— Aş vrea să stăm puţin de vorbă numai noi doi, atât. Iar ţie voiam să-ţi spun, se adresă el lui Chenille, că vei avea timp să pui ceva pe tine – cele mai multe sunteţi dezbrăcate – dar văd că te-ai îmbrăcat deja.

— Poţi să pleci, îi spuse Orchid fetei. Frumos din partea ta că ţi-ai făcut griji pentru mine, Chenille. N-o să uit.

Fata înaltă se ridică, netezindu-şi fusta.

— Aveam de gând să-mi caut o rochie nouă înainte de a se întâmpla ce s-a întâmplat.

— Şi cu tine trebuie să stau de vorbă, o anunţă Silk, dar numai câteva minute. Poţi să mă aştepţi, dacă vrei. Dacă nu, ţi-aş fi recunoscător să vii la manteionul meu deseară.

— Mă găseşti în camera mea.

— Mai bine aşa. Te rog să mă ierţi că nu mă ridic, dar mi-am rupt glezna azi-noapte.

O urmări cu privirea pe Chenille cum iese din încăpere şi aşteptă să închidă uşa după ea.

— Arată bine, nu-i aşa? îl întrebă Orchid. Ar aduce mai mulţi bani dacă n-ar fi aşa înaltă. Poate ţie-ţi plac prăjinile. Sau te atrag şoldurile?

— Nu contează ce-mi place mie.

— Şolduri solide, talie subţire pentru o fată înaltă ca ea şi cei

mai mari sâni de-aici. Sigur nu te răzgândeşti?

— Mă miră că nu spui nimic de amabilitatea ei. Trebuie să fie un om foarte bun, altfel n-ar fi venit aici să-ţi aducă alinare.

— Vrei să bei ceva, Patera? întrebă Orchid, ridicându-se. Am vin aici în dulap, dar ce nu am…

— Nu, mulţumesc.

— Eu vreau.

Femeia deschise dulapul şi turnă coniac de culoarea paiului într-un pahar cu picior.

— Pare foarte deprimată, se aventură Silk. Trebuie să fi fost foarte apropiată de Orpine.

— Chenille înghite droguri cu găleata, ca să-ţi spun pe-a dreaptă, Patera şi e mai tot timpul deprimată când nu le ia.

— Ştiam eu c-am mai auzit numele ăsta undeva, spuse Silk, pocnind din degete.

Orchid se aşeză din nou, învârti paharul, inhală aroma şi puse paharul într-o poziţie precară pe braţul canapelei.

— Ţi-a mai pomenit cineva de ea, aşa-i?

— Un bărbat pe care-l cunosc i-a rostit numele, doar atât. Nu contează. – Alungă întrebarea cu un gest. – N-ai de gând să bei?

Imediat ce-şi încheie vorbele, îşi dădu seama că Blood îi pusese aceeaşi întrebare noaptea trecută.

— Nu beau până nu pleacă şi ultimul mascul. Asta e regula mea şi n-o încalc nici azi. Vreau să ştiu că e acolo. Ai venit să vorbim despre Chen, Patera?

— Nu. Aude cineva ce discutăm aici? Întreb de dragul tău, Orchid, nu al meu.

Femeia scutură din cap.

— Am auzit că astfel de case au dispozitive de ascultare.

— Nu şi asta. Chiar dac-ar avea, n-ar fi montate în încăperea asta.

Silk arătă spre ecran.

— Monitorul nu trebuie neapărat să apară ca să asculte ce se vorbeşte în cameră, aşa mi s-a dat de înţeles. Acesta îţi raportează numai ţie?

Orchid luă paharul cu coniac şi agită lichidul galben-pai până atinse marginea paharului.

— Ecranul nu mai funcţionează de când sunt eu stăpâna casei. Aş vrea eu să meargă.

— Înţeleg. – Silk se plimbă şchiopătând prin cameră şi bătu din palme cu putere. Se aprinseră luminile, dar nu apăru niciun

monitor. – Avem un ecran asemănător în dormitorul lui Patera Pike, adică în camera în care a locuit el odată. Ar trebui să încerc să-l vând. Cred că şi unul nefuncţional valorează ceva.

— Ce vrei de la mine, Patera?

Silk se aşeză.

— Aş vrea să găsesc o cale mai diplomată ca să spun ce vreau. Încă n-am găsit-o. Orpine era fiica ta, nu-i aşa?

Orpine scutură din cap.

— Ai de gând să negi chiar şi după moartea ei?

Nu ştiuse la ce să se aştepte, lacrimi, crize de isterie sau nimic, aşa că se pregătise pentru toate variantele. Dar acum chipul lui Orchid parcă se dezintegra, trăsăturile se dezlipeau una de alta, gura, obrajii ei învineţiţi şi umflaţi şi ochii ei căprui nu mai ascultau de o voinţă comună. Ar fi vrut ca femeia să-şi ascundă faţa în mâini, dar n-o făcu, aşa că fu nevoit să-şi întoarcă el privirea de la ea.

Vizavi de canapea era o fereastră. Se duse la ea, trase la o parte draperiile grele şi o deschise. Dădea în strada Soarelui. În ciuda zilei caniculare, adierea care pătrunse în cameră era proaspătă şi răcoritoare.

— Cum ţi-ai dat seama?

Silk şchiopătă înapoi la scaun.

— Prea puţine ferestre deschise, iată ce nu e în regulă cu locul ăsta. În afară de altele.

Vru să-şi sufle nasul şi scoase batista, dar văzu sângele lui Orpine pe ea la timp şi o lăsă imediat deoparte.

— Cum ţi-ai dat seama, Patera?

— Nu mai ştie nimeni? Nici măcar nu bănuieşte?

Faţa lui Orchid era tot desfigurată, deformată de spasme necontrolate.

— Unii poate că s-au gândit. Nu cred că ea a spus cuiva, iar eu n-am tratat-o altfel decât pe celelalte fete. – Femeia înghiţi în sec. – Ba mai rău, când era vreo diferenţă. O puneam să mă ajute şi întotdeauna strigam la ea.

— Nu te întreb ce s-a întâmplat, nu-i treaba mea.

— Mulţumesc, Patera. – Orchid păru sinceră. – A luat-o tatăl ei. Eu nu puteam, la vremea aia. Dar el a spus… a spus…

— Nu trebuie să-mi spui, repetă Silk, dar femeia nu-l auzi.

— Pe urmă am găsit-o pe stradă, ştii? Avea treisprezece ani, dar mie mi-a spus că are cincisprezece şi am crezut-o. Nu ştiam cine e.

Orchid râse, un râs mai dureros decât lacrimile.

— Nu-i nevoie să te chinui aşa.

— Nu mă chinui. Am tot vrut să spun cuiva de pe vremea când Sphigx nu era decât un pui. Tu deja ştii, aşa că n-am ce strica. Pe lângă asta, ea s-a… S-a…

— S-a dus, o completă Silk.

— A murit. Singura în viaţă, şi n-o mai am. Ştii cum funcţionează locul ăsta, Patera?

— Nu, dar ar trebui.

— Seamănă cu o pensiune. În alte locuri fetele sunt ca-n Alambrera. Nu le dau voie să iasă şi le iau toţi banii. Am stat într-un asemenea loc aproape doi ani.

— Mă bucur că ai scăpat.

— N-am scăpat. M-am îmbolnăvit şi m-au dat afară. A fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat. Dar ce vreau să spun e că aici lucrurile nu stau aşa. Fetele mele plătesc chirie şi pot ieşi când vor. Un singur lucru n-au voie să facă: să aducă bărbaţi care nu plătesc. Pricepi?

— Nu prea, recunoscu Silk.

— Dacă-l cunosc pe stradă şi-l aduc aici, atunci trebuie să plătească, ca şi cei care vin aici singuri. La noapte o s-avem cincizeci, poate o sută. Plătesc casei, apoi le arătăm fetele care nu sunt ocupate, la parter, în camera mare.

— Să zicem că aş veni eu, spuse Silk încet. Nu îmbrăcat ca acum, ci în haine obişnuite. Şi aş vrea o fată anume.

— Pe Chenille.

— Pe alta.

— Ce zici de Poppy[24]? Micuţă, negricioasă.

— În regulă. Să zicem că o vreau pe Poppy, dar ea nu mă vrea pe mine.

— Atunci nu te duci la ea în cameră, spuse Orchid pe ton virtuos, ci trebuie să alegi pe altcineva. Dar dacă face asta prea des, o dau afară.

— Înţeleg.

— Dar nu te-ar refuza. Nu pe tine. Ar sări la tine. Orice fată ar face la fel.

Orchid zâmbi. Când văzu vânătăile de pe obrajii femeii, lui Silk îi veni să-l pocnească pe Blood. Purta sabia lui Hyacinth pe sub tunică… Dar alungă imediat gândul.

---

[24] Mac.

Orchid îi văzuse expresia şi-o interpretase greşit, căci zâmbetul i se stinse de pe faţă.

— N-am terminat povestea lui Orpine, Patera. Te deranjează dacă o continui?

— Deloc, dacă aşa vrei.

— Am găsit-o pe stradă, cum ţi-am spus. Uneori fac aşa, mă duc pe stradă şi mă uit în jur după fete, dacă am o cameră neocupată. Mi-a spus c-o cheamă Pine – niciodată nu-ţi spun numele adevărat – şi că are cincisprezece ani. Nu mi-am dat seama cine era. Pur şi simplu nu mi-am dat seama.

— Înţeleg.

— Cineva se ocupase de faţa ei, ştii ce vreau să spun. Aşa că i-am zis: ascultă, la mine stau multe fete şi nimeni nu se atinge de ele. Vino şi tu, îţi dăm o masă caldă pe gratis, o să vezi. Mi-a spus că nu are bani de chirie, toate spun aşa, dar eu i-am spus că poate să-mi plătească după o lună. Aşa le zic la toate.

— Într-o zi, cam după un an, a ieşit în fugă din camera mare. Am întrebat-o ce s-a întâmplat şi mi-a spus că venise tatăl ei, care o punea să-i facă tot felul de lucruri când era mică, de asta fugise de la el. Ştii la ce mă refer, Patera?

Silk înclină din cap şi încleştă pumnii.

— Mi-a spus cum îl cheamă şi m-am dus să-l caut. El era. Ştiind cine era, i-am spus adevărul şi ei, încetul cu încetul.

Orchid zâmbi. Lui Silk i se păru ciudat să folosească acelaşi cuvânt pentru expresia ei de acum şi cea deformată, de dinainte.

— Acum mă bucur că am făcut-o. Sincer mă bucur. I-am spus să nu se aştepte la favoruri şi nici nu i le-am făcut. Cel puţin nu prea des. Ce-am făcut, însă… Ce-am făcut…

Silk aşteptă răbdător, cu ochii în altă parte.

— Am început să mâncăm tort când era ziua unei fete, ca să mâncăm şi de ziua ei. Îi spuneam Orpine în loc de Pine şi în curând toţi o strigau aşa. – Orchid se şterse la ochi cu tivul capotului. – Asta-i tot. Cine ţi-a spus?

— Chipul tău, pentru început.

— Era foarte frumoasă, toată lumea spunea.

— Nu când am văzut-o, pentru că atunci am citit pe faţa ei ceva ce nu avea ce căuta acolo. Dar am observat că semăna cu tine, era versiunea ta mai tânără, deşi putea fi doar o coincidenţă sau imaginaţia mea, care-mi juca feste. Apoi i-am auzit numele, Orpine. Seamănă mult cu al tău şi mi-am zis că e un nume pe care îl poate alege pentru fiica ei o femeie numită

Orchid, mai ales dacă pierduse un copil mai demult. Am dreptate? Nu trebuie să-mi povesteşti.

Orchid dădu din cap.

— Plantele acestea doar seamănă ca nume cu orhideele, dar au şi alt nume. La ţară, oamenii le zic plante veşnice; când mi-am adus aminte de denumirea asta, mi-am zis, mai mult sau mai puţin în sinea mea, că nu a fost veşnică, iar tu ai fost de acord. Pe urmă, când Blood a spus că poate ea a furat pumnalul care-a ucis-o, ai izbucnit în lacrimi şi mi-ai confirmat bănuiala. Ca să fiu sincer, eram aproape sigur dinainte.

— Mulţumesc, Patera. Mai e ceva? Aş vrea să rămân singură o vreme.

— Te înţeleg, spuse Silk şi se ridică. Nu te-aş fi deranjat dacă n-aş fi vrut să-ţi spun că Blood e de acord ca fiica ta să fie înmormântată după ritualul Capitoliului. Trupul ei va fi spălat şi îmbrăcat – primenit, cum zic oamenii care se ocupă de asta – şi dus la manteionul meu, pe strada Soarelui. O să facem slujba mâine dimineaţă.

— Blood plăteşte pentru asta? întrebă Orchid, privindu-l neîncrezătoare.

— Nu.

Silk nici nu se gândise la cheltuieli, deşi ştia că cele legate de serviciile finale pentru morţi nu puteau fi evitate. I se învârti mintea până îşi aminti de cele două carduri de la Blood, pe care le pusese deoparte pentru sacrificiul de Ziua Scyllei.

— De fapt, da. Blood mi-a oferit, adică a oferit manteionului meu, un cadou substanţial. O să-l folosim pe el.

— Nu, nu Blood. – Orchid se ridică cu dificultate. – Eu plătesc, Patera. Cât costă?

Silk se strădui să fie cinstit.

— Trebuie să-ţi spun că noi îngropăm deseori săraci, care uneori nu au niciun ban. Zeii generoşi au avut grijă întotdeauna…

— Eu nu sunt săracă! – Orchid se înroşi de furie. – Sigur, au fost şi vremuri când am dus-o greu de tot. Cine n-a dus-o greu? Dar acum nu mai sunt săracă şi e vorba de fata mea. Pentru cealaltă a trebuit să… O, la naiba, măcelar afurisit! Cât vrei pentru o înmormântare ca lumea?

Venise şi ocazia aşteptată. Nu numai ca manteionul să nu plătească înmormântarea lui Orpine, dar să plătească mormintele cumpărate şi neplătite. Silk renunţă la scrupulozitate

ca să nu scape momentul prielnic.

— Douăzeci de carduri, dacă nu-i prea mult?

— Hai să mergem în dormitor, Patera. Acolo ţin registrele. Vino.

Orchid deschise uşa şi dispăru în camera alăturată înainte ca el să înceapă cu protestele. Prin uşa deschisă zări aşternutul de pat şifonat, o masă de machiaj dezordonată şi un şezlong pe jumătate îngropat în haine.

— Intră. – Orchid râse, de data asta pe un ton vesel. – Pun pariu că n-ai mai fost niciodată în dormitorul unei femei.

— O dată sau de două ori.

Silk trecu pragul şovăielnic, uitându-se la pat de două ori, să fie sigur că nu zăcea în el vreun muribund. Probabil că Orchid considera încăperea loc de odihnă şi plăceri trupeşti, poate chiar dragoste. Îşi imagină cu multă uşurinţă următoarea lui vizită, peste zece sau douăzeci de ani. Toate paturile devin paturi de moarte în cele din urmă.

— Al mamei tale. Ai intrat în dormitorul mamei tale, pun pariu.

Orchid îşi trânti corpul trupeş în faţa mesei de machiaj, dădu la o parte sticlele şi borcanele colorate şi aşeză o călimară din bronz pe locul de onoare din faţa ei.

— Da, de multe ori.

— Şi te uitai prin lucrurile ei când era plecată. Ştiu eu cum fac băieţii tineri.

Cel puţin douăzeci de pene de păun soioase atârnau în inelele călimării. Orchid alese una şi strâmbă din nas.

— Pot s-o ascut, dacă vrei, se oferi Silk, scoţând penarul.

— Vrei? Mulţumesc. – Rotindu-se cu taburetul, îi dădu pana. – I-ai probat vreodată lenjeria intimă?

Silk ridică privirea de la pană, uimit.

— Nu, nici nu mi-a trecut prin cap. Am deschis odată un sertar şi m-am uitat prin el, dar m-am simţit atât de vinovat, că i-am mărturisit a doua zi. Ai ceva în ce să strâng resturile?

— Nu-ţi face griji din cauza lor. Ai avut o mamă bună, nu? Mai trăieşte?

Silk scutură din cap.

— Preferi un vârf mai lat?

Orchid nu-i răspunse. Studiind vârful bont şi murdar, se hotărî să-l facă teşit. Va consuma mai multă cerneală, dar pe ea n-o va deranja, şi va dura mai mult.

— Mama mea a murit când eram mică. Cred că era drăguţă,

dar nu mi-o amintesc prea bine. După ce mori, Patera, poţi veni înapoi să vezi oamenii la care ţii, dacă vor?

— Depinde ce înţelegi prin a-i vedea.

Cu lama subţire a briceagului cu mâner lung, Silk tăie încă o bucată albicioasă din vârful penei. Era obişnuit cu pene de gâscă şi cioară; cea de acum era mai mare.

— Să le vorbeşti. Să-i vizitezi scurt sau doar să le dai voie să te vadă.

— Nu.

— Nu? De ce?

— O interzice Hierax. – Îi dădu pana şi închise penarul. – Dacă n-ar fi aşa, viii ar trăi îndrumaţi de morţi şi le-ar repeta întruna greşelile.

— Într-o vreme m-am întrebat de ce nu vine să mă vadă. Ştii, nu m-am mai gândit la asta de ani de zile, dar acum o să mă gândesc la Orpine, în speranţa că Hierax o să-i dea voie să vină măcar o dată sau de două ori, ca s-o mai văd. Ia loc pe pat. Îmi dai o stare de agitaţie.

Silk ezită, dar netezi aşternutul galben-canar şi până la urmă se aşeză.

— Ai spus douăzeci de carduri. Cred că e cea mai ieftină înmormântare.

— O să fie una modestă, recunoscu el, dar nu demnă de dispreţ.

— Bine, dar ce spui de cincizeci? Pentru asta ce se face în plus?

— Pe toţi zeii! – Stătu o clipă să se gândească. – Nu sunt foarte sigur. Un sacrificiu mai mare şi un sicriu de calitate. Flori. Catafalc cu draperii. Poate un…

— Îţi dau o sută, îl informă Orchid. Aşa o să mă simt mai liniştită. O sută de carduri pentru tot ce e mai bun.

Orchid vârî pana în călimară. Silk deschise gura, o închise şi lăsă penarul din mână.

— Şi poţi să spui că sunt mama ei. Vreau s-o spui. Cum se numeşte locul ăla din manteion unde stai în picioare şi vorbeşti oamenilor?

— Ambion.

— Aşa. Eu n-am spus nimănui aici, pentru că ştiam – ştim amândoi – ce fel de lucruri ar fi spus celelalte fete despre ea şi despre mine, pe la spate. Le spui mâine. Din ambion. Şi să scrii pe piatra funerară.

— Aşa voi face.

Orchid scria cecul cu litere înflorate.

— Aşadar, mâine? La ce oră?

— M-am gândit la ora unsprezece.

— Voi fi acolo, Patera. – Trăsăturile femeii se înăspriră. – Toţi vom fi.

Silk scutură întruna din cap în timp ce închise uşa de la dormitorul lui Orchid. Chenille aştepta afară, pe hol. Se întrebă dacă trăsese cu urechea şi câte auzise.

— Voiai să vorbeşti cu mine?

— Nu aici.

— Am aşteptat în camera mea. N-ai mai venit, aşa că am venit eu să văd ce se petrece.

— Desigur. – Silk ţinea în mână cecul de o sută de carduri de la Orchid; îl împături şi-l vârî în buzunarul robei. – Ţi-am spus că vin în câteva minute, nu? Mă tem c-am zăbovit mult mai mult. Îmi cer iertare.

— Mai vrei să stăm de vorbă la mine în cameră?

Silk ezită, apoi făcu semn din cap că da.

— Trebuie să fim singuri şi aş vrea să văd unde e.

Capitolul 11
Chemarea zeiţei

— Orchid şi-a oprit camera în care stăteau fostul proprietar şi soţia lui. Pe urmă odraslele lor au avut camere aproape de ei, pe urmă servitoare şefe, pe urmă menajere, cred. Eu sunt pe jumătate înăuntru. Nu-i rău.

Cotind la stânga, Silk o urmă pe fată pe holul igrasios.

— Jumătate dintre camere au vederea spre curte, ca a mea. Nu-i aşa de bine cum sună, pentru că dau petreceri în ea şi te asurzeşte zgomotul dacă nu stai până la sfârşit, cum fac eu. Îi duci pe beţivii ăia la tine în cameră şi li se face rău. Nu mai poţi să scoţi mirosul. Crezi că trece, dar aşteaptă să vină o noapte ploioasă.

O nouă cotitură.

— Uneori aleargă după fete prin ganguri şi fac hărmălaie. Camerele din partea asta au vedere spre alee. Nu-i destulă lumină şi miroase urât.

— Văd.

— Nici asta nu-i bine. Trebuie să aibă gratii la ferestre. Mai bine îmi păstrez camera.

Chenille se opri, scoase o cheie pe aţă dintre sânii ei generoşi şi deschise o uşă.

— Sunt libere camerele din spatele camerei tale?

— Ăă. Nu cred că e vreo cameră goală în casă. Le tot refuză de-o lună-ncoace. Am o prietenă care ar vrea să se mute aici şi trebuie să-i spun imediat ce pleacă cineva.

— Poate să vină în locul lui Orpine.

Camera lui Chenille era jumătate din dormitorul lui Orchid, iar un pat supradimensionat o ocupa aproape în întregime. De-a lungul peretelui erau alineate scrinuri şi un dulap cu zăvor şi lacăt.

— Da… Poate. O să-i spun. Vrei să las uşa deschisă?

— N-ar fi înţelept din partea ta.

— Bine. – Chenille închise uşa. – N-o să ne încuiem. Nu mă încui când sunt cu un bărbat, nu-i o idee bună. Vrei să stai pe pat lângă mine?

Silk scutură din cap.

— Cum vrei.

Fata se aşeză, iar el se lăsă recunoscător pe unul din scrinuri, cu bastonul cu cap de leoaică între genunchi.

— În regulă. Despre ce-i vorba?

Silk aruncă o privire spre fereastra deschisă.

— Îmi închipui că e uşor să te caţeri acolo pe galerie şi să te ascunzi vederii. Ar fi prudent să te asiguri că nu e nimeni acolo.

— Ascultă, spuse fata, îndreptând un deget spre el. Nu-ţi datorez nimic şi tu nu mă plăteşti, nici măcar doi biţi. Orpine a fost un fel de prietenă de-a mea, nu ne certam prea des. A fost frumos ce-ai făcut pentru ea, aşa că, atunci când ai spus că vrei să vorbeşti cu mine, am fost de acord. Dar am treabă, trebuie să mă întorc aici desearâ şi să transpir ca o iapă. Aşa că vorbeşte şi ai face bine să-mi placă ce-o s-aud.

— Ce-ai face dacă nu ţi-ar plăcea, Chenille? întrebă Silk cu glas scăzut. M-ai înjunghia? Nu cred. Nu mai ai pumnal.

Buzele rujate trident se căscară, apoi se închiseră cu un clămpănit. Silk se propti de perete.

— Nu-i un mister prea mare. Dacă ar fi fost anunţată Garda Civilă – şi cred că ar fi trebuit anunţată – sunt convins că ar fi înţeles imediat cele întâmplate. Mie mi-a trebuit un minut-două, dar eu nu sunt aşa de priceput în astfel de lucruri.

Ochii fetei luară foc.

— S-a sinucis! Ai văzut şi tu. S-a înjunghiat.

Chenille făcu un gest spre talia ei.

— Da, am văzut că ţinea mâna pe mânerul pumnalului tău. Tu i-ai pus-o acolo? Sau pur şi simplu încerca să-l scoată când a murit?

— Nu poţi dovedi nimic!

— Nu fi proastă, spuse Silk oftând. Câţi ani ai? Sincer.

— Ce legătură are?

— Niciuna. Dar mă faci să mă simt foarte bătrân şi înţelept, ca şi copiii de la palestra. Nu eşti cu mult mai mare decât unii din ei.

Chenille îşi muşcă buza.

— Nouăsprezece, rosti în cele din urmă. Ăsta-i adevărul adevărat, cel puţin aşa cred. Din câte ştiu, am cam nouăsprezece ani. Sunt mai mare decât multe fete de aici.

— Eu am douăzeci şi trei. Apropo, pot să te rog să-mi spui Patera? Mă ajută să nu uit cine sunt. Ce sunt, dacă vrei.

Chenille scutură din cap.

— Crezi că sunt o toantă care înghite toate gogoşile pe care i le torni? Ei bine, ascultă aici, ştiu mai multe decât ai visat tu

vreodată. Nu eu i-am făcut felul lui Orpine. Pe Sphigx, nu eu! N-ai cum s-o dovedeşti c-am fost eu. La urma urmei, ce urmăreşti?

— În esenţă, să te prind pe tine. Vreau să te ajut, dacă pot. Toţi zeii… Intrusul ştie că cineva trebuia să te ajute de mult.

— Halal ajutor!

Silk ridică din umeri.

— Prea puţin până acum, într-adevăr. Dar nici n-am început. Spui că ştii mai multe decât mine. De citit ştii?

Fata scutură din cap, cu buzele lipite.

— Vezi, deşi ştii mai multe ca mine, nu neg, rezultă că ştim lucruri diferite. Eşti suficient de deşteaptă să juri strâmb pe Sphigx, de exemplu. Ştii că nu ţi se poate întâmpla nimic. Încep să cred că ar trebui să procedez şi eu la fel. Ieri dimineaţă n-aş fi îndrăznit. Nici acum nu-mi vine.

— N-am minţit!

— Ba da. – Silk puse bastonul în poală şi studie capul de leoaică. – Ai spus că nu-mi pot dovedi spusele. Într-un fel, ai dreptate. N-aş putea să-mi susţin acuzaţia în faţa unui tribunal, presupunând că ai fi o femeie bogată, cu un anumit statut. Nu eşti, dar nici eu nu intenţionez să apar în faţa curţii. Mi-ar fi mai uşor să te dau pe mâna lui Blood sau a lui Orchid. Aş adăuga că ţi-ai recunoscut vina faţă de mine, cum o şi faci acum. Probabil că Orchid l-ar pune pe bărbatul chel care locuieşte aici să te bată şi te-ar obliga să pleci. Nici nu mă gândesc ce ţi-ar face Blood. Probabil nimic.

Rămasă pe pat, fata cu părul de culoarea zmeurii nu se uita în ochii lui.

— Aş putea convinge şi Garda Civilă, dac-ar trebui. Mi-ar fi foarte uşor, Chenille, pentru că nimănui nu-i pasă de tine. Foarte posibil să nu-i fi păsat nimănui niciodată, de-asta eşti aici acum, trăind aşa cum trăieşti.

— Sunt aici pentru că fac bani frumoşi.

— N-ai mai câştiga nimic. Bărbatul mare şi chel – nu i-am aflat numele – o să-ţi scoată vreo doi dinţi, cred eu. Nu mai spun ce ţi-ar face Musk dacă Blood i-ar da mână liberă. Nu-mi place de el şi poate am prejudecăţi în ce-l priveşte. Tu îl cunoşti mai bine, sunt convins.

Fata scoase un sunet foarte slab.

— Nu plângi uşor, nu?

Scutură din cap.

— Eu, da. – Silk zâmbi şi ridică iar din umeri. – Unul dintre

nenumăratele mele cusururi. Îmi stau lacrimile în gât de când am intrat în casa asta, iar durerea din gleznă nu mă ajută. Vrei să mă scuzi puţin?

Îşi scoase ciorapul negru şi bandajul de la Crane. Era cald încă, dar îl izbi de podea şi-l puse la loc.

— Să-ţi explic ce s-a întâmplat sau preferi să-mi povesteşti tu mie?

— N-am de gând să-ţi spun nimic.

— Sper să te răzgândeşti. La urma urmei, e necesar să-mi spui foarte multe. – Silk se opri să-şi adune gândurile. – Foarte bine, atunci. Casa asta nefericită e bântuită de un anumit diavol. O să-i spunem aşa pentru moment, deşi cred c-aş putea să-i spun pe nume. Din câte am înţeles, mai mulţi oameni au fost posedaţi în câteva rânduri. Locuiesc toţi aici? Sau au fost implicaţi şi clienţii? Nu mi-a spus nimeni.

— Numai fetele.

— Înţeleg. Dar Orchid? A păţit-o şi ea? Nu mi-a spus.

Chenille scutură iar din cap.

— Orpine? A fost şi ea printre cele posedate?

Niciun răspuns. Silk repetă întrebarea, puţin mai accentuat:

— Orpine?

Se deschise uşa şi apăru Crane.

— Aici erai! Mi-ai spus că n-ai plecat. Ce-ţi mai face glezna?

— Mă cam doare. Bandajul de la tine m-a ajutat foarte mult la început, dar…

Crane se aplecă să-i vadă glezna.

— Bun şi fierbinte. Mergi prea mult. Nu ţi-am spus să nu calci pe picior?

— Am încercat, pe cât posibil, răspunse Silk ferm.

— Mai încearcă. Oricum o să o faci, când o să te doară tot mai tare. Cum merge cu exorcizarea?

— N-am început-o încă. O să-i dau iertarea lui Chenille, asta-i mult mai important.

Chenille se uită la Crane şi scutură din cap.

— Ea nu ştie încă, numai eu, declară augurul.

— Văd. Păi, mai bine vă las singuri în treaba voastră.

Doctorul cel micuţ plecă şi trase uşa după el.

— Întrebai de Orpine, vorbi Chenille. Nu, din câte ştiu, n-a fost posedată.

— Hai să nu schimbăm subiectul aşa repede. Vrei să-mi spui de ce e doctorul aşa de interesat de tine?

— Nu e.

Silk scoase un sunet ironic.

— Hai, hai. E evident. Vrei să cred c-a venit aici să-mi vadă glezna? A venit pentru tine. Numai Orchid îi putea spune unde sunt şi de la ea am plecat de câteva minute. Ultimul lucru pe care mi l-a spus a fost că vrea să rămână singură. Sper că Crane e interesat doar ca prieten. Ai nevoie de prieteni.

— E doctorul meu, atâta tot.

— Nu. Este doctorul tău, dar nu numai atât. Când Orchid şi cu mine am auzit pe cineva ţipând şi am ieşit în curte, tu erai îmbrăcată de sus până jos. Ai ieşit în evidenţă, restul fetelor erau mai mult dezbrăcate.

— Mergeam în oraş!

— Da, precis. Mergeai în oraş aşa îmbrăcată, m-am simţit uşurat. Poţi să râzi, dacă vrei. Nu m-am întrebat de ce aveai tu hainele pe tine, ci de ce erau goale celelalte fete. Iar răspunsul a venit de la sine. Ele stătuseră târziu noaptea trecută. Mai mult, aşteptau să le examineze Crane, care oricum le punea să se dezbrace, deci n-avea rost să pună ceva pe ele până nu pleca el.

— Crane şi cu mine sosiserăm cu câteva minute mai devreme, totuşi tu erai îmbrăcată, de-asta te-am remarcat şi te-am rugat să aduci ceva s-o acoperim pe biata Orpine. Deducţia logică e că fuseseşi deja examinată; aşa stând lucrurile, înseamnă că pe tine te-a examinat prima. Mi s-a părut posibil ca doctorul să înceapă din capătul îndepărtat al coridorului, dar nu, camera asta e doar la jumătatea drumului spre vechiul manteion din spatele casei. De ce-a venit la tine prima dată?

— Nu ştiu, răspunse Chenille. Nici n-am ştiu că sunt prima. Îl aşteptam şi a intrat. Dacă e în regulă, stă numai câteva minute.

— Îţi vinde rugină, nu-i aşa?

Fata râse, luată prin surprindere.

— Înţeleg că am greşit. Halal logică. Dar Crane deţine rugină; am aflat în dimineaţa asta, când mi-a spus că poate să-mi dea ceva ce m-ar face să mă simt mai bine. Orchid şi un prieten care te cunoaşte mi-au spus şi ei că te droghezi şi niciunul nu are de ce să mintă. În plus, comportamentul tău la vederea lui Orpine a fost o confirmare.

Chenille păru că vrea să spună ceva. Silk aşteptă, lăsând liniştea să coboare în camera cu aer închis.

— O să-ţi spun adevărul, Patera. Dacă-ţi-o spun pe aia dreaptă, mă crezi? rosti ea în cele din urmă.

— Dacă-mi spui adevărul? Fireşte.

— Bine. Crane nu vinde praf nimănui. Blood i-ar scoate maţele. Dacă vrei praf, trebuie să-l cumperi de la Orchid. Unele fete îl cumpără din oraş câteodată. Şi eu la fel, din când în când. Să nu le spui.

— Nu, promit, o asigură Silk.

— Dar ai dreptate, Crane are praf şi uneori îmi dă şi mie, ca astăzi. Suntem prieteni, ştii ce vreau să spun? I-am făcut câteva servicii şi nu i-am luat bani. Aşa că mă examinează pe mine mai întâi şi câteodată îmi dă cadouri.

— Mulţumesc. Mulţumesc şi că mi-ai spus Patera. Am observat şi te-am apreciat, crede-mă. Vrei să-mi vorbeşti de Orpine acum?

Chenille scutură din cap încăpăţânată.

— Bine. Ai spus că Orpine n-a fost posedată niciodată, dar era o minciună. Era posedată chiar în clipa morţii. – Venise clipa, simţi Silk, să denatureze adevărul pentru o cauză dreapta. – Chiar ai crezut că eu, augur uns, am văzut cadavrul şi nu mi-am dat seama? După plecarea lui Crane, ai luat praf, te-ai îmbrăcat şi ai ieşit din cameră pe uşa cealaltă, păşind în galeria pe care o numeşti gang.

Silk se opri, aşteptând să fie contrazis.

— Nu ştiu unde ascundeai pumnalul, dar anul trecut am descoperit că una dintre fetele de la şcoala noastră ţinea unul legat de coapsă. În orice caz, în timp ce coborai scările de lemn, ai dat nas în nas cu Orpine, posedată. Dacă n-ai fi luat praf de la Crane, probabil ai fi ţipat şi-ai fi fugit. Dar praful îi face pe oameni curajoşi şi violenţi. Aşa mi-am scrântit eu glezna azi-noapte; am întâlnit o femeie care luase praf.

— Cu toate astea, apariţia lui Orpine te-a înspăimântat. Ţi-ai dat seama că te confruntai cu diavolul de care vă temeaţi toate şi nu te-ai gândit la altceva decât s-o omori. Ai tras pumnalul şi i l-ai înfipt o dată sub coaste, cu lama în sus.

— Mi-a spus că sunt frumoasă, şopti Chenille. A încercat să mă atingă, să mă mângâie pe faţă. Nu era Orpine, poate c-am înjunghiat-o pe ea, dar nu era ea. M-am dat înapoi. Dar ea tot venea spre mine şi-am înfipt cuţitul în ea. În diavol. Pe urmă am văzut-o pe Orpine zăcând moartă.

— Înţeleg.

— Ai descoperit că era pumnalul meu, nu? Când mi-am dat seama, era prea târziu.

— Desenul reprezentând numele tău, vrei să spui. Da. M-am gândit la numele lui Orpine de când l-am auzit prima oară. N-are rost să detaliez acum, dar atunci am făcut-o. Crane ţi-a dat pumnalul, aşa-i? Mi-ai spus că-ţi face cadouri câteodată. Pumnalul e unul dintre ele.

— Crezi că mi l-a dat ca să mă bage la apă. N-a fost deloc aşa.

— Dar cum a fost?

— O fată avea unul. Majoritatea avem... Chiar te interesează toate astea?

— Da, mă interesează.

— În noaptea aceea a plecat în oraş. Se ducea să-l întâlnească undeva să mănânce, cred, numai că nişte indivizi au sărit pe ea şi-au trântit-o la pământ. S-a apărat şi i-a tăiat pe amândoi. Asta spune ea. Pe urmă a luat-o la goană, dar avea sânge pe haine. – Am vrut să am şi eu unul pentru când merg în oraş. Cum nu prea mă pricep, l-am întrebat pe Crane de unde să cumpăr unul bun şi să nu fiu păcălită. Mi-a spus că nu ştie nici el, dar o să afle de la Musk, pentru că Musk se pricepe foarte bine la cuţite şi la altele, iar data viitoare mi-a adus unul. A pus să mi se facă special, cel puţin desenul. Ştii, Patera, nu mai văzusem coada-vulpii, nu ştiam că e floarea mea, până când nu mi-a adus un buchet primăvara trecută. Îmi place la nebunie, de-asta mi-am vopsit părul în culoarea asta. Mi-a spus că uneori i se spune coadă-de-pisică arzând. Am râs amândoi, iar când l-am rugat mi-a dat pumnalul. Bărbaţii cumpără fetelor astfel de lucruri destul de des, ca să le arate câtă încredere au în ele că nu fac nimic rău.

— Doctorul Crane e prietenul de care-ai amintit?

— Nu. Acela e mai tânăr. Nu mă pune să-ţi spun cine e, dacă nu vrei să fiu rănită. – Chenille se opri şi nu mai scoase o vorbă. – E o nebunie, reluă după un timp. O să mă doară mult mai tare, nu? Dar, dacă nu spun, poate mă ajută.

— Atunci nu te mai întreb. Şi n-o să-i spun nici lui Orchid, nici lui Blood, dacă nu trebuie să salvez pe altcineva. Dacă Garda ar face investigaţii, ar trebui să-i spun ofiţerului responsabil, dar cred că ar fi o nedreptate mai mare să te torn lui Blood decât să te las să scapi. Aşa stând lucrurile, vei scăpa nepedepsită, sau aproape nepedepsită, dacă faci ce-ţi cer. Orpine o să fie înmormântată mâine la ora unsprezece, la manteionul meu din strada Soarelui. Orchid vă va cere să participaţi toate şi, fără îndoială, multe vor veni. Vreau să fii şi tu printre ele.

— Da, sigur, Patera.

— În timpul înmormântării, vreau să te rogi pentru Orpine şi Orchid, dar şi pentru tine. Vei face şi asta?

— La Hierax? Bine, Patera, dacă-mi spui cum să mă rog.

Silk apucă bastonul lui Blood, îndoindu-l absent cu mâinile.

— Hierax e într-adevăr zeul morţii şi caldé-ul morţilor şi, în această calitate, se cuvine să i te închini lui la o înmormântare. Mâine va fi Ziua Scyllei, însă, deci sacrificiul nostru nu se va îndrepta numai spre el.

— Îhî. Asta-i singura rugăciune pe care-o ştiu, litania ei scurtă. E bună?

Silk puse bastonul la o parte şi se aplecă spre Chenille. Luase deja hotărârea.

— Mai e un zeu la care vreau să te rogi, unul foarte puternic, care te-ar putea ajuta pe tine, dar şi pe Orchid şi biata Orpine. Se numeşte Intrusul. Ştii ceva despre el?

— În afară de Pas şi Echidna, de zile şi luni, nu le ştiu nici măcar numele.

— Atunci trebuie să-ţi deschizi inima faţă de el mâine, rugându-te cum n-ai mai făcut-o niciodată. Laudă-l pentru că e bun cu mine şi spune-i cât de mult ai nevoie – avem nevoie toţi cei din cartier – de ajutorul lui. Dacă faci asta şi dacă te rogi sincer şi din inimă, cuvintele nu mai contează.

— Intrusul. În regulă.

— Acum o să-ţi aduc iertarea, absolvindu-te de păcatul uciderii lui Orpine şi de alte rele făcute. Îngenunchează aici. Nu trebuie să te uiţi la mine.

Jumătate din manteionul abandonat fusese transformat într-un teatru micuţ.

— Fereastra veche e tot acolo, îi explică Chenille, arătând spre ea. Aproximativ în spatele scenei, numai că tragem mereu cortina în faţa ei. Sunt patru sau cinci cortine, cred. Oricum, mergem în spatele Ferestrei să ne ştergem şi să ne pudrăm. Sunt o groază de furtunuri atârnate sau pe podea.

Silk avu nevoie de o clipă ca să-şi dea seama că „furtunurile” erau, de fapt, cablurile sacre.

— Înţeleg, dar ceea ce descrii tu e periculos. A fost cineva rănit?

— O fată a căzut de pe scenă şi şi-a rupt mâna, dar avea braţele încărcate.

— Pas nu mai are putere asupra acestui loc. Şi nu-i de mirare. Foarte bine. – Îşi aşeză geanta şi tripticul pe scaune. – Mulţumesc, Chenille. Poţi să pleci dacă vrei, deşi aş prefera să rămâi şi să participi la exorcizare.

— Dacă vrei să rămân, Patera, atunci rămân. Te deranjează dacă mănânc ceva?

— Deloc.

Se uită la ea cum pleacă, apoi închise uşa ce dădea spre curte. Fata pomenise de mâncare, iar el îşi aminti nu numai că-i dăduse păsării brânza pentru prânz, ci şi de roşiile prăjite. Chenille se va duce sigur la patiseria de vizavi. Ridică din umeri şi deschise geanta, hotărât să alunge gândul mâncării.

Trebuia să existe o bucătărie în casă; dacă Blood nu mâncase deja, era posibil să-l invite la masă după încheierea exorcizării. Câtă vreme trecuse de când stătuse sub smochin, uitându-se cum mănâncă cornuri proaspete Maytera Rose? Câteva ore, mai mult ca sigur, dar el nu mâncase odată cu ea; era pedepsit pe bună dreptate.

— Nu voi mânca, mormăi el pentru sine, scoţând lămpile cu gaz şi sticluţa cu ulei, până nu mă invită cineva la masă; atunci şi numai atunci mă voi elibera de jurământ. Puternică Sphigx, privaţiunea asta e pentru tine. Ascultă-mă!

Poate că Orchid va dori să mai vorbească cu el în legătură cu aranjamentele de mâine; judecând după înfăţişarea ei (deci, îşi reaminti el, posibil subiectiv), Orchid mânca des şi bine. Se gândea poate la un bol cu struguri sau un platou de clătite cu piersici…

Mai mult ca să-şi ia gândul de la mâncare, strigă:

— Eşti aici, Mucor? Mă auzi?

Niciun răspuns.

— Ştiu că tu ai fost. Mă urmăreşti, cum ai spus azi-noapte. Ţi-am recunoscut faţa pe chipul tatălui lui Teasel de dimineaţă. Tu i-ai băut sângele? Iar după-masă te-am văzut pe chipul bietei Orpine.

Aşteptă, dar nu auzi nicio şoaptă la ureche, în afară de propriul ecou întors de pereţii goi, albicioşi.

— Spune ceva!

Manteionul pustiu se pierdu în linişte grea.

— Femeia care a ţipat în această casă noaptea trecută când eram în plutitor… N-N-a fost un ţipăt întâmplător. Diavolul se afla acolo pentru că eram şi eu, iar diavolul eşti tu, Mucor. Nu înţeleg

cum faci, dar ştiu că eşti tu.

Învelise lămpile cu gaz în cârpe. Când desfăcu una din ele, i se păru că zăreşte craniul lui Mucor rânjind. Cu o lampă în fiecare mână, merse şchiopătând spre scenă, ca să privească mai atent pânza pictată din spatele ei, ceea ce Chenille numise cortină.

Era o parodie la vestita pictură a lui Campion redând urcarea pe tron a lui Pas. Pas avea două erecţii şi două capete; se juca cu una în fiecare mână. În faţa lui, oamenii care-l adorau se dedau la tot felul de perversiuni, unele cunoscute de Silk, altele noi. În pictura originală, două talusuri de-ale lui Pas, maşini puternice de culoarea untului gras, lucrau pe spirală, plantând un *Cassia fittula* sacru în spatele tronului lui Pas. Aici, talusurile erau dotate cu berbece de luptă obscene, iar copacul sfânt, plin de flori, era înlocuit de un falus gigantic. Deasupra, chipurile spirituale ale zeului rânjeau pofticios şi salivau.

După ce aşeză cu grijă lămpile albastre la marginea scenei, Silk scoase sabia lui Hyacinth de sub tunică. Voia să sfâşie tabloul, dar ar fi distrus şi rămăşiţele Ferestrei din spate. Apăsă demonul şi, cu gest de chirurg, crestă partea de sus a pânzei dintr-o parte într-alta. Pictura detectabilă căzu cu un pocnet şi ridică un nor de praf.

Blood apăru în timp ce-şi aşeza tripticul în faţa Ferestrei întunecate. Candelele ardeau din nou, flăcările strălucitoare ţâşnind ca nişte săbii din sticlele albastre. Din cădelniţe se ridicau fuioare de fum dulceag, în toate cele patru colţuri ale scenei.

— De ce-ai făcut asta? vru să ştie Blood.

— Ce anume?

— De ce-ai distrus decorul? – Blood urcă trei trepte laterale. – Nu ştii cât costă?

— Nu. Şi nici nu-mi pasă. O să ai un profit de treisprezece mii de carduri de pe urma manteionului meu. Poţi folosi o mică parte din ele ca să înlocuieşti ce-am distrus, dacă vrei. Dar eu nu te sfătuiesc.

Blood lovi cu piciorul pânza căzută grămadă.

— Niciunul din ceilalţi n-a făcut aşa.

— Dar nici exorcizarea n-a avut efect. A mea va avea, am motive să cred. – Aşezând tripticul între lămpi, spre mulţumirea lui, Silk se întoarse cu faţa spre Blood. – Eşti sub influenţa diavolilor, cel puţin a unuia. Nu mă apuc să-ţi explic acum cine e, dar ştii cum ajunge un loc sau un om să fie posedat?

— Pfui! Eu nu cred în ei, Patera. Aşa cum nu cred nici în zei.

— Vorbeşti serios? – Silk se aplecă să ridice bastonul primit de la el. – Ai spus ceva similar ieri, dar ai efigia Scyllei în faţa vilei. Am văzut-o.

— Era acolo când am cumpărat proprietatea. Dacă n-ar fi fost, aş fi pus să se înalţe ceva asemănător, recunosc. Sunt un fiu loial al Vironului, Patera, şi-mi place s-o arăt. – Blood se opri să studieze tripticul. – Unde-i Pas?

Silk îi arătă cu degetul.

— Vârtejul ăla? Am crezut că e un moş cu două capete.

— Orice reprezentare a zeilor e o minciună, în ultimă instanţă, îi explică Silk. Poate fi o minciună convenabilă, chiar una pioasă; dar e falsă. Marele Pas poate alege să ţi se înfăţişeze ca un bătrân sau ca vârtejul spiralat, cea mai veche reprezentare a lui. Niciuna din imagini nu e aproape de adevăr decât cealaltă, doar mai potrivită.

Blood îşi îndreptă spatele.

— Voiai să-mi povesteşti despre diavoli.

— Dar n-o voi face, cel puţin nu acum. O să-mi ia ceva timp şi, oricum, n-o să mă crezi. Însă m-ai scutit de un drum pe jos clar obositor. Vreau să-i aduni pe toţi din casă în acest teatru. Tu, Musk, dacă s-a întors, Crane, Orchid, Chenille, chelbosul, fetele, oricine e prezent. Până îi aduci tu, eu voi terminat cu pregătirile.

Blood se şterse cu batista pe faţa transpirată.

— Nu primesc ordine de la tine, Patera.

— Atunci îţi spun doar atât despre diavoli. – Silk îşi dădu frâu liber imaginaţiei. – Sunt aici, iar o persoană a murit deja. Odată ce au prins gustul sângelui, nu se mai pot lipsi de el. Aş putea adăuga că nu e deloc un fapt neobişnuit să-i prinzi acţionând pe baza asemănărilor verbale, noţiuni care ţie sau mie îmi par simple jocuri de cuvinte. Se poate ca ei să creadă că, dacă sângele obişnuit e bun, atunci sângele lui Blood trebuie să fie mult mai bun. Ar fi înţelept să ţii minte lucrul ăsta.

Femeile sosiră câte două şi câte trei, unele curioase, altele mai mult sau mai puţin de voie, conduse de Musk şi chelbos, al cărui nume era Bass; în curând apărură Loach şi Moorgrass de la manteionul lui Silk, amândoi speriaţi şi foarte bucuroşi să-l vadă. În cele din urmă, veniră Crane şi Orchid, ultima cu urme de lacrimi uscate în ochi, şi se aşezară în ultimul rând. Silk aşteptă ca Blood, Bass şi Musk să li se alăture înainte de a începe.

— Să vă descriu…

Glasul lui nu se auzea de pălăvrăgeala femeilor.

— Linişte! strigă Orchid, care se ridicase. Tăceţi, târfelor!

— Să vă descriu, reluă Silk, ce s-a întâmplat aici şi ce încercăm să obţinem noi. La început, întreaga spirală s-a aflat sub protecţia Marelui Pas, Tatăl tuturor zeilor. Altfel, ea n-ar fi existat.

Se opri să studieze feţele celor peste douăzeci de tinere din faţa lui, simţind că se adresează copiilor din clasa Mayterei Mint, din palestra.

— Marele Pas a plănuit fiecare porţiune a ei. A fost construită de sclavi, sub îndrumarea lui. Astfel au fost îndreptate cursurile râurilor noastre şi Lacul Limna săpat la mare adâncime. Astfel s-au plantat cei mai vechi copaci şi s-au construit manteioane prin care noi îl cunoaştem astăzi pe marele zeu. Vă aflaţi, desigur, într-un astfel de manteion. Când spirala a fost gata, Pas a binecuvântat-o.

Silk făcu o nouă pauză, numărând încet până la trei, cum făcea adesea în ambion, în timp ce studia chipurile celor din public, aşteptând să-l vadă pe cel al fetei cu minţile duse.

— Chiar dacă sunteţi înclinaţi să vă îndoiţi de spusele mele, vă cer să le acceptaţi pentru moment, de dragul exorcizării. E cineva de faţă care nu le poate accepta? Dacă, da, să se ridice.

Se uită fix la Blood, dar acesta nu se mişcă.

— Foarte bine. Vă rog să înţelegeţi că nu numai spirala ca întreg a primit binecuvântarea lui Pas şi, odată cu ea, protecţia lui. Fiecare parte a ei le-a primit în aceeaşi măsură şi majoritatea lor încă le mai au.

— Câteodată însă, din motive întemeiate, Pas îşi retrage protecţia din anumite părţi ale spiralei create de el. Poate fi vorba de un copac, o câmpie, un animal, o persoană sau chiar un oraş întreg. În acest caz, e sigur vorba de o clădire – cea în care ne găsim acum şi care face parte din casă –, aşa că Pas şi-a retras protecţia asupra întregii case.

Lăsă vorbele să-şi facă efectul şi-şi plimbă privirea de la un chip la altul. Toate fetele lui Orchid erau tinere, una sau două extraordinar de frumoase; majoritatea arătau foarte bine. Niciuna nu semăna cu Mucor.

— Ce înseamnă asta, vă puteţi întreba. Moare copacul sau arde oraşul? Nu. Să presupunem că aţi avut o pisică, una care v-a muşcat şi v-a zgâriat până când, sătui de ea, aţi aruncat-o în stradă şi n-aţi mai primit-o în casă. Acea pisică, odată a voastră,

nu va muri, cel puţin nu imediat. Dar dacă va fi atacată de câini nu va avea cine s-o apere. Oricine poate să dea în ea cu pietre sau s-o ia cu el, dacă aşa vrea, fără să fie pedepsit.

— Aşa se întâmplă şi cu aceia dintre noi care am pierdut binecuvântarea lui Pas. Ştiu că unii dintre voi au fost posedaţi. Peste câteva minute o să rog o persoană în această situaţie să ne descrie cum a fost.

O femeie mică şi negricioasă din capătul primului rând rânji şi, deşi nu se schimbă prea mult la faţă, Silk ghici craniul sub ea. Se relaxă şi observă că mâinile îi era transpirate, că îi aluneca din palmă capătul bastonului de la Blood, că pe frunte avea broboane de sudoare care i se vor scurge în ochi. Le şterse cu mâneca robei.

— Obiectul din spatele meu a fost cândva o Fereastră sacră. Nu cred că se află printre noi, cei prezenţi, cineva atât de ignorant încât să nu ştie acest lucru. Stăpânul nostru Pas s-a adresat oamenilor prin Fereastra sacră. Aşa fac zeii, după cum ştie fiecare, ne vorbesc prin Ferestrele construite de Pas pentru ei şi pentru noi. Au ei şi alte căi, fireşte, printre care prevestirea este doar una. Dar Ferestrele sunt mijlocul principal. E de mirare, atunci, că, lăsând noi această Fereastră nereparată, Pas şi-a retras binecuvântarea? Spun noi, căci mă includ şi pe mine; noi, fiecare bărbat şi femeie din Viron, am permis să se întâmple ceva diabolic.

Pregătind exorcizarea, am făcut tot ce mi-a stat în puteri să vă repar Fereastra. I-am curăţat şi strâns conexiunile, am unit şi reconectat cablurile rupte şi am încercat şi alte reparaţii mai dificile. După cum vedeţi, nu mi-au reuşit. Fereastra rămâne fără lumină şi fără viaţă. Închisă în faţa lui Pas. Nu putem decât spera că ne va lua voinţa drept faptă şi va trimite din nou binecuvântarea asupra acestei case, în timp ce ne rugăm.

Câteva tinere făcură semnul adunării în aer.

Silk le aprobă cu o înclinare a capului, apoi se uită fix la cea negricioasă.

— Acum mă voi adresa direct diavolului care a venit printre noi, ştiind că e aici şi că mă aude.

Acel mare zeu, Intrusul, te-a pus sub puterea mea. Şi tu ai o fereastră, ştim amândoi. Eu pot s-o închid şi s-o încui ca să nu mai intri, dacă vreau. Pleacă din casa asta pentru totdeauna sau o voi închide. Silk lovi scena cu bastonul lui Blood. Pleacă!

Femeile tresăriră şi rămaseră cu gurile căscate. Zâmbetul de

pe chipul negricioasei dispăru. Parcă avea febră (îşi zise Silk), iar febra se scurgea din ea sub ochii lui, odată cu delirul.

— Am vorbit destul pentru moment. Orchid, cu puţin timp în urmă am întrebat-o pe Chenille dacă ai fost posedată şi mi-a spus că nu. E-adevărat?

Orchid înclină din cap.

— Ridică-te, te rog şi vorbeşte tare, să te audă toată lumea.

Orchid se ridică şi-şi drese glasul, apoi rosti:

— Nu, Patera. Nu mi s-a întâmplat niciodată. Şi nici nu vreau.

Câteva femei chicotiră.

— Niciuna dintre voi nu va mai fi posedată. Cred că pot să vă promit acest lucru, şi o fac. Orchid, ştii cui i s-a întâmplat. Cine sunt aceste persoane?

— Violet şi Crassula.

Silk ridică bastonul.

— Le rog să se ridice.

Cele două se ridicară ezitând; Violet înaltă, cu păr negru lucios şi ochi lucioşi, Crassula slabă şi comună.

— Nu sunt numai ele. Ştiu că mai trebuie să fie cineva. Dacă aţi fost posedate, ridicaţi-vă, deşi Orchid nu v-a rostit numele.

Pe rândul din spate, Blood zâmbea; îl împunse cu cotul pe Musk, care zâmbi şi el în timp ce-şi curăţa unghiile cu lama lungă a unui cuţit. Femeile se uitau lung una la alta; câteva şoptiră. Negricioasa se ridică încet.

— Mulţumesc, fiica mea. Da, tu eşti aceea. A plecat diavolul?

— Cred că da.

— Şi eu. Cum te cheamă?

— Poppy, Patera. Dar tot nu mă simt ca înainte.

— Văd. Ştii, Poppy, Orchid mi-a pomenit de tine când am stat de vorbă cu ea mai devreme, cred că… Fu gata să spună că o pomenise pentru că nu avea fizicul lui Chenille, dar se opri în ultima clipă. Pentru că eşti foarte atrăgătoare. S-ar putea să fie în legătură cu faptul c-ai fost posedată, dar nu sunt sigur. Când ai fost posedată, Poppy?

— Chiar acum.

— Vorbeşte mai tare, te rog. Nu cred că te aude toată lumea.

— Chiar acum, până când ai rostit cuvântul „Pleacă”, Patera, repetă Poppy cu voce tare.

— Şi cum te-ai simţit?

Fata mică şi negricioasă începu să tremure.

— Dacă te sperie prea tare, nu trebuie să ne spui. Vrei să te

aşezi?

— M-am simţit ca moartă. Nu-mi mai păsa de nimic. Eram aici şi totuşi plecată. Vedeam aceleaşi lucruri, dar aveau altă însemnătate, nu pot explica. Oamenii erau goi pe dinăuntru, ca hainele agăţate, toţi, cu excepţia ta.

— Eu purtam cele mai frumoase ace de păr, interveni Violet. Am pus unul pe spălător. N-am vrut, dar am făcut-o. Apa a curs şi l-a luat cu ea. Un ac minunat, cu cap de peruzea, iar eu credeam că e distractiv.

— Şi tu, Crassula?

— Am vrut să zbor, şi-am zburat. M-am ridicat pe pat, am sărit şi am zburat în jurul camerei. M-am lovit, dar nu mi-a păsat.

— Asta a fost noaptea trecută? Una din voi a fost posedată noaptea trecută. Tu, Crassula?

Fata slăbuţă încuviinţă din cap fără un cuvânt.

— Tu ai ţipat azi-noapte? Eram aici, în afara casei, pe strada Lămpii, şi am auzit un ţipăt.

— Aceea a fost Orpine. Diavolul s-a întors, iar eu aruncam lucruri. Zburatul a fost prima dată, luna trecută.

— Mulţumesc, Crassula, rosti Silk gânditor. Le mulţumesc şi lui Poppy şi Violetei. N-am avut ocazia să vorbesc cu cineva posedat până acum, iar ceea ce mi-aţi spus îmi poate fi de ajutor.

Mucor plecase, sau cel puţin nu-i mai zărea chipul printre celelalte. Când se întâlniseră în strada Soarelui, Blood îi spusese că existau fiinţe umane care le puteau poseda pe altele; se întrebă dacă bănuia că diavolul care-i tulburase casa era fiica lui. Se hotărî că soluţia cea mai bună e să nu-i lase mai mult timp de gândire.

— Acum vom cânta cântecul care se cântă pe parcursul ritualului. Ridicaţi-vă cu toţii şi ţineţi-vă de mână. Blood, tu şi Musk trebuie să cântaţi cu noi. Veniţi în faţă şi luaţi-vă de mână.

Majoritatea celor prezenţi nu ştiau Imnul fiecărui zeu, dar Silk îi învăţă refrenul şi primele trei versuri. Până la urma obţinu un cor rezonabil, în care vocea de tenor a lui Musk, care nu deschidea gura decât foarte rar, se auzi foarte frumos.

— Foarte bine! Aceasta a fost repetiţia. Imediat vom începe ritualul. Vom porni de afară. Acest borcănaş cu vopsea şi această pensulă – Silk le arătă tuturor – au fost deja binecuvântate şi sfinţite. Cinci persoane alese din rândurile celor care locuiesc în această casă vor lua parte la renovarea crucii de deasupra uşii

din strada Muzicii, în timp ce noi, ceilalţi, vom cânta. Cel mai bine ar fi ca fetele care au fost posedate să se numere printre ele. Pe urma vom încercui casa de trei ori, în procesiune, şi ne vom aduna din nou aici, pentru a ultima etapă a exorcizării.

Afară, în vreme ce ţânci curioşi se holbau şi arătau cu degetul către femei, majoritatea numai pe jumătate îmbrăcate, Silk alese încă două reprezentante mai firave dintre cele care păreau să ia lucrurile în serios. Pe strada Muzicii, în aer liber, Imnul fiecărui zeu răsună anemic, dar o ceată de pierde-vară care căscau gura îşi scoaseră pălăria când Blood şi Bass le ridicară pe fete pe umeri, pe rând. Crucea aproape ştearsă ieşi din nou în relief, gammadion după gammadion. Când i se adăugă şi baza, Silk arse pensula şi restul vopselei în cădelniţa cea mai mare.

— Nu faci un sacrificiu? întrebă Orchid. Ceilalţi l-au făcut.

— Tocmai am făcut unul, explică Silk. Un sacrificiu nu trebuie neapărat să însemne uciderea unui animai. Tocmai aţi fost martori la un asemenea act. Dacă va fi necesară o a doua exorcizare, vom sacrifica un animal şi vom reface desenul sacru cu sângele lui. Înţelegeţi sacrificiul şi de ce facem toate acestea? Bănuiesc că diavolul a intrat în casă prin uşa de pe strada Muzicii, pentru că e singura cale de acces exterioară către manteionul profanat.

Orchid înclină din cap neîncrezătoare.

— Bine, zâmbi Silk. În a doua parte a exorcizării, vom merge în procesiune solemnă, încercuind de trei ori toată clădirea, iar eu voi citi din scrierile Crasmologice. Cel mai bine e să mergeţi în spatele meu, iar cei patru bărbaţi să se plaseze în aşa fel încât să menţină ordinea.

Silk vorbi mai tare ca să-l audă femeile:

— Nu trebuie să mărşăluiţi ca soldaţii. Dar va trebui să mergeţi într-un singur rând şi să ascultaţi ce citesc.

Îşi scoase ochelarii, îi şterse de mânecă şi-i puse pa nas. O tânără începu să râdă nervoasă.

Oare şi Hyacinth ar râde la fel dacă l-ar vedea cu lentilele mici şi murdare pe nas? Sigur că da, râsese şi de lucruri mai puţin ridicole când fuseseră împreună. Acum se gândi pentru prima oară că râsul ei fusese unul de fericire. Şi el se simţise fericit, deşi fără un motiv anume.

Îşi drese glasul, încercând să retrăiască senzaţiile de atunci. Nu fusese fericit, ci doar vesel.

Vesel. Silk se strădui să şi-o închipuie pe mama lui oferindu-i

lui Hyacinth limonada verzuie pe care o beau pe caniculă, dar eşuă lamentabil.

— *În primul rând, diavolul e violent faţă de sine când devine un abces şi, putem spune, un fel de cancer în spirală; căci a te înfuria pe ceva din spirală înseamnă a te separa de ea, de natura ei semidivină, care conţine natura celorlalte lucruri. În al doilea rând, diavolul e violent faţă de sine când întoarce spatele unui om bun şi porneşte împotriva lui cu gândul să-i facă rău.*

Silk riscă o privire în spate. Orchid ţinea mâinile strâns a rugăciune, iar tinerele o urmau cuminţi în ordine, deşi câteva făceau eforturi să-l audă. Vorbi pe un ton mai ridicat:

— *În al treilea rând, diavolul e violent faţă de sine când cedează plăcerii durerii. În al patrulea rând, când joacă un rol, purtându-se sau vorbind mincinos. În al cincilea rând, când acţionează sau se mişcă fără scop…*

Se aflau la jumătatea celui de-al treilea şi ultimului circuit când un geam se sparse deasupra iar cioburile căzură peste Crane, care încheia şirul lor unduitor.

— E diavolul care pleacă, le asigură Silk pe fetele din jurul lui. Să nu ţipaţi.

Orchid se opri şi se uită lung la geamul spart.

— E de la una din camerele mele!

De la fereastră, o voce de femeie, vibrantă, dar fermă, sparse aerul ca un tunet:

— Trimiteţi-vă augurul la mine!

Capitolul 12
La cină cu Auk

Era cel mai frumos chip pe care-l văzuse Silk vreodată. Plutea în spatele ecranului din sellaria lui Orchid, deasupra unui bust creionat vag. Zâmbetul deveni în acelaşi timp nevinovat, ispititor şi senzual, cele trei calităţi îmbinându-se pentru a da naştere alteia noi, necunoscute şi imposibil de cunoscut, dezirabile şi terifiante.

— Te-am urmărit… Am stat la pândă pentru tine. Silk? Silk. Ce nume frumos! Mie dintotdeauna, dar dintotdeauna mi-a plăcut mătasea, Silk. Vino şi aşază-te lângă mine. Şchiopătezi, te-am văzut. Trage un scaun lângă ecran. Ne-ai reparat Fereastra stricată, cât ai putut, iar acum ea face parte din această casă, aşa ai spus, Silk.

Augurul îngenunchease cu capul plecat.

— Stai jos, te rog. Vreau să-ţi văd faţa. Nu mă onorezi? Ar trebui să faci ce-ţi cer.

— Ba da, o, Mare Zeiţă, spuse el, ridicându-se.

Nu era Echidna, în mod clar; era prea frumoasă şi părea aproape prea bună. Scylla avea opt, zece sau douăsprezece braţe, dar nu le vedea. Sphigx… Era Ziua lui Sphigx…

— Aşază-te. E un scăunel în spatele tău, Silk. Îl văd. A fost foarte frumos din partea ta să ne repari terminalul.

Avea ochi de o culoare nemaivăzută, un albastru atât de închis, încât se apropia de negru, dar nu erau negri cu adevărat, nici măcar închis, iar pleoapele atârnau grele, ca la orbi.

— M-aş fi arătat în faţa ta atunci, dacă aş fi putut. Te vedeam şi te auzeam, dar nu puteam să mă arăt. Raza nu are încă putere, nu luminează destul. Ce păcat… Poate mai poţi face ceva?

Silk înclină din cap fără să scoată un cuvânt.

— Mulţumesc. Ştiu că vei încerca. Când ai reparat Fereastra, ai reparat şi restul. E mult praf. – Râse. – Clinchet de clopoţei dintr-un metal mai preţios decât aurul. – Nu-i ciudat? Am spart fereastra scoţând sunetul potrivit până am făcut-o cioburi. Pentru că te-am auzit cum citeai ceva afară. Nu te-ai oprit când te-am chemat prima oară. Nu m-ai auzit?

Vru să fugă, dar scutură din cap:

— Nu, Mare Zeiţă, îmi pare nespus de rău.

— Nu pot şterge ecranul. Şterge-l tu în locul meu, ca să te iert.

— Dacă nu… Batista mea e pătată de sânge, Mare Zeiţă. Poate că acolo înăuntru e…

— Nu mă deranjează. Numai să fie umedă. Fă cum îţi spun. Te rog, nu vrei?

Silk scoase batista pătată de sângele lui Orpine. Cu fiecare pas către ecran simţea că avea să ia foc sau să se dizolve ca fumul.

— L-am văzut omorând o mie odată. Majoritatea bărbaţi. S-a întâmplat în piaţă. Am urmărit scena din balcon. I-au obligat să îngenuncheze cu faţa la el. Unii au rămas aşa chiar şi morţi.

Era un sacrilegiu să frece cu batista zdrenţuită şi pătată de sânge trăsăturile splendide care, odată praful îndepărtat, păreau mai reale decât ale lui. Nu era nici Molpe, ei îi acoperea părul faţa. Nici…

— Am vrut să leşin, dar se uita ia mine din balconul lui. Mult mai sus, cu steag pe obiectul de acolo. Zidul acela mic. Pe atunci locuiam în casa prietenului său. Am văzut atât de multe. Nu mă mai deranjează. Mi-ai închinat vreun sacrificiu astăzi? Sau ieri? Vreun iepuraş alb şi mare? Vreo pasăre albă?

Reuşi s-o identifice cu ajutorul victimelor.

— Nu, Kypris, îi răspunse el. E numai vina mea, dar o voi face cât de curând.

Ea râse din nou, mai terifiant decât înainte.

— Nu te deranja. Lasă-le pe femeile alea s-o facă. Eu vreau altceva de la tine. Şchiopătezi. Nu vrei să stai jos? De dragul meu? E un scaun în spatele tău.

Silk înclină din cap şi înghiţi în sec, căci aflat în faţa zeiţei nu-şi găsea cuvintele, mai ales că ochii îi alunecau pe chipul ei. Se strădui să-şi amintească atributele ei.

— Mi-am rănit glezna, Mare Zeiţă. Azi-noapte.

— Când ai sărit de pe fereastra lui Hyacinth. – Zâmbetul i se lăţi treptat. – Parcă erai un iepure mare şi negru. N-ar fi trebuit să sari, Silk, ştii? Hy nu te-ar fi rănit. Nici cu sabia, nici altfel. I-a plăcut de tine. Eram în ea, aşa că ştiu.

Silk inspiră adânc.

— Am fost nevoit, bună Kypris, ca să păstrez anipotenţa prin care te văd.

— Pentru că Echidna îţi dă voie să ne vezi prin Fereastra

noastră sacră atunci. Ca un copil.

— Da, bună Kypris, în mărinimia ei, ne dă voie să vă vedem.

— Eu sunt prima pe care o vezi? N-ai mai văzut niciun alt zeu?

— Nu, bună Kypris. Nu în felul acesta. Am sperat tot timpul să-i văd măcar la bătrâneţe, ca Patera Pike. Dar ieri, pe terenul de sport… Apoi noaptea trecută… Am intrat în salonul femeii aceleia fără să bat la uşă şi am văzut nişte culori pe ecranul de acolo care semănau cu Nuanţele sfinte. Eu nu le-am văzut încă, dar ni s-a spus… Am fost obligaţi să memorăm descrierile şi să le recităm. – Silk se opri să-şi tragă respiraţia. – Şi mi s-a părut – întotdeauna mi se pare, de când am folosit ecranul de la şcoală – că zeii s-ar putea folosi de ecran. Pot să le spun despre asta celor de la şcoală?

Kypris lăsă un moment de tăcere, abordând o mină gânditoare.

— Nu cred… Nu. Nu, Silk. Nu spune nimănui.

Silk se înclină respectuos de pe scaun.

— Am fost acolo noaptea trecută. Da. Dar nu pentru tine, ci pentru că mă joc cu Hy din când în când. Acum ea îmi aminteşte de cea care am fost, însă totul se va termina curând. Ea are douăzeci şi trei de ani. Tu, Silk, câţi ani ai:

— Douăzeci şi trei, bună Kypris.

— Iată, vezi? Eu te-am îndemnat. Ştiu asta. Zeiţa scutură din cap aproape imperceptibil. Câtă abstinenţă! Iar acum ai văzut o zeiţă. Pe mine. A meritat?

— Da, iubită Kypris.

Râse din nou, încântată.

— De ce?

Silk se strădui să-şi pună mintea la treabă şi lăsă întrebarea să atârne în aerul încins din sellaria. În cele din urmă, răspunse cu ezitări:

— Ne asemănăm atât de mult cu animalele, Kypris. Mâncăm şi ne dezvoltăm, pe urmă ne înmulţim şi murim. Să împărţi chiar şi o fărâmă de existenţă superioară merită orice sacrificiu.

Aşteptă s-o audă vorbind pe zeiţă, dar ea tăcu.

— Ceea ce ne cere Echidna nu e un sacrificiu prea mare nici pentru bărbaţi. Eu îl văd mai degrabă ca pe-un semn, un mic sacrificiu pentru a-i arăta ei – şi vouă, tuturor – că suntem serioşi. Suntem scutiţi de mii de certuri şi umilinţe, iar pentru că nu avem copii, toţii copiii sunt ai noştri.

Zâmbetul se stinse de pe chipul minunat al zeiţei. Silk simţi

că-i stă inima în loc când văzu suferinţa care-i lua locul.

— N-o să-ţi mai vorbesc altă dată, Silk. Cel puţin nu prea curând. Nu, curând. Sunt urmărită…

Trăsăturile ei perfecte deveniră culori unduitoare.

Silk se ridică. Îi era frig în tunica şi roba ude de transpiraţie, în ciuda camerei supraîncălzite. Se uită cu ochi goi la fereastra fără geam; era cea pe care o deschisese când vorbise cu Orchid. Poate că zeii – însăşi Kypris – îl îndemnase s-o deschidă. Dar Orchid o închisese imediat după plecarea lui, iar el ar fi trebuit să ştie lucrul ăsta.

Tremura. Parcă se trezea dintr-un vis.

Casa pustie era copleşită de o linişte apăsătoare. Îşi aminti vag că, după spusele oamenilor, casele bântuite erau cele mai liniştite până când îşi face apariţia stafia. Ceilalţi erau afară, bineînţeles, îl aşteptau pe strada Lămpii, acolo unde-i lăsase. Nu avea voie să le spună nimic.

Şi-i imagină stând într-un şir strâmb, privindu-se unii pe alţi sau neprivind nicăieri. Oare cât auziseră din conversaţia lui cu zeiţa prin fereastră? Foarte posibil să nu fi auzit nimic.

Vru să sară şi să strige, să arunce paharul gol al lui Orchid pe geam sau în ecran. Dar pur şi simplu îngenunche, făcu semnul adunării, apoi se ridică cu ajutorului bastonului de la Blood.

Afară, Blood vru să ştie cine îl chemase pe Silk. Acesta însă nu-i spuse.

— Nu vrei să-mi spui?

— Tu nu crezi în zei, nici în diavoli. De ce să-ţi spun un lucru pe care numai l-ai dispreţui?

— Dar n-a fost diavolul! exclamă o femeie cu părul atât de tare decolorat, că ajunsese blond ca al lui Silk.

— Nu trebuie să spui nimic din ce-ai auzit, îi spuse Silk. N-ar fi trebuit să auzi nimic.

— I-am pus pe Musk şi Bass să găsească toate femeile din casă şi să le aducă la ritualul ăsta al tău. Dacă au scăpat vreuna, vreau să ştiu. – Se întoarse către Orchid. – Tu le cunoşti pe fetele tale. Sunt aici toate?

Femeia înclină din cap sigură de ea:

— Toate, în afară de Orpine.

Musk se uită la Silk ca şi cum voia să-l omoare. Silk îi surprinse privirea, apoi şi-o întoarse pe a lui. Vorbind cu glas tare, se adresă grupului:

— Nu am terminat al treilea tur în jurul casei. Trebuie să-l

terminăm. Vă rog să vă întoarceţi la locurile voastre. – Îl bătu pe umăr pe Blood. – Du-te şi reia-ţi locul în procesiune.

Orchid avusese grijă de scrieri, ţinând degetul acolo unde se oprise el din citit. Silk deschise cartea grea şi începu să păşească şi să citească, un cuvânt la fiecare pas, cum cerea ritualul: *Omul însuşi creează condiţiile de dezvoltare, luptându-se şi învingându-şi dorinţele animalice; însă nu trebuie să lupte împotriva naturii, experienţelor spirituale şi materialităţii. Chinul lui depinde de el însuşi, însă consecinţele sunt întotdeauna suficiente. Gândiţi-vă la asta.*

Cuvintele nu mai însemnau nimic; nu-şi putea alunga din minte chipul excepţional de frumos al lui Kypris. Era complet diferită de Intrus, dar lui îi păreau amândoi una. Intrusul, care vorbise cu atâtea voci, îi vorbise acum cu alta. Deşi îl prevenise că nu trebuie să se aştepte la niciun ajutor, îşi aminti el, cum o mai făcuse de atâtea ori, începând cu clipa nesfârşită de pe terenul de sport, totuşi îl primise şi-l va primi în continuare. Îi tremurau mâinile şi nu mai fu în stare să citească decât cu mare greutate:

— … *are mai presus de toate ambiţii şi aspiraţii intelectuale.*

Se aflau în faţa uşii manteionului părăsit. Deasupra ei trona gammadionul lui Pas, lucind de vopseaua proaspătă. Silk închise scrierile cu zgomot şi o deschise, intră urmat de şirul de oameni şi o luă şchiopătând pe scări, spre scena care fusese odinioară un sanctuar.

— Vă rog să vă aşezaţi. Nu contează lângă cine staţi, pentru că nu mai ţine mult. Aproape am terminat.

Proptindu-se de bastonul lui Blood, aşteptă să se aşeze toată lumea.

— Sunt gata să cer diavolului să plece. Văd că persoana care a încheiat şirul nostru – Bass, bănuiesc –, a închis uşa după el. Ea trebuie să rămână deschisă pentru această parte a ritualului.

Providenţa îl ajută să-şi amintească numele femeii slabe.

— Crassula, tu eşti cea mai aproape de ea. Vrei s-o deschizi, te rog?

— Mulţumesc. Întrucât eşti una din persoanele care au fost posedate, e bine să începem etapa finală a exorcizării cu tine. Ai memorie bună?

Crassula scutură hotărât din cap.

— Bine. Cine are memorie bună?

— Eu, Patera, spuse Chenille, ridicându-se. Foarte bună şi, pe

lângă asta, n-am mai luat niciun drog de azi-noapte.

Silk ezită.

— Te rog…

Silk acceptă, dar mai greu. Era o etapă importantă, spera că se va dovedi capabilă.

— Iată formula pe care o vom rosti cu toţii: „Pleacă, în numele acestor zei, şi nu te mai întoarce niciodată.” Ar fi bine s-o repeţi.

— Pleacă, în numele acestor zei, şi nu te mai întoarce niciodată.

— Foarte bine. Sper că te-a auzit toată lumea. Când am terminat, o să arăt cu degetul spre tine. Rosteşte-ţi numele cu voce tare, apoi formula: Pleacă, în numele acestor zei, şi nu te mai întoarce niciodată. Pe urmă o să arăt spre persoana următoare, femeia de lângă tine, care îşi va rosti şi ea numele şi va repeta formula. E cineva care nu a înţeles?

Scrută feţele celor de faţă, dar nu zări chipul lui Mucor.

— Foarte bine.

Silk se forţă să stea cu spatele cât mai drept.

— Dacă există ceva în această casă care nu vine în numele zeilor, să dispară. Vorbesc în numele Marelui Pas, al lui Sphigx celei puternice, al Scyllei celei aspre la vorbă… – Numele sonore păreau simple cuvinte, goale şi inutile, ca adierile care bătuseră sporadic din primăvară. Silk nu fu în stare să rostească numele Echidnei. – Al Intrusului şi al bunei Kypris. Eu, Silk, o declar! Pleacă, în numele acestor zei, şi nu te mai întoarce niciodată.

Arătă spre femeia cu par de culoarea zmeurii, iar ea spuse cu glas tare:

— Chenille! Pleacă, în numele acestor zei, şi nu te mai întoarce niciodată.

— Mezeron. Pleacă, în numele acestor zei, şi nu te mai întoarce niciodată.

După cele două femei vorbi Orchid, cu voce fermă şi clară. Urmă Blood, cu glas de tunet – în el se ascundea un adevărat actor, constată Silk. Musk nici nu se auzi. Augurul avu senzaţia că mai degrabă chema diavolii, în loc să-i alunge.

Stând pe treapta cea mai de sus, arătă spre Bass, care se bâlbâi când îşi pronunţă numele şi încurcă formula. Apoi coborî treptele cât putu de repede, în ciuda durerii.

Doctorul Crane, ultimul la rând, rosti:

— Crane. Pleacă, în numele acestor zei, şi nu te mai întoarce niciodată. Şi acum…

Silk trânti uşa spre strada Muzicii şi trase zăvorul.

— ... trebuie să plec şi eu. Deja am întârziat. Ai grijă la glezna aia!

— La revedere, îi spuse Silk, îţi mulţumesc că m-ai adus şi că m-ai îngrijit. Puteţi să plecaţi cu toţii, vorbi Silk cu voce tare. Exorcizarea s-a terminat.

Dintr-o dată extenuat, se aşeză pe a doua treaptă şi desfăcu bandajul din jurul gleznei. Toate tinerele începură să vorbească deodată. Lovi gresia roşie de pe podea cu bandajul, apoi, amintindu-şi cum procedase Crane, îi trânti cât putu de tare de peretele cel mai apropiat.

După ce femeile ieşiră în curte, se lăsă liniştea. Îşi puse la loc bandajul în jurul gleznei. Crezu că era singur, dar când ridică privirea îl văzu pe Musk în faţa lui, tăcut ca de obicei, cu braţele pe lângă corp.

— Da, fiule. Ce doreşti?

— Ai văzut vreodată cum omoară vulturul iepurele?

— Nu. Mi-am petrecut anii de copilărie în acest oraş, cu excepţia unuia, din păcate. Voiai să-mi vorbeşti?

Musk scutură din cap.

— Am vrut să-ţi arăt cum omoară vulturul iepurele.

— Foarte bine. Sunt gata să privesc spectacolul.

Musk nu reacţionă. Silk aşteptă un minut, apoi se ridică şi apucă bastonul lui Blood. Cuţitul cu lamă lungă apăru de nicăieri în mâna lui Musk, ca la un semn din cap al lui Pas. Musk îl aruncă, iar Silk simţi că-i explodează pieptul de durere. Se clătină şi scăpă bastonul. Lovi cu călcâiul treapta din spate şi căzu.

Când reuşi să se ridice, Musk plecase. Ţinea încă în mâna sabia lui Hyacinth, deşi nu-şi amintea s-o fi scos. Se uită la ea lung, o lăsă să cadă cu zgomot pe podea, îşi duse mâinile la piept şi-şi deschise roba.

Tunica nu era nici ruptă, nici pătată de sânge. O ridică şi atinse uşor pielea. Avea o umflătură foarte dureroasă din care se scurse o singură picătură de sânge.

Îşi aranjă tunica şi luă sabia să-i examineze măciulia, mângâind bijuteria cu mai multe faţete. Asta era, nu se petrecuse niciun miracol. Când Musk aruncase cuţitul, îl răsucise cu o mişcare mult prea rapidă pentru a fi văzută, lovindu-l puternic cu măciulia lui, probabil ascuţită sau cu colţuri tari.

Iar el, Patera Silk, servitorul Intrusului, fusese gata să-l omoare, crezând că Musk îl omorâse pe el. Nu ştia că poate

ucide cu atâta uşurinţă. Va trebui să se stăpânească, mai ales în preajma lui Musk.

Bijuteria, pe care o credea incoloră, reflectă o rază de Soare care pătrunse prin poarta zeilor din acoperiş şi dobândi o strălucire verzuie. Îi aminti de ochii ei. Duse giuvaerul la buze, cu mintea plină de gânduri ce nu aveau să se prefacă niciodată în realitate.

Ca să nu-şi forţeze glezna bolnavă, aşteptă până ce Moorgrass termină de spălat şi îmbrăcat cadavrul ca să se întoarcă la manteion în căruţa lui Loach.

Le trebuia un sicriu şi gheaţă. Gheaţa era foarte scumpă, dar, întrucât acceptase cele o sută de carduri de la Orchid, nu putea să refuze s-o cumpere chiar pentru fiica ei. Însoţitorii cortegiului se găseau uşor şi ieftin. Însă…

Loach opri căruţa, iar Silk se uită mirat la faţada distrusă de vreme a manteionului său.

— O punem pe altar deocamdată, Patera?

Făcu un semn de încuviinţare cu capul. Întotdeauna făceau aşa.

— Lasă-mă să te ajut să cobori, Patera. În legătură cu plata…

Vistieria era închisă, bineînţeles, şi nu se deschidea deloc de Ziua Scyllei.

— Vino la mine mâine, după sacrificiu. Nu, mai bine de ziua Molpei. Dar nu înainte.

Poate că negustorii de gheaţă i-ar da pe cecul lui Orchid, dacă cumpăra multă gheaţă, dar nu se putea baza pe asta.

Auk ieşi din manteion, îi făcu semn cu mâna şi deschise uşa. La vederea lui, Silk uită de socoteli.

— Îmi pare rău c-am întârziat, îi spuse el. A murit cineva.

Chipul dur, brutal al lui Auk dobândi o expresie de îngrijorare.

— Vreun prieten de-al tău, Patera?

— Nu. N-am cunoscut-o.

Auk zâmbi. Îl ajută pe Loach să care trupul neînsufleţit al lui Orpine, înfăşurat într-un giulgiu. Înăuntru, pe catafalc, aştepta un sicriu nou simplu, dar solid.

Maytera Marble apăru dintre umbre, cu faţa strălucitoare ca a unui spectru.

— M-am ocupat eu de toate, Patera. Bărbatul pe care l-ai trimis mi-a spus că va fi nevoie de ele. Putem să le trimitem înapoi, dacă nu sunt potrivite.

— Mâine o să cumpărăm un sicriu mai bun. Silk se scotoci prin

buzunare şi, în cele din urmă, scoase cecul de la Orchid.

— Ia-l. E plătibil la purtător. Cumpără gheaţă, jumătate de încărcătură, şi vezi dacă-ţi dau bani pe cec. Ia şi flori. Caută şi un mormânt, dacă nu e prea târziu.

O mişcare discretă, dar bruscă a capului când se uită la cec trădă surprinderea Mayterei Marble.

— Ai dreptate. – Silk făcu un semn de confirmare cu capul când ea înălţă ochii spre el. – E o sumă foarte mare. O să aduc victimele dimineaţă, o juncă albă, dacă găsesc, şi un iepure pentru Kypris, nu mai mulţi. Un miel şi un cocoş negru pentru Tartaros, i-am promis azi-noapte. Dar gheaţa ne trebuie deseară. Ţi-aş fi foarte recunoscător dacă ai găsi-o.

— Pentru Kypris cea… Bine, Patera. Voi încerca.

Maytera se îndepărtă grăbită, cu paşi sonori, ca răpăitul unei tobe de jucărie. Silk scutură din cap şi se uită după Loach, dar acesta plecase neobservat.

— Dacă a mai rămas gheaţă în Viron, o să găsească. Ea ţi-a fost dăscăliţă, Patera?

— Nu. Dar acum aş fi vrut. Ea şi Maytera Mint. Ar fi trebuit s-o rog să caute şi nişte măgari. Rămâne pe mâine. Putem vorbi aici, Auk, sau preferi să mergem în prezbiteriu?

— Ai mâncat, Patera? Mă gândeam că mănânci ceva de cină cu mine în timp ce-mi povesteşti ce s-a întâmplat azi-noapte.

— Mă tem că n-aş avea cu ce să plătesc.

— Eşti invitatul meu. Nu te-aş lăsa să plăteşti nici dac-ai vrea. Dar ascultă. – Auk vorbi în şoaptă. – Sunt şi eu vârât în treaba asta la fel de mult ca tine. Eu sunt cel care te-a ajutat. Am dreptul să ştiu ce s-a petrecut.

— Sigur, sigur. – Silk se lăsă extenuat pe un scaun de lângă catafalc. – Stai jos, te rog. Mă doare glezna dacă stau în picioare. Îţi spun tot ce vrei să afli. Ca să fiu sincer, simt nevoia să povestesc cuiva, să reiau firul evenimentelor de la bun început, dar să vorbesc şi despre altele. Despre tot ce s-a întâmplat astăzi. Aş vrea foarte mult să iau cina cu tine. Am început să te plac şi mi-e foarte foame; dar nu pot merge prea departe. Apreciez generozitatea ta. Poate că o să luăm cina împreună altă dată.

— Nu trebuie să mergem pe jos la Orilla. E un loc frumos chiar pe strada asta. Au cea mai moale şi mai suculentă friptură din care-ai gustat vreodată. – Auk zâmbi, arătându-şi dinţii galbeni pătrăţoşi, capabili să taie mâna de la încheietură. – Să zicem că i-

aş cumpăra unui augur o cină straşnică în oraş, unuia care chiar are nevoie de ea. Orice vrea el. Ar fi o faptă bună, nu-i aşa?

— Cred că da. Cu toate astea, ar trebui să te gândeşti că poate nu o merită.

— O să ţin minte asta. – Auk se duse la sicriu şi trase giulgiul la o parte. – Cine e?

— Orpine, fiica lui Orchid. Aproape că m-ai păcălit, dar sunt sigur c-o cunoşti.

— Fiica ei?

Plecând de lângă cadavru, Auk îl prinse pe Silk de braţ.

— Hai, Patera. Dacă nu ajungem acolo, va trebui să mâncăm în camera comună.

Musk zări femela de şoim înainte de ieşi din plutitor. Stătea în vârful unui pin retezat, proiectat pe tărâmurile cereşti strălucitoare.

Ştia că se uită la scândura cu carne. O vedea mai bine de la câţiva kilometri decât îşi vedea el palmele. Probabil că era moartă de foame. Ca şoimii (îşi reaminti Musk sieşi), vulturii trebuie să înveţe să zboare înainte de vâna. Se pare că încă nu încercase să vâneze miei, poate mâine. De asta se temea el cel mai tare.

Făcu un tur în jurul vilei. Carnea stătuse legată de scândură toată ziua. Era aproape uscată şi acoperită de muşte. Lovi scândura ca să le gonească, apoi scoase momeala şi o traistă cu porumb sfărâmat.

Momeala şuieră în timp ce o învârti cu sfoara de cinci coţi.

— Hai, şoimule, hai.

I se păru că aude clinchetul slab al clopoţeilor, dar ştia că nu e posibil aşa ceva. Împrăştie boabele de porumb pe lângă zid, apoi reveni la scândură şi scutură din nou momeala, apoi aşteptă. Era târziu – poate prea târziu. În curând se va lăsa întunericul, iar ea nu zbura decât pe lumină.

— Hai, şoimule, hai.

Din câte văzu, pasărea de pe ciotul de pin îndepărtat nici măcar nu se clintise. O pasăre-ţesătoare maro şi grasă se aşezase pe iarba de lângă perete şi ciugulea boabele.

Musk aruncă momeala, se lăsă pe vine şi ţinu pistolul cu ambele mâine, proptindu-şi cotul stâng de genunchi. O ţintă dificilă în lumina slabă.

Pasărea căzu, se ridică fluturând din aripi, se lovi de zid şi

căzu din nou. O prinse înainte de a se ridica a doua oară. Se duse la scândură, desfăcu puţin nodul sforii care ţinea momeala roşu cu alb şi-o lăsă să cadă. Strânse nodul în jurul piciorului drept ai păsării-ţesătoare, apoi o învârti. Sângele se scurse într-un şuvoi rapid, aproape invizibil.

— Hai, şoimule.

Aripile largi se desfăcută. Privind şoimul şi învârtind în continuare pasărea muribundă într-un cerc de aproape cinci metri, simţi că e al lui, că o poseda.

Că el însuşi era pasărea mare. Era fericit.

— Ai văzut ce-au scris pe perete, Patera. Auk se aşeză pe un scaun de pe care vedea uşa. Vreun pici de la şcoala, cum zici tu. În locul tău, aş sta de vorbă cu ei. Să nu facă necazuri.

— Nu răspund de fiecare băiat care găseşte o bucată de cretă.

Ospătăria îi păruse lui Silk foarte departe, deşi se vedea din manteion.

Se lăsă în fotoliul confortabil pe care i-l aranjă gazda şi se uită în jur, la pereţii văruiţi. Separeul lor era mai mic chiar decât dormitorul lui din prezbiteriu şi înghesuit, deşi un chelner luase două scaune inutile.

— Toate tari şi solide, răspunse Auk la întrebarea nerostită de Silk. La fel şi uşa. Demult, aici era Alambrera. Ce vrei să mănânci?

Silk studie rapid cuvintele scrise frumos pe placa de ardezie.

— O să iau nişte cotlete, cred.

La optsprezece cardbiţi, era cea mai ieftină masă. Chiar dacă i se aducea o singură bucată, era cea mai copioasă masă din săptămână pentru el.

— Cum ai trecut de zid? îl întrebă Auk, după plecarea chelnerului. Ai avut necazuri?

Silk îi depănă povestea de la început până la sfârşit, de la funia din păr de cal tăiată de ţepuşele de pe zid la drumul înapoi în oraş, în plutitorul lui Blood. Auk se scutura de râs când chelnerul sosi cu mâncarea, dar deveni foarte serios când Silk ajunse la momentul discuţiei cu Blood.

— N-ai pomenit de mine când ai vorbit cu el, sper?

Silk înghiţi o bucată delicioasă de carne.

— Nu. Dar, în prostia mea, am încercat să stau de vorbă cu tine prin intermediul ecranului din budoarul lui Hyacinth, cum ţi-

am spus.

— S-ar putea să nu afle despre asta. – Auk îşi scărpină gânditor bărbia. – Monitoarele pierd şirul conversaţiilor după o vreme.

— Eu cred că s-ar putea. Trebuie să fii precaut.

— Nu atât de precaut ca tine, Patera. Va vrea să ştie de ce-ai dorit să vorbeşti cu mine. Din moment ce n-ai reuşit, de la mine n-are ce să afle. Ce-o să-i spui?

— Dacă e să-i spun ceva, atunci o să fie adevărul.

— Că te-am ajutat?

Auk puse furculiţa pe masă.

— Că ştiam cât de îngrijorat eşti de siguranţa mea. Că mi-ai spus să nu ies la ora aceea târzie din noapte şi că voiam să te anunţ că nu păţisem nimic.

Auk cumpăni cele spuse de Silk câtă vreme acesta mâncă.

— S-ar putea să te creadă, Patera, dacă te consideră suficient de nebun.

— Dacă mă consideră suficient de cinstit, vrei să spui. Cea mai sigură cale de a-i face pe alţii să te creadă cinstit e să fii cinstit, cel puţin aşa cred eu. Încerc să fiu cinstit.

— Cu toate astea, tot vei încerca să furi douăzeci şi şase de mii de carduri pentru el.

— Dacă asta trebuie să fac pentru a-mi salva manteionul şi nu le pot obţine altfel, da. Voi fi obligat să aleg între mai multe rele, exact ca noaptea trecută. Mă voi strădui să nu fac rău nimănui, bineînţeles, şi să iau bani numai de la cei care-şi permit să-i piardă.

— Blood îţi va lua banii, Patera. Şi se va distra grozav pe seama ta.

— N-o să i-i dau până nu-mi oferă garanţii. Dar mai e ceva ce-ar trebui să-ţi spun. Ţi-am povestit că Blood a vrut să-i exorcizez casa galbenă?

— A lui Orchid? Sigur. Acolo stătea fata aia, Orpine, dar n-am ştiut că era fata ei.

— Era.

Pe mijlocul mesei era unt şi pâine moale şi proaspătă. Silk luă o felie şi o unse, dorindu-şi să poată lua toată franzela cu el la prezbiteriu.

— O să-ţi povestesc şi despre asta. Şi despre Orpine, care a murit posedată.

— Asta-i treaba ta, Patera, nu a mea.

— Posedarea? Acum nu mai e a nimănui. Poate a fost o vreme când majoritatea augurilor credeau în diavoli, cum a crezut, fără îndoială, şi Patera Pike. Dar eu cred că sunt singurul augur în viaţă care crede în ei acum, şi nici acum nu sunt sigur că cred în ei în acelaşi fel ca el – nişte spirite care s-au strecurat în spirală fără permisiunea lui Pas şi urmăresc s-o distrugă.

— Dar Orpine? Chiar era fata lui Orchid?

— Da. Am vorbit cu Orchid despre ea şi a recunoscut. De fapt, chiar s-a lăudat cu asta. Cum era Orpine?

— Frumoasă. – Auk ezită. – Nu mă simt în largul meu să vorbesc cu tine despre lucrurile astea, Patera. Era distractivă, pentru că nu-i păsa de ce făcea şi nici de părerea altora. Înţelegi ce vreau să spun? Ar fi câştigat mai mulţi bani dacă ar fi ştiut mai bine cum să-i facă pe oameni să creadă că îi place de ei.

Silk mestecă şi înghiţi.

— Înţeleg. Te-am întrebat pentru că mi-am pus problema personalităţilor, dacă o persoană anumită, prin firea ei, poate fii posedată mai uşor decât alta. Pe Orpine n-am apucat-o în viaţă. Discutam cu mama ei când am auzit un ţipăt. Am ieşit afară în grabă şi-am găsit-o întinsă pe scară. Fusese înjunghiată. Cineva zicea că s-a omorât. Faţa ei… Ai văzut vreodată o persoană posedată?

Auk scutură din cap.

— Nici eu, până în dimineaţa asta, la scurtă vreme înainte de a vedea cadavrul lui Orpine. – Silk se şterse la gură cu şervetul. – În orice caz, era moartă. Dar şi aşa, faţa ei nu era cu adevărat a ei. Îmi aduc aminte cum m-am gândit că era oribilă, dar şi foarte familiară, în acelaşi timp. La început, partea familiară am depistat-o uşor. M-am gândit puţin – ochii, forma nasului, buzele, şi aşa mai departe – şi mi-am dat seama că semăna cu Orchid, femeia cu care tocmai discutasem. Am întrebat-o mai târziu şi mi-a confirmat că fusese fiica ei, cum ţi-am spus.

— Poate ar fi trebuit să-mi dau seama şi eu, dar nu mi-a trecut prin minte. Orpine era mult mai tânără.

Silk scutură din umeri.

— Ştii mult mai multe despre femei decât mine, sunt convins. Am văzut ce-am văzut pentru că ştiu atât de puţine despre ele. Când cineva ştie puţine despre un subiect, ceea ce vede nu reprezintă decât elementele de bază, dacă le vede şi pe ele. Dar eu voiam să spun că şi elementul oribil al feţei ei îmi părea cunoscut.

— Continuă. – Auk îşi umplu paharul cu vin. – Să te-aud.

— Ezit pentru că sunt sigur că n-o să mă crezi. Orpine mi-a amintit de cineva cu care vorbisem nu cu multă vreme înainte: de Mucor, fata nebună din vila lui Blood.

Auk lăsă iar furculiţa din mână, cu carnea de vită fierbinte în ea.

— Vrei să spui că acelaşi diavol le-a posedat pe amândouă, Patera?

— Nu ştiu, răspunse Silk, scuturând din cap, dar am simţit că trebuie să-ţi spun. Cred că mă urmăreşte spiritul lui Mucor. Şi am ajuns să mai cred şi că, într-un fel, îi posedă pe alţii, aşa cum se spune că fac diavolii – şi zeii, în aceeaşi măsură. În dimineaţa asta am văzut-o sigur pe faţa unui muncitor cinstit. Cred că o poseda pe Orpine când aceasta a murit. Mai târziu am recunoscut-o în altă femeie. Dacă nu mă înşel, dacă Mucor într-adevăr e capabilă de asemenea lucruri şi dacă mă urmăreşte, îţi asumi un risc foarte mare pur şi simplu pentru că stai cu mine la masă. Îţi sunt foarte recunoscător pentru cina cu adevărat delicioasă şi mai recunoscător pentru ajutorul de noaptea trecută. În plus, sper să-ţi mai pun câteva întrebări înainte de a ne despărţi. Cu alte cuvinte, îţi sunt îndatorat până peste cap. Eram prea obosit şi prea flămând ca să mă gândesc la pericolul la care te-am supus când am stat de vorbă în manteion. Acum că îmi dau seama, mă simt obligat să te avertizez că poţi fi posedat dacă rămâi în compania mea.

Auk zâmbi.

— Eşti augur, Patera. Dacă ar fi să pună mâna pe mine cât stăm aici, n-o poţi face să-şi ia tălpăşiţa?

— Aş putea încerca. Dar n-o pot ameninţa decât într-un singur fel, în care deja am făcut-o. Nu pleci?

— Nu eu. Cred c-o să mai iau nişte găluşte cu sos.

— Mulţumesc. Sper să nu regreţi. N-ai făcut nicio remarcă legată de aventura mea oarecum nereuşită de azi-noapte. Să nu crezi că m-ai jigni, nu poţi fi mai sever cu mine decât am fost eu însumi, te asigur.

— Bine, atunci o să vorbesc. – Auk sorbi din vin. – Mai întâi, dacă crezi că poţi strânge chiar şi o mie de carduri, pune-l pe Blood să-ţi dea în scris, sub semnătură, că manteionul e al tău, înainte să-i pui gologanii sub nas. Spuneai ceva de garanţii acum câteva clipe. Nu cred că trebuie să te încrezi în garanţii, în afară de titlul de proprietate, semnat în faţa a doi martori straşnici

care nu au de-a face cu Blood.

— Ai dreptate, sunt sigur. Şi eu m-am gândit la fel.

— Ai face bine să procedezi aşa. Să n-ai încredere în el, nici dacă faptele lui îţi spun altfel.

— O să fiu foarte prudent.

Bucăţile de carne din faţa lui Silk se scăldau într-un sos picant, aproape negru, pe care îl găsi nespus de bun. Şterse farfuria cu o bucată de pâine.

— Am impresia că ţi-ai găsit adevărata chemare, spuse Auk cu un zâmbet. Nici eu nu m-aş fi descurcat mai bine, poate nici la fel de bine ca tine. A fost prima încercare. Când ajungi la a zecea, o să te implor să mă iei cu tine, ca să te văd la treabă.

Silk oftă.

— Sper să nu existe a zecea, spre binele amândurora.

— Sigur că va exista. Eşti un adevărat fiu al lui Tartaros, dar încă nu ştii. A treia, a patra sau a câta încercare o fi, vreau să văd de ce-i trebuie unui bărbat grozav ca tine ajutorul meu. Vrei să mergi înapoi la Blood în seara asta să-ţi recuperezi toporul?

Augurul scutură din cap extenuat.

— Nu voi fi în stare să lucrez pe acoperiş până nu mi se vindecă glezna şi, oricum, e pe jumătate reparat. Mai ţii minte ce ţi-am spus despre pistolul lui Hyacinth?

— Da. Şi despre azoth. Un azoth bun valorează vreo două mii de carduri, Patera, poate şi mai mult. Dacă vrei să-l vinzi, te duc eu la cineva care să-ţi dea un preţ bun.

— Nu pot, nu-i al meu. Am convingerea că Hyacinth avea de gând să mi-o împrumute. I-am spus că iau armele cu împrumut şi i-am promis că i le înapoiez când nu mai am nevoie de ele. Sunt sigur că nu mi-ar fi trimis sabia prin doctorul Crane dacă nu i-aş fi spus aşa.

Auk nu răspunse, aşa că Silk continuă pe un ton nefericit:

— Două mii de carduri, dacă primesc atât, fac o parte rezonabilă din cele douăzeci de mii de care avem nevoie. Peste cinci la sută, de fapt. O să râzi de mine…

— Nu, Patera.

— Ar trebui. Un hoţ care nu se poate convinge să fure! Dar Hyacinth a avut încredere în mine. Cred că… că niciun zeu n-ar vrea să trădez încrederea unei femei fără prieteni.

— Dacă ţi-a împrumutat-o, nici eu n-o vând. Pentru început, ea se află în casa lui Blood şi, dacă ţi-ai făcut un prieten acolo, nu vrei să-l pierzi. Ai idee de ce ar risca doctorul pentru ea?

— Poate că-i îndrăgostit de ea.

— Îhî. Posibil, dar fac pariu că ştie ceva sigur. Ar merita să afli despre ce e vorba şi aş vrea să aflu şi eu. Aş mai vrea să văd azothul. Să zicem că trec pe la tine mâine seară. Mi-l arăţi?

— Ţi-l arăt şi acum, dacă vrei. – Silk scoase azothul de sub tunică şi i-l dădu peste masă. – L-am luat cu mine la Orchid astăzi, cu gândul că poate am nevoie de-o armă.

Auk fluieră încet, apoi ridică sabia şi admiră jocul de lumini de pe mânerul lucios.

— Cel puţin două mii opt sute. Poate trei. Cine i-a dat-o ei a plătit cinci sau şase mii.

— Cred că ştiu cine, dar nu şi de unde a avut atâţia bani.

Auk îl privi întrebător, dar Silk scutură din cap.

— Îţi spun altă dată, dacă se va dovedi că am dreptate.

Întinse mâna după sabie. Auk i-o dădu înapoi cu un ultim mormăit admirativ.

— Vreau să te întreb ceva despre pistolul lui Hyacinth. Blood a scos ácele din el înainte de a mi-l da. Ştii de unde pot cumpăra altele fără autorizaţie?

— Bineînţeles, Patera. Nicio problemă. Îl ai şi pe el la tine?

Silk scoase pistolul gravat din buzunar şi i-l înmână.

— Cele mai mici care se produc. Le cunosc. I-l dădu înapoi şi se ridică. Te descurci puţin fără mine? Trebuie să… ştii tu.

— Da, sigur.

Silk se întoarse la cotlet; fuseseră trei bucăţi, dar deşi îi fusese atât de foame, nu mâncase decât una până acum. Trecu la a doua, fără să uite de garnitura de găluşte moi, dovlecel cu busuioc şi hajme muiate în ulei şi oţet (primite se pare pe gratis).

Numai grijile şi preocuparea nu vor salva manteionul. Trebuia să pună la punct un plan, care nu era neapărat nevoie să presupună furtul a douăzeci şi şase de mii de carduri. De exemplu, ar putea să-şi atragă simpatia unui magnat sau…

Când reveni Auk, Silk constată că devorase a treia şi ultima bucată de cotlet, fără să ştie când o terminase pe a doua.

Capitolul 13
Candidat pentru Caldé

Doctorul Crane închise uşa infirmeriei şi trase zăvorul. Fusese o zi grea; era bucuros că se afla din nou înapoi, foarte bucuros că Blood (care avusese şi el o zi istovitoare) nu avea musafiri în seara asta. Cu puţin noroc, îşi zise el, va dormi bine şi fără întreruperi toată noaptea, o noapte în care felinele nu vor zgâria pe nimeni, şoimii lui Musk nu-l vor ataca cu ghearele pe el şi pe ajutorul lui, dar, mai ales, o noapte în care niciuna din proastele care în Viron se numeau femei nu credeau că o aluniţă neobservată până acum era primul semnal unei boli mortale.

Târându-şi picioarele în dormitor, care nu avea uşă spre coridor, închise intrarea spre infirmerie şi o zăvorî şi pe ea. Să-l cheme prin intermediul ecranului, dacă au nevoie de el. Îşi scoase pantofii şi aruncă ciorapii pe grămada de haine murdare dintr-un colţ, spunându-şi că trebuie să le ducă la spălat în aripa cealaltă.

Oare pusese în grămadă şi ciorapul tăiat de pe piciorul individului ăluia, Silk? Nu, îl aruncase.

Desculţ, se duse la fereastră şi se uită prin grilaj la terenurile umbroase. Vremea fusese bună toată vara, strălucind ca aerul fierbinte şi uscat de acasă; dar în curând va veni toamna. Soarele va lumina mai puţin, iar vânturile vor aduce ploi reci, interminabile. După calendar, era deja toamnă. Nu putea suferi ploaia şi frigul, zăpada, tusea şi nasul plin. O lună de zile, poate mai mult, termometrul va oscila între zece şi minus zece grade, ca blocat la punctul de îngheţ. Fiinţele umane nu erau făcute pentru o asemenea climă.

Trase oblonul şi se uită la calendar, mânat de gânduri. Mâine e Ziua Scyllei. Oficial, piaţa va fi închisă şi aproape goală. Era momentul potrivit să predea un raport, iar negustorul va pleca de Ziua lui Hierax. Rămâneau încă cinci din micuţele Sphigx sculptate.

Îşi îndreptă umerii, amintindu-şi că era şi el un fel de soldat. Scoase penarul, cerneala neagră şi câteva coli de hârtie foarte subţire. Ca întotdeauna, va trebui să scrie astfel încât să nu-şi dezvăluie identitatea, în cazul în care raportul lui era interceptat.

Şi să raporteze că a făcut destule progrese, ca să nu fie

retras. Nu-i va fi greu deloc în seara asta.

Nu că n-ar vrea să meargă acasă, îşi zise, mai ales înainte de venirea ploilor, deşi se spunea că şi acasă fusese odată la fel de ploios ca aici. Sau cum era de obicei aici.

Alese o pană de cioară şi-i refăcu meticulos vârful.

Există o mişcare de restaurare a Capitoliului. E centrată în jurul unui anume Silk, un augur tânăr fără familie. Se spune că este obiectul miracolelor atribuite lui Pas sau Scyllei. Până acum, pare că se rezumă la clasele inferioare. Lozinca „Silk pentru caldé” e scrisă pe ziduri, dar nu şi pe Palatin (era doar o bănuială, dar Crane se încredea în sine). *Ţin legătura cu el şi îi câştig încrederea. M-am asigurat că are sabie. Aceasta poate fi raportată dacă va trebui eliminat.*

Crane zâmbi în sinea lui. Avusese mare noroc, dar lor trebuia să le deschidă ochii.

Garda Civilă îşi măreşte rândurile din nou. Toate unităţile sunt la capacitatea maximă sau au depăşit-o. Se zvoneşte că s-ar forma o brigadă de rezervă, condusă de veterani.

Petrecu o jumătate de minut recitind ce scrisese; mai bine spune prea puţine decât prea multe. Înfundă pana în cerneală a douăzecea oară.

Pasărea a fost eliberată. Dresorul ei spune că e necesar. Va încerca s-o atragă înapoi cu momeală zilele astea. S-a raportat că Lemur şi Loris au observat eliberarea ei.

Şi că au ieşit din pivniţa secundară, cum au făcut şi cu alte ocazii, îşi aminti Crane. Fără îndoială, Ayuntamiento se folosea mult de tunelele de construcţie pe jumătate inundate, deşi nu-şi avea sediul în ele.

Sau, dacă-l avea, nu putea fi localizat, deşi mulţi pieriseră căutându-l. În afară de armata inactivă a Vironului, existau soldaţi vironezi în acele tunele, precum şi câteva talusuri.

Crane scutură din cap, apoi zâmbi la gândul recompensei de la Rani.

Întorcându-se spre ecran, bătu din palme.

— Monitor!

Apăru faţa plutitoare.

— Cod Răculeţ. Ai ceva pentru mine?

Trăsăturile cărnoase ale lui Blood umplură ecranul.

— Consilierul Lemur ar trebui să audă şi el.

Chipul lui Blood fu înlocuit de înfăţişarea veselă, dar

înşelătoare a lui Potto[25].

— Îmi poţi transmite mie mesajul.

— Aş prefera…

Crane zâmbi la ezitarea lui Blood.

— Nu contează. Despre ce e vorba?

Doctorul se apropie de ecran.

Când Blood dispăru şi reapăru faţa plutitoare a monitorului care-l informă că nu mai aveau loc schimburi de informaţii interesante, Crane îşi muie din nou pana în cerneală.

Mai târziu, pasărea s-a întors din proprie iniţiativă. Se spune că e în stare bună.

Şterse pana cu grijă şi o puse la loc în penar. Suflă deasupra hârtiei şi o împături de atâtea ori până când ajunse de mărimea unghiei degetului mare. Apoi o introduse în mâna stângă, cea fără sabie, a lui Sphigx, care se închise, ascunzând-o.

Crane zâmbi, puse deoparte penarul şi restul de hârtie şi se întrebă dacă să facă sau nu o baie prelungă. Baia era bine luminată – se ocupase el personal de asta – şi, dacă citea o oră, hârtia împăturată strâns va căpăta nuanţa maronie a lemnului sculptat înainte ca el să se culce. Întotdeauna îi plăcea să vadă procesul, să fie sigur. Era, căci aşa se impunea, un bărbat deosebit de prudent.

— Mulţumesc, spuse Auk, aşezându-se. Mă simt mai bine acum. Ascultă, Patera, ştii cum să foloseşti obiectul ăla?

— Pistolul? Am tras cu el, cum ţi-am spus. Atâta tot.

Auk îşi umplu din nou paharul.

— Mă refer la azoth. Nu, sigur că n-ai de unde să ştii, dar îţi spun eu câte ceva despre pistol.

Auk îşi scoase propria armă, de două ori mai mare cât cea gravată şi placată cu aur din buzunarul lui Silk.

— Vezi că am siguranţa pusă? Este un mecanism, asemănător de fiecare parte.

— Da, spuse Silk, ca să nu tragă. Ştiu asta.

— Bine. – Auk arătă cu cuţitul de pe masă. – Cuiul ăsta de aici, care iese afară, se numeşte cui de verificare. Dacă e scos în afară, ca acum, înseamnă că mai ai ace.

Silk scoase pistolul lui Hyacinth din buzunar.

— Ai dreptate. E golit.

---

[25] Primată, membră a familiei *Lorisidae.*

— Acum priveşte. Îl golesc pe al meu trăgând butonul de încărcare înapoi.

Acele ţâşniră în şuvoi şi se împrăştiară pe masă. Silk luă unul în mână.

— Nu-i cine ştie ce de văzut, îi spuse Auk. Nişte beţişoare din aliaj solid, un material pe care magnetul îl atrage mult mai tare ca oţelul.

Silk pipăi vârful cu degetul.

— Am crezut că sunt mai ascuţite.

— Nu. N-ar avea acelaşi efect. Dacă un obiect aşa de mic ar trece direct prin cineva, nu l-ar răni prea tare. Trebuie să se rotească şi să taie pe lateral. Vârful e rotunjit foarte puţin, numai atât cât să intre acul pe ţeavă.

Silk puse acul pe masă.

— Care e cauza pocnetului?

— Aerul. – Auk zâmbi de uimirea lui Silk. – Când erai copil n-a tras nimeni cu praştia după tine, aproape să te lovească? N-ai auzit piatra trecându-ţi pe lângă ureche?

Silk înclină din cap.

— Ai auzit un pocnet puternic, dar nu ca de pistol, nu? Nu era decât o piatră trasă cu praştia. Tu ai auzit piatra trecând cu viteză prin aer, ca vântul prin horn. Cu cât era mai mare piatra şi cu cât era mai mare viteza ei, cu atât făcea zgomot mai puternic.

— Înţeleg, murmură Silk.

Odată cu vorbele, revăzu în minte scena completă, culorile aprinse şi ruşinea fierbinte a copilăriei: pietrele şuierând spre el, strădania inutilă de a se apăra, apoi, la sfârşit, fuga, sângele care-i aluneca de pe faţă pe cea mai bună tunică albă, vopsind florile brodate pe ea.

— Da, glonţul e micuţ, dar când e tras zboară cu viteză aşa de mare că piatra parcă merge înapoi. El face zgomotul pe care l-ai auzit. Dacă s-ar fi răsucit înainte să lovească vasul în care ai tras, ar fi miorlăit ca un motan. – Auk strânse gloanţele de pe masă cu mâna. – Ele coboară în mâner. Vezi? Bine. Exact sub degetul meu e o mică şaibă cu o gaură în mijloc, plină de scântei.

Silk ridică din sprâncene, gata să înveţe orice lucru nou.

— Scântei?

— Aşa cum vezi în întuneric, când mângâi o pisică. Sunt puse în şaibă din fabricaţie şi aleargă una după alta şi în jurul găurii până când ai nevoie de ele. Când închid culata, primul glonţ ajunge pe ţeavă, vezi? – Auk trase siguranţa. – Dacă aş fi apăsat

pe trăgaci, aş fi acţionat scântei din bobină. Câtă vreme are scântei, bobina acţionează ca un magnet. E aici în faţă, înfăşurată în jurul ţevii, şi atrage glonţul foarte repede. Ai zice că rămâne acolo, nu?

— Sau că e tras înapoi în bobină, dacă iese puţin din ea.

— Tocmai. Numai că nu se-ntâmplă aşa, pentru că ultima scânteie ajunge în bobină înaintea glonţului. Ai terminat, Patera? Ţi-am spus tot ce ştiu.

— Da, masa a fost excelentă. Delicioasă. Îţi sunt extrem de recunoscător, Auk. Dar mai am o întrebare înainte de a pleca, deşi, fără îndoială, ţi se va părea prostească. De ce e pistolul tău mult mai mare decât acesta? Ce avantaje îi aduce mărimea?

Auk îşi cântări arma în mână, apoi o lăsă deoparte.

— Păi, Patera, în primul rând, are mult mai multe ace. Încărcat la maximum, ţine o sută douăzeci şi cinci. Al tău, numai cincizeci sau şaizeci. Ale mele sunt şi mai lungi, de-asta nu pot să-ţi dau niciunul. Gloanţele mai lungi fac răni mai largi când se răsucesc. Rănile largi scot duşmanii din luptă imediat. Şi ţeava e mai lungă, iar gloanţele o idee mai groase. Zboară mai repede, deci pătrund mai adânc.

— Înţeleg.

Silk trăsese butonul de încărcare de la pistolul lui Hyacinth şi studia mecanismul aparent simplu prin culata deschisă.

— Un pistol ca al tău e bun în casă sau într-un loc ca ăsta, dar afară trebuie să te apropii de ţintă înainte de a apăsa pe trăgaci. Altfel glonţul începe să se învârtă în aer înainte de a lovi duşmanul şi, odată ce se învârte în aer, nici odraslele lui Pas – iertare, Patera – nu ştiu unde-o s-ajungă.

Silk luă o mină gânditoare şi scoase unul dintre cardurile lui Blood.

— Dacă nu te superi, Auk… îţi sunt extrem de îndatorat.

— Am plătit deja, Patera. – Auk se ridică, împingând scaunul până lovi cu el peretele. – Poate altă dată. – Zâmbi. – Deci… îţi spuneam că nici zeii nu ştiu unde ajunge glonţul.

— Da, spuse Silk şi se ridică la rândul lui.

Glezna îl duru mai puţin decât crezuse.

— Ei poate nu ştiu, dar eu, da. O să-ţi arăt îndată ce ieşim. Ştiu unde o să mergem amândoi.

— Eu trebuie să mă întorc la manteionul meu.

Cu un efort de voinţă, Silk reuşi să calce aproape normal.

— Nu ne trebuie mai mult de două ore. Vreau să-ţi fac două-

trei surprize.

Prima era o lectică pentru o persoană şi o pereche de purtători. Silk se urcă în ea tremurând, întrebându-se dacă exista un astfel de mijloc de transport care să-l ducă la prezbiteriu când termina treburile serii. Ridicarea umbrei alungase şi ultima fărâmă aurie, iar adierea dulce şoptea mângâietor că praful şi căldura zilei învinse fuseseră simple amăgiri. Îi răcorea obrajii roşii, iar simţurile alinate îi spuneau că băuse un pahar de vin în plus. Din păcate, se hotărî să se controleze mai atent data viitoare.

Auk mergea pe lângă lectică, zâmbind în semi-întuneric. Silk simţi ceva mic, pătrăţos şi greu în palmă.

— Ce-am vorbit, Patera. Pune-le-n buzunar.

Pipăind obiectul, deduse că era un pachet învelit în hârtie, strâns legat cu sfoară.

— Cum…?

— Chelnerul. Am discutat cu el când am ieşit. Ar trebui să se potrivească, dar nu încerca aici.

Silk puse pachetul cu gloanţe în buzunarul robei.

— Eu… Îţi mulţumesc din nou, Auk. Nici nu ştiu ce să-ţi spun.

— I-am zis să dea sfoară-n ţară pentru tine şi a trimis un băiat după ele. Dacă nu-s bune, să-mi zici mâine. Dar eu cred că se potrivesc.

Lectica se opri mai repede decât se aşteptase Silk, în faţa unei case înalte. La etajele inferior şi la al treilea era întuneric, deşi prin geamurile dintre ele străbătea lumină. Auk bătu la uşă. Îi deschise un bătrân slab, cu barbă neîngrijită şi păr alb, mai dezordonat decât al lui Silk.

— Aha! Excelent, excelent! exclamă el. Intraţi! Intraţi! Închideţi uşa. Închideţi uşa şi veniţi după mine.

Bătrânul urca două trepte deodată, cu o viteză pe care Silk n-ar fi bănuit-o la cineva care avea jumătate din vârsta lui.

— Îl cheamă Xiphias[26], îl informă Auk după ce plăti purtătorii. O să fie profesorul tău.

— Şi ce-o să mă înveţe?

— Cafteală. Acum treizeci de ani, era cel mai bun. Cel mai bun din Viron, cel puţin. – Întorcându-se, Auk îl lăsă pe Silk să intre şi închise uşa. – El spune că e şi mai bun acum, dar tinerii nu-i acceptă provocarea. Cică nu vor să-l bată, dar eu nu cred. –

[26] Xiphos: sabie (lb. greacă).

Chicoti. – Gândeşte-te cum s-ar simţi dacă i-ar bate moşulică.

Silk făcu semn din cap a înţelegere, dornic să afle ce-o fi însemnând „cafteală”. Se aşeză pe a doua treaptă şi-şi scoase bandajul de la Crane; era rece. În lumina slabă din hol, i se păru că simte cristale de gheaţă în înveliş. Îl lovi de podea.

— Ştii ce-i ăsta?

Auk se aplecă să vadă mai bine.

— Nu. Ce-ai acolo?

— Un bandaj cu adevărat miraculos pentru glezna mea. – Îl trânti de podea încă o dată. – Se răsuceşte singur în jurul osului rupt, ca un şarpe. Mi l-a împrumutat doctorul Crane. Trebuie să-l loveşti până devine fierbinte.

— Mi-l arăţi puţin? Văd mai bine din picioare.

Silk îi dădu bandajul.

— Am auzit de ele şi am văzut unul mai demult, dar n-am pus mâna pe el. Mi-au cerut treizeci de carduri pe unul.

Auk îl trânti de perete. Când se lăsă pe vine să-l ajute pe Silk să-l pună la loc, îl simţi fierbinte, gata să iasă fum din el.

Scara era abruptă şi îngustă, ca şi casa. Peste tot se vedeau covoare atât de jerpelite, că-ţi puteai rupe picioarele prin găurile din ele. Cu ajutorul bărbătesc al lui Auk şi mânat de curiozitate, cu bărbia scoasă şi proptindu-se pe cât posibil de bastonul cu cap de leoaică al lui Blood, Silk urcă scara aproape la fel de repede ca şi când ar fi avut ambele picioare sănătoase.

Uşa din capul scării se deschise. Intrară într-o cameră goală, care ocupa tot etajul al doilea. Podeaua era acoperită cu rogojini rupte, din pânză pentru vele; pe pereţi atârnau săbii, multe de forme necunoscute sau neobservate de Silk până atunci, şi florete din trestie lungi, cu plăsele împletite.

— Eşti şchiop! strigă Xiphias. De-abia mergi.

Avansă către ei, atacând şi parând cu floreta.

— Sunt lovit la gleznă, îi spuse Silk. Mă fac bine în câteva săptămâni.

Xiphias puse floreta în mâna augurului.

— Dar trebuie să începi acum! Chiar în seara asta! Ştii cum s-o ţii? Eşti stângaci? Foarte bine. O să te învăţ să lupţi şi cu dreapta, dar la urmă. Ţine bastonul cu dreapta, bine? Poţi para, dar nu ataci şi nu tai. Ai înţeles? Pot să iau şi eu un baston? Eşti de acord că-i cinstit aşa? N-ai obiecţii? Unde… Acolo!

Dintr-o săritură uimitoare ajunse la peretele cel mai apropiat, de pe care smulse două florete şi un baston galben subţire ca o

baghetă. Ca floretele, era din bambus lăcuit.

— Nu mă pot lupta cu dumneavoastră, domnule, cu glezna asta, interveni Silk, iar Capitoliul ne interzice asemenea activităţi. Nu că aş fi un adversar pe măsura dumneavoastră, nici pe departe. În plus, nu am bani să plătesc lecţiile.

— Aha! Eşti prieten cu Auk? Cuvântul tău pentru al lui? Nu vrei să fie omorât, nu?

Auk scutură din cap.

— E prietenul meu, aşa cum eu sunt prietenul lui. – Rostind aceste cuvinte, Auk îşi dădu seama de adevărul lor. – Iar pentru că-i sunt prieten, adăugă el, nu-l las să plătească.

Xiphias coborî vocea până la şoaptă:

— Spui că roba şi piciorul beteag nu-ţi dau voie să lupţi. Dar ce faci dacă eşti atacat? Trebuie să lupţi. N-ai de-ales… Şi, pentru că Auk e prietenul tău, o să lupte şi el, nu? Pentru tine? Spui că nu vrei să plătească. Nu crezi că şi el vrea acelaşi lucru?

Îi aruncă o floretă lui Auk.

— Nu eşti plin de bani, Auk, aşa-i? Hoţ priceput, dar om sărac, nu aşa se spune despre tine? Nu vreţi… Nu vreţi să economisiţi amândoi banii lui Auk? Ba da. Ştiu că vreţi!

Auk îşi desfăcu sabia şi o propti de perete.

— Dacă-l batem, nu-mi ia bani.

— Aşa-i! – Xiphias făcu un salt. – Patera, aştepţi o clipă, să-mi dau jos pantalonii?

Îi lăsă să alunece în timp de vorbea. Avea un picior din oţel negru, lucios, subţire ca un fus. Când îl atinse, căzu şi el, şi rămase într-un picior noduros, cu vene albastre.

— Ce zici de secretul meu? De cinci am avut nevoie! Ţopăi în direcţia lor, clătinându-se, cu floreta şi bastonul galben în mână. Cinci am luat!

Cu mare întârziere, Silk pară o lovitură amplă la cap.

— Prea multe părţi? Nici măcar nu sunt destule! Încă o lovitură. Nu te-apleca!

Auk îl atacă pe bătrân. Acesta execută o mişcare de apărare mult prea rapidă pentru ochi; pocnetul floretei în capul lui Auk răsună mai tare decât împuşcătura din Taverna Cocoşului. Căzu întins pe rogojină.

— Acum, Patera! În gardă.

În intervalul unei rugăciuni scurte, care lui i se păru că ţine jumătate din noapte, augurul nici nu făcu altceva. Pară lovitură după lovitură, din faţă, din spate, la cap, la gât, la braţe, la

umeri, la talie. Nu avea timp de gândire, nu putea decât să se apere. În ciuda nepriceperii lui, începu să discearnă un anumit tipar, un ritm în care îl ataca bătrânul. Deşi îl încurca glezna, se mişca şi să răsucea mai repede decât bătrânul cu un singur picior.

— Bine! Bine! După mine! Bine!

Xiphias era acum în defensivă, parând loviturile ucigătoare lansate de Silk la capul şi umerii lui.

— Foloseşte vârful! Fii atent la mine!

Bătrânul se lansă într-un atac, cu bastonul subţire pe post de picior, cu capătul floretei între picioarele lui Silk, apoi sub braţul stâng al acestuia.

Silk atacă şi el disperat. Xiphias pară şi-i împinse vârful floretei. Silk îl atacă la cap şi se lansă când acesta dădu înapoi.

— Unde-ai învăţat asta, băiete?

Auk era din nou în picioare, rânjind şi frecându-se la cap. Simţindu-se trădat, Silk ataca şi para, lovea şi iar para. Nu avea timp de vorbă, de gândire, de nimic, decât de luptă. Renunţase la bastonul cu cap de leoaică, dar nu conta. Nu mai simţea decât vag durerea din gleznă, parcă nici nu era a lui, ci a unei persoane total străine.

— Bine! A, foarte frumos!

Pac, pac, pac. Floretele loveau în ritmul tobei lui Sphigx care chema oamenii la război, al crotalelor care conduceau dansul, un dans în care fiecare pas trebuia făcut cu cea mai mare rapiditate.

— Îl iau, Auk! Îl învăţ! E-al meu!

Sărind, gata să cadă, proptindu-se în bastonul subţire, bătrânul întâmpina atacurile lui Silk cu mare uşurinţă. Ochii îi luceau de bucurie, ca ai unui nebun.

Silk lovea şi el parcă cu mintea dusă. Floreta lui de bambus devie cu o mişcare amplă, iar bastonul adversarului căzu o singură dată, paralizându-i încheietura. Scăpă floreta pe jos. Vârful armei lui Xiphias îi împunse sternul.

— Eşti mort, Patera!

Silk se holbă el, îşi frecă încheietura şi scuipă la picioarele bătrânului.

— Ai trişat. Ai spus că n-am voie să lovesc cu bastonul, dar tu m-ai lovit cu al tău.

— Da! Te-am lovit! Bătrânul aruncă bastonul în aer şi-l pară când căzu. Dar crezi că nu-mi pare rău? Că nu mi se frânge inima? Că nu sunt copleşit de remuşcări? O, ba da, ba da! Unde

vrei să fii îngropat?

Auk rosti cu glas încet:

— Nu există reguli, Patera, nu când lupţi. Unul moare, celălalt trăieşte. Asta-i singura regulă.

Silk vru să spună ceva, dar se răzgândi. Înghiţi în sec şi rosti:

— Înţeleg. Dacă aş fi cumpănit mai mult la un lucru care mi s-a întâmplat în această după-amiază, aş fi înţeles mai repede. Aveţi dreptate, domnule, fără îndoială. Amândoi aveţi dreptate.

— Unde-ai învăţat? îl întrebă Xiphias. Cine-i maestrul tău?

— Nimeni, îi răspunse Silk cu sinceritate. Uneori ne băteam cu şipci când eram copii. Dar n-am mai pus mâna pe o floretă până azi.

Xiphias ridică din sprâncenele stufoase.

— Aşa zici, deci? Sau tot mai eşti supărat că te-am păcălit? – Ţopăi până la bastonul lui Blood, îl ridică brusc (gata să cadă şi el) şi i-l aruncă lui Silk. – Vrei să mă loveşti şi tu? Să mă pedepseşti pentru c-am încercat să te salvez? Fii cât poţi de rău!

— Sigur că nu. Mai degrabă ţi-aş mulţumi, Xiphias. – Silk frecă crusta vânătă pe care i-o lăsase Musk pe coaste. – A fost cu adevărat o lecţie. Când pot să vin pentru următoarea?

În timp ce bătrânul se gândea, Auk rosti:

— O să fie o legătură folositoare pentru tine, Patera. E un maestru al armelor, nu doar al floretei. Ei i-a vândut băiatului gloanţele pentru tine, ştii?

— Dimineaţa, după-masa sau seara? întrebă Xiphias. Seara îţi convine? Bun! Să zicem atunci de Ziua lui Hierax?

Silk acceptă cu o înclinare a capului.

— De Ziua lui Hierax, după lăsarea întunericului, maestre Xiphias.

Auk îi aduse bătrânului proteza şi-l ajută să-şi menţină echilibrul când acesta şi-o fixă la loc.

— Vezi că mi-am câştigat dreptul să fac ce-am făcut? întrebă Xiphias, bătând cu floreta în piciorul artificial. Că şi eu am fost odată păcălit? Că am plătit preţul când eram la fel de tânăr şi puternic cum eşti tu astăzi?

Afară, pe strada fierbinte şi liniştită, Auk vorbi:

— O să-ţi găsim imediat o lectică, Patera. Plătesc eu, dar apoi trebuie să plec.

— Dacă am fost în stare să mă bat cu bătrânul acela minunat în nebunia lui cu glezna asta, atunci pot să merg pe jos până acasă. Poţi să pleci acum. Pas să coboare pacea asupra ta. Nu

încerc să-ţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine în seara asta. N-aş putea, nici dac-aş vorbi întruna până dimineaţă. Dar mă voi revanşa îndată ce am ocazia.

Auk zâmbi şi-l bătu prieteneşte pe spate.

— Nu-i nicio grabă, Patera.

— Merg în josul străzii strada Corzilor, nu? Eu stau pe-a Soarelui. Câţiva paşi spre răsărit şi am ajuns la manteion. Ai şi tu treburile tale, sunt sigur. Aşadar, îţi urez noapte bună.

Se forţă să meargă normal până când nu-l mai zări Auk, apoi şchiopătă, proptindu-se de bastonul lui Blood. Lupta cu maestrul Xiphias scosese transpiraţia din el; din fericire, vântul nu bătea prea tare.

Toamna se apropia de sfârşit. Oare numai ieri plouase ultima dată? Silk se asigură că aşa fusese. Iarna bătea la uşă, dar numai rafala aceea o dovedea. Roadele erau strânse – puţine, spuneau mai toţi ţăranii, nu valorau nici cât munca de recoltare. Vara secetoasă ţinea tot mai mult în fiecare an, iar anul acesta căldura fusese insuportabilă. Şi încă era, de fapt.

Iată strada Soarelui. Lată cum era, aproape că ratase colţul. Înmormântarea de mâine… Ultimul ritual al lui Orpine, probabil şi cel dintâi. Îşi aminti ce auzise de la Auk despre ea şi ar fi vrut s-o fi cunoscut şi el, aşa cum o cunoscuse Hyacinth. Oare Maytera reuşise să primească bani pe cecul de la Orchid? Va trebui să afle. Poate i-a lăsat un bilet. Nu va trebui să-i spună să măture manteionul. Se mai găseşte rută ieftin la piaţă? Nu, se mai găseşte rută la piaţă? Aproape sigur că da. Şi…

Iată prezbiteriul şi manteionul în spatele lui; însă blocase uşa de pe strada Soarelui.

Traversă ţopăind strada Soarelui şi merse la poarta grădinii, o descuie şi intră, apoi o încuie cu grijă. În timp ce mergea pe cărarea îngustă spre prezbiteriu, unde nu dormea, nu mânca şi nu locuia nimeni în afara lui, auzi voci strecurându-se în grădină prin fereastra deschisă. Una era aspră şi aproape de ţipăt, dar se reduse la un bolborosit. Cealaltă, vorbind de Pas, Echidna, Hierax, Molpe şi toţi ceilalţi zei, suna ciudat de cunoscut.

Se opri o clipă să asculte, aşezându-se pe cea de-a doua treaptă tocită. Era… Da, sigur, era a lui.

— … *care face roadele să răsară din pământ, spuse ea. Voi, puştilor, aţi văzut asta cu toţii şi vă gândiţi ce minunat ar fi fost să nu fi văzut nimic.*

Era discursul lui din manteion de Ziua lui Molpe, mai degrabă

o parodie a lui. Dar poate că aşa vorbise el atunci cu adevărat, prosteşte. Fără îndoială că aşa suna şi acum.

— *Astfel, când vedem copacii dansând în bătaia vântului, trebuie să ne gândim la ea. Şi nu numai la ea, ci şi la mama ei, căci n-am fi avut-o nici pe ea, nici copacii, nici dansul lor în vânt fără mama ei.*

Cu siguranţă rostise aceste vorbe. Cuvânt cu cuvânt, bolboroseala asta fusese discursul lui. Intrusul nu numai că-i vorbise, dar îl şi împărţise în două persoane: Patera Silk, care locuia aici şi vorbea acum în sellaria plină de igrasie, şi el, Silk, hoţul ratat, Silk, duşmanul şi unealta lui Blood, Silk, prietenul lui Auk, care purta la şold o sabie primită ca împrumut de la o prostituată şi pistolul ei ridicol în buzunar.

Silk, cel nerăbdător s-o vadă încă o dată.

— *Silk bun!* răsună vocea aspră.

Poate. Dar despre care din cei doi Silk vorbea? Cel de aici, care scosese sabia lui Hyacinth fără să-şi dea seama? Care se temea de Musk şi-l ura şi dorea din tot sufletul să-l omoare?

De cine se temea? Celălalt Silk n-ar fi făcut rău nici unui şoarece, amânase întruna să aducă şarpele de care avea nevoie, închipuindu-şi suferinţa şobolanilor. Cu toate acestea, ar fi groaznic să dea ochii cu Silk cel care fusese el înainte, ar fi groaznic să-l întâlnească acum, în vocea şi amintirea lui. Oare chiar devenise altă persoană?

Rupse învelişul de hârtie şi deschise pachetul de la Auk, scăpând câteva gloanţe pe jos. Vârî mai multe pe culata pistolului. Alunecară ca apa; apăsă butonul de încărcare şi blocă culata. Acum putea trage la nevoie.

Sau poate că nu.

Patera Silk şi Silk cel de partea întunecată. Descoperi că el, cel din urmă, îl dispreţuia pe cel dintâi, dar îl şi invidia.

Vocea lui răsuna din prezbiteriu:

— *În numele tuturor zeilor nemuritori, care ne dau tot ceea ce avem.*

Ciudate daruri trimiteau zeii câteodată. Îşi salvase manteionul, cel puţin amânase distrugerea lui; acum, auzind vocea augurului, ştiu că nu meritase niciodată cu adevărat să fie salvat, deşi el pentru asta fusese trimis. Se ridică strâmbându-se, puse sabia la loc în cingătoare, aruncă pistolul în buzunar împreună cu restul de gloanţe şi-şi curăţă roba de praf.

Totul se schimbase pentru că el însuşi se schimbase. Când se

întâmplase oare? Când se urcase pe zidul lui Blood? Când intrase în manteion după topor? Demult de tot, când forţase fereastra cu ceilalţi copii? Sau îl vrăjise Mucor acolo, în camera ei murdară şi lipsită de lumină? Dacă cineva ştia să facă vrăji, aceea era Mucor; Mucor era un diavol, în măsura în care existau diavoli. Ea să fie cea care a supt sângele bietei Teasel?

— Mucor, şopti Silk, eşti aici? Mă mai urmăreşti?

O clipă, i se păru că-i răspunde o şoaptă, când vântul nopţii împrăştie frunzele de smochin uscate.

Bâlbâită, vocea lui se auzi din nou:

— *Să vedem ce scriu scrierile Silk. Hidoasele himere ale lui Hierax cel Hâd.*

— *Aici topor,* repetă vocea răguşită, parcă ironizându-l că găsise toporul, şi atunci o recunoscu.

Nu, nu fusese Mucor, nici hotărârea lui de a lua toporul, nici altceva asemănător. Toţi zeii erau buni, dar oare Intrusul cel de necuprins cu mintea nu era bun într-un fel rău? Cum e sau cum ar putea fi Auk? Dintr-odată, Silk îşi aminti de spirala din afara spiralei, spirala nemărginită a Intrusului de la picioarele lui. Atât de întunecată.

Dar luminată de grăunţe de praf.

Cu mâna pe pistolul din buzunar, deschise uşa prezbiteriului şi păşi înăuntru.

Anexe

Numele zilelor

Ziua Scyllei
Ziua Molpei
Ziua lui Tartaros
Ziua lui Hierax
Ziua Thelxiepeiei
Ziua Phaeai
Ziua lui Sphigx

Numele zeilor Spiralei care apar în acest volum

Pas – tatăl zeilor; zeul mecanismelor
Echidna – soţia lui Pas; zeiţa fertilităţii
Scylla – prima fată a lui Pas şi a Echidnei; zeiţa apei
Molpe – a doua fată a lui Pas şi a Echidnei; zeiţa vânturilor şi a artelor
Tartaros – primul băiat al lui Pas şi al Echidnei; zeul nopţii, al hoţilor şi criminalilor
Hierax – al doilea băiat al lui Pas şi al Echidnei; zeul morţii
Thelxiepeia – a treia fată a lui Pas şi a Echidnei; zeiţa învăţăturii, a magiei
Phaea – a patra fată a lui Pas şi a Echidnei; zeiţa vindecării şi a hranei
Sphigx – a cincea fată a lui Pas şi a Echidnei; zeiţa războiului
Kypris – zeiţa dragostei şi a frumuseţii

DE PARTEA ÎNTUNECATĂ A
SOARELUI LUNG

COLECTIA THELΞIEPEIA

„Își simți gura uscată și genunchii gata să-i cedeze; fu nevoit să se oprească de două ori ca să se proptească de perete cu mâinile tremurânde. Își repetă că se află în vila lui Blood și că nu fusese atât de greu să pătrundă în ea precum crezuse. Sarcina următoare era mai dificilă: trebuia să-l localizeze pe Blood fără să fie descoperit și să vorbească cu el un timp într-un loc în care să nu fie întrerupți. Dar acum recunoscu că acest lucru s-ar putea dovedi imposibil.

Încă un colț.

Structura verticală era cu siguranță cadrul unei uși; dreptunghiul palid al geamului pe care-l deschisese era în partea opusă a camerei. Pipăi cu mâna după zăvor. Îl găsi și-l împinse în jos; se mișcă ușor, cu un păcănit slab, dar ușa nu se deschise.

— Ai fost rău?

Ridică brusc toporul, gata să lovească mortal pe oricine l-ar fi atacat pe întuneric, să omoare, își spuse în clipa următoare, ființa nevinovată care dormea în camera în care el pătrunse cu forța.

— Ai fost?

Întrebarea răsună parcă de nicăieri. Nu-și dădu seama dacă venea de foarte aproape de el sau se furișase prin geamul deschis."

Citesc opera lui Gene Wolfe de aproape treizeci de ani, dar vă invidiez. Sunteți pe cale să citiți o carte minunată pentru prima dată.

— Michael Andre-Driussi

Editura Alexandria

ISBN 978-973-88257-2-7

LACUL SOARELUI LUNG

GENE WOLFE

Cartea a doua a seriei *Soarelui Lung*

Gene Wolfe

Lacul Soarelui Lung

Traducere de Antuza Genescu

Cel mai bun romancier din America de care nu aţi auzit niciodată, fără să mai vorbim de citit, pentru că nu vă pierdeţi timpul cu *science fiction*-ul, este Gene Wolfe. A sa *Carte a Soarelui Lung* este la fel de ambiţioasă ca şi *Curcubeul gravitaţiei* a lui Pynchon la fel de complexă şi frumos scrisă ca *Foc palid* a lui Nabokov.

— The Washington Post Book World

Una dintre seriile majore ale SF-ului acestei decade… o capodoperă *bona fide.*

— Publishers Weekly

Aceste romane reprezintă unele dintre cele mai bogate şi detaliate lucrări pe care le-a avut genul.

— Locus

Pentru Dan Knight, care va înţelege mai mult decât oricine altcineva

Zeităţi, persoane şi animale menţionate în text

N.B. În Viron, personajele biochimice masculine poartă nume de animale sau produse animale: Auk, Blood, Crane, Musk şi Silk au altfel de nume. Personajele biochimice feminine poartă nume de plante (cel mai adesea de flori) sau produse din plante: Chenille, Mint, Orchid, Rose. Personajele chimice, atât cele masculine, cât şi cele feminine, au nume de metale sau minerale: Hammerstone, Marble, Sand, Schift.

Aquilla, un vultur tânăr dresat de Musk;

Arolla, o femeie care a plecat din casa lui Orchid;

Auk, spărgător, prieten cu Silk, devotat Mayterei Mint, un bărbat masiv şi puternic, cu maxilar solid şi urechi mari. Chenille îi spune *Hackum;*

Bass, bărbatul agresiv care menţine ordinea în casa lui Orchid;

Bellflower, una dintre femeile din casa lui Orchid;

Maytera Betel, una dintre sibilele de la manteionul de pe Strada Soarelui, acum decedată;

Bittersweet, membru în cercul de mecanică ocultă al lui Incus;

Blood, maestrul fărădelegilor, proprietarul *de facto* al manteionului lui Silk şi al casei galbene a lui Orchid; înalt, solid, cu chelie şi faţă roşie; are în jur de cincizeci şi cinci de ani;

Chenille, una din fetele din casa lui Orchid; are probabil nouăsprezece ani, este înaltă, cu statură atletică şi cu părul vopsit în nuanţa aprinsă a plantei al cărei nume îl poartă (coada-vulpii); Auk îi spune Jugs;

Chemi, o femeie tânără din Viron, aparţinând clasei mijlocii, soţia lui Coypu;

Coypu, un tânăr din Viron, aparţinând clasei de mijloc, soţul lui Chervil;

Chiquito, un papagal deţinut cândva de părinţii Mameltei;

Doctorul Crane, doctorul personal al lui Blood, un bărbat scund şi împopoţonat, cu barbă de culoare cenuşiu-închis;

Dreoilin, fiica preferată a lui Iolar;

Echidna, o zeitate însemnată, soţia lui Pas, mama tuturor zeilor şi zeiţa principală a fertilităţii, asociată îndeosebi cu şerpi, şoareci şi alte creaturi târâtoare;

Feather, un băieţel de la palestra lui Silk;

Fulmar, membru în cercul de mecanică ocultă al lui Incus;

Consilierul Galago, membru în Ayuntamiento, expertul acestuia în diplomaţie şi afaceri externe;

Gib, zdrahonul care păstrează ordinea în Taverna Cocoşului, prieten cu Auk;

Patera Gulo, un augur tânăr;

Caporalul Hammerstone, soldat în armata Vironului;

Hare, asistentul lui Musk;

Hierax, o zeitate principală, zeul morţii şi patronul celei de-a patra zi a săptămânii; asociat în mod special cu păsări mâncătoare de stârvuri, şacali şi (ca Tartaros) animale negre de orice fel;

Hoppy, denumire batjocoritoare dată unei gărzi; Sticlete;

Horn, şeful băieţilor mai mari de la palestra lui Silk;

Hyacinth, o curtezană frumoasă controlată de Blood;

Patera Incus, protonotarul lui Patera Remora, un bărbat mic şi viclean, cu dinţi ieşiţi în afară; pasiunea lui e mecanica ocultă;

Iolar, un Zburător;

Kalan, un hoţ ucis de Auk;

Kil, un băieţel care merge la palestra lui Silk;

Kypris, o zeitate minoră, zeiţa dragostei; asociată în mod special cu iepuri şi porumbei;

Consilierul Lemur, secretarul Ayuntamiento-ului, conducătorul *de facto* al Vironului;

Consilierul Lons, membru în Ayuntamiento, locţiitorul lui Lemur;

Mamelta, o persoană adormită, trezită de Mucor şi eliberată de Silk;

Maytera Marble, sibilă din manteionul lui Silk, subordonată Mayterei Rose, dar superioară Mayterei Mint; are peste trei sute de ani şi este epuizată aproape complet;

Marrow, vânzător de legume şi fructe;

Maytera Mint, cea mai tânără sibilă de la manteionul lui Silk;

Molpe, o zeitate majoră, zeiţa muzicii, a dansului şi a artei, a vânturilor şi a tuturor lucrurilor delicate, patroana celei de-a doua zi a săptămânii, asociată în mod particular cu păsări cântătoare şi fluturi;

Mucor, fiica adoptivă a lui Blood; are aproape cincisprezece ani, poate călători în afara trupului; uneori înrudită cu un diavol;

Musk, administratorul şi iubitul lui Blood;

Nettle, iubita lui Horn;

Olive, o persoană adormită;

Colonelul Oosik, comandantul Brigăzii a Treia din Garda Civilă a Vironului;

Orchid, matroana casei galbene de pe Strada Lămpii, mama lui Orpine;

Oreb, stăncuţa lui Silk, o pasăre neagră şi mare cu cioc cărămiziu şi picioare roşii;

Orpine, fiica lui Orchid, înjunghiată de Chenille;

Intrusul, zeul minor care l-a iluminat pe Silk.

Pas, tatăl zeilor şi conducătorul *Spiralei,* pe care el a construit-o; zeul soarelui şi al ploii, al mecanismelor şi al multor altor lucruri, reprezentat cu două capete; este asociat îndeosebi cu vitele şi păsările de pradă;

Phaea, o zeitate majoră, zeiţa hranei şi a vindecării, patroana celei de-a şasea zi a săptămânii, asociată în mod particular cu porcii;

Patera Pike, un augur, predecesorul lui Silk la manteionul de pe Strada Soarelui, acum decedat;

Poppy, una dintre femeile din casa lui Orchid, micuţă, brunetă şi drăguţă;

Consilierul Potto, membru în Ayuntamiento, expertul acestei instituţii în impunerea legii şi în spionaj, cu faţa rotundă şi înfăţişare veselă, dar înşelătoare;

Patera Quetzal, Prolocutorul Vironului şi, în această calitate, şeful Capitoliului; lumea i se adresează cu „Înţelepciunea Voastră”;

Patera Remora, asistentul lui Quetzal, înalt, slab, cu faţă prelungă şi măslinie şi păr negru, lins; lumea i se adresează cu „Eminenţa Voastră”;

Maytera Rose, sibila superioară de la manteionul lui Silk; în ansamblu, o colecţie de proteze; are peste nouăzeci de ani;

Sergentul Sand, soldat în armata Vironului;

Schist, soldat în armata Vironului;

Scleroderma, soţia măcelarului, vinde resturi de carne drept hrană pentru animale; uneori este numită „femeia cu carne de pisici”; e scundă şi foarte grasă;

Scylla, o zeitate însemnată, zeiţa lacurilor şi râurilor, patroana primei zile a săptămânii şi a Vironului, oraşul natal al lui Silk; asociată în mod special cu cai, cămile şi peşti şi reprezentată cu opt, zece sau douăsprezece braţe;

Patera Silk, augurul vechiului manteion de pe Strada Soarelui; are douăzeci şi trei de ani, este înalt şi zvelt, cu păr blond, nepieptănat;

Comisionarul Simuliid, birocrat, pion-cheie în guvernul Vironului, înalt şi foarte gras, cu mustaţă neagră şi groasă;

Sphigx, o zeitate principală, zeiţa războiului şi curajului, patroana celei de-a şaptea zile a săptămânii; asociată în mod special cu leii şi alte feline;

Consilierul Tarsier, membru în Ayuntamiento, expertul acestei instituţii în arhitectură şi construcţii;

Tartaros, o zeitate majoră, zeu al nopţii, al infracţiunilor şi al comerţului, patronul celei de a treia zile a săptămânii, asociat îndeosebi cu bufniţe, lilieci, cârtiţe şi (ca Hierax) cu tot felul de animale negre;

Teasel, o fată de la palestra lui Silk;

Thelxiepeia, o zeitate principală, zeiţa magiei, a misticismului şi a otrăvurilor, şi patroana celei de-a cincea zile a săptămânii, asociată în mod special cu păsările de curte, căprioarele şi maimuţele;

Villus, un băieţel de la palestra lui Silk;

Vulpes, avocat din Limna.

Capitolul 1

Aveau oameni de ştiinţă

Se lăsă brusc liniştea când Patera Silk deschise uşa prezbiteriului vechi, alcătuit din trei părţi, de la intersecţia piezişă dintre Strada Soarelui şi Strada Argintului. Horn, cel mai înalt băiat din palestra, stătea ţeapăn pe cel mai incomod scaun din sellaria mică şi igrasioasă; Silk era sigur că se trântise pe el în grabă când auzise zăvorul.

Stăncuţa (Silk îşi aminti c-o botezase Oreb[27] numai după ce intră şi închise uşa în spatele lui) se cocoţase pe spătarul tapiţat, înalt al scaunului rigid, rezervat „musafirilor”.

— Sal’tare, Silk! croncăni pasărea. Bun Silk!

— Bună seara şi ţie! Bună seara la amândoi! Tartaros să vă binecuvânteze.

La intrarea lui Silk, Horn se ridicase; augurul îi făcu semn să se aşeze la loc.

— Îmi cer iertare. Îmi pare foarte rău, Horn. Sincer. Maytera Rose mi-a spus că vrea să te trimită la mine să stăm de vorbă în seara asta, dar mi-a ieşit din cap cu totul. S-au întâmplat atâtea… O, Sphigx! Vicleană Sphigx, ai milă de mine!

Exclamaţia veni ca răspuns la durerea bruscă, străfulgerătoare, pe care o simţi în gleznă. Şchiopătând spre singurul scaun confortabil din încăpere, cel în care se aşeza de obicei să citească, îi trecu prin minte că şezutul era probabil cald încă; se gândi să pipăie perna ca să verifice, renunţă, considerând că Horn s-ar simţi stânjenit, dar apoi (proptindu-se în bastonul cu cap de leoaică al lui Blood) puse totuşi mâna pe şezut din pură curiozitate. Era cald.

— Am stat pe el doar un minut, Patera. De acolo se vede mai bine pasărea ta.

— Sigur că da, spuse Silk ridicându-şi glezna rănită pe scaunul de îngenuncheat. Ai stat aici jumătate din noapte, fără îndoială.

— Numai vreo două ore, Patera. Dau cu mătura în locul tatei, cât goleşte el sertarul şi… şi încuie banii la loc sigur.

Silk mişcă din cap aprobator.

— Aşa este. Nu trebuie să-mi spui unde-i ţine. – Se opri,

---

[27] Corb (în ebraică).

amintindu-şi că voise să fure de la Blood chiar manteionul. – Nu că i-aş fura, căci n-aş lua nimic de la tine sau de la familia ta; dar nu ştii niciodată cine trage cu urechea.

Horn zâmbi.

— Pasărea ta ne-ar putea da de gol, Patera. Am auzit că asemenea păsări fură obiecte lucioase câteodată. Inele sau linguri.

— Nu furat! protestă Oreb.

— Eu mă gândeam mai degrabă la un om. Astăzi am iertat de păcate o tânără nefericită şi cred că ne-a ascultat cineva la fereastră tot timpul. Era o galerie afară şi o dată chiar am fost sigur c-am auzit cum trosnesc scândurile sub greutatea paşilor unui bărbat. Am fost tentat să mă ridic şi să mă uit cine e, dar, invalid cum sunt deocamdată, ar fi fugit înainte de a scoate eu capul pe fereastră şi s-ar fi întors, fără îndoială, în clipa în care m-aş fi aşezat la loc. – Silk oftă. – Din fericire, tânăra a vorbit foarte încet.

— Dar nu-i o nelegiuire faţă de zei să tragi cu urechea, Patera?

— Ba da. Nu că bărbatului în cauză i-ar fi păsat, mă tem. Mai grav e că îl cunosc – ori cel puţin încep să-l cunosc – şi mi-a plăcut ce-am văzut la el. Are multă bunătate, sunt convins, deşi se străduieşte atât de tare s-o ascundă.

Oreb bătu din aripa sănătoasă.

— Bun Crane!

— Nu i-am pomenit numele – îi spuse Silk lui Horn – şi nici tu nu l-ai auzit.

— Nu, Patera. Nu înţeleg nici jumătate din ce glăsuieşte pasărea asta.

— În regulă. Poate c-ar fi şi mai bine dacă m-ai înţelege la fel de greu şi pe mine.

Horn se coloră în obraji.

— Îmi pare rău, Patera. N-am vrut să… N-a fost din cauză că…

— N-am vrut să spun asta începu Silk să explice repede. Deloc. Nici n-am început încă să vorbim despre asta, dar o vom face. Trebuie. Pur şi simplu am vrut să spun că n-ar fi trebuit să pomenesc c-am iertat-o de păcate pe tânăra aceea. Sunt mult prea obosit ca să-mi controlez vorbele. Şi acum, că Patera Pike[28] ne-a părăsit… Ei bine, tot o mai am pe Maytera Marble în care să

[28] Ştiucă.

mă încred. Cred că, dacă n-ar fi ea, aş lua-o razna.

Se apleca în faţă în vechiul scaun moale, încercând să-şi pună stavilă gândurilor.

— Voiam să spun că, deşi e un om bun, ori cel puţin un om care ar putea fi bun, nu crede în zei; totuşi, voi fi nevoit să-l oblig să recunoască singur că a tras cu urechea, ca să-l pot ierta de păcat. Sunt sigur c-o să-mi fie greu, dar am răsucit problema pe toate părţile, Horn, şi nu văd cum m-aş putea eschiva de la datorie.

— Da, Patera.

— Nu spun c-o s-o fac în seara asta, căci deja sunt ocupat până peste cap, cum am fost şi după-amiază. Am văzut… ceva ce nu-ţi pot spune, din păcate. Dar mă gândesc la acest bărbat şi la problema pe care o reprezintă de când m-am întors. Mi-am amintit de el când am văzut lucrul acela albastru de pe aripa păsării.

— M-am întrebat şi eu ce-o fi, Patera.

— O aşchie, cred c-ai putea să-i zici aşa. – Silk se uită la ceas. – Mama şi tatăl tău trebuie să fie înnebuniţi de grijă.

Horn scutură din cap.

— O să le spună puştii ceilalţi unde m-am dus, Patera. I-am anunţat eu înainte de a pleca.

— Pe Sphigx, sper să fie aşa. – Silk se apleca în faţă şi îşi ridică piciorul bolnav, trase jos ciorapul şi desfăcu bandajul din piele de capră. – Ai mai văzut aşa ceva, Horn?

— O bucată de piele, Patera?

— E mult mai mult decât atât. – Silk aruncă bandajul spre băiat. – Vreau să faci ceva pentru mine, dacă eşti drăguţ. Loveşte-l tare cu piciorul, ca să se izbească de perete.

Horn căscă gura uluit.

— Dacă ţi-e frică să nu spargi ceva, loveşte-l de podea de două-trei ori. Nu aici pe covor, zic eu. Acolo, pe scândurile goale. Cât mai tare, nu uita.

Horn făcu aşa cum i se spuse, apoi îi dădu înapoi bandajul lui Silk.

— Se încălzeşte.

— Da, m-am gândit eu. – Silk îl răsuci din nou în jurul gleznei dureroase şi zâmbi mulţumit când se strânse pe piele. – Nu-i o simplă bucată de piele, vezi tu, deşi exteriorul poate că e făcut din piele. Înăuntru lui e un mecanism, subţire ca labirintul de aur dintr-un card. Când îl agiţi, trebuie să primească energie. În

repaus, elimină o parte din ea sub formă de căldură. Restul se elimină sub formă de sunete, aşa mi s-a spus. Face un zgomot pe care noi nu-l auzim, pentru că e prea jos, cred, sau prea înalt. Tu auzi ceva acum?

Horn scutură din cap.

— Nici eu, deşi auzeam sunete pe care Patera Pike nu le auzea: scârţâitul balamalelor de la poarta grădinii, de exemplu, până când le-am uns.

Silk se relaxă, calmat de bandaj şi de scaunul moale.

— Aceste bandaje minunate se făceau în Spirala Soarelui Scurt, îmi închipui, ca monitoarele şi Ferestrele Sacre şi atâtea alte lucruri pe care le avem, dar pe care nu le putem înlocui.

— Aveau oameni de ştiinţă acolo, Patera. Aşa spune Maytera Rose.

— Bun Crane! croncăni Oreb.

Silk râse.

— El te-a învăţat să spui asta când ţi-a tratat aripa, prostuţo? Foarte bine, atunci, doctorul Crane e un fel de savant, presupun; cel puţin se pricepe la medicină, adică ştie mai multe decât majoritatea dintre noi, şi mi-a împrumutat bandajul, pe care trebuie să i-l înapoiez în câteva zile.

— Un astfel de lucru probabil că valorează douăzeci sau treizeci de carduri, Patera.

— Mai mult. Îl cunoşti pe Auk? Un bărbat masiv, care vine la sacrificiile din ziua Scyllei.

— Cred că da, Patera.

— Maxilar ieşit în afară, umeri laţi, urechi mari. Poartă sabie scurtă şi bocanci.

— N-am stat de vorbă cu el, Patera, dar ştiu despre cine vorbeşti. – Horn făcu o pauză. Chipul lui tânăr şi frumos căpătă trăsături grave. – Aduce numai necazuri, aşa zice toată lumea; e omul care-i pocneşte pe cei care-i stau în cale. Aşa a făcut şi cu tatăl lui Teasel.

Silk îşi scosese mătăniile şi le plimbă printre degete absent, în timp ce vorbea:

— Îmi pare rău de ce-mi spui. O să încerc să stau de vorbă cu el.

— Mai bine fereşte-te de el, Patera.

Silk scutură din cap.

— Nu pot, Horn. Nu şi dacă trebuie să-mi fac datoria. De fapt, Auk e exact genul de om de care trebuie să mă apropii. Cred că

nici măcar Intrusul… Oricum, e prea târziu pentru asta. Voiam să-ţi spun că i-am arătat bandajul lui Auk, iar el mi-a zis că valorează mult mai mult. Dar nu asta contează. Te-ai întrebat vreodată de ce au fost lăsate în urmă atâtea cunoştinţe în Spirala Soarelui Scurt?

— Cred că cei care le aveau n-au venit în spirala noastră, Patera.

— E clar că nu. Sau, dacă au venit, e imposibil să se fi stabilit aici, în Viron. Dar ştiau o grămadă de lucruri care, pentru noi, s-ar dovedi nespus de valoroase. Şi sigur ar fi trebuit să vină aici, dacă aşa i-ar fi instruit Pas.

— Zburătorii au darul zborului, Patera. Noi, nu. Am văzut ieri unul, mai ţii minte? Imediat după jocul cu mingea. Zbura foarte jos. Asta aş vrea să ştiu eu. Cum să zbor ca ei, ca o pasăre.

— Nu zburat! anunţă Oreb.

Silk aruncă o privire scurtă gammadionului care se clătina pe mătănii, apoi îi dădu drumul în poală.

— În seara asta am fost prezentat unui bărbat în vârstă care are un picior artificial nemaipomenit, Horn. A fost nevoit să cumpere cinci picioare rupte sau uzate ca să-l construiască, dar seamănă cu picioarele artificiale ale primilor colonişti. Arăta ca unul adus din Spirala Soarelui Scurt. Când mi l-a arătat, m-am gândit ce bine ar fi dacă am putea construi şi noi astfel de obiecte pentru Maytera Rose şi Maytera Marble şi pentru toţi cerşetorii orbi sau invalizi. Ar fi extraordinar şi să putem zbura, bineînţeles. Şi eu am vrut întotdeauna să zbor. E posibil ca ambele să se bazeze pe acelaşi secret. Dacă am fi în stare să construim picioare minunate ca acela pentru oamenii care au nevoie de ele, atunci poate că am fi în stare să construim şi aripi grozave, pentru oricine le-ar dori.

— Ar fi extraordinar, Patera.

— S-ar putea întâmpla. Încă nu e târziu, Horn. Dacă oamenii din Spirala Soarelui Scurt au fost capabili să înveţe să le facă singuri… – Silk se scutură şi căscă, apoi se ridică, proptindu-se în bastonul lui Blood. – Ei, băiete, îţi mulţumesc că ai venit. Mi-a făcut plăcere să vorbim, dar acum ar fi mai bine să mă duc la culcare.

— Eu trebuia să… Maytera a zis…

— Aşa este. – Silk puse mătăniile deoparte. – Trebuie să te pedepsesc. Sau să-ţi fac morală, aşa ceva. Ce-ai făcut de-ai supărat-o aşa de tare pe Maytera Rose?

Horn înghiţi în sec.

— Nimic altceva decât c-am încercat să te imit, Patera. Să vorbesc ca tine în manteion. Nici măcar nu s-a întâmplat astăzi. Şi nici n-o să mai fac.

— Sigur că nu. – Silk se aşeză înapoi pe scaun. – Dar s-a întâmplat astăzi, Horn. Sau cel puţin astăzi a fost una din zilele acelea. Te-am auzit înainte de a deschide uşa. De fapt, m-am aşezat puţin pe o treaptă ca să te ascult. M-ai imitat atât de bine, încât chiar am crezut că vocea ta e vocea mea; parcă mă auzeam pe mine. Te pricepi foarte bine.

— Bun băiat! croncăni Oreb. Nu lovit!

— N-o să-l lovesc, îi spuse Silk păsării, care plonjă până la el în poală şi de acolo sări pe braţul scaunului, apoi la el pe umăr.

— Maytera Rose ne bate din când în când, Patera.

— Da, ştiu. Un lucru foarte curajos din partea ei, dar nu sunt convins că e la fel de înţelept. Hai să te mai auzim o dată, Horn. De-afară, de pe trepte, n-am auzit chiar totul.

Horn mormăi ceva, iar Silk râse.

— Nici acum n-am auzit prea bine. Eu sigur nu vorbesc aşa de încet când sunt în ambion. Pereţii răsună de ecoul strigătelor mele.

— Nu, Patera.

— Atunci mai spune o dată, la fel ca mine. Nu mă supăr, îţi promit.

— Eu doar… Ştii tu. Ce ne zici tu.

— Nu vorbit? întrebă Oreb.

Silk îl ignoră.

— Bine. Să te-auzim. Despre asta ai venit să vorbeşti cu mine şi sunt convins că şi pentru mine va fi o lecţie. Mă tem că uneori sunt tentat să-mi iau nasul la purtare.

Horn scutură din cap, cu ochii la podea.

— Hai, hai! Ce fel de lucruri vă spun eu?

— Să trăim întotdeauna cu credinţă în zei şi s-o facem ori de câte ori suntem mulţumiţi de traiul pe care ni l-au dat. Să ne gândim cine e înţelept şi să ne purtăm ca el.

— Ai spus bine, Horn, dar n-ai semănat deloc cu mine. Ce vreau eu să aud e vocea mea, aşa cum am auzit-o pe trepte. Nu vrei să mai încerci?

— Atunci cred că trebuie să stau în picioare, Patera.

— Păi, stai în picioare, atunci.

— Să nu te uiţi la mine, bine?

Silk închise ochii.

Preţ de-un minut neîncheiat, nu se auzi nimic. Prin pleoapele întredeschise, Silk văzu cum scade lumina (cea mai puternică din prezbiteriu) în spatele scaunului său. Îi căzu foarte bine. Antebraţul drept, zdrobit cu o seară înainte de ciocul cârn al făpturii cu cap alb, era fierbinte şi umflat; şi el era atât de obosit, că îl durea tot corpul.

— Trăiţi cu credinţă în zei, îndemna vocea lui. Căci acela trăieşte cu credinţă în zei care le arată necontenit că spiritul lui e mulţumit cu ce i s-a dat şi că face numai voia zeilor – spiritul pe care Pas l-a dat fiecărui om drept paznic şi călăuză, tot ce e mai bun în el, înţelegerea şi judecata lui. Aşa cum vreţi să trăiţi în lumea de dincolo, stă în puterea voastră să trăiţi şi pe lumea asta. Dar, dacă oamenii nu vă dau voie…

Silk călcă pe un obiect care-i alunecă sub talpă şi căzu speriat pe pardoseala din argilă roşie.

— … gândiţi-vă la înţelepciune numai ca la marea înţelepciune, înţelepciunea unui prolocutor sau a unui consilier. Acest fapt este, în sine, lipsit de înţelepciune. Dacă aţi putea vorbi chiar astăzi cu un consilier sau cu Înţelepciunea Sa, oricare dintre ei v-ar spune că înţelepciunea e un lucru mărunt, foarte potrivit pentru copiii cei mai mici, dar în aceeaşi măsură şi unul măreţ. Ce este un copil înţelept? Este un copil care caută învăţători înţelepţi şi îi ascultă.

Silk deschise ochii.

— Ceea ce ai spus prima oară, Horn, e din Scrieri. Ştiai?

— Nu, Patera. Am auzit cuvintele de la tine.

— Rosteam un citat. E bine că ai învăţat pasajul pe de rost, chiar dacă ai făcut-o numai ca să râzi de mine. Aşază-te. Vorbeai despre înţelepciune. Ei bine, nu încape îndoială că eu am scos pe gură prostiile alea, dar tu meriţi să înveţi lucruri mai bune. Cine sunt înţelepţii, Horn? Te-ai gândit vreodată? Dacă nu, gândeşte-te acum. Cine sunt ei?

— Păi… tu, Patera.

— NU! –

Silk se ridică atât de brusc, că pasărea cârâi. Merse la fereastră şi se uită printre gratii la urmele de pe Strada Soarelui, negre în potopul de lumină stranie coborâtă din cer.

— Nu, Horn, eu nu sunt înţelept. Sau, cel puţin, am fost înţelept numai o secundă… O secundă în toată viaţa mea.

Şchiopătă până de partea cealaltă a camerei, până la scaunul

lui Horn, şi se aplecă deasupra lui cu un genunchi pe podea.

— Dă-mi voie să-ţi spun cât de prost am fost. Ştii ce credeam când eram de vârsta ta? Că nu conta nimic altceva în afara de gândire, în afară de înţelepciune. Eşti priceput la jocuri, Horn. Fugi şi sari bine şi ştii să te caţeri. Şi eu eram la fel, dar dispreţuiam aceste deprinderi. N-aveam de ce să mă laud cu căţăratul, când nu ştiam să mă caţăr la fel de bine ca maimuţa. Dar gândeam mai bine decât ea, decât oricine altcineva din clasa mea, de fapt. – Zâmbi amar, scuturând din cap. – Şi uite cum gândeam! Mă mândream cu fleacuri!

— Dar nu-i bine să gândeşti, Patera?

Silk se ridică.

— Numai când o faci cum trebuie. Vezi tu, fapta e scopul pe care îl atinge gândul. Fapta e singurul lui scop. La ce altceva foloseşte? Dacă nu trecem la fapte, îşi pierde valoarea. Dacă nu putem trece la fapte, devine inutil.

Se întoarse la scaunul lui, dar nu se aşeză.

— De câte ori m-ai auzit vorbind despre iluminare, Horn? De vreo douăzeci sau treizeci de ori, cu siguranţă, îţi aduci aminte foarte bine. Repetă ce-am spus.

Horn se uită disperat la Oreb, parcă aşteptând un sfat, dar păsarea îşi dădu capul pe spate şi se fâţâi pe umărul lui Silk, curioasă să audă ce spune Horn. În cele din urmă, băiatul începu să bâjbâie:

— E… înţelepciunea o toarnă zeul în tine. Nu vine din nicio carte sau din altceva. Şi… şi…

— Poate că te-ai descurca mai bine dacă mi-ai imita vocea îi sugeră Silk. Ridică-te din nou şi încearcă. Nu mă uit la tine, dacă te emoţionezi.

Horn se ridică, înălţă capul, dădu ochii peste cap şi coborî colţurile gurii.

— A fi iluminat divin înseamnă a şti fără să gândeşti, nu pentru că a gândi e rău, ci pentru că iluminarea e mai bună. Să fii iluminat înseamnă să primeşti din gândirea zeilor.

Apoi, cu vocea lui, Horn continuă:

— Mai bine de-aşa nu pot să te imit, Patera, mi-ar trebui timp mai mult să-mi amintesc.

— Ai putea să alegi cuvinte mai potrivite – îi spuse Silk cu discernământ – dar intonaţia ta e excelentă şi mi-ai surprins particularităţile vorbirii aproape perfect. Însă e mult, mult mai important că nimic din ce-ai spus nu e neadevărat. Dar cine e

iluminat, Horn? Cine primeşte iluminarea?

— Oamenii care s-au străduit să ducă o viaţă curată timp îndelungat. Uneori sunt iluminaţi.

— Nu întotdeauna?

— Nu, Patera. Nu întotdeauna.

— M-ai crede – te-ai încrede în mine fără ezitare – dacă ţi-aş spune că am primit-o eu însumi? Răspunde cu da sau nu.

— Da, Patera. Dacă spui tu.

— Că am primit-o nu mai devreme de ieri?

Oreb fluieră încet.

— Da, Patera.

Silk înclină din cap, mai mult pentru sine.

— Am fost iluminat, Horn, şi nu pentru că aş fi avut vreun merit. Eram gata să zic că ai fost lângă mine, dar nu-i adevărat. Nu chiar.

— A fost înainte de manteion, Patera? Ieri ai zis că ai vrut să faci un sacrificiu singur. Pentru asta a fost?

— Da. Nu l-am mai făcut şi poate că nici n-o să-l fac vreodată...

— Nu tăiat!

— Dacă o fi să tai pe cineva, acela n-o să fii tu îi spuse Silk lui Oreb. Poate că nici n-o să fie un animal viu, deşi va trebui să sacrific nenumărate mâine, dar după ce le cumpăr.

— Prieten de joacă?

— Da.

Silk ridică bastonul cu cap de leoaică al lui Blood la nivelul umerilor; Oreb sări pe el, răsucindu-şi capul când la stânga, când la dreapta, ca să-l vadă cu ambii ochi.

Horn rosti:

— Nu m-a lăsat să pun mâna pe ea, Patera.

— Tu n-aveai motive s-o atingi, iar ea nu te cunoştea. Niciunui animal nu-i place să fie atins de străini. Ai avut vreodată o pasăre?

— Nu, Patera. Am avut cândva o căţea, dar a murit.

— Speram să-mi dai nişte sfaturi. N-aş vrea ca Oreb să moară... deşi îmi închipui că stăncuţele de noapte sunt animale rezistente. Întinde mâna.

Horn îl ascultă, iar Oreb sări pe încheietura lui.

— Bun băiat!

— Eu zic să nu încerci s-o ţii tu îi spuse Silk. Las-o pe ea să se ţină de tine. Probabil că n-ai avut multe jucării în copilărie, Horn.

— Nu prea. Noi eram… – Horn zâmbi dintr-o dată. – Am avut una, un bărbat din lemn în haină albastră. Mi-a făcut-o bunicul. Avea sfori şi, dacă le trăgeai cum trebuia, mergea şi se înclina.

— Da! – Ochii lui Silk străluciră, iar vârful bastonului cu cap de leoaică căzu bufnind pe podea. – Exact la o asemenea jucărie m-am gândit şi eu. Pot să-ţi povestesc despre una din jucăriile mele? Mă depărtez de subiect, dar nu mult, îţi promit.

— Sigur, Patera. Dă-i drumul.

— Erau doi dansatori, un bărbat şi o femeie, foarte frumos pictaţi. Dansau pe o scenă mică şi, când răsuceam cheia, începea să cânte muzica. Cei doi dansau, femeia cea micuţă cu foarte multă graţie, bărbatul cel micuţ făcând tumbe şi piruete şi tot felul de salturi. Erau trei melodii – mişcai de un mâner ca s-o alegi pe care-o voiai – şi mă jucam ore întregi, cântam cântece inventate de mine şi-mi închipuiam ce-i spune bărbatul femeii şi femeia bărbatului. Fleacuri, cele mai multe, mă tem.

— Înţeleg, Patera.

— Mama a murit când eram în ultimul an la şcoală, Horn. E posibil să-ţi mai fi povestit. Eu învăţam pe rupte pentru un examen, dar Prelatul m-a chemat în camera lui şi mi-a spus că, după ultimul ei sacrificiu, va trebui să merg acasă şi să-mi iau lucrurile. Casa noastră – întreaga moşie a mamei, dar mai ales casa – a fost luată de Capitoliu, mă înţelegi. Înainte să mergi la şcoală, eşti pus să semnezi un contract.

— Sărac Silk!

Îi zâmbi păsării.

— Poate, deşi la vremea aceea nu gândeam aşa. Sufeream din cauza morţii mamei, dar nu cred că-mi părea rău de mine. Aveam cărţi de citit şi prieteni şi nu muream de foame. Dar acum chiar că mă îndepărtez de subiect. Ca să revin la oile noastre, am găsit jucăria de care-ţi spuneam ascunsă în dulapul meu. Fusesem plecat la şcoală şase ani, şi mă îndoiesc că pusesem mâna pe ea cu ani de zile înainte de a pleca. Şi acum, iat-o în faţa mea! Am răsucit cheia şi dansatorii au început să danseze încă o dată pe muzica pe care o ascultasem când fusesem doar un băieţel. Melodia era *Prima iubire,* n-o s-o uit niciodată.

Horn tuşi.

— Nettle[29] şi io vorbim despre asta câteodată, Patera. Ştii tu, despre cum o să fie când o să fim mai mari.

---

[29] Urzică.

— Nettle şi eu îl corectă Silk absent. Asta e bine, Horn. Foarte bine. Amândoi o să fiţi mari mai repede decât vă imaginaţi. O să mă rog pentru voi amândoi. Dar am vrut să-ţi spun că am plâns atunci. N-am plâns la înmormântarea mamei, n-am putut, nici măcar atunci când i-au coborât sicriul în pământ. Dar am plâns atunci, pentru că mi se părea că peste dansatori n-a trecut deloc timpul. Nu aveau de unde să ştie nici că bărbatul care răsucea cheia era tot cel care o răsucise ultima dată, nici că femeia care-i cumpărase de pe Strada Ceasornicului murise. Înţelegi ce-ţi spun, Horn?

— Cred că da, Patera.

— Iluminarea se petrece la fel pentru toată spirala. Timpul se opreşte în loc pentru restul lumii. Pentru tine, există ceva în afara lui – un peritimp în care îţi vorbesc zeii. Mie mi-a vorbit Intrusul. Nu cred c-am povestit prea multe despre el când am vorbit în palestra, dar o să povestesc foarte multe în viitor. Maytera Mint mi-a dezvăluit ceva în această după-amiază, ceva ce nu-mi iese din cap, şi anume că el nu e ca zeii ceilalţi, care se întrunesc în Mainframe; că numai el ştie ce-i în mintea lui. Maytera Mint e plină de umilinţă, dar şi de înţelepciune. Trebuie să fiu atent ca nu cumva să mă orbească prima şi să uit de cealaltă.

— Bună fată!

— Da, şi cucernică. Umilă şi pură.

Horn rosti:

— Iluminarea, Patera. A ta, vreau să zic. De-asta scrie despre tine c-o să ajungi caldé?

Silk pocni din degete.

— Mă bucur că ai pomenit de lucrul ăsta. Aveam de gând să te întreb despre el. Ştiam eu c-am uitat ceva. Cineva a scris cu creta pe un zid: „Silk, viitorul caldé”. Am văzut în drum spre casă. Tu ai făcut-o?

Horn scutură din cap.

— Nici vreun alt băiat?

— Nu cred c-a fost vreunul dintre noi, copiii, Patera. Scrie în două locuri. Pe magazinul de haine vechi şi pe Strada Pălăriei, pe clădirea în care locuieşte Gosseyplum. M-am uitat la ambele scrisuri, sunt foarte sus. Eu ajung să scriu aşa sus fără să mă urc pe ceva, poate că şi Locust, dar el zice că n-a scris.

Silk dădu din cap pentru sine.

— Atunci cred că ai dreptate, Horn. Cineva a scris vorbele

acestea pentru că am fost iluminat. Sau mai degrabă pentru că am pomenit cuiva de iluminare şi altcineva a tras cu urechea. Am povestit deja mai multor persoane, inclusiv ţie, şi poate că n-ar fi trebuit.

— Cum a fost, Patera? În afară de faptul că s-a oprit totul în jur, cum ai spus deja?

Preţ de câteva tic-tac-uri ale ceasului de pe şemineu, Silk tăcu, contemplând a suta oară experienţa pe care până acum o răsucise în minte de atâtea ori, încât devenise lucioasă şi mată, ca o piatră spălată de râu. În cele din urmă, rosti:

— În clipa aceea am înţeles tot ceea ce va trebui să ştiu vreodată cu adevărat. Greşesc când spun clipă, pentru că s-a petrecut în afara timpului. Dar eu, Horn – Silk zâmbi – sunt înăuntrul lui, la fel ca tine. Şi am descoperit că îmi trebuie timp ca să înţeleg tot ceea ce mi s-a spus în clipa aceea care n-a fost o clipă. Am nevoie de timp să asimilez. Mă exprim clar?

Bietul Horn înclină şovăitor din cap.

— Cred că da, Patera.

— S-ar putea să fie destul de bine. – Silk se întrerupse din nou, căzut pe gânduri. – Unul dintre lucrurile pe care le-am aflat este că urmează să fiu învăţător. Un singur lucru vrea Intrusul să fac, să salvez manteionul nostru. Dar vrea să-l salvez în calitate de învăţător.

— Există multe chemări, Horn, dar cea mai nobilă dintre ele este adoraţia pură. Nu e cazul meu; chemarea mea e să-i învăţ pe alţii, iar un învăţător trebuie să treacă la fapte, nu doar să gândească. Bătrânul pe care l-am întâlnit în seara asta, cel cu piciorul nemaipomenit, a fost şi el învăţător. Dar e foarte dinamic, nu stă locului, aşa bătrân cum e şi cu un singur picior bun. Predă lupta cu sabia. De ce crezi că e aşa? Plin de energie?

Lui Horn îi străluciră ochii.

— Nu ştiu, Patera. De ce?

— Pentru că lupta cu sabia – mai mult, cu azothul – nu-ţi dă timp de reflectare; astfel, a fi dinamic face parte din învăţătura pe care o dă. Acum ascultă cu atenţie. *El s-a gândit la asta.* Înţelegi? Chiar dacă a lupta cu sabia înseamnă a acţiona, a-i învăţa pe alţii să lupte presupune a gândi. Bătrânul a trebuit să se gândească nu numai la ceea ce trebuie să-i înveţe pe alţii, dar şi cum s-o facă cel mai bine.

Horn încuviinţă din cap.

— Cred că înţeleg, Patera.

— La fel şi tu, Horn, trebuie să te gândeşti cum să mă imiţi înainte s-o faci. Nu numai cum pot fi imitat, dar şi ce anume să imiţi de la mine. Şi când. Acum du-te acasă.

Oreb fâlfâi din aripi.

— Bărbat înţelept!

— Mulţumesc. Du-te, Horn, Dacă Oreb vrea să vină cu tine, poţi să-l păstrezi.

— Patera?

Silk se ridică odată cu Horn.

— Da? Ce este?

— Ai de gând să înveţi lupta cu sabia?

Silk stătu pe gânduri înainte de a răspunde.

— Sunt lucruri mai importante de învăţat decât lupta cu sabia, Horn. Cu cine să lupţi, de exemplu. Cum să păstrezi un secret. Nu te poţi încrede niciodată în cel ce păstrează numai acele secrete despre care i s-a spus să nu le dezvăluie. Sigur înţelegi lucrul ăsta.

— Da, Patera.

— Şi mai sunt multe de învăţat de la orice învăţător bun decât subiectul predat. Spune-le tatălui şi mamei tale că nu te-am ţinut aşa de târziu ca să te pedepsesc, ci din cauză că am fost neglijent, motiv pentru care îmi cer iertare.

— Nu plecat!

Oreb începu să bată agitat din aripi, mai zburând, mai căzând de pe umărul lui Horn pe spătarul înalt al scaunului tapiţat.

— Pasărea stat!

Horn era deja cu mâna pe zăvor.

— O să le spun că n-am făcut decât să stăm de vorbă, Patera. O să le spun că m-ai învăţat despre Intrus şi despre multe alte lucruri. O să le spun numai adevărul.

— La revedere! La revedere, băiat! croncăni Oreb.

— Pasăre proastă! spuse Silk când uşa se închise în spatele lui Horn. Ce-ai învăţat din toate astea? Poate, câteva cuvinte noi, pe care o să le foloseşti greşit.

— Voia zeilor!

— O, da. Acum eşti foarte înţeleaptă.

Deşi era cald, Silk îşi desfăcu bandajul. După ce lovi cu el perna de pe scaunul pentru îngenuncheat, îl înveli în jurul antebraţului, peste celălalt bandaj.

— Om zeu. Zeul meu.

— Gura! se răţoi obosit zeul ei.

Îşi înfipse braţul în monitorul în spatele căruia Kypris îi săruta mâna. Avea buzele reci ca moartea, o moarte pe care, la început, o acceptă bucuros. Cu timpul însă, i se făcu frică şi vru să-şi tragă braţul înapoi, dar Kypris nu voi să-i dea drumul. Când îl strigă pe Horn, din gură nu-i ieşi niciun sunet. Sellaria lui Orchid se afla în prezbiteriu şi nu părea deloc ciudat; prin horn, vântul gemea sălbatic. Îşi aminti că Auk îl prevestise şi încercă să-şi amintească şi ce spusese că va aduce vântul.

Fără să-l slăbească din strânsoare, zeiţa se răsuci, cu braţele ridicate; purta o rochie mulată, din material străveziu. Era dureros de conştient de coapsele ei rotunde, de şoldurile ei pline, ca două globuri. În timp ce-o contempla, orchestra lui Blood cânta *Prima iubire* iar Kypris se transforma în Hyacinth (dar tot Kypris era), mai frumoasă ca niciodată. El dădu din picioare şi se rostogoli, picioarele îi ajunseră deasupra capului, dar mâna, agăţată de a ei, nu voia să se desprindă.

Se trezi gâfâind. Luminile se stinseseră singure. Îl zări pe Oreb ţopăind şi luându-şi zborul în razele fragile care pătrundeau prin spatele perdelei. Lângă patul lui, pe întuneric, stătea Mucor, goală şi slabă ca un schelet; el clipi; ea se pierdu în ceaţă.

Se frecă la ochi.

Un vânt cald gemea ca în visul lui, dansând cu perdelele zdrenţuite, îngălbenite. Şi bandajul de pe braţ era îngălbenit, presărat cu brumă care se topi la atingere. Îl desfăcu şi biciui cu el cearşaful umed, apoi îl răsuci în jurul gleznei care îl durea din nou, zicându-şi că n-ar fi trebuit să urce scările fără el. Ce va spune doctorul Crane când va afla?

Luminile sclipiră vag când lovi cearşaful. Reuşi să vadă arătătoarele cesuleţului harnic de lângă triptic. Trecuse de miezul nopţii.

Se ridică din pat şi coborî cerceveaua. Numai când o lăsă jos de tot, îşi dădu seama că n-ar fi avut cum să-l vadă pe Oreb zburând – Oreb avea o aripă dislocată.

Merse jos şi-l găsi dând cu ciocul încoace şi încolo după ceva de mâncare. Scoase ultima felie de pâine şi umplu cana păsării cu apă proaspătă.

— Carne?

Oreb îşi dădu capul pe spate şi clămpăni din cioc.

— Dacă vrei carne, trebuie să ţi-o găseşti singur, îi spuse Silk.

Eu n-am. – Se gândi o clipă, apoi adăugă: – Poate c-o să cumpăr puţină mâine, dacă Maytera a încasat cecul lui Orchid, sau dacă-l încasez chiar eu. Măcar un peşte, unul viu, pe care să-l ţin în cadă până se termină rămăşiţele de la sacrificiu, pe urmă să-l împart cu Maytera Rose. Şi cu Maytera Mint, desigur. N-ai vrea nişte peşte proaspăt, Oreb?

— Peşte plăcut!

— Foarte bine, să văd ce pot face. Dar acum va trebui să fii sincer cu mine. Altfel nu-ţi dau peşte. Ai fost la mine în dormitor?

— Nu furat!

— N-am zis c-ai furat, îi explică Silk răbdător. Ai fost acolo?

— Unde?

— Acolo, sus, arătă el cu mâna. Ştiu c-ai fost, m-am trezit şi te-am văzut.

— Nu, nu!

— Ba ai fost, Oreb. Te-am văzut cu ochii mei. Te-am urmărit zburând de pe geam.

— Nu zburat!

— N-am de gând să te pedepsesc. Pur şi simplu vreau să ştiu un lucru. Acum ascultă-mă cu atenţie. Când ai fost acolo sus, ai văzut o femeie? Sau o fată? Una tânără şi slabă, fără haine, în dormitorul meu?

— Nu zburat! repetă pasărea cu încăpăţânare. Durut aripa.

Silk îşi duse mâna prin părul ca o claie de fân.

— Bine, nu poţi zbura. Pricep. Ai fost acolo sus?

— Nu furat.

Oreb clămpăni din nou.

— Nici n-ai furat. Am înţeles foarte bine.

— Capete de peşte?

Silk lăsă la o parte orice măsură de precauţie.

— Da, mai multe. Şi mari, îţi promit.

Oreb sări pe pervaz.

— Nu văzut.

— Uită-te la mine, te rog. Ai văzut-o?

— Nu văzut.

— Ţi-a fost frică de ceva – medită Silk – poate că de mine când m-am trezit. Poate te-ai temut c-o să te pedepsesc că ţi-ai vârât nasul în dormitorul meu. N-am dreptate?

— Nu, nu!

— Fereastra asta e exact sub cealaltă. Mi *s-a părut* că te văd zburând, dar de văzut, chiar te-am văzut sărind pe fereastră şi

zburând în muri. De-acolo ţi-ar fi fost uşor să te întorci în bucătărie pe fereastră. Nu aşa s-a întâmplat?

— Nu sărit!

— Nu te cred, pentru că…

Silk se opri. Auzi cum scârţâie slab patul lui Patera Pike. Se simţi vinovat că-l trezise pe bătrân, care întotdeauna muncea pe rupte şi dormea prost, deşi visase (fusese doar un vis, îşi zise el ferm) că Patera Pike era mort, aşa cum visase şi că Hyacinth îl sărutase pe braţ, că vorbise cu Kypris într-o casă veche şi galbenă de pe Strada Lămpii: cu Doamna Kypris, Zeiţa Iubirii, zeiţa prostituatelor.

Cuprins de îndoială, merse la pompă şi trase din mâner până când apa rece ca gheaţa ţâşni în chiuveta cu dop. Se stropi de mai multe ori pe faţa transpirată şi-şi înmuie părul dezordonat, până când începu să tremure de frig, în ciuda nopţii calde.

— Patera Pike e mort, îi spuse el lui Oreb, care-şi lăsă capul pe spate compătimitor.

Silk umplu ceainicul şi-l puse pe sobă, făcând focul cu o cantitate prea mare de hârtie netrebuincioasă; când flăcările începură să pâlpâie în jurul vasului, se aşeză pe scaunul instabil pe care stătea când mânca şi arătă cu degetul spre Oreb.

— Patera Pike ne-a părăsit primăvara trecută; de fapt, acum un an de zile. Eu însumi m-am ocupat de înmormântare şi, chiar fără piatră, mormântul lui ne-a costat mai mult decât am reuşit noi să strângem. Aşa că ce-am auzit eu a fost vântul sau ceva asemănător. Poate şobolani. Mă exprim destul de clar?

— Mâncat acum?

— Nu. – Silk scutură din cap. – N-a mai rămas decât puţin maté şi o bucată foarte mică de zahăr. Am de gând să-mi pregătesc o ceaşcă, s-o beau şi să mă duc la culcare. Dacă poţi să dormi şi tu, te sfătuiesc s-o faci.

Sus (deasupra de sellaria, Silk era foarte sigur) patul vechi al lui Patera Pike scârţâi din nou.

Se ridică. Mai avea în buzunar pistolul gravat al lui Hyacinth. În seara aceea, înainte de a intra în prezbiteriu, îl încărcase cu gloanţe din pachetul pe care i-l adusese Auk. Trase butonul de încărcare ca să se asigure că avea un glonţ pregătit cu care să tragă şi apăsă în jos siguranţa. Traversând bucătăria spre scară, strigă:

— Mucor, tu eşti?

Tăcere.

— Dacă eşti tu, acoperă-te. Urc să vorbesc cu tine.

Primul pas îi provocă un junghi în gleznă. Ar fi vrut să aibă la el bastonul lui Blood, dar îl lăsase la capul patului.

La al doilea, podeaua de deasupra scârţâi. Încă trei trepte, apoi se opri să asculte. Vântul nopţii ofta încă deasupra prezbiteriului, gemând prin horn, la fel ca în visul lui. Vântul fusese de vină, din cauza lui scârţâise vechea clădire, mai mult ca sigur. Ce prost, să creadă că auzise patul bătrânului augur pârâind şi trosnind din toate încheieturile sub greutatea trupului bătrân al lui Patera care se răsucea, se ridica o clipă în capul oaselor ca să se roage sau să privească prin ferestrele goale, deschise, înainte de a se culca iar pe spate sau pe-o parte.

Sus, o uşă se închise discret.

Nu încăpea îndoială că fusese uşa lui – cea de la dormitorul lui. Nu-i dăduse nicio atenţie când îşi luase pantalonii şi coborâse în pripă să-l caute pe Oreb. Toate uşile din prezbiteriu se balansau de voie dacă nu erau zăvorâte, deschizându-se şi închizându-se şi lovind pereţii înclinaţi, uşi vechi, scârţâitoare, în cadre strâmbe, care probabil nici nu fuseseră vreodată drepte, după cum sigur nu erau pătrate acum.

Degetul lui Silk se apropie de trăgaciul pistolului; amintindu-şi de avertizarea lui Auk, puse vârful degetului pe garda trăgaciului.

— Mucor? Nu vreau să-ţi fac rău. Vreau numai să stau de vorbă cu tine. Eşti acolo, sus?

Nici glas, nici paşi nu se auziră de la etaj. Mai urcă nişte trepte. Îi arătase azothul lui Auk, gest foarte imprudent; un azoth valora mii de carduri. Auk putea sparge case mai mari şi mai bine păzite decât asta oricând avea chef. Acum venise după azoth sau îşi trimisese un complice, prinsese ocazia când se aprinseseră luminile în bucătărie.

— Auk? Sunt eu, Patera Silk.

Nu-i răspunse nimeni.

— Am un pistol în mână, dar nu vreau să fiu obligat să-l folosesc. Dacă ridici mâinile şi nu opui rezistenţă, n-o s-o fac. Şi nici n-o să te predau Gărzii.

Vocea lui aprinse singura lumină palidă de pe palier. Mai avea zece trepte. Le urcă greoi, încetinit de teamă şi durere deopotrivă. Văzu mai întâi o pereche de picioare îmbrăcate în negru în pragul dormitorului său, apoi tivul robei negre, apoi faţa zâmbitoare a augurului îmbătrânit.

Patera Pike îi făcu semn cu mâna şi se pierdu într-o ceaţă argintie. Calota cu boruri albastre îi alunecă încet pe podeaua strâmbă de pe palier.

Capitolul 2
Doamna Kypris

Nici Silk, nici Maytera Marble nu-şi amintiseră de bocitoare, totuşi, acestea apărură cu o oră înainte ca ritualul de înmormântare a lui Orpine să înceapă, alertate de vânzătorul de la care se cumpărase virnanţul. Fiindcă li se promiseseră două carduri, până la venirea primilor participanţi îşi crestaseră deja braţele, pieptul şi obrajii cu cremene şi erau întruchiparea nenorocirii, cu părul lung fluturând în vânt, în timp ce-şi rupeau hainele pline de funingine, urlau sau îngenuncheau ca să-şi mâzgălească obrazul însângerat cu praf.

Cinci bănci lungi fuseseră aşezate deoparte în faţa manteionului pentru participanţii care începură să sosească câte doi sau câte trei la scurtă vreme după ce se umplu partea din vechiul manteion, deschisă publicului, de pe Strada Soarelui. Majoritatea erau tinere pe care Silk le văzuse cu o după-amiază înainte în casa galbenă a lui Orchid de pe Strada Lămpii, dar erau şi doi-trei negustori (trimişi cu forţa de Orchid, fără îndoială, îşi zise el) şi o gaşcă de bădărani, foarte posibil prieteni de-ai lui Auk.

Auk veni şi el şi aduse berbecul promis. Maytera Mint îl aşeză printre ceilalţi participanţi, cu faţa strălucind de fericire; Auk îi explicase, bănui Silk, că fusese prieten cu moarta. Luă de la el funia cu care era legat berbecul, îi mulţumi cu politeţe formală (primind în schimb un zâmbet stânjenit) şi scoase animalul prin uşa laterală în grădină, unde Maytera Mint dirija ceea ce se putea numi o menajerie.

— Juninca aceea mi-a mâncat câteva mâini de pătrunjel – îi spuse ea lui Silk – şi mi-a culcat iarba. Dar mi-a lăsat şi un cadou, aşa că anul viitor o să am o grădină mult mai frumoasă. Şi iepurii ăia… O, Patera, nu-i aşa că-i minunat? Uită-te la ei!

Silk se uită la animale, mângâindu-şi obrazul drept şi plănuind ordinea sfântă în care să le sacrifice. Unii auguri preferau să înceapă cu animalul cel mai mare, alţii, cu un sacrificiu general pentru toţi Cei Nouă; astăzi, asta ar însemna juninca albă în oricare din cazuri. Dar…

— Lemnul n-a ajuns încă. Maytera a insistat să se ducă ea după el. Eu am vrut să trimit nişte băieţi. Dacă nu se întoarce în

căruţă…

Era vorba de Maytera Rose, bineînţeles, iar Maytera Rose deabia mergea.

— Încă mai vine lume, îi spuse Silk Mayterei Marble, absent. Pot să mă duc acolo şi să vorbesc cu ei puţin, dacă trebuie.

I-ar fi convenit (recunoscu el, după ce se autoexamină fără milă) să găsească o scuză ca să înceapă ritualul înmormântării lui Orpine fără Maytera Rose şi să-l încheie tot fără ea, la drept vorbind. Dar, până nu venea cedrul şi nu se aprindea focul sacru, nu se putea face niciun sacrificiu.

Se întoarse în manteion, la timp ca să vadă sosirea lui Orchid, dichisită din cale-afară în catifea brun-roşcată şi blană de samur, în ciuda arşiţei, şi cam beată. Lacrimile i se scurgeau pe obraji în timp ce Silk o conduse la scaunul dinspre interval din primul rând, special păstrat pentru ea. Deşi considera că ar fi trebuit săl amuze mersul ei clătinat şi zdrăngănitul mărgelelor ei negre, Silk descoperi că o compătimea din toată inima. Prin contrast, fiica ei, protejată de umezeala din sicriul scânteietor, plin de gheaţă, de o bucată de polimer aproape invizibilă, părea împăcată şi liniştită.

— Mai întâi mioara cea neagră, se trezi Silk bolborosind, fără să-şi poată explica în ce fel ajunsese la această hotărâre.

O anunţă pe Maytera Marble, apoi ieşi pe poarta grădinii afară, pe Strada Soarelui, să caute căruţa cu cedru a Mayterei Rose.

Participanţii la înmormântare soseau întruna: chipuri familiare din nenumăratele zile ale Scyllei, dar şi necunoscute, legate întrun fel sau altul de Orpine sau Orchid, sau pur şi simplu oameni care auziseră (cum auzise tot cartierul) că astăzi se vor aduce zeilor multe sacrificii bogate pe Strada Soarelui, în manteionul care era, probabil, cel mai sărac din întreg Vironul.

— Eu nu pot să intru? auzi un glas în dreptul cotului. Nu vor să mă lase.

Tresărind, Silk se uită la faţa aproape rotundă a Sclerodermei, soţia măcelarului, o femeie pe cât de lungă, pe atât de lată.

— Ba sigur că poţi, îi spuse el.

— Sunt nişte bărbaţi la uşă.

Silk înclină din cap.

— Ştiu. Eu i-am pus acolo. Dacă n-aş fi făcut-o, n-ar mai fi avut loc participanţii la înmormântare şi mai mult ca sigur s-ar fi revoltat înainte de primul sacrificiu. O să-i lăsăm pe câţiva din ei

să stea pe intervalele laterale imediat ce soseşte lemnul.

O luă pe Scleroderma cu el în grădină şi încuie poarta în urma lor.

— Vin în fiecare zi a Scyllei.

— Ştiu, îi spuse Patera.

— Şi las câte ceva de câte ori pot. Destul de des, să ştii. Aproape întotdeauna pun cel puţin un bit.

Silk încuviinţă cu un semn din cap.

— Ştiu. De-asta o să te duc înăuntru prin uşa laterală, pe furiş. O să ne prefacem că ai adus un animal de sacrificiu. Dar n-o s-o spunem, adăugă el repede.

— Îmi pare rău că ţi-am aruncat carnea de pisică în cap atunci. Să te murdăresc aşa, de sus până jos… Am făcut un lucru groaznic. Am fost furioasă.

Femeia porni clătinat în faţa lui, poate pentru că nu voia să-l privească în ochi; se opri să admire juninca albă.

— Ia uite ce de carne are pe ea!

Silk nu-şi putu reţine un zâmbet.

— Acum aş vrea să am nişte bucăţi din carnea ta de pisică. Le-aş da păsării mele.

— Ai o pasăre? Mulţi oameni cumpără carne de la mine pentru câinii lor. O să-ţi aduc şi ţie.

O conduse înăuntru pe intrarea laterală, ţinându-se de promisiune, şi o lăsă în grija lui Horn.

După ce urcă treptele spre ambion, prima încărcătură de cedru fu adusă pe pasajul central. Maytera Rose apăru ca din senin lângă altar ca să supravegheze aprinderea focului, acest loc comun i-l aduse pe Patera Pike – uitase de el din cauza agitaţiei cu pregătirile din dimineaţa respectivă – în faţa ochilor minţii.

Mai degrabă pe spiritul lui Patera, îşi zise Silk. N-avea nimic de câştigat dacă nega, dacă nu spunea lucrurilor pe nume. Susţinea spiritualul şi supranaturalul din copilărie. Cum ar fi fost s-o ia acum la fugă, îngrozit de simpla pomenire a unui spirit?

Scrierile Carismatice se aflau pe ambion, aşezate acolo de Maytera Marble cu mai mult de o oră înainte. În Ziua Phaeei, Silk le spusese copiilor din palestra că în ele găseau întotdeauna îndrumări. Va începe cu o lectură, aşadar; poate că va găsi în ea ceva şi pentru el, cum s-a întâmplat şi acum două după-amieze. Deschise cartea la întâmplare şi linişti din ochi adunarea.

— Ştim că moartea este uşa spre viaţă, aşa cum viaţa pe care o cunoaştem este uşa spre moarte. Haideţi să descoperim ce sfat dă înţelepciunea trecutului surorii noastre, dar şi nouă.

Se întrerupse. Chenille (ieşi în evidenţă imediat, datorită părului ei roşu aprins, luminat din spate de razele arzătoare ale soarelui ce pătrundeau prin uşa deschisă) tocmai intrase în manteion. Îi spusese să vină, îşi aminti el, de fapt, îi ceruse să vină. Foarte bine, iat-o c-a venit. Îi zâmbi, dar ochii ei, mai mari şi mai întunecaţi decât şi-i amintea, fixau cadavrul lui Orpine.

— Sperăm nu numai c-o să ne pregătească pentru moarte, dar că o să ne şi înveţe cum să ne îmbunătăţim vieţile. – După încă o pauză solemnă, aruncă scurt ochii pe pagină. – *Orice om îndurerat sau nemulţumit de orice este ca un porc ce urmează a fi sacrificat, dă din picioare şi guiţă. Ca o porumbiţă în aşteptarea sacrificiului e cel ce se lamentează în tăcere. Ceea ce ne deosebeşte pe noi este faptul că ne este dat să fim de acord, dacă vrem, cu necesitatea impusă nouă, tuturor.*

O dâră de fum de cedru parfumat străbătu ambionul. Focul era aprins; sacrificiile puteau începe. Peste un minut, în grădină, Maytera Marble va zări fumul ridicându-se prin uşa divină din acoperiş şi va aduce mioara neagră pe Strada Soarelui, în manteion, pe la intrarea principală. Silk făcu semn către mirenii musculoşi pe care-i plasase acolo, iar intervalele laterale începură să se umple de lume.

— Iată, cu adevărat, sfatul căutat. În curând, îi voi ruga pe zei să ne vorbească direct, dacă vor vrea. Dar ce lucru anume ne-ar putea spune ei, care să ne folosească mai mult decât înţelepciunea pe care tocmai ne-au oferit-o? Nimic, cu siguranţă. Atunci, gândiţi-vă. Care necesitate ne este impusă? Propria noastră moarte? Aceasta este un fapt indiscutabil. Dar mai sunt multe, multe altele. Suntem, fiecare, supuşi fricii, bolii şi relelor nenumărate. Mai rău, suferim încă ceva: pierderea prietenului, a iubitului, a copilului nostru.

Luă o pauză cu teamă, în speranţa că Orchid nu va izbucni în lacrimi.

— Toate aceste lucruri – continuă el – sunt premise ale existenţei noastre. Haideţi să ne supunem lor de bună voie.

Chenille stătea jos acum, lângă micuţa şi negricioasa Poppy. Studiindu-i chipul lipsit de expresie, brutal de atrăgător, şi privirea goală, Silk îşi aminti că era dependentă de drogul ocru numit rugină, care o stimulase pe Hyacinth; probabil că oamenii

reacţionau diferit la el, iar Hyacinth nu luase o cantitate prea mare.

— Orpine zace în faţa noastră, totuşi noi ştim că ea nu este aici. N-o s-o mai vedem în această viaţă. Era blândă, frumoasă şi generoasă. Ne-a împărtăşit şi nouă din fericirea ei. Prin ce suferinţe a trecut, nu putem afla, căci nu ni le-a împărtăşit, ci le-a îndurat singură. Ştim că era protejată de Molpe, pentru că a murit de tânără. Dacă vă întrebaţi de ce a protejat-o o zeiţă, gândiţi-vă la ceea ce tocmai v-am spus. Protecţia zeilor nu se cumpără cu bogăţii – tot ceea ce există în spirală le aparţine deja. Nici nu se poate comanda de autoritate; noi suntem supuşii zeilor, nu ei sunt supuşii noştri, şi aşa va rămâne pentru totdeauna. Noi, cei din oraşul Viron, poate că nu am apreciat-o prea mult pe Orpine; sigur nu am apreciat-o pe măsura meritelor ei. Dar, în ochii zeilor atoateştiutori, aprecierea noastră nu înseamnă nimic. În ochii zeilor atoateştiutori, ea era nepreţuită.

Silk se întoarse şi se adresă strălucirii cenuşii de la Fereastra sacră:

— Primiţi, o, zei, cu toţii, sacrificiul acestei tinere femei. Deşi inimile noastre sunt sfâşiate de durere, noi, mama ei – (şoapte întrebătoare se auziră dintr-o dată printre participanţii la înmormântare) – şi prietenii ei – ne supunem.

Bocitoarele, care tăcuseră cât vorbise Silk, începură să urle în cor.

— Dar vorbiţi-ne, vă rugăm, despre vremurile care vor veni, continuă Silk. Pentru ea şi pentru noi, deopotrivă. Ce trebuie să facem? Vorbele voastre, cât de puţine, le vom preţui. Dar, dacă veţi hotărî altfel…

Aşteptă în linişte, cu braţele deschise. Ca întotdeauna, de la fereastră nu se auzi niciun sunet, nu se zări nicio fâlfâire colorată.

Lăsă braţele să-i cadă pe lângă corp.

— Ne supunem. Vorbiţi-ne, vă rugăm, prin celelalte sacrificii ale noastre.

Maytera Marble, care stătuse în aşteptare înăuntru, chiar lângă uşa de pe Strada Soarelui, intră cu mioara neagră.

— Această frumoasă mioară neagră este oferită Marelui Hierax, Stăpânul Morţii şi al lui Orpine în viaţa de apoi, de către Orchid, mama ei.

Silk îşi puse mănuşile de sacrificiu şi primi cuţitul cu mâner de os de la Maytera Rose.

Maytera îl întrebă în şoaptă: – Mielul? – iar el îi confirmă printr-o înclinare a capului.

Silk înjunghie şi taie mioara cu gesturi iuţi, aproape invizibile. Maytera Mint îngenunche să prindă câţiva stropi de sânge în potirul ei de pământ. În clipa următoare îi aruncă în foc, producând un şuierat impresionant şi un fuior de fum. Vârful cuţitului lui Silk găsi articulaţia dintre două vertebre şi capul mioarei negre căzu imediat, sângerând. Îl ridică, apoi îl aruncă în foc. Urmară cele patru copite, în succesiune rapidă.

Cu cuţitul în mână, Silk se întoarse din nou spre Fereastra Sacră.

— Primeşte, o, Hierax, această frumoasă mioară sacrificată. Şi vorbeşte-ne, te rugăm, despre vremurile care vor veni. Ce trebuie să facem? Vorbele tale, cât de puţine, le vom preţui. Dar, dacă vei hotărî altfel…

Lăsă braţele să-i cadă pe lângă corp.

— Ne supunem. Vorbeşte-ne, te rugăm, prin acest sacrificiu.

Luă carcasa mioarei, o aşeză pe marginea altarului şi despică pântecele. Ştiinţa prezicerii se baza pe reguli fixe, deşi permitea şi interpretări personale. Studiind măruntaiele strânse şi răsucite şi ficatul roşu al mioarei, Silk se înfioră. Maytera Mint, care ştia ceva din tainele prezicerii, precum toate sibilele, îşi întorsese privirea de la ele.

— Hierax ne avertizează că mulţi urmează să păşească pe cărarea pe care a pornit Orpine. – Silk făcu eforturi să-şi controleze vocea. – Ne pândeşte boala, războiul sau foametea. Haideţi să nu spunem că zeii nemuritori au permis acestor rele să ne lovească fără să fim preveniţi. – Un freamăt de nelinişte străbătu mulţimea de adoratori ai zeilor. – Acesta fiind faptele, haideţi să fim de două ori recunoscători zeilor, care, în mărinimia lor, îşi împart hrana cu noi.

— Orchid, tu ai adus această ofrandă, tu eşti, aşadar, îndreptăţită să iei prima din ea. O doreşti pe toată? Sau numai o parte din ea?

Orchid scutură din cap.

— În acest caz, mioara sfântă va fi împărţită între noi. Toţi doritorii să vină în faţă şi să ia o porţie din hrana sacră. – Silk ridică glasul către mirenii de la intrarea de pe Strada Soarelui, deşi prezenţa lor permanentă îi răspunse dinainte la întrebare. – Mai sunt mulţi afară? Foarte mulţi?

— Câteva sute, Patera, răspunse unul din ei.

— Atunci îi rog pe cei care s-au servit din sfânta masă să plece imediat. Cei de afară vor intra pe rând, unul câte unul, când va ieşi câte o persoană dinăuntru.

La fiecare sacrificiu făcut de Silk până atunci, cei veniţi la altar nu primiseră decât o felie subţire de carne. Acum avea ocazia să-şi arate mărinimia, şi şi-o arătă: o pulpă întreagă unuia, jumătate de muşchi altuia, pieptul pentru un al treilea; gâtul i-l dădu unei femei care gătea pentru palestra, o coastă o oferi văduvei care locuia la cincizeci de metri de prezbiteriu. Junghiurile din gleznă erau un preţ mic de plătit pentru zâmbetele şi mulţumirile primite.

— Ofer eu însumi acest miel negru lui Tartaros cel tenebros, ca să respect un jurământ.

Odată mielul sacrificat, Silk se adresă Ferestrei Sacre:

— Primeşte, o, Tartaros cel tenebros, sacrificiul acestui miel. Şi vorbeşte-ne, te rugăm, despre vremurile care vor veni. Ce trebuie să facem? Vorbele tale, cât de puţine, le vom preţui. Dar, dacă vei hotărî altfel…

Lăsă braţele să-i cadă pe lângă corp.

— Ne supunem. Vorbeşte-ne, te rugăm, prin acest sacrificiu.

Măruntaiele mielului erau puţin mai optimiste.

— Tartaros, Stăpânul întunericului, ne avertizează că mulţi dintre noi trebuie să plece în curând pe tărâmul pe care-l conduce, deşi vom ieşi din nou la lumină. Toţi doritorii să vină în faţă şi să ia o porţie din hrana sacră.

Cocoşul negru se zbătea în strânsoarea Mayterei Marble, bătând din aripi ca să se elibereze – semn rău. Silk îl oferi în întregime, umplând manteionul cu miros de pene arse.

— Acest berbec cenuşiu este oferit de Auk. Pentru că nu e nici alb, nici negru, nu poate fi oferit Celor Nouă, nici unuia separat, nici tuturor la un loc. Însă poate fi oferit tuturor zeilor sau unuia nu atât de însemnat. Cui să-l oferim, Auk? Mă tem că va trebui să vorbeşti tare.

Auk se ridică.

— Celui despre care vorbeşti tot timpul, Patera.

— Intrusului. Fie ca el să ne vorbească prin prevestiri!

Dintr-o dată, Silk fu cuprins de o veselie inexplicabilă. La semnul său, Maytera Rose şi Maytera Mint umplură altarul cu cedru parfumat, până când flăcările trecură de poarta zeilor şi săriră deasupra acoperişului.

— Primeşte, o, Intrus obscur, sacrificiul acestui berbec

minunat. Şi vorbeşte-ne, te rugăm, despre vremurile care vor veni. Ce trebuie să facem? Vorbele tale, cât de puţine, le vom preţui. Dar, dacă vei hotărî altfel…

Lăsă braţele să-i cadă pe lângă corp.

— Ne supunem. Vorbeşte-ne, te rugăm, prin acest sacrificiu.

Capul berbecului explodă în foc când Silk se aplecă să examineze măruntaiele.

— Acest zeu ne vorbeşte deschis, anunţă el după cercetarea lor amănunţită. Nu cred că am mai văzut vreodată atâtea prevestiri într-un singur animal. Este un mesaj pentru tine personal, Auk, vreau să spun un mesaj care poartă semnul celui care a oferit sacrificiul. Pot să-l rostesc acum? Sau preferi să ţi-l comunic în particular? Aş zice că sunt veşti bune.

De la locul lui, pe una din băncile din faţă, Auk tună:

— Cum crezi tu că e mai bine, Patera.

— Foarte bine. Intrusul ne arată că până acum ai acţionat de unul singur, dar vremea aceea se apropie de sfârşit. Vei sta în fruntea unei mulţimi de viteji. Ei şi cu tine veţi triumfa.

Auk îşi ţugui buzele într-un fluierat silenţios.

— Văd un mesaj şi pentru mine. Întrucât Auk a fost atât de deschis, eu nu mă pot lăsa mai prejos. Va trebui să fac voia zeului care ne vorbeşte şi voia lui Pas, de asemenea. Desigur, mă voi strădui să le împlinesc pe amândouă, dar din felul în care apar scrise aici, cred că sunt una şi aceeaşi. – Silk ezită, muşcându-şi buza de jos; veselia pe care o simţise cu câteva clipe înainte se topise ca gheaţa din jurul lui Orpine. – Văd aici şi o armă, o armă îndreptată spre inima mea. Voi încerca să mă pregătesc.

Trase aer adânc în piept, înspăimântat şi, în acelaşi timp, ruşinat de spaima lui.

— În final, citesc şi un mesaj pentru noi toţi: când ne va ameninţa pericolul, va trebui să ne găsim adăpost între nişte pereţi înguşti. Ştie cineva ce ar putea însemna acest lucru?

Deşi îl lăsau picioarele, Silk se ridică şi cercetă marea de chipuri din faţa lui.

— Bărbatul de lângă icoana lui Tartaros. Ai vreo idee, fiule?

Bărbatul spuse ceva, dar Silk nu-l auzi.

— Vrei să te ridici, te rog? Ca să te auzim mai bine.

— Sunt nişte tuneluri vechi pe sub oraş, Patera. Unele se dărâmă, altele-s pline de apă. Echipa mea a dat peste unul săptămâna trecută, săpând pentru Trezoreria nouă. Ne-au pus

să-l umplem, ca să nu se lovească nimeni. Nişte locuri tare înguste şi numai rocă albă peste tot.

Silk înclină din cap.

— Am auzit de ele. Ar putea fi un loc de refugiu, bănuiesc, şi poate că la ele se referă mesajul.

— În casele noastre, rosti o femeie. Nimeni dintre cei de aici nu are casă mare.

Orchid se răsuci în scaun ca s-o privească.

— Într-o barcă, propuse un bărbat de partea cealaltă a intervalului.

— Şi acestea sunt nişte posibilităţi. Haideţi să ţinem minte mesajul Intrusului. Sunt convins că înţelesul lui ni se va dezvălui la timpul potrivit.

Maytera Marble stătea în spatele prezbiteriului, cu o pereche de porumbei în mână. Silk spuse:

— Auk este primul care are dreptul să ia din hrana sacră. Auk? O vrei pe toată sau numai o porţie din ea, fiule?

Auk refuză scuturând din cap, iar Silk tranşă repede carcasa berbecului, aruncând în focul de pe altar inima, plămânii şi intestinele, după ce împărţi restul.

Maytera Marble rămase doar cu un porumbel, în vreme ce Silk îl arătă pe celălalt Ferestrei Sacre.

— Primeşte, o, frumoasă Kypris, sacrificiul acestor mândri porumbei albi. Şi vorbeşte-ne, te rugăm, despre vremurile care vor veni. Ce trebuie să facem? Vorbele tale, cât de puţine, le vom preţui. Dar, dacă vei hotărî altfel…

Lăsă braţele să-i cadă pe lângă corp.

— Ne supunem. Vorbeşte-ne, te rugăm, prin acest sacrificiu.

Tăie capul păsării dintr-o singură mişcare dibace. Îl aruncă în foc, apoi ridică trupul care se zbătea, alb şi purpuriu, ca să stropească cu sânge cedrul parfumat. La început, crezu că ochii holbaţi şi gurile căscate ale participanţilor la înmormântare şi ale mulţimii venite să se închine zeilor ori să primească o bucăţică din sacrificiile mortuare nu erau decât o reacţie la cele întâmplate pe altar. Poate că-i luaseră foc mănuşile sau haina ori leşinase bătrâna Maytera Rose.

Maytera Marble văzu Fereastra Sacră scăldată în culori şi auzi o voce neclară. Vorbea un zeu, cum vorbise Pas pe vremea lui Patera Pike. Îngenunche şi involuntar scăpă porumbelul. Pasărea ţâşni spre acoperiş, apoi, ca şi cum s-ar fi ridicat odată cu flăcările, dispăru pe poarta zeilor. Un bărbat neras din rândul al

doilea, văzând-o, îngenunche şi el. În clipa următoare, tinerele înzorzonate şi îmbrăcate în haine strălucitoare, care veniseră cu Orchid, îngenunchează la rândul lor, dându-şi coate şi trăgându-le de poala hainei pe cele rămase în picioare, transfigurate. Când, în cele din urmă, Maytera Marble înălţă capul să vadă, aproape sigur pentru cea din urmă oară în viaţa ei, vârtejul de culori ale zeităţii prezente, Patera Silk se afla deja lângă ea, cu mâinile împreunate a rugăciune.

— Vino înapoi! imploră el culorile prinse în dans şi tunetul îndepărtat. O, vino înapoi!

Maytera Mint văzu clar faţa zeiţei şi îi auzi vocea. Până şi ea, care cunoştea atât de puţine despre lume şi ar fi vrut să cunoască şi mai puţine, ştia că amândouă erau mult mai frumoase decât faţa şi vocea oricărei muritoare. Semănau foarte bine cu ale ei, iar asemănarea devenea tot mai evidentă până când, în cele din urmă, împinsă de veneraţie şi din modestie exagerată, Maytera Mint închise ochii. Fu cel mai mare sacrificiu pe care îl făcuse vreodată, şi făcuse cu miile, dintre care cel puţin cinci excepţionale.

Maytera Rose îngenunche, ultima dintre cele trei sibile, nu din lipsă de respect, ci pentru că trebuia să se folosească de anumite părţi ale corpului cu care se născuse, părţi care acum erau moarte în sensul strict al cuvântului, chiar dacă funcţionau şi aveau să funcţioneze ani de zile. Echidna o pedepsise să nu-i vadă pe zei – dreaptă pedeapsă – aşa că nu vedea şi nu auzea nimic, deşi nuanţele sacre dansau mereu de-a lungul şi de-a latul Ferestrei Sacre. În timbrul grav al glasului divin, timbru pe care se trezi că-l compară cu sunetele de violoncel, prindea din când în când un cuvânt sau o expresie. Tânărul Patera Silk (atât de neglijent de obicei, dar niciodată mai neglijent decât atunci când avea de-a face cu probleme de cea mai mare însemnătate) scăpase pe jos cuţitul pentru sacrificii, cuţitul pe care ea îl curăţa, îl ungea şi-l ascuţea de aproape un secol, pătat de sângele porumbelului. Maytera Rose se întinse şi-l ridică. Mânerul de os nu crăpase; lama nici măcar nu se murdărise la atingerea scurtă a podelei; o şterse totuşi de mânecă, pentru orice eventualitate. Absorbită de gânduri, probă vârful cuţitului cu degetul mare în timp ce asculta şi uneori înţelegea, sau aproape înţelegea, câte-o frază muzicală scurtă, cântată de o

orchestră prea armonioasă pentru această spirală, această spirală care era, asemenea Mayterei Rose, epuizată şi devastată, învechită, deşi vremea ei nu venise niciodată, prea bătrână, deşi nici pe departe atât de bătrână ca Maytera Marble, dar mult mai aproape de moarte. Violoncele din pădurile din Mainframe, flaute de diamant. Maytera însăşi, bătrâna Maytera Rose, care era atât de obosită încât nici nu mai ştia că e obosită, cântase odată la flaut. Nu se mai gândise la el de la ruşinea sângelui. Îl rosese durerea, îşi zise ea, îl torturase până la amuţire, deşi odată sunase atât de dulce, o, cât de dulce, pe înserat.

Maytera Rose pricepu că zeiţa nu era Echidna. Poate Thelxiepeia, ori Scylla cea aspră la vorbă. Scylla era una dintre preferatele ei, iar azi e Ziua Scyllei, la urma urmei.

Vocea se stinse. Treptat, culorile dispărură ca nuanţele splendide şi alambicate ale pietrelor spălate de apă, care se şterg când pietrele se uscă la soare. Rămas în genunchi, Silk se închină, atingând cu fruntea podeaua sanctuarului. Un murmur străbătu adunarea participanţilor şi adoratorilor şi pluti în aer până se transformă în tunet prevestitor de furtună. Silk se uită la mulţime peste umăr. Un bărbat cu trăsături aspre care stătea lângă Orchid striga şi ameninţa cu pumnul Fereastra Sacră, cu ochii ieşiţi din orbite şi roşu la faţă, furios din motive pe care Silk nu putea decât să le ghicească. O tânără adorabilă, cu şuviţe ondulate, negre ca mărgelele lui Orchid, dansa pe intervalul din mijloc pe o melodie cântată numai pentru ea.

Silk se ridică şi se îndreptă şchiopătând încet spre ambion.

— Toţi aceia dintre voi care sunt îndreptăţiţi să audă…

Vorbi, dar vocea nu i se făcu auzită. Îşi mişcase limba şi buzele, aerul trecuse printre ele, dar nici măcar un trompetist n-ar fi reuşit să se facă auzit în vacarmul din jur.

Înălţă braţele şi se uită din nou la Fereastra Sacră. Licărea cenuşie, pustie, ca şi cum nicio zeiţă n-ar fi vorbit vreodată de la ea. Ieri, în casa galbenă de pe Strada Lămpii, zeiţa îi spusese c-o să-i vorbească din nou în curând şi repetase: *curând.*

Se ţinuse de cuvânt, îşi zise el.

Îi trecu prin minte gândul trândav că registrele din spatele Ferestrei Sacre nu vor mai fi goale, aşa cum le văzuse întotdeauna. Acum, unul dintre ele va arătă o singură zeiţă; celălalt va arăta cât a durat teofania ei, în unităţi de neînţeles pentru cei vii. Voia să se uite la ele, să se convingă de adevărul

celor văzute şi auzite.

— Toţi aceia dintre voi care sunt îndreptăţiţi să audă…

Glasul lui sună fragil şi moale, dar cel puţin şi-l auzi.

Toţi aceia dintre voi care sunt îndreptăţiţi să se audă vorbind când nu se aud deloc, îşi zise el. Toţi aceia dintre voi care sunt îndreptăţiţi să ştie ce au simţit şi ce i-au spus zeiţei sau ce au vrut să-i spună… deşi cei mai mulţi dintre noi nu vor şti niciodată.

Zarva se domolea, aşa cum se domolesc valurile pe apă. Vorbeşte cu multă forţă, îşi spuse Silk, din diafragmă. Fusese lăudat la şcoală pentru asta.

— Aveţi dreptul să aflaţi ceea ce a spus zeiţa şi numele pe care şi l-a dat. Era Kypris; nu face parte dintre Cei Nouă, după cum ştiţi. – Înainte să se poată opri, adăugă: – De asemenea, aveţi dreptul să aflaţi că zeiţa Kypris mi s-a mai arătat o dată, într-o altă revelaţie.

Kypris îi spusese să nu vorbească cu nimeni despre asta, iar el n-o ascultase; era sigur că nu-l va ierta niciodată şi nici el nu se va ierta pe sine.

— Kypris e menţionată de şapte ori în Scrieri, acolo unde se spune că e întotdeauna interesată de… de… de femei tinere. Fete la vârsta căsătoriei. Fără îndoială că s-a interesat şi de Orpine. Sunt convins.

Între timp, se făcuse linişte, mulţi îl ascultau absorbiţi; dar mintea lui era tot copleşită de minunea zeiţei şi-i era imposibil să gândească coerent.

— Frumoasa Kypris, care ne-a adus atâta bucurie, e pomenită în Scrierile Crasmologice de şapte ori. Cred că v-am mai spus, dar poate nu m-a auzit toată lumea. Ei i se oferă porumbei şi iepuri albi, de aceea am adus porumbeii. Păsările au fost aduse de mama ei… vreau să zic, de mama lui Orpine, Orchid.

Graţie providenţei, îşi aminti să mai spună ceva:

— În Scrieri este onorată drept însoţitoarea preferată de Pas dintre zeii minori.

Se opri şi înghiţi.

— Am spus că aveţi dreptul să auziţi tot ce a spus. Aşa cere canonul. Din nefericire, nu-l pot respecta în întregime. O parte din mesajul ei e numai pentru persoana cea mai îndurerată dintre noi. Trebuie să i-l transmit în particular şi voi lua măsuri să o fac imediat ce am terminat aici.

Marea de chipuri fremăta. Până şi bocitoarele ascultau, cu

ochii mari şi gura căscată.

— Ea, adică frumoasa Kypris, a spus trei lucruri. Unul este mesajul pe care trebuie să-l comunic mai departe. Al doilea e că va profeţi pentru ca noi s-o credem. Nu cred că e cineva aici care n-o face, nu acum. Dar e posibil ca unii să-i pună la îndoială teofania mai târziu. Sau ca ea să ne fi avut în vedere pe noi, toţi locuitorii din Viron.

— Iată ce a profeţit: va avea loc o crimă înfiorătoare, una izbutită, aici, în Viron. Ea îi va lua pe... criminali sub mantia ei protectoare şi aşa vor învinge.

Tremurând şi străduindu-se din toate puterile să se stăpânească, Silk făcu o pauză. Îl salvă bărbatul de lângă Auk, care strigă:

— *Când?* Când va avea loc?

— La noapte. – Silk îşi drese glasul. – A spus că va avea loc la noapte.

Omul închise gura cu zgomot şi se holbă în jur.

— A treia profeţie a fost aceasta: va reveni la Fereastra Sacră cât de curând. Am rugat-o – poate că m-aţi auzit, unii dintre voi. Am implorat-o să revină şi mi-a promis că se va întoarce curând. Asta... asta e tot ce vă pot spune acum.

Silk o văzu pe Maytera Marble cu capul plecat şi simţi că se roagă pentru el, ca el să primească puterea şi prezenţa de spirit de care era limpede că avea mare nevoie. Faptul însuşi îl întări.

— Acum trebuie s-o rog pe cea mai îndurerată dintre noi să vină aici, sus. Orchid, fiica mea, vino lângă mine. Trebuie să ne retragem într-un... într-un loc ferit, ca să-ţi transmit mesajul de la zeiţă.

O s-o ducă în grădină pe uşa laterală. Grădina îi aminti de junincă şi de celelalte victime.

— Vă rog pe toţi să rămâneţi pe loc. Sau să plecaţi, dacă vreţi, şi să-i lăsaţi pe ceilalţi să împartă între ei hrana sacră. Ar fi un act demn de laudă. De îndată ce am transmis mesajul zeiţei, vom relua ritualul pentru Orpine.

Lăsase bastonul cu cap de leoaică al lui Blood în spatele Ferestrei Sacre; îl recuperă înainte de a coborî scările spre uşa laterală.

— Putem sta jos în umbrar, afară. Trebuie să-mi scot bandajul din jurul gleznei şi să-l lovesc de ceva. Sper că nu te superi.

Orchid nu-i spuse nimic.

Numai când ieşi în grădină îşi dădu seama cât de cald fusese

în manteion, lângă focul de pe altar. Locul strălucea de parcă luase foc; iepurii zăceau pe-o parte şi gâfâiau, iar plantele Mayterei Marble se veştejeau văzând cu ochii; dar lui, vântul fierbinte şi uscat i se păru o adiere rece, iar bara incandescentă, care era soarele amiezii şi care ar fi trebuit să-l lovească în moalele capului, nu avea nicio putere asupra lui.

— Ar trebui să beau ceva, spuse el. Apă, vreau să spun. Nu avem decât apă. Fără îndoială că şi tu ar trebui să bei.

— Bine, rosti Orchid.

O conduse în umbrar, şchiopătă până în bucătăria manteionului, pompă întruna până când începu să curgă apă, apoi îşi vârî capul sub jet.

Întors afară, îi dădu lui Orchid o cană cu apă, se aşeză şi îşi turnă şi lui din carafa pe care o adusese.

— Măcar e rece. Îmi pare rău că nu-ţi pot oferi vin. O să am peste o zi-două, mulţumită ţie; dar în dimineaţa asta nu am avut timp să-l cumpăr.

— Mă doare capul, se plânse Orchid. De apă am nevoie. Era frumoasă, nu-i aşa?

— Zeiţa? O, da! Era… este minunată. Niciun pictor…

— M-am referit la Orpine.

Orchid îşi golise cana şi, în timp ce vorbi, o întinse ca să-i fie umplută din nou. Silk făcu un semn din cap şi înclină carafa.

— Nu crezi că acesta a fost unul din motivele pentru care a apărut zeiţa? Mie aşa îmi place să cred, Patera. Şi s-ar putea să fie adevărat.

— Mai bine să-ţi transmit mesajul zeiţei acum, vorbi Silk, deja am aşteptat prea mult. Mi-a spus să-ţi spun că niciun om care iubeşte pe cineva în afară de el nu poate fi rău cu adevărat. Că Orpine te-a salvat o vreme, dar acum trebuie să-ţi găseşti salvarea în altceva. Că trebuie să iubeşti din nou.

Lui Silk i se păru că Orchid tăcu foarte multă vreme. Juninca albă, tolănită în spatele smochinului ofilit, îşi găsi o poziţie mai confortabilă şi începu să rumege. Oamenii care aşteptau pe Strada Soarelui, de partea cealaltă a zidului grădinii, sporovăiau agitaţi între ei. Silk nu înţelegea ce spuneau, dar nu era greu de ghicit.

Într-un sfârşit, Orchid murmură:

— Oare dragostea chiar înseamnă mai mult decât viaţa, Patera? Este mai importantă?

— Nu ştiu. Cred că da.

— Aş fi zis că am iubit o mulţime de alte lucruri. – Gura i se zbârci într-un zâmbet amar. – Banii, pentru început. Numai că ţi-am dat o sută de carduri, nu? Poate asta arată că nu-i iubesc chiar aşa de mult cum am crezut.

Silk îşi căută cuvintele.

— Zeii trebuie să ne vorbească pe limba noastră, o limbă pe care noi o stâlcim întotdeauna, pentru că e singura pe care o înţelegem. Poate că ei au o mie de cuvinte pentru o mie de feluri diferite de dragoste sau zece mii de cuvinte pentru zece mii de feluri de dragoste; dar, când ni se adresează nouă, trebuie să rostească „dragoste” aşa ca noi. Cred că uneori le estompează înţelesul lor.

— N-o să fie uşor, Patera.

Silk scutură din cap.

— Nu mi-am închipuit că va fi, nici că Doamna Kypris crede că va fi uşor. Dacă ar fi fost, nu ţi-ar fi transmis mesajul, sunt convins.

Orchid se juca cu mărgelele negre.

— M-am tot întrebat de ce nu a salvat-o nimeni. Kypris, Pas sau altcineva. Acum cred că am priceput.

— Atunci spune-mi şi mie, eu n-am înţeles, dar aş dori foarte mult.

— N-au salvat-o pentru că au salvat-o. Sună caraghios, nu? Nu cred că Orpine a iubit pe altcineva în afară de mine, iar dacă aş fi murit înaintea *ei...* – Scutură din umeri. – Aşa că au luat-o pe ea mai întâi. Era frumoasă, mult mai atrăgătoare decât am fost eu. Dar nu era la fel de dură. Adică nu cred că era. Tu ce iubeşti, Patera?

— Nu sunt sigur, recunoscu Silk. Ultima oară când am stat de vorbă, aş fi zis că iubesc acest manteion. Acum m-am deşteptat, cel puţin aşa cred. Încerc să-l iubesc pe Intrus – vorbesc întruna despre el, cum a spus Auk – dar uneori aproape îl urăsc, pentru că mi-a dat o responsabilitate, dar mi-a şi făcut atâta cinste.

— Ai fost iluminat. Mi-a spus cineva pe drum. O să aduci înapoi Carta şi o să fii caldé tu însuţi.

Silk scutură din cap şi se ridică.

— Mai bine să mergem înăuntru. Ne aşteaptă cinci sute de oameni în căldură.

Când se despărţiră, Orchid îl bătu pe umăr, surprinzându-l.

După ce luă sfârşit şi ultimul sacrificiu, iar cea din urmă bucăţică din hrana sacră fu şi ea împărţită, Silk ceru mulţimii să

părăsească manteionul.

— Acum o vom aşeza pe Orpine în sicriu – explică el – şi-l vom închide. Cei care doresc să-şi ia rămas bun de la ea pentru ultima oară pot s-o facă în drum spre ieşire, dar toată lumea trebuie să plece. Însoţitorii sicriului până la cimitir vor aştepta afară, pe trepte.

Maytera Rose plecase deja să-i spele mănuşile şi cuţitul pentru sacrificiu. Maytera Mint îi şopti:

— Eu aş prefera să nu mă uit, Patera. Pot să...?

Silk făcu un semn de încuviinţare cu capul, iar ea porni repede spre mănăstire.

Mulţimea pleca în şir indian. Orchid aştepta să rămână ultima. Maytera Marble spuse:

— Bărbaţii o să poarte sicriul. De-asta sunt aici. Ieri mi-a trecut prin minte că trebuie să-l ducă cineva, iar adresa era trecută pe cec. Am trimis un băiat cu un bilet la Orchid.

— Mulţumesc, Maytera. Aşa cum am spus-o de nenumărate ori, nu ştiu ce m-aş face fără tine. Spune-le să aştepte la intrare, te rog.

Chenille rămase pe locul ei.

— Ar trebui să pleci şi tu, îi spuse Silk, dar ea se păru că nu-l aude.

Când Maytera Marble se întoarse, ridicară amândoi trupul lui Orpine din patul de gheaţă şi-l aşezară în sicriu.

— Te ajut să pui şi capacul, Patera.

Silk refuză scuturând din cap.

— Cred că Chenille vrea să-mi vorbească şi n-o va face câtă vreme eşti tu aici. Du-te la uşă, te rog, Maytera, de unde n-o să ne auzi, dacă vorbim încet. – Apoi adăugă, pentru Chenille: – Acum o să fixez capacul. Între timp, poţi să vorbeşti cu mine, dacă vrei.

Ea îl fulgeră din priviri, dar nu scoase o vorbă.

— Maytera trebuie să rămână, înţelegi? Trebuie să fim doi, pentru ca fiecare să poată depune mărturie că celălalt nu a jefuit sau nu a molestat cadavrul. – Puse capacul la locul lui, icnind. – Dacă ai rămas ca să mă întrebi dacă am spus cuiva ceea ce mi-ai destăinuit când te-am iertat de păcate, să ştii că n-am făcut-o. Probabil că n-o să mă crezi, dar am uitat deja aproape tot. Facem un efort să uităm. Odată ce-ai primit iertarea, eşti iertat; partea aceea din viaţa ta s-a încheiat şi numai are rost s-o păstrezi în minte.

Chenille rămase pe loc, cu privirea drept înainte. Fruntea ei lată şi rotundă lucea de transpiraţie; în timp ce Silk o studia, o singură picătură i se scurse în ochiul stâng şi de acolo pe obraz, parcă transformată într-o lacrimă.

Meşterul care făcuse sicriul furnizase şase şuruburi lungi de aramă, câte unul pentru fiecare colţ. Erau ascunse, împreună cu şurubelniţa din debaraua palestrei, sub pânza neagră care acoperea catafalcul. Fuseseră date găuri pentru şuruburi. Când Silk se duse după ele, auzi paşii discreţi ai lui Chenille pe interval şi ridică privirea. Fata se uita la el, dar mişcările ei erau mai degrabă automate.

— Dacă vrei să-ţi iei rămas bun de la Orpine, îi spuse el, pot să dau la o parte capacul. Încă nu am fixat şuruburile.

Chenille scoase un sunet neclar şi scutură din cap.

— Foarte bine, atunci.

Se obligă să-şi vadă de treabă. Nu-şi dăduse seama până acum că era atât de frumoasă, nici măcar când stătuseră de vorbă în camera ei din casa lui Orchid. În grădină, voise să spună că niciun pictor n-ar fi în stare să redea un chip atât de frumos ca al zeiţei Kypris. Acum i se părea că acelaşi lucru se poate spune despre Chenille, şi se imagină în postură de pictor sau sculptor. Ar aşeza-o lângă un râu, cu faţa în sus, ca şi cum ar urmări cu privirea o ciocârlie…

O simţi aproape înainte să strângă primul şurub. Obrazul ei, mai mult ca sigur, nu era decât la o palmă de urechea lui. Parfumul îi umplu nările; şi, cu toate că nu se deosebea de al altor femei, deşi era mai puternic decât ar fi trebuit, amestecat cu mirosul de transpiraţie, cu cele mai puţin plăcute de pudră de faţă şi de corp, şi chiar cu cel stătut al rochiei de lână, care fusese încuiată toată vara aceasta prelungă într-unul din cuferele vechi pe care le văzuse în camera ei, i se păru desfătător.

Când fixă al treilea şurub, îi simţi mâna pe umăr.

— Poate c-ar fi mai bine să stai jos, îi spuse el. N-ar trebui să te afli aici.

Fata râse uşor.

Silk îşi îndreptă spatele şi se întoarse către ea.

— Maytera se uită la noi. Ai uitat? Du-te şi stai jos, te rog. Nu vreau să-mi impun autoritatea, dar la nevoie, o voi face.

Când deschise gura, Chenille rosti într-un amestec de mirare şi uimire:

— *Femeia asta e o spioană!*

Capitolul 3
Musafiri

Deşi fusese de multe ori în vechiul cimitir, Silk nu mersese cu dricul niciodată – sau, cum îşi zise el ferm, dricul fusese căruţa lui Loach: întotdeauna mergeau în spatele lui, cum cerea obiceiul, în drum spre cimitir; iar Loach îl invita aproape de fiecare dată să-l ducă înapoi, aşezat lângă el, pe scândura cenuşie şi roasă care era banca vizitiului.

De data asta dricul era unul adevărat, din sticlă şi lemn negru lăcuit, cu pene negre şi o pereche de cai negri, închiriat pe suma uriaşă de trei carduri de la meşterul care a făcut sicriul lui Orpine. Silk, care mai mult şchiopătase până la cimitir, se simţi uşurat când vizitiul în livrea se oferi să-l conducă acasă, şi fu de-a dreptul şocat să descopere că banca avea spătar şi era toată tapiţată în piele neagră lucioasă, ca un scaun foarte scump. Şezutul era foarte înalt, oferindu-i o perspectivă nouă asupra străzilor pe care treceau.

Vizitiul tuşi, apoi scuipă exact între cai.

— Cine-a fost, Patera? O prietenă de-a ta?

— Aş vrea să pot spune aşa, îi răspunse Silk. N-am cunoscut-o niciodată. Dar mama ei mi-e prietenă sau cel puţin aşa sper. A plătit pentru trăsura asta dichisită a ta şi pentru multe altele, aşa că îi datorez foarte mult.

Vizitiul dădu prietenos din cap.

— E o experienţă nouă pentru mine, continuă Silk, a doua în trei zile. Nu mai zburasem niciodată cu un plutitor, dar am făcut-o alaltăieri, când un domn foarte amabil s-a oferit să mă ducă acasă într-unul de-al lui. Şi acum, asta! Ştii, chiar îmi place mai mult. De aici, de sus, se văd mult mai multe şi te simţi... Nu ştiu cum să spun. Ca un consilier, probabil. Asta faci în fiecare zi? Conduci dricul?

Vizitiul chicoti.

— Şi ţesăl caii, îi adap, scot bălegarul şi tot aşa, fac una, fac alta şi am grijă de dric. Îl dau cu ceară şi-l lustruiesc, îl curăţ peste tot şi ung roţile. Ăia care stau în spate nu se plâng decât foarte rar. Poate nici atâta. Da’ se plâng rudele, cică scârţâie îngrozitor. Aşa că le tot ung, da’ asta nu-i aşa greu ca datu’ cu ceară şi lustruitu’.

— Te invidiez, recunoscu Silk.

— O, da' nu-i o viaţă grea, Patera, dacă stai în faţă. Îţi iei liber după aia, Patera?

Silk răspunse cu o înclinare a capului.

— Numai dacă nu are cineva nevoie de Iertarea lui Pas.

Vizitiul scoase o scobitoare dintr-un buzunar interior.

— Da' dacă are, trebe' să te duci, nu?

— Fireşte.

— Şi înainte de ce-am băgat-o pe ea în dric, ai făcut felul la câţi porumbei şi capre şi altele?

Silk se opri să numere.

— La un loc, paisprezece, cu tot cu păsări. Nu, cincisprezece, pentru că Auk a adus berbecul promis. Am uitat de el, deşi măruntaiele lui au arătat că eu… nu contează.

— Cinşpe, cu tot cu berbec. Şi ai ghicit în ele, le-ai citit şi pe urmă le-ai tăiat.

Silk încuviinţă iarăşi din cap.

— Şi ai plecat la drum cu picioru' ăla bolnav, citind rugăciuni tot timpu'. Numa' că acuma ai terminat, dacă nu dă cineva colţu'. Atuncea n-ai terminat. Nu prea vă omorâţi cu treaba, voi, augurii, nu? Cam ca noi, hă?

— Nu-i o viaţă prea grea, spuse Silk, câtă vreme eşti dus înapoi cu trăsura.

Râseră amândoi.

— S-o întâmplat ceva acolo? În manteion?

Silk înclină din cap.

— Mă mir că ai auzit aşa de repede.

— Vorbea lumea când am ajuns acolo, Patera. Io nu-s religios. Nu ştiu nimica despre zei şi nici nu vreau să ştiu, da' mi s-o părut interesant.

— Înţeleg. – Silk îşi mângâie obrazul. – În acest caz, lucrurile pe care le ştii tu sunt la fel de importante ca acelea pe care le ştiu eu. Eu ştiu numai ce-a transpirat, pe când tu ştii ce vorbeşte lumea şi asta s-ar putea să fie cel puţin la fel de important.

— Io m-am întrebat de ce n-o mai venit de atâta vreme. Nu ţi-o zis?

— Nu. Iar eu sigur că nu se cuvenea s-o întreb. Nu-i iei pe zei la întrebări. Acum spune-mi ce vorbeau oamenii din faţa manteionului. Totul.

Se întunecase când vizitiul trase hăţurile în faţa porţii grădinii.

Kit şi Villus, care se jucau pe stradă, porniră o avalanşă de întrebări: „Chiar a venit o zeiţă, Patera?”, „Una adevărată?”, „Cum arăta?”, „Ai văzut-o bine?”, „Ai vorbit cu ea?”, „Ţi-a zis ceva, Patera?”, „Poţi să ne spui ce-a zis?”, „Ce-a zis?”.

Silk ridică braţul să se facă linişte.

— Aţi fi văzut-o şi voi, dacă aţi fi venit la sacrificiu, cum s-ar fi cuvenit.

— Nu ne-au lăsat. N-am putut să intrăm.

— Îmi pare rău, le spuse Silk, sincer. Aţi fi văzut-o pe frumoasa Kypris la fel ca mine, dar majoritatea celor care au venit – trebuie să fi fost vreo cinci sute, dacă nu mai mulţi – n-au văzut-o. Acum ascultaţi. Ştiu că sunteţi nerăbdători să aflaţi răspunsul la întrebările voastre, cum aş fi şi eu, în locul vostru. Dar o să trebuiască să vorbesc foarte mult despre teofanie în zilele următoare şi nu vreau să se învechească ştirile. Pe lângă asta, va trebui să vă vorbesc tuturor în palestra, să vă dau toate amănuntele, şi vă veţi plictisi dacă ascultaţi acelaşi lucru de două ori.

Silk se apleca spre obrazul foarte murdar al băiatului mai mic.

— Dar, Kit, din asta putem trage o învăţătură, mai ales tu. N-au trecut nici două zile de când m-ai întrebat dacă va veni cu adevărat un zeu la Fereastra noastră. Mai ţii minte?

— Ai zis c-o să treacă multă vreme, dar n-a trecut.

— Am zis că *s-ar putea* să treacă multă vreme, Kit. Dar tu ai foarte multă dreptate, în principiu. Chiar am crezut c-o să treacă multă vreme, poate zeci de ani, şi m-am înşelat foarte tare; dar ceea ce am vrut să subliniez e că atunci când ai pus întrebarea, toţi elevii au râs. Li s-a părut caraghioasă. Mai ţii minte?

Kit înclină serios din cap.

— Au râs de parcă ai fi întrebat o prostie, pentru că li s-a părut o prostie. Dar s-au înşelat şi mai tare decât mine, şi probabil şi-au dat seama până acum. Întrebarea ta a fost serioasă şi însemnată şi nu ai greşit decât pentru că ai pus-o cuiva care nu ştia decât puţin mai multe decât tine. Niciodată să nu laşi ridicolul să te îndepărteze de întrebările serioase şi importante ale vieţii. Încearcă să nu uiţi lucrul ăsta.

Silk căută ceva în buzunar.

— Vreau să faceţi un comision pentru mine. M-aş duce eu, dar de-abia merg, nu mai pomenesc de fugit. Villus, o să-ţi dau cinci biţi. Uite-i. Ţie, Kit, o să-ţi dau trei. Te duci cu ei la aprozar. Îi spui vânzătorului că legumele sunt pentru mine şi îi ceri să ţi le dea

pe cele mai bune şi mai proaspete, de trei biţi. Tu, Villus, te duci la măcelar. Îi spui că vreau cotlete de cinci biţi. O să vă dau fiecăruia – Silk se opri să se gândească – câte o jumătate de bit când vă întoarceţi cu cumpărăturile.

— De care cotlete, Patera? întrebă Villus. De miel sau de porc?

— Îl lăsăm pe măcelar să hotărască.

Silk se uită la copii cum pleacă în grabă, apoi descuie poarta grădinii şi intră. Iarba fusese călcată grosolan, cum prevăzuse Maytera Marble; se vedea limpede şi în ultimele raze firave de lumină, ca şi dezastrul din grădina Mayterei. Într-un an obişnuit, reflectă el asemenea unui filosof, grădina le oferea ultimele produse cu multe săptămâni înainte.

— Patera!

Era Maytera Rose. Aplecată peste una din ferestrele mănăstirii, flutura din mână, o faptă reprobabilă pentru care le-ar fi mustrat pe Maytera Marble sau Maytera Mint zile în şir.

— Da, răspunse Silk. Ce este, Maytera?

— S-au întors cu tine?

Silk merse poticnit până la fereastră.

— Sibilele tale? Nu. Aveau de gând să vină împreună pe jos, aşa au zis. Trebuie să apară în curând.

— E trecut de vremea cinei, afirmă Maytera Rose. (Afirmaţia era clar neadevărată.)

Silk zâmbi.

— Cina ta trebuie să sosească şi ea imediat. Fie ca Scylla să-ţi binecuvânteze masa.

Se întoarse şi plecă cu zâmbetul pe buze înainte ca Maytera să-l mai întrebe ceva.

Pe treapta pragului de la bucătărie găsi un pachet învelit în hârtie albă şi legat cu sfoară tot albă. Îl luă şi-l răsuci în mâini înainte de a deschide uşa.

Oreb, care băuse din cana lui, după cum îl trădau stropii împrăştiaţi, era pe masă.

— Sal’tare, Silk!

— Salutare şi ţie.

Silk scoase cuţitul de sculptat.

— Tăiat pasăre?

— Nu, vreau să deschid pachetul. Sunt prea obosit – sau prea leneş – ca să desfac nodurile, dar dacă le tai, poate reuşesc să salvez o mare parte din sfoară. Ai omorât şobolanul pe care l-am

aruncat, Oreb?

— Grea luptă!

— Probabil că ar trebui să te felicit şi să-ţi mulţumesc. Bine, o fac. – Când desfăcu bucata de hârtie, simţi un amestec de duhori de resturi din carne. – E carne de pisică, Oreb. Odată m-am trezit cu o găleată plină de asemenea resturi în cap, recunosc imediat mirosul. Scleroderma ne-a promis că ne dă şi nouă şi văd că s-a ţinut de cuvânt.

— Mâncat acum?

— Tu poţi, dacă vrei. Eu, nu. Dar ai mâncat din şobolanul pe care l-ai omorât. Să nu-mi spui că iar ţi-e foame!

Oreb se rezumă să fluture din aripi şi să-şi dea capul pe spate, întrebător.

— Nu sunt deloc sigur că-ţi face bine atâta carne.

— Carne bună!

— De fapt, să ştii că nu e bună. – Silk împinse resturile spre pasăre. – Dar, dacă o ţin, o să se strice şi mai tare, şi de conservat, n-avem cum s-o conservăm. Aşa că, hai, dă-i drumul, mănânc-o dacă vrei.

Oreb smulse o bucată şi reuşi s-o care, jumătate zburând, jumătate ţopăind, pe dulap.

— Fie ca Scylla să binecuvânteze şi masa ta.

Lui Silk îi trecu prin cap pentru a nu ştiu câta oară, că o masă binecuvântată de Scylla are trebui să conţină peşte, cum spuneau Scrierile Crasmologice că cerea tradiţia. Oftând, îşi scoase haina şi o atârnă pe spatele scaunului care-i aparţinuse lui Patera Pike. În cele din urmă, va trebui s-o ducă sus pe scări, în dormitorul lui, s-o perie şi s-o agaţe cum trebuie; şi va trebui să scoată exemplarul din Scrieri al manteionului din buzunarul mare din faţă şi să-l pună la loc.

Dar aceste lucruri mai puteau aştepta şi prefera să mai aştepte. Aprinse focul, se spălă pe mâini, scoase tigaia în care fripsese roşiile cu o zi înainte, apoi umplu vasul preferat cândva de Patera Pike cu apă de la pompă şi-l puse pe sobă. Se uită la ceainic şi se întrebă ce să-şi facă, maté sau cafea, când se auzi o bătaie la uşa de pe Strada Argintului.

Trase zăvorul şi luă de la Villus un pachet asemănător cu cel găsit pe treaptă, dar mult mai mare. Căută prin buzunar după răsplata promisă.

— Patera… – chipul micuţ al lui Villus se strâmbă din cauza efortului.

— Da, ce este?

— Nu vreau nimica.

Băiatul îi întinse o mână murdară, arătându-i cinci biţi strălucitori, pătrăţele sparte din nenumărate carduri.

— Sunt ai mei?

Villus confirmă din cap.

— N-o vrut să-i ia.

— Înţeleg. Dar măcelarul ţi-a dat carnea oricum; nu tu ai învelit pachetul. Dacă el n-a vrut să primească bani de la mine – n-ar fi trebuit să-ţi spun să-i precizezi că e pentru mine – crezi că nu trebuie să-i primeşti nici tu, ca un băiat cinstit şi devotat ce eşti.

Villus înclină solemn din cap.

— Foarte bine, nu te oblig să-i iei. Însă îi datorez mamei tale un bit; dă-mi patru înapoi şi unul du-l ei. Vrei?

Villus înclină a treia oară din cap, îi dădu înapoi patru biţi şi dispăru în lumina amurgului.

— Cotletele astea nu sunt nici ale tale, nici ale mele, îi spuse Silk păsării căţărate pe dulap, în timp ce închidea uşa de pe Strada Soarelui şi ridică la loc ivărul greu, aşa că nu te atinge de ele.

Pe cât de mare era tigaia lui, cotletele o umplură. Presără pe ele puţină sare fină şi o aşeză pe sobă.

— Suntem transformaţi în plutocraţi ai supranaturalului – îl informă el pe Oreb, de dragul conversaţiei – într-o măsură atât de mare, încât e aproape stânjenitor. Alţii au bani, ca Blood. Sau putere, ca şi consilierul Lemur. Sau forţă şi curaj, ca Auk. Noi avem zei şi stafii.

De pe dulap, Oreb croncăni:

— Silk bun!

— Dacă asta înseamnă că înţelegi, atunci înţelegi mult mai mult decât mine. Totuşi, şi eu încerc să înţeleg. Plutocraţii supranaturalului nu au nevoie de bani, aşa cum am văzut, chiar dacă îi primesc, aşa cum iar am văzut. Le vin degrabă în ajutor puterea şi curajul. – Silk se lăsă în scaun, cu furculiţa într-o mână şi cu bărbia în cealaltă. – Ceea ce le trebuie lor este înţelepciune. Nimeni nu înţelege zeii sau spiritele, totuşi, noi trebuie să le înţelegem pe ele: pe Doamna Kypris astăzi, pe Patera în capul scărilor noaptea trecută şi pe toate celelalte.

Oreb se uită peste marginea dulapului.

— Om rău?

Silk scutură din cap.
— Poate obiectezi că am lăsat-o la o parte pe Mucor, care nu e moartă, deci nu poate fi un spirit, şi sigur nu e zeiţă. De fapt, se poartă întocmai ca un diavol. Asta îmi aminteşte că avem şi diavoli, cel puţin unul, adică sărmana Teasel a fost posedată de unul. Doctorul Crane crede că a fost muşcată de un soi de liliac, dar ea însăşi a spus că a fost un bătrân cu aripi.
Cotletele începeau să sfârâie. Silk se ridică şi înţepă unul de probă cu furculiţa, iar pe altul îl verifică dacă era prăjit pe dedesubt.
— Că tot vorbim de aripi, ce-ai zice să începem cu enigma cea mai simplă? Vreau să zic, cu tine, Oreb.
— Pasăre bună!
— Probabil. Dar nu atât de bună încât să zbori cu aripa rănită, deşi te-am văzut azi-noapte chiar înainte de-a o vedea pe Mucor şi de-a o urmări cum dispare. Asta sugerează…
— Patera?
Degete de oţel bătură la uşa care dădea în grădină.
— Numai o clipă, Maytera, spuse Silk, trebuie să-ţi întorc cotletele. – Apoi i se adresă iar lui Oreb: – N-am pus-o şi pe Mucor la socoteală pentru că eu nu consider că ceea ce face ea e supranatural. Recunosc deschis că aşa pare. S-ar putea să fiu singurul din Viron care ezită să-i califice faptele drept supranaturale.
Cu furculiţa în mână, deschise uşa larg.
— Bună seara, Maytera. Bună seara, Kit. Toţi zeii să fie cu voi. Acestea sunt legumele mele?
Kit răspunse înclinând din cap, iar el luă sacul voluminos şi-l puse pe masa de bucătărie.
— Mi se par foarte multe legume pentru trei biţi, Kit, la cât au crescut preţurile acum. Sunt şi banane, le simt după miros. Costă întotdeauna foarte mult.
Kit nu scoase o vorbă.
— Stătea în stradă, Patera, interveni Maytera, îi era frică să bată. Sau mai degrabă cred c-a bătut foarte încet şi nu l-ai auzit. L-am dus în grădină, dar n-a vrut să lase jos sacul ăla mare.
— Foarte frumos, rosti Silk. Dar, Kit, să ştii că nu te-aş fi muşcat dacă mi-ai adus legumele, mai ales că eu te-am rugat s-o faci.
Băiatul îi întinse pumnul murdar.
— Înţeleg. Sau cel puţin aşa cred. N-a vrut să ia banii?

Kit scutură din cap.

— Şi ţie ţi-a fost teamă c-o să mă supăr din cauza asta. Ca să fiu sincer, chiar sunt oarecum supărat. Hai, dă-mi-i înapoi.

— Cine n-a vrut să-ţi ia banii, Patera? se interesă Maytera Marble. Marrow[30], în susul străzii?

Silk confirmă cu un semn din cap.

— Poftim, Kit. Iată jumătatea de bit pe care ţi-am promis-o. Ia-o, închide poarta după tine, nu uita ce ţi-am spus şi nu-ţi fie frică.

— Mie mi-e frică, anunţă Maytera Marble după plecarea băiatului. Nu pentru mine, ci pentru tine, Patera. Nu le place să fie nimeni prea popular. Buna Kypris ţi-a promis că te va proteja? Ce te faci dacă trimit Garda după tine?

Silk scutură din cap.

— O să mă duc cu ea, presupun. Ce altceva să fac?

— S-ar putea să nu te mai întorci.

— O să explic că nu am ambiţii politice, ceea ce e adevărat. – Îşi trase scaunul mai aproape de uşă şi se aşeză. – Aş vrea să te invit înăuntru, Maytera. Îmi dai voie să aduc celălalt scaun pentru tine?

— Mulţumesc, spuse Maytera Marble, dar pe tine probabil că te doare glezna foarte tare. Ai mers mult pe jos azi.

— Mă doare mai puţin ca ieri, spuse Silk, pipăind bandajul. Sau poate că mi-a dat ghes oboseala, ca să zic aşa. S-au întâmplat multe în ziua Phaeai, şi s-au întâmplat foarte repede. Mai întâi, lucrul acela măreţ despre care ţi-am povestit cât am stat amândoi de vorbă în umbrar când a plouat; apoi venirea lui Blood, întâlnirea cu Auk şi drumul călare până la vila lui Blood, pe urmă discuţia cu Blood. După aceea, de ziua lui Sphigx, i-am adus sărmanei Teasel iertarea lui Pas; a urmat moartea lui Orpine, o exorcizare şi dorinţa lui Orchid ca sacrificiul final al lui Orpine să aibă loc aici. N-am fost obişnuit să se întâmple atâtea deodată, cu atâta repeziciune.

Maytera Marble păru îngrijorată.

— Nu se aşteaptă nimeni să fii obişnuit, Patera.

— Aseară de-abia am reuşit să capăt puţină încredere în mine, ca să zic aşa, când s-au mai petrecut nişte lucruri. Iar azi, Kypris ne-a făcu o mare cinste, suntem primul manteion din Viron atât de favorizat în ultimii douăzeci de ani. Dacă…

Maytera Marble îl întrerupse:

---

[30] Dovlecel.

— A fost minunat. Eu tot mai încerc să accept întâmplarea, dacă înţelegi ce vreau să spun, s-o integrez în parametrii mei operaţionali. Dar pur şi simplu… Ştii, Patera, treaba asta cu Marrow, de exemplu. Am văzut că pe o parte a unei clădiri cineva a scris cu vopsea „Înapoi la Cartă!” Iar apoi, asta, în manteionul nostru. Te rog, fii atent!

— Voi fi, promise Silk. Aşa cum încercam să-ţi explic, mi-am recăpătat echilibrul mintal. Am făcut ce-ai spus că încerci să faci şi tu, adică am introdus toate întâmplările în parametrii aceia cum le-oi fi zicând tu, în felul meu de a gândi. Cât am mers în spatele dricului, am avut timp să-mi pun ordine în minte. Drumul mi-a dat ocazia să cumpănesc propriile mele păreri prin comparaţie cu Scrierile, pe măsură ce le citesc. Mai ţii minte pasajul care începe aşa: *Natura suverană, care guvernează întregul, va schimba în curând toate lucrurile pe care le vedeţi şi din substanţa lor va face alte lucruri, iar din substanţa acelora altele, pentru ca spirala să fie mereu nouă.* În contextul ultimului sacrificiu al lui Orpine, aceasta înseamnă, pur şi simplu, că ea va creşte din nou sub formă de iarbă şi flori, desigur. Totuşi, pasajul m-a atins la punctul sensibil mai ales pe mine, de parcă ar fi fost scris special ca să-l citesc eu astăzi. Aş vrea să învăţ să spun oamenilor lucruri care să-i impresioneze măcar pe jumătate din cât m-a impresionat pe mine pasajul. Citindu-l, mi-am dat seama că viaţa paşnică pe care mi-am imaginat că o duc aici, care speram să se continue fără întreruperi şi aproape fără incidente până la bătrâneţe, nu s-a desfăşurat deloc aşa, că nu era altceva decât actuala stare de lucruri într-un flux nesfârşit de stări. Ultimul an petrecut la şcoală, de exemplu…

— Ai zis cumva când am bătut la uşă, că acele cotlete sunt pentru mine, Patera? Ai vrut să spui că mă vor scuti de efortul de a pregăti felul principal şi-ţi sunt foarte recunoscătoare. Miros foarte bine. Sunt sigură că Maytera Rose şi Maytera Mint o să fie încântate.

Silk oftă.

— Adică îmi atragi atenţia că trebuie să le întorc din nou, nu?

— Nu, Patera. Să le scoţi şi să le pui pe-o farfurie. Le-ai întors deja o dată.

Silk merse şchiopătând la sobă. Oreb mâncase din carnea de pisică în timp ce el vorbise cu Kit şi Maytera Marble; o împrăştiase pe masă şi dăduse şi pe jos. Cotletele erau frumos rumenite pe o parte. Silk le scoase pe cea mai mare farfurie din

dulap, le acoperi cu o bucată de pânză curată şi i le duse Mayterei Marble, de partea cealaltă a pragului.

— Îţi mulţumesc foarte, foarte mult, Patera.

Aruncă un ochi pe sub pânză.

— Vai, sunt excelente! Sper că ţi-ai păstrat cel puţin trei bucăţi.

Silk scutură din cap.

— Am mâncat cotlet aseară, când mi-a plătit Auk cina, şi nu prea mă dau în vânt după carne.

Maytera îi făcu o mică reverenţă.

— Mă grăbesc, să nu se răcească.

— Maytera?

Silk plecă şontâcăind după ea pe aleea cu pietriş care ducea la mănăstire. Umbrele ascundeau complet linia incandescentă a soarelui; aerul era nemişcat, uscat şi fierbinte, ca febra la hotarul cu moartea.

— Ce este, Patera?

— Ai spus că miros foarte bine cotletele. Ţie lucrurile… mâncarea chiar îţi miroase bine, Maytera? N-o poţi mânca.

— Dar o pot găti, şi gătesc, îi aminti ea cu blândeţe, deci normal că ştiu când ceva miroase bine.

— M-am gândit numai la Maytera Rose şi am greşit. Ar fi trebuit să cumpăr ceva de care să vă bucuraţi toate trei. – Silk se opri, căutând zadarnic cuvintele potrivite. – Îmi pare nespus de rău şi voi căuta o cale să-mi îndrept greşeala.

— Dar mie *chiar* îmi place, Patera. Îmi face mare plăcere să fiu cea care duce mâncarea asta delicioasă sibilelor mele. Acum te rog să te întorci înapoi în prezbiteriu, unde poţi sta jos. Nu suport să te văd cum suferi.

Silk şovăi, vroia să mai spună ceva, făcu un semn din cap şi se întoarse. Mişcarea îi răsuci glezna pe sub bandajul care se desfăcea repede, iar durerea deveni atât de ascuţită, încât îi veni să strige. Strâmbându-se, se propti de umbrar, apoi de creanga cea mai apropiată a unui păr micuţ.

Auzi o ciocănitură îndepărtată.

Dacă n-ar fi stat deja pe loc, acum sigur s-ar fi oprit să asculte. Încă o ciocănitură, mai puternică, fără îndoială din stânga lui, de pe Strada Soarelui, unde se afla intrarea principală a prezbiteriului. Mănăstirea nu avea nicio uşă pe strada aceea.

Vru să-i strige vizitatorului să aştepte, dar renunţă, imobilizat de uimire. O umbră (foarte vagă, pentru că luminile erau

aproape stinse) se strecurase de-a lungul perdelelor din dormitorul lui. Acolo sus, cineva o să meargă să vadă cine bate – cineva care, aşa i se părea, îl urmărise şchiopătând pe alee după Maytera Marble.

Toate ferestrele prezbiteriului care dădeau în grădină erau deschise larg. Prin ele auzi paşi repezi pe scările strâmbe; apoi, clar, zgomotul zăvorului de la uşa de pe Strada Soarelui şi scârţâitul balamalelor; desluşi voci murmurând – nu prietenoase, cel puţin aşa i se păru.

Ciudat, dar glezna nu-l mai durea aproape deloc. Deschise uşa de la sellaria cât putu de încet, dar amândouă siluetele se întoarseră spre el deodată, una zâmbind, cealaltă cu ochi holbaţi.

— Iată-l, anunţă Chenille. Poţi să-i spui chiar tu ce ai de zis.

Musk mârâi şi-o împinse la o parte. Străbătu sellaria cu paşi de pisică şi se aşeză pe scaunul de lectură al lui Silk.

Patera îşi drese glasul.

— Nu vreau să par neospitalier, dar trebuie să vă întreb pe amândoi ce căutaţi aici.

Musk rânji; Chenille se strădui, şi aproape reuşi, să pară cât mai serioasă:

— Nu m-am simţit, deloc nu m-am simţit în stare să merg în spatele dricului. Nu cu pantofii ăştia greoi. Orchid nu ne-a zis că trebuie să mergem la mormânt. A zis doar să venim la înmormântarea lui Orpine, şi am venit. Unele nici n-au catadicsit să apară.

— Continuă, spuse Silk.

— Nici tu nu mi-ai zis că trebuie să fac altceva. Adică ai zis să vin şi să mă rog şi am făcut-o.

— Femeile nu au voie să pună piciorul în prezbiteriu, rosti Silk cu asprime. – Musk stătea pe scaunul lui şi refuza din principiu să se mute pe altul. – Scuzaţi-mă o clipă.

În bucătărie, apa din vas fierbea de mama focului. Aruncă o aşchie mărişoară în foc şi găsi bastonul lui Blood într-un colţ.

Când se întoarse în sellaria, Chenille îi spuse:

— Zici că n-am ce căuta aici, dar eu n-am ştiut. Am vrut să-ţi vorbesc în manteion, când fixai capacul sicriului, dar nu era nici locul, nici momentul, cu femeia aia chimică tot holbându-se la noi. Te-am aşteptat acolo, dar nu te-ai mai întors. După două ore, m-am dus în grădina ta ca să beau apă şi am dat peste căsuţa asta drăguţă. M-am jucat cu pasărea o vreme, pe urmă... Ei bine, mă tem că m-am întins şi-am adormit.

Silk înclină din cap, mai mult pentru sine.

— Ştiu că iei rugină şi că bei mult câteodată. Ieri, la exorcizare, când mi-ai spus că ai memorie bună, ai zis că n-ai băut niciun strop. Cât ai stat aici, ai băut?

— N-aş fi venit cu sticla la înmormântarea lui Orpine!

Musk râse dispreţuitor. Îşi scosese cuţitul şi acum îşi curăţa unghiile cu el.

— Poate că nu, admise Silk. Dacă ai fi venit cu ea, te-aş fi văzut, dacă nu cumva ar fi fost una foarte mică. Dar poate ai venit cu bani şi prin preajmă sunt vreo zece locuri care vând bere sau coniac sau ce vrei tu să bei.

— Câţi bani ţi-a dat Orchid? întrebă Musk.

— Întreab-o. Te cunoaşte şi se teme de tine, fără îndoială, toate femeile se tem. Sunt sigur c-o să-ţi spună.

— Foarte mulţi, aşa am auzit. O grămadă de flori şi destule animale ca să hrăneşti fiecare zeu din Mainframe o săptămână întreagă. Atât ţi-a dat. Târfa asta ţi s-a vârât în pat şi tu te pui s-o-ntrebi ce caută aici, neghiobule.

Chenille îşi trecu mâinile peste rochie.

— Uită-te la mine, sunt îmbrăcată. Aş fi îmbrăcată, altfel?

Silk bătu de mai multe ori în podea cu bastonul lui Blood.

— Terminaţi cu prostiile! Tăceţi, amândoi. Chenille, zici că vrei să stai de vorbă cu mine. Am încercat să-ţi vorbesc azi după-masă în manteion, dar nu mi-ai răspuns.

Fata avea un fel de-a se uita la picioarele lui cu un zâmbet reţinut, de parcă s-ar fi amuzat de pantofii lui jerpeliţi; Silk avu dintr-o dată senzaţia că ar putea ajunge să cunoască foarte bine privirea aceasta.

— Explică-te, îi ceru, sau pleacă imediat.

— Nu puteam să vorbesc cu tine atunci, Patera. Aveam atâtea la care să mă gândesc! De-asta te-am aşteptat. Ştii tu, ca să repar greşeala, cam aşa cum a zis şi Musk. Numai că am vrut să-ţi vorbesc când suntem doar noi doi.

— Înţeleg. Şi tu, Musk? Ai venit şi tu pentru o discuţie între patru ochi? Îţi atrag atenţia, am să-ţi spun nişte lucruri dure.

Pe faţa lui Musk trecu o umbră de uimire; preţ de-o clipă, cuţitul încetă curăţatul unghiilor.

— Pot să-ţi spun acum de ce-am venit. M-a trimis Blood.

Silk înclină din cap.

— Mi-am închipuit eu.

— Cât ţi-a dat? Patru săptămâni? Nişte săptămâni amărâte,

acolo?

Silk confirmă cu un semn din cap.

— Patru săptămâni, la sfârşitul cărora trebuia să vin cu o sumă mare de bani; apoi urmează să mai discutăm.

Musk sări de pe scaun cu sprinteneala animalelor pe care Mucor le numea lincşi. Înălţă cuţitul neted, cu lama dreaptă şi cu vârful spre pieptul lui Silk, amintindu-i cu groază de avertizarea citită în măruntaiele berbecului adus se Auk.

— Nu merge-aşa. Nu mai e valabil. Ai o săptămână pentru tot. O săptămână!

De pe dulapul prăfuit, plin de curiozităţi, aflat lângă scară, Oreb croncăni:

— Sărac Silk?

— Am avut o înţelegere, protestă Silk.

— Vrei să vezi cât valorează rahatul tău de înţelegere? – Musk îi scuipă la picioarele. – Ai o săptămână. Poate. După aia, venim.

— Om rău!

Cuţitul cel lung traversă ca un fulger sellaria şi se înfipse vibrând în lambriul de deasupra dulapului. Oreb scoase un ţipăt de spaimă. O pană neagră alunecă spre podea.

— Ţi-ai luat o pasăre idioată, şopti Musk, ca să ne facă pe noi, ăştia, să părem mai tâmpiţi, nu-i aşa? Na, c-ai pus-o! N-aş da pasărea asta idioată nici unui şoim s-o mănânce şi dacă ai de gând s-o ţii, mai bine învaţ-o să-şi ţină pliscul!

Chenille zâmbi.

— Dacă ai de gând să arunci cu cuţitul în ea, fă bine şi nimereşte-o. Nu eşti deloc interesant când ratezi.

Musk se răsuci spre ea, dar Silk îl prinse de încheietură înainte să apuce s-o lovească.

— Nu fi copil!

Musk îl scuipă în obraz. Mânerul gravat, din lemn tare, al bastonului îl pocni dur, brutal, sub maxilar, cu forţa ciocanului care loveşte piatra. Capul îi alunecă brusc pe spate; se clătină înapoi şi dărâmă o masă în cădere.

— A! strigase Chenille, cu ochii strălucind de emoţie pe chipul înflăcărat.

Musk rămase nemişcat câteva secunde, care pentru el se scurseră mult mai greu; deschise ochii, privind îndelung în gol. Se ridică în capul oaselor.

Silk înălţă bastonul.

— Dacă ai pistol, acum e momentul să-l foloseşti.

Musk îl străfulgera cu privirea, apoi scutură din cap.

— Bun. Care era mesajul tău? Că am la dispoziţie o săptămână în care să-i plătesc lui Blood cele douăzeci şi şase de mii?

Cu mâna liberă, Silk îşi scoase batista şi se şterse pe obraz de scuipat.

— Sau mai puţin, mârâi Musk, de-abia deschizând buzele.

Silk coborî bastonul şi se propti în el.

— Mai era şi altceva?

— Nu.

Musk se ridică anevoie, sprijinindu-se cu o mână de perete.

— Atunci am eu să-ţi spun ceva. Astăzi a fost înmormântarea lui Orpine. Ai cunoscut-o, e limpede, amândoi aţi lucrat pentru Blood, direct sau indirect. Ştiai că a murit. N-ai venit la înmormântare, nici n-ai dat un animal pentru sacrificiu. Când i s-a acoperit mormântul, am întrebat-o pe Orchid dacă a primit condoleanţe de la tine sau de la Blood. Mi-a răspuns foarte categoric că nu. O contrazici?

Musk tăcu, dar ochii îi sclipiră, îndreptaţi spre uşa de pe Strada Soarelui.

— Ai trimis sau ai spus ceva? Nu încerca să pleci tocmai acum. Nu te sfătuiesc.

Cei doi se fixară din priviri.

— Poate te-ai gândit că Blood a spus sau a făcut ceva şi în numele tău. Aşa a fost?

Musk scutură din cap. Părul unsuros îi lucea în lumina slabă din sellaria.

— Foarte bine. Eşti membru al rasei noastre umane. Te-ai eschivat de la îndatorirea de om, dar eu am obligaţia să ţi-o aduc aminte, să te învăţ cum se poartă oamenii, dacă nu ştii deja. Data viitoare, lecţia nu va mai fi chiar atât de uşoară, te previn. – Silk trecu pe lângă el spre uşa din Strada Soarelui şi-o deschise. – Du-te în pace.

Musk plecă fără o vorbă sau fără să întoarcă privirea înapoi, iar Silk închise uşa în urma lui. În timp ce punea zăvorul la loc, simţi sărutul rapid al lui Chenille la ceafă.

— Nu fă asta! protestă el.

— Am vrut s-o fac şi ştiam că n-o să mă laşi să te sărut pe obraz. Avea pistol, să ştii.

— Am presupus. Şi eu am unul. Nu vrei să stai jos, te rog? Oriunde. Mă doare glezna şi nu mă pot aşeza înaintea ta.

Chenille luă scaunul din lemn tare pe care stătuse Horn cu o seară înainte, iar Silk se aşeză recunoscător pe al lui. Bandajul lui Crane se răcise clar; îl desfăcu şi lovi de perna pentru îngenuncheat.

— Am făcut asta de mai multe ori, remarcă el, dar se pare că nu are efect. Cred că trebuie să se răcească de tot ca să se încălzească din nou.

Chenille încuviinţă din cap.

— Ai spus că vrei să vorbeşti cu mine. Pot să te întreb ceva înainte?

— Poţi, vorbi Chenille. Nu ştiu dacă o să-ţi pot răspunde. Care-i întrebarea?

— Când am fost în manteion, când fixam capacul pe sicriul lui Orpine, mi-ai spus că a fost o spioană şi ai refuzat să mai adaugi ceva când te-am întrebat ce vrei să spui. Acum câteva minute, una din sibilele noastre m-a avertizat că sunt în pericol pentru că o seamă de oameni din cartierul nostru încearcă să mă împingă în politică. Dacă am slujit la înmormântarea unei spioane şi se află, voi fi în pericol şi mai mare, şi astfel…

— N-am zis aşa ceva, Patera! Orpine n-a fost spioană. Vorbeam despre mine… ca şi cum eram altcineva. E un obicei prost de-al meu.

— Despre *tine?*

Chenille confirmă hotărât din cap.

— Vezi, Patera, până atunci nu mi-am dat seama ce se întâmplă, ce fac. Dar, cât am stat la înmormântare, parcă m-a fulgerat. E tare greu să explic.

Silk îşi înveli din nou glezna cu bandajul.

— Ne-ai spionat oraşul? Vironul? Nu încerca să te eschivezi sau să inventezi, fiica mea, te rog. E o problemă extrem de gravă.

Chenille se uită lung la pantofii lui.

După o tăcere prelungită, capul lui Oreb apăru de după marginea dulapului de curiozităţi.

— Bărbat plecat?

— Da, a plecat, îi răspunse Chenille. Dar s-ar putea să se întoarcă, aşa că trebuie să ai grijă.

Stăncuţa mişcă din cap şi începu să se lupte cu cuţitul lui Musk ciugulind măciulia, apoi cocoţându-se pe mâner şi împingând lambriul cu piciorul ei roşu. Chenille se uita la ea aparent amuzată sau, îşi zise Silk, bucuroasă că se sustrage de la

discuţie.

Silk îşi drese glasul.

— Am spus că vreau să-ţi pun o singură întrebare şi deja ţi-am pus mai multe, îmi cer scuze. Ai precizat că vrei sfatul meu şi ţi-am promis, sau cel puţin ţi-am sugerat, că l-ai putea primi. Despre ce anume vrei să discutăm?

— Asta e, spuse Chenille, întorcându-se către el de la pasărea ocupată cu altceva. Am dat de necaz, aşa cum ai zis tu. Nu ştiu ce necaz a dat peste tine, Patera, dar peste mine a dat unul şi mai mare. Dacă află vreodată Garda ce fac, mai mult ca sigur c-o să mă împuşte. Trebuie să-mi găsesc un loc în care să nu mă găsească el pentru început, pentru că, dacă mă găseşte, o să intru în rahat până la gât. Nu ştiu unde să stau, dar nu mă întorc la casa lui Orchid în seara asta.

— El? – Preţ de-o clipă, Silk închise ochii; când îi deschise, o întrebă: – Doctorul Crane?

Chenille făcu nişte ochi cât cepele.

— Da. De unde-ai ştiut?

— N-am ştiut. Pur şi simplu am ghicit, iar acum bănuiesc că trebuie să fiu răsplătit pentru că am avut dreptate. Dar n-o să fiu.

— Pentru că a venit în camera mea când stăteam noi doi de vorbă?

Silk confirmă din cap.

— Da, şi din alte motive. Pentru că ţi-a dat un pumnal, aşa cum mi-ai spus ieri. Pentru că pe tine te-a examinat prima din toate femeile de la Orchid şi îţi dădea rugină câteodată. Poate că te-a examinat înaintea altora doar ca să-ţi facă o favoare, ca să pleci mai repede, cum ai sugerat când te-am întrebat ieri. Dar mie mi-a fost clar că a făcut-o pentru că se aştepta să obţină de la tine ceva de valoare, posibil o anumită informaţie.

Silk făcu o pauză, frecându-şi obrazul.

— Pe lângă asta, când te-ai întâlnit cu Orpine, aveai cuţitul ascuns asupra ta. Majoritatea femeilor care poartă arme le poartă cu ele noaptea, aşa mi s-a spus; dar Blood, cel puţin, se aştepta să te întorci la Orchid la cină. Mai târziu, tu însăţi mi-ai spus că te aşteptai să ai foarte mult de lucru la Orchid în seara aceea.

— Femeile ca mine, obligate să iasă noaptea, au nevoie de-o armă, Patera, crede-mă.

— Te cred. Dar tu nu aveai să ieşi după lăsarea întunericului, deci urma să fii în pericol, aşa credeai. Că bărbatul care ţi-a dat

pumnalul era cel care te trimitea în braţele pericolului mi s-a părut o presupunere rezonabilă. Vrei să-mi spui unde mergeai?

— Să iau… Nu, încă nu. – Se aplecă în faţă, tulburată sincer şi profund, iar în clipa aceea Silk ar fi putut jura că nu e conştientă de propria ei frumuseţe. – E o greşeală. Adică, e bine – situaţiile sunt reale – dar nu mi se pare că s-ar fi întâmplat cu adevărat. Parcă vin, într-adevăr, din alt oraş. Sunt din Viron, ca tine. M-am născut aici. Vindeam năsturei la piaţă când nu eram mai înaltă decât taburetul pe care-ţi propteşti piciorul.

Silk înclină din cap, întrebându-se dacă-şi dă seama cât de mult voia s-o atingă.

— Te cred, fiica mea. Însă dacă vrei să aflu adevărul, trebuie să mi-l spui. Cum ţi s-au părut lucrurile la vremea aceea?

— Crane îmi era prieten, aşa cum ţi-am spus ieri. Era drăguţ, îmi aducea cadouri şi când nu trebuia. Mai ţii minte buchetul de coada-vulpii? Lucruri mărunte, dar simpatice. Majoritatea fetelor îl plac, câteodată îi dau una pe gratis. Are o pasiune pentru cele înalte. Râde pe chestia asta.

— E complexat de statura lui, mi-a spus-o când ne-am cunoscut. Poate că o femeie înaltă îl face să se simtă şi el mai înalt. Povesteşte mai departe.

— Aşa a mers treaba între noi de când m-am mutat la Orchid. Nu mi-a spus direct: vreau să faci pe spioana, aşa că promite-mi că ne vinzi oraşul şi-ţi dau o uniformă. Acu' vreo două luni stăteam de vorbă patru sau cinci fete în camera mare. Crane era şi el cu noi. Spuneam glume despre ce face când ne examinează. Despre consulturi. Ştii despre ce vorbesc?

— Nu, recunoscu Silk extenuat, dar îmi pot închipui foarte uşor.

— Cuiva i-a scăpat că venise un comisionar. Crane a scos un fluierat şi a întrebat cine l-a agăţat. I-am zis că eu. A vrut să ştie dacă mi-a lăsat bacşiş gras. Mai târziu, când m-a examinat, s-a interesat dacă respectivul comisionar a pomenit de caldé.

Silk ridică din sprâncene.

— De caldé?

— Aşa am reacţionat şi eu, Patera. I-am spus că nu l-a pomenit şi că eu îl credeam mort. Da, da, sigur că e mort, a spus Crane. Dar când am terminat şi mă îmbrăcam, m-a rugat să-l anunţ şi pe el când comisionarul sau altcineva zice ceva despre caldé sau Cartă sau despre un consilier. Acuma, comisionarul a zis ceva despre consilieri…

— Ce anume? întrebă Silk.

— Că s-a dus la lac să se întâlnească cu doi dintre ei, Tarsier şi Loris. Eu am făcut „o!" şi „a!", cum cerea situaţia, dar nu mi s-a părut important. Crane s-a blocat când a auzit. Ştii ce vreau să spun?

— Fireşte.

— Pe urmă, după ce m-am îmbrăcat şi am vrut să plec în oraş, a ieşit din camera lui Violet şi mi-a dat hârtia asta împăturată. A vârât-o – ştii tu, Patera – exact aici jos. Când am rămas singură, am scos-o şi am citit-o. Era un cec la purtător de cinci carduri, semnat de un tip de care n-am auzit niciodată. Mi-am zis că n-o fi bun de nimic, dar dacă tot mergeam în oraş, l-am luat şi m-am dus la cec şi mi-au dat pe el cinci carduri, fără să mă întrebe cine sunt sau de unde-l am. Pur şi simplu mi-au trântit cinci carduri pe tejghea. – Chenille făcu o pauză, aşteptând reacţia lui Silk. – De câte ori crezi că mi-a mai picat un bacşiş gras de cinci carduri, Patera?

Silk scutură din umeri.

— Din moment ce ai ţinut companie unui comisionar, poate o dată pe lună.

— Fără ăsta, de două ori în toată viaţa mea, şi ăsta-i adevărul gol-goluţ. La Orchid, tipii sunt tapaţi de zece biţi ca să intre şi să se uite la gagicuţe, pe urmă trebuie să-mi plătească mie un card – pe care îl împart cu Orchid – dacă nu cumva e vorba de vreun barosan, ca şi comisionarul. Ăsta intră pe gratis şi nu plăteşte nimic, că nimeni n-are chef de belele. Capătă ce-i mai bun şi-i zic întruna cât e de grozav şi de obicei nici nu lasă nimic. De la ăia care plătesc, primesc un card, cum ţi-am zis. Pentru toată noaptea, dacă vor. Aşa că, dacă primul vrea şi nu dă bacşiş, fac o jumătate de card pe toată noaptea.

— Cunosc oameni care nu câştigă jumătate de card pe o săptămână de muncă grea.

— Normal că cunoşti. Noi de ce crezi c-o facem? Dar eu vreau să zic că într-o săptămână bună, cu bacşişuri, fac patru sau cinci carduri. Poate şase. Numai că în următoarea o să fie două sau trei de fiecare dată. Şi iaca, primesc deodată de la Crane cât fac într-o săptămână bună, numai ca să-i torn ce-a spus comisionarul. Asta zic şi eu pleaşcă! O să-mi spui că ar fi trebuit să mă prind de la început, dar atunci nu m-am gândit prea mult, ăsta-i adevărul.

Chenille făcu încă o pauză, de parcă ar fi anticipat reproşurile.

Silk murmură:

— Deci aşa a început. Şi restul, fiica mea?

— De atunci am mai făcut pe poştaşul de şapte-opt ori şi am dus lucruri la vreo doi oameni ziua. Dacă vine vreun comisionar sau vreun colonel – clienţi barosani, ştii? – sunt foarte drăguţă cu ei şi nu fac treaba pe bacşişuri şi cadouri sau altele, cum fac celelalte gagici. Am ajuns să întrebe de mine dacă nu sunt acolo.

Stăncuţa începu să se agite pe dulapul plin de curiozităţi, cu capul pe spate, într-o poziţie întrebătoare şi cu ciocul lung şi cărămiziu pe jumătate deschis.

— Aşa că, de când am văzut-o pe Orpine pe patul ăla de gheaţă, m-am tot gândit. – Chenille îşi trase scaunul mai aproape de Silk şi coborî vocea. – Trebuie să-i dai douăzeci şi şase de mii lui Blood dacă vrei să mai rămâi pe-aici? Aşa a zis Musk.

Silk de-abia mişcă din cap.

— Bine. Păi atunci de ce să nu-i iei… de ce să nu-i luăm, tu şi cu mine, de la Crane, Patera?

— Bărbat aici, îi avertiză Oreb. Acolo afară.

Chenille se uită la el înfricoşată.

— Aici acum, insistă Oreb. Nu bătut.

Capitolul 4
Prochain[31] ami

Silk se ridică de pe scaun cât de încet putu, amintindu-şi că nu reuşise să-i ia prin surprindere pe Musk şi Chenille mai devreme. Lăsând bastonul lui Blood lângă scaun, traversă încăperea spre uşa ce se deschidea în Strada Soarelui, smulse zăvorul greu din ţâţâni şi (ţinându-l cu stânga, să-l poată folosi ca armă la nevoie) împinse uşa cu putere.

Bărbatul înalt, în robă neagră, care aştepta în stradă dincolo de prag, nu se arătă deloc surprins.

— Te deranjează prezenţa mea aici… ăăă, Patera? întrebă el fonfăit, reverberant. M-am străduit să fiu discret şi… ăăă… să nu importunez. Mă înţelegi? Să nu deranjez, ştii? Poate nu mă prea pricep. Am ajuns la uşă înainte de a auzi vocea… ah! a doamnei.

Silk propti ranga de perete.

— Ştiu că nu e voie, Eminenţă…

— A, nu, nu, nu! Ai avut motivele tale, sunt convins, Patera. – Bărbatul în robă neagră se înclină de la mijloc. – Bună seara, draga mea. Bună seara şi fie ca zeii să fie cu tine în noaptea asta. – Zâmbi, arătându-i lui Silk dinţii care luceau până şi în lumina slabă a tărâmurilor cereşti. – Am avut mare grijă să stau cât se poate de departe… ăăă… la o distanţă… hm… de la care să nu aud, Patera. Audibilitate? Dincolo de… ce spune doamna. Am auzit voci, recunosc, nu şi când a trecut o căruţă, dacă mă înţelegi. Dar niciun cuvinţel din ce-aţi spus. N-am înţeles nici unul, ştii? – Zâmbi din nou. – Mi-e martoră Scylla cea dulce!

Silk ieşi din prezbiteriu şi stătu pe treapta pragului.

— Îmi pare nespus de rău că am fost atât de brutal, Eminenţă. Am auzit… adică ni s-a spus…

— Ai procedat foarte bine, Patera. – Gesticulă ca să arate că nu erau necesare scuzele. – Foarte, foarte bine.

— … că e cineva afară, dar nu cine anume… – Silk inspiră adânc. – Probabil că aveţi o problemă urgentă, altfel n-aţi fi ieşit aşa de târziu, Eminenţă. Intraţi, vă rog.

Ţinu de uşă, apoi o blocă la loc după ce intră bărbatul în robă neagră.

---

[31] Prieten intim (în limba franceză în original) (n.t.).

— Aceasta este sellaria, mă tem. Cea mai bună încăpere a noastră. Vă pot oferi apă şi… şi banane, dacă doriţi. – Îşi aminti că nu deschisese sacul adus de Kit. – Avem şi alte fructe.

Bărbatul în robă neagră refuză fructele fluturând din mână.

— Îi dădeai sfaturi acestei tinere doamne, nu-i aşa, Patera? N-o iertai de păcate, sper. Cel puţin nu încă, deşi n-am auzit un cuvânt. Aş fi recunoscut… ăăă… cadenţa Iertării lui Pas, aşa îmi închipui, doar am rostit-o şi eu de nenumărate ori. Litania Numelor Sacre, nu? Vorbeşte în numele Marelui Pas, al divinei Echidna, al Scyllei celei aspre la vorbă, şi aşa mai departe. N-am auzit aşa ceva. N-am auzit absolut nimic.

Chenille, care plecase la uşă după Silk şi se oprise în spatele lui în prag, întrebă:

— Şi dumneavoastră sunteţi augur, Patera?

Bărbatul în robă neagră se înclină din nou, apoi ridică crucea pe care o purta; în sellaria cea mică şi întunecoasă, lanţul de aur sclipi precum Cărarea Aurită.

— Da, draga mea. Unul foarte, foarte discret, altfel n-aş fi ajuns unde sunt astăzi, nu-i aşa? Nu ai de ce să te temi, n-am auzit nicio vorbă din cele rostite de tine.

— Sunt convinsă că pot avea toată încrederea în dumneavoastră, Patera. Tocmai voiam să spun că Patera Silk şi cu mine avem de discutat foarte multă vreme. Pot să plec şi să mă întorc peste o oră sau două, cât estimaţi dumneavoastră că aveţi nevoie.

Silk se holbă la ea cuprins de uimire.

— O doamnă ca tine, draga mea? În *acest* cartier? Nici nu mă gândesc… nici nu vreau să aud. Nici măcar o clipă! Dar poate că aş putea schimba o vorbă cu Patera acum, ce zici? Pe urmă îmi văd de drum.

— Dar bineînţeles, spuse Chenille. Vă rog, ignoraţi-mă cu desăvârşire, Eminenţă.

Eminenţa Sa era aproape cu un cap mai înalt decât Silk (deşi Silk era de statura lui Auk) şi cel puţin cu cincisprezece ani mai în vârstă. Slab, cu păr negru ca smoala, răsfirat pe frunte; zvârli capul pe spate ca să şi-l scoată din ochi.

— Eşti Patera Silk, da? Nu cred că am avut… ăăă… plăcerea, Patera. Sunt un străin, nu? Sau aproape. Dar nu contează. Aş vrea să nu fie aşa. Aş vrea… ăăă… să ne întâlnim ca nişte cunoştinţe vechi, ce zici? Deşi ţi-am făcut un rău, nu? Acum vreo doi ani. Recunosc. Mărturisesc. Nu încape discuţie, dar eu sunt

obligat să fac ceea ce e mai bine pentru Capitoliu, nu? La urma urmei, Capitoliul e mama noastră, mai grozav decât orice om. Eu sunt Remora[32].

Se întoarse şi-i zâmbi lui Chenille.

— Frumoasa noastră tânără preferă să-şi păstreze… ăăă… anonimatul, da? E mai prudent, nu? Cum vrea ea, noi nu ne supărăm.

Chenille făcu un semn afirmativ din cap.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, Patera.

— Nu, vai de mine! – Remora flutură din mână a nepăsare. – Sigur că nu. Păi, chiar eu am… ăăă… am sugerat.

— Aţi participat la ceremonia mea de absolvire, Eminenţă, spuse Silk. Aţi stat în tribună, la dreapta Prelatului nostru. Nu cred că vă amintiţi de mine.

— Oh, dar îmi amintesc! Îmi amintesc! De ce nu stai jos, dragă? Chiar îmi amintesc, Silk. La urma urmei, ai primit diploma de onoare, nu-i aşa? Nu-i uit eu pe puştii ăştia. Ai fost cel mai voinic pui din şcoala aceea veche în anul respectiv. Îmi aduc aminte că i-am spus lui Quetzal[33] – Prolocutorul, dragul meu, ar fi trebuit să spun Înţelepciunea Sa – i-am spus după aceea că ar fi trebuit să intri în arenă, ce zici? Aşa că… ăăă… te-am trimis aici. Da, aşa am făcut! În glumă, te asigur. Eu am fost… hm… eu sunt de vină. A fost numai vina mea. Că ai fost trimis aici, vreau să spun. În cartierul acesta, în manteionul acesta. Eu am sugerat. – Aruncând o privire piezişă către masa dărâmată de Musk în cădere, Remora îşi lăsă trupul slăbănog să alunece pe scaunul de lectură al lui Silk. – Eu am insistat – stai jos, Patera – iar dragul de Quetzal a fost de acord.

— Vă mulţumesc, Eminenţă. – Silk se aşeză. – Vă mulţumesc foarte mult. N-aş fi putut nimeri într-un loc mai bun.

— O, dar nu vorbeşti serios. Nu te condamn. Deloc, ştii? Absolut deloc. Ai trecut prin clipe foarte grele. Eu… ăăă… ştim şi noi, Quetzal şi eu. Ne dăm seama. Dar bietul tău… hm… predecesor. Cum îl chema?

— Pike, Eminenţă. Patera Pike.

— Exact. Patera Pike. Dacă i-am fi trimis bietului Pike unul din tinereii aceia fricoşi, ce s-ar fi întâmplat? Ar fi fost omorâţi şi

[32] Cicar-de-mare.

[33] Zeul aztec Quetzalcoatl, reprezentat adesea alături de pasărea Quetzal.

mâncaţi în prima zi în cartierul acesta, nu crezi? Acum ştii, Patera, dar eu o ştiam de pe atunci. Aşa că i-am sugerat lui Quetzal să te trimitem pe tine, iar el a priceput imediat motivul. Şi iată-te aici. Singur-singurel, de când Pike a plecat pe… tărâmuri neprihănite. Şi tu ai făcut o treabă bună, foarte bună, Patera. O treabă… ăăă… excepţională. Nu cred că e prea mult spus.

Silk se obligă să vorbească.

— Sunt de acord, Eminenţă. – Cuvintele îi ieşiră din gură unul câte unul, rare, grele ca pietrele de moară. – Dar manteionul a fost vândut. Probabil aţi aflat. Nici măcar n-am putut să plătim taxele. Oraşul a pus mâna pe proprietate; bănuiesc că a fost înştiinţat Capitoliul, chiar dacă mie nu mi s-a spus nimic. Noul proprietar va închide cu siguranţă manteionul şi palestra şi e foarte posibil să le dărâme.

— A muncit mult, draga mea, îi spuse Remora lui Chenille. Nu locuieşti în cartier, nu? N-ai de unde să ştii. Dar a muncit. A muncit.

— Mulţumesc, Eminenţă, rosti Silk. Sunteţi foarte amabil. Însă aş fi preferat să nu fie nevoie de amabilitatea dumneavoastră. Aş fi vrut ca manteionul să aibă un oarecare succes. Când v-am mulţumit că m-aţi repartizat aici, n-am făcut-o din politeţe. Nu mă dau în vânt după locul ăsta – după clădirile astea înghesuite şi dărăpănate şi aşa mai departe – deşi am încercat să mă conving că-mi place. Dar oamenii… Sunt foarte mulţi oameni răi aici. Aşa spune toată lumea şi e adevărat. Însă cei buni au trecut prin foc şi sabie şi au rămas buni, în ciuda suferinţelor aruncate de spirală pe umerii lor şi nu găseşti alţii ca ei în toată spirala. Până şi cei răi, veţi fi surprins…

În clipa aceea, Oreb zbură în poala lui Chenille, cărând în cioc cuţitul lui Musk.

— Ha? Extraordinar! Ce-i asta?

— Oreb e rănit la aripă, îi explică Silk. L-am lovit din greşeală, Eminenţă. Un doctor i-a pus osul la loc ieri, dar încă nu s-a vindecat.

Remora dădu din mâini ca să alunge vaietele lui Oreb.

— Dar cuţitul, ei? E-al tău, draga mea?

Chenille înclină din cap cât se poate de serioasă.

— L-am aruncat ca să-i arăt lui Patera Silk că am dreptate într-o anumită problemă, Eminenţă, iar Oreb a fost drăguţ şi mi l-a adus înapoi. Cred că-i place de mine.

Pasărea fluieră.

— *Tu* l-ai aruncat? Nu vrea să par… ăăă… sceptic, draga mea…

Mâna lui Chenille zvârli cuţitul în direcţia dulapului. Lambriul de deasupra bubui ca un timpan. Fără să vibreze, lama străpunse până la jumătate lemnul de stejar.

— O! O, voi, zei!

Remora se ridică şi merse să examineze cuţitul.

— Formidabil! Nemaipomenit de… ăăă… hm… – Apucă mânerul şi încercă să scoată cuţitul, dar fu nevoit să-l mişte înainte şi înapoi. – Nu e decât o singură crăpătură aici, o singură… hm… gaură în lemn.

— Mi-am zis că Patera Silk n-ar vrea să-i las prea multe găuri în perete, îl lămuri Chenille cu modestie afectată.

— Ha! – Remora scoase un fornăit triumfal când reuşi să elibereze cuţitul; i-l dădu înapoi înclinându-se până la pământ. – Arma ta, draga mea. Ştiu că acest cartier are o reputaţie… ăăă… proastă? Huligani. Răufăcători. Şi am observat masa spartă. Dar nu mi-am dat seama… Patera, eu… ăăă… noi te-am admirat foarte mult. Dar eu… hm… acum, ei bine…

Se aşeză din nou.

— Asta voiam să remarc, Patera. Poate îţi imaginezi că noi… ăăă… Quetzal şi cu mine…

Îşi îndreptă atenţia spre Chenille.

— Aşa cum ştie bunul augur, eu sunt… ah… *prochain ami* al Înţelepciunii Sale, draga mea. Cunoşti… ăăă… hm… expresia, fără îndoială. Asistentul lui, cum spune Garda. Adjunctul lui, nu? Asta e… ăăă… formularea oficială, denumirea corectă. Şi voiam să spun că am urmărit progresul lui Patera cu atenţie şi admiraţie. A întâmpinat greutăţi. O, da! A dat peste obstacole, nu? Ogorul lui n-a fost uşor de arat, n-a fost… hm… un teren neted manteionul acesta sărac, dar atât de drag zeilor nemuritori.

Chenille înclină din cap.

— Am înţeles, Eminenţă.

— Ar fi trebuit să vină la noi după ajutor, nu? Ar fi trebuit să apeleze sincer şi direct la Înţelepciunea Sa şi la mine. Ar fi trebuit să ne prezinte faptele, ca să zic aşa. Mă urmăreşti? Dar noi? Noi cu atât mai mult ar fi trebuit să-i oferim ajutor. Da! Ajutor imediat de la Capitoliu şi… ăăă… mai mult. Mult mai mult. Şi mult mai repede.

— N-am putut ajunge la dumneavoastră, explică Silk, pe un ton oarecum distant. Protonotarul m-a informat cu amabilitate că vă concentraţi toată atenţia asupra unei situaţii de criză.

Remora respiră anevoie.

— Cu siguranţă aşa era, Patera. Adesea mi se pare că singura mea însărcinare, singura mea… ăăă… îndatorire e să mă lupt cu puhoiul nesfârşit… interminabil… şi… neîndurător… ăăă… de crize care se agravează neîncetat.

La apus se auziră vuietele suflantelor, tot mai puternice. Un plutitor blindat al Gărzii Civile survola Strada Soarelui. Remora făcu o pauză şi ascultă.

— Politica noastră… invariabilă… în ce-i priveşte pe tinerii auguri, Patera, trebuie să înţelegi, e să… ăăă… să le permitem să-şi încerce aripile. Să-i observăm de la distanţă cum zboară prima dată singuri, cum s-ar zice. Să-i azvârlim din cuib fără milă, dacă pot spune aşa. Mă înţelegi? E un examen pe care tu l-ai trecut… ăăă… cu brio.

Silk înclină din cap.

— Sunt măgulit, Eminenţă, deşi pe deplin conştient că nu merit o asemenea laudă. Aceasta s-ar putea să fie cea mai potrivită ocazie pentru mine ca să raportez – neoficial – cinstea deosebită care a fost acordată astăzi manteionului nostru zbuciumat de către…

— Zbuciumat ai zis, Patera? Manteionul acesta?

Remora alungă toate greutăţile cu un zâmbet.

— A fost… ăăă… hm… vândut, cum ai spus. Dar vânzarea este numai o chestiune de legalitate, ştii? Mă înţelegi? Un plan sau… aha… o stratagemă de-a lui Quetzal, de fapt. Noii proprietari… ăăă. Numele este… numele…

— Blood, îl ajută Silk.

— Nu, nu e ăsta. Unul mai obişnuit, ştii?

— Musk? murmură Chenille.

— Exact. Corect. Musk, aşa este. Un nume cam aiurea, nu? Dacă pot să zic aşa. De regulă, copiii nu miros nici pe jumătate aşa de… ăăă… dulce. Dar acest Musk v-a plătit taxele. Aşa a obţinut manteionul. Pricepi? În schimbul taxelor şi a unei sume infime date în plus. Clădirile trebuie renovate, nu? Ai spus-o chiar tu, Patera. O să-l lăsăm să le renoveze, bine? De ce nu? Lasă-l pe el să suporte cheltuielile, nu pe slujitorii zeilor. În cele din urmă, o să ne doneze totul înapoi. O să dea totul Capitoliului, nu? Un fapt demn de laudă.

Chenille scutură din cap.

— Mă îndoiesc că…

— Avem noi metodele noastre, draga mea, vei vedea. În special dragul de Quetzal. Se pricepe foarte bine. De-asta e Prolocutorul Capitoliului. Şi are influenţă asupra Ayuntamiento-ului. Are el multe resurse… ăăă… de pe poziţia lui, nu încape îndoială. Un adevărat arsenal de metode pe care el… adică noi, putem să le aplicăm şi le vom aplica în asemenea situaţii ca… ăăă… cea de faţă. Ca a voastră, de aici, din Strada Soarelui, Patera.

— Musk e proprietar numai pe hârtie, Eminenţă. Blood controlează proprietatea şi ameninţă că va dărâma totul.

— Nu contează. Nu contează. O să vezi, Patera. – Remora zâmbi din nou, arătându-şi dinţii. – Nu se va întâmpla… ăăă… nu se va ajunge la asta. Să n-ai nicio teamă. Niciuna. Chiar dacă se va întâmpla, clădirile vechi vor fi înlocuite cu altele, mai solide. E cea mai bună metodă, nu? Să fie ridicate din temelii, mai frumoase şi mai încăpătoare. Să nu uit să vorbesc cu Quetzal despre asta mâine, când îşi mănâncă supa de vită.

Remora înclină din cap către Chenille.

— Îi place foarte mult supa de vită bătrânului Quetzal. Ştie şi Patera, sunt sigur. Astfel de lucruri se aud de la unul la altul, ştii, printre noi. Parcă suntem nişte spălătorese, aşa-i? Bârfa şi iar bârfa. Dar scumpul de Quetzal ar trebui să mănânce mai mult, nu? Întruna îl cicălesc. Nu poţi să trăieşti numai cu supă de vită şi aer, nu-i aşa? Dar Quetzal poate. Însă e cam plăpând.

Se uită la ceasul de deasupra şemineului micuţ din sellaria.

— Ceea ce m-am aventurat eu să-ţi spun, Patera Silk… vezi tu, dragul meu, sunt extraordinar de egoist. Da, chiar şi după ce mi-am petrecut o jumătate din viaţă în căutarea… ăăă… sacrului. Am vrut să-ţi spun chiar eu. Patera, nu va mai trebui să lupţi de unul singur. Am spus ceva mai devreme, nu? Te-am asigurat că strădaniile tale n-au trecut neobservate, aşa-i? Dar acum pot să-ţi spun mai multe, şi o voi face… da… cu siguranţă. O fac acum. Un acolit, un augur tânăr care şi-a încheiat studiile cu diplomă de onoare chiar în primăvara asta… hm. Ca tine, Patera. Ştiu… ăăă… ştim foarte bine lucrul ăsta. Cu un premiu în hierologie, voiam să adaug. Va sosi mâine dimineaţă. Tu însuţi vei avea bucuria de a-l conduce pe acest promiţător neofit pe cărările pe care le-ai străbătut cu atâta cinste. Ai două dormitoare, cred. Te rog să-l pregăteşti pe cel mai puţin… ăăă… primitor pentru

Patera Gulo.

Remora se ridică şi întinse mâna.

— A fost o adevărată plăcere, Patera. O plăcere şi o onoare mult, prea mult amânată. Şi refuzată. Dăruirea de sine, da, da, şi dăruirea de sine trebuie să aibă un sfârşit, nu?

Silk se ridică şi el, proptit în bastonul lui Blood. Cei doi îşi strânseră mâinile cu solemnitate.

— Draga mea, îmi pare rău că ţi-am întrerupt discuţia cu... ăăă... îndrumătorul tău spiritual. Cu acest tânăr augur evlavios. Îmi cer iertare. Micul nostru têtê-à-têtê n-a fost prea interesant pentru tine, dar...

— O, a fost foarte interesant!...

Chenille zâmbi cu sinceritate neprefăcută.

— ... dar măcar a fost scurt. Ăăă, succint. Şi acum, vă binecuvântez pe amândoi, indiferent de necazurile pe care le aveţi.

Remora desenă semnul adunării în aer.

— Binecuvântaţi să fiţi în numele cel mai sacru al lui Pas, tatăl tuturor zeilor, în numele graţioasei Echidna, soţia lui, în numele fiilor şi fiicelor lor deopotrivă, astăzi şi pentru totdeauna, în numele celui mai mare copil al lor, Scylla, patroana acestui sfânt oraş al nostru, Viron.

— Noul proprietar – îl informă Silk pe Remora pe ton imperios – insistă ca orice bani, în afară de cheltuielile de rutină ale manteionului, să-i fie daţi lui. În lumina celor dezvăluite astăzi în timpul sacrificiului, pur şi simplu nu se poate ca Eminenţa Voastră să nu fie înştiinţată...

Remora icni când dădu la o parte zăvorul greu.

— Sunt foarte multe lucruri de reparat aici, Patera. Sau de înlocuit. Sau... de îmbunătăţit. Obiecte pe care Musk nu se va... hm... strădui să le recondiţioneze. Dulapul tău, de exemplu? Ar fi un început bun. Ai putea face... hm... multe. Multe lucruri. În ce priveşte restul, să înţeleg că-ţi faci propriile socoteli? Fără îndoială că vei descoperi multe utilizări potrivite pentru acest... ăăă... surplus pur ipotetic. Şi ai împrumutat diverse sume, cred. Aşa mi s-a dat... ăăă... ni s-a dat de înţeles, mie şi Înţelepciunii Sale.

Uşa se închise cu un declic în spatele lui.

— Om rău, şopti Oreb.

Chenille întinse braţul, iar pasărea sări pe el.

— Nu neapărat, Oreb. Doar un om foarte îndrăgostit de

propria deşteptăciune.

Pe buzele fetei jucă un zâmbet vag când îi vorbi lui Silk:

— Toate astea numai pentru o singură apariţie a unei zeiţe neînsemnate. Una care nu se numără printre Cei Nouă, nu aşa ai spus în manteion? Cred că-mi aduc aminte corect.

Silk puse la loc zăvorul şi se întoarse ca să-i răspundă, dar ea ridică mâna.

— Ştiu ce vrei să spui, Patera. Opreşte-te. Pe mine mă cheamă Chenille. E un dat, nu un subiect de dezbatere sau o calificare. Trebuie să-mi spui Chenille, chiar dacă suntem singuri. Şi va trebui să mă tratezi ca atare.

— Dar…

— *Pentru că sunt Chenille.* Nu prea pricepi treburile astea oricât ai fi studiat. Acum stai jos. Ştiu că te doare piciorul.

Silk se trânti pe scaun.

— Ai mai vrut să spui un lucru. Nu acela, care nu e chiar adevărat. Ce anume?

— Mă tem c-o să te simţi jignită, deşi nu e menit să jignească. – Silk ezită şi-şi înăbuşi emoţia. – Chenille… vorbeşti foarte diferit în momente diferite. Ieri, în casa lui Orchid, ai vorbit ca o femeie crescută pe stradă, care nu ştie să citească, dar a prins câteva expresii şi ceva gramatică de la persoane mai educate. În seara asta, înainte de a veni Eminenţa Sa, ai folosit foarte multe cuvinte din jargonul hoţilor, ca Auk. De îndată ce a sosit Eminenţa Sa, te-ai transformat într-o tânără cultivată şi educată.

Zâmbetul fetei se lărgi.

— Vrei să-ţi justific felul în care îţi vorbesc, Patera? Un gentleman, cu atât mai mult un bărbat în robă, nu pretinde aşa ceva.

Silk tăcu o vreme, mângâindu-şi obrazul. Oreb sări de pe braţul lui Chenille pe umărul ei, apoi pe masa distrusă de lângă scaunul lui Silk. În cele din urmă, Silk rosti:

— Dacă i-ai fi vorbit Eminenţei Sale cum îmi vorbeşti mie, ar fi bănuit că te-am angajat pentru seara asta ori ceva asemănător. Ca să mă fereşti de stânjeneală, ţi-ai trădat adevărata natură în faţa mea. Aş vrea să ştiu cum să-ţi mulţumesc, Chenille.

— Îmi pronunţi numele de parcă ai rosti o minciună politicoasă. Te asigur că e numele meu adevărat.

— Dar dacă ar fi să folosesc altul – ştim amândoi care – nu ar fi şi el adevărat?

— Nu chiar. Mult mai puţin adevărat decât crezi şi ar crea

probleme nenumărate.

— În seara asta eşti mai frumoasă decât ai fost în casa lui Orchid. Îmi dai voie să ţi-o spun?

Ea aprobă cu un semn din cap.

— Atunci nu m-am străduit. Sau nu prea mult. Sau nu cum trebuie. Bărbaţii cred că-i vorba numai de corp şi de machiaj. Dar nu-i doar atât, ci mult mai mult. Anumite mişcări pe care le fac. Din ochi şi din buze. Felul în care mă mişc. Gesturile potrivite. Şi tu faci la fel, dar inconştient, Silk. Îmi place să te privesc. Când nu-ţi dai seama. – Căscă şi se întinse, sânii mai-mai să-i străpungă rochia. – Aşa. N-a fost o privelişte prea frumoasă, nu? Deşi lui îi plăcea la nebunie când căscam şi-mi săruta mâna. Uneori căscam. Numai ca să-i fac lui plăcere. Era aşa de încântat. Silk, va trebui să-mi găsesc un loc unde să dorm la noapte. Ador numele tău, Silk. Am vrut să ţi-o spun toată seara. Cele mai multe nume sunt urâte. O să mă ajuţi?

— Sigur că da, răspunse Silk. Sunt sclavul tău, Chenille.

Silk îşi înăbuşi emoţia.

— O să te ajut cât pot, Chenille. Aici nu poţi dormi, dar sunt convins că vom găsi un loc mai bun.

Dintr-o dată, ea redeveni femeia pe care o cunoscuse în casa lui Orchid.

— Trebuie să vorbim despre asta, dar mai întâi avem altele de discutat. Îţi dai seama de ce a venit la tine bărbatul ăla înfiorător? De ce te-ai procopsit cu un acolit? De ce au de gând bărbatul şi prolocutorul să încerce să recupereze manteionul de la Blood?

Silk dădu din cap posomorât.

— Câteodată sunt naiv, recunosc; dar nu chiar aşa de naiv. La un moment dat mi-a stat pe limbă să-i sugerez să renunţe la prefăcătorie.

— Atunci s-ar fi purtat mişeleşte, sunt convinsă.

— Şi eu. – Silk trase aer adânc în piept şi-l expiră cu un amestec de uşurare şi dezgust. – O să-mi trimită pe cap acolitul ca să mă ţină sub supraveghere. Aş vrea să aflu cum şi-a petrecut vara.

— Crezi că e un protéjé al lui Remora? Sau altceva asemănător?

Silk confirmă cu un semn din cap.

— Probabil a fost ajutorul protonotarului. Nu protonotarul, pentru că pe el îl cunosc şi nu-l cheamă Gulo. Dacă aş reuşi să

stau de vorbă cu alţi auguri care au fost cu el în clasă, poate că m-ar lămuri ei.

— Deci vrei să spionezi spionul, zâmbi Chenille. Măcar manteionul tău e în siguranţă.

— Mă îndoiesc. În primul rând, nu am prea multă încredere în abilitatea Înţelepciunii Sale de a-l manipula pe Blood. În orice caz, mai puţină decât are, sau pretinde că are Eminenţa Sa. Ştie toată lumea: Capitoliul nu mai are aceeaşi influenţă asupra Ayuntamiento-ului ca altădată, deşi teofania Doamnei Kypris de astăzi ne poate fi de mare ajutor. Şi…

— Da? Acum ce mai e?

Chenille mângâia pasărea pe spate. Cu gâtul întins, Oreb îi ciugulea braţul cu ciocul lui cărămiziu.

— În al doilea rând, dacă ei îl pot manipula pe Blood, atunci eu n-o să mai rămân aici prea multă vreme. O să fiu transferat, cel mai probabil într-o funcţie administrativă, iar acest Patera Gulo va prelua totul.

— Îhî. Sunt mândră de tine. – Chenille nu-şi luase ochii de la pasăre. – Deci te mai interesează mica mea propunere?

— Să spionez Vironul? – Silk prinse cu ambele mâini bastonul cu cap de leoaică, de parcă ar fi vrut să-l rupă. – Nu! Numai dacă îmi ordoni s-o fac. Şi, Chenille… eşti cu adevărat Chenille? Acum?

Fata încuviinţă din cap, serioasă.

— Atunci, Chenille, nu te pot lăsa nici pe tine să spionezi mai departe. Lăsând la o parte problema loialităţii, nu te pot lăsa să-ţi rişti viaţa.

— Eşti supărat. Nu te condamn, Silk. Deşi e mai bine să-ţi păstrezi sângele rece. El… Tu îi spui Pas. Cineva a zis despre el odată că e stăpânit întotdeauna de o furie rece. Nu-i chiar aşa, Silk.

Îşi trecu limba peste buze.

— Nu-i adevărat. E aproape adevărat. Şi a ajuns să conducă întreaga… spirală. Spirala noastră, mai mare decât asta. Atât de repede. Numai în câţiva ani. Nimănui nu-i venea să creadă.

— Nu cred că aş putea să mă las condus de furie rece, spuse Silk, dar o să încerc. Am vrut să te întreb ce se va întâmpla dacă reuşim. Să zicem că obţinem cele douăzeci şi şase de mii de carduri de la Crane ca să i le dăm lui Blood. Mă îndoiesc că e posibil, dar să presupunem că reuşim. Cui ar folosi, în afară de Blood?

Silk rămase tăcut o vreme, cu capul în mâini.

— Aş vrea să-i fac bine lui Blood, bineînţeles, aşa cum aş vrea să fac bine pentru toată lumea. Chiar şi atunci când am intrat în casa lui ca un hoţ, ca să încerc să-l conving să-mi dea manteionul înapoi, am făcut-o, în parte, ca să-l împiedic să-şi murdărească sufletul dând noii lui proprietăţi un scop josnic. Dar să obţin pentru el bani de care nu are nevoie n-o să-l ajute cu nimic, ba chiar o să-i strice.

Oreb se lăsă pe umărul lui Silk, făcându-l să ridice privirea; îi prinse o şuviţă din părul nepieptănat şi se jucă cu ea.

— Ştie ce simţi, spuse Chenille în şoaptă. Vrea să te facă să râzi.

— E o pasăre cuminte, foarte cuminte. Nu-i prima oară când vine la mine din proprie iniţiativă.

— L-ai lua cu tine, nu-i aşa? Chiar dacă ai fi transferat într-o funcţie administrativă? Silk. Există vreo regulă care interzice augurilor să ţină animale de companie?

— Nu. Au voie.

— Deci n-ar fi totul pierdut nici atunci. – Chenille se ridică de pe scaun şi se furişă în spatele lui. – Aş putea… Să te ajut să te simţi mai bine. Acum, Silk. Dacă ai vrea.

— Nu, repetă el.

Liniştea se lăsă din nou în sellaria. După câteva minute, Silk adăugă:

— Dar mulţumesc, oricum. Mulţumesc foarte mult. Ceea ce ai spus n-ar trebui să mă facă să mă simt mai bine, dar o face, şi-ţi voi fi întotdeauna recunoscător.

— O să profit de recunoştinţa ta, să ştii.

Silk înclină sobru din cap.

— Sper să profiţi. Vreau să profiţi.

— Ţie nu-ţi plac fetele ca mine.

— Nu-i adevărat. – Se gândi o clipă înainte de a continua. – Nu-mi place ce faci, lucrurile care se petrec noapte de noapte în casa lui Orchid, pentru că ştiu că aduc mai mult rău decât bine celor implicaţi în ele, iar la sfârşit ne vor prejudicia pe toţi. Nu-i vorba că nu te plac pe tine, pe Poppy sau pe celelalte fete; dimpotrivă. Îmi place chiar şi de Orchid, şi fiecare zeu… – ar fi vrut să se oprească, dar era deja prea târziu – ştie că mi-a părut rău de ea azi după-masă.

Chenille râse discret.

— Nu toţi zeii ştiu. Silk… Numai unul. Doi. Tu crezi că bărbaţii ăia nu se căsătoresc pentru că ne au pe noi. Dar majoritatea lor

sunt deja însuraţi, deşi n-ar trebui.

El dădu din cap abătut.

— Ai văzut ce tinere sunt unele dintre noi. Ce crezi că ni se întâmplă?

— Nu m-am gândit niciodată.

Ar fi vrut să spună că probabil multe au pierit ca Orpine, dar pe ea o înjunghiase Chenille.

— Crezi c-o să ne transformăm toate într-un fel de Orchid, sau c-o să luăm prea multă rugină şi-o să murim în chinuri. Cele mai multe dintre noi se mărită, atât. Nu mă crezi, dar ăsta e adevărul. Ne măritâm cu un tip care ne alege întotdeauna, Silk.

Îl mângâia pe păr. Îl cuprinse senzaţia inexplicabilă că, dacă s-ar fi întors, n-ar mai fi văzut-o; că îl atingeau degetele unei fantome.

— Ai spus că nu vrei. Silk. Pentru că vrei să vezi un zeu. Cuiva. Ieri? Şi acum?

— Acum nu mai ştiu, recunoscu el.

— Ţi-e teamă c-o să râd. C-o să fii stângaci. Toţi bărbaţii sunt, Silk.

Patera. Ţi-e teamă de râsul meu.

— Da.

— M-ai omorî? Silk? De teamă că o să râd? Bărbaţii aşa fac.

Nu-i răspunse imediat. Mâinile ei îl atingeau de unde îl prinsese Musk, dar ştia că n-o să-i provoace durere. Aşteptă ca ea să vorbească din nou, dar nu auzi decât resturile de lemne trosnind în soba din bucătărie şi ticăitul rapid al ceasului de pe poliţa căminului. Într-un sfârşit, rosti:

— Oare de asta lovesc unii bărbaţi femeile când sunt îndrăgostiţi? Ca să nu râdă?

— Câteodată.

— Pas te loveşte?

Chenille râse din nou. Un susur argintiu, oferit lui sau lui Pas, nu avea cum să-şi dea seama.

— Nu. Silk. El nu loveşte pe nimeni. Omoară… sau nu face nimic.

— Dar nu şi pe tine. Pe tine nu te-a omorât.

Era din nou conştient de parfumurile ei amestecate, de mirosul stătut al rochiei.

— Nu ştiu.

Vorbise pe un ton grav, iar el n-o înţelese.

Oreb scoase un fluierat brusc, sărind de pe umărul lui Silk pe

vârful mesei.

— Ea aici! Venit înapoi!

Sări în umbra veiozei sparte, iar de acolo zbură deasupra dulapului de curiozităţi.

— Fata fier!

Silk înclină din cap, se ridică şi se îndreptă şchiopătând către uşa ce dădea în grădină.

Chenille îi şopti:

— Apropo, să ştii că nu ţi-am propus să spionăm Vironul pentru Crane. Nu cred c-o să mai fac nici eu pe spioana. Am vrut să sugerez doar să obţinem banii de la el.

Căscă din nou, acoperindu-şi gura cu o mână prea mare pentru o femeie.

— Pare-se că are cu Iopata. Că manevrează foarte mulţi bani. Aşa că, de ce să nu-i luăm? Dacă tu ai fi proprietarul manteionului, ar fi cam ciudat să fii transferat, zic eu.

Silk o privi cu ochi mari.

— Acum te aştepţi să vin cu un plan bine pus la punct. N-am niciun plan. Nu mă pricep la planuri şi sunt prea obosită ca să mai judec în seara asta. Dacă tot nu vrei să te culci cu mine, gândeşte-te tu la el. O să mă gândesc şi eu, când mă trezesc.

— Chenille…

Încheieturile degetelor de oţel ale Mayterei Marble ciocăniră în uşă.

— E femeia aia mecanică a ta, cum a zis Oreb. Cum le zice? Roboţi? Robotnici? Cândva existau mult mai mulţi.

— Chimi, şopti Silk când Maytera bătu din nou.

— Mă rog. Deschide uşa ca să mă vadă, Silk.

O ascultă, iar Maytera Marble se uită mută de uimire la fata înaltă şi cu păr ca focul.

— Patera m-a iertat de păcate, îi explică Chenille sibilei, iar acum am nevoie de un loc unde să stau. Nu cred că vrea să dorm aici.

— Tu…? Nu, nu!

Dacă s-ar fi putut, ochi Mayterei ar fi ieşit din orbite.

Silk interveni:

— M-am gândit că tu – şi Maytera Rose şi Maytera Mint – o puteţi găzdui în mănăstire. Ştiu că aveţi camere libere. Tocmai voiam să vin să întreb. Probabil că mi-ai citit gândurile, Maytera.

— A, nu. Am venit doar să-ţi aduc înapoi farfuria, Patera. – I-o întinse. – Dar… dar…

— Mi-ai face o mare favoare. – Luă farfuria din mâna ei. – Îţi promit că Chenille n-o să te deranjeze şi poate că tu, şi Maytera Rose şi Maytera Mint, aţi putea-o sfătui într-un fel în care eu, ca bărbat, nu pot. Deşi, dacă Maytera Rose nu e de acord, Chenille va trebui să stea în altă parte, desigur. Se face târziu, dar voi încerca să găsesc o familie care să-i deschidă uşa.

Maytera Marble înclină din cap cu amabilitate.

— O să încerc, Patera. O să fac tot ce pot. Crede-mă, o să mă străduiesc.

— Ştiu, o asigură el, zâmbind.

Proptit de tocul uşii, cu farfuria în mână, le urmări cu privirea pe cele două femei care mergeau agale pe cărarea spre mănăstire: Maytera Marble, în rasă neagră şi Chenille, în rochie neagră, asemănătoare dar atât de diferite. Când se apropiară de uşa mănăstirii, cea din urmă, rămasă puţin mai în spate, se întoarse şi-i făcu semn cu mâna.

Iar în clipa aceea lui Silk i se păru că faţa pe care o vedea nu era a lui Chenille, că nu se uita la un chip de o frumuseţe obişnuită, ci la unul de un farmec răpitor.

Hare[34] aştepta în faţa hangarului.

— Ei bine, e gata, spuse el.

— O să zboare?

Hare scutură din umeri. Observase vânătaia de pe maxilarul lui Musk, dar era prea înţelept ca s-o remarce cu glas tare.

— Va zbura? repetă Musk.

— De unde să ştiu? Nu mă pricep deloc la ele.

Musk, mai scund decât el cu un cap, făcu un pas în faţă.

— Va zbura? Asta-i ultima oară când te întreb.

— Sigur. – Hare mişcă din cap timid, apoi tot mai viguros. – Sigur că da.

— De unde dracu' ştii, tâmpitule?

— Aşa zice el. Zice c-o să se ridice sus de tot, şi el face zmeie de cincizeci de ani. Ar trebui să ştie.

Musk aşteptă în linişte, cu privirea concentrată, cu mâinile pe lângă corp.

— Pe lângă asta, arată bine. – Hare se dădu puţin înapoi. – Parcă-i adevărat. Hai să-ţi arăt.

Musk mişcă din cap fără tragere de inimă şi se îndreptă spre

[34] Iepure de câmp.

uşa laterală. Hare se grăbi să i-o deschidă.

Hangarul era prea nou ca să aibă luminile activate de sunete, pe care le aduseseră cu ei primii colonişti sau pe care numai ei ştiau să le facă. Interiorul de peşteră era luminat de lumânări de ceară şi şase lămpi cu ulei de peşte; se simţea un miros slab, dar greu, de ceară fierbinte, amestecat cu duhoare de peşte, iar peste amândouă, unul mai puternic şi mai pătrunzător de banane coapte. Meşterul de zmeie stătea aplecat deasupra creaţiei lui, reglând firul încordat, aproape invizibil, care lega aripile de zece coţi.

— Eu am înţeles că-i terminat, spuse Musk. E gata, aşa ai spus.

Meşterul ridică privirea. Era mai scund chiar decât Musk, dar avea barbă cu fire albe şi cenuşii şi sprâncene stufoase, semn că ajunsese la penultimul anotimp din viaţa unui bărbat.

— E gata, spuse. Avea o voce blândă, puţin răguşită. Îl mai aranjam pe ici, pe colo.

— Poate să zboare acum? Diseară?

Meşterul făcu semn afirmativ din cap.

— Dacă bate vântul.

Hare protestă:

— Ea n-o să zboare noaptea, Musk.

— Dar ăsta? Poate să zboare acum?

Meşterul mişcă iar din cap.

— Cu un iepure? Poate să-l ţină?

— Cu unul mic, da. Iepurii de casă cresc foarte mari. Unul de casă n-o să poată duce. Ţi-am spus.

Musk mişcă distrat din cap şi se întoarse spre Hare:

— Du-te şi adu unul din ăia albi. Nu pe cel mai mic, poate pe următorul ca mărime. Cam atâta să fie.

— Nu bate vântul.

— Unul alb, repetă Musk. Ne întâlnim pe acoperiş.

Apoi, către meşter:

— Adu-l sus şi adu şi sârma. Tot ce ai nevoie.

— Va trebui să-l desfac, apoi să-l reasamblez acolo sus. O să dureze cel puţin o oră. Poate mai mult.

— Dă-mi sârma, îi spuse Musk. Mă urc eu mai întâi. Tu stai aici şi eu îl trag în sus. Hare o să-ţi arate cum ajungi pe acoperiş.

— N-ai dat drumul la feline?

Musk scutură din cap, merse la bancul de lucru şi luă mosorul.

— Să mergem.

Aerul nopţii era fierbinte şi calm. Nicio frunză nu se mişca în pădurea din spatele zidului.

Musk arătă cu degetul.

— Stai exact acolo, vezi? Unde sunt trei etaje. Eu o să mă urc pe acoperiş.

Meşterul înclină din cap şi se întoarse la hangar să deschidă uşa principală, pe care încăpeau trei plutitoare. Când îl ridică, noul zmeu îi căzu greu în mâini; nu-l cântărise, iar acum încerca să ghicească cât de greu era; cam cât zmeul acela mare de luptă pe care-l construise la început, cel cu taurul negru uriaş pe el.

Şi care nu voia să zboare nici când bătea vântul pe furtună.

Cără zmeul cel nou pe cărarea de piatră albă, apoi pe pajiştea întinsă, către locul indicat de Musk. Nu se vedea nici urmă de Hare sau de sârmă care să atârne. Întinzându-şi gâtul, meşterul de zmeie se uită la creasta ornamentală, neagră ca taurul pe mozaicul pitoresc al cerului. Nu zări pe nimeni.

În spatele lui, la o oarecare distanţă, felinele patrulau agitate în cuşcă, nerăbdătoare să li se dea drumul. Nu le auzea, dar era perfect conştient de ele, de ghearele şi de ochii lor de chihlimbar, de foamea şi frustrarea lor. Dacă le dădea drumul talusul fără să mai aştepte ordinul lui Musk? Dacă erau deja libere, furişându-se printre tufişuri, gata să se năpustească asupra prăzii?

Ceva îi gâdilă obrazul.

— *Trezeşte-te, tu, ăla de jos!*

Ea vocea răguşită, aproape feminină a lui Musk.

Meşterul apucă sârma şi legă micul cârlig de la capătul ei de scheletul zmeului, apoi se dădu în spate ca să-şi admire creaţia. Zmeul se înălţa repede pe lângă piatra ornată, zmeul lui, un om mai mic şi mai uşor decât oricare altul, cu aripi de libelulă, din borangic.

Hare venea pe pajişte ducând în braţe ceva deschis la culoare. Meşterul strigă – Arată-mi-l! – şi porni în calea lui. Luă iepurele alb şi-l ridică de urechi.

— E prea greu!

— Ăsta-i cel pe care a spus Musk să-l aduc, se apără Hare.

Apoi luă animalul înapoi.

— Nu poate să ridice atâta greutate.

— Oricum, nu bate vântul. Vii sus?

Meşterul făcu semn afirmativ din cap.

— Atunci, hai.

Intrând în vilă printr-o intrare din spate, urcară două şiruri de trepte şi tropăiră pe spirala de fier pe care coborâse Silk cu două nopţi înainte. Hare împinse trapa.

— Am avut un vultur enorm aici sus, spuse el. Îi ziceam Hierax, dar a murit.

Cu respiraţia tăiată, meşterul de zmeie se simţi totuşi obligat să râdă.

Urcară pe ţigle, pe acoperişul aripii de clădire. Meşterul ţinu iepurele blând şi i-l dădu lui Hare când acesta ajunse pe porţiunea mai înaltă. Apoi apucă mâna care-l ajută să urce şi el.

Musk stătea pe creastă, ascuns în spatele zmeului.

— Mai cu viaţă. Aştept de-un ceas. O să trebuiască să fugi cu el?

— Eu o să ţin mosorul. Hare o să fugă. Dar n-o să zboare fără vânt.

— Bate vântul, îi spuse Musk.

Meşterul îşi umezi arătătorul şi-l ridică în aer; se simţea într-adevăr o briză uşoară acolo sus, la cincizeci de coţi de pământ.

— Nu-i destul, zise el.

— Dar îl simt, ripostă Musk. Îl simt cum vrea să se înalţe.

— Normal că vrea să se înalţe. – Meşterul nu putea şi nici nu voia să ascundă că e mândru de creaţia lui. – Ale mele toate vor, dar vântul nu-i destul de puternic.

Hare întrebă:

— Vrei să leg iepurele de el?

— Stai să-l văd. – Musk ridică de urechi animalul care protestă cu un chiţăit. – Ăsta-i cel mai mic. Tâmpitule, l-ai adus pe cel mai mic.

— L-am cântărit. Doi îs mai uşori ca ăsta, jur.

— Ar trebui să-l arunc jos. Poate c-ar trebui să te-arunc jos şi pe tine.

— Vrei să-i aduc pe ceilalţi? O să ţi-i arăt. Nu ţine mult.

— Dacă se zdrobeşte şi cade? Nu mai avem aşa mici. Dimineaţă ce-o să folosim?

Musk îi dădu iepurele înapoi.

— Mai sunt doi, jur pe nămolul Scyllei. Pe toţi zeii de rahat pe care-i vrei. Nu te-aş minţi.

— Ăsta nu-i iepure, e-un şobolan lăţos.

O adiere trecătoare ciufuli părul meşterului de zmeie, ca degetele unei zeiţe nevăzute. Avu senzaţia că, dacă s-ar întoarce repede, ar vedea-o: Molpe, zeiţa vânturilor şi a lucrurilor diafane,

Molpe, al cărui adorator fusese toată viaţă. *Molpe, fă ca vânturile tale să bată pentru mine. Nu mă fă de ruşine, Molpe, pe mine, care te-am cinstit toată viaţa. O să-ţi sacrific două cinteze, ţi-o jur.*

Musk se răsti:

— Leagă-l! – iar Hare îngenunche pe smoala înmuiată de căldură, înfăşurând prima coardă în jurul bietului animal şi legând-o strâns, fără milă.

— Acuma ia-o la fugă!

— Nasol. Nu văd nimic din ce fac aici. Ar fi trebuit să aducem o lanternă. Ca să nu cadă.

Hare se ridică.

— Aşa. Acuma n-o să cadă. – Luă zmeul de la Musk. – Să-l ţin deasupra capului?

Meşterul încuviinţă din cap. Luase mosorul de sârmă; acum îşi umezi iar degetul.

— Vrei să fug pe acolo?

— Nu. Ascultă-mă. Trebuie să alergi înspre mine, în direcţia vântului… cât de încet o bate. Să fugi în aşa fel încât zmeul să creadă că vântul e mai puternic. Dacă avem noroc, vântul ăsta fals o să-l ridice destul de sus, unde chiar suflă mai tare. Ia-o în jos, pe-acolo, până la colţ. Eu desfăşor mosorul cât alergi tu în jos, pe urmă îl înfăşor la loc când fugi înapoi. De câte ori simţi că zmeul vrea să se ridice în mâinile tale, îl azvârli în sus. Dacă vezi că alunecă în jos, îl prinzi.

— E de la oraş, comentă Musk. Pe acolo nu se înalţă zmeie.

Meşterul dădu din cap absent, cu ochii la Hare.

— Ţine-l de picioare, cât de sus poţi. Să n-o iei la fugă până nu-ţi spun eu.

— Pare adevărat acum, dar nu ştiu dacă destul de adevărat. O să se lumineze şi-o să iasă soarele, iar ei văd un afurisit de ciot mai bine decât noi. Numai că nu întotdeauna îşi dau seama dacă-i adevărată sau nu. Ei nu gândesc ca noi.

— Bine, strigă meşterul. Acum!

Hare, cu picioare lungi şi iuţi, o luă la goană, aripile zmeului mişcându-se şi lovind aerul uşor la fiecare pas, de parcă ar fi zburat ca o pasăre dacă ar fi putut. La jumătatea acoperişului îi dădu drumul. Zmeul se ridică.

Molpe! O, Molpe!

Când ajunse la dublul înălţimii lui Hare, se opri, rămase o clipă pe loc, alunecă până ce aproape că atinse acoperişul, se ridică

din nou până la înălţimea capului, apoi căzu mort pe smoală.

— Prinde-l! urlă Musk. Trebuie să-l prinzi! Vrei să-şi rupă naibii gâtul?

— Pe tine te îngrijorează iepurele, îi spuse meşterul, deşi nu-i singurul pe care-l ai, şi-ai putea cumpăra alţii mâine dimineaţă. Pe mine mă îngrijorează zmeul. Dacă se rupe, îmi ia două zile să-l repar. Dacă se strică de tot, trebuie s-o iau de la început.

Hare ridicase zmeul.

— Iepurele n-are nimic, strigă el din capătul celălalt al acoperişului. Vrei să mai încerc o dată?

Meşterul scutură din cap.

— Coarda aia nu-i destul de strânsă. Adu-l aici.

Hare se supuse.

— Ţine-l. – Meşterul îngenunche. – Nu vreau să-l pun pe smoală.

— Oare n-am putea să-l legăm de un plutitor? propuse Hare.

— Ar fi şi mai riscant. Dacă o ia în jos, se rupe în bucăţi înainte de a ne opri. – Slăbi nodul dintr-o singură mişcare. – Am vrut să pun un întinzător, îi spuse lui Musk. Poate c-ar fi fost bine.

— Mai încercăm o dată după ce l-ai dres, rosti Musk.

— S-ar putea să bată vântul dimineaţă.

— Dimineaţă îi dau drumul Acvilei. Nu vreau să mai am şi asta pe cap.

— Bine.

Meşterul se ridică, îşi umezi iar arătătorul şi-i făcu semn din cap lui Hare, arătând cu degetul.

De data asta, zmeul uriaş se înălţă încrezător, deşi meşterului i se păru că nu se simte nicio adiere. Se înălţă cincisprezece, douăzeci, treizeci de coţi, apoi alunecă, se lăsă în jos brusc, făcând iepurele să chiţăie îngrozit, şi se strădui să se ridice din nou, dar rămase pe loc.

— Dacă coboară sub acoperiş, nu se mai simte vântul din cauza casei.

— Întocmai. – Meşterul mişcă din cap răbdător. – Exact la asta m-am gândit şi eu mai devreme.

— Îl tragi în jos! De ce naiba îl tragi? Ar fi zburat de data asta.

— Trebuie să slăbesc coarda de jos a frâului, explică meşterul. Cea care merge de la picior la schelet.

Îi strigă lui Hare:

— Se lasă jos! Prinde-l!

— Aşa, destul! – Musk ţinea pistolul în mână. – O să mai

încercăm dimineaţă. O să mai încercăm când bate vântul şi să facă bine să zboare, şi să zboare ca lumea. *Mă asculţi, moşnege?*

Hare prinsese zmeul; meşterul dădu drumul mosorului.

— Cam atâta. – Arătă distanţa cu degetele. – Tu n-ai văzut că se lasă în jos? Dacă o să cadă pe acoperiş sau pe pământ, o să se distrugă cu totul.

În vreme ce Hare ţinea zmeul ridicat, meşterul slăbi coarda de jos şi o fixă la distanţa indicată înainte.

— M-am gândit eu c-o să trebuiască să fac asta, explică el, aşa că am lăsat-o puţin mai lungă.

— Nu mai riscăm în noaptea asta, îi spuse Musk lui Hare.

— Linişte!

Degetele meşterului se opriră, coarda era numai pe jumătate legată. În depărtare, auzi murmurul pădurii uscate, foşnetul frunzelor ofilinde şi freamătul milioanelor de crenguţe uscate. Întoarse capul după instinct, cu ochi scrutători.

— Ce e? vru să ştie Hare.

Meşterul se îndreptă de spate.

— Du-te în celălalt colţ de data asta, îi spuse el.

— Sper că n-are de gând să se dezmembreze…

Musk vârî pistolul sub tunică.

— Dacă se strică, o să fiu în siguranţă, comentă meşterul. Nici tu, nici el nu-l puteţi repara.

— Dacă zboară, o să fii şi mai în siguranţă, replică Musk fioros.

Aflat la vreo cincizeci de metri de ei, Hare îi auzi vorbind.

— Gata?

Meşterul se uită automat la mosor. Copacii se liniştiseră, dar simţi din nou în păr degetele fantomatice ale lui Molpe. Îi tremură barba.

— ACUM!

Hare se ţinu de zmeul uriaş până ajunse la jumătatea acoperişului, apoi îl eliberă azvârlindu-l în sus. Zmeul se ridică imediat la cincizeci, apoi la şaizeci de coţi, după aceea se opri, parcă aşteptând să prindă puteri noi.

— Sus, mormăi Musk. Sus, şoimule!

Preţ de două minute neîntrerupte, zmeul pluti pe loc, cu aripile transparente aproape invizibile pe tărâmul cerurilor, corpul său uman negru ca umbrele, iar iepurele, un punct zvârcolindu-se pe pieptul lui. În cele din urmă, meşterul zâmbi şi desfăşură mai multă sârmă de pe mosor. Zmeul se înălţa

încrezător, tot mai sus, până când aproape că se pierdu în câmpiile cadrilate şi râurile sclipitoare aflate de partea cealaltă a spiralei.

— E destul? întrebă meşterul. Să-l cobor?

Musk scutură din cap.

Hare, care li se alăturase ca să vadă şi el zmeul, rosti:

— Arată bine, nu-i aşa? Parcă-i adevărat.

— Vreau banii care mi se cuvin, îi spuse meşterul lui Musk. Aşa ne-am înţeles. L-am construit, ţi-a plăcut şi o să care un iepure.

— Acum, numai jumătate din ei, şopti Musk, tot cu ochii la zmeu. Nu-l aprob până nu ţâşneşte Acvila după el. Tot nu sunt convins c-o să i se pară adevărat.

Hare chicoti.

— Bietul iepuraş! Pariez că nici nu ştie unde a ajuns. Pariez că nu-i nimeni pe-acolo, pe sus.

Musk se uită la iepurele îndepărtat cu un zâmbet amar.

— Lasă că-i trimitem tovărăşie mâine dimineaţă.

Vântul care urca îi flutură tunica brodată şi-i aduse o şuviţă ondulată lungă pe fruntea frumoasă.

Meşterul spuse:

— Dacă nu crezi c-o să-ţi păcălească şoimul, spune-mi ce schimbări vrei să-i fac. O să încerc să-l termin până dimineaţă.

— Arată bine acum, recunoscu Musk. Exact ca un zburător care ţine un iepure.

În pat, zvârcolindu-se de pe o parte pe alta, Silk mâna dricul printr-un peisaj de vis întunecat şi plin de ruine, un tărâm al morţii şi al vieţii deopotrivă. Vântul sufla fără oprire, fluturând toate perdelele alb-gălbui de la ferestrele dormitoarelor şi ciucurii de catifea ai dricului asemenea unor steaguri negre; asemenea afişului sfâşiat de pe Strada Soarelui, cu ochii ieşiţi din orbite ai consilierului Lemur, cu nasul şi gura lui strâmbe, dansând în vânt; asemenea chipului blajin al consilierului Loris, decupat şi alunecând în rigolă; asemenea rasei negre şi largi a Mayterei Rose, cu greutăţile cusute în tiv trăgând spre moarte, totuşi fâlfâind, în vreme ce penele lungi şi negre se îndoiau şi se clătinau, în vreme ce vântul prindea zvâcnirea neagră a biciului lui Silk care, vrând să biciuiască unul dintre caii negri, îl nimerea pe celălalt. Calul negru neatins mergea anevoie, la pas, se târa, fornăia pe nări din cauza prafului ridicat în valuri, dar scăpa

nebiciuit. Ar fi trebuit pedepsit, pentru că-şi lăsa să trudească singur fratele care asuda şi trăgea, deşi coastele lui erau murdare de praf galben, pe care spuma albă îl mâzgălise deja cu negru.

În dric, Orpine se zvârcolea goală şi palidă. Batista din bumbac a lui Silk, veche şi ruptă, îi aluneca întruna de pe faţă, cădea, dar niciodată de tot, aluneca, dar niciodată de tot, în ciuda vântului care şuiera pe la geamuri şi arunca praf în toate crăpăturile. În timp ce biciuia calul care nu trebuia, întotdeauna numai pe el, Silk o văzu cum prinde cu unghiile pumnalul lui Chenille, cum îl apucă şi-l trage, deşi era vârât între coastele ei, ameninţând ca o pisică, cu ghearele, pisica roşie cu coada ca focul şi scutul fin de alamă, decorat de sus până jos. Pe sub batista care aluneca, faţa ei, pătată de propriul sânge, era întotdeauna faţa lui Mucor, fiica lui Blood cea cu minţile pierdute. Pe scalp avea cusături, iar părul castaniu îi fusese ras de Moorgrass, care îi spălase trupul şi-i răsese jumătate de cap ca să se vadă cusăturile şi câte-o picătură de sânge la fiecare împunsătură, deşi din sânii ei plini curgea lapte pe catifeaua neagră. O aştepta mormântul, numai mormântul, încă un mormânt într-o spirală de morminte unde zăceau deja atâţia sub pavăza lui Hierax, zeul morţii, caldé-ul morţilor, al Uriaşei Hierax celei-cu-cap-alb, cu spiritul ei alb în ghearele celui dintâi, pentru că cea de-a doua fusese neurochirurg, al cui, dacă nu al ei?

Nici Silk, singur pe bancheta căptuşită cu piele neagră a vizitiului, nu ştia ce înseamnă toate aceste lucruri, ci doar că mâna dricul spre mormânt şi era în întârziere, ca de obicei. Întotdeauna venea la mormânt prea târziu şi prea devreme, conducând noaptea, pe un întuneric mai dens decât cea mai neagră noapte, într-o zi mai caldă decât cea mai fierbinte zi, în care talazurile de praf ardeau aşa cum se arde lutul olarului în cuptorul său mic, strălucitor de fierbinte, ridicând colbul în vreme ce biciuia calul care nu trebuia biciuit, un cal transpirat, care va muri la mormânt, dacă nu va trage şi celălalt. Şi unde va zăcea Orpine, dacă în mormântul ei va sta calul negru?

— Diii! strigă el, dar caii nu-l ascultară, căci erau deja la mormânt şi soarele apusese demult, ars, stins până când se va aprinde iarăşi.

Prea adânc, îi spuse Chenille, de la marginea gropii. *Prea adânc,* reluară broaştele ecoul vorbelor ei, broaştele prinse de el în copilărie în anul în care plecase cu mama lui la ţară fără un

motiv anume şi se întorsese la un trai cu nimic diferit, broaştele pe care le iubise şi pe care le omorâse cu dragostea lui. *Prea adânc!* şi mormântul era prea adânc, deşi se vedea pe fund catifeaua neagră, pentru ca nisipul şi solul umed să n-o atingă niciodată. Apele reci, adânci ale râurilor subterane care se scufundau în fiecare an n-o vor spăla niciodată pe Orpine, n-o vor transforma înapoi în copaci şi flori, nu vor spăla sângele lui Blood, nu vor uda nici pisica de foc cu şoarecele negru în bot, nici zambilele aurii. Nu vor umple niciodată lacul auriu în care cocorul auriu căuta necontenit peşti aurii; căci acesta nu era un an bun pentru peşti aurii, nici pentru cei argintii.

— *Prea adânc!*

Şi era prea adânc mormântul, pentru ca praful galben să nu-l umple niciodată, iar catifeaua de pe fund era presărată cu stropi luminoşi ce s-ar fi putut preface în scântei, dar încă nu licăreau, aşa cum îi arătă Maytera Marble cu degetul, iar la lumina unuia din ele ea se arătă din nou tânără, semănând la chip cu Maytera Mint, purtând mănuşi maro, parcă din carne, peste degetele ei harnice, de oţel.

— *Prea lung!* le spuse el cailor, iar cel care nu trăgea niciodată începu să sară şi să se ridice şi să dea din picioare şi, folosindu-se de spate, trase cât îl ţinură puterile, în ciuda vântului care-i strepezea dinţii şi a nopţii mai întunecate decât orice altă noapte, care ascundea şi ultimul petec de cer.

Cărarea lungă pe sub pământ fu îngropată pe vecie în vâltoarea de praf şi tumult.

— *Prea lung!*

Hyacinth stătea lângă el, pe bancheta învelită în piele; după un timp, îi dădu batista lui veche, pătată de sânge, să-şi acopere nasul şi gura. Vântul urla ca o haită uriaşă de câini galbeni, dar nu reuşi să abată dricul lor vechi, scârţâitor şi lucios, de pe drumul care nu se mai putea numi drum, iar el era bucuros de tovărăşia ei.

Capitolul 5
Sclavul lui Sphigx

Era ziua Molpei, îşi aminti Silk, ridicându-se în capul oaselor în pat: ziua mersului cu paşi uşori şi repezi, iar după muncă, a cântecului şi dansului. Nu se simţi prea sprinten când se ridică. Îşi aruncă picioarele peste marginea patului şi se frecă la ochi şi pe maxilarul ţepos. Dormise... cât? Prea mult, dar tot se mai putea alătura sibilelor pentru rugăciunea de dimineaţă dacă se grăbea. Nu mai avusese parte de un somn bun noaptea de când...

Din ziua Thelxiepeiei.

Se întinse, zicându-şi că va trebui să se mişte repede. Va lua dejunul mai târziu sau deloc, deşi mai avea fructe şi legume cât să sature jumătate de cartier.

Se ridică în picioare, se hotărî să se grăbească, simţi un junghi în glezna dreaptă din cauza efortului şi se aşeză imediat la loc.

Bastonul cu cap de leoaică al lui Blood stătea proptit de capul patului, iar bandajul de la Crane lângă el, pe podea. Îl luă şi dădu cu el de podea. *Sphigx va fi zeiţa mea astăzi,* murmură el, *sprijinul şi reazemul meu.* Desenă semnul plus în aer. *Tu, Sphigx, vitează purtătoare de sabie şi pumnal, leoaică şi amazoană, fii cu mine până la capăt. Dă-mi curaj acum, în ceasul greutăţilor.*

Bandajul lui Crane ardea; îi strângea glezna ca o menghină, dar îi dădu o senzaţie excelentă când coborî scările ca să-şi umple ligheanul de la pompa din bucătărie.

Oreb dormea pe dulap, într-un picior, cu capul vârât sub aripa sănătoasă. Silk strigă:

— Trezeşte-te, pasăre! Mâncare? Apă? Acum e momentul să ceri.

Oreb protestă cu un croncănit, fără să-şi arate ochii.

Mai rămăsese ceva din vechea lui colivie şi un tăciune aprins din focul pe care nu apucase să gătească legumele cu o seară înainte. Aruncă în el câteva crenguţe, suflă peste ele şi-şi frecă mâinile la vederea flăcării proaspete. Nu va trebui să folosească deloc din hârtia preţioasă!

— E dimineaţă, îi spuse păsării. S-au ridicat umbrele şi ar trebui să te trezeşti.

Niciun răspuns.

Oreb, constată Silk, îl ignora pe faţă.

— Am glezna ruptă, continuă el să-i vorbească vesel. Mi-a înţepenit braţul – maestrul Xiphias a crezut că sunt stângaci, ţi-am povestit? – Mă doare burta şi am o vânătaie mare pe piept, unde m-a lovit Musk cu mânerul cuţitului. – Aranjă trei aşchii mici deasupra crenguţelor aprinse, care trosneau. – Dar nu-mi pasă deloc. E ziua Molpei, minunata zi a Molpei, şi mă simt excelent. Dacă vrei să fii animalul meu, şi tu va trebui să te simţi la fel, Oreb.

Închise cu zgomot căminul şi puse apa de bărbierit pe sobă.

— Capete peşte?

— Niciun cap de peşte. N-am avut timp de aşa ceva, dar cred c-a mai rămas una din perele acelea bune. Îţi plac perele?

— Place pere.

— Şi mie, deci o facem pe din două. – Căutând în chiuvetă după cuţitul cu care-şi tăiase roşiile, îi şterse lama (observând cu un sentiment de vină că începea să ruginească), tăie para în două, apoi muşcă din porţia lui, scurse apa din chiuvetă, pompă alta şi se stropi pe faţă, pe gât şi pe păr. – Nu vrei să vii cu noi la rugăciunea de dimineaţă, Oreb? Nu eşti obligat, dar am senzaţia că-ţi va face bine. – Îşi imagină reacţia Mayterei Rose la apariţia păsării şi râse. – Mi-ar face bine şi mie, după toate probabilităţile.

— Pasărea doarme.

— Dar sper că numai după ce ţi-ai terminat para. Dacă o găsesc tot aici când mă întorc, o mănânc eu.

Oreb flutură din aripi şi zbură pe masă.

— Mâncat acum.

— Eşti foarte înţelept, îl lăudă Silk şi mai luă o înghiţitură din jumătatea lui de para, gândindu-se mai întâi la visul avut – unul deosebit, din câte ţinea minte – apoi la firele gălbui din scalpul lui Mucor. Oare chiar îl văzuse, ori doar visase? Apoi se gândi la Crane, care şi el era doctor şi mai mult ca sigur că implantase felinele încornorate în pântecul fetei, cel puţin doi sau trei odată.

La etaj, în timp ce se săpunea şi se freca, îşi aduse aminte că Chenille spusese să ia de la Crane banii pentru salvarea manteionului. În mod obişnuit, ar fi alungat imediat o asemenea propunere nesocotită, dar Chenille nu era Chenille – cel puţin nu era numai Chenille – şi orice ar spune, nu avea rost să se amăgească, deşi politeţea îi cerea să se prefacă. O implorase pe frumoasa Kypris să se întoarcă, dar ea făcuse un lucru şi mai bun: nici măcar nu plecase, mai degrabă părăsise Fereastra

Sacră ca să o posede pe Chenille.

Pentru Chenille era o mare cinste, fără îndoială. Preţ de-o clipă, o invidie. El însuşi fusese iluminat de Intrus, iar asta era şi ea o mare cinste. După aceea, nu ar fi trebuit să invidieze pe nimeni niciodată. Kypris era zeiţa prostituatelor. Fusese Chenille o prostituată bună? Era oare răsplătită pentru asta? Ea, sau mai degrabă zeiţa, sau ambele, îi spusese că nu voia să se întoarcă la Orchid.

Şterse şi uscă lama şi-şi examină obrazul în oglindă.

Oare putea însemna asta că Kypris le iubea pe ele, dar nu şi ceea ce făceau? Era un gând înălţător, foarte posibil corect. Nu ştia atâtea câte ar fi trebuit neapărat să ştie despre Kypris, după cum nici despre Intrus nu ştia, din păcate, prea multe, deşi acesta îi arătase nenumărate lucruri, iar Kypris îi dezvăluise o parte din ea seara trecută – în special relaţiile ei cu Pas.

Silk se şterse pe obraz cu prosopul şi se duse la dulap să-şi ia o tunică curată, amintindu-şi că Patera Remora mai că nu-i ordonase să-şi cumpere haine noi. Cu cardurile rămase de la înmormântarea lui Orpine, avea să scape şi de grija asta.

Hyacinth îi ţinuse tunica, îl ajutase s-o îmbrace pentru că el avea braţul rănit. Se pomeni că, în loc să alerge pe scări ca să se alăture sibilelor în manteion, se aşază pe pat şi-şi luă în mâini capul plin de gânduri la Hyacinth. Cât de frumoasă fusese, şi cât de bună! Ce minunată, stând lângă el în dric în drum spre mormânt. Va muri şi el, şi ea, ca toţi oamenii; dar nu trebuie să moară singuri. Îşi dădu seama, puţin şocat, că visul nu fusese o fantasmă nocturnă, ci i-l trimisese un zeu, mai mult ca sigur Hierax, care apăruse şi el (ca o confirmare clară) ţinând în mâini spiritul alb al lui Orpine.

Cuprins din nou de bucurie, Silk se ridică şi smulse o tunică spălată din dulap. Blood îşi botezase pasărea Hierax, o blasfemie voită. El, Silk, o omorâse, sau cel puţin se luptase cu ea şi-i provocase moartea. În consecinţă, Hierax îl favorizase – într-adevăr, îl favoriza de atunci încoace nu numai trimiţându-i un vis plin de simboluri zeieşti, dar şi dându-i ocazia s-o înmormânteze pe Orpine, o înmormântare foarte profitabilă. Nu se putea spune că Hierax se arătase nerecunoscător!

Roba pe care o purtase cu o zi înainte era murdară şi plină de pete de sânge uscat; nu avea alta curată, cu care s-o înlocuiască. Scoase peria de haine şi începu s-o perie cu putere, ridicând praful.

Bărbaţi şi femei, făcuţi din ţărână (iniţial de Intrus, cum spunea un pasaj îndoielnic din Scrieri), se întorceau în ţărână. Praful şi pulberea se alege de ei prea repede, acesta e adevărul. Acelaşi gând sumbru îi dăduse târcoale şi către sfârşitul înmormântării lui Orpine, când fixase în şuruburi capacul sicriului.

Iar Chenille îl întrerupse, înălţându-se ca... ca... Nu găsi niciun termen de comparaţie. Încercă să revadă scena cu ochii minţii. Chenille, mai înaltă decât mulţi bărbaţi, cu şuviţe creţe de culoarea focului, oase mari, obraji supţi şi sâni generoşi, tari şi, în acelaşi timp, zvâcnind în rochia ei albastră, simplă.

Nu. Rochia fusese neagră, cum cerea ocazia. Purtase ea oare albastru când o cunoscuse la Orchid? Nu, verde. Aproape sigur verde.

Jucăria lui Horn! Asta era. N-o văzuse niciodată. (Peria roba mai vârtos ca altădată.) Dar văzuse altele asemănătoare, figurine articulate, cu patru coarde, pe o cruce de lemn. A lui Horn avusese un palton albastru vopsit, iar Chenille se mişca prima oară ca ea, de parcă zeiţa nu învăţase încă să tragă bine de coarde. Şi nici nu vorbise mai bine decât Oreb.

Oare e posibil ca o zeiţă să fie nevoită să înveţe lucruri noi? Iată o idee nouă.

Dar zeiţele învăţau repede, se pare; înainte de a sosi Patera Remora, aruncase cuţitul lui Musk chiar mai bine decât proprietarul lui. Musk, care seara trecută îi dăduse, în zgârcenia lui, doar o săptămână ca să-şi recupereze manteionul. Poate că manteionul nu merită să fie păstrat, dar Intrusul îi spusese să-l salveze, deci aşa trebuia să facă.

Ajunse, în sfârşit, şi la momentul hotărâtor: ce-o să facă astăzi? Pentru că nu avea timp de pierdut, nici măcar puţin. Ori va trebui astăzi să-i ceară cumva lui Blood o păsuire, ori să obţină suma aceea uriaşă, toată sau o parte din ea.

Lovi cu palma buzunarul pantalonilor. Pistolul cu ace al lui Hyacinth era tot acolo. Îngenunche şi scoase caseta cu bani de sub pat, o descuie şi scoase azothul; îl vârî sub tunică, încuie caseta şi o ascunse iar sub pat, după ce puse cheia la locul ei.

— O, Sphigx, purtătoare de sabie, şopti el, nu-i uita pe supuşii tăi, care trăiesc şi mor de sabie.

Era rugăciunea Gărzilor, dar i se păru că şi lui i se potriveşte la fel de bine.

Chenille aştepta în grădină când Silk, în spatele Mayterei Rose şi urmat de Maytera Marble şi micuţa Maytera Mint, ieşi pe uşa laterală a manteionului. Oreb strigă *Bun Silk!* de pe umărul fetei şi ţopăi până pe al lui; dar din cauză că Maytera Rose era cu spatele la el, nu-i văzu expresia feţei, asta în caz că ea observase pasărea vie.

Maytera Marble spuse:

— M-am gândit să te invit cu noi, Chenille, dar dormeai atât de adânc…

Chenille zâmbi:

— Mă bucur că n-ai făcut-o, Maytera. Am fost tare obosită. Dar am aruncat un ochi la voi mai târziu. Sper că nu m-aţi văzut.

— Serios? – Maytera Marble zâmbi la rândul ei, cu capul ridicat, puţin aplecat spre dreapta. – Trebuia să vii lângă noi. N-ar fi fost niciun necaz.

— Îl aveam pe Oreb cu mine şi îi era frică. Oricum, ajunseserăţi deja la evocare.

Silk mişcă din cap pentru sine. Nu se mai vedea nici urmă de Kypris pe faţa lui Chenille, chinuită deja de soarele tiranic; dar Chenille nu avea de unde să ştie cuvântul. Spuse:

— Sper că Chenille nu v-a deranjat prea mult azi-noapte, Maytera.

— Nu, nu. Deloc. Absolut deloc. Dar acum va trebui să mă scuzi. În curând trebuie să apară copiii. Trebuie să descui şi să revăd lecţia.

În timp ce-o priveau cum se depărtează, Chenille rosti:

— Mă tem că o intimidez. Ar vrea să-i placă de mine, dar se teme că te-am corupt.

— Şi pe mine mă intimidezi, Chenille, recunoscu Silk.

Stând de vorbă, o văzură amândoi pe Maytera Mint cum aşteaptă, cu ochi abătuţi, în frunzarul cu umbre discrete. Silk îşi înmuie glasul şi-o întrebă:

— Voiai să-mi spui ceva, Maytera?

Ea scutură din cap fără să scoată un cuvânt.

— Poate că voiai să-ţi iei rămas bun de la musafira ta; dar, ca să fiu sincer, cred că va trebui să rămână cu tine şi cu sibilele tale şi la noapte.

Pentru prima oară de când o cunoştea, Maytera Mint reuşi să-l sperie, ieşind din umbră ca să se uite fix în ochii lui Chenille cu o dorinţă pe care el nu şi-ar fi închipuit-o vreodată.

— Nu mă intimidezi, spuse ea, asta am vrut să-ţi spun. Eşti

singurul adult care nu mă intimidează. Mă simt atrasă de tine.

— Şi tu îmi eşti simpatică, spuse Chenille cu glas potolit. Îmi place foarte mult de tine, Maytera.

Maytera Mint înclină din cap în semn de acceptare şi înţelegere (crezu Silk).

— Probabil că sunt mai mare decât tine cu cincisprezece ani. Dacă nu mai mulţi, căci la anul împlinesc treizeci şi şapte. Totuşi, simt că... Poate numai pentru că eşti aşa de înaltă am impresia că...

— Da? întrebă Chenille zâmbitoare.

— Că eşti sora mea mai mare. N-am avut niciodată o soră mai mare, zău. Te iubesc.

Şi cu asta, Maytera Mint se răsuci ca un vârtej de finet negru şi porni în grabă spre mănăstire. La jumătatea drumului coti brusc şi traversă pajiştea uscată, maronie, spre palestra, de partea cealaltă a terenului de joacă.

— Pa-pa! strigă Oreb. Pa, fetiţa!

Silk scutură din cap.

— Nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva. *Spirala* e o lume de posibilităţi care-mi depăşesc imaginaţia.

— Foarte rău, oftă Chenille. Trebuie să-ţi spun. Să-ţi explic. Silk. Patera. Ar trebui să vorbim despre celălalt lucru. Cum să luăm banii de la Crane. Dar eu... Noi avem o problemă. Cu sărmana Maytera Mint. Eu sunt de vină. Într-un fel.

Silk rosti:

— Sper că nu e ceva grav. Îmi place de ea şi mă simt răspunzător pentru ea.

— Şi eu. Dar s-ar putea să fie ceva grav. Ştiu că e. Nu putem să ne întoarcem în căsuţa ta? Şi să vorbim acolo?

Silk scutură din cap.

— Femeile nu au voie în prezbiteriu, deşi există o listă lungă de excepţii: dacă se îmbolnăveşte augurul, o femeie poate veni să-l îngrijească, de exemplu. Când vreau să vorbesc cu Maytera Marble, ne întâlnim aici în frunzar sau în camera ei din palestra.

— Bine. – Chenille se apleacă pe sub viţa de vie lăsată. – Dar cu Maytera Mint? Şi cu cea bătrână, Maytera Rose? Cu ele unde stai de vorbă?

— O, în aceleaşi locuri. – Cuprins de o vagă remuşcare, Silk se aşeza pe vechiul scaun de lemn, vizavi de Chenille; era cel pe care se aşeza de obicei Maytera Marble. – Dar, ca să fiu sincer, rareori vorbesc cu oricare dintre ele două. Maytera Mint e, în

general, prea timidă ca să-mi răspundă, iar Maytera Rose îmi face morală. – Scutură din cap. – Mă tem că ar trebui să fiu mult mai atent la cele ce-mi spune; dar după zece-cincisprezece minute nu mă mai pot gândi la altceva decât cum să fac să plec mai repede. Nu vreau să insinuez că vreuna din ele n-ar fi o femeie foarte bună. Amândouă sunt bune.

— Maytera Mint este. – Chenille îşi linse buzele. – De-asta mă simt prost. Aşa cum mă simt. Silk. A fost… ei, bine, n-am fost *eu.* N-a fost Chenille.

— Bineînţeles! – Silk dădu hotărât din cap. – Simte zeiţa din tine! Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat. Nu vrei ca ea să spună…

— Nu, nu. Simte zeiţa, dar nu despre asta e vorba. Şi nu vrea să spună nimănui. Nu ştie nici ea. Nu e conştientă de asta.

Silk îşi drese vocea.

— Dacă crezi că e vorba de o oarecare atracţie fizică – ştiu că ea apare şi între femei, ca şi între bărbaţi – ar fi cu siguranţă mai bine dacă la noapte ai dormi în altă parte.

Chenille schimbă subiectul.

— N-ar avea importanţă. Dar nu despre asta e vorba. Ea nu vrea… Ea nu vrea nimic. Nimic de la mine. Vrea să ajute. Să-mi dea lucruri. E de înţeles. Nu e… compromiţător. Aşa ai spune tu? Compromiţător?

— Probabil că da.

— Dar toate astea… N-au importanţă. Nu contează. Va trebui să-ţi spun. Mai multe. N-o să te mint. – Îi scânteiară ochii. – *Nu!*

— Nici n-aş vrea să mă minţi, o asigură Silk.

— Ba da. Ba da, ai vrea, Silk. Silk. Să fii posedat, tu… Am vorbit despre asta aseară. Crezi că un zeu… pe mine? Vreau să spun, Kypris. Sau altul. Femeia aia oribilă, cu şerpi. Crezi că intrăm în oameni. Ca frigurile?

— Eu sigur nu aş fi folosit aceste cuvinte.

Chenille îl studie pofticioasă pe sub ochii cu pleoape grele, mai mari acum decât fuseseră în afara frunzarului, ochi negri, lucind de lumină proprie.

— Dar aşa crezi. Ştiu. Noi… Pătrunde prin ochi. Noi, zeii, nu suntem… Vizibili? Suntem tipare. Ne schimbăm. Învăţând şi crescând. Dar rămânem tot tipare? Iar eu nu sunt Kypris. Ţi-am spus… Ai crezut că mint.

Oreb fluieră:

— Săracă fată!

Iar Silk, care-şi întorsese privirea de la forţa înfricoşătoare şi pofta din ochii aceia negri, văzu acum că începeau să lăcrimeze. Îi oferi batista, amintindu-şi că şi Maytera i-o oferise pe-a ei, tot aici, în frunzar, înainte să meargă la vila lui Blood.

— Eu nu m-am schimbat. Nu mă schimb. Nu mult. Numai dacă n-am de ales. Şi nu sunt un tipar. Dar ceea ce tu numeşti posedare… Kypris a copiat o parte din ea, una mică. – Chenille îşi suflă nasul cu delicateţe. – N-am mai tras nimic pe nas. Nu de când Orpine… Asta face, Patera. Nu-ţi dai seama, vreau să zic. La orice te uiţi, îţi zici, asta nu-i rugină, şi totul e aşa de trist.

— O să treacă repede, spuse Silk, sperând să aibă dreptate.

— O săptămână. Poate două. Am mai făcut-o doar o singură dată. Numai că… Nu contează. N-aş face-o. N-o s-o fac acum. Dacă ai avea o cupă plină de rugină şi ai ridica-o în faţa mea ca să iau cât vreau, n-aş lua nimic.

— E minunat, spuse Silk sincer.

— Din cauza tiparului. Bucata asta mică din Kypris pe care ea a pus-o în mine, prin ochii mei, ieri, în manteionul tău. Nu înţelegi, nu-i aşa? Ştiu că nu înţelegi.

— Nu pricep cum e cu tiparele, recunoscu Silk. Înţeleg restul, cel puţin aşa cred.

— E ca inima. Tipare de bătăi. Da, da, nu, nu, nu, da da, da. Lucrul ăsta pe care-l avem toţi în spatele ochilor. Nici eu nu înţeleg chiar totul. Femeia mecanică? Marble? Cineva prea deştept a aflat că poate s-o facă. Să schimbe puţin programele. Oameni transformaţi în maşinării. Numai pentru asta. Pentru ca oameni ca Maytera Marble să lucreze pentru ei, nu pentru stat. Să fure pentru ei. El… Tu îi zici Pas. I-a pus pe oameni să studieze lucrul din spatele ochilor. Şi ei au aflat că şi cu oamenii se poate face ceva asemănător. A fost mai greu. Frecvenţa era mult mai înaltă. Dar a fost posibil, aşa că o facem. Aşa a început totul. Silk. Prin terminale, prin ochii lor.

— Acum chiar nu mai pricep nimic, recunoscu Silk.

— Nu contează. Sunt explozii de lumină. Lumină pe care n-o vede nimeni altcineva. Bufniturile, vibraţiile, crearea programelor, zeul care rulează în Mainframe. Kypris e zeul, programul acela. Dar ea a închis ochii. Mint a închis ochii. Maytera Mint. Iar eu nu terminasem, nu era gata.

Silk scutură din cap.

— Ştiu că e important ce spui tu, iar eu încerc să te înţeleg; dar, ca să fiu sincer, habar n-am despre ce vorbeşti.

— Atunci o să te mint. – Chenille se aplecă spre el până genunchii ei îi atinseră pe ai lui. – O să mint, ca să înţelegi, Patera. Acum ascultă-mă. Eu… Kypris a vrut să intre în Maytera Mint… n-are importanţă de ce.

— Acum eşti Chenille.

— Întotdeauna sunt Chenille. Nu, greşesc. Minţind, sunt Kypris. Aşa, deci. Acum sunt Kypris, vorbind cum vorbea Chenille. Zi da.

Silk înclină din cap.

— Da, Mare Zeiţă.

— Foarte bine. Am vrut să intru în Maytera Mint trimiţându-mi persoana divină să se scurgă în ea, prin ochii ei, de la Fereastra Sacră. Pricepi?

Silk mişcă iar afirmativ din cap.

— Desigur.

— Ştiam eu c-o să înţelegi. Dacă nu e adevărat. Bun. E o senzaţie plăcută, foarte plăcută, aşa că nimeni nu închide ochii. Le place. Vor mai mult. Nici măcar nu clipesc, o absorb.

Silk rosti:

— E normal ca fiinţele umane să dorească o fărâmă din viaţa ta divină, Mare Zeiţă. E unul dintre cele mai profunde instincte ale noastre.

— Numai că ea a închis ochii, asta trebuie să pricepi. N-a văzut decât o parte din mine – din zeiţă. Nici măcar nu ghicesc ce i-ar putea face.

Silk se lăsă greu pe spate, frecându-şi obrazul.

Oreb, care fugise de pe umărul lui ca să exploreze viţa, şopti:

— Fată bună.

— Da, Oreb. Aşa este. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care sunt aşa de îngrijorat.

— Bună acum!

După un scurt moment tensionat de tăcere, Silk ridică brusc mâinile.

— N-aş fi crezut că un zeu se poate desface în bucăţi.

Chenille îl aprobă din cap.

— Nici eu.

— Dar ai zis…

— Am zis că s-a întâmplat. – Îi puse mâna pe genunchi. – N-aş fi crezut. Dar s-a întâmplat, şi s-ar putea s-o schimbe. Cred că a schimbat-o deja. Eu sunt Chenille, dar mă simt de parcă altcineva e în mine acum, cu un fel de a gândi şi de a face

lucrurile pe care până ieri nu l-am cunoscut. Maytera Mint nu simte aşa. Ea are o parte din Kypris, aşa cum ai tu un vis.

— Bănuiesc că ce spui tu e foarte grav, Chenille. Dar nu se poate schimba?

Ea scutură din cap, săltându-şi buclele de foc.

— Kypris ar putea schimba ceva, dar nu noi. Maytera ar trebui să stea în faţa unui terminal – o Fereastră Sacră sau o oglindă, indiferent – când apare Kypris.

— Chiar şi atunci, tot ar mai rămâne ceva. Întotdeauna rămâne. Iar o parte din... spiritul Mayterei Mint ar intra în Kypris.

— Dar *tu eşti* Kypris, spuse Silk. Ştiu asta şi îmi tot vine să îngenunchez.

— E doar o minciună, Patera. Dacă aş fi o zeiţă adevărată, nu mi-ai rezista. Mi-ai rezista? Sunt Chenille, dar am ceva în plus. Uite încă o minciună care te-ar putea ajuta. Când cineva e beat, n-ai auzit niciodată pe nimeni zicându-i că vorbeşte coniacul din el? Sau berea sau altă băutură?

— Da, se spune foarte des. Nu cred că vorbeşte nimeni serios.

— Bine, dar cam aşa e. Nu întocmai, dar pe-aproape, numai că ceea ce are Maytera Mint în ea nu va dispărea cum dispare băutura. Ea va rămâne aşa pentru tot restul vieţii, dacă Kypris nu-şi ia înapoi partea din ea – adică dacă nu îi face o copie cu toate schimbările suferite şi nu şterge ceea ce a fost în Maytera.

— Atunci tot ceea ce ne stă în putinţă e s-o urmărim atent şi să... ăăă... (Silk simţi o undă de simpatie pentru Patera Remora) fim îngăduitori cu neaşteptatul.

— Mă tem că ai dreptate.

— O să-i spun Mayterei Marble. Adică n-o să-i povestesc ce mi-ai spus, dar o s-o avertizez. Maytera Rose ar fi neputincioasă. Mai mult ar strica. Maytera Marble se va purta extraordinar, deşi nu poate să fie şi în camera ei din palestra şi în a Mayterei Rose în acelaşi timp. Mulţumesc, Chenille.

— Trebuia să-ţi spun. – Chenille îşi atinse uşor nasul şi ochii. – Acum, în legătură cu banii. M-am gândit la asta cât ai fost în manteion, pentru că voi avea nevoie de ei. Va trebui să-mi găsesc altceva din care să trăiesc. Un magazin? Ceva... Şi te voi ajuta cât voi putea, Silk. Dacă vrei să-i împărţim...

Silk scutură din cap.

— Trebuie să-i dau lui Blood douăzeci şi şase de mii, ca să cumpăr manteionul de la el; asta contează în primul rând. Dar tu poţi să iei tot ce depăşeşte suma asta. Să zicem că obţinem

cumva o sută de mii, deşi îmi dau seama că e o cifră absurdă. Ai putea lua şaptezeci şi patru de mii. Dar dacă primim numai douăzeci şi şase de mii, toţi banii vor merge la Blood. – Făcu o pauză, ca s-o privească mai atent. – Tremuri. Nu vrei să-ţi aduc o pătură din prezbiteriu?

— O să încetez într-un minut-două, Patera. Pe urmă o să mă simt bine. Mă controlez mult mai bine decât ea. Accept. Oferta ta – am spus asta? –, oferta ta generoasă. Aşa ar fi trebuit să spun… Te-ai gândit la vreun plan? Mă pricep la… anumite lucruri? Dar nu la planuri. Nu prea, Silk. Silk? Nici ea nu se pricepea. Vorbesc cum trebuie acum?

— Parcă, deşi pe ea n-o cunosc prea bine. Însă am sperat ca planul să-l faci tu. Ca Chenille, eşti mult mai apropiată de Crane decât mine şi ar trebui să ai o idee mult mai clară despre operaţiunea de spionaj pe care mi-ai spus că o conduce.

— Am încercat să pun ceva la cale. Aseară, apoi azi dimineaţă din nou. Cel mai simplu ar fi să-l ameninţăm că dăm în vileag ceea ce face. Uite ce am. – Scoase din buzunarul rochiei o icoană cu Sphigx gravată în lemn tare. – Trebuia să i-o dau unei femei care ţine o tarabă în piaţă. Acolo mă duceam când am… ştii tu. De-asta m-am îmbrăcat aşa de repede. Pe urmă s-a întâmplat ce s-a întâmplat şi am rămas la Orchid. Ştii de ce. A urmat exorcizarea. Tu ai făcut-o, Silk. Când am ajuns la piaţă, se închidea. Nu mai era nimeni, doar cei care stau acolo peste noapte. (Să-şi păzească ce au de vânzare?) Femeia plecase deja.

Silk luă icoana de închinare.

— Sphigx ţine în mână o sabie, şopti el, aşa apare în aproape toate reprezentările. Mai are şi un obiect pătrat, o tablă poate sau un teanc de hârtii; ar putea fi instrucţiunile lui Pas, dar nu cred că le-am mai văzut până acum.

Îi dădu icoana înapoi lui Chenille.

— Ai fi văzut dacă ai fi trecut pe la taraba femeii. Are întotdeauna trei sau patru icoane, mai mari decât asta. Eu i-o dau pe a mea, ea mă întreabă dacă sunt sigură că n-o vreau. Foarte frumoasă şi foarte ieftină. Eu scutur din cap şi plec, iar ea pune icoana de la mine pe scândură, lângă celelalte, ca şi cum m-aş fi uitat la ea un minut.

— Am înţeles. Merită să trec pe la taraba femeii. – Nesigur de măsura în care se putea baza pe sprijinul zeiţei, ezită înainte de a arunca zarurile. – Mare păcat că nu eşti chiar Kypris. Dacă ai fi, mi-ai putea spune care e semnificaţia…

— Venit bărbat! anunţă Oreb, căţărat pe frunzar.

În clipa următoare, auziră o bătaie puternică în uşa prezbiteriului. Silk se ridică şi ieşi de sub vie.

— Aici, Auk. Nu vrei să ni te alături? Mă bucur că te văd. Mai e cineva pe care cred că te-ai bucura s-o vezi.

Chenille strigă:

— Auk? Tu eşti? Eu sunt. Avem nevoie de ajutorul tău.

Auk rămase cu gura căscată.

— Chenille?

— Da. Aici. Vino să stai lângă mine.

Silk dădu la o parte via pentru ca Auk să intre în frunzar mai uşor; când intră şi el la loc, Auk stătea deja lângă Chenille.

— Vă cunoaşteţi, e limpede, spuse el.

Chenille făcu gropiţe în obraji. Dintr-o dată parcă nu avea mai mult de cei nouăsprezece ani pe care susţinea că i-a împlinit.

— Mai ţii minte ce ţi-am zis alaltăieri, Patera? Că există cineva mai tânăr decât Crane care m-ar putea ajuta… care ne-ar putea ajuta? În legătură cu Crane?

Auk râse şi-o cuprinse pe după umeri.

— Ştii, nu cred că te-am văzut niciodată la lumina zilei, Chenille. Eşti mult mai frumoasă decât mă aşteptam.

— Eu am ştiut întotdeauna cât de… atrăgător eşti, Auk.

Îl sărută repede şi uşor pe obraz.

Silk spuse:

— Chenille mă va ajuta să obţin banii necesari ca să salvez manteionul, Auk. Despre asta vorbeam. Avem nevoie de sfatul tău.

Îşi îndreptă atenţia spre fată:

— Trebuie să afli că Auk m-a mai ajutat o dată, cu sfaturi, cel puţin. Nu cred că se supără dacă-ţi spun şi ţie.

Auk îl aprobă cu o mişcare a capului.

— Iar acum şi tu şi eu avem nevoie de ele. Sunt convins că se va dovedi la fel de generos cu amândoi cum s-a dovedit cu mine.

— Auk a fost întotdeauna… foarte bun cu mine. Patera? Întotdeauna întreba de mine. Din… primăvară?

Chenille îl luă pe Auk de mână.

— N-o să mă mai găseşti la Orchid, Auk. Vreau să locuiesc în altă parte şi nu mai… Ştii tu. Să nu mai cer bani bărbaţilor. Şi am terminat-o cu rugina. A fost… frumos. Uneori, când îmi era frică. Dar le face pe fete prea îndrăzneţe? După un timp te ia în stăpânire. Fără rugină, eşti mereu deprimat. Înfricoşat de

moarte. Aşa că o iei din nou şi din nou, şi rămâi gravidă. Sau mori. Eu am fost prea îndrăzneaţă. N-am rămas gravidă. Nu asta am vrut să spun. O să-ţi explice Patera. Auk?

— Sună bine, spuse Auk. Îmi place. Bănuiesc că aţi rămas împreună după înmormântare, ha?

— Exact. – Chenille îl sărută din nou. – Am început să mă gândesc. La moarte, la tot, ştii? Că Orpine a fost aşa de tânără şi de sănătoasă şi tot felul de asemenea lucruri. Mă exprim corect, Patera? Te rog, spune-mi fără să mă cruţi.

Oreb îşi scoase capul viu colorat printre frunzele de vie pe jumătate ofilite ca să declare:

— Vorbit bine!

Silk aprobă din cap, sperând să nu-l trădeze expresia feţei.

— E bine, Chenille.

— Auk, Patera mă ajută să vorbesc mai… Ştii tu. Intelectual? M-am gândit că Orpine aş putea fi eu. Aşa că am aşteptat. Am vorbit o groază aseară, nu-i aşa, Silk? Şi am stat cu sibilele. – Chicoti. – Am dormit pe un pat tare şi n-am primit cină, nu ca la Orchid. Dar mi-au dat să mănânc la dejun. Ai luat dejunul, Auk?

Auk râse şi scutură din cap.

— Nici nu m-am culcat. Ai auzit ce-a spus zeiţa ieri, nu, Jugs[35]? Ei, bine, uite-aici.

Îşi luă mâna de pe umerii ei şi se ridică pe jumătate, cotrobăind prin buzunar. Când scoase mâna afară, în palmă îi strălucea un obiect de diamant.

— Poftim, Patera. Ia-l. Nu face nici pe departe douăzeci şi şase de mii, dar poţi să primeşti pe el trei sau patru, dacă ştii cui să-l vinzi. Îţi spun eu pe cine cunosc.

Când Silk nu întinse mâna după obiectul oferit, Auk i-l aruncă în poală.

Era o brăţară de gleznă feminină, lată de trei degete.

— Nu pot… – Silk îşi înăbuşi emoţia. – Ba cred că pot. O să-l primesc pentru că trebuie. Dar, Auk…

Auk se lovi peste coapsă.

— N-ai de ales! Tu eşti cel care a înţeles-o pe Doamna Kypris, nu-i aşa? Sigur că tu ai fost, doar ne-ai spus-o. N-ai dat-o cotită, că trebuie să întrebi pe altcineva mai întâi. În regulă, ea a zis ce-a zis, eu am crezut-o, iar acuma trebuie s-o anunţ că şi eu sunt dintr-o bucată. Sunt veritabile. Poţi să te uiţi la ele cât vrei.

[35] Balcoane.

Cumpără nişte sacrificii ca lumea pentru ea şi nu uita să-i spui de la cine sunt.

Silk încuviinţă din cap:

— N-o să uit, deşi sunt convins că ştie deja.

— Spune-i că Auk e-un tip de treabă. Poartă-te cu el ca lumea şi-o să se poarte şi el domneşte cu tine. – Luând mâna lui Chenille, Auk îi puse un inel pe deget. – N-am ştiu c-o să fii aici, dar ăsta-i pentru tine, Jugs. Vezi flacăra aia mare şi roşie? La ăsta îi zice rubin sângeriu. Ţi s-o fi părând c-ai mai văzut din astea, dar pun rămăşag că nu ţi-au mai căzut ochii pe aşa ceva. Ai de gând să-l vinzi ori să-l ţii?

— N-aş putea să-l vând, Hackum[36].

Îl sărută pe buze cu atâta patimă, încât Silk fu nevoit să-şi întoarcă privirea, şi atât de tare, că era să cadă amândoi de pe băncuţa de lemn. Când se despărţiră, ea adăugă:

— Tu mi l-ai dat şi o să-l păstrez pentru totdeauna.

Auk zâmbi, se şterse la gură, pe urmă îşi desfăcu iar buzele într-un zâmbet mai larg.

— Pe bune, acuma. Dacă te răzgândeşti, să nu-l vinzi fără mine.

Se întoarse spre Silk.

— Patera, ai idee ce s-o fi jefuit azi-noapte? Fac pariu că măcar zece case pe Palatin. N-am auzit încă ce s-o mai fi întâmplat. Sticleţii s-au dat de ceasul morţii în dimineaţa asta. – Coborî vocea. – Ce-am vrut eu să te întreb, Patera… Ce ţi-a zis ea, exact? Despre venirea ei aici?

— Numai că va veni din nou, răspunse Silk.

Auk se aplecă spre el, cu maxilarul ieşit în faţă şi cu ochi mijiţi.

— Ce cuvinte a rostit?

Silk se frecă pe obraz, amintindu-şi scurta conversaţie cu zeiţa la Fereastra Sacră.

— Ai perfectă dreptate. Va trebui să raportez la Capitoliu tot ce a spus zeiţa, cuvânt cu cuvânt. De fapt, ar trebui să scriu raportul chiar acum. Am implorat-o să se întoarcă. Nu pot să-ţi reproduc exact vorbele ei, şi nici nu au importanţă. Dar mi-a răspuns: *Voi veni. Curând.*

— S-a referit la manteionul ăsta? Al tău?

— Nu pot fi absolut…

---

[36] Ciopârţeste-i.

Chenille îl întrerupse:

— Ştii că la el s-a referit. Exact asta a vrut să spună. Că se va întoarce exact la aceeaşi fereastră.

Silk dădu din cap îndoielnic.

— N-a zis chiar aşa, v-am spus, dar am impresia – cel puţin acum – că asta avea de gând.

— Bine… – Chenille descoperise o frântură de rază care făcea inelul să strălucească roşu, ca o flacără. Se uita la el în timp ce vorbea, mişcând mâna dintr-o parte într-alta. – Dar trebuie să-ţi vorbim despre Crane, Auk. Îl cunoşti pe Crane? E doctorul de casă a lui Blood.

— Cred că a zis ceva Patera despre el aseară.

Auk se uită întrebător la Silk, care spuse:

— Nu i-am spus nimic lui Auk, deşi e posibil să fi făcut o aluzie sau să fi sugerat că doctorul Crane i-a dat un azoth unei tinere pe nume Hyacinth. Azothurile costă cinci mii de carduri sau mai mult, după cum probabil ştiţi; aşa că te-am crezut când mi-ai spus că ar fi posibil să scoatem de la el o sumă foarte mare de bani. Dacă i-a dat într-adevăr lui Hyacinth un asemenea obiect – şi sunt înclinat să cred că i l-a dat – atunci probabil administrează nişte fonduri considerabile. – Mânat de o nevoie lăuntrică, adăugă: – Apropo, o cunoşti pe Hyacinth?

— Îhî. Face ce făceam eu, dar acum lucrează direct pentru Blood, în loc de Orchid. A plecat de la ea la vreo două săptămâni după ce m-am mutat eu acolo.

Silk puse brăţara scânteietoare în buzunarul robei cu gesturi ezitante.

— Spune-mi tot ce ştii despre ea, te rog.

— Câteva din gagicuţele celelalte o cunosc mai bine decât mine. Dar mi-e simpatică. E… nu ştiu cum să zic. Nu zice întotdeauna: ei bine, ăsta e bun şi ăsta e rău. Ia oamenii la rând, aşa cum vin, şi îţi dă o mână de ajutor dacă poate, chiar dacă nu te-ai purtat întotdeauna cu ea aşa frumos cum s-ar fi cuvenit. Tatăl ei e funcţionar-şef în Juzgado. Eşti sigur că vrei să auzi toate astea, Patera?

— Sunt.

— Unul din comisionari a văzut-o când avea în jur de paisprezece ani şi i-a zis lui taică-său: *Ia ascultă, am nevoie de o fată în casă. Trimite-o la mine şi poate să locuiască în casa mea, cred că avea opt sau nouă puradei, şi poate să şi câştige nişte bănuţi, iar tu o să fii avansat.* Probabil că pe-atunci tatăl lui Hy

era un simplu funcţionar. Aşa că s-a învoit şi a trimis-o pe Hy pe Palatin, iar apoi ştii ce s-a întâmplat. N-a trebuit să muncească prea mult. Nu făcea treburi grele: servea masa, ştergea de praf. A început să primească bani frumoşi. Numai că, după un timp, nevasta comisionarului s-a făcut tare scârboasă. Hy a stat o vreme cu un căpitan, dar au fost nişte probleme... Pe urmă a venit la Orchid.

Chenille îşi suflă nasul în batista lui Silk.

— Iartă-mă, Patera. Aşa păţeşti întotdeauna dacă n-ai tras pe nas o zi, două. O să-mi curgă nasul şi-o să-mi tremure mâinile până în ziua lui Tartaros, probabil. După aceea, o să fiu în regulă.

De dragul lui Auk, dar şi de dragul lui, Silk o întrebă:

— N-o să mai iei rugină? Oricât de greu ţi-ar fi?

— Nu, dacă o să facem ce avem de gând. Îţi dă prea mult curaj. Cred că ţi-am mai zis. Nu-i aşa? E grozav să tragi pe nas sau să lingi un pic de rugină... Unii chiar o ling, dar îţi trebuie mai mult când eşti speriat de moarte. Însă după un timp descoperi că de ea ar fi trebuit să te sperii. E mai rău decât Bass[37] sau chiar decât Musk şi mult mai rău decât tipul care arăta aşa de urât în camera mare. Numai că deja te-a prins în mreje. M-a prins pe mine, cred că şi pe Hy. Silk?

Patera o aprobă din cap iar Auk o bătu prieteneşte pe braţ.

— O cunosc, dar acum că mă gândesc la ea, îmi dau seama că nu ştiu prea multe despre ea. Ţi-am spus deja aproape tot ce ştiu. Ai văzut-o:

— Da, răspunse Silk. În noaptea Phaeai.

— Atunci ştii ce bine arată. Cei mai mulţi tipi zic că sunt prea înaltă. Le plac gagicile înalte, dar nu mai înalte ca ei, nici de aceeaşi statură. Hy e exact cât trebuie. Şi dac-aş fi fost mai scundă, tot după ea ar fi fugit bărbaţii, nu după mine. A ajuns foarte renumită, de-asta lucrează direct pentru Blood. El nu vrea să împartă nici cu Orchid, nici cu alţii, pe cineva care-i aduce cât îi aduce ea.

Silk înclină din cap pentru sine.

— Blood mai are şi alte locuri în afară de casa galbenă de pe Strada Lămpii?

— Da, normal. Probabil vreo şase. Dar casa lui Orchid e una din cele mai profitabile. – Chenille făcu o pauză. Căpătă o privire gânditoare. – Hy avea pieptul plat când am cunoscut-o la

[37] Biban.

Orchid… Bănuiesc că tot de la Crane a primit şi cele două chestii mari, ce zici?

Auk chicoti.

— Din câte mi-ai spus, s-a născut aici, în Viron.

— Sigur că da, Patera. Pe undeva, prin est să fi fost? Aşa am auzit. Mai e la Orchid o fată din acelaşi cartier.

Auk spuse:

— Patera crede că ar putea fi informatoare. Pentru tine şi pentru el acuma, cred.

— Şi-o să vrea s-o plătească din partea mea de bani, zise Chenille cu amărăciune în glas. Nimic nu se face dacă nu mă învoiesc eu.

— Nu asta am vrut să spun. Aşa cum tocmai ai aflat de la Auk, consider că Hyacinth mă poate ajuta împotriva lui Blood; dar nu am niciun motiv să cred că ne va ajuta de bună voie împotriva lui Crane, iar noi de asta avem nevoie acum. Trebuie să-ţi explic un lucru, Auk: Chenille e convinsă că Crane spionează Vironul, dar nu ştim pentru ce oraş lucrează. Aşa-i, Chenille?

— Nu. N-a afirmat niciodată că e spion, sper că nu ţi-am spus aşa ceva. Dar e… se dădea de ceasul morţii să afle tot felul de şarlatanii, Auk. Mai ales despre Gardă. Întotdeauna se interesa dacă au venit colonei şi ce au spus. Eu tot cred că statuetele sunt mesaje, Patera, sau că cineva ascunde mesaje în ele.

Simţind dezaprobarea lui Auk, Chenille adăugă:

— N-am ştiut, Hackum. A fost drăguţ cu mine, aşa că l-am ajutat din când în când. Numai ieri mi-a picat fisa.

Auk rosti:

— Aş vrea să-l fi cunoscut pe Crane ăsta. Trebuie să fie un tip pe cinste. Ai de gând să-l cureţi sau măcar să încerci, Patera? Tu şi cu Jugs?

— Da, dacă a curăţa pe cineva înseamnă ce bănuiesc eu.

— Înseamnă să nu-i dai nicio carte şi să le ţii tu pe toate pentru tine. Aveţi de gând să-l tapaţi de cei douăzeci şi şase de mii?

Chenille dădu din cap, iar Silk răspunse:

— De mai mult, dacă putem, Auk. Chenille ar vrea să cumpere un magazin.

— Pentru el, cel mai uşor ar fi să vă facă felul. Te-ai gândit la asta?

— Să ne omoare, vrei să spui, sau să pună pe cineva s-o facă. Sigur că m-am gândit. Dacă e spion, nu va ezita să ne ucidă; şi

dacă administrează destui bani ca să-i dea lui Hyacinth un azoth, îmi închipui că i-ar fi foarte uşor să plătească pe cineva să ne omoare. Va trebui să fim prudenţi.

— Ascultă. Ştiu cel puţin douăzeci de tipi care v-ar lua gâtul pentru o sută, unii din ei foarte pricepuţi. Dacă individul ăsta, Crane, lucrează pentru Blood de multă vreme…

— De patru ani, interveni Silk, aşa mi-a zis în noaptea aceea.

— Atunci o să ştie pe cine să angajeze la fel de bine ca mine. Hy asta… – Auk se scărpină pe cap. – Mai ţii minte când am luat noi cina? Mi-ai povestit despre azoth şi ţi-am spus că fac pariu că Crane ştie ceva sigur. Păi, dacă s-a ţinut de capul lui Jugs să-i povestească despre colonei, Hy asta trebuie să fie mult mai preţioasă din câte spui tu. Asta ştie Blood. Parcă fata stătea la Blood la ţară, nu? Vine vreodată în oraş?

— Se pare că da. Avea o anfiladă de încăperi numai ale ei acolo, iar monitorul din oglinda ei îi spunea stăpână. – Silk îşi aminti dulapurile lui Hyacinth în care monitorul îi sugerase să se ascundă. – Ţinea şi o grămadă de haine acolo.

Chenille spuse:

— Merge în oraş destul de des, dar nu ştiu sigur unde… nici când anume. Când iese, e însoţită, în afară de cazul în care Blood a luat-o ia razna.

Auk se îndreptă de spate, cu mâna stângă pe mânerul pumnalului mare, cu montură de alamă.

— În regulă. Ai vrut sfatul meu, Patera. Ţi-l dau, dar nu cred c-o să-ţi fie uşor să-l aplici.

— Vreau să-l aud, orice-ar fi.

— M-am gândit eu. Te dai de ceasul morţii după Hyacinth, cel puţin acuma. Numai să încerci s-o găseşti şi deja eşti în pericol, şi mai mult ca sigur că ea o să-i ciripească imediat lui Crane. Jugs zice că nu ştia că spionează. Poate. Dar dacă Crane ăsta i-a dat un azoth lui Hy, bag mâna în foc că ea ştie ce face şi-o dă cotită. Dacă ar fi singura ta soluţie, aş zice să-i dai drumul. Dar nu aşa stă treaba. Dacă Crane a pus-o pe Jugs să-i povestească despre colonei şi despre ce-au zis ei şi Hy tot asta face, mie aşa îmi sună, nu crezi că ar trebui să aibă încă patru sau cinci persoane ca ea? Foarte probabil prin alte vizuini de-ale lui Blood. Şi dacă Jugs pleacă – aşa zice, că pleacă – nu pune el pe altcineva în locul ei la Orchid?

Chenille rosti:

— La urma urmei, cel mai bine ar fi să mă întorc la Orchid.

Dacă vorbesc puţin împotriva Vironului, s-ar putea să mă ajute mai mult. Poate aflu cine e femeia de la piaţă.

— E vorba de o femeie care ţine o tarabă la piaţă, explică Silk, şi care ar putea fi unul dintre contactele lui Crane, Auk. Crane a pus-o pe Chenille să-i ducă icoane cu Sphigx. Numai cu Sphigx, Chenille?

Fata confirmă din cap, scuturându-şi şuviţele înflăcărate.

— Întotdeauna arătau ca aceea pe care ţi-am arătat-o, din câte îmi aduc aminte.

— Atunci vezi ce se întâmplă cu ele, propuse Auk. Când se închide piaţa, unde merge muierea asta?

— Bun Silk! – Oreb zbură de pe viţă şi ateriză în poala lui. – Capete de peşte?

— Posibil, îi spuse Silk păsării care-i sări pe umăr. De fapt, de ce nu?

Îşi îndreptă atenţia spre Auk.

— Ai perfectă dreptate, desigur. M-am gândit prea mult la Hyacinth. N-aş suporta s-o ştiu pe Chenille întoarsă la Orchid, dar, deşi se exclud neapărat una pe alta, prefer ambele soluţii propuse de tine decât s-o abordez pe Hyacinth fără s-o am la mână cu ceva. Totuşi, dacă aflăm mai multe, o s-o avem la mână. Atunci vom putea s-o avertizăm: ştim că Crane spionează pentru alt oraş, avem dovezi cel puţin sugestive şi am aflat că ea îl ajută. O să-i oferim protecţie, cu condiţia să ne ajute pe noi.

— Nu crezi că Crane e vironez? întrebă Chenille. Vorbeşte ca noi.

— Nu. În primul rând pentru că ţine în mână atâţia bani, dar şi pentru că mi-a spus odată un lucru. Totuşi, eu nu ştiu nimic despre spioni şi spionat. Cred că nici tu. Dar tu, Auk?

Zdrahonul scutură din umeri.

— Am mai auzit una, alta. Mai ales de la negustori, din ce povestesc ei.

— Presupun că fiecare oraş îşi ia la întrebări negustorii când se întorc acasă şi fără îndoială că unii dintre ei sunt agenţi instruiţi. Îmi închipui că un agent bine plătit seamănă cu ei, adică e un cetăţean în serviciul propriului oraş, învăţat cu obiceiurile locului în care a fost trimis. Un agent care e gata să-şi trădeze propriul oraş l-ar putea trăda şi pe al tău, fără discuţie, mai ales dacă i se dă ocazia s-o şteargă cu punga burduşită.

— Ce anume ţi-a spus Crane, Patera? întrebă Chenille.

Silk se aplecă spre ea.

— Ce culoare au ochii mei?

— Albastră. Aş vrea să fie şi ai mei la fel.

— Să presupunem că un client regulat de la Orchid cere o companie cu ochi albaştri. Ar putea Orchid să-i îndeplinească cererea?

— Arolla[38]. Nu, ea a plecat. Dar mai e Bellflower[39]. Şi ea are ochi albaştri.

Silk se lăsă înapoi pe spate.

— Vezi, ochii albaştri sunt neobişnuiţi în Viron, în orice caz; dar nu sunt foarte rari. Adună la un loc o sută de oameni şi cel puţin unul din ei va avea ochi albaştri. Eu îi observ pentru că într-o vreme lumea râdea de mine din cauza lor. Şi Crane i-a observat. Dar el, un bărbat mult mai în vârstă, a spus că ai mei erau doar a treia pereche pe care o vede. Asta arată că şi-a petrecut mare parte din viaţă în alt oraş, unde oamenii au părul închis la culoare, iar ochii albaştri sunt mai rari decât aici.

Auk zâmbi.

— Au *cozi* în Gens. Aşa umblă vorba.

Silk înclină din cap.

— Da, se aud tot felul de poveşti, majoritatea neadevărate, sunt convins. Cu toate acestea, nu trebuie decât să te uiţi la negustorii din piaţă ca să observi între ei şi deosebiri, şi asemănări.

Se opri să-şi adune gândurile.

— Dar m-am îndepărtat de subiect. Voiam să spun, Auk, că deşi ambele soluţii propuse de tine sună promiţător, există o a treia, şi mai promiţătoare pentru mine. Nu eşti de vină că n-ai pomenit-o, căci nu ai fost aici când mi-a sugerat-o Chenille. Chenille, mi-ai spus că a venit la casa lui Orchid un comisionar, mai ţii minte? Şi că Crane s-a arătat foarte interesat când i-ai spus că acest comisionar ţi-a povestit că a fost la Limna – tu ai zis la lac, dar presupun că la Limna te-ai referit, ca să se consulte cu doi consilieri.

Chenille îl aprobă cu un semn din cap.

— Asta m-a pus pe gânduri. Sunt cinci consilieri în Ayuntamiento. Unde locuiesc?

Fata scutură din umeri.

— Pe deal, bănuiesc.

---

[38] Pin cembra.

[39] Campanulă.

— Asta am crezut şi eu întotdeauna. Auk, tu trebuie să-i cunoşti mult mai bine pe locuitorii Palatinului decât Chenille sau decât mine. Unde locuieşte consilierul Galago, să zicem?

— Păi, eu am crezut că în Juzgado. Am auzit că sunt şi apartamente acolo, pe lângă celule.

— Consilierii au birouri în Juzgado, sunt sigur de asta. Dar nu au conace şi pe Palatin? Sau vile personale, ca Blood?

— Lumea zice că nimeni nu trebuie să ştie. Dacă s-ar şti, oamenii ar vrea să stea de vorbă cu ei toată ziulica sau ar azvârli cu pietre în casele lor. Dar eu ştiu cine locuieşte în fiecare casă de pe deal. Nu-s consilieri. Dar toţi comisionarii au case mari acolo.

Vocea lui Silk se transformă în şoaptă:

— Dar când un comisionar urma să stea de vorbă cu câţiva consilieri, nu s-a dus acasă, pe Palatin. Nici n-a urcat un etaj sau două în Juzgado. Din cele spuse de Chenille, comisionarul s-a dus la Limna, la lac, aşa i-a zis. Când un om trebuie să stea de vorbă cu mai mulţi, se duce el la ei, nu-i cheamă pe ei la el, mai ales dacă-i sunt superiori. Acum, zic eu, dacă Crane e spion, sigur se preocupă să descopere unde locuieşte fiecare membru al Ayuntamiento-ului. Poate afla tot felul de lucruri interesante de la servitorii lor, de exemplu.

Silk se întrerupse.

— Continuă, Patera, îl îndemnă Chenille.

El îi zâmbi.

— Mă gândeam că din moment ce i-ai spus lui Crane cu ce s-a lăudat comisionarul cu nişte luni în urmă, până acum probabil că s-a dus acolo de mai multe ori. Vreau să merg şi eu acolo astăzi, să aflu cu cine a vorbit şi ce a spus. Dacă zeii vor fi de partea mea – am motive să cred lucrul ăsta – voi descoperi singura dovadă de care avem nevoie.

— Vin cu tine, spuse Chenille. Tu, Auk?

Zdrahonul scutură din cap.

— N-am închis un ochi toată noaptea, ţi-am spus. Dar uitaţi ce zic eu. Lăsaţi-mă să dorm puţin şi ne vedem la Limna, unde se opresc căruţele. Pe la patru, să zicem.

— Nu trebuie să te deranjezi atâta, Auk.

— Vreau s-o fac. Dacă aflaţi ceva până atunci, poate oi fi în stare să vă ajut să aflaţi mai multe. Ori, cine ştie, aflu eu ceva. Sunt locuri bune de pescuit acolo, fac cinste cu cina şi mă întorc cu voi înapoi în oraş.

Chenille îl îmbrăţişă.

— Am ştiut dintotdeauna că eşti frumos, dar n-am ştiut cât de dulce poţi fi. Eşti un adevărat prinţ!

Auk zâmbi.

— Mai întâi, ăsta e oraşul meu, Jugs. Nu-i poleit cu aur, dar altul n-am. Pe urmă, am prieteni printre Gărzi. Ce-aveţi de gând să faceţi cu individul ăsta, Crane, după ce-l jupuiţi de bani?

— Să-l raportăm, cred, răspunse Silk.

Chenille scutură din cap.

— O să spună despre bani şi-o să ni-i ceară. Poate va trebui să-l omorâm noi. Voi, augurii, nu-i trimiteaţi ţânci Scyllei mai demult?

— Silk ar putea fi judecat pentru omor din cauza asta, Jugs, îi spuse Auk fetei. Nu, ceea ce vreţi voi să faceţi e să-l daţi pe Crane pe mâna sticleţilor. Numai că, dacă aveţi de gând să le trageţi clapa, mai bine să-i luaţi voi gâtul. Altfel, sticleţii o să scoată de la voi şi cât lapte aţi supt de la mamă, o să vă bage la zdup şi-o să vă trimită să-i ţineţi tovărăşie. Pe tine, Jugs, o să te înhaţe cel mai repede, că l-ai ajutat. Iar în ce-l priveşte pe Patera al nostru, Crane i-a îngrijit glezna şi l-a dus la Orchid în lectica lui, aşa că o să fie floare la ureche să-i pună ceva în cârcă.

Aşteptă să fie contrazis, dar niciunul din cei doi nu scoase o vorbă.

— Numai că, dacă vreţi să-l daţi în vileag, dacă îl daţi pe mâna unor tipi de treabă, cu cineva ca mine care să se pună chezăşie pentru voi, o să ieşim toţi cu obrazul curat, cetăţeni vrednici, şi eroi pe deasupra. Sticleţii se aleg cu gloria, iar noi îi tragem clapa. În felul ăsta, o să ne zâmbească de formă şi-o să ne strângă mâna prieteneşte, călduros, în speranţa c-o să-i mai turnăm pe alţii şi data viitoare. Eu am nevoie de amici din ăştia ca să am un acoperiş deasupra capului. Şi voi doi la fel, dar nu vă daţi seama. Aveţi impresia că eu n-am dat pe faţă niciodată afacerile puturoase peste care am dat când am răscolit vizuina vreunui mahăr? Aveţi impresia că le-am acoperit şi l-am lăsat în pace? Credeţi-mă, l-aş tapa de bani dacă ar sta pe pace. Iar dacă n-ar sta, păi, atunci l-aş turna.

Silk făcu un semn afirmativ din cap.

— Înţeleg. Am ştiut eu că sfatul tău va fi nepreţuit şi nu cred că Chenille îmi va spune că am greşit. Aşa-i, Chenille?

Ea îl aprobă mişcând din cap, cu ochi scânteietori.

— Asta-i bine, că n-am terminat. Cum îl cheamă pe mahărul

ăla, Jugs?

— Simuliid.

— M-am prins. O matahală, gras cât un bou, cu mustaţă?

Fata mişcă iar din cap.

— Patera şi cu mine ar trebui, poate, să-i facem o vizită când ne întoarcem de la lac. Ce-ţi mai face glezna, Patera?

— Mult mai bine astăzi, răspunse Silk, dar ce câştigăm dacă mergem la comisionar?

Oreb îşi înălţă capul alarmat şi sări înapoi pe viţa-de-vie.

— Sper că nimic. Vreau să arunc un ochi, mai ales dacă tu şi Jugs mergeţi la lac fără apărare. Poate consilierii locuiesc acolo departe, cum ai zis tu, Patera. Dar poate că este ceva acolo cu care voiau să se laude ei, sau cu care voia să se laude el. Circulă tot felul de poveşti ciudate despre lac şi dacă tu şi cu Jugs aveţi de gând să scotociţi locul după Crane ăsta, vă trebuie momeală. Aşa că o să-i facem o vizită lui Simuliid la noapte, sus pe deal. Lovele pentru mine, momeală pentru voi, restul îl împărţim.

Oreb sări pe spătarul vechiului scaun de lemn.

— Venit bărbat!

Silk se ridică şi dădu lujerii viţei la o parte. Un tânăr gras în robă de augur lovea cu cotul în uşa laterală a manteionului şi se uita la lucrul pe care-l ţinea în palmă.

— Aici! strigă Silk. Patera Gulo? – Ieşi din frunzar şi se îndreptă spre noul-venit şontâcăind pe iarba uscată şi maronie. – Fie ca toţi zeii să te aibă în pază astăzi. Sunt foarte bucuros să te văd, Patera.

— Un bărbat de pe stradă – Patera Gulo ridică în aer un obiect îngust şi scânteietor, colorat în galben şi verde – pur şi simplu a… noi… n-a vrut…

Auk venise în spatele lui Silk.

— Topaz, dar mai degrabă un smarald veritabil.

Întinse mâna prin spatele lui Gulo şi-i luă brăţara, ridicând-o ca s-o admire.

— Această doamnă e Chenille, Patera Gulo – Silk arătă spre frunzar – iar acest domn este Auk. Amândoi sunt cetăţeni laici importanţi ai cartierului nostru, foarte pioşi şi iubiţi de toţi zeii, sunt convins. O să plec cu ei în câteva minute şi mă bazez pe tine că te vei ocupa de treburile manteionului în absenţa mea. În mănăstirea de acolo o vei găsi pe Maytera Marble – o sursă ideală de informaţii nepreţuite şi sfaturi sănătoase.

— Mi-a dat-o un bărbat! rosti Gulo precipitat. Acum un minut,

Patera. Pur şi simplu mi-a vârât-o în palmă!

— Înţeleg. – Silk dădu din cap de formă, asigurându-se că azothul de sub tunică era la locul lui. – Dă-i brăţara înapoi lui Patero Gulo, Auk.

— Caseta cu bani e sub patul meu, Patera. Cheia o găseşti sub carafa de pe noptieră. Stai puţin. – Scoase brăţara de diamant din buzunar şi i-o înmână. – Pune-le în ea pe amândouă şi încui-o bine, Patera, dacă eşti aşa drăguţ. Cel mai bine ar fi să ţii cheia în buzunar. Mă întorc când se închide piaţa sau puţin mai târziu.

— Om rău! proclamă Oreb, cocoţat pe vie. Om rău!

— E din cauza robei tale negre, Patera, explică Silk. Se teme c-o să-l sacrifici. Vino aici, Oreb! Plecăm la lac. Capete de peşte, pasăre prostuţă!

Fluturând din aripi cu disperare, stăncuţa de noapte rănită ateriză grea pe umărul învelit tot în robă neagră al lui Silk.

Capitolul 6
Lacul Limna

— Ce spuneai, fiule?

Silk se lăsă într-un genunchi ca să vadă faţa băieţelului.

— Mami zice să cer o binecuvântare, zise acesta, uitându-se când la Silk, când la Oreb.

— Şi de ce o doreşti?

Băieţelul nu răspunse.

— Oare nu pentru ca zeii cei nemuritori să te privească cu blândeţe, fiule? Nu te-au învăţat aşa la palestra? Sunt convins că da.

Băieţelul dădu din cap ezitant.

Silk îi desenă semnul plus deasupra capului şi rosti cea mai scurtă binecuvântare cunoscută, încheind-o cu *în numele celui mai în vârstă copil al lor, Scylla, Patroana Vironului, Oraşul Nostru Sacru, şi al Intrusului, cel mai bătrân dintre toţi zeii.*

— Chiar eşti Patera Silk?

Niciuna dintre cele şase persoane care aşteptau vagonul holobit spre Limna nu se întoarse, dar Silk conştientiză acut că toate-şi îndreptară ţinuta; Strada Lacului, întotdeauna agitată, se linişti.

— Este, răspunse Chenille cu mândrie.

Unul dintre bărbaţi păşi spre el şi îngenunche cu capul plecat. Silk nu apucă să facă semnul plus, că imediat îngenunchează alţi doi lângă el.

Îl salvă sosirea vagonului – lung, vopsit în culori vesele, acoperit cu un coviltir de pânză cu modele care se clătina, tras de doi cai osteniţi.

— Un bit, tună vizitiul, sărind de la locul lui. Un bit până la Limna. Fără datorie, fără tocmeală, toată lumea stă la fereală.

— Încep să înţeleg, spuse Chenille.

— Şi eu, rosti Silk pe un ton cât de poate de sec şi îi calmă pe cei câţiva pasageri care încercau să spună că Patera Silk ar fi trebuit să călătorească pe gratis.

După ce puse în buzunar biţii primiţi de la Silk, vizitiul îl avertiză:

— Va trebui să cobori dacă se plânge cineva de pasăre.

Îl întâmpină un cor de proteste.

— Nu-mi place, îi spuse Silk lui Chenille când se aşezară pe una din banchetele lungi, cu faţa spre exterior. Oamenii scriu pe ziduri. Nici asta nu-mi place.

Vizitiul pocni din bici şi căruţa se urni din loc.

— *Silk, viitorul caldé…?* La asta te referi? Bună idee.

— Da. – Îşi scoase mătăniile din buzunar. – Vreau să spun, nu. Adică nu e bine pentru mine şi nici pentru poziţia de caldé. Eu nu sunt politician şi, orice motiv ai găsi, tot nu m-ai convinge să devin unul. În ce priveşte calitatea de caldé, a devenit o simplă superstiţie populară, o curiozitate pur istorică. Mama l-a cunoscut pe ultimul caldé, care a murit la scurtă vreme după naşterea mea.

— Mi-l aduc aminte. Cred.

Fără a se uita la ea, Silk îi spuse cu glas nefericit:

— Dacă ai vorbit serios măcar pe jumătate, e imposibil să ţi-l aminteşti, frumoasă Kypris. Chenille e mai tânără decât mine cu patru ani.

— Atunci îmi amintesc de… altcineva. Nu eşti îngrijorat? Silk? Să călătoreşti cu cineva ca mine? Toţi oamenii din jur ştiu cine eşti.

— Sper că ştiu, Mare Zeiţă, că sunt complet dezamăgiţi acum… şi că, fără a-mi dezonora chemarea, îmi salvez viaţa.

Vagonul hurducăi cu putere şi-l împinse pe Silk în femeia din dreapta lui, care nu mai ştiu cum să se scuze. După ce îşi ceru el iertare de la ea, începu rugăciunea crucii cu gaură la mijloc: *Mare Pas, arhitectul şi creatorul spiralei, paznicul şi Stăpânul Cărării Aurite…* Cărarea ce traversa cerul, echivalentul spiritual al soarelui, îşi aminti el. I se înălţau sacrificii ce ajungeau în cele din urmă în Mainframe, originea soarelui şi a Cărării, deopotrivă, la polul răsăritean. Şi spiritele morţilor mergeau pe calea acea glorioasă, dacă nu erau împovărate de rău, iar Scrierile Crasmologice susţineau că spiritele anumitor teodidacţi sfinţi renunţaseră uneori la mâlul creat al trupului şi, alăturându-se mulţimii de animale de rând şi morţilor cuprinşi de pocăinţă, călătoreau spre Mainframe ca să se sfătuiască o vreme cu zeul care-i iluminase. El însuşi era teodidact, îşi aminti Silk, căci fusese iluminat de Intrus.

Terminase rugăciunea crucii şi (numără pe pipăite) patru mărgele. Murmurând rugăciunile obligatorii şi adăugând numele Intrusului după fiecare, îşi dori să-şi părăsească trupul şi strada aglomerată şi să se alăture celor ce mergeau cu paşi repezi pe

Cărarea Aurită.

O clipă, i se păru că a reuşit, deşi ceea ce vedea nu era drumul auriu al soarelui, ci neantul întunecat şi amorţit de dincolo de spirală, presărat ici-colo cu scânteieri.

— Că tot am vorbit de ce scrie pe ziduri, Silk. Silk? Uită-te acolo. Deschide ochii.

Îi deschise. Era un afiş tipărit cu greşeli, dar cu litere groase, negre şi roşii, atât de nou că nimeni nu apucase să-l rupă ori să mâzgălească pe el obscenităţi. În cartierul respectiv, asta însemna că fusese lipit cu mai puţin de o oră în urma.

BĂRBAŢI TINERI ŞI PUTERNICI
SUNT BINEVENIŢI
ÎN NOUA BRIGADĂ DE REZERVĂ PROVIZORIE
V-Aţi Dorit vreodată să Deveniţi GARDIAN?
Brigada de Rezervă Se Va Antrena De Două Ori Pe Săptămână.
Veţi Primi BANI şi UNIFORME
Veţi fi luaţi PRIMII în considerare la
TRANSFERUL ÎN FORMAŢIUNILE REGULATE
Recrutări
SEDIUL BRIGĂZII A TREIA
Comandant, colonelul Oosik

— Nu crezi că zmeul l-a obosit prea mult?

Nu era prima dată când Blood îi punea întrebarea, iar Musk se săturase să-i tot spună nu. De data asta, îi zise altceva:

— Ţi-am spus. Acvila e femelă. – Pasărea uriaşă, cu glugă, de pe încheietura mâinii lui începu să se agite, fie că-şi auzi numele sau vocea lui, fie că pur şi simplu aşa îi veni. Musk aşteptă să se potolească înainte să-şi termine vorba. – Masculii nu cresc aşa de mari. Pentru numele Molpei, ascultă şi tu, măcar câteodată.

— Bine, bine. Poate că una mică ar zbura mai sus.

— Poate să zboare. Cu cât sunt mai mari, cu atât zboară mai sus. Unde ai mai pomenit vrabie care să zboare mai sus decât capul tău pleşuv? – Musk vorbi fără să se uite la bărbatul obez, cu obraji rumeni cu care discuta, privind numai la şoimul lui sau la cer. – Eu tot cred c-ar fi trebuit să ne folosim şi de sticleţi.

— Dacă-l aduc înapoi, într-o săptămână îl fac şi ei.

— Zboară sus de tot, foarte aproape de soare. Dacă prindem unul, ar putea ateriza oriunde.

— Avem trei plutitoare, fiecare cu trei bărbaţi la bord. Şi încă

cinci oameni pe vehicule înalte.

Musk ridică binoclul cu mâna liberă. Ştia că n-are ce vedea acolo sus, totuşi scrută orizontul senin.

— Nu te uita cu chestia aia la soare. Poţi să orbeşti.

Nu era prima oară când Blood îi spunea şi lucrul ăsta.

— Ar putea să aterizeze oriunde în spirală. Ai auzit unde a picat zmeul, şi era agăţat de-o afurisită de funie, pentru numele lui Molpe. Crezi că trebuie să pice lângă un drum, pentru că tu mergi pe drum. – Era un discurs prea lung pentru Musk. – Dacă ai vâna cu şoimii mei de câteva ori, ţi-ai schimba părerea. Cea mai mare parte din spirală nu-i aproape de niciun rahat de drum. E la patru, şase sau zece kilometri depărtare de orice drum.

— Asta-i bine, zise Blood. Eu mă tem să nu se uite pe furiş vreun ţăran la sticlete. – Aşteptă comentariul lui Musk. Nu veni, aşa că adăugă: – N-au cum să zboare până la soare. Soarele e mult mai fierbinte decât focul. Ar muri arşi.

— Poate că nu ard. – Musk lăsă jos binoclul. – Poate că nici nu sunt oameni.

— Sunt oameni. Aşa ca noi.

— Atunci poate că au pistoale.

— Nu cară ei lucruri de care n-au nevoie, spuse Blood.

— Mor de bucurie că ştii asta. Mor de bucurie că i-ai întrebat.

Când Musk ridică iar binoclul, Acvila îşi aranjă una din ghearele imense; clopoţelul scoase un clinchet discret.

— Uite unul! strigă Blood, deşi nu era necesar. Îi dai drumul Acvilei să zboare?

— Nu ştiu, recunoscu Musk. E cam departe, nemernicul.

Blood îşi orientă propriul binoclu spre zburător.

— Se apropie. Vine spre noi!

— Ştiu. De-asta îl şi urmăresc.

— E sus de tot.

Musk se strădui să vorbească pe tonul plictisit şi amar pe care-l folosea din copilărie:

— Am văzut eu alţii şi mai sus.

Emoţia vânătorii îl copleşi dintr-odată, ca o febră, binevenită, ca primăvara.

— Ţi-am povestit de arma aia mare care s-a construit. Au tras în ei o lună, dar proiectilele nu merg drept şi, oricum, nu destul de sus.

Musk îşi lăsă binoclul să-i cadă la piept. Zburătorul se vedea acum foarte clar, o siluetă reflectată în oglinda argintie a Lacului

Limna, urcând spre cer în partea cealaltă a oraşului.

— Stai să se apropie mai mult, zise Blood repede.

— Dacă mai aşteptăm mult, o să fie şi mai departe până când ajunge Acvila la el.

— Dar dacă…

— Dă-te înapoi. Dacă te atacă, eşti mort. – Cu mâna liberă, Musk apucă coroana de pene cărămizii şi smulse gluga. – *Zboară, şoimule!*

De data asta, pasărea nu ezită nicio clipită. Aripile ei uriaşe se întinseră şi ea ţâşni în aer într-un vârtej de zgomote care îl sperie pentru un moment şi pe Musk. Întâi zbură mai greu, străduindu-se să câştige curentul termic ascendent de pe acoperiş, apoi se ridică şi pluti, o zburătoare de un negru strălucitor, heraldică, spintecând azuriul nemărginit al soarelui orbitor.

— Poate că s-a săturat cu iepurele.

Musk râse.

— Cu puiul ăla? Era cel mai mic pe care l-am avut. N-a făcut altceva decât s-o întărâte.

Îl luă de mână pe Blood, a doua oară de când se cunoşteau.

Iar Blood, în al nouălea cer de fericire, dar prefăcându-se că nu se întâmplase nimic rău, întrebă pe un ton cât se poate de calm:

— Crezi că-l vede?

— La naiba, normal că-l vede. Vede totul. Dacă s-ar duce glonţ la el, l-ar speria. Mai întâi se ridică deasupra lui, pe urmă plonjează spre el ca picată din soare. – Musk se ridică involuntar pe vârfuri, ca să fie mai aproape de pasărea lui cu trei degete. – I se pare că-i o gâscă. O gâscă uriaşă. Acvilele se nasc cu simţul ăsta. Uită-te şi tu.

Zâmbetul îi încreţi chipul palid, atrăgător; ochii lui demonici luceau ca gheaţa neagră.

— Uită-te la ea, curvă bătrână.

Iolar[40] zări şoimul departe de el, spre nord, şi acceleră. Frontul, delimitat de un şir de nori uriaşi, era interesant, poate chiar important; dar se afla la două sute de leghe distanţă, dacă nu mai departe, şi s-ar putea să nici nu ajungă în regiunea asta aridă şi supraîncălzită. Acul arăta o sută cincisprezece aici, o sută nouă peste lungimea soarelui; cu reglajul de sezon – verifică data

[40] Vultur (în irlandeză).

în minte – o sută optsprezece.

Uitase deja de şoim.

Era un bărbat scund, după toate standardele, şi subţire ca lonjeroanele lui principale; vedea mai bine decât majoritatea oamenilor; cei care-l cunoşteau îl considerau introvertit şi poate puţin cam insensibil. Rareori deschidea gura; când o făcea, nu vorbea decât despre mase de aer şi vânturi predominante, despre repere de zi şi repere de noapte, despre anumite regiuni solare nerecunoscute (sau recunoscute în silă) de ştiinţă şi, desigur, despre aripi, costume de zbor, instrumente şi module de propulsie. Dar ce zburător vorbeşte despre altceva? Pentru că se apropia atât de mult de nivelul ideal, şi fizic şi mintal, avea voie să ţină trei neveste, dar a doua îl părăsise după nici un an. Prima îi născuse trei copii vioi, cu oase uşoare, iar a treia, cinci, veseli şi sprinteni ca greierii. Preferata lui era micuţa Dreoilin[41], cea mai tânără fată, care zâmbea din ochi. „Îi văd deja aripile”, obişnuia el să-i spună mamei ei; iar mama, care nu le vedea, îl aproba întotdeauna cu bucurie. Iolar zbura de optsprezece ani.

Viteza mărită îi scăzuse din altitudine. Mări forţa de propulsie din nou şi încercă să se ridice, dar temperatura aerului scădea câte puţin, iar aerul la fel în tirajul lacului pe timp de zi. Tirajul se va inversa odată ce va zbura iar deasupra pământului. Se hotărî să se înalţe cât de sus era posibil. Va avea nevoie de fiecare cot de altitudine odată ajuns la norii aceia de furtună din depărtare.

Nu văzu şoimul decât când se pregătea să-l atace; zburând în jos, forţa aripilor îl cobora spre pământ mult mai rapid decât o piatră în cădere. În ultima clipă, îşi strânse aripile, se răsuci în aer şi îl asaltă cu ghearele, dându-i lovituri duble, ca pumnii înveliţi în zale ai unui uriaş.

Parcă ameţi pentru o secundă. Dar vârtejul sălbatic de cer şi pământ nu-l dezorientă; ştia că aripa stângă era întreagă şi nevătămată, că dreapta era rănită şi că modulul de propulsie nu răspundea. Bănuia că avea rupte câteva coaste, poate şi şira spinării, dar nu le dădu atenţie. Cu o măiestrie care i-ar fi lăsat pe ai lui cu gura căscată dacă l-ar fi văzut, îşi transformă alunecarea vijelioasă într-un plonjon controlat, azvârli modulul de propulsie şi instrumentele şi reduse la jumătate viteza de coborâre înainte de a se prăbuşi în apă.

---

[41] Vrabie (în irlandeză).

— Ce mai stropeală, ai văzut? – Chenille se ridică de pe locul ei din vagonul holobit în timp ce vorbea, ducând mâna streaşină la ochi ca să se ferească de lumina orbitoare a soarelui reflectat în apă. – Sunt nişte peşti mari de tot în lac. De-a dreptul uriaşi. Ţin minte... n-am mai fost aici din copilărie... Cel puţin nu ţin minte să mai fi venit aici de atunci.

Înclinând din cap, Silk se apleacă pe sub baldachin ca să se uite la soare. Eliberată de norii care se deplasau de la răsărit la apus, vâlvătaia de aur care brăzda cerul era – îşi aminti el sieşi încă o dată – simbolul vizibil al Cărării Aurite, calea probităţii morale şi a modelului de adoraţie care-l conducea pe Om la zei. Oare se abătuse el de la ea? În sinea lui, nu dorea să-l sacrifice pe Crane, deşi i-o sugerase o zeiţă.

Iar zeii cu siguranţă nu se aşteptau la aşa ceva de la un augur uns.

— Capete de peşte?

Oreb îl trase de păr.

— Da, capete de peşte, îi răspunse el păsării, îţi promit solemn.

În seara asta o să-l ajute pe Auk să-l jefuiască pe comisionarul lui Chenille. Comisionarii erau bogaţi şi asupritori, huzureau pe seama sudorii şi sângelui vărsate de cei săraci; fără îndoială că acesta putea să dea câteva bijuterii şi serviciul lui de argint. Dar jaful în sine era un lucru rău, chiar dacă servea unui bine.

Deşi era ziua Molpei, murmură o rugăciune de sfârşit către Sphigx şi-şi puse mătăniile înapoi în buzunar. Sphigx va înţelege mai mult decât orice alt zeu; Sphigx era pe jumătate leoaică şi leii ucideau fiinţe nevinovate ca să aibă ce mânca – suna categoric legea lui Pas, care dăduse fiecărei creaturi, în afară de Om, hrana proprie. La încheierea rugăciunii, se închină discret către chipul fioros, dar binevoitor, de pe capul bastonului lui Blood.

— Veneam aici să culegem năsturei, îi spuse Chenille. Departe, pe partea cealaltă a lacului. Porneam înainte de a se ridica umbrele şi veneam până aici pe jos, Patera. Nici nu mai ştiu de câte ori mă uitam după apă la prima geană de lumină. Dacă n-o vedeam, ştiam că mai avem cale lungă. Aveam cu noi hârtie, orice hârtie găseam, o udam şi înveleam năstureii în ea, pe urmă fugeam înapoi în oraş să-i vindem până nu se ofileau. Câteodată se ofileau şi atunci nici nu aveam altceva de mâncare. Dar eu nici acum nu mănânc năsturei. Îi cumpăr destul de des de

la fetiţele din piaţă. Fetiţe cum am fost şi eu.

— E foarte frumos din partea ta, îi spuse Silk, deşi în mintea lui făcea deja planuri.

— Numai că astăzi nu prea se găsesc pentru că au secat golfuleţele în care creşteau. Eu oricum nu pun gura pe ei. Uneori îi dau la capre, ştii? Alteori pur şi simplu îi arunc. Mă întreb câte doamne făceau la fel, din cele care cumpărau de la mine.

Femeia de lângă Silk rosti:

— Eu fac sandvişuri. Năsturei şi brânză albă pe pâine de secară. Dar mai întâi îi spăl bine de tot.

Silk înclină din cap şi zâmbi.

— E un prânz foarte bun pe vreme caldă.

Chenille o întrebă aplecându-se peste Silk:

— Ai prieteni în Limna?

— Rude, răspunse femeia. Mama soţului meu locuieşte aici. Zice că-i face bine aerul curat al lacului. N-ar fi minunat ca rudele să ne fie şi prieteni?

— O, cum să nu! Noi căutăm un prieten. Doctorul Crane? Un bărbat scund, pe la cincizeci de ani, brunet? Are o bărbuţă cenuşie…

— Nu-l cunosc, zise femeia categoric, dar dacă e doctor şi locuieşte în Limna, soacră-mea sigur îl cunoaşte. O s-o întreb.

— A cumpărat o cabană aici nu demult. Ca să scape de pacienţi, înţelegi? Soţul meu îl ajută să se mute şi Patera i-a promis s-o binecuvânteze. Numai că nu mai ştiu unde e.

Bărbatul din stânga lui Chenille spuse:

— Puteţi întreba la Juzgado, pe Strada Malului. Va fi trebuit să înregistreze transferul de bunuri.

— Aveţi Juzgado şi aici? îl întrebă Chenille. Am crezut că e numai în oraş.

— Unul mic. Se judecă unele cazuri locale şi se ţin o mână de prizonieri neînsemnaţi. Nu-i Alambrera. Cei cu sentinţe lungi sunt trimişi în Viron. Şi se mai ocupă de taxe şi registre de proprietăţi.

Cât st[tură de vorbă, vagonul hurducăi pe o stradă îngustă şi întortocheată, pavată cu piatră. Casele din lemn, cu două sau trei etaje, având acoperişuri înalte şi ţuguiate purtau, cele mai multe, patina gri-argintie a paraginii şi stăteau să se prăbuşească. Silk şi Chenille, împreună cu bărbatul care ştia ce e cu Juzgado şi femeia care făcea sandvişuri cu năsturei, se aflau pe partea din interior a căruţei; dar Silk, privind peste umăr, zărea din când în când, printre case, apă murdară şi bărci

pescăreşti cu pupa înaltă şi un singur catarg.

— N-am mai fost nici eu pe-aici de când eram ţânc, îi spuse el lui Chenille. E ciudat să-mi aduc aminte că am pescuit în apa asta acum cincisprezece ani. Nu folosesc rocă albă ca noi, nu? Nici cărămizi de pământ.

Bărbatul din stânga lui Chenille rosti:

— E uşor să tai copaci pe mal şi să pui butucii să plutească pe apă până la Limna.

— Înţeleg. Nu m-am gândit la asta, deşi ar fi trebuit, desigur.

— Nu mulţi se gândesc. – Bărbatul îşi deschise portvizitul şi scoase o carte de vizită din carton. – Îmi dai voie să ţi-o ofer, Patera? Mă cheamă Vulpes. Sunt avocat şi am biroul aici, pe Strada Malului. Ştii care e procedura dacă eşti arestat?

Silk ridică din sprâncene.

— Arestat? Să mă ferească Molpe! Sper să nu păţesc aşa ceva.

— Şi eu. – Vulpes coborî vocea, încât Silk de-abia-l auzi din cauza vacarmului de pe stradă şi scârţâitul osiilor de la vagon. – Noi toţi sperăm. Dar ştii care e procedura?

Silk scutură din cap.

— Dacă le dai numele şi adresa unui avocat, sunt obligaţi să trimită după el, aşa-i legea. Dacă nu, n-o să primeşti un avocat decât atunci când familia află ce ţi s-a întâmplat şi angajează unul.

— Înţeleg.

— *Şi* – Vulpes se apleacă în faţa lui Chenille şi îl bătu pe Silk pe genunchi ca să fie mai convingător – dacă eşti în Limna, n-ai ce face cu un avocat din Viron. Îţi trebuie unul de aici. Stau la pândă când ştiu că s-ar putea să vină cineva aici curând, ca să-l aresteze exact din acest motiv. Vreau să pui cartea de vizită în buzunar, Patera, ca s-o arăţi la nevoie. Vulpes, de pe Strada Malului, chiar aici în Limna, la firma cu vulpe roşie.

Exact când rosti cuvântul *vulpe,* vagonul se opri cu un scârţâit şi vizitiul ţipă:

— Toată lumea jos! Plecări înapoi în Viron la patru, la şase şi la opt. Vă suiţi aici, da' să nu cumva să întârziaţi.

Silk îl prinse de mânecă tocmai când se pregătea să intre în hambar.

— Vrei să-mi spui câte ceva despre Limna, vizitiule? Nu ştiu absolut nimic despre oraş.

— Cum e împărţit, vrei să zici? – Vizitiul se ciupi de nas,

gânditor. – Păi e simplu, Patera. Nu-i un oraş mare, ca Vironul. Cel mai important lucru pe care trebuie să-l ştii e unde ne aflăm acum, ca să ştii unde să vii când vrei să te întorci înapoi. Asta de aici e Strada Apei, vezi? E foarte aproape de centru. Sunt numai trei străzi însemnate: Strada Docului, a Apei şi a Malului. Oraşul e aşezat în jurul golfului. Are formă de potcoavă, da' nu-i chiar aşa de îndoită. Înţelegi ce-ţi spun? Interioru-i Strada Docului, acolo-i piaţa. Exterioru-i Strada Malului. Dacă vrei să mergi cu barca, te duci pe Strada Docului, îţi dau eu nişte nume. Dacă vrei să mănânci, du-te la Pisica de Mare sau la Pânza întinsă. Şi Lanterna Ruginită e bună, dacă ai buzunare pline. Rămâi peste noapte?

Silk scutură din cap.

— Vrem să ne întoarcem în oraş înainte să coboare umbrele, dacă se poate.

— Atunci trebuie să luaţi căruţa de ora şase, spuse vizitiul, apoi se întoarse şi plecă.

Rămaşi singuri, Chenille spuse:

— Nu l-ai întrebat unde locuiesc consilierii.

— Dacă nu ştii nici tu, nici Auk, înseamnă că mai nimeni nu ştie. Crane va fi trebuit să afle singur, iar cel mai important lucru pe care trebuie să-l descoperim noi astăzi e să vedem pe cine a întrebat. Mă îndoiesc că a venit cu căruţa până aici, ca noi. De ziua Scyllei a închiriat o lectică.

Chenille înclină din cap.

— Ar fi mai bine dacă ne-am despărţi, Patera. Tu cu grâul, eu cu pleava.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Tu vorbeşti cu persoanele respectabile din locurile respectabile. Eu mă interesez prin cârciumi. Când a zis… Auk că ne întâlnim?

— La patru.

— Atunci hai să ne vedem aici, la patru. Putem să mâncăm ceva, cu Auk? Şi să ne povestim unul altuia ce-am aflat.

— Te-ai descurcat foarte bine cu femeia din căruţă. Sper să mă descurc şi eu, măcar pe jumătate.

— Dar nu ne-a folosit la nimic. Nu te depărta de adevăr, Patera. Cel puţin nu prea mult. Nu cred că te-ai descurca prea bine cu… celălalt lucru. Ce voiai să spui?

Silk se frecă pe obraz.

— M-am gândit la celălalt lucru în căruţă şi mi s-a părut că va trebui să depindă de circumstanţe. De exemplu, aş putea spune

că un bărbat anume a fost martor la o exorcizare făcută de mine şi, cum n-am mai trecut pe la casa năpăstuită, speram să-mi spună el dacă efortul meu a dat roade.

Chenille îl aprobă.

— Perfect adevărat… Fiecare cuvinţel. O să te descurci. Mi-am dat seama. Silk? – Stătea deja foarte aproape de el din cauza aglomeraţiei de pe stradă; se apropie şi mai mult, până ce sfârcurile sânilor ei obraznici îi împunseră tunica. – Nu mă iubeşti, Patera. Nu m-ai iubi nici dacă n-ai crede că-i aparţin lui… Auk? Dar o iubeşti pe Hy? Nu-i aşa? Spune-mi…

Silk răspunse cu glas amărât:

— N-ar trebui. Nu se cuvine; pe lângă asta, un bărbat cu poziţia mea, un augur, nu are ce să ofere unei femei. Nu am bani. Nu am casă. Dar ea e ca… Sunt lucruri la care nu mă pot abţine să nu mă gândesc, oricât aş încerca. Hyacinth e printre ele.

— Păi, eu sunt şi Hyacinth.

Flămânde şi fierbinţi, buzele lui Chenille le atinseră pe ale lui. Până să-şi dea seama ce se întâmplă, ea se pierdu printre hamali şi vânzători, turişti grăbiţi şi rânduri de pescari.

— Pa, fata! – Oreb îi făcea semn de rămas bun cu aripa sănătoasă. – Grijă! Noroc!

Silk trase aer adânc în piept şi se uită în jur. Aici, în capătul cel mai apropiat de Viron, Lacul Limna dăduse viaţă şi hrănise propriul oraş, supus Vironului, dar şi detaşat de el, în mod curios.

Sau mai degrabă (îşi desena cercuri pe obraz cu arătătorul şi degetul mare), Lacul Limna, retrăgându-se, a luat cu el o părticică din Viron. Odată, malul lacului – sau Strada Docului, cum îi spuneau localnicii – fusese Orilla. Dacă te luai după numele ei, Strada Malului fusese la fel în trecut, o cărare pavată ce ducea la debarcadere, cu clădiri în partea interioară orientate cu faţada către apă. Pe măsură ce lacul s-a micşorat, a apărut Strada Apei, unde se afla el acum. Iar mai târziu, cu douăzeci-treizeci de ani în urmă, poate, lacul i-a făcut loc tot mai mult şi ei, şi altora.

Cu toate acestea, lacul era imens. Încercă să-şi imagineze cum arăta când s-au stabilit primii colonişti în oraşul pustiu, construit pentru ei în cel mai îndepărtat punct nordic, şi ajunse la concluzia că trebuie să fi fost de două ori mai întins. Va veni oare vremea, peste încă trei secole, când n-o să mai fie niciun lac? Până atunci, mai degrabă se va micşora la jumătate. Cu toate

astea, va veni cu siguranţă şi vremea când va dispărea complet, dacă nu peste alte şase sute de ani, poate peste o mie.

Porni la drum, întrebându-se ce locuri respectabile dorea zeiţa să vizite. Sau cel puţin în care dintre ele ar afla informaţii valoroase.

Mânat de amintirea apei răcoroase din copilărie şi a unui şir nesfârşit de privelişti, păşi pe o alee spre Strada Docului. Aici, şase bărci de pescari aduceau la mal şuvoaie argintii de păstrăvi, scrumbii, ştiuci şi bibani; aici, birturile vindeau peşte la fel de proaspăt ca în cele mai selecte cârciumi din oraş la o zecime din preţ; iar firmele hanurilor mansardate, cu obloane viu colorate, îi ademeneau, în toiul verii, pe cei care doreau să schimbe confortul Vironului cu adierea zefirului şi, în orice anotimp, pe amatorii de înot, pescuit sau navigat.

Aici, descoperi Silk în curând, era afişul recent pe care-l văzuse cu Chenille înainte să plece cu căruţa din Viron, oferind „bărbaţilor tineri şi puternici” ocazia de a deveni Gărzi cu jumătate de normă şi promisiunea angajării definitive. Citindu-l încă o dată de la cap la coadă, Silk îşi aminti de măruntaiele ameninţătoare ale mioarei. Nimeni nu vorbea încă despre război, în afară de zei. Or, mai degrabă, medită el, numai zeii şi afişul acesta vorbeau despre război celor care voiau să-i asculte.

Penultimul rând fusese şters cu cerneală neagră şi înlocuit cu *la Juzgado în Limna;* probabil noua brigadă de rezervă va stabili o companie sau două aici, lângă lac, chiar un batalion dacă se vor lăsa convinşi mai mulţi pescari să se înroleze.

Pentru prima oară îi trecu prin minte că Limna ar fi o bază sau o arie de dispunere excelentă pentru o armată îndreptată împotriva Vironului, oferind adăpost multor trupe inamice, dacă nu chiar tuturor, protecţie împotriva atacurilor surpriză din sud, mâncare la îndemnă şi apă la discreţie pentru oameni şi animale. Aşadar nu era de mirare că doctorul Crane voise să afle dacă consilierii se aflau aici şi dacă un comisionar venise să discute cu ei.

— Capete de peşte!

Oreb zbură de pe umărul lui Silk pe pământ, apoi străbătu cu iuţeală neaşteptată trei sferturi din lungimea unui ponton şi începu să ciugulească.

— Da, murmură Silk pentru sine, capete de peşte, în sfârşit, şi măruntaie.

În timp ce se plimba pe debarcader, admirând albastrul pur al

lacului şi pânzele albe ca zăpada ale zecilor de bărci care săltau şi se înclinau, medită asupra prânzului luat de Oreb.

Peştii aceia îi aparţineau Scyllei, aşa cum şerpii aparţineau mamei ei, Echidna, iar felinele de toate felurile surorii ei mai mici, Sphigx. Scylla cea unduitoare, patroana Vironului, le-a permis adoratorilor, în mărinimia ei, să prindă peştii care le trebuie, cu anumite restricţii legate de vârstă şi unele interdicţii. Dar peştii, chiar şi resturile pe care le mânca Oreb, erau ai ei, iar lacul era palatul ei. Dacă Vironul era încă foarte devotat Scyllei, deşi trecuseră două generaţii de când îşi dezvăluise divinitatea la o Fereastră Sacră, oare Limna cum era?

Mergând lângă Oreb, se aşeză pe o grămadă potrivită, desfăşură bandajul miraculos de la Crane de pe glezna fracturată şi lovi cu el scândurile deformate ale pontonului.

Dacă doctorul voia să ridice un altar pentru Scylla pe malul lacului, ca să-şi respecte un jurământ? Dacă îşi permitea să dea cadou azothuri informatorilor preferaţi, sigur îi dădea mâna să înalţe un altar. Silk nu se pricepea la construcţii, dar era convins că, pentru cel mult o mie de carduri, se putea ridica un altar modest, dar adecvat şi oportun, pe marginea lacului. Crane l-ar fi putut ruga pe îndrumătorul lui spiritual – adică pe el – să aleagă locul potrivit.

Şi mai bine, ce-ar fi ca acel comisionar al lui Chenille să fie constructorul recunoscător? Nimeni nu s-ar îndoi că un comisionar are de unde să achite costurile unei construcţii, chiar mai complexe. Nu ar fi un manteion, căci n-ar avea Fereastră Sacră, dar s-ar putea face sacrificii în ea. Cu sprijinul lui, ar putea locui în ea şi un augur rezident, ca el.

Iar Crane s-ar fi dus unde s-a dus comisionarul, presupunând că ar fi aflat exact unde.

— Bun! Bun!

Oreb terminase de mâncat şi acum stătea într-un picior cu ghearele desfăcute, iar pe celălalt şi-l piscălea cu ciocul.

— Să nu mă murdăreşti pe robă, îi spuse Silk. Să ştii că mă supăr.

În timp ce-şi înfăşura bandajul la loc, Silk încercă să-şi închipuie că e comisionarul. Doi consilieri l-au chemat la lac pentru o discuţie, probabil una confidenţială, despre chestiuni militare. Mai mult ca sigur (decise Silk) ar călători la Limna cu plutitorul. Totuşi, mai degrabă ar renunţa la plutitor şi pilotul lui şi ar lua un mijloc de transport care să nu atragă atenţia.

Ca să se concentreze mai bine, cum făcea în palestra, Silk arătă cu degetul spre pasăre:

— Ar putea închiria un măgar, cum am făcut Auk şi cu mine acum două seri.

O bărcuţă aluneca spre capătul dinspre lac al pontonului. Un bărbat cărunt ţinea cârma, în vreme ce doi băieţi strângeau pânza în grabă.

— Asta e!

Stăncuţa îl privi nedumerită.

— Ar închiria o barcă, Oreb. Poate un om, doi de nădejde, care s-o conducă. Barca e mai rapidă decât măgarul sau calul. Ar căra un secretar sau un funcţionar de încredere, pe lângă comisionarul care s-ar duce direct în orice punct de pe lac…

— Silk bine? – Oreb îşi scoase ciocul din ciuful de pene cărămizii de pe piept şi mişcă din capul lucios către Silk. – În regulă?

— Nu. Nu chiar. N-ar închiria o barcă. Ar trebui să plătească din buzunarul lui şi nu s-ar încrede în cârmaci. Dar oraşul are bărci – ca să nu se bată pescarii între ei, de exemplu – iar cei ce se ocupă de ele s-ar da peste cap să ajute un comisionar. Aşa că treci în barcă, pasăre prostuţă. Mergem la Juzgado. – Căutându-se prin buzunare, găsi cartea de vizită a avocatului. – Pe Strada Malului. Are biroul pe aceeaşi stradă cu Juzgado. Mai ţii minte, Oreb? Fără îndoială că îi convine când trebuie să ajungă repede la tribunal.

Când se deschise uşa hangarului mare, bătrânul meşter de zmeie ridică ochii, oarecum surprins.

Din prag, bărbatul scund cu barbă cenuşie îi spuse:

— Iartă-mă. N-am ştiut că eşti aici.

— Îmi strâng lucrurile şi plec, explică meşterul.

Se întrebă dacă Musk nu cumva crede că vrea să fure şi l-a trimis pe omul ăsta să-l supravegheze.

— Am auzit de zmeu. Tu l-ai făcut? Toată lumea spune că a fost o treabă nemaipomenită.

— N-a fost una frumoasă, asta-i sigur. – Meşterul legă cu sârmă un mănunchi de beţe. – Dar le-am dat ce-au vrut. A fost unul dintre cele mai mari pe care le-am construit. Cu cât sunt mai mari, cu atât zboară mai sus. Ca să se ridice, trebuie să tragă după ele multă sârmă, ştii?

— Eu sunt doctorul Crane, spuse bărbosul. Ar fi trebuit să mă

prezint mai repede. – Luă o lampă cu ulei de peşte şi o scutură uşor. – Aproape plină. Ai fost plătit?

— Am fost. Musk mi-a dat toţi banii. – Meşterul se bătu cu palma peste buzunar. – Nu carduri, ci un cec. Bănuiesc că te-a trimis Blood să mă conduci.

— Aşa este, înainte de a pleca. Cred că s-au retras cu toţii. Blood şi Musk, în orice caz, paznicii şi câţiva servitori.

Meşterul înclină din cap.

— Au luat toate plutitoarele. Două erau aici. Şi toate vehiculele înalte. Trebuie să vorbesc cu Blood înainte de a pleca? Musk nu mi-a spus nimic.

— Din câte ştiu eu, nu. – Crane zâmbi. – Poarta din faţă e deschisă, talusul a fost concediat, aşa că poţi să pleci când ai chef. Dar poţi să şi rămâi, dacă vrei. Când se întorc de unde au plecat, poate-ţi dă Blood un pilot să te repeadă până acasă. Apropo, unde s-au dus? Nu mi-a spus nimeni.

Cotrobăind după cuţitoaiele preferate, meşterul de zmeie le găsi sub o cârpă.

— La lac. Aşa ziceau unii.

Crane înclină din cap şi zâmbi încă o dată.

— Atunci mă tem c-o să lipsească destul de mult. Dar poţi să aştepţi, dacă vrei.

Închise uşa după el şi porni în grabă spre vilă. Dacă nu arunca o privire acum, se întrebă, atunci când avea s-o mai facă? N-ar fi găsit ocazie mai bună. Uşa de la cămară era deschisă, iar cea de la pivniţă, descuiată.

Pivniţa era adâncă şi cufundată în beznă. Din discuţiile amicale cu valeţii, aflase că trebuie să mai fie încă una, şi mai adâncă, pentru vin. Poate nu aceeaşi cu cea de care pomenise o cameristă. La jumătatea scărilor, se opri şi ridică lampa.

Pustiu. Maşinării ruginite, acoperite de praf, care cu siguranţă n-o să mai funcţioneze niciodată. Şi…

Coborî şi restul scărilor şi tropăi pe podeaua murdară şi denivelată. Borcane cu provizii: piersici în coniac şi murături. Fără îndoială că erau de la proprietarii anteriori ai casei.

Oare să fie o santinelă la intrarea în tuneluri? Cu câtva timp în urmă, ajunsese la concluzia că nu. Uşa (dacă exista o uşă) ar fi încuiată sau blocată pe dedesubt. Poate chiar mascată, ascunsă într-o cameră secretă sau un spaţiu asemănător. Aici, în spatele rândurilor de rafturi, se găsea altă scară şi, da, urme de paşi care duceau la ea, încă vizibile în praf.

Era un şir de trepte mai scurt decât celălalt, cu o uşă încuiată la bază. Lucră cu şperaclul jumătate de minut, dar lui i se păru că trecuseră cinci până când mânerul se răsuci şi trase zăvorul.

Scârţâitul balamalelor aprinse o lumină care se târa permanent până aproape de vârful arcadei joase de deasupra capului. În lumina tulbure, doctorul văzu stelaje cu cel puţin cinci sute de sticle de vin; stive de lăzi cu coniac, spirtoase, rom şi întăritoare şi butoiaşe pline cu bere tare, probabil. Dădu la o parte câteva butoiaşe şi examină podeaua de sub ele, apoi cercetă cu privirea toată podeaua. La sfârşit, bătu în pereţi. Nimic.

— Măi, măi, măi, şopti el, şi o duşcă pentru plugar.

Scoase dopul unei sticle negre bondoace, care sigur fusese deja deschisă, şi dădu pe gât o înghiţitură lungă de arac gălbui, foarte tare. Puse dopul înapoi şi mai făcu o inspecţie finală.

Nimic.

Închise uşa pivniţei fără zgomot în spatele lui şi răsuci mânerul în direcţia acelor de ceasornic. Scârţâitul zăvorului îi aminti cu tristeţe de schelălăitul unui căţeluş chinuit mai demult de Musk.

O clipă se gândi să nu mai încuie uşa; ar economisi timp şi vina ar cădea cu siguranţă pe un servitor neglijent, dacă ar fi fost cumva găsită descuiată de ospătarul de vinuri al lui Blood sau de altcineva. Prudenţa, însă, şi antrenamentul intens îl îndemnară să lase toate exact aşa cum le-a găsit.

Oftând, îşi scoase şperaclul, îl răsuci în broască pe cel folosit ca să intre şi fu răsplătit cu un declic firav.

— Eşti foarte priceput, nu-i aşa?

Crane se răsuci. O siluetă – în lumina tulbure din pivniţă i se păru a fi un bărbat înalt, chipeş şi cărunt – stătea în vârful şirului scurt de trepte şi se uita la el.

— Mă recunoşti, sper?

Crane dădu drumul şperaclului, ochi şi trase dintr-o singură mişcare. *Pac, pac pac* – pocnetul repetat al pistolului său răsună foarte puternic în spaţiul închis.

— Nu mă poţi răni cu obiectul acela, îl anunţă consilierul Lemur. Vino aici sus, dă-mi-l mie şi lasă-mă să te duc acolo unde voiai să ajungi.

— Astă primăvara a venit la tine un comisionar, îi spuse Silk femeii bondoace, între două vârste, din spatele mesei de lucru

încărcate. Ai fost foarte amabilă şi i-ai dat o bărcuţă de un anume fel. – Îi oferi un zâmbet cât se poate de îngăduitor. – Eu nu vreau să-ţi cer acelaşi lucru, îmi dau seama că nu s-ar putea, căci eu nu sunt comisionar.

— Astă primăvară, Patera? Un comisionar din oraş?

Femeia părea uluită.

Silk îşi aminti numele comisionarului exact în clipa când crezu că-l uitase; se aplecă mai aproape de femeie, regretând că Chenille nu i-l descrisese mai amănunţit.

— Comisionarul Simuliid. E un reprezentant de seamă al autorităţilor. Unul bine clădit şi… (Silk se strădui să adopte tonul perpetuu de prudenţă şi confidenţialitate al lui prochain ami) corpolent. Are mustaţă.

Văzând că femeia nu-şi schimbă expresia de uimire de pe chip, adăugă disperat:

— Una foarte frumoasă, aş zice eu, deşi poate că…

— Comisionarul Simuliid, Patera?

Silk confirmă, mişcând energic din cap.

— N-a fost chiar aşa de mult. Nu în primăvară. Acum două luni, poate. Nu mai mult de trei. Mi-aduc aminte că era îngrozitor de cald şi purta o pălărie de paie. Ştii de care zic, nu, Patera?

Silk dădu iar din cap, încurajator.

— Chiar foarte bine. Am avut şi eu una.

— Şi avea şi un baston. Mai mare ca al tău. Dar n-a vrut o barcă. Noi i-am fi împrumutat bucuros una, dacă ar fi cerut, deci nu asta i-a trebuit. – Femeia se juca cu stiloul. – Altceva a cerut, nu mai ştiu ce, dar n-am avut.

Oreb îşi înălţă capul.

— Biată fată!

— Biată într-adevăr, spuse Silk, dacă nu l-a putut ajuta pe Simuliid.

— Dar l-am ajutat, replică femeia. Ştiu că l-am ajutat. A plecat de aici foarte mulţumit.

Silk se strădui să facă pe augurul obişnuit să stea în compania comisionarilor.

— Mie sigur nu mi s-a plâns de tine.

— Nu ştii ce-a vrut, Patera?

— Nu ce a vrut de la tine, îi preciză el femeii îndesate, pentru că am trăit cu impresia că-i trebuia o barcă. Am înţeles că malul lacului oferă nişte privelişti splendide; şi m-am gândit că ar face un act lăudabil – el sau altcineva – dacă ar ridica un altar demn

de Patroana noastră într-un astfel de loc. Unul de bun gust, nu foarte mic. Din câte îl cunosc eu, e posibil ca şi el să se gândit la acelaşi lucru.

— Eşti sigur că nu s-a oferit să-l repare, Patera? Sau să ridice încă o clădire? Aşa ceva? Scylla are deja un altar minunat aici şi oamenii de seamă din oraş merg la el deseori, ştii tu, ca să se gândească la una, la alta.

Silk pocni din degete.

— Încă o clădire! Un edicul ataşat pentru practicarea hidromanţiei. Păi, sigur că da! Până şi eu ar fi trebuit să-mi dau seama...

— Nu tăiat? croncăni Oreb.

— Nu pe tine, în orice caz, îi spuse Silk. Şi unde e altarul acesta, fiica mea?

— Unde... – Chipul femeii se făcu deodată numai zâmbet. – A, asta voia comisionarul Simuliid! Acum îmi aduc aminte. O hartă. Cum să ajungă la altar. Noi nu avem hărţi pe care să fie marcat, nu ne dă voie legea, dar nici nu-i nevoie. Nu trebuie decât să mergi pe Calea Pelerinilor, i-am spus eu. Către vest în jurul golfului, apoi către sud pe promontoriu. E ceva de urcat, dar dacă mergi din piatră albă în piatră albă, n-ai cum să-l ratezi. – Femeia scoase o hartă. – Nu-i trecut aici, dar îţi arăt eu. Albastrul e lacul, iar liniile negre sunt Limna. Ştii unde e Strada Malului? Altarul e exact aici unde pun eu degetul, vezi? Şi pe aici urcă spre stânci Calea Pelerinilor. Vrei să te duci şi tu, Patera?

— Cu prima ocazie, răspunse Silk.

Simuliid străbătuse drumul la altar, era clar. Întrebarea era dacă fusese urmărit de Crane.

— Mulţumesc foarte mult, fiica mea. Mi-ai fost de mare ajutor. Zici că şi consilierii merg acolo să mediteze câteodată? O cunoştinţă de-a mea, doctorul Crane – poate-l cunoşti – petrece foarte mult timp acolo, la lac...

Femeia scutură din cap.

— A, nu, Patera. Cred că sunt prea bătrâni.

— Atunci doctorul Crane m-a dezinformat. Am crezut că a aflat informaţii de aici, de la tine. Un bărbat scund, cu barbă cenuşie?

— Nu cred c-a venit aici, Patera. Şi nici că vin consilierii la lac. Probabil că se gândea la comisionari. Am avut şi noi câţiva, şi judecători, şi alţii, uneori vor să meargă cu barca, dar le spunem că nu se poate. Altarul e sus pe o stâncă, n-ai cum să ajungi la el

de pe malul lacului, nu-i nicio cărare. Trebuie s-o iei pe Calea Pelerinilor. Nici călare nu poţi, sunt tăiate trepte în stâncă. Cred că de-asta nu se duc consilierii. Eu n-am văzut niciodată un consilier.

Nici eu, reflectă Silk, ieşind din Juzgado. Oare-i zărise vreodată cineva? Îi văzuse în fotografii – era una de grup în Juzgado. De fapt, se uitase la fotografii de atâtea ori, încât la un moment dat ajunsese să-şi închipuie că-i văzuse în carne şi oase. Dar se înşela, şi nici nu-şi amintea să fi cunoscut pe cineva care să-i cunoască personal.

Dar Simuliid îi văzuse; cel puţin aşa îi spusese lui Chenille. Nu la altarul Scyllei, consilierii nu mergeau niciodată la el. În vreo cârciumă, poate, sau într-o barcă.

— Nu tăiat?

Oreb avea nevoie de asigurări suplimentare.

— În niciun caz. Oricum, altarul nu e cel mai potrivit loc pentru sacrificii, deşi se mai întâmplă câte unul. O persoană bine educată, ca mine, merge la un altar ca să mediteze sau să citească lecturi religioase.

După spusele femeii din Juzgado, diverse personalităţi politice din oraş mergeau adesea la altarul Scyllei de lângă lac. Ciudat, politicienii se lăudau cu credinţa, dar el nu auzise de niciunul care să aibă cu adevărat sentimente religioase profunde. Lumea spunea că Prolocutorul nu mai avea cine ştie ce influenţă asupra conducerii oraşului. Numai Remora susţinea altceva.

Totuşi, fie Auk, fie Chenille – mai degrabă Auk – îl numise pe Simuliid, pe care-l cunoştea din vedere, gras cât un bou sau cumva asemănător. În orice caz, sugerase că era masiv şi foarte solid. Cu toate acestea, Simuliid străbătuse drumul până la altarul Scyllei (aşa reieşea) pe jos, după ce venise deja arşiţa. Părea extrem de improbabil, mai ales că nu i-ar fi întâlnit pe consilieri acolo.

Silk se masa pe obraz în timp ce mergea, privind aiurea la vitrine. Nu era deloc exclus ca Simuliid să se fi lăudat lui Chenille cu o minciună gogonată, caz în care ea nu şi-a meritat cele cinci carduri, iar timpul petrecut de Crane aici a fost mai degrabă irosit.

Dar indiferent că a pierdut sau nu timpul, nu l-a descoperit pe Simuliid prin intermediul celor de la Juzgado din Limna, cum a făcut el. Poate că nu l-a descoperit deloc.

— Ceva e putred aici, Oreb. Mi se pare că avem de-a face cu

un turnător, dacă ştii ce vreau să spun.

— Nu barcă?

— Nu barcă, nu doctor, nu consilieri. Nu bani. Nu manteion. Nu abilitate, nici urmă de ceea ce a crezut Intrusul că vede în mine. Deşi zeii nemuritori, aşa cum dicta raţiunea şi confirmau Scrierile, nu *cred* că văd lucruri. Nu chiar. Ei ştiu.

Fără un scop anume în minte, se plimbase spre vest, pe Strada Malului. Acum se pomeni că drumul e blocat de un bolovan imens, vopsit în alb, pe care cineva gravase cu stângăcie imaginea Scyllei, cea cu tentacule nenumărate.

Merse în mijlocul străzii ca să cerceteze mai atent imaginea. Descoperi sub ea o rugăciune rimată. Desenând semnul plus un aer, ceru ajutorul Scyllei (amintindu-i că oraşul ei are nevoie de manteion şi cerându-şi iertare pentru graba cu care venise la lac, fără a avea motive întemeiate să creadă ar trage vreun folos) înainte de a recita rugăciunea. Constată uşor amuzat că zeiţa, aşa cum era ea gravată în bolovan, aducea puţin cu femeia săritoare din Juzgado.

Membrii Ayuntamiento-ului nu vizitau altarul niciodată, îi spusese ea, dar comisionarii veneau foarte des la el. De unde ştia? Mergea şi ea acolo, mai rar sau mai des, şi vedea cine vine şi cine nu? Sigur că nu, hotărî Silk.

Tresări când îşi dădu seama că o mână de trecători se uitau la el cum se roagă cu capul plecat în faţa imaginii zeiţei; când întoarse capul, un bărbat îndesat, cam de vârsta lui, îşi ceru scuze şi-l întrebă dacă voia să meargă în pelerinaj la altar.

— Acesta e unul din lucrurile pentru care am implorat îndrumarea zeiţei, îi explică Silk. Sunt doar câteva minute de când i-am spus unei femei cumsecade că mă voi duce la altar cu prima ocazie care mi se iveşte. A fost o promisiune nesocotită, pentru că e foarte greu de spus ce înseamnă o *ocazie.* Astăzi am treabă pe-aici, deci se poate spune că nu mi se va ivi ocazia; dar există o şansă cât de mică să mi-o ofere pelerinajul la altar.

— Nici să nu te gândeşti, Patera, interveni o femeie de aproximativ aceeaşi vârstă. Nu pe căldura asta.

— Bună fată! măcăi Oreb.

— Acesta e soţia mea, Chervil[42], îi explică bărbatul lui Silk. Pe mine mă cheamă Coypu[43]. Noi doi am fost în pelerinaj de două

42 Haţmaţuchi.

43 Nutrie.

ori. – Silk vru să spună ceva, dar Coypu îl opri cu un gest. – Acolo se vând băuturi răcoritoare. Dacă urci astăzi la altar, trebuie să iei cu tine câte răcoritoare poţi duce, iar noi vrem să-ţi cumpărăm câteva. Dar dacă ne laşi şi dacă ne asculţi, nu te vei duce deloc.

— Sete!

Chervil râse, iar Silk rosti:

— Taci, Oreb. De fapt, şi mie mi-e sete.

Înăuntru era o răcoare binefăcătoare, iar lui Silk, care stătuse în soare, i se păru foarte întuneric.

— Au bere, suc de fructe, chiar şi lapte de cocos, dacă nu l-ai încercat până acum, şi apă de izvor, îi spuse Coypu. Comandă ce doreşti.

Chelnerului, care apăru imediat ce se aşezară, îi spuse:

— Soţia mea vrea o oranjadă amară, iar eu berea care stă la rece în bazin de cel mai mult timp. – Se întoarse către Patera. – Şi tu, Patera? Ia orice doreşti.

— Apă de izvor, te rog. Două pahare mi-ar prinde bine.

— Ţi-am văzut imaginea pe un gard, îi spuse Chervil lui Silk. N-au trecut nici cinci minute: un augur cu o pasăre pe umăr, desenat foarte frumos cu cretă şi cărbune. Deasupra capului tău cineva a scris *Silk e aici!* Ieri, în oraş, am văzut scris *Silk, viitorul caldé.*

Patera dădu din cap posomorât.

— N-am văzut desenul cu pasărea de care spuneţi, dar cred că ştiu cine e autorul lui. Dacă am dreptate, trebuie să stau de vorbă cu ea.

Chelnerul aşeză pe masă sticlele aburite – una galbenă, una maro şi una transparentă – şi patru pahare şi notă preţul pe o tăbliţă.

Coypu bătu cu degetele în sticla maro şi zâmbi.

— De ziua Scyllei e aglomeraţie tot timpul şi peste tot e foarte cald. Probabil că astea au fost puse la rece atunci.

Silk încuviinţă.

— Întotdeauna e frig sub pământ. Cred că noaptea care înconjoară spirala e o noapte de iarnă.

Coypu, care deschidea sticla soţiei sale, îi aruncă o privire speriată.

— Nu te-ai întrebat niciodată ce se află dincolo de spirală, fiule?

— Vrei să spui, dacă sapi foarte adânc? Nu dai numai de

ţărână, oricât de jos ai coborî?

Silk scutură din cap în timp ce-şi deschidea sticla.

— Până şi cel mai ignorant miner ştie că nu-i aşa, fiule. Până şi un gropar – am vorbit cu câţiva ieri şi se vedea că nu erau nătărăi – ţi-ar putea spune că solul brăzdat de plugurile noastre nu-i mai gros decât un stat de om. Sub el se află argilă şi pietriş, iar sub ele, pietre sau rocă albă.

Silk turnă apă rece într-un pahar pentru Oreb în timp ce-şi aduna gândurile.

— Iar sub stratul de pietre şi rocă albă, care nu e atât de gros cum îţi închipui tu, spirala se roteşte în neant, într-un întuneric nemărginit. – Făcu o pauză şi, umplându-şi paharul, încercă să-şi amintească ce vrea să spună. – Dar e presărată cu scântei colorate. Mi s-a spus odată ce sunt, dar pe moment nu-mi aduc aminte.

— Eu am crezut că acolo nu ajunge căldura, atât.

— Ba ajunge. Trece dincolo de adâncimea cisternei ăsteia şi a puţurilor din manteionul meu, care dau apă rece dacă pompezi cât trebuie. De fapt, ajunge până la cea mai îndepărtată stâncă din spirală, iar acolo se pierde în noaptea de gheaţă. Dacă n-ar fi soarele, primul şi cel mai mare dar făcut de Pas spiralei, am îngheţa cu toţii. – Se opri şi se uită la Oreb cum bea apă, apoi bău şi el, însetat. – Vă mulţumesc. E foarte bună.

Chervil spuse:

— O fi el valoros, nu vreau să-l contrazic pe Pas sau pe tine, Patera, dar e şi foarte periculos. Dacă vrei neapărat să vezi altarul, aş vrea să te gândeşti să porneşti în pelerinaj seara, când nu mai e aşa de cald. Mai ţii minte ultima oară, Coypu?

Soţul ei înclină din cap.

— Ne-am dus la el toamna trecută, Patera. A fost un drum plăcut, iar de la altar ţi se deschide în faţa ochilor o privelişte fermecătoare, aşa că ne-am zis să mergem şi anul ăsta. Când ne-am hotărât, în cele din urmă, se coceau smochinele, dar nu era aşa zăpuşeală ca acum.

— Nici pe departe, interveni Chervil.

— Aşa că am pornit la drum. Se făcea tot mai cald. Povesteşte-i, tu, iubito.

— Soţul meu a ieşit de pe cărare. Calea Pelerinilor, sau cum i-o fi zicând. Eu am văzut două stânci în faţă, dar el s-a abătut spre dreapta într-o... nu ştiu cum îi spune. O vale mică şi stâncoasă între două dealuri.

— Ravină? sugeră Silk.

— Exact. Într-o ravină. *Unde mergi?* i-am strigat eu. *Nu pe-acolo-i drumul. Hai, dă-i înainte, altfel nu mai ajungem niciodată,* mi-a răspuns el. Aşa că am luat-o la fugă şi l-am ajuns din urmă.

Anul viitor o să aibă un copil, îşi zise Silk. Şi-i închipui pe toţi trei la cină într-o curticică, vorbind şi râzând; Chervil nu era nici pe departe la fel de frumoasă şi de fermecătoare ca Hyacinth, dar se pomeni că-l invidiază pe Coypu din toată inima.

— Şi s-a terminat. Ravina. S-a terminat într-o râpă prea abruptă ca să te caţeri pe ea. Coypu nu mai ştia ce să facă. În cele din urmă, i-am spus: *Unde crezi că mergi?* Iar el mi-a răspuns: *La mătuşa.*

— Înţeleg.

Silk îşi goli paharul şi-l umplu cu apa rămasă în sticlă.

— Mi-a trebuit ceva vreme să-l aduc înapoi pe cărare. Când am reuşit, am zărit un bărbat venind spre noi. Se întorcea de la altar. Am strigat la el să mă ajute. S-a oprit şi m-a întrebat ce s-a întâmplat. L-a convins pe Coypu să mai meargă puţin până într-un loc mai umbros, şi acolo l-am întins.

— Căldura a fost de vină, desigur, spuse Silk.

— Da! Exact.

Coypu dădu şi el din cap.

— Eram tot răvăşit şi mi-a intrat în cap că eram în oraş şi mergeam la mătuşa mea. Mă tot întrebam ce s-a făcut cu strada. De ce arăta aşa de schimbată.

— În orice caz, bărbatul a rămas cu noi până când Coypu şi-a mai revenit. Ne-a spus că aşa păţeşti la început, când faci insolaţie, şi că trebuie să te duci la umbră şi să te întinzi, să mănânci sărat şi să bei apă rece, dacă poţi. Dar noi n-am putut, pentru că n-am adus nimic cu noi şi eram prea sus ca să coborâm la lac. Bărbatul era doctor.

Silk se uita fix în ochii ei.

— O, zei!

— Ce s-a întâmplat, Patera?

— Şi totuşi, unii refuză să creadă. – Îşi termină apa. – Eu... chiar şi eu, care ar trebui să ştiu mai bine decât alţii, mă port adesea de parcă în spirală n-ar exista alte forţe decât pipernicitul de mine. Cred că ar trebui să vă întreb cum îl cheamă pe doctorul ăsta, de dragul conversaţiei; dar nu e necesar. Ştiu şi singur.

— Eu l-am uitat, mărturisi Coypu, deşi a stat de vorbă cu noi

acolo sus vreo două ore.

Chervil rosti:

— Avea barbă şi era doar puţin mai înalt decât mine.

— Îl cheamă Crane, le spuse Silk şi făcu semn chelnerului.

Chervil îl aprobă cu un semn din cap.

— Exact. E prieten cu tine, Patera?

— Nu chiar. E o cunoştinţă. Mai vreţi să beţi ceva, amândoi? Eu mai vreau.

Cei doi îi făcură un semn afirmativ din cap iar Silk îi spuse chelnerului:

— Eu plătesc totul, şi pentru ce am băut, şi pentru ce comandăm acum.

— Face cinci biţi dacă vrei să plăteşti acum, Patera. Ştii ceva despre Patera Silk ăsta, din oraş?

— Puţin. Sigur nu cât ar trebui.

— I-a apărut o zeiţă la Fereastră? Se presupune că face minuni?

— Prima parte e adevărată, a doua, nu. – Silk se întoarse spre Coypu şi Chervil. – Aţi spus că doctorul Crane a stat de vorbă cu voi un timp. Dacă nu abuzez, căci ne cunoaştem de puţină vreme, pot să vă întreb despre ce a vorbit?

— El *e* Patera Silk, îi spuse Chervil chelnerului. Nu-i vezi pasărea?

Silk puse şase biţi pe masă.

— A vrut să ştie dacă mama şi tatăl meu sunt sănătoşi, îi răspunse Coypu lui Silk, şi mă tot pipăia pe piele. Voia să ştie şi din ce cauză a murit bunica.

— Ne-a pus o groază de întrebări. Şi mă tot punea să-i fac vânt... lui Coypu, vreau să spun.

Oreb, numai ochi şi urechi, făcu o demonstraţie cu aripa sănătoasă.

— Aşa, păsărico. Chiar aşa, numai că eu m-am folosit de pălărie.

— Trebuie să-mi cumpăr şi eu una, mormăi Silk. Adică una nouă. Din fericire, am cu ce.

— O pălărie? se interesă Coypu.

— Da. Până şi comisionarul purta... Nu contează. Nu-l cunosc pe comisionarul ăsta şi nu vreau să vă dau impresia că-l cunosc. Am făcut-o de prea multe ori. Dar înainte de a pleca spre altar, vreau să-mi cumpăr o pălărie de paie cu boruri late. Am văzut câteva într-o vitrină prin apropiere.

Chelnerul le aduse alte trei sticle aburite şi trei pahare curate.

Coypu îi spuse lui Silk:

— Le găseşti la jumătate din magazinele de aici. Îţi arzi pielea rău dacă mergi cu barca pe lac pe vremea asta.

— Şi dacă înoţi, pentru că oamenii stau cel mai mult pe stânci. – Chervil râse, un râs plăcut, de care era conştientă, remarcă Silk. – Vin aici din oraş pentru că lacul e frumos şi rece şi cred că asta caută. Dar odată ce intră în apă, cei mai mulţi ies din ea imediat.

Silk încuviinţă din cap şi zâmbi.

— Trebuie să încerc şi eu apa zilele astea. Mai ţineţi minte vreuna din întrebările lui Crane?

— Cine a construit altarul, răspunse Coypu. Consilierul Lemur, acum vreo douăzeci şi cinci de ani. E o plăcuţă de bronz pe el, dar probabil că doctorul n-a observat-o când a fost acolo.

— A vrut să ştie dacă Coypu avea vreo legătură. Nu cred că ştia ce e o nutrie. Şi dacă îl cunoaştem, pe el sau pe alţii, şi câţi ani au. A spus că cei mai mulţi au devenit consilierii noştri cu peste patruzeci de ani în urmă, deci pe atunci trebuie să fi fost foarte tineri.

— Nu cred că-i aşa, o întrerupse Coypu.

— Ne-a întrebat dacă ştim cât de sărace sunt alte oraşe şi dacă n-avem de gând să le ajutăm. Eu am zis că primul lucru pe care trebuie să-l facem e să ne asigurăm că îşi primeşte toată lumea porţia de mâncare, pentru că cele mai multe probleme apar din cauza oamenilor care cumpără porumbul ieftin şi aşteaptă să crească preţul. I-am spus că în Viron preţurile sunt şi aşa destul de mari pentru mine, fără să mai trimitem orez în Palustria.

Chervil râse. Silk râse şi el, punând sticla nedeschisă în buzunarul din faţă al robei; dar cu mintea străbătea deja cărarea de borne albe, Calea Pelerinilor, care se întindea de la Limna la altarul Scyllei, locul sfânt vizitat şi de doctorul Crane, şi de comisionarul Simuliid, pe stâncile de deasupra lacului.

Un ceas mai târziu când porni la drum, soarele se transformase într-un duşman viu, un şarpe de foc pe cer, puternic, otrăvitor şi perfid. Calea Pelerinilor licărea în aerul incandescent, iar a treia stâncă albă, pe care se aşezase ca să încarce cu căldură bandajul de la Crane, era fierbinte ca şi capacul ceainicului de pe sobă.

Ştergându-se pe frunte cu mâneca, încercă să-şi aducă

aminte dacă fusese la fel de cald şi cu două luni în urmă când plecase Simuliid în pelerinaj, şi ajunse la concluzia că nu. Fusese cald, toată lumea se plângea întruna, dar nu chiar aşa ca acum.

— Acum e arşiţa cea mai mare, îi spuse el lui Oreb. Restul zilei n-o să mai fie atât de cald. Poate că ar fi fost mai înţelept să aştept până seara, cum mi-a sugerat Chervil; dar trebuie să ne întâlnim cu Auk diseară, să luăm cina. Ne putem alina cu gândul că, dacă suportăm acum căldura – şi o s-o suportăm – atunci putem suporta soarele oricât de tare ne-ar arde, iar de acum încolo o să ne fie bine. Nu numai că drumul înapoi o să coboare, dar până atunci se va mai răcori.

Oreb plescăi din cioc agitat, dar nu spuse nimic.

— Ai văzut ce ochi a făcut Coypu când m-am ridicat de la masă şchiopătând? – Silk plesni pentru ultima oară bandajul de bolovanul vopsit în alb. – Când i-am spus că am glezna ruptă, mi-a fost teamă c-o să mă ţină în Limna cu forţa.

Ridicându-se, îşi zise că vârsta şi greutatea lui Simuliid fuseseră pentru el un handicap la fel mare ca glezna lui. Oare întâlnise şi el pelerini pe cărare, ca doctorul Crane? Oare ce le spusese?

Că tot veni vorba, ce ar trebui să spună el, Patera Silk, de pe Strada Soarelui, celor cu care s-ar întâlni? Ce să-i întrebe? Mergând, încercă să inventeze o poveste credibilă care să-i permită să-i întrebe, fără să-şi dezvăluie scopul, dacă şi ei au stat de vorbă cu Crane pe Calea Pelerinilor şi ce le-a spus el.

Dar n-a avut nevoie de ea. Deşi bine marcată (cum îi spusese femeia din Juzgado), cărarea era pustie, abruptă şi stâncoasă. Numai şirul de imagini ale apei albastre oţel, tot mai fermecătoare, înspăimântătoare şi periculoase, te făceau să uiţi de singurătate şi arşiţă.

— Dacă un augur ar trebui să facă drumul ăsta în fiecare zi din viaţa lui, fie pe soare, fie pe ploaie, fie sănătos, fie bolnav, nu crezi că, în cele din urmă, probabil în ultima zi trăită de el în spirală, i s-ar arăta Scylla cea unduitoare ieşind din lac? îl întrebă Silk pe Oreb. Eu cred că da şi, dacă n-aş avea un manteion de care să mă ocup, dacă oamenii din cartierul nostru n-ar avea nevoie de mine, dacă Intrusul nu mi-ar fi ordonat să-l salvez, aş fi tentat să încerc experimentul. Şi de-aş da greş, nu ar fi cel mai rău mod de a-ţi trăi viaţa.

Oreb croncăni şi bolborosi ceva, privind la stânga şi la dreapta.

— La urma urmei, Scylla, copilul cel mai mare al lui Pas, e cea care ne alege pe noi, augurii. În fiecare an soseşte o flotilă de tineri şi tinere – aşa ne învaţă la şcoală, ştii?

O stâncă ieşită în afară oferea puţină umbră. Silk se ghemui sub ea, făcându-şi vânt cu pălăria lată pe care şi-o cumpărase în Limna.

— Unii, atraşi de idealul sfinţeniei, navighează foarte aproape de Scylla. Dintre ei, ea alege un grup, nici prea mare, nici prea mic, exact cât trebuie pentru un an. Alţii, oripilaţi de idealul de castitate şi simplitate al augurului, navighează cât îndrăznesc mai departe de ea; şi dintre ei zeiţa alege un grup, nici prea mare, nici prea mic, atât cât e necesar pentru un an. De aceea o desenează artiştii cu braţe multe şi lungi, ca bicele. Pe mine m-a încolăcit cu unul, vezi tu? Poate că şi pe tine, Oreb.

— Nu văzut!

— Nici eu, recunoscu Silk. Nici eu n-am văzut-o. Dar am simţit-o cum mă trage. Ştii, am impresia că mersul îmi face bine la gleznă. Probabil că am ajuns în stadiul când trebuie să calc mai mult decât să mă odihnesc. Ajungem acum la alt subiect. Ce zici, să sacrific bastonul lui Blood Doamnei Scylla?

— Nu bătut?

— Nu, jur.

— Ţinut.

— Ca să nu-l găsească altcineva şi să te lovească? Nu te teme. Mă ridic în picioare şi-l arunc cât pot de departe.

Silk se ridică şi merse până unde stabilise, avansând cu prudenţă sporită până la marginea stâncii proeminente, deasupra unei prăpăstii de cinci sute de coţi, bucăţi de piatră căzute grămadă şi valuri furioase.

— Ce zici, Oreb? Să aruncăm ofranda? Un sacrificiu neconvenţional pentru Scylla cea unduitoare? Sigur ea a fost cea care ne-a trimis perechea aceea drăguţă. Mi-au spus unde locuiesc fără să le-o cer, iar câteva dintre întrebările pe care le-a pus doctorul Crane sunt de-a dreptul lămuritoare.

Făcu o pauză. Ca un dar de la zeiţă, o pală de vânt rece de pe lac îi flutură roba şi-i uscă tunica transpirată.

— Auk şi Chenille – cred că şi eu – ziceau să-l predăm Gărzii, Oreb, după ce i-am luat banii; nu mi-a plăcut ideea, şi de atunci mă deranjează din ce în ce mai mult. Aş prefera să-l dezamăgesc pe Intrus decât să fac aşa ceva.

— Bun om!

— Da. – Silk coborî bastonul, văzu că nu are unde să-i proptească vârful de metal, şi făcu un pas înapoi. – Tocmai ăsta-i necazul. Dacă ar fi să aflu că un cunoscut de-al meu a plecat în alt oraş ca să facă spionaj pentru Viron, l-aş considera un om curajos şi un patriot. E limpede că doctorul Crane spionează pentru alt oraş, pentru casa lui, care o fi ea, Ur, Urbs, Trivigaunte, Sedes sau Palustria. Păi, atunci nu e şi el curajos şi patriot?

— Mers acum?

— Cred că ai dreptate. Trebuie să ne vedem de treabă. – Silk rămase totuşi pe loc, privind lacul de sub el. – Aş putea spune, bănuiesc, că dacă Scylla mi-ar primi sacrificiul – adică dacă ar cădea în apă – l-am putea lăsa pe Crane să plece liber, odată ce mi-am salvat manteionul; bineînţeles, ar trebui să părăsească Vironul; dar nu i-am arăta Gărzii dovezile, nu l-am da pe mâna sticleţilor, cum ar zice Auk. – Bătu cu vârful bastonului în stâncă. – Dar ar fi curată superstiţie, nedemnă de un augur. Ne trebuie un sacrificiu obişnuit, preferabil de ziua Scyllei, în care să respectăm strict toate cerinţele, în faţa unei Ferestre Sacre.

— Nu tăiat!

— Nu pe tine. De câte ori să-ţi mai spun? Un berbec sau alt animal. Ştii, Oreb, chiar există – sau a existat – ştiinţa hidromanţiei, cu ajutorul căreia augurul care oficia citea voia Scyllei în modelul creat de valuri. I-am pomenit de ea femeii aceleia amabile din Juzgado din pură întâmplare – vederea lacului înainte de a intra acolo mi-o fi sugerat-o – dar nu m-ar mira dacă la asta s-a gândit consilierul Lemur când a construit altarul la care mergem noi acum. Hidromanţia s-a practicat până acum o sută de ani, deci, când s-a ridicat altarul, tot trebuie să mai fi trăit câteva mii de oameni care-şi aduceau aminte de ea. Poate că Lemur voia s-o reînvie.

Pasărea nu răspunse. Un minut, două, Silk rămase cu privirea la valurile uriaşe, apoi îşi îndreptă atenţia spre stâncile colţuroase din dreapta lui.

— Uite, se vede altarul de aici. – Arătă cu bastonul. – Cred că stâlpii care susţin domul au fost construiţi ca să se semene cu braţele Scyllei. Vezi cum se unduiesc?

— Bărbat acolo.

O siluetă neclară se mişca înainte şi înapoi, în lumina albăstruie de sub scoica de cuarţ cristalin a Scyllei, apoi dispăru (probabil îngenunchease).

— Ai perfectă dreptate, îi spuse Silk păsării. Cineva trebuie să fi mers pe cărare înaintea noastră tot timpul. Aş vrea să-l fi ajuns din urmă.

Contemplă îndelung puritatea supranaturală a altarului îndepărtat, apoi întoarse capul.

— Cred c-o să ne întâlnim cu el pe cărare. Dacă nu, poate c-ar trebui să aşteptăm până când îşi încheie rugăciunile. Cum rămâne cu bastonul? Să mă întorc şi să-l arunc?

— Nu aruncat. – Oreb îşi desfăcu aripile, hotărât să-şi ia zborul. – Ţinut.

— Bine. Bănuiesc că o să mă doară piciorul la întoarcere, deci ai spus un lucru înţelept.

— Silk luptat.

— Cu ăsta, Oreb? – Răsuci bastonul în mână. – Am azothul lui Hyacinth şi micul ei pistol, amândouă ar fi arme mult mai eficiente.

— Luptat! repetă Stăncuţa.

— Cu cine? Nu-i nimeni aici.

Oreb fluieră, o notă joasă, apoi una puţin mai înaltă.

— Aşa se spune *cine ştie* pe păsăreşte? Păi, eu sigur nu ştiu. Şi nici tu, Oreb, dacă mă întrebi pe mine. Mă bucur că am adus armele, pentru că avându-le asupra mea înseamnă că nu le va găsi Patera Gulo şi sunt gata să pun rămăşag că deja mi-a răscolit camera; dar dacă ar fi ale mele, şi nu ale lui Hyacinth, aş fi tentat să le arunc zeiţei după baston. Gulo nu le-ar mai găsi niciodată.

— Om rău?

— Cred că da. – Silk se întoarse pe Calea Pelerinilor. – E doar o bănuială, bineînţeles. Dar dacă trebuie să ghicesc – şi se pare că trebuie neapărat – atunci eu zic că e genul de om care se crede cumsecade, iar ăsta e de departe cel mai periculos gen de om care există.

— Avut grijă.

— O să încerc, promise Silk, deşi nu ştia dacă pasărea se referea la Patera Gulo sau la drumul care şerpuia la marginea stâncii. Aşadar, dacă am dreptate, acest Patera Gulo e exact opusul lui Auk, un om cumsecade care se crede rău. Ai observat lucrul ăsta, din câte văd.

— Observat.

— Eram convins. Auk m-a ajutat în multe feluri, fără să mai pun la socoteală podoaba de diamant. Patera Gulo s-a

scandalizat destul din cauza ei, şi de brăţara pe care i-a dat-o alt hoţ. Nici nu-mi trece prin cap ce-ar fi făcut sau ce-ar fi spus dacă ar fi găsit azothul.

— Bărbat plecat.

— Vrei să zici, Patera Gulo? Păi, aş vrea să aranjez lucrul ăsta, zău; dar deocamdată se pare că nu-mi stă în putere.

— Bărbat plecat, repetă Oreb nerăbdător. Nu rugat.

— A plecat de la altar, asta vrei să spui? – Silk arătă cu bastonul. – Imposibil, numai dacă a sărit. Nu l-am văzut ieşind, iar de aici nimic nu-mi împiedică vederea.

Spre mirarea lui Silk, Oreb ţâşni de pe umărul lui mai sus de un stat de om şi jumătate, apoi coborî la loc.

— Nu văzut.

— Sunt de acord că nu-l vezi de aici, îi spuse Silk păsării, dar tot trebuie să fie acolo. Poate că e o capelă sub altar, tăiată în stâncă. Cărarea coteşte spre interior acolo sus, dar şi aşa, vom afla unde s-a dus în cel mult jumătate de oră.

Capitolul 7
Braţele Scyllei

— Fie ca zeii să fie cu tine… ăăă… la amiază, Patera, spuse Remora, imediat ce protonotarul lui închise uşa în spatele lui Gulo.

Un act de complezenţă nemaipomenită cu inferiorii.

— Fie ca ei să fie cu Eminenţa Voastră. – Gulo se înclină până la podea. Reverenţa şi frazele convenţionale îi dădură timp să treacă în revistă pentru ultima oară informaţiile principale pe care venise să le raporteze. – Fie ca Molpe cea feciorelnică, patroana zilei de azi, Marele Pas, patronul spiralei, căruia îi datorăm tot ceea ce avem, şi Scylla cea aspră la vorbă să vă însoţească întotdeauna, Eminenţă, în fiecare zi a vieţii.

Cât stătu aplecat, reuşi să se bată pe buzunarul unde ţinea brăţara şi scrisoarea. Îndreptându-se de spate, adăugă:

— Nădăjduiesc că Eminenta Voastră este sănătoasă. Că nu am sosit într-un moment nepotrivit.

— Nu, nu, îi spuse Remora. Ăăă… deloc. Sunt… ăăă… încântat, de-a dreptul încântat să te văd, Patera. Te rog, ia loc. Ce părere… ăăă… ai de tânărul Silk, deci?

Gulo îşi lăsă trupul greoi pe şezutul de catifea neagră al fotoliului de lângă *escritoire*-ul lui Remora.

— N-am prea avut ocazia să-l studiez, Eminenţă. Aproape deloc. A plecat de la manteion imediat după sosirea mea şi nu s-a întors până când a trebuit să plec ca să vă prezint acest raport. Nu se va întoarce până seara, aşa a spus, deci nu are cum să fie acolo acum.

Remora încuviinţă cu o înclinare a capului.

— Dar mi-am făcut o impresie despre el, Eminenţă, deşi nu l-am văzut decât foarte puţin. Una foarte clară.

— A… ăăă… înţeleg. – Remora se propti de spătarul scaunului, apropiindu-şi vârfurile degetelor sale lungi. – Ţi-ar conveni… ăăă… să-mi descrii… ăăă… scurta voastră discuţie în detaliu, ce zici?

— Cum doreşte Eminenţa Voastră. Imediat ce am ajuns în cartier, un bărbat mi-a dat asta.

Patera Gulo scoase brăţara din buzunar şi o ridică în aer. Remora îşi ţuguie buzele.

— Trebuie să adaug, Eminenţă, că mai mulţi bărbaţi au bătut la uşa prezbiteriului de atunci. Am impresia – am convingerea, Eminenţă – că au venit să ofere daruri similare. Dar au refuzat să le facă când au aflat că Patera Silk lipseşte.

— I-ai… ăăă… presat, Patera?

— Nu mai mult decât s-a cuvenit, Eminenţă. Nu erau din categoria celor pe care merită să-i presezi cu întrebările.

Remora scoase un mormăit.

— Voiam să spun, Eminenţă, că atunci când i-am arătat brăţara lui Patera Silk, mi-a dat încă una, asemănătoare, şi mi-a spus să le încui pe amândouă în cutia lui cu bani. Era o brăţară de gleznă de diamant, Eminenţă. Mai erau două persoane cu el, un bărbat şi o femeie. Mergeau toţi trei la lac, cred. Parcă aşa au spus. – Gulo tuşi ca să-şi scuze nesiguranţa. – Poate că numai Patera şi femeia, Eminenţă.

— Ţi se pare că Patera ar fi trebuit să fie mai discret. – Remora se scufundă mai tare în scaun. – Dar până nu… ăăă… afli cine sunt ceilalţi doi, nu poţi… ăăă… stabili cât de indiscret a fost. Ştii cine sunt, deci?

Gulo se foi pe scaun.

— Le zicea Auk şi Chenille, Eminenţă. Mi i-a prezentat.

— Dă-mi şi mie… ăăă… brăţara aia. – Remora întinse mâna. – Nu mai e nevoie să spun… ăăă… că şi tu, Patera, ar fi trebuit să fi fost… ăăă… mult mai discret. Prin discret… îhî… înţeleg de data asta… ăăă… *eficient.* Are şi… ăăă… înţelesul ăsta, sunt convins. A fi discret, Patera, înseamnă să judeci cum trebuie, nu? În această… ăăă… chestiune, o bună judecată ar fi… ăăă… determinat o strategie… eficientă? Sau abordare. Sau atitudine.

— Da, Eminenţă.

— Ar fi trebuit să primeşti cu eleganţă şi recunoştinţă orice cadouri de la credincioşi, Patera. – Remora ridică brăţara ca s-o privească în lumina care intra prin fereastra ovală din spatele lui. – Nu voi accepta… ăăă… scuze… din acest motiv, Patera. Mă înţelegi? Niciun fel de scuză.

Gulo încuviinţă din cap cu umilinţă.

— Aceşti… ăăă… domni e posibil să se întoarcă, nu? Poate când Patera Silk lipseşte, ca acum. Vei avea… ăăă… o ocazie măreaţă… când va veni… ăăă… vremea, prin care să-ţi îndrepţi greşeala, ce zici? Nu e imposibil. Ai grijă să ţi-o îndrepţi, Patera.

Gulo se foi din nou.

— Voi încerca, Eminenţă. Voi fi eficient, vă asigur.

— Aşa. Acuma... ăăă... ce observaţii ai de făcut despre Silk? Nu te obosi... cu descrierea fizică. L-am cunoscut.

— Da, Eminenţă. – Cu gura deschisă şi ochii bulbucaţi privind în gol, Gulo ezită. – Mi s-a părut hotărât.

— Hotărât, zici? – Remora puse brăţara pe un teanc de hârtii. – Să facă ce?

— Nu ştiu, Eminenţă. Aşa mi s-a părut, după cum ţinea maxilarul. Avea un stil categoric. Avea, dacă-mi daţi voie, Eminenţă, o licărire de oţel în ochi. Poate că e o comparaţie exagerată, Eminenţă...

— Poate că da, îi spuse Remora pe un ton aspru.

— Dar ea exprimă chiar foarte vag ceea ce am simţit eu în el. La şcoală, Eminenţă, Patera era cu doi ani mai mare decât mine.

Remora înclină din cap.

— Mă uitam şi eu la el ca toată lumea, Eminenţă. Îl consideram atrăgător şi studios, dar cam încet. Acum, însă...

Remora îl întrerupse cu un gest.

— Ai sugerat, Patera, că Patera... ăăă... a plecat în grabă, nu? Cu o pereche. Soţ şi soţie? Erau... ăăă... căsătoriţi, din câte ţi-ai dat seama?

— Cred că da, Eminenţă. Femeia avea un inel foarte frumos.

Degetele lui se Remora se jucau cu gammadionul.

— Ce zici, mi-i descrii? Cum... arătau.

— Bărbatul avea o înfăţişare aspră, Eminenţă, şi era mai bătrân decât mine, aş zice. Nu se bărbierise, dar era îmbrăcat decent şi purta un pumnal. Şaten, păr drept. Barbă roşcată, ochi negri, pătrunzători. Foarte înalt. M-am uitat la mâinile lui când a luat asta – Gulo arătă spre brăţară – de la mine. Şi când mi-a dat-o înapoi, Eminenţă. Neobişnuit de mari şi puternice. Un scandalagiu, după mine. Dar mă tem că Eminenţa Voastră va crede că am o imaginaţie prea bogată.

Remora scoase încă un mormăit.

— Continuă, Patera. Povesteşte-mi. Îţi spun ce cred când ai terminat, da?

— Pumnalul lui, Eminenţă. Era îmbrăcat în alamă, cu gardă mare şi, judecând după teacă, o lamă şi mai lungă, şi mai largă decât multe altele, foarte curbată. Mi s-a părut că seamănă cu stăpânul lui, Eminenţă, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Mă îndoiesc... ăăă... că te înţelegi tu însuţi, Patera. Dar aceste amănunte s-ar putea să aibă o cât de mică însemnătate. Şi femeia, cum era? Chenille asta. Lasă-ţi frâu liber imaginaţiei.

— Extraordinar de frumoasă, Eminenţă. În jur de douăzeci de ani, înaltă, dar nu impunătoare. Totuşi, avea un aer…

Palma ridicată a lui Remora îl opri pe augur la jumătatea propoziţiei.

— Păr de culoarea cireşei?

— Da, Eminenţă!

— O cunosc, Patera. Am pus un *achates…* ăăă… trei prieteni buni s-o caute de aseară. Deci zici că… ăăă… vulpea asta era la manteionul lui Silk în dimineaţa asta? O să am ce le spune, hm, partizanilor, Patera. Ia mai dă-mi puţin podoaba aia.

Ridică brăţara în aer.

— Bănuiesc că nu ştii cât valorează? Piatra asta verde, ei? În special ea?

— Cincizeci de carduri, Eminenţă?

— Habar n-am. N-ai… hm… evaluat-o? Nu, nu, să nici n-o faci. Pune-o înapoi în cutia lui Silk, bine? Spune-i… ăăă… nu-i spune nimic. O să-i spun chiar eu. Când pleci, spune-i lui Incus[44] că vreau să vorbesc cu Patera în ziua lui Tartaros. Pune-l să-i trimită un bilet prin tine, dar să nu spună că ai fost aici, da? Pune-l să noteze ora în programul meu.

Gulo înclină din cap energic.

— Aşa voi face, Eminenţă.

— Femeia asta… Ce anume a spus şi ce a făcut cât ai văzut-o? Cuvânt cu cuvânt, bine?

— Păi, nimic, Eminenţă. Nici nu cred c-a deschis gura. Staţi să mă gândesc.

Remora îi acceptă rugămintea cu un gest.

— Stai şi gândeşte-te… ăăă… cât crezi că e necesar. Nu ai de povestit… hm… circumstanţe vulgare, nu?

Gulo închise ochii şi-şi lăsă capul în jos, cu mâna la tâmplă. Se lăsă linişte peste încăperea mare şi aerisită din care Patera Remora, în calitate de adjunct, conducea treburile deseori încâlcite ale Capitoliului. Cu cei patru ochi aprinşi, Pas cel cu două capete se uita la spatele aplecat al lui Gulo dintr-un tablou nepreţuit de Campion; o gardă călare patrula neobosită pe stradă.

După câteva minute, Remora se ridică şi se duse la fereastra ovală din spatele scaunului său. Era deschisă, iar prin deschizătura circulară (mai mare în diametru chiar decât

[44] Nicovală (a urechii interne).

înălţimea lui), vedea acoperişurile ţuguiate şi turnurile masive ale Juzgado de la poalele pantei celei mai vestice şi mai line a Palatinului. Sus, pe cel mai înalt turn, atârnat de un stâlp pe care lumina orbitoare a soarelui îl făcea aproape invizibil, flutura steagul verde strălucitor al Vironului. Pe el, însufleţite din când în când de vântul fierbinte şi leneş, braţele albe ale Scyllei păreau să facă semne, aşa cum papilele anumitor nevertebrate din lacul ei se unduiau, imitând suprafaţa clară a apei, căutând orbeşte şi necontenit resturi de peşti morţi, dar şi peşti vii.

— Eminenţă? Cred că acum vă pot spune tot ce am văzut.

Remora se întoarse spre Gulo.

— Excelent. A… grozav! Dă-i drumul, Patera.

— A fost foarte scurt, cum v-am spus, Eminenţă. Dacă ar fi ţinut mai mult, aş fi avut îndoieli. Cunoaşteţi grădiniţa care ţine de manteionul nostru?

Remora scutură din cap.

— Există un asemenea loc, Eminenţă. Se ajunge la ea din manteion, aşa am făcut eu când am sosit acolo. Mai întâi m-am uitat în manteion, crezând c-o să-l găsesc pe Patera Silk la rugăciune.

— Femeia, Patera, te rog. Chenille… ăăă… nu?

— În mijloc e un frunzar de viţă-de-vie, Eminenţă, cu scaune. Ea stătea acolo, ascunsă aproape complet de frunzele care atârnau. Patera şi mireanul, Auk, stătuseră de vorbă cu ea, cred. Au venit să se întâlnească cu mine, dar ea a rămas pe loc.

— Şi… a ieşit, în cele din urmă?

— Da, Eminenţă. Am stat de vorba un minut, două şi Patera mi i-a prezentat, aşa cum v-am raportat. Pe urmă mi-a spus că pleacă şi pasărea lui… Eminenţa Voastră cunoaşte pasărea?

Remora înclină din cap.

— Femeia, Patera.

— Patera a spus că se pregătesc să plece şi ea a ieşit din frunzar. El a zis – cred că acestea au fost exact; cuvintele lui – *Acesta este Patera Gulo, Chenille. Am vorbit despre el mai devreme.* Ea a dat din cap şi a zâmbit.

— Şi pe urmă, Patera? Ce-a mai… ăăă… ieşit la lumină?

— Au plecat împreună, Eminenţă. Toţi trei. Patera spusese: *Plecăm la lac, pasăre prostuţă.* Când au ieşit pe poartă – poţi să ieşi din grădină pe Strada Soarelui, Eminenţă – mireanul a spus: *Sper să prindeţi ceva, dar, dacă nu, să nu vă pleoştiţi.* Dar femeia n-a rostit niciun cuvânt.

— Rochia ei, Patera?

— Neagră, Eminenţă. Ţin minte că la început am crezut că e o rasă de sibilă, dar de fapt era o rochie de lână neagră, din acelea pe care le îmbracă femeile mondene iarna.

— Bijuterii? Ziceai că avea un inel, nu?

— Da, Eminenţă. Şi colier şi cercei, toate din jad. Am remarcat inelul în mod special pentru că a sclipit când femeia a dat la o parte viţa. Era o gemă neagră, ca un rubin roşu închis, foarte mare, cu montură simplă, în aur, cred. Dacă Eminenţa Voastră are încredere în mine…

— Adică vrei să-ţi spun de ce e… importantă? Poate că nici nu e. – Oftând, Remora îşi depărtă scaunul de birou şi reveni la fereastră. Cu spatele la Gulo şi cu mâinile la spate, repetă: – Poate că nici nu e.

Gulo se ridică şi el, mânat de un exces de politeţe.

— Totuşi… ar putea fi. Eşti nerăbdător să-i slujeşti pe zei, Patera. Parcă aşa ai afirmat, nu?

— Da, Eminenţă. Ard de nerăbdare.

— Şi să ajungi pe o poziţie înaltă… hm… în arhivele… unei… ăăă… familii lărgite, aşa-i? Am… ăăă… reţinut şi asta. Te-ai gândit că… hm… la timpul potrivit poate ajungi Prolocutor, nu?

Gulo se roşi ca o fată mare.

— Vai, nu Eminenţă. Asta… asta e… Eu…

— Ba da, ba da, te-ai gândit, aşa-i? Orice tânăr augur gândeşte aşa. Şi eu am făcut la fel. Dar ţi-a trecut prin cap că nici n-ai s-ajungi bine să miroşi o funcţie, că aceia pe care speri să-i… ăăă… impresionezi? Să-i uluieşti? Vor fi morţi? Plecaţi pe lumea cealaltă, nu? Uitaţi de toţi în afară de zei, Patera Gulo, băiete. Iar tu? Uitat de toţi, în afară de zei şi de tine însuţi. Şi cine poate băga mâna în foc pentru zei? Aceasta este… ăăă… realitatea, ţi-o… ăăă… garantez eu.

Gulo înghiţi sec şi tăcu, lucru înţelept, fără îndoială.

— N-ai să reuşeşti sub nicio formă, Patera. Pricepi? Sub nicio formă. Gândeşte-te la conducere. Dacă o să ajungi până acolo. În niciun caz înainte de moartea mea. Şi a succesorului meu. Eşti… ăăă… prea tânăr deocamdată. Nici dacă trăiesc eu mult, nu? Pricepi, aşa-i? Numai un idiot n-ar pricepe.

Sărmanul Gulo înclină din cap, dorindu-şi cu disperare să se facă nevăzut.

Adjunctul se întoarse cu faţa la el.

— Nu pot vorbi… hm… în numele lui. Al succesorului meu.

Numai într-al meu. A, da. În ce mă priveşte… hm… mă gândesc la o domnie mai lungă decât a bătrânului Quetzal, ce zici?

— Nici nu v-aş dori una mai scurtă, Eminenţă.

— Camerele lui sunt acolo, Patera. – Remora mişcă încet din mâna stângă. – Aici în palat, chiar pe etajul acesta. În partea de sud. Cu faţa la grădina noastră. – Chicoti. – E mai mare decât a lui Patera Silk. Mult mai… ăăă… întinsă, fără îndoială. Fântâni şi… ăăă… grupuri statuare… şi copaci înalţi. De toate.

Gulo înclină din cap.

— Sunt minunaţi, ştiu, Eminenţă.

— Ocupă această funcţie de treizeci şi trei de ani, ştii? Bătrânul Quetzal. Sunteţi… ăăă… peste o sută în generaţia ta. Mulţi cu… relaţii. Eu… ăăă… îţi ofer o ţintă mai uşor de atins, o… ăăă… cale mai dreaptă pentru ambiţia ta.

Remora se aşeză iarăşi pe scaun şi-i făcu semn lui Gulo să se aşeze şi el.

— Un… ăăă… mic joc, ştii? O distracţie, ca să treacă mai repede ora asta tensionată. Alege-ţi un oraş, Patera. Oricare vrei, dar nu Vironul. Vorbesc foarte serios. În limitele… hm… jocului. Gândeşte-te. Mare? Curat? Bogat? Ce oraş ar vrea pentru tine, Patera?

— Palustria, Eminenţă?

— Chiar acolo printre mormoloci, da? Foarte bine. Atunci imaginează-te în fruntea Capitoliului din Palustria. Să zicem… ăăă… peste zece ani. Vei fi supusul Capitoliului-mamă, cred, de aici din Viron. Vei rămâne supusul prolocutorului, nu? Oricine ar fi el. Al bătrânului Quetzal sau… ăăă… al meu, cum e mai probabil peste zece ani. Ţi se pare o perspectivă… atrăgătoare, Patera? – Ca înainte, Remora ridică mâna să-i oprească răspunsul. – Nu trebuie să spui asta, dacă te… ăăă… deranjează.

— Eminenţă…?

— Habar n-am, Patera. N-am idee, ştii? Dar seceta. Ştii despre secetă, da? N-ai cum să scapi de ea. Cum rămâne cu alegerea ta, Patera? Cum rămâne cu Palustria pe timp de seceta?

Gulo îşi înăbuşi emoţia.

— Am auzit că s-a compromis recolta de orez, Eminenţă. Ştiu că nu se găseşte orez pe piaţă aici, deşi negustorii îl aduc, de obicei.

Remora confirmă cu un semn din cap.

— Lumea se revoltă, Patera. Nu e vorba de… hm… foamete. Nu încă. Dar spectrul ei pluteşte deasupra noastră. Soldaţii

încearcă să… ăăă… stăpânească mulţimea. Sunt de-a dreptul epuizaţi, unii dintre ei. Unchiul tău e militar, nu?

Şocat de schimbarea bruscă de subiect, Gulo îngăimă:

— Păi… păi… unul din ei, Eminenţă.

— Maior în Brigada a Doua. Întreabă-l unde e armata noastră, Patera. Sau poate că îmi spui şi mie acum? Ai auzit când vorbea el… ăăă… la masă? Unde e, ştii?

— În rezervă, Eminenţă. Sub pământ. Aici, în Viron, nu avem nevoie decât de Gardă.

— Întocmai. Dar nu e aşa peste tot, Patera. Murim, nu-i aşa? Îmbătrânim ca… ăăă… Înţelepciunea Sa. Şi pornim pe drumul spre Mainframe. Chimii trăiesc mai mult. Oare pentru totdeauna?

— Nu m-am gândit la aspectul acesta, Eminenţă. Dar eu cred că…

Remora tresări din colţul gurii.

— Dar te vei gândi. Nu? Poţi să fii sigur că te vei gândi, Patera. Acum, nu? E bine de ştiut că braţele Scyllei sunt… ăăă… noi, ca scoase din cutie, nu? Sau… ăăă… aproape. Nu ca ale Palustriei, aşa-i? Şi ale multor altora. Soldaţii şi… ăăă… armele lor, noi sau aproape noi. Gândeşte-te la asta, Patera.

Remora se îndreptă de spate în scaun, proptindu-se cu coatele de birou.

— Ce mai ai de… hm… raportat despre Patera, Patera?

— Eminenţa Voastră a pomenit de arme. Am găsit un pachet de hârtie cu ace, Eminenţă. Deschis.

— Un pachet cu ace, Patera? Îmi scapă…

— Nu ace de cusut, adăugă repede Gulo. Gloanţe de pistol cu ace, Eminenţă. Într-unul din sertarele lui Patera, ascuns sub haine.

— Păi… ăăă… trebuie să mă gândesc la asta, spuse Remora încet. Eu… hm… o chestiune… îngrijorătoare. Fără discuţie. Altceva… ăăă… mai ai?

— Ultimul lucru, Eminenţă. Unul pe care aş fi preferat să nu trebuiască să-l raportez. Scrisoarea asta. – Gulo o scoase din buzunarul robei. – E de la…

— Ai… ăăă… deschis-o.

Remora îl răsplăti cu un zâmbet amabil.

— E scrisă de o femeie, Eminenţă, şi e foarte parfumată. În aceste circumstanţe, cred că gestul meu se justifică. Am sperat din tot sufletul, Eminenţă, să fie trimisă de o soră sau vreo altă femeie înrudită cu el. Însă…

— Eşti… ăăă… îndrăzneţ, Patera. Asta e bine, cel puţin aşa sunt dispus să… ăăă… consider. Sphigx îi sprijină pe cei îndrăzneţi, aşa-i? – Remora se uită la antet. – Nu-i de la… hm… doamna asta… Chenille, nu? Altfel mi-ai fi spus deja, nu?

— Nu, Eminenţă. E de la altă femeie.

— Citeşte-mi-o, Patera. Probabil că ai… ăăă… descifrat… ăăă… mâzgăliturile alea. Eu aş prefera să n-o fac.

— Eminenţă, mă tem că veţi descoperi că Patera Silk s-a compromis. Aş vrea…

— Lasă-mă pe mine să hotărăsc asta, nu vrei? Citeşte-o, Patera.

Gulo îşi drese glasul şi desfăcu scrisoarea.

— *Dragul meu Puricel, Îţi spun aşa nu numai pentru felul în care ai sărit de la fereastra mea, ci şi pentru felul în care ai sărit la mine în pat! O, cât a tânjit ibovnica ta după un semn de la tine!!!*

— Ibovnică, Patera?

— O aşa-zisă nevastă, cred, Eminenţă.

— A… ăăă… foarte bine. Mai departe, Patera. Ne mai dezvăluie ceva?

— Mă tem că da, Eminenţă. *Să ştii că ai fi putut să-mi trimiţi unul prin prietenul cel amabil care ţi-a adus cadoul de la mine!*

— Ia să mă… ăăă… uit şi eu, Patera.

Remora întinse mâna, iar Gulo îi dădu hârtia foarte şifonată.

— Ah, hm!

— Da, Eminenţă.

— Chiar aşa scrie, ce zici? Nu? Da… ăăă… sigur. Nu mi-aş fi închipuit până acum că… ăăă… o fiinţă umană ar putea scrie aşa.

Încruntat, Remora îi dădu hârtia înapoi.

— *Acum trebuie să-mi oferi…* ăăă… hm… *mulţumirile tale,* cred că asta scrie, nu? *Şi mult mai multe când…* ăăă… *când ne vedem data viitoare,* din nou semnul exclamării. *Nu ştii…* ăăă… *locul acela de pe Palatin…* Măi, măi!

— Da, Eminenţă.

— … *locul acela de pe Palatin în care Thelx…* Cred că a vrut să spună Thelxiepeia, dar… ăăă… n-a ştiut cum se scrie. *În care Thelx ţine o oglindă? De ziua lui Hierax.* Ultimele cuvinte… hm… subliniate. Foarte accentuat. Semnat, *Hy.*

Remora bătu foaia de hârtie cu unghia lungă.

— Păi… ăăă… tu îl ştii, Patera? Ştii unde se află? Un tablou…

ăăă… dacă e să ghicesc. Nu unul din vreun manteion, nu? Pe acelea le cunosc.

Gulo scutură din cap.

— Eu n-am văzut un asemenea tablou, Eminenţă.

— Într-o… ăăă… casă, Patera, foarte probabil. O locuinţă… hm… privată, aş opina eu. *Incus!* strigă Remora peste umărul lui Gulo.

Un augur scund, cu expresie vicleană şi dinţi ieşiţi în afară băgă capul pe uşă atât de repede încât lăsă impresia că trăgea cu urechea.

— Oare pe unde se află… ăăă… un tablou cu Thelxiepeia şi o oglindă, aici, pe deal, Incus? Nu ştii. Fă… ăăă… cercetări. Aştept răspunsul mâine, până la prânz. N-ar trebui să fie prea complicat, nu? – Remora se uită în jos, la sigiliul rupt al scrisorii. – Şi adu un sigiliu cu… ăăă… o inimă ori un sărut ori ceva asemănător.

Îi azvârli scrisoarea lui Incus.

— Imediat, Eminenţă.

Remora se întoarse spre Gulo.

— Nu are importanţă dacă Patera l-a văzut pe ăsta sau nu. Femeia are cu siguranţă cel puţin zece, nu crezi? Nu ştii cum să procedezi ca să nu… ăăă… rupi sigiliul? Îţi arată Incus. O artă utilă, nu crezi?

Când se auzi declicul zăvorului în spatele protonotarului, care ieşi făcând reverenţe, Remora se ridică din nou în picioare.

— Să duci scrisoarea înapoi pe Strada Soarelui, bine? Când a terminat Incus cu ea. Dacă Patera nu s-a întors, pune-o pe şemineu. Dacă s-a întors, spune-i că ţi-a dat-o cineva când ai ieşit, da? Şi că n-ai citit-o, ai înţeles?

Gulo înclină din cap posomorât.

— Evident, Eminenţă.

Remora se aplecă să-l vadă mai bine.

— Te… ăăă… supără ceva, Patera. Hai, dă-i drumul, spune ce e.

— Eminenţă, cum e posibil ca un augur uns, un om ca Patera, care promitea atât de multe, să se compromită în aşa hal? Vreau să zic, femeia asta absurdă, murdară. Şi, totuşi, o zeiţă… acum înţeleg foarte bine de ce Eminenţa Voastră crede că Patera trebuie supravegheat, dar… o teofanie!

Remora îşi supse dinţii.

— Bătrânul Quetzal obişnuieşte să spună că zeii nu au legi, Patera. Numai preferinţe.

— Eu înţeleg, Eminenţă… dar când augurul în cauză…

Remora îl întrerupse cu un gest.

— Poate că vom fi şi noi făcuţi părtaşi la secret, Patera. La timpul potrivit, da? Posibil să nu fie niciun secret la mijloc. Te-ai gândit la Palustria?

Neîncrezător în propria voce, Gulo făcu un semn afirmativ din cap.

— Excelent. – Remora îi aruncă o privire piezişă. – Aşa. Ce ştii despre istoria caldé-ilor, Patera?

— Caldé-ii, Eminenţă? Ştiu doar că cel din urmă caldé a murit înaintă să mă nasc eu şi că Ayuntamiento a hotărât că nu-l poate înlocui nimeni.

— Aşa că l-au înlocuit… hm… cu ei înşişi? În fapt. Îţi dai seama de asta, Patera?

— Cred că da, Eminenţă.

Remora se îndreptă maiestuos spre un raft înalt de cărţi.

— L-am cunoscut, ştii? Pe cel din urmă caldé. Un bărbat sonor, tiranic şi pătimaş. Mulţimea îl adora, ştiai? Întotdeauna se dă în vânt după asemenea oameni. – Scoase un volum subţire, legat în piele roşu-cafenie şi, după ce traversă din nou încăperea, i-l aruncă lui Gulo în poală. – Carta, da? Scrisă cu dar divin de Scylla şi corectată de Pas. Aşa… hm… susţine. Uită-te la clauza a şaptea. Mai repede. Spune ce anume ţi se pare deplasat în ea.

Liniştea se lăsă încă o dată în camera vastă, cu mobilier sobru când tânărul augur se aplecă deasupra cărţii. Pe stradă, purtătorii de lectică se certau ca vrăbiile, urlând şi trăgându-şi câte-un pumn din când în când; Remora le urmări disputa în minutele care se scurgeau.

Gulo ridică privirea din carte.

— Se stipulează alegerea de noi consilieri, Eminenţă. Tot la trei ani. Bănuiesc că această prevedere a fost suspendată?

— Te-ai exprimat… hm… delicat, Patera. Poţi să-ţi păstrezi Palustria. Altceva?

— Se mai spune aici că un caldé este ales pe viaţă şi îşi poate numi succesorul.

Remora confirmă cu o înclinare a capului.

— Pune-o la loc în raft, te rog. Nu se mai procedează aşa, nu? Nu mai există niciun caldé. Dar legea există. Ai auzit de comerţul cu embrioni congelaţi, Patera? Noi rase de vite, animale de casă exotice, chiar sclavi, în locuri ca Trivigaunte. De unde vin, ce zici?

Gulo se îndreptă spre raft cu paşi grăbiţi.

— Din alte oraşe, Eminenţă?

— Care şi ele spun acelaşi lucru. Seminţe şi butaşi din care cresc plante de… hm… formă ciudată. Până la urmă, mor, ştiai? Cele mai multe. Sau se dezvoltă… hm… peste limita naturală.

— Am auzit de ei, Eminenţă.

— Cele mai multe animale şi oameni sunt… ăăă… obişnuiţi. Sau aproape, nu? Există câţiva… hm… monştri, nu? De compătimit. Sau de temut. La preţuri exorbitante. Acum ascultă atent, Patera.

— Sunt numai urechi, Eminenţă.

Remora stătea în picioare lângă el. Îi puse mâna pe umăr şi-i vorbi mai mult în şoaptă:

— Lucrurile astea le ştia toată lumea, nu? Acum cincisprezece ani. Nebunia caldé-ului, îi spuneam noi. Acum s-au uitat. Nu ai voie să vorbeşti despre ele cu nimeni, Patera. Să nu agităm spiritele, înţelegi?

Înălţându-şi gâtul ca să-l privească în ochi pe adjunct, Gulo declamă:

— Eminenţa Voastră poate avea în mine încredere deplină.

— Excelent. Înainte de a-şi… ăăă… colecta răsplata de la zei, Patera, caldé a plătit o sumă… hm… la fel de mare, nu? A cumpărat un embrion uman. Ceva… ăăă… extraordinar.

— Înţeleg. – Gulo îşi umezi buzele. – Vă sunt recunoscător pentru încredere, Eminenţă.

— Un succesor, nu? Sau o… ăăă… armă. Nimeni nu ştie, Patera. Nici Ayuntamiento nu e mai… ăăă… informat decât tine, Patera, acum că ţi-am spus ce ţi-am spus.

— Dacă-mi daţi voie să întreb, Eminenţă…

— Ce s-a ales de embrion? Asta e problema, Patera. Şi ce ar putea face? Putere supraomenească, poate. Îţi aude gândurile? Mişcă obiectele fără să le atingă? Se zvoneşte că ar exista asemenea oameni. Ayuntamiento a făcut cercetări, ştii? Nu le-a oprit niciodată, n-a renunţat niciodată.

— A fost implantat, Eminenţă?

— N-a ştiut nimeni. Nici acum nu se ştie. – Remora se întoarse la birou şi se aşeză. – A trecut un an. Pe urmă, doi, cinci… ăăă… zece. Au venit la noi. Au vrut să testăm fiecare copil din fiecare palestră a oraşului şi am făcut-o. Memorie. Dexteritate. De toate. Au găsit câţiva mai… interesanţi. N-a folosit la nimic, ştii? Cu cât îi examinam mai mult, cu cât mai puţin bizari păreau. Dezvoltare

precoce? În câţiva ani, ceilalţi i-au ajuns din urmă.

Remora scutură din cap.

— Nimic… ăăă… hm… neprevăzut, am zis noi, iar… ăăă… Lemur, Loris şi ceilalţi ne-au susţinut. Nu ies exact aşa cum au fost concepuţi, embrionii ăştia congelaţi. Mor în pântece foarte des. Lumea uită de ei. Înţelegi?

Gulo rareori manifesta sclipiri de inteligenţă, dar avu una în momentul respectiv.

— Eminenţa v-v-voastră a depistat această persoană! E femeia aceea, Chenille!

Remora ţuguie buzele.

— Eu n-am… ăăă… declarat aşa ceva, Patera.

— Sigur că nu, Eminenţă.

— Patera a devenit o… ăăă… figură populară, Patera, aşa cum… ăăă… ţi-am sugerat şi ieri. Din cauza teofaniei, mai mult ca sigur. *Silk, viitorul caldé* mâzgălit pe ziduri de la pădure până la lac. Menit să atragă tot felul de oameni, nu? Trebuie ţinut sub supraveghere de un acolit… hm… sagace. Şi foarte discret. Şi asociaţii lui trebuie supravegheaţi. O… hm… obligaţie apăsătoare pe umerii cuiva aşa de tânăr. Dar o însărcinare potrivită pentru viitorul adjunct al Palustriei.

Simţind că discuţia s-a încheiat, Gulo se ridică şi făcu o reverenţă.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă, Eminenţă.

— Excelent. Du-te la Incus să iei scrisoarea şi biletul meu pentru Patera.

Neobişnuit de îndrăzneţ, Gulo întrebă:

— Credeţi că Patera şi-a dat seama şi el, Eminenţă? Sau că i-a spus chiar femeia?

Remora confirmă, înclinând posomorât din cap.

Aici, în punctul ei cel mai înalt, stânca intra curajoasă în lac, ca prova unei bărci uriaşe. Aici, conform unei modeste plăcuţe de bronz fixate pe marginea ei, lângă intrare, cel mai umil slujitor al Scyllei celei Lacustre, Lemur, Preşedintele Ayuntamiento-ului, înălţase, întru gloria ei, această cupolă simplă, emisferică, din piatră albastră transparentă, lăptoasă, susţinută de capetele sensibile ale acestor zece (Silk le numără) piloni conici, fragili în aparenţă, ei înşişi susţinuţi de o balustradă lipită de sol. Pe balustradă erau desenate în bronz, migălos, cu linii fine, faptele vitejeşti ale zeiţei, şi adevărate, şi legendare. Cea mai

impresionantă era imaginea ei gravată în podeaua de bronz, cu părul fluturând şi sânii goi, cu zece braţe ondulate întinse spre cei zece piloni.

Atât.

— Nu e nimeni aici, Oreb, spuse Silk. Dar ştiu sigur că am văzut pe cineva.

Pasărea nu făcu decât să croncăne.

Perplex, tot scuturând din cap, Silk păşi în umbra adâncă a cupolei. Când atinse podeaua cu pantofii plini de praf, i se păru că aude un geamăt surd de sub piatra solidă.

Şi, spre marea lui mirare, Oreb începu să zboare. Nu prea bine, nici prea departe, doar între doi piloni, şi ateriză greu pe un cioc de stâncă aridă, la zece coţi de altar; dar reuşi să zboare, atela cu care Crane îi fixase aripa strălucind albastră pe fondul penajului ei negru.

— De ce te temi, pasăre prostuţă? Crezi c-ai să cazi?

Oreb înălţă capul lucios spre Limna.

— Capete de peşte?

— Da, îi promise Silk. Mai multe capete de peşte imediat ce ajungem înapoi.

— Grijă!

Făcându-şi vânt cu pălăria mare de paie, Silk se întoarse să admire lacul. Din loc în loc sclipeau pânze prietenoase, triunghiuri albe minuscule pe albastrul nemărginit. Era mai răcoare aici decât printre stânci, şi ar fi şi mai răcoare, fără îndoială, într-una din bărcile la care se uita. Dacă reuşea să păstreze manteionul, cum dorea Intrusul, poate că într-o vară va veni aici cu un grup de la palestra, copii care nu văzuseră lacul, nu se plimbaseră cu barca sau nu pescuiseră niciodată. Pentru ei ar fi cu siguranţă o experienţă de neuitat; o aventură pe care şi-ar aminti-o cu drag toată viaţa.

— Grijă braţ!

Vocea lui Oreb veni pe aripa vântului, slabă, dar penetrantă. Proptit cum stătea de unul din pilonii îndoiţi, Silk se uită automat în sus, la mâna lui stângă, ridicată aproape de cupola joasă; era în siguranţă, bineînţeles.

Se uită în jur după Oreb, dar pasărea se făcuse nevăzută printre grămezile de stânci aride al insulei.

Se întoarce la sălbăticie, îşi zise, la libertate, aşa cum el însuşi l-a îndemnat în prima seară. Îl durea gândul că scăpase din colivie şi zbura nestingherită, deşi n-ar fi trebuit.

Uitându-se printre stânci după Oreb, văzu cu colţul ochiului curba delicată a pilonilor cei mai apropiaţi de intrare. Unul bară intrarea, luând forma unui S dublu. Altul se întinse spre el cu mişcări şerpuite aparent întâmplătoare şi neglijente. Se feri şi îl pocni cu bastonul lui Blood.

Fără niciun efort, pilonul făcu o buclă în jurul taliei sale, ca un nod de piatră. Bastonul se sfărâmă la a treia lovitură.

Pe podea, Scylla îşi desfăcu buzele de piatră; tentaculul căruia nu i se putea împotrivi îl trăgea spre gura ei larg deschisă; Silk se zbătu deasupra orificiului întunecat, iar braţul îi dădu drumul în el.

Nu alunecă prea mult, dar căzu pe nişte scări acoperite de un covor, se împiedică şi se duse de-a dura fără să-şi dea seama ce se petrece cu el, apoi se pomeni trântit lat pe podea, la douăzeci-treizeci de coţi sub altar, zgâriat la genunchi şi în coate şi cu o vânătaie pe obraz.

— Vai mie, zeilor!

Vocea lui aprinse lumina. Văzu fotolii adânci, confortabile, tapiţate cu maro şi portocaliu aprins, şi o masă mare, dar nu le dădu atenţie. Îşi strângea glezna ruptă cu o mână, iar cu cealaltă biciuia covorul cu bandajul de la Crane.

Ca prin minune, irizaţiile lambriului circular albastru închis din celălalt capăt al încăperii dezvăluiră un talus uriaş: faţă de căpcăun, din metal negru, şi ţevile negre subţiri ale armelor prinse pe lateral, de colţii scânteietori.

— *Iarăşi tu!* răcni talusul.

Silk îşi aminti coroana de ţepuşe de pe zidul lui Blood, aerul nemişcat şi arşiţa nopţii, poarta cu gratii groase şi acest gigant din alamă şi oţel care striga la el. Scutură din cap în timp ce înfăşura bandajul în jurul gleznei; deşi făcu eforturi să nu-i tremure vocea, spuse cu glas tare:

— N-am mai fost aici niciodată.

— *Te-am recunoscut!*

Braţul stâng al talusului se întinse rapid către el. Silk se căţără împiedicat pe treptele acoperite de covor.

— N-am vrut să vin aici! Nu încercam să intru!

— *Te cunosc!*

O mână de metal cât o lopată îl apucă de antebraţul drept, exact pe locul rănilor făcute de cea cu cap alb; Silk ţipă.

— *Te doare?*

— Da, gâfâi el. Mă doare. Tare de tot. Te rog, dă-mi drumul.

Fac orice vrei.

Mâna de oţel îl zgudui.

— *Nu-ţi pasă!*

Silk ţipă încă o dată, zbătându-se între degetele groase cât nişte conducte.

— *Musk m-a pedepsit! M-a umilit!*

Zguduitul încetă. Braţul mecanic gigantic îl ridică şi, în timp ce el atârna în aer ca un căţeluş, se contractă. Clănţănind din dinţi, Silk îngăimă:

— Eşti talusul lui Blood. M-ai oprit la poarta lui.

Mâna de oţel se deschise iar el căzu greu pe podea.

— *Aveam dreptate!*

Azothul pe care îl cărase din oraş nu mai era la cingătoare. Străduindu-se să vorbească fără pauze, întrebă: – Pot să mă ridic? – Sperând să-l simtă cum îi alunecă de-a lungul pantalonului.

— *Musk m-a gonit!* răcni talusul; trupul lui vertical, grotesc, se aplecă spre el în timp ce-i vorbi.

Silk se ridică, dar nu găsi azothul; era sigur că fusese la locul lui când admirase lacul de la altar, deci probabil îl pierduse în cădere. S-ar putea să fie în capul scărilor.

Riscă un pas prudent înapoi.

— Îmi pare foarte rău, zău, chiar îmi pare. Nu am nicio influenţă asupra lui Musk, care mă dispreţuieşte mai mult decât te-ar dispreţui vreodată pe tine. Dar cuvântul meu ar putea însemna ceva pentru Blood şi voi face tot ce-mi stă în puteri ca să-ţi redau slujba.

— *Nu! N-o vei face!*

— Ba da. – Silk mai încercă un pas înapoi. – Ba da, te asigur.

— *Moliciunilor!*

Zgomotos şi aparent fără efort, talusul alunecă pe covor pe şenilele negre gemene. Creasta coifului de bronz mai că zgâria tavanul.

— *Pentru mine toate arătaţi la fel! Uşor de spart! Imposibil de reparat! Pline de murdărie!*

Continuând să păşească înapoi, Silk îl întrebă:

— Ai fost în altar? Acolo, sus?

— *Da! Procesorul meu, prin interfaţă!*

De data asta, ambele braţe ale talusului se întinseră după el, alungindu-se atât de repede, încât scăpă de ele ca prin urechile acului. Se împiedică, împinse disperat un fotoliu greu în calea

unui braţ şi se aruncă sub masă.

Talusul ridică masa, o roti în aer şi o trânti ca să-l omoare cum omori o muscă; Silk se rostogoli disperat pe o parte şi simţi cum marginea mesei îi freacă mâneca largă a robei, şi curentul de aer stârnit de ea când se sparse.

Zări un obiect pe podea la nici un cot de faţa lui, un cristal verde în montură de argint. Îl apucă exact când îl smulse talusul, de data asta prinzându-l de spatele robei. Atârna în mâna lui ca o molie neagră prinsă de aripile ca funinginea.

— *Musk m-a rănit!* răcni talusul. *M-a rănit şi m-a gonit! M-am întors la Potto! Nu i-a plăcut deloc!*

— N-am avut nimic de-a face cu asta. – Silk încercă să vorbească pe un ton cât se poate de blând. – Te ajut dacă pot, îţi jur.

— *Ai intrat înăuntru! Eu eram de pază! –* Talusul îl scutură. – *În tunel, apa roşie n-o să mai conteze!*

Talusul îl trăgea înapoi prin peretele irizat, încet, dar sigur, cu braţele retrăgându-se ca să-l apropie tot mai mult de faţa lui înspăimântătoare.

— Nu vreau să te rănesc, îi spuse Silk. E un lucru rău, adică foarte greşit, să distrugi chimi, ca şi fiinţe biologice, iar tu eşti aproape un chim.

Asta îl făcut pe talus să se oprească.

— *Chimii sunt nişte rahaturi!*

— Ba sunt creaturi minunate, o rasă pe care am creat-o noi, fiinţele biologice, cu mult timp în urmă, copii ale imaginii noastre din metal şi materiale sintetice.

— *Bio sunt rahat de peşte!*

Începu să alunece din nou înapoi.

Silk ţinea strâns azothul în mână, cu degetul mare pe demon.

— Te rog, spune-mi că n-o să mă omori.

— *Nu!*

— Lasă-mă să mă întorc la suprafaţă.

— *Nu!*

— N-o să-ţi mai fac niciun rău, îţi jur, şi-o să te ajut dacă pot.

— *O să te trântesc şi-o să te zdrobesc!* răcni talusul. *Dintr-o singură lovitură!*

Peretele irizat se închise în spatele lor, lăsându-i într-un pasaj lung, slab luminat, de două ori mai lat ca talusul, tăiat în stânca solidă.

— Nu te temi de zeii nemuritori, fiule? întrebă Silk disperat. Eu

sunt servitorul unuia şi prietenul altuia.

— *O slujesc pe Scylla!*

— În calitate de augur, mă protejează toţi zeii, inclusiv ea.

Degetele de oţel îl zguduiră mai violent ca înainte, apoi lăsară roba să cadă; Silk căzu, mai-mai să scape azothul când lovi podeaua neagră şi murdară. Cu membrele răsfirate, aproape orbit de durere, se uită în masca de metal cu aspect de căpcăun şi ghici pumnul de oţel ridicat deasupra capului său.

În urechi îi răsună fâlfâitul aripilor lui Hierax; fără să aibă timp să se gândească, să judece, să ameninţe ori să se ferească, apăsă pe demon.

Ţâşnind din mâner, lama de discontinuitate universală a azothului atinse talusul sub ochiul drept; resturi de zgură incandescentă săriră din punctul lovit. Pumnul de oţel se lăsă cu putere în jos, dar îşi pierdu direcţia în coborâre şi izbi podeaua de piatră din partea stângă.

Din masa distrusă care fusese capul talusului ieşea acum fum negru şi trosneau flăcări portocalii, însoţite de un răcnet asurzitor de furie şi spaimă. Pumnii uriaşi de oţel se agitară sălbatic, făcând să zboare aşchii ascuţite ca cremenele din pereţii de piatră ai pasajului. Orb şi cuprins de flăcări, talusul se năpusti asupra lui Silk.

Dintr-o singură crestătură, azothul tăie ambele şenile late şi negre pe care se deplasa; şenilele biciuiră podeaua, pereţii şi talusul muribund, apoi căzură la pământ, moarte. Urmă o explozie înfundată; din trupul ca o căruţă, în spatele torsului vertical, ţâşniră alte flăcări.

Târându-se din căldură şi fum, Silk luă degetul de pe demon, se ridică, vârî azothul înapoi în cingătoare, se scutură de praful de pe robă şi-şi scoase mătăniile. Clătinând crucea către talusul aprins, desenă în aer semnul plus de mai multe ori.

— Îţi aduc, fiule, iertarea tuturor zeilor.

Scandă monoton şi aproape mecanic la început, dar, pe măsură ce mintea îi era copleşită de miracolul şi intensitatea iertării divine, glasul lui căpătă putere şi ardoare.

— Adu-ţi aminte vorbele lui Pas, care a spus: *Faceţi voia mea, trăiţi în pace, înmulţiţi-vă şi nu-mi distrugeţi sigiliul. Astfel veţi scăpa de mânia mea.*

Mergeţi în voie, iar orice rău pe care l-aţi făcut vreodată vi se va ierta...

Incus îi înapoie lui Gulo scrisoarea de la Hyacinth cu un rânjet. Noul sigiliu, asemănător, dar nu identic cu cel original, închipuia o flacără ce se înalţă din două palme adunate.

— Bănuiesc că numele ei întreg e *Hymenocallis,* remarcă Incus. Foarte drăguţ. L-am folosit o dată sau de două ori.

— Nu eu am scris-o, replică Gulo jignit. Acum trebuie să-i scrii lui Patera Silk şi să-i spui s-o aştepte pe Eminenţa Sa în ziua lui Tartaros. Trebuie să stabileşti ora şi s-o treci în agenda Eminenţei Sale.

Protonotarul cu dinţii ieşiţi în afară în cuviinţă din cap.

— O duci tu? Aş prefera să nu chem un alt băiat acum, ca să poată bătrânul Remora să-ţi alunge cu biciul javra lătrătoare în coteţ.

Roşu de furie, Patera Gulo cel îndesat făcu un pas spre el cu pumnii încleştaţi:

— Patera Silk e o fiinţă omenească, măi slugoi de prezbiteriu ce eşti. Indiferent ce-a făcut cu femeia asta, află că e de zece ori mai bun ca tine şi de trei ori mai bun ca mine. Să-ţi bagi bine în cap şi comparaţia, şi proporţiile.

Incus se uită la el şi rânji:

— Vai de mine, Guly! Te-ai *îndrăgostit!*

Capitolul 8
Hrană pentru zei

Patera Silk se depărta cu doi paşi mari de uşa rămasă încuiată şi o privi cu dispreţul pe care-l simţea pentru el însuşi şi pentru nereuşita lui. Trebuia să se deschidă cumva, la urma urmei, talusul o deschisese. Dacă ar fi reuşit, ar fi ajuns la treptele ce duceau la altarul de pe stâncă şi de acolo ar fi fost posibil (chiar uşor) să deschidă gura Scyllei, gravată în podeaua de deasupra, să urce în altar şi să se întoarcă în Limna.

Era limpede, comisionarii, îşi zise Silk, şi... – ce spusese femeia? – judecătorii veneau aici ca să se consulte cu Ayuntamiento. Înainte de a-l omorî cu azothul... (se obligă să facă faţă cuvintelor, deşi îşi spusese deja de mai multe ori, şi pe deplin justificat, că ucisese numai ca să-şi salveze viaţa.)

Înainte de a-l omorî, talusul spusese că, odată concediat de Musk, se întorsese la Potto; iar prin *Potto* înţelegea cu siguranţă consilierul Potto.

Aşadar, silueta care intrase în altar şi dispăruse fără urmă fusese fără îndoială un comisionar, un judecător sau ceva asemănător. Iar dispariţia lui nu era deloc un mister: a intrat şi a fost văzut, probabil de talus; poate că i-a arătat un tessera; gura Scyllei s-a deschis pentru el, a coborât scările şi a fost condus într-un loc nu prea îndepărtat, din moment ce talusul se afla din nou la post peste jumătate de oră.

Faptele erau perfect logice şi arătau că Ayuntamiento avea birouri în apropiere. Descoperindu-le, Silk simţi o povară pe umeri. Cum putea el, cetăţean şi augur, să ţină pentru el cele aflate despre activităţile lui Crane, chiar şi pentru a-şi salva manteionul?

Cu inima frântă, se întoarse la uşa care se deschisese atât de simplu pentru talus, dar nu voia să se deschidă şi pentru el. Nu avea încuietoare, nici mâner, niciun fel de mecanism. Plăcuţele irizante erau atât de bine fixate că de-abia distingea liniile curbate dintre ele. Strigase *deschide-te* şi vreo sută de alte cuvinte care i se păruseră potrivite, dar în zadar.

Răguşit şi descurajat, o tăiase şi o împunsese cu discontinuitatea scânteietoare care era lama azothului, zgâriind şi topind plăcile până când nici cel care le cunoştea secretul n-ar

mai fi fost în stare să le facă să se deschidă ca un iris, cum se deschiseseră pentru talus. Făcuse un zgomot asurzitor, din cauza căruia pietrele căzute din pereţii şi tavanul tunelului l-ar fi putut omorî de zece ori, iar în cele din urmă mânerul azothului se încălzise atât de tare, încât nu-l mai putu ţine în mână. Cu toate acestea, nu reuşise să deschidă uşa, nici măcar să dea o gaură cât de mică într-una din plăci.

Şi acum, iată-l, îşi zise Silk, fără altă alternativă decât să străbată tunelul pe jos, vlăguit, flămând şi plin de vânătăi cum era, cu vaga speranţă că va găsi alte cale de a ieşi la lumină. Gata să explodeze de furie împotriva Intrusului şi a fiecărui zeu din cauza frustrării, se aşeză pe podeaua rece şi-şi scoase bandajul de la Crane. Doctorul, îşi aminti Silk cu amărăciune, îl învăţase să ferească de uzură inutilă suprafaţa fină, moale ca pielea, a bandajului; nu-l putea lovi de podeaua dură, îi datora lui Crane măcar atât, nu numai pentru că avea de gând să scoată de la el, dacă putea, banii ceruţi de Blood, ci şi pentru că doctorul nu o dată se purtase cu el prieteneşte.

Oftând, Silk îşi scoase roba, o împături, o aşeză pe podea şi o lovi cu bandajul până când acesta se încinse mai tare decât mânerul azothului. După ce îl înfăşură la loc în jurul gleznei, se ridică anevoie în picioare, se îmbrăcă la loc (căldura robei îi căzu bine în aerul rece şi fremătător) şi porni la drum hotărât, în direcţia care i se păru că-l va duce cât mai aproape de Limna.

Îi veni ideea să-şi numere paşii, ca să ştie cât a mers sub pământ; la început numără în linişte, mişcându-şi buzele şi întinzând un deget din pumnul încleştat la fiecare sută de paşi. Dar în curând se pomeni că numără cu glas tare, alinat de ecoul slab al vocii sale, şi nu mai ştiu sigur dacă închisese pumnul o dată, după cinci sute de paşi, sau de două ori, după o mie.

Tunelul, care părea neschimbat, se modifica doar puţin pe măsură ce avansa în el, iar modificările acestea minore îi treziră interesul într-atât, că începu să le studieze şi uită să mai numere. În unele locuri, calcarul original făcea loc rocii albe, marcat, ca un liniar lung de un cot, de filoane tot la douăzeci şi trei de paşi. Pe ici, pe colo, luminiţele tremurânde activate de sunete se stingeau de tot, aşa că trebuia să înainteze pe întuneric; şi, cu toate că-şi dădea seama cât de stupide erau temerile sale, nu reuşea să-şi alunge gândul că poate oricând să alunece într-o groapă sau că un alt talus ori altceva, mai înfricoşător, îl pândeşte din beznă. De două ori trecu pe lângă uşi irizate,

ambele închise, identice cu cea care îl separase de încăperea aflată sub altarul Scyllei; la un moment dat, tunelul se bifurcă, iar el o luă întâmplător, la stânga; trei tuneluri laterale, întunecate şi oarecum ameninţătoare, se ramificară din cel pe care îl străbătea el.

Şi i se părea că tunelul coboară foarte lin, că aerul devenea tot mai rece, iar pereţii tot mai igrasioşi.

Mergând, se rugă cu ajutorul mătăniilor, apoi încercă să stabilească o legătură între distanţa pe care o străbătea în timpul cât rostea de trei ori întreaga rugăciune şi numărătoarea ulterioară a paşilor; trase concluzi că făcuse zece mii trei sute şaptezeci de paşi, sau echivalentul a cinci rugăciuni complete, plus o decadă. Adăugă la aceasta primii cinci sute de paşi (sau o mie) şi obţinu…

Durerea din gleznă devenise deja foarte puternică; încălzi bandajul folosindu-se din nou de robă şi porni iar şchiopătând prin tunel, dar se oprea la fiecare pas.

Îl chinuia des impulsul incontrolabil de a se întoarce înapoi. Era aproape convins că, dacă ar fi lăsat azothul să se răcească şi ar fi atacat din nou uşa, i-ar fi cedat cu uşurinţă. Acum ar fi fost deja înapoi în Limna. Auk îi recomandase câteva locuri unde se mânca bine; încercă să-şi amintească numele lor şi al celor pe lângă care trecuse când căutase Juzgado.

Nu, vizitiul căruţei fusese cel ce-i recomandase cârciumile. Una, zicea el, era foarte bună, dar foarte scumpă: Lanterna Ruginie. Avea nu mai puţin de şapte carduri în buzunar, cinci rămase de la înmormântarea lui Orpine, iar două dintre cele primite de la Blood de ziua Phaeai. Pentru cina luată cu Auk, prietenul lui plătise optsprezece biţi. Atunci i se păruse o sumă extravagantă, dar faţă de şapte carduri era infimă. O cină copioasă în Limna, la unul din hanurile mai răsărite, un pat confortabil şi un dejun săţios l-ar costa mai puţin de un card. Părea o prostie să nu se întoarcă înapoi, când toate astea erau atât de aproape de el (sau ar fi ajuns la ele atât de uşor). Prin minte i se derulară rapid şase cuvinte cu care nu încercase să deschidă uşa: *eliberează, desprinde, separă, dezleagă, descompune* şi *despică.*

Şi mai apăsătoare era senzaţia că se întorsese deja înapoi, că nu se îndrepta spre nord, spre Limna, ci iarăşi spre sud, că în orice clipă, la orice cotitură, cât de mică, va da peste talusul mort.

Peste talusul pe care l-a omorât; dar talusul l-a trimis pe el în mormânt, cel puţin aşa părea. El era mort, Silk, îngropat. În curând, credea el, se va întâlni cu Orpine, cu bătrânul Patera Pike şi cu mama lui, fiecare în stadiul lui de putrefacţie. Se va întinde alături de ei pe podeaua tunelului, probabil, în orice loc, căci toate erau la fel de bune, iar ei îl vor învăţa lucrurile multe la număr pe care va avea nevoie să le ştie printre morţi, aşa cum îl învăţase Patera Pike (când venise prima oară pe Strada Soarelui) despre prăvăliile şi oamenii cartierului, despre necesitatea de a-şi cumpăra tunicile şi napii de la puţinii vânzători care veneau la sacrificii cu regularitate şi despre cum să se ferească de mincinoşii şi pungaşii notorii. La un moment dat, auzi un chicotit îndepărtat, un râs de nebun, lipsit de umor, de veselie, de orice urmă de umanitate: râsul unui demon care îşi devorează propriul trup în beznă.

După ce i se păru că-şi petrecuse jumătate de zi mergând cuprins de spaimă şi de epuizare, ajunse într-un loc în care podeaua tunelului era acoperită de apă cât vedea cu ochii, reflecţiile palide ale luminilor înceţoşate care se furişau pe tavan arătând clar că întinderea de apă era nesfârşită. Nehotărât, stând la marginea lacului limpede şi nemişcat, fu nevoit să recunoască posibilitatea ca apa să se întindă pe o încă o leghe sau două în tunelul prin care mersese atâta vreme.

Îngenunche şi bău, descoperind că-i era într-adevăr sete. Când încercă să stea în picioare, glezna protestă cu atâta vehemenţă, că se aşeză, incapabil să mai ascundă faţă de sine cât era de obosit. Se va odihni o oră; era sigur că la suprafaţă se întunecase. Patera Gulo se întreba, fără îndoială, ce se întâmplase cu el, dornic să se pună pe spionat. Maytera Marble poate se întreba şi ea acelaşi lucru; dar Auk şi Chenille probabil se întorseseră în oraş, lăsându-i vorba la staţia de unde se lua căruţa.

Silk îşi scoase pantofii şi-şi masă picioarele (un exerciţiu de-a dreptul încântător), apoi, în sfârşit, se întinse. Sigur, podeaua dură a tunelului ar fi trebuit să fie neconfortabilă, dar nu era. Fusese înţelept să nu rateze ocazia asta şi să tragă un pui de somn în plutitorul lui Blood. Mulţumită scurtei perioade de somn, va fi mai alert, mai pregătit să profite de orice avantaj pe care i-l aducea relaţia lor. „Nu poţi zbura mai repede, nu în direcţia asta”, îi spuse şoferul. Foarte curând însă, când plutitorul va naviga într-un peisaj lichid, mama lui va veni să-l sărute de

noapte bună; îi plăcea s-o aştepte treaz, ca să-i spună „Noapte bună şi ţie, Mamă” înainte de a pleca.

Se hotărî să nu adoarmă şi s-o aştepte.

Clătinându-se, mai mult beată decât trează, Chenille ieşi din Pânza Întinsă, îl zări pe Auk şi-i făcu semn cu mâna.

— Hei! Tu, de colo! Tu, gagiule. Parcă te ştiu de undeva.

Când îi zâmbi şi-i răspunse la salut, ea traversă strada şi-l luă de braţ.

— Ai fost la Orchid. Sigur că da, de foarte multe ori, ar trebui să ştiu cum te cheamă. Las’ că-mi aduc aminte imediat. Ascultă, gagiule, nu mă dau la tine, nu?

Auk învăţase de mic cum să se poarte în asemenea situaţii.

— Nu vrei să ne distrăm? Îţi fac cinste cu un pahar? – Arătă cu degetul către Pânza Întinsă. – Fac pariu că găsim un colţişor liniştit acolo, ce zici?

— O, gagiule, serios? – Chenille se lăsă pe braţul lui, mergând atât de aproape de el, încât li se atingeau coapsele. – Cum te cheamă? Pe mine, Chenille. Tre’ să-ţi ştiu numele, normal c-ar trebui, da’ am aşa o ameţeală în cap şi nu-s la lac, nu? – Îşi suflă nasul cu degetele. – Toată apa aia, am văzut-o când am mers pe-o stradă, gagiule, da’ tre’ să mă întorc la Orchid la cină şi după aia să merg în camera mare, ştii? O să-l pună pe Bass să mă cotonogească dacă n-am noroc.

Auk se uita la ea cu colţul ochiului; când intrară în tavernă, spuse:

— Ăsta-i adevărul, Jugs, aşa-i? Ai uitat.

Chenille mişcă din cap cu tristeţe, scuturându-şi buclele de foc.

— Şi-s pregătită… foarte pregătită. Îmi dai să trag pe nas?

Auk scutură din cap.

— Numa’ o dată, pe urmă liberă toată noaptea?

— Ţi-aş da, dac-aş avea, îi răspunse Auk. Dar n-am.

O barmaniţă încruntată veni la masa lor.

— Du-o în altă parte.

— Rachiu şi apă, comandă Chenille. Şi să nu le amesteci.

Barmaniţa scutură categoric din cap.

— Ţi-am dat deja mai mult decât ar fi trebuit.

— Iar io ţ-am dat *ţie* toţi banii mei!

Auk puse un card pe masă.

— Scrie o notă de plată pentru mine. Mă cheamă Auk.

Barmaniţa se lumină la faţă ca prin farmec.

— Da, domnule.

— Şi vreau o bere, cea mai bună. Pentru ea, nimic. Chenille protestă.

— Am zis c-o să-ţi iau una pe stradă. Acuma nu suntem pe stradă.

Auk o concedie pe barmaniţă cu un gest.

— Aşa te cheamă! – Chenille jubila. – Auk. Ţi-am zis c-o să-mi aduc aminte.

Auk se aplecă spre ea.

— Unde-i Patera?

Fata îşi şterse nasul cu braţul.

— Patera Silk. Ai venit aici cu el. Ce-ai făcut cu el?

— A, îmi aduc aminte de el. A fost la Orchid când… când… Auk, tre' să trag pe nas. Ai bani. Te rog…

— Imediat, poate. Încă nu mi-a adus berea. Acuma fii atentă la ce-ţi spun. Ai stat aici şi-ai lins la rachiu, nu-i aşa?

Chenille răspunse cu un semn din cap.

— M-am simţit aşa de…

— Dusă cu pluta. – O prinse de mână şi-o strânse ca s-o doară. – Unde-ai fost înainte?

Chenille râgâi încet.

— O să-ţi zic adevăru', tot adevăru'. Numa' că n-o să aibă niciun înţeles. Dacă ţi-l zic, îmi iei de băut?

Auk miji ochii.

— Zi-l, da' repede. De băut, văd eu după aia.

Barmaniţa îi aduse un pahar de bere neagră.

— Cea mai bună şi cea mai rece. Altceva mai doriţi, domnule?

Auk scutură din cap nerăbdător.

— M-am trezit a naibii de târziu, începu Chenille, că am făcut-o lată aseară, ştii? Lată de tot. Numa' că tu n-ai fost acolo, Hackum. Vezi, acu ştiu cine eşti. Aş fi vrut să fii şi tu.

Auk o strânse mai tare de mână.

— Ştiu că n-am fost. Zi până la capăt.

— Şi trebuia să mă înţolesc ca lumea că azi era înmormântarea şi Orchid a zis să vină neapărat toată lumea. Şi i-am promis şi augurului ăluia înalt c-o să vin. – Râgâi iar. – Cum îl cheamă, Hackum?

— Silk.

— Da, el îi. Aşa că mi-am pus rochia asta bună, neagră. Şi m-am aranjat, ştii tu. Se întâmplau o groază de lucruri, da' ei

plecaseră deja toţi, aşa că a trebuit să plec singură. Nu pot să trag un gât mic, unu' mic, Hackum? Te rog.

— Bine.

Auk împinse paharul aburit către ea. Chenille bău şi se şterse la gură cu braţul.

— Nu-i voie să le amesteci, aşa-i? Mai bine să fiu atentă.

Auk trase paharul înapoi.

— Te-ai dus la înmormântarea lui Orpine. Zi mai departe de acolo.

— Aşa-i. Numa' că înainte am tras pe gât un pahar zdravăn, ultimul. L-am sorbit dintr-o înghiţitură. Acuma aş vrea să-l am iarăşi.

Auk bău din bere.

— Păi, am ajuns la manteion şi erau deja acolo Orchid şi toată lumea şi începuse, da' am găsit un loc şi m-am aşezat şi… şi…

— Şi ce? întrebă Auk.

— Şi pe urmă m-am ridicat, dar nu mai era nimeni. Mă uitam la Fereastră, ştii? Dar era una obişnuită şi n-am mai văzut pe altcineva, numa' două doamne bătrâne, atâta. – Începu să plângă, lacrimi fierbinţi curgându-i pe obrajii mari şi netezi. Auk scoase o batistă nu tocmai curată şi i-o dădu. – Mersi. – Se şterse la ochi. – Mi-era tare frică, şi-acuma mi-e. Tu crezi că mi-e frică de tine, da' e aşa de bine să fii cu cineva şi să ai cu cine sta de vorbă. Nici nu ştii.

Auk se scărpină pe cap.

— Şi m-am dus afară, înţelegi? Nu eram în oraş, nici pe Strada Soarelui, nici în altă parte. Eram aicea, unde veneam când eram mică şi toată lumea plecase. Am găsit locul ăla cu umbrele şi mese sub ele şi am băut vreo trei-patru pahare şi pe urmă a venit pasărea aia mare şi neagră, ţopăia întruna şi vorbea ca un om până când am aruncat în ea cu paharul ăla mic şi atuncea m-au dat afară.

Auk se ridică.

— Ai lovit-o cu paharul? La naiba, n-ai făcut-o. Hai. Arată-mi unde e locul ăla cu umbrele.

Un deal cu pantă abruptă îl despărţea pe Silk de mănăstire. Se căţără pe el, zgâriindu-se pe mâini şi pe faţă şi rupându-şi hainele în spini şi crengi rupte, şi intră. Maytera Marble zăcea în pat, bolnavă, iar el se bucură puţin, uitând că bărbaţii nu au voie să intre în mănăstire, numai augurii, ca să aducă iertarea zeilor.

Le şopti numele la nesfârşit, convins că uitase unul de fiecare dată, până când un elev scund şi bondoc, pe care nu şi-l amintea de la şcoală, veni să-i spună că ieşeau cu toţii în stradă să-l viziteze pe Prelat, care şi el era bolnav. Maytera Marble se ridică din pat, spuse că vrea şi ea să meargă, dar nu avea nimic pe sub neglijeul roz, prin care corpul ei de metal sclipea ca argintul. Neglijeul avea mirosul greu al lămpii de sticlă albastră, iar el îi spuse că trebuie să se îmbrace înainte de a pleca.

El şi elevul scund şi îndesat plecară din mănăstire. Ploua. Picăturile cădeau aspre, reci, grele şi-i îngheţau oasele. Pe stradă aştepta o lectică cu şase purtători care discutau a cui este, deşi el era sigur că era a Mayterei Marble. Purtătorii erau bătrâni, unul orb, iar baldachinul lăsat era vechi, uzat şi rupt. Îi fu ruşine să-i roage să-i ducă şi pe ei, aşa că porniră în susul străzii către o clădire albă şi mare, fără pereţi, cu acoperiş din şipci albe subţiri, aşezate la o palmă una de alta; clădirea gemea de mobilă albă printre care nu aveai loc să te mişti. Îşi luară două scaune şi se aşezară, aşteptând. Când sosi Prelatul, era de fapt Mucor, fiica nebună a lui Blood.

Stătură cu ea în ploaie, tremurând, discutând problemele şcolii. Mucor pomeni de o dificultate pe care nu o putea înfrânge şi dădea vina pe el.

Se ridică în capul oaselor îngheţat şi ţeapăn şi-şi încrucişă braţele ca să-şi încălzească degetele la sub braţ. Mucor îi spuse: *Mai departe e uscat. Ne vedem acolo unde dorm bio.* Stătea pe apă picior peste picior, şi era transparentă ca apa. Vru s-o roage să-l călăuzească la suprafaţă; la auzul vocii sale, ea dispăru cu tot cu visul, lăsând în urmă o pâlpâire verzuie, ca mâlul din apă.

Dacă, în timp ce dormise, apa se retrăsese, el nu vedea nicio schimbare. Îşi scoase ciorapii, îşi legă pantofii unul de celălalt cu şireturile şi-i agăţă de gât şi îndesă bandajul în buzunarul robei. Înnodă colţurile robei în dreptul taliei şi-şi suflecă pantalonii cât mai sus, promiţându-şi că exerciţiul îl va încălzi repede, că se va simţi mai bine odată ce intră în apă şi începe să meargă.

Era rece, aşa cum bănuise, dar puţin adâncă. Crezu că stropii reci, de gheaţă, care-i biciuiau glezna rănită o să i-o amorţească, dar de câte ori călca pe ea, un pumnal îi străpungea adânc osul.

Lipăitul discret al picioarelor lui goale aprinse câteva lumini, graţie cărora văzu că tunelul se prelungea mult şi, până unde se vedea lumină, era plin de apă. Nu ştia că apa poate distruge

bandajul şi nici nu credea – oamenii deştepţi care au inventat un asemenea remediu sigur l-au protejat de umezeala întâmplătoare. Dar era al lui Crane, nu al lui şi, cu toate că, dacă ar fi fost nevoit, ar fi furat banii de la el ca să-şi păstreze manteionul, n-ar fi riscat să distrugă bandajul numai pentru a se scuti de durere.

Străbătu o oarecare distanţă când îi trecu prin cap că s-ar putea încălzi puţin dacă ar revigora bandajul şi l-ar pune înapoi în buzunar. Puse ideea în practică, lovindu-l de pereţii tunelului. Rezultatul fu extrem de mulţumitor.

Se gândi cu nostalgie la bastonul cu cap de leoaică al lui Blood; dacă l-ar fi avut, ar mai fi redus din greutatea cu care călca. Acum o jumătate de zi (poate ceva mai mult) fusese gata să-l arunce, considerând acest act de dispreţ un sacrificiu pentru Scylla. Oreb se îngrozise şi avusese dreptate; zeiţa se angajase în luptă şi înfrânsese bastonul (deci pe sora ei, Sphigx) pe care el îl adusese în altarul ei.

Păşind, sperie o ceată de viermi de râu lucioşi, care se răspândiră în toate părţile şi lăsară în urmă dâre palide, gălbui. Apa era mai adâncă aici, iar pereţii de rocă albă, înnegriţi de igrasie.

În altă ordine de idei, talusul pe care-l omorâse susţinuse c-o slujea pe Scylla; dar mai mult se lăudase, căci, de fapt, slujise Vironul, oraşul sacru al zeiţei, după cum o slujea şi el, pentru că spera să pună capăt activităţilor lui Crane. Realist vorbind, talusul fusese, fără discuţie, un servitor al Ayuntamiento-ului. Consilierul Lemur fusese cel ce ridicase altarul; aşadar în camera de dedesubt se întâlneau consilierii, comisionarii şi judecătorii, mai mult ca sigur. Asta deşi trebuia să vină la Juzgado (cel adevărat, din Viron, cum îl numea Silk) din când în când. Văzuse nu demult o fotografie cu consilierul Loris adresându-se mulţimii dintr-un balcon.

Iar talusul îi spusese că s-a întors la Potto.

Silk se opri, păstrându-şi echilibru pe piciorul sănătos, şi lovi din noi bandajul de pereţii tunelului.

Însă dacă talusul servea Ayuntamiento-ul (deci pe Scylla, căci era o exagerare permisă), ce căuta la vila lui Blood? Mucor îi spusese nu numai că era angajatul lui, dar şi că ar putea fi corupt.

De data asta, Silk înfăşură bandajul în jurul pieptului, pe sub tunică, descoperind că nu se strângea destul ca să-l împiedice să

respire.

La început, Silk crezu că junghiurile din gleznă îi afectaseră auzul. Vuietul creştea în intensitate, iar în capătul tunelului se ivi un punct luminos. Nu avea unde să fugă, chiar dacă ar fi fost în stare, nici unde să se ascundă. Se lipi de perete cât putu de tare, cu azothul lui Hyacinth în mână.

Punctul deveni o lumină orbitoare. Maşinăria care gonea spre el ţinea capul plecat, ca un câine furios. Trecu pe lângă el bubuind şi udându-l de sus până jos, apoi dispăru în direcţia din care venea el.

Silk o luă la fugă prin apa care se adâncea şi zări tunelul lateral ascendent, abrupt, exact în clipa când auzi o bubuitură însoţită de huruieli în spatele lui.

După o sută de paşi mari şi extrem de dureroşi, ieşi din apă; dar nu se aşeză ca să-şi învelească glezna, să-şi tragă ciorapii şi să se încalţe, până când nu se depărtă de tunel suficient ca să nu mai poată fi văzut din el. Auzi iarăşi huruituri – aceeaşi maşinărie probabil – şi le ascultă înfiorat, pe jumătate convins că o va lua şi ea prin tunelul lateral, dar în curând zgomotele se stinseră treptat.

De data asta, a avut noroc, îşi zise. Ori mai degrabă un zeu mărinimos s-a hotărât să-l ajute. Poate că Scylla l-a iertat că a intrat cu bastonul surorii ei în altar şi că s-a gândit să-l arunce în lac, ca sacrificiu pentru ea. Tunelul acesta nu putea fi prea lung, abrupt cum era, ajungea repede la suprafaţă, sigur undeva lângă Limna, dacă nu chiar în sat. În plus, se ridica peste nivelul apei şi probabil că aşa rămânea.

Vârî azothul în cingătoare, dădu drumul pantalonilor şi-şi desfăcu roba.

Nu-şi mai numără paşii, dar nu avansă prea mult că simţi mirosul pătrunzător, inconfundabil, de lemn ars. Imposibil să fie miros de sacrificiu, aromă de cedru parfumat, amestecată cu iz înţepător de carne, grăsime şi păr ars. Totuşi – adulmecă aerul încă o dată – semăna neobişnuit de mult cu el. Câteva clipe se întrebă dacă nu cumva chiar are loc un sacrificiu în aceste tunele antice.

Când se apropie de următorul punct luminos verzui, înceţoşat, observă urme de paşi pe podea. Urme de om încălţat, ca el, lăsate în stratul cenuşiu subţire pe care îl şterse uşor cu degetele.

Oare să se fi învârtit în cerc? Scutură din cap. Tunelul acesta urcase abrupt de la bun început; cercetând mai atent urmele şi comparându-le cu ale lui, văzu că nu se învârtise în cerc: paşii erau mai mici decât ai lui, persoana respectivă nu şchiopăta, iar pantofii erau şi ei mai mici şi nu cu tocurile roase, ca ale lui.

Lumina la care studia urmele era ultima pe o distanţă destul de lungă – în faţă se întindea întunericul negru ca smoala. Îşi cercetă mintea apoi, pe rând, fiecare buzunar, după vreun mijloc de a face lumină, tuşi, însă nu găsi niciunul. Avea azothul lui Hyacinth, pistolul ei, şapte carduri şi câţiva biţi pe care nu-i numărase, mătăniile, penarul vechi (cu câteva pene, o mică sticlă de cerneală şi două bucăţi de hârtie împăturate), ochelarii, cheile şi gammadionul primit de la mama lui, atârnându-i la gât, de un lanţ de argint.

Strănută.

Izul de fum devenise mai pătrunzător, iar acum Silk călca într-o substanţă moale, uscată; mai mult, văzu, doar la câţiva paşi în faţă, o licărire de un roşu mat, cum numai rar văzuse în soba din bucătărie. Era, cu siguranţă, un tăciune; când ajunse la el, îngenunche pe substanţa moale, invizibilă şi suflă uşor, văzând că avea dreptate. Răsuci una din hârtiile din penar şi atinse cu capătul ei tăciunele aprins.

Cenuşă.

Cenuşă peste tot. Stătea pe panta cea mai lină a unui morman cenuşiu care bloca tunelul complet pe o parte, iar pe cealaltă se ridica atât de sus, că ar fi trebuit să se aplece ca să nu dea cu capul de tavan.

Porni repede, nerăbdător să treacă prin deschizătura îngustă (pe urmele persoanei care trecuse pe acolo înainte) înainte să se stingă flacăra gălbuie cu care ardea hârtia. Avansa cu greu; se scufunda în cenuşă până la genunchi la fiecare pas, iar praful fin pe care-l ridicau paşii lui grăbiţi i se oprea în gât.

Strănută din nou. De data asta, îi răspunse un ţârâit grav, straniu, mai puternic şi mai profund decât ticăitul unui orologiu spart, dar asemănător cu el.

Flacăra aproape că-i ardea degetele; încercă să prindă hârtia mai de jos şi suflă ca să înalţe flacăra, apoi o scăpă, căci o văzuse reflectată în două perechi de ochi.

Strigă cum o făcea uneori la şobolanii din manteion, smulse azotul din cingătoare, flutură lama ucigaşă în direcţia ochilor şi fu răsplătit cu un ţipăt de durere, urmat imediat de pocnetul unei

arme. Se trezi îngropat într-o avalanşă de cenuşă.

Arma pocni a doua oară, detunătura surdă amintind de un ţipăt aproape uman. O rază de lumină puternică străpunse vârtejul norilor de cenuşă, iar o creatură jumătate câine, jumătate demon zbură pe lângă el, ridicând mai mult praf. Imediat ce reuşi să-şi tragă respiraţia, strigă după ajutor; trecură câteva minute bune până când doi soldaţi, chimi cu membre groase şi mai înalţi cu două capete decât el, îl găsiră şi-l smulseră din cenuşă fără prea multă ceremonie.

— Eşti arestat, îi vorbi primul soldat, vârându-i lumina în ochi.

Nu era nici felinar, nici lumânare, niciun alt instrument de iluminat portabil pe care să-l recunoască. Se holbă la el, mai mult interesat decât speriat.

— Cine eşti? îl întrebă al doilea soldat.

— Patera Silk, de la manteionul de pe Strada Soarelui.

Silk strănută încă o dată, încercând zadarnic să-şi cureţe hainele de cenuşă.

— Ai venit prin jgheab, Patera? Ţine mâinile la vedere. Amândouă.

Silk se supuse, arătându-le palmele, să vadă cu nu are nimic în ele.

— Aceasta e o zonă cu acces restrâns. O zonă militară. Ce cauţi aici, Patera?

— M-am rătăcit. Am sperat să vorbesc cu cineva din Ayuntamiento despre un spion pe care un oraş străin l-a trimis în Viron, dar m-am pierdut prin tunelurile astea. Şi pe urmă… – Se opri să-şi caute cuvintele. – Pe urmă asta.

— Au trimis după tine? îi întrebă primul soldat.

— Eşti înarmat? întrebă şi al doilea.

— N-au trimis după mine. Da, am un pistol cu ace în buzunarul pantalonilor. Unul mic, adăugă el, prosteşte.

— Aveai de gând să ne împuşti cu el? întrebă primul soldat, amuzat.

— Nu. Mă îngrijora spionul de care v-am spus. Cred că are complici.

— Scoate pistolul ăla, Patera. Vrem să-l vedem.

Silk îl scoase la iveală cu gesturi şovăitoare.

Soldatul îşi lumină pieptul de oţel pătat.

— Trage.

— Sunt un cetăţean onest, protestă Silk. N-aş vrea să împuşc un soldat de-al nostru.

Soldatul ridică violent gura puştii în faţa lui Silk.

— Vezi asta? Scuipă gloanţe de uraniu sărăcit lungi cât degetul meu mare şi la fel de groase. Dacă nu tragi tu în mine, o să trag eu în tine şi-o să-ţi zbor capul ca pe-o cutie de conserve. Acuma trage.

Silk trase; pistolului răsună puternic în tunel. Pe pieptul soldatului apăru o zgârietură lucioasă.

— Încă o dată.

— Dar ce rost ar avea?

Silk puse pistolul înapoi în buzunar.

— Am vrut să-ţi mai dau o şansă, atâta tot. – Primul soldat îi dădu instrumentul de iluminat colegului. – În regulă, acuma e rândul meu. Dă-mi-l.

— Ca să mă împuşti cu el? M-ar omorî.

— Poate că nu. Dă-mi-l şi vom vedea.

Silk scutură din cap.

— Ai spus că sunt arestat. Dacă aşa e, trebuie să trimiteţi după un avocat, dacă vreau să angajez unul. Vreau. Îl cheamă Vulpes şi are birourile pe Strada Malului, în Limna. Nu pot fi prea departe.

Al doilea soldat scoase un chicotit, un sunet neomenesc, ciudat, ca un liniar de oţel pe zimţii unui stelaj.

— Lasă-l în pace, caporal. Sunt sergentul Sand[45], Patera. Cine-i spionul de care spuneai?

— Prefer să răspund numai dacă sunt întrebat de un membru al Ayuntamiento-ului.

Sand lăsă arma jos.

— Bio ca tine mor aici tot timpul, Patera. Se aventurează înăuntru şi nu mai ies. Îţi arăt eu una imediat, dacă nu cumva eşti mort chiar tu. Mor şi sunt mâncaţi, cu tot cu oase. Poate rămân ceva resturi de haine, poate nu. Ăsta-i adevărul şi, dacă ţii la pielea ta, ai face bine să mă crezi.

— Te cred.

Silk îşi frecă palmele de coapse ca să mai scape de cenuşă.

— Avem ordin permanent să împuşcăm pe oricine ameninţă Vironul. Dacă ai cunoştinţă de un spion şi nu ne spui cine e, atunci te împuşcăm pe tine, căci nu eşti cu nimic mai bun decât el. Înţelegi ce-ţi spun?

Silk dădu din cap ezitant.

---

[45] Nisip.

— Caporalul Hammerstone s-a jucat cu tine. El nu te-ar fi împuşcat, te-ar fi speriat puţin. Eu nu mă joc. – Se auzi un declic când Sand trase siguranţa puştii. – Numele spionului!

Lui Silk îi venea greu să vorbească: încă o capitulare morală dintr-un şir nesfârşit de capitulări asemănătoare.

— Îl cheamă Crane. Doctorul Crane.

— Poate că te-a auzit şi el, spuse Hammerstone.

— Mă îndoiesc. Când ai venit aici, Patera? Mai ţii minte?

Doctorul Crane ar fi arestat şi, în cele din urmă, împuşcat sau trimis în puţurile iadului; Silk îşi aminti cum doctorul îi făcuse cu ochiul, arătând spre tavan, şi-i spusese: *Cineva acolo sus te iubeşte. Vreo zeiţă îndrăgostită, presupun.* Iar el ştiuse atunci că Hyacinth îi trimise obiectul acela prin Crane şi ghicise că era azothul ei.

Sand vorbi:

— Încearcă să ghiceşti, Patera, dacă nu eşti sigur. Azi e ziua Molpei, destul de târziu. Aproximativ când ai venit?

— Puţin înainte de prânz, cred, poate pe la unsprezece. Am luat prima căruţă din Viron şi probabil că am petrecut cel puţin o oră în Limna înainte de-a porni pe Calea Pelerinilor, spre altarul Scyllei.

— Ai folosit monitorul de acolo? întrebă Hammerstone.

— Nu. E un monitor? Nu l-am văzut.

— Sub placa pe care scrie cine a construit altarul. O ridici şi dai peste el.

— Ce vrea el să spună, Patera – interveni Sand – e că am primit o veste prin monitor la Sediul Diviziei înainte să intrăm de serviciu aseară. Aparent, consilierul Lemur în persoană a prins un spion. Un doctor pe nume Crane.

— Păi, asta-i grozav!

Sand înălţă capul.

— Ce-i aşa grozav? C-ai aflat c-ai venit aici degeaba?

— Nu, nu! Nu-i asta. – Silk zâmbi prima oară de când îl părăsise Oreb. – Că n-o să fie vina mea. Că nu este. Am considerat de datoria mea să spun cuiva tot ceea ce am auzit, cuiva cu autoritate, care poate lua măsuri. Ştiam că doctorul Crane va suferi din cauza asta. Că probabil va muri, de fapt.

Sand vorbi pe un ton aproape blând:

— Nu-i decât un bio, Patera. Voi vă naşteţi unul în altul, aşa că sunteţi cu milioanele. Unul în plus ori în minus nu contează. – Începu să urce pe deluşorul de cenuşă, scufundându-se la fiecare

pas, dar totuşi reuşind să avanseze. – Adu-l aici, caporal.

Hammerstone îl împunse pe Silk cu ţeava puştii.

— Mişcă-te.

Una dintre creaturile asemănătoare cu un câine zăcea sângerând la nici douăzeci de metri de locul în care îl găsiseră soldaţii pe Silk. Era prea slăbit să stea în picioare, dar în stare să mârâie.

— Ce-i asta? întrebă Silk.

— Un zeu. Creaturile care vă halesc pe voi, bio, aici, jos.

Uitându-se la animalul muribund, Silk scutură din cap:

— Nelegiuiţii îşi fac rău numai lor înşişi, fiule.

— Dă-i drumul, Patera. Eşti augur, nu faci sacrificii zeilor în fiecare săptămână?

— Ba chiar mai des, dacă pot.

Cenuşa făcea deplasarea aproape imposibilă.

— Îhî. Şi resturile? Ce faci cu ele?

Silk întoarse capul înapoi, la el.

— Dacă victima e comestibilă – şi majoritatea sunt – carnea se distribuie participanţilor la ceremonie. Sigur ai fost măcar la un sacrificiu, fiule.

— Da… ne-au obligat. – Trecându-şi arma în mâna stângă, Hammerstone îi oferi lui Silk braţul drept. – Hai, propteşte-te. Şi restul, Patera? Pielea, capul… victimele necomestibile?

— Se ard pe focul de pe altar, îl lămuri Silk.

— Şi aşa ajung la zei, nu?

— Simbolic, da.

Încă un animal asemănător cu un câine zăcea în cenuşă. Hammerstone îi trase un picior.

— Focurile alea mici ale tale nu sunt suficiente, Patera. Nici destul de mari, nici destul de fierbinţi să ardă oase de animal mare. Uneori nici carnea n-o ard pe toată. Ce rămâne ajunge aici, jos, cu restul de cenuşă. Când construiesc un manteion, încearcă să-l ridice deasupra unui tunel din astea vechi, ca să scape de resturi. Este un manteion în Limna, vezi? Suntem exact sub el. În oraş sunt mult mai multe locuri ca ăsta şi mult mai mulţi zei.

Silk îşi înăbuşi sentimentele.

— Înţeleg.

— Mai ţii minte ăia pe care i-am urmărit? O să vină înapoi imediat ce-am ieşit noi. O să-i auzim cum râd şi se bat pe părţile mai zemoase.

Sand se oprise la distanţă, în faţa lor.

— Grăbeşte-te, caporal.

Silk, care mergea deja cât de repedea putea, încercă să grăbească pasul; Hammerstone murmură:

— Nu-ţi fă probleme, aşa face toată ziua. Aşa se obţin tresele.

Aproape că-l ajunseseră pe Sand, când Silk îşi dădu seama că grămada diformă gri, de la picioarele lui Sand, era o fiinţă omenească. Sergentul arătă spre ea cu arma.

— Uită-te bine la ea, Patera. Poate-ai cunoscut-o.

Silk îngenunche lângă cadavru şi ridică o mână ciopârţită, apoi încercă să îndepărteze cenuşa întărită de pe locul unde ar fi trebuit să fie faţa; dădu doar peste resturi de carne şi aşchii de oase sub ele.

— A dispărut! exclamă el.

— Zeii. Smulg capul dintr-o muşcătură, cum mi-aş smulge eu masca de pe faţă sau cum ai muşca tu dintr-o… Cum le zice?

Silk se ridică, frecându-şi degetele în efortul zadarnic de a le curăţa.

— Mă tem că nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Chestiile alea rotunde şi roşii din pomi. Mere, aşa le zice. N-ai de gând să-i dai binecuvântarea sau cum i-o fi spunând, ştiu eu?

— Să-i aduc iertarea lui Pas, vrei să zici. Asta se face numai înainte ca moartea să se instaleze complet, înainte ca ultimele celule ale corpului să moară, tehnic vorbind. Tu l-ai omorât?

Sand scutură din cap.

— N-o să te mint, Patera. Dacă l-am fi văzut şi i-am fi strigat să se oprească, iar el ar fi fugit, am fi tras în el. Dar nu am fost noi. Avea o lanternă, e pe-aici, pe undeva. Şi un pistol. L-am luat eu. Probabil şi-a zis că-i în siguranţă. Dar trebuie să fi dat peste zeii care mişună pe-aici întotdeauna. E întuneric beznă, pentru că cenuşa stinge luminile. Poate i s-a stins felinarul ori zeii au fost mai flămânzi ca altădată şi l-au asaltat.

Hammerstone scoase un mormăit aprobator.

— Ăsta nu-i un loc pentru bio, Patera, cum a zis şi sergentul.

— Ar trebui cel puţin îngropat, le spuse Silk. O fac eu, dacă-mi daţi voie.

— Dacă ar fi să-l îngropi în cenuşă, zeii l-ar scoate la suprafaţă imediat după plecarea noastră, rosti Sand.

— L-aţi putea căra. Am auzit că soldaţii sunt mult mai puternici decât noi.

— Te-aş putea obliga pe tine să-l cari, replică Sand, dar n-o s-

o fac.

Se întoarse şi porni mai departe. Hammerstone plecă în urma lui, strigându-i lui Silk peste umăr:

— Dă-i drumul, Patera. N-ai cum s-o ajuţi, nici tu, nici noi.

Cuprins brusc de teama c-o să fie lăsat în urmă, Silk începu să ţopăie repede.

— N-ai zis că-i bărbat?

— Poate sergentul a zis. Am căutat-o prin buzunare şi părea o femeie în haine de bărbat.

Mai mult pentru sine, Silk, spuse:

— Am văzut pe cineva în faţa mea pe Calea Pelerinilor, atunci avea numai jumătate de oră avans faţă de mine. M-am oprit şi-am dormit puţin, nu ştiu sigur cât. Din câte se vede, ea nu s-a oprit.

Hammerstone întoarse capul şi-i trimise un rânjet.

— Ultima oară am aţipit pentru şaptezeci şi patru de ani, aşa mi-au zis. Aş putea să-ţi arăt vreo două sute de înlocuitori care încă nu s-au trezit. Printre ei, şi bio.

Amintindu-şi de cuvintele rostite de Mucor în visul lui, Silk spuse:

— Te rog să mi-i arăţi. Aş vrea foarte mult să-i văd, fiule.

— Atunci mişcă-te mai repede. Poate că maiorul vrea să te închidă. O să vedem.

Silk încuviinţă din cap, dar se opri o clipă să privească înapoi. Cadavrul fără nume redevenise o masă diformă, identitatea lui – până şi identitatea lui ca rămăşiţele trupeşti ale unei fiinţe umane – rătăcea în bezna care năvălise înapoi mai iute decât animalele slute cărora soldaţii le ziceau zei. Silk se gândi la moartea lui Patera Pike, singur în dormitorul de lângă al lui, o moarte liniştită, a unui bătrân, o încetare silenţioasă şi indiscutabilă a respiraţiei. Până şi ea părea înfricoşătoare; dar cât de rău era, cât de înspăimântător era să mori în labirintul acesta îngropat al beznei şi putreziciunii, în aceste găuri de vierme din spirală.

Capitolul 9
Precum în moarte, aşa şi în vise

— Patera Silk a luat-o pe aici? o întrebă Auk pe stăncuţa de noapte căţărată pe umărul lui.

— Da, da! croncăni Oreb imediat. De aici! Dus altar!

— Ei, bine, eu nu merg, le spuse Chenille.

O femeie bătrână care se întâmplă să treacă pe lângă prima stâncă albă de pe Calea Pelerinilor îi spuse cu timiditate:

— Nimeni nu merge acolo pe întuneric, drăguţo, şi în curând se va întuneca.

— Întuneric bun, anunţă Oreb, foarte convins. Ziua rea. Dormit.

Femeia chicoti.

— Un prieten de-al nostru a plecat la altar mai devreme, îi explică Auk femeii. Nu s-a întors încă.

— Vai de mine!

Chenille întrebă:

— E pe-acolo vreun monstru mâncător de oameni? Pasărea asta nebună zice că l-a mâncat altarul.

Femeia zâmbi; obrazul i se făcu o mare de riduri vesele.

— O, nu, drăguţo. Dar poţi să cazi. Cad oameni în fiecare an.

— Vezi? ţipă Chenille. N-ai decât să mergi tot drumul până la afurisitul de Hierax printre stâncile alea uitate, dacă ai chef. Eu mă întorc la Orchid.

Auk o apucă de încheietură şi-i răsuci braţul până când fata căzu în genunchi.

Silk se holba uluit la stelajele înclinate din oţel gri. Jumătate din ele, poate, erau goale; în celelalte se aflau soldaţi, fiecare aşezat pe spate, cu braţele pe lângă corp, ca adormit sau mort.

— Demult, când s-a construit locul ăsta, era sub lac, îi spuse caporalul Hammerstone lui Silk, de dragul conversaţiei. Nu puteai merge direct acolo jos dacă voiai să pui mâna pe el, pricepi? Şi era al naibii de greu să afli precis unde se afla. Ar fi trebuit să mergi la nesfârşit prin tuneluri şi sunt locuri unde douăzeci de răcani amărăşteni puteau ţine piept unei armate.

Silk dădu din cap absent, încă perplex la vederea soldaţilor culcaţi pe spate.

— Ai zice că apa se scurge aici jos, dar nu-i adevărat. Sus e plin de stânci solide. Avem patru pompe mari gata s-o scoată afară dacă se scurge. Pe trei din ele nici nu le-am folosit. Am fost tare mirat să descopăr că lacul s-a retras peste deal, deasupra noastră, când m-am trezit, dar tot e o treabă nasoală să ajungi aici jos. N-aş vrea să fiu în pielea lor.

— Ai dormit aici, în felul ăsta, şaptezeci şi cinci de ani? îl întrebă Silk.

— Şaptezeci şi patru, ultima dată. Ăştia au fost toţi treji o vreme, ca mine. Dar, dacă vrei să mergi mai departe, o să-ţi arăt câţiva care nu s-au trezit niciodată. Hai.

Silk îl urma.

— Probabil sunt cu miile.

— Am rămas cam şapte mii. Vezi tu, aşa cum l-a construit el, când am venit aici din Soarele Scurt, toate oraşele trebuiau să fie independente. Pas s-a gândit că, dacă cineva are prea mult teritoriu, o să încerce să cucerească Mainframe-ul, supracreierul care navighează şi conduce nava în spaţiu.

Oarecum nedumerit, Silk întrebă:

— Vrei să zici, toată spirala?

— Da, exact. *Spirala.* Aşa că ce-a făcut? Dacă mă întrebi pe mine, a fost o chestie foarte deşteaptă. A dat fiecărui oraş o diviziei de infanterie, doisprezece mii de pifani. Pentru o ofensivă de amploare, îţi trebuie armură şi aer şi infanterie blindată, toate chestiile astea. Dar pentru apărare, numai infanterie, mulţi pifani. Fărâmiţezi spirala în vreo două sute de oraşe, îi dai fiecăruia o divizie pentru apărare, şi întregul rămâne neclintit, indiferent ce încearcă să facă un caldé dus cu pluta. Văd că rezistă de trei sute de ani şi, cum am zis, tot mai avem peste jumătate din forţe gata să-şi facă datoria.

Silk era bucuros că poate să vină şi el cu o informaţie proprie.

— Vironul nu mai are caldé.

— Da, cică, spuse Hammerstone cam stânjenit. Am auzit. E o vrăjeală, pentru că ordinele permanente zic că de la el ar trebui să primim noi ordine. Maiorul zice că deocamdată trebuie să ascultăm de Ayuntamiento, dar nimănui nu-i convine. Ai auzit de ordinele permanente?

— Nu. – Silk rămase în spatele lui ca să numere nivelurile dintr-un stelaj: douăzeci. – Parcă a spus Sand ceva despre ele.

— Şi voi le aveţi, îi zise Hammerstone. Fii atent.

Trase o directă de stânga către obrazul lui. Silk ridică mâinile

să se ferească, dar pumnul uriaş, de oţel, se opri la un deget de el.

— Ai văzut? Ordinele tale permanente îţi spun că mâinile trebuie să te apere de lovitură, aşa cum ale noastre ne spun că trebuie să protejăm Vironul. N-ai cum să le schimbi, nici cum să scapi de ele, chiar dacă ţi-ar umbla cineva prin cap.

— Nevoia de adorare e tot un asemenea ordin, îi spuse Silk încet soldatului. E o trăsătură inerentă a omului să dorească să mulţumească zeilor nemuritori, care îi dau tot ce are, până şi viaţa. Tu şi sergentul tău aţi găsit de cuviinţă să ne defăimaţi sacrificiile. Eu însumi susţin că sunt jalnic de nepotrivite. Dar satisfac, în bună măsură, acea nevoie altfel neîmplinită, atât a comunităţii, cât şi a multor indivizi.

Hammerstone scutură din cap.

— Îmi vine greu să mi-l imaginez pe Pas muşcând dintr-o capră moartă, Patera.

— Dar ţi-e greu să-ţi închipui că dovada aceea concretă că nu l-am uitat, venită din partea noastră, îl bucură în cât de mică măsură? Că noi – chiar oamenii din cartierul meu, atât de săraci – suntem dornici să ne împărţim hrana cu el?

— Nu, asta îmi pot închipui.

— Atunci nu avem de ce să certăm, spuse Silk, pentru că şi eu văd lucrurile la fel, nu numai în ce-l priveşte pe Pas, ci pe toţi ceilalţi zei dintre Cei Nouă, pe Intrus şi pe toate zeităţile minore.

Hammerstone se întoarse cu faţa la Silk, trupul său masiv blocând intervalul de-a dreptul.

— Ştii ce cred că faci acum, Patera?

Silk, care-şi dădu seama prea târziu ce spusese – refuzase să-l considere pe Intrus printre zeităţile minore – fu convins că urma să fie acuzat de erezie. Nu reuşi decât să îngaime:

— Nu, habar n-am.

— Cred că exersezi pe mine ce-o să le spui ştabilor. Cum o să încerci să-i convingi să-ţi dea drumul. Poate tu nu ştii, dar eu aşa cred.

— Poate încercam să mă justific pe mine însumi – recunoscu Silk, cu un mare sentiment de uşurare – dar asta nu dovedeşte nici că vorbele mele sunt false, nici că eu am fost nesincer când le-am rostit.

— Cred că nu.

— Crezi c-o să-mi dea drumul?

— N-am idee, Patera. Nici Sand. – Hammerstone îşi dădu

capul pe spate cu un rânjet. – De-asta mă lasă el să-ţi arăt toate astea, pricepi? Dacă ar fi fost sigur că ştabii o să-ţi dea drumul, te-ar fi eliberat chiar el, fără o vorbă. Sau dacă ar fi fost sigur că te închid, te-ar fi închis chiar el, pe loc, în întuneric, într-o anume încăpere de-a noastră, cu o sticlă de apă bună, dar asta numai pentru că-i eşti simpatic. Dar tu ai zis că noi trebuie să trimitem după avocatul tău, iar Sand nu ştie ce-o să spună maiorul, aşa că te-a lăsat să te primeneşti puţin şi se poartă frumos cu tine cât te ţin eu sub ochi.

— Mi-a dat voie şi să-mi păstrez pistolul, de fapt, pistolul pe care mi l-a împrumutat o prietenă amabilă, şi asta a fost foarte frumos din partea lui.

Silk şovăi, iar când vorbi din nou, o făcu numai pentru că i-o dicta conştiinţa.

— Poate n-ar trebui să te întreb, fiule, dar nu mi-ai spus deja foarte multe lucruri pe care ar vrea să le afle un spion? Nu sunt spion, sunt un cetăţean onest, cum am spus mai devreme; şi, fiind aşa, mă deranjează că un spion adevărat ar putea afla lucrurile pe care le-am aflat eu. Că armata noastră are şapte mii de soldaţi, de exemplu.

Hammerstone se propti de un stelaj.

— Nu te ambala. Dacă aş fi un tâmpit, crezi c-aş fi treaz şi-aş fi gata de avansare? Nu ţi-am zis decât că dacă vrei să cucereşti locul ăsta vii la moarte sigură. Să meargă spionii acasă şi să le zică şefilor asta. Vironului nu-i pasă. Şi acum nu numai că-ţi spun, dar îţi şi *arăt* că Vironul are şapte mii de răcani pe care poate să-i solicite în orice zi a săptămânii. Niciun alt oraş din partea asta de *Spirală* nu are nici jumătate, din câte am auzit noi. Aşa că să facă bine şi să lase Vironul în pace, iar dacă Vironul le zice să scuipe foc, să-l scuipe la mare depărtare.

— Atunci lucrurile pe care mi le-ai spus n-o să mă pună în pericol şi mai mare? întrebă Silk.

— Absolut deloc. Mai vrei să vezi înlocuitorii?

— Bineînţeles, dacă mai vrei să mi-i arăţi. Pot să te întreb de ce te îngrijorează spionii, când nu ai nimic împotrivă ca o persoană care ar putea fi spioană – îţi repet, eu nu sunt – să facă turul acestei construcţii?

— Pentru că nu asta caută spionii. Dacă ar căuta aşa ceva, i-am plimba primprejur şi pe urmă i-am trimite înapoi. Pe ei îi interesează unde a ajuns guvernul nostru.

Silk îl privi întrebător.

— Adică unde se întâlneşte Ayuntamiento?
— Pentru moment, da.
— Mi se pare că ar fi şi mai bine apărat decât sediul acesta. Şi atunci, ce rost ar avea?
— Este, răspunse Hammerstone, dar nu în acelaşi mod. Altfel ar fi uşor de găsit. M-ai văzut pe mine şi pe sergent. Crezi că suntem din metal dur, Patera?
— Da, sigur.
Hammerstone ridică un pumn de-a dreptul impresionant.
— Crezi că m-ai putea cafti?
— Sigur că nu. Sunt conştient că m-ai omorî foarte repede, dacă ai vrea.
— Poate ştii vreun bio care crezi c-ar putea?
Silk scutură din cap.
— Cel mai grozav bio pe care îl cunosc e prietenul meu, Auk. Puţin mai înalt decât mine, şi mult mai bine clădit. Un luptător experimentat, pe lângă asta. Dar l-ai înfrânge cu uşurinţă, sunt sigur.
— Într-o luptă cu pumnii? Poţi să fii convins. I-aş rupe falca din prima lovitură. Şi ţine minte asta. – Hammerstone arătă spre zgârietura lucioasă lăsată de pistolul lui Hyacinth pe camuflajul de pe piept. – Dar dacă am avea amândoi puşti?
Silk încercă un răspuns diplomat:
— Nu cred că Auk are puşcă.
— Să zicem că îi dă Vironul una cu o cutie de muniţie.
— În cazul ăsta, îmi închipui că ar fi o chestiune de noroc.
— Auk ăsta pe care-l cunoşti are mulţi prieteni în afară de tine, Patera?
— Sunt sigur că da. Un bărbat pe nume Gib[46] – mai solid ca el, dacă mă gândesc bine. Şi una din sibilele noastre e prietena lui.
— Pe ea n-o punem la socoteală. Să zicem că ar trebui să lupt cu tine şi cu Auk şi cu celălalt bio, Gib, şi toţi trei am avea puşti.
Tot îngrijorat să nu jignească, Silk spuse:
— Cred că orice rezultat ar fi posibil.
Hammerstone se îndreptă de spate şi făcu un pas spre Silk, aplecându-se deasupra lui:
— Ai dreptate. Poate v-aş omorî eu pe toţi trei, poate m-aţi omorî voi pe mine fără să vă alegeţi cu nicio zgârietură. Dar care crezi că ar fi rezultatul cel mai probabil? Fii atent la ce-ţi spun:

[46] Cotoi.

dacă mă minţi acum, n-o să mai fiu aşa drăguţ cu tine cum am fost până acum, aşa că gândeşte-te bine înainte de a răspunde. Deci, cum e? Voi trei împotriva mea şi toţi avem puşti.

Silk ridică din umeri.

— Mă rog, dacă aşa vrei. E clar că nu ştiu prea multe despre lupte, dar probabil că tu l-ai omorî pe unul sau doi din noi, dar pe urmă ai fi şi tu omorât – în decursul luptei, ca să zic aşa.

Hammerstone îşi dădu capul pe spate şi rânji:

— Nu te sperii uşor, Patera, nu-i aşa?

— Dimpotrivă, sunt mai degrabă timid. Am fost de-a dreptul înspăimântat când am spus ce-am spus mai înainte – încă mai sunt – dar am fost, cum mi-ai cerut tu, sincer.

— Câţi bio sunt în Viron, Patera?

— Nu ştiu. – Silk se opri şi se mângâie pe obraz. – Ce întrebare interesantă! Nu m-am gândit la ea până acum.

— Eşti un om inteligent, mi-am dat seama, şi n-am mai fost demult prin oraş. Câţi zici tu că sunt?

Silk îşi mângâia obrazul în continuare.

— Păi, teoretic, noi – Capitoliul, vreau să spun – ar vrea să aibă un manteion la cinci mii de locuitori, iar astăzi aproape toţi locuitorii sunt bio – mai sunt câţiva chimi, desigur, dar mai puţin de unu la douăzeci. Cred că în prezent funcţionează o sută şaptesprezece manteioane. Cel puţin atâtea existau când eram eu la şcoală.

— Cinci sute cincizeci şi cinci de mii şapte sute cincizeci, îi spuse Hammerstone.

— Dar raportul real e mult mai mare. Cu siguranţă peste şase mii, poate atinge chiar opt sau nouă mii.

— Bine, să zicem şase mii de bio, hotărî Hammerstone, pentru că eşti sigur că sunt mai mulţi. Asta înseamnă şapte sute două mii de bio. Să zicem că jumătate sunt ţânci, da? Iar jumătate din restul sunt femei şi cele care se înghesuie să lupte nu sunt prea multe. Rămân o sută şaptezeci şi cinci de mii cinci sute de bărbaţi. Din ei, să zicem că jumătate sunt prea bătrâni sau prea bolnavi sau dezertează. Asta înseamnă optzeci şi şapte de mii şapte sute cinci zeci. Înţelegi unde bat, Patera?

Buimăcit de potopul de cifre, Silk scutură din cap.

— Tu şi cu mine am zis că într-o luptă de trei la unu, probabil că eu aş sfârşi mort. În regulă, optzeci şi şapte de mii şapte sute cincizeci împotriva a trei mii cinci sute de răcani, cam cât credem noi că are Wick, ca să dăm un exemplu, face aproximativ

douăzeci şi cinci la unu.

— Cred că încep să înţeleg, spuse Silk.

Hammerstone îndreptă spre obrazul lui un deget gros cât o rangă.

— Ăştia-s toţi care-o să lupte. Ia numai Garda. Cinci brigăzi?

— Acum formează una nouă, îi spuse Silk, una de rezervă, adică vor fi şase în total.

— Şase brigăzi, fiecare cu patru sau cinci mii de soldaţi. Deci cine va conta dacă începe curând un alt război, Patera? Noi, răcanii, sau Ayuntamiento, care dă ordine Gărzii şi ar putea înarma jumătate din bio din Viron, dacă ar vrea?

Căzut pe gânduri, Silk nu răspunse.

— Acum ştii, Patera, şi ştim şi noi. Acuma suntem doar un corp de elită, pe când mai demult am fost baza. Hai, vreau să-ţi arăt înlocuitorii ăia.

În spatele arsenalului acela vast şi impunător, în stelajele cele mai apropiate de peretele din spate, se aflau soldaţi înveliţi în foi de plastic, cu membrele mânjite într-o substanţă de conservare lipicioasă, de un maro murdar, aproape negru. Cuprins de mirare, Silk se aplecă să-l examineze pe cel mai apropiat, suflând în praf şi pânze de păianjen şi (când suflatul nu era suficient) ştergându-le cu mâneca.

— O companie, anunţă Hammerstone cu mândrie degajată, exact aşa cum au ieşit din Adunarea Finală.

— N-a vorbit sau nu s-a ridicat niciodată să se uite în jur? În trei sute de ani?

— Puţin mai mult. Ne ţineau în depozit cam douăzeci de ani înainte să ne încarce.

Omul ăsta s-a născut, probabil, în acelaşi timp cu Maytera Marble, reflectă Silk, a venit pe lume odată cu Hammerstone, la drept vorbind. Acum ea era bătrână şi uzată şi nu mai avea mult de trăit; dar Hammerstone era încă tânăr şi puternic, pe când bărbatul ăsta nici nu se trezise la viaţă.

— L-am putea trezi chiar acum, explică Hammerstone, ţipându-i în ureche şi bătându-l pe piept. Dar să n-o faci.

— N-o s-o fac. – Silk îşi îndreptă spatele. – Aşa i-am iniţia procesele mintale?

— Sunt deja iniţiate, Patera. Le-au iniţiat la Adunarea Finală, ca să fie siguri că totul merge cum trebuie. Aşa că pur şi simplu i-au lăsat porniţi. Dar i-au dezactivat, dacă înţelegi ce vreau să zic, adică practic n-au viaţă în ei. Acesta ştie că suntem aici, într-un

fel. Ne aude vorbind, dar nu înţelege nimic şi nici nu-i pasă. Partea bună e că, dacă apare vreo urgenţă, un incendiu, de exemplu, se trezeşte şi acţionează după Ordinele lui Permanente.

— Am o întrebare legată de toate lucrurile pe care mi le-ai spus mai devreme pe care ard de nerăbdare să ţi-o pun, rosti Silk. De fapt, mai multe întrebări, şi sper din suflet să nu te enervezi, deşi ţi s-ar putea părea nepoliticoase; dar înainte de a le pune, spune-mi, acelaşi lucru se petrece cu toţi soldaţii din stelaje?

— Nu chiar. – Hammerstone păru tulburat, amintindu-i lui Silk de nemulţumirea lui legată de Ayuntamiento. – Dacă ai stat treaz o vreme, nu-i chiar aşa uşor să te culci înapoi. Probabil din cauză că s-au pus în funcţiune atâtea altele. Mă înţelegi?

— Cred că da, răspunse Silk şi mişcă din cap.

— Prima impresie e că pur şi simplu zaci acolo. Ţi se pare că ceva nu e în regulă şi nu ai de gândi să dormi deloc, te-ai putea chiar scula. Dar nu te scoli niciodată, doar crezi aşa. Şi pe urmă îţi zici, păi, dacă n-am altceva mai bun de făcut, ia să trec în revistă cele mai reuşite întâmplări, cum a fost atunci când Schist[47] a încasat obuzul în spate. Şi tot aşa, numai că, după un timp, lucrurile nu se mai petrec ca în realitate şi poate că tu însuţi eşti altcineva. – Hammerstone făcu un gest ciudat, neterminat. – Nu prea ştiu cum să-ţi explic.

— Dimpotrivă, îl încurajă Silk, eu zic că mi-ai explicat foarte bine.

— Şi se face tot mai întuneric. Mai e ceva ce-am vrut să-ţi arăt, Patera. Hai, trebuie să mergem pe lângă peretele ăsta din spate ca să vezi.

— Numai o clipă, fiule. – Silk îşi propti piciorul drept de bara transversală cea mai de jos a stelajului şi desfăcu bandajul lui Crane. – Pot să-ţi pun întrebările de care spuneam în timp ce mă ocup de bandaj?

— Sigur. Dă-i drumul.

— Nu demult ai pomenit de un maior care va decide dacă să mă aresteze sau nu. Bănuiesc că e ofiţerul treaz cu cel mai înalt grad.

Hammerstone confirmă cu o înclinare a capului.

— El e adevăratul şef, Ofiţerul Comandant al Cazarmei.

[47] Şist.

Sergentul şi cu mine şi cu ceilalţi suntem echipa lui. Dar zicem că suntem la comanda cazarmei. Toată lumea spune aşa.

— Înţeleg. Întrebarea mea este de ce este acest maior – sau orice alt ofiţer – ofiţer, iar tu doar caporal? De ce e Sand sergent, la urma urmei? Mi se pare că voi, toţi soldaţii, ar trebui să vă schimbaţi între voi.

Hammerstone rămase nemişcat şi tăcut atâta vreme, că Silk se simţi stânjenit.

— Îmi cer iertare, fiule. M-am temut eu c-o să sune ca o insultă, deşi nu asta am intenţionat, şi a ieşit chiar mai rău. Îmi retrag întrebarea.

— Nu-i asta, Patera. Numai că m-am gândit la toate înainte de a deschide gura. Nu există un singur răspuns la întrebarea ta.

— Nici nu ţi-l cer, îl asigură Silk. A fost o întrebare fără rost şi prost gândită, pe care n-ar fi trebuit s-o pun niciodată.

— Pentru început, ai dreptate. Hardware-ul e la fel, numai software-ul e altul. Sunt multe lucruri pe care trebuie să le ştie un caporal, dar nu şi un maior, probabil şi invers. Ai observat felul în care vorbesc? Nu prea seamănă cu al tău, aşa-i? Dar vorbim amândoi aceeaşi limbă afurisită, iartă-mi cuvântul, Patera.

Silk rosti cu prudenţă:

— Nu mi s-a părut că dicţia ta ar fi ciudată sau neobişnuită, dar acum că mi-ai atras atenţia, fără îndoială că ai dreptate.

— Vezi? Vorbeşti ca un ofiţer, iar ei nu vorbesc la fel de bine ca soldaţii sau caporalii, nici măcar ca sergenţii. Folosesc mult mai multe cuvinte, mai lungi. Nimic nu e spus mai limpede decât dacă e rostit de un caporal. De ce? În regulă, data viitoare când se porneşte un război, Sand şi cu mine o să lucrăm cu Gărzi, caporali şi sergenţi, da? Poate o să le-arătăm unde vrem să-şi proptească puştile, aşa ceva. Aşa că o să începem să vorbim ca ei, iar ei o să ne înţeleagă, aşa că amândoi o să ne batem cu duşmanul, şi nu între noi. Acelaşi lucru e valabil pentru maior şi ofiţeri, deci trebuie să vorbească la fel ca ei. Şi o face. Ai încercat vreodată să vorbeşti ca mine, Patera?

Silk confirmă din cap, ruşinat.

— Mă tem că a fost un eşec lamentabil.

— Întocmai. Nici maiorul nu poate vorbi ca mine, nici eu ca el. Ca să reuşim, ne-ar trebui un software pentru ambele tipare de vorbire. Problema e că în capetele noastre nu intră tot ce zboară prin jur, pricepi? Nu avem decât atâta loc în cap, ca tine, şi nu ne

permitem să renunţăm la el. Pe câmpul de luptă unde zboară plumbii, asta înseamnă că maiorul n-ar fi un caporal la fel de bun ca mine, iar eu n-aş fi un maior la fel de bun ca el.

Silk înclină din cap.

— Mulţumesc. Acum mă simt mai liniştit în legătură cu felul meu de a vorbi.

— Păi, de ce?

— Până acum m-a deranjat că oamenii din cartierul nostru nu vorbesc ca mine şi nici eu nu pot vorbi ca ei. După ce te-am auzit, îmi dau seama că aşa trebuie să fie. Ei locuiesc – dacă-mi dai voie să spun aşa – unde zboară plumbii. Nu-şi permit să piardă nicio clipă şi, deşi nu sunt obligaţi să aibă de-a face cu noţiuni complexe ale gândirii abstracte, nu îndrăznesc să fie înţeleşi greşit. Eu, în schimb, sunt delegatul lor, mesagerul lor în faţa celor din straturile bogate ale societăţii, unde traiul e mai lejer, dar unde nevoia de a lucra cu noţiuni complexe şi abstracte este mult mai des întâlnită, iar pedepsele de a fi greşit înţeles nu sunt atât de grele. Astfel, eu vorbesc aşa cum trebuie, dacă vreau să slujesc oamenii pe care îi reprezint.

Hammerstone îl aprobă cu un semn din cap.

— Cred că am priceput, Patera. Şi cred că şi tu m-ai priceput pe mine. În regulă, mai sunt şi alte chestii, ca I.A. Ai auzit de ea? Ce înseamnă?

— Mă tem că n-am auzit expresia niciodată.

Silk lovise întruna bandajul lui Crane de unul din suporturile verticale ale stelajului. Îşi propti din nou piciorul de bara transversală şi înfăşură bandajul la loc în jurul gleznei.

— Nu-i decât un fel fandosit de a spune *învăţare.* Din tot ceea ce fac, învăţ câte puţin chiar făcând. Să zicem că ochesc unul din zeii aceia. Dacă-l ratez, învăţ ceva din faptul că am ratat. Dacă-l nimeresc, învăţ şi din asta. Înseamnă că trag din ce în ce mai bine şi nu irosesc gloanţe trăgând în chestii pe care nu le-aş nimeri decât printr-un noroc chior. Şi tu faci la fel.

— Bineînţeles.

— Ba nu! Aici greşeşti, Patera. – Hammerstone îşi plimbă arătătorul masiv din oţel în faţa lui Silk. – Foarte mulţi nu fac aşa. Un plutitor, de exemplu. Ştie că nu trebuie să meargă prea mult în sud, dar niciodată nu învaţă peste ce poate pluti şi peste ce nu. Şoferul trebuie să înveţe în locul lui. Sau o pisică. Ai încercat vreodată să înveţi ceva o pisică?

— Nu, recunoscu Silk. Dar am – mai bine zis, am avut – o

pasăre care chiar învăţa. Ştia numele meu şi al ei, de exemplu.

— Mă refer în special la pisici. În al doilea an împotriva celor din Urbs, am găsit o pisică într-o fermă părăsită şi am ţinut-o o vreme, ca să am cu cine să schimb o vorbă şi pentru cine să fur. Era frumos, câteodată.

— Ştiu exact ce vrei să spui, fiule.

— Ei, bine, aveam un tun pe un vârf de deal în vara aia, şi când a început bătălia trăgeam cu el mai repede decât ai văzut tu vreodată că se trage cu un tun, şi locotenentul ţipa la noi să tragem şi mai repede. De vreo două ori am tras opt sau nouă salve deodată. Ai tras vreodată cu tunul, Patera?

Silk scutură din cap.

— Bine, să zicem că te duci la unul şi deschizi culata rece şi vâri un obuz exploziv în el şi pe urma tragi. Pe urmă deschizi iar culata şi iese tubul, înţelegi? E foarte fierbinte.

— Îmi închipui.

— Dar când tragi şase, şapte, opt salve deodată, culata se încinge aşa de tare, că practic mai poţi trage una înainte de a trage siguranţa. Şi când iese tubul, păi, poţi să-l vezi şi pe întuneric.

Aşa că am tras şi-am tras întruna şi-am tot adus muniţie cu nemiluita şi-am băgat-o în tun şi iar am tras, până când era să ne aprindem şi noi, şi am adunat o grămadă de tuburi atâta de mare într-o parte. Şi uite că vine biata pisicuţă şi vrea să se aşeze undeva ca să ne vadă şi alege grămada de tuburi şi sare pe ea. Normal că tuburile de deasupra erau destul de fierbinţi ca să sudezi cu ele.

Silk înclină din cap compătimitor.

— Scoate un miorlăit şi-şi ia picioarele la spinare şi n-o mai văd trei zile.

— Dar s-a întors, nu?

Silk se simţi încurajat de gândul că şi Oreb s-ar putea întoarce.

— Da, dar n-a vrut să se mai apropie de niciun tub. I-l arătam, îi puneam laba pe el sau îi dădeam cu el pe la nas ca să-i dovedesc că-i rece ca gheaţa, dar în zadar. Învăţase că tuburile sunt fierbinţi, înţelegi, Patera? Şi nu mai putea învăţa că puteau să fie şi reci, oricât mă străduiam eu. Nu avea I.A.... Mulţi oameni sunt la fel ca ea, foarte mulţi.

Silk dădu iar din cap.

— Un teodidact a scris odată că cei înţelepţi învaţă din

experienţa altora. Proştii, spunea el, învaţă numai din experienţa proprie, pe când masa mare a oamenilor nu învaţă niciodată. Prin asta înţeleg că spunea că masa mare de oameni nu are I.A.

— Ai nimerit-o la fix, Patera. Dar dacă ai înţeles, cu cât ai mai multă experienţă, cu atât vrei să urce mai sus. Aşa că Sand e sergent, eu sunt caporal, iar Schist e soldat. Ai zis că ai două întrebări. Care-i a doua?

— Dacă tot avem ceva de mers, poate c-ar fi mai bine să pornim acum, sugeră Silk. – Porniră împreună, mergând unul lângă altul pe intervalul lat dintre perete şi ultimul şir de stelaje. – Am vrut să te întreb despre clauza lui Pas de a păstra oraşele independente. Când mi-ai descris-o, mi s-a părut foarte normală; am fost sigur că va funcţiona exact după dorinţa lui Pas.

— Aşa a funcţionat, confirmă Hammerstone. Am zis că o consider foarte deşteaptă şi aşa cred şi acum.

— Dar mai târziu am vorbit despre un soldat aşa ca tine, care atacă trei bio înarmaţi cu puşti ca ale lui, şi despre Garda Civilă, şi aşa mai departe. Şi m-a şocat că aranjamentul pe care l-ai descris, cât de admirabil părea atunci, acum nu mai e valabil. Dacă Wick are trei mii cinci sute de soldaţi iar oraşul nostru şapte mii, atunci oraşul nostru e de două ori mai puternic numai dacă soldaţii sunt singurii oameni de valoare în război. Dacă luptă şi Gărzile, în număr de zece sau douăzeci de mii – ca să nu mai pomenesc de sutele de mii de cetăţeni obişnuiţi – oare Wick nu e, în ansamblu, la fel de puternic ca Vironul? Sau mai puternic? Ce se alege de aranjamentul lui Pas în asemenea circumstanţe?

Hammerstone înclină din cap.

— Toată lumea e îngrijorată puţin din cauza asta. Aşa cum văd eu lucrurile, Patera, Pas s-a gândit cel mai mult la primii două sute de ani. Poate primii două sute cincizeci. Poate s-a gândit că după aceea o să învăţăm să convieţuim sau ne omorâm unii pe alţii, ceea ce nu-i chiar aşa o prostie. Vezi, Patera, la început nu existau nici pe departe atâţia bio şi nici nu se pricepeau să facă lucruri. Oraşele existau deja la apariţia lor, cu străzi pavate şi clădiri din rocă albă, cele mai multe. Cea mai mare reuşită a lor a fost să-şi cultive mâncarea. Deci când s-au apucat să facă ceva, au construit unelte şi haine şi cărămizi de pământ, ca să ridice mai multe clădiri în locurile în care nu le-a ridicat Pas, căci ei le simţeau nevoia. – Opreşte-te aici, Patera, îţi arăt ceva într-o clipă.

Hammerstone se opri în faţa a două uşi duble late, cu pieptul masiv în faţa liniei care le unea, ca să-l împiedice pe Silk să vadă ceva.

— După cum îţi ziceam, acum trei sute de ani nu existau atâţia bio. Munceau chimii. Şi noi, soldaţii, dar mai mult civilii. Poate-i cunoşti pe câţiva. Nu poartă armură şi au software diferit.

— Au dispărut în cea mai mare parte, o spun cu părere de rău, rosti Silk.

— Da şi aici mi se pare mie că bătrânul Pas a dat-o în bară. Eu şi o femeie chim putem avea un copil. Ştiai?

— Bineînţeles.

— Fiecare din noi e cablat la jumătate din planuri. Dar problema e că nouă ne trebuie un an, dacă avem noroc, poate douăzeci, dacă n-avem, pe când voi, bio, puteţi face treaba în orice seară, după serviciu.

— Crede-mă, îi spuse Silk, aş vrea din toată inima să semănaţi mai mult cu noi, iar noi să semănăm mai mult cu voi. Nu am fost mai sincer în toată viaţa mea.

— Mulţam. Păi, oricum, după o vreme trebuie să fi existat mai mulţi bio şi unelte îmbunătăţite, mai ales pentru că erau mulţi chimi care să le construiască. În plus, trebuie să fi existat foarte multe puşti în oraşele care fuseseră implicate în războaie, căci soldaţii care le-au folosit muriseră. Nu-i mare lucru să construieşti o puşcă, zău. Îţi trebuie nişte bare şi un strung pentru ţeavă şi o maşină de frezat. Dar oricine se poate descurca la fel de bine cu un set de pile şi o freză de mână, dacă are timp.

Hammerstone cuprinse întregul arsenal dintr-un singur gest.

— Aşadar, iată-ne aici. Nici pe departe la fel de stabili ca înainte, gata să dăm vina pe bietul Pas cel bătrân la prima înfrângere.

— Mare păcat, spuse Silk, căzut pe gânduri.

— Fruntea sus, Patera. Chiar acolo e cel mai grozav lucru pe care vreau să ţi-l arăt ţie ca augur, aşa că l-am lăsat ultimul, sau aproape ultimul. Ai auzit vreodată de sigiliul lui Pas?

Silk căscă ochii de uimire.

— Sigur că da. E menţionat în Iertare. *Faceţi voia mea, trăiţi în pace, înmulţiţi-vă şi nu-mi distrugeţi sigiliul. Astfel veţi scăpa de mânia mea.*

Hammerstone îşi azvârli capul pe spate şi-i oferi încă un rânjet.

— L-ai văzut?

— Păi, nu. Sigiliul lui Pas e – din câte ştiu eu, cel puţin – o metaforă. Dacă ar fi să te iert de păcate pe tine, de exemplu, orice lucru aş afla în timpul iertării ar rămâne sub sigiliul lui Pas, spre a nu fi divulgat altora fără permisiunea ta expresă.

— Păi, ia priveşte aici, îl invită Hammerstone şi păşi într-o parte.

În dreptul taliei, în locul în care se intersectau, cele două uşi erau unite de o tencuială lată, din material sintetic închis. Silk se lăsă într-un genunchi ca să citească literele şi cifrele scrijelite în ea.

5553 8783 4223 9700 34
2221 0401 1101 7276 56
SIGILAT PENTRU MONARH

— Uite-l, îi spuse Hammerstone lui Silk. E aici de când am venit noi şi să ştii că de câte ori vorbesc oamenii despre sigiliul lui Pas, vorbesc despre lucrul la care te uiţi tu acum. Cândva au existat mult mai multe.

— Dacă aceste semne gravate reprezintă cu adevărat ceea ce se intenţionează prin sigiliul lui Pas, atunci sunt o relicvă nepreţuită.

Închinându-se respectuos, Silk desenă semnul adunării în aer în faţa sigiliului şi murmură o rugăciune.

— Da, ar fi, dacă l-am putea lua jos şi căra într-unul din manteioanele acelea mari. Numai că e imposibil să-l dai jos. Dacă ai încerca să-l dai jos de pe uşi, chestia aia neagră s-ar sparge în mii de bucăţi. Noi am spart o bucată când am venit şi praful s-a alea de ea.

— Şi nimeni nu ştie ce e în spatele lui? întrebă Silk. În camera vecină?

— A, ba da. Ştim ce e acolo. Interiorul seamănă cu ăsta, plin de stelaje. Dar cu bio. Vrei să-i vezi?

— Bio? repetă Silk.

La auzul cuvântului, visul avut cu câteva ore înainte îi reveni în faţa ochilor minţii cu o îndărătnicie şi o rapiditate absolut noi: panta dealului acoperit de muri, Maytera Marble bolnavă (ce absurd!) la pat, mirosul excesiv de dulce al lămpii cu sticlă albastră a Mayterei Rose, Mucor aşezată pe apa nemişcată când visul în care ea-şi jucase rolul se sfârşise. *Mai departe e uscat. Ne vedem acolo unde dorm bio.*

— Sigur că da, îi confirmă Hammerstone – bio, aşa ca tine. Vezi, camera asta în care ne aflăm acum avea nişte soldaţi în plus, iar cealaltă, cu sigiliul pe uşi, avea bio în plus. Bătrânul Pas s-o fi temut de vreo boală ori poate de foamete, iar Vironul ar fi avut mai mulţi bio ca s-o ia de la început. Ei nu stau întinşi, ca noi. Stau toţi în picioare. Vrei să-i vezi?

— Bineînţeles, îi răspunse Silk, dacă se poate fără a sparge sigiliul lui Pas.

— Nu-ţi fă probleme, Am mai făcut-o de vreo douăzeci de ori. – Hammerstone lovi una din uşi cu încheieturile degetelor de oţel. – Nu bat ca să ne deschidă cineva, să ştii. Trebuie să aprind luminile dinăuntru, altfel n-o să vezi nimic.

Silk înclină din cap.

— Nu cred că mâinile tale sunt destul de puternice, aşa că sunt nevoit s-o fac eu în locul tău. – Formă un ic din unghiile lui ca dalta şi le înfipse în crăpătura dintre uşi. – E un buton sub sigiliu care le închide. Aşa erau mai toate uşile când am venit aici. Deci sigiliul lui Pas n-o să se spargă, oricât aş trage eu de tare. Dar pot să le depărtez în partea de sus, destul ca să arunci o privire înăuntru, dacă-ţi lipeşti ochiul de deschizătură. Priveşte.

Se auzi un zdrăngănit slab în toracele lui Hammerstone când vorbi, iar linia de intersectare a uşilor deveni o rază de lumină subţire, verzuie.

— Strecoară-te între mine şi uşă ca să te uiţi înăuntru, dar trebuie să-ţi lipeşti bine ochiul de ea ca să vezi ceva.

Lipit de uşile dure şi netede, Silk reuşi să privească prin deschizătură. Se uita la o porţiune subţire dintr-un hol larg şi luminat foarte puternic. Şi aici se aflau stelaje din oţel cenuşiu; dar bio nemişcaţi de pe rândul de lângă podea (aliniat cu crăpătura prin care se uita el) stăteau în poziţie verticală. Fiecare se afla într-un cilindru din cea mai subţire sticlă, vizibilă numai datorită stratului de praf. Pentru că deschizătura era foarte subţire, nu zări clar decât trei adormiţi: o femeie şi doi bărbaţi. Toţi trei erau goi şi (cel puţin aparent) aproximativ de vârsta lui. Toţi trei priveau drept înainte, cu ochi inexpresivi pe chipuri senine.

— E destulă lumină? îl întrebă Hammerstone, care se aplecă în faţă ca să se uite şi el prin deschizătură, cu vârful bărbiei mult deasupra capului lui Silk.

— E cineva înăuntru, îl informă Silk. Cineva care nu doarme.

— Înăuntru?

Fruntea lui Hammerstone lovi uşile cu un zdrăngănit metalic.

— Uite ce multă lumină e. Fiecare lumină arde cu toată puterea. Imposibil să le fi aprins pe toate din câteva lovituri în uşă.

— Nu se poate să fie cineva acolo!

— Ba da, îi repetă Silk. Mai există o intrare, asta-i tot.

Încet, atât de încet la început, încât Silk crezu că i se năzare, femeia de pe rândul cel mai de jos ridică mâinile şi apăsă peretele cristalin care o ţinea prizonieră.

— Caporal de gardă! urlă Hammerstone. În spatele Depozitului de Personal.

În depărtare, o santinelă îi auzi strigătul.

Înainte ca Silk să protesteze, Hammerstone zdrobi cu patul puştii sigiliul, care se făcu praf şi pulbere, o pulbere neagră şi aspră. Când Silk se dădu înapoi cu spaimă, caporalul împinse uşile şi năvăli în holul vast din spatele lor.

Silk îngenunche, adună cât de multă pulbere neagră putu şi, cum nu avea niciun recipient mai potrivit la îndemână, o împături în bucata de hârtie pe care-o mai avea şi-o puse în penar.

Până să-l închidă şi să-l pună la loc în buzunarul robei, femeia captivă se prinse cu mâinile de gât, iar ochii stăteau să-i sară din orbite. Silk se ridică anevoie în picioare, ţopăi prin holul luminat orbitor şi pierdu secunde preţioase încercând să găsească un mijloc de a străpunge cilindrul care o ţinea prizonieră, înainte de a scoate pistolul lui Hyacinth din buzunar şi de a lovi cristalul aproape invizibil cu patul lui.

Se sfărâmă la prima lovitură. Atmosfera din el căpătă imediat culoarea albastru închis a strugurilor copţi, răsucindu-se în vârtejuri şi în spirale în timp ce se combina cu aerul din afară, apoi dispăru la fel de brusc ca Mucor, în continuarea visului său.

Femeia încerca să respire cu gura deschisă.

Silk întoarse privirea de la ea şi-şi desfăcu cordoanele robei.

— Vrei să pui asta pe tine, te rog?

— O să fim amanţi, îi spuse ea cu glas tare, pierzându-şi glasul odată cu ultimele silabe.

Avea părul la fel de negru ca Hyacinth şi ochii de un albastru mai închis decât ai lui Silk.

— Cunoşti acest loc? o întrebă Silk imediat. Mai este o altă ieşire?

— Totul.

Cu mişcări aproape normale, femeia ieşi din stelaj.

— Trebuie să plec. – Silk vorbi cât de repede putu, întrebându-se dacă l-ar fi înţeles, chiar dacă ar fi rostit vorbele încet, ca şi cum s-ar fi adresat unui copil. – Trebuie să mai existe o ieşire, pentru că aici a fost cineva care n-a intrat pe uşile acelea. Arată-mi-o, te rog.

— Pe acolo.

Silk riscă să se uite la faţa ei, atent să nu-i alunece privirea sub gâtul lung şi graţios; zâmbetul ei avea ceva familiar în el, ceva oribil, pe care el se strădui să-l respingă. Îi aşeză roba pe umeri cu gesturi precaute.

— Va trebui s-o ţii închisă în faţă.

— Mi-o legi?

Silk ezită.

— Ar fi mai bine…

— Nu ştiu cum.

Femeia făcu un pas spre el.

— Te rog…

Glasul ei, acum ceva mai hotărât, sună foarte cunoscut.

Cordoanele îi scăpau din mâini; nu-i cinstit să i se încurce printre degete când trebuie să le înnoade pentru altcineva, doar le înnoda cu gesturi automate în fiecare dimineaţă.

— Acum pot să zbor! – Cu braţele deschise, femeia întinse larg roba, alegând încet şi stângaci pe interval, până aproape că dispăru din vedere spre peretele îndepărtat. Ajunsă lângă el, se întoarse şi ţâşni înapoi, fără mişcări inutile. – Pot-cu-adevărat! – Căscă gura să respire, ridicându-şi şi coborându-şi sânii. – Dar-atunci-nu-mă-vezi. – Tot cu gura deschisă, zâmbi plină de mândrie, cu capul dat pe spate, ca Hammerstone; iar în zâmbetul ei, în acel rictus de cadavru, Silk o recunoscu pe Mucor.

— N-ai niciun drept asupra acestei femei, Mucor! – Desenă în aer semnul plus. – În numele lui Pas, Stăpânul *Spiralei,* dispari!

— Sunt-o-femeie. O, da!

— În numele Doamnei Echidna, dispari!

— O-cunosc. Îi-place-de mine.

— În numele Scyllei şi-al lui Sphigx! În numele cel sacru al Intrusului!

Ea nu-i mai dădea atenţie.

— Ştii-de-ce-locul-ăsta-e-aşa-de-înalt? – Arătă spre tavanul în formă de dom. – Pentru ca zburătorii-să-poată-zbura-fără-să-trebuiască-să-păşească. – Arătă apoi spre o grămadă de oase, păr şi carne putredă de pe fundul unui cilindru de pe nivelul al

doilea. – Am fost ea-odată. Ea-şi-a-amintit.

— Pentru mine eşti demonul care a posedat-o pe fiica acelei biete femei, îi spuse Silk nervos. Demonul care a posedat-o pe Orpine. – Observă un fior de teamă în ochii femeii. – Sunt un om rău, garantat, un nelegiuit, adesea fără milă. Dar sunt augur sfânt, consacrat şi binecuvântat. Tu nu respecţi niciun nume?

— Nu mă tem, Silk.

Se depărtă de el în timp ce vorbi.

— În numele Phaeai, pleacă! În numele Thelxiepeiei, pleacă! În numele Molpei, a cărei zi e astăzi, al Scyllei şi al lui Sphigx. Dispari, în numele acestor zeiţe!

— Am vrut să ajut…

— Dispari, în numele lui Tartaros şi Hierax!

Femeia ridică mâinile, aşa cum le ridicase el ca să se ferească de pumnul lui Hammerstone. Ghicindu-i teama, Silk îşi aminti că *Hierax* fusese numele pe care Musk i-l dăduse celei-cu-cap-alb, vulturului grifon de pe acoperişul lui Blood. Amintirea aduse cu sine noaptea ce urmase zilei Phaeai: goana nebună pe pajiştea lui Blood, la umbra unui nor alergând zănatic; creanga lui ramificată, bufnind pe acoperişul conservatorului; şi lama toporului său vârâtă între tocul şi cadrul ferestrei lui Mucor, fereastra ce adusese ameninţarea de care se folosise el a doua zi, ca s-o gonească din casa lui Orchid.

Îi vorbi pe un ton aproape blând:

— O să-ţi închid fereastra, Mucor, ca să nu mai poate fi deschisă niciodată, dacă nu mă laşi în pace. Pleacă.

Ca şi cum nici n-ar fi fost acolo, Mucor părăsi trupul femeii înalte, cu păr negru corb, din faţa lui; Silk nu văzu şi nu auzi nimic, dar ştia sigur ce se întâmplase, de parcă ar fi văzut o scânteie sau ar fi simţit o pală de vânt.

Femeia clipi de două ori din ochii nedumerit, incapabilă să înţeleagă ceva.

— Să plec? Unde?

Îşi lipi roba de corp.

— Laudă Marelui Hierax, Fiul Morţii, al Noii Morţi, a cărui milă e finală şi infinită, rosti Silk cu patimă. Te simţi bine, fiica mea?

Ea se uită lung la el, cu mâna între sâni.

— Inima… mea?

— Îţi bate mai repede din cauza eforturilor făcute de Mucor, sunt convins. Dar o să ţi se rărească pulsul în câteva minute.

Femeia tremura şi nu spunea nimic. În liniştea care se lăsă,

Silk auzi bocănitul picioarelor de oţel.

Închise uşile duble pe care le deschise caporalul, gândindu-se că Hammerstone îi chemase pe soldaţi în spatele arsenalului. O să treacă o vreme până când soldaţii grăbiţi îşi vor da seama că i-a chemat în holul vast din spatele lui.

— Ce-ar fi să ne plimbăm puţin… sugeră el. Poate găsim un loc mai potrivit, să stai jos. Ştii pe unde putem ieşi de aici?

Femeia nu spuse nimic, dar nu se opuse când Silk o conduse pe un interval ales la întâmplare. În partea de jos a cilindrilor de cristal scria ceva cu negru. Ridicându-se în vârful picioarelor, Silk reuşi să examineze unul de pe nivelul al doilea: citi numele femeii (Olive) dinăuntru, vârsta ei (douăzeci şi patru de ani) şi, bănui el, un rezumat al educaţiei primite de ea.

— Ar fi trebuit să-l citesc pe al tău. – Vorbea cu ea cum vorbea cu Oreb, ca să-şi exprime gândurile. – Dar mai bine să nu ne întoarcem înapoi. Dacă m-aş fi întors când am avut ocazia, măcar aş fi ştiut cum te cheamă.

— Mamelta[48].

Se uită la ea plin de curiozitate.

— Aşa te cheamă?

Nu mai auzise numele niciodată.

— Cred că da. Nu-mi…

— Nu-ţi aduci aminte? sugeră el amabil.

Ea înclină din cap.

— Păi, nu e deloc un nume obişnuit. – Luminile verzui de deasupra lor scădeau în intensitate; în lumina de amurg, îl zări scurt pe Hammerstone fugind pe un interval perpendicular la jumătatea holului. – Nu poţi merge puţin mai repede, Mamelta?

Ea nu răspunse.

— Aş vrea să-l evităm, îi explică el, am eu motivele mele. Dar tu nu trebuie să te temi de el, n-o să-ţi facă rău nici ţie, nici mie.

Mamelta dădu iar din cap, însă el nu era sigur că l-a înţeles.

— N-o să găsească ce caută, bietul de el. Vrea să găsească persoana care a aprins luminile, dar sunt convins a fost Mucor, iar ea a plecat.

— Mucor?

Mamelta arătă spre ea cu amândouă mâinile.

— Nu, tu nu eşti Mucor, deşi ea te-a posedat scurtă vreme. Bănuiesc că te-a trezit când mai erai în cilindrul de sticlă. Nu

---

[48] Măslină.

cred că trebuia să se întâmple. Putem merge puţin mai repede acum?

— Bine.

— N-ar avea rost să fugim. Ne-ar putea auzi şi i-am trezi bănuieli, sunt sigur; dar dacă mergem, poate reuşim să scăpăm de el. Dacă nu, dacă ne găseşte, va crede că tu ai aprins luminile, fără îndoială. Asta ar trebui să-l mulţumească şi n-am pierdut nimic. Sper, adăugă Silk în barbă.

— Cine e Mucor?

Se uită mirat la Mamelta.

— Te simţi mai bine, nu-i aşa?

Ea se uită drept înainte, fixând peretele îndepărtat, de parcă nu i-ar fi auzit întrebarea.

— Cred – adică nu cred, ci ştiu – că, din punct de vedere moral, ai dreptul la un răspuns, cel mai bun pe care ţi-l pot oferi; dar mă tem că nu-ţi pot da unul prea mulţumitor. Nu ştiu despre ea câte aş vrea, şi cel puţin două dintre lucrurile pe care le ştiu sunt mai degrabă nesigure. E o tânără care poate ieşi din corpul ei sau, cu alte cuvinte, îşi poate degaja spiritul. Nu e întreagă la minte, cel puţin nu mi s-a părut cu mintea întreagă când am stat de vorbă cu ea faţă în faţă. Acum că am avut timp să mă gândesc la ea, cred că nu e chiar atât de nebună cum am presupus. Probabil că vede spirala într-un fel cu totul diferit de al nostru.

— Am impresia că sunt Mucor…

Silk înclină din cap.

— În dimineaţa asta – mai degrabă ieri dimineaţă – am discutat cu… – Nu-şi găsea cuvintele. – Cu o persoană pe care o s-o numesc o femeie extraordinară. Vorbeam despre posedare şi ea mi-a spus ceva, însă nu i-am acordat atenţia cuvenită. Dar m-am gândit la conversaţia noastră în drum spre altar – poate c-o să-ţi povestesc mai târziu despre asta – şi mi-am dat seama că vorbele ei ar putea fi extrem de importante. Mi-a spus: *Chiar şi atunci, tot ar mai rămâne ceva, aşa cum rămâne întotdeauna.* Sau alte cuvinte asemănătoare. Dacă am înţeles-o eu bine, Mucor trebuie să lase o parte din spiritul ei în persoana pe care a posedat-o şi să ia cu ea o părticică din spiritul acelei persoane. Mă tem că, în mod obişnuit, noi credem că spiritele sunt indivizibile; dar Scrierile le compară de multe ori cu vânturile. Vânturile nu sunt indivizibile. Vânturile sunt aerul în mişcare, iar aerul se divide ori de câte ori închidem uşa sau respirăm.

— Atâţia morţi, şopti Mamelta.

Se uita la un cilindru cristalin care nu conţinea decât oase, un fel de pământ negru şi câteva şuviţe de păr.

— Mă tem că e mâna lui Mucor în unele cazuri. – Silk tăcu, chinuit de remuşcări. – Ţi-am promis c-o să-ţi povestesc despre ea, dar nu ţi-am spus unul din cele mai importante lucruri, pentru mine cel puţin. Am trădat-o. E fiica unui om pe nume Blood, un bărbat care o tratează înfiorător. Când am stat de vorbă cu ea, i-am promis că, ori de câte ori voi avea ocazia să-l văd pe tatăl ei, îl voi dojeni. Mai târziu am stat de vorbă cu el pe îndelete, dar n-am pomenit de felul în care se poartă cu fata lui. Mi-a fost frică să n-o pedepsească dacă află c-a vorbit cu mine; dar acum simt că am trădat-o oricum. Dacă ar vedea că şi alţii o preţuiesc, ar putea…

— *Patera!*

Era vocea lui Hammerstone. Silk se uită în jur după el.

— Da, fiule?

— Pe aici. Câteva rânduri, poate. Eşti teafăr?

— Da, sunt bine, răspunse Silk. Am făcut, ca să zic aşa, un tur ar acestui fascinant depozit sau cum îi spui tu şi m-am uitat la câţiva oameni.

— Cu cine vorbeai?

— Ca să fiu sincer, cu una din aceste femei. Îi făceam morală, mă tem.

Hammerstone chicoti – acelaşi sunet sec, neomenesc pe care-l scoase şi sergentul Sand în tunel.

— Ai văzut pe cineva?

— Te referi la străini? Nu, niciunul.

— În regulă. Echipa de gărzi ar fi trebuit să ajungă deja, dar n-a apărut. Mă duc să văd de ce nu vine. Ne vedem la uşă, pe unde am intrat.

Fără să aştepte răspunsul lui Silk, Hammerstone plecă zdrăngănind.

— Trebui să mă întorc în tuneluri, îi spuse Silk Mameltei. Am lăsat ceva de valoare acolo; nu-i al meu şi, chiar dacă superiorul soldatului îmi dă voie să plec, tot se va sigura că ajung la Limna sub escortă.

— Pe aici, spuse Mamelta şi arătă cu degetul, deşi Silk nu ştiu exact; spre ce anume.

Încuviinţă din cap şi porni.

— Mă tem că nu pot fugi. Nu ca tine. Aş lua-o la goană acum,

dacă aş fi în stare.

Mamelta se uită la el şi-l văzu cu adevărat pentru prima oară.

— Ai o vânătaie pe obraz şi şchiopătezi.

El confirmă cu un semn din cap.

— Mi s-au întâmplat diverse accidente. Am fost împins pe un şir de trepte, asta o dată. Vânătăile o să se vindece foarte repede. Dar eu voiam să-ţi povestesc despre Mucor, care mă tem că n-o să se vindece niciodată. Eşti sigură că ăsta e drumul? Dacă ne întoarcem…

Mamelta arătă din nou cu degetul. De data asta, Silk văzu o linie verde pe podea.

— Urmărim linia aceea.

El zâmbi.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că e vorba de un fel de sistem.

Linia verde se termina în faţa unei structuri cubice. Pe una dintre feţe era un panou alcătuit din multe plăcuţe. Mamelta apăsă pe mijlocul ei, iar plăcile vibrară şi scârţâiră, se albiră şi, în cele din urmă, se puseră în mişcare. Lui Silk îi amintiră mai întâi de uşa irizantă care-i rezistase încercărilor, apoi de un boboc de trandafir care se desface.

— E minunat, îi spuse el Mameltei. Dar nu poate fi acesta drumul. Arată ca un… hambar, mi se pare.

Camera pătrată, care le apăru în faţa ochilor când se deschise uşa, era prost luminată şi murdară; pe podea se vedeau cioburi de sticlă, iar în colţuri, grămezi de oţel vopsit în gri. Mamelta se aşeză pe una din ele, ridicând un norişor de praf.

— O să ne ducă la ridicător?

Deşi se uita la el când vorbea, lui Silk îi dădea impresia că nu faţa lui o vedea.

— Mă tem că n-o să ne ducă nicăieri, îi răspunse când uşa se închise la loc. Dar cred că ne putem ascunde aici o vreme. Dacă soldaţii vor fi plecat când ieşim, poate reuşesc să găsesc drumul înapoi la tuneluri.

— Vrem să ne întoarcem. Stai jos.

Se aşeză, cu senzaţia inexplicabilă că grămada de oţel – de fapt, toată camera pe post de depozit – se scufunda sub el.

— Ce e ridicătorul, Mamelta?

— *Loganstone,* nava care ne va duce pe *Spirala* călătoare stelară.

— Cred că… – Cuvântul necunoscut îi dădu de furcă lui Silk. –

Vreau să spun, nu crezi… nu te-ai gândit că vaporul acesta care urma să te ducă undeva… a existat cândva, demult? Foarte demult?

Ea se uita drept înainte; Silk îi observă maxilarul rigid.

— Voiam să-ţi vorbesc despre Mucor. Poate c-ar trebui să termin povestea; pe urmă putem trece la alte lucruri. Îmi dau seama că toate astea te tulbură.

Mamelta mişcă din cap aproape imperceptibil.

— Voiam să-ţi spun ce tare m-a deranjat că tatăl ei nu ştie ce face. Îşi ia zborul sub formă de spirit, aşa cum ţi-am spus. Posedă oamenii, cum te-a posedat şi pe tine. Mi-a apărut în faţă fără trup, în prezbiteriul meu, iar mai târziu, adică astăzi, în tuneluri, după ce am visat-o. Pe lângă asta, stafia unui prieten foarte bun de-al meu, al prietenului şi sfătuitorului meu, ar fi trebuit să spun, mi s-a arătat aproape în acelaşi timp cu ea. Cred că apariţia ei a înlesnit-o într-un fel pe a lui, deşi cunosc mult mai puţin decât ar trebui despre aceste aspecte.

— Eu sunt o stafie?

— Nu, sigur că nu. Eşti în viaţă, o femeie vie, una foarte atrăgătoare. Nici Mucor n-a fost stafie când mi s-a arătat. Cu alte cuvinte, ceea ce am văzut eu a fost spiritul celor vii, nu al cuiva care a murit. Când mi-a vorbit, am auzit sunete propriu-zise, sunt sigur, şi probabil că a ţipat sau a spart ceva în camera de dincolo ca să o lumineze aşa de intens.

Silk îşi muşcă buzele; al şaselea simţ al său îi spunea (evident, greşit) că aluneca, aluneca întruna, odată cu grămada de oţel cenuşiu şi podeaua presărată cu cioburi care se prăbuşeau sub el şi-l trăgeau după ele la nesfârşit.

— Voiam să spun că atunci când Mucor a intrat în nişte femei dintr-o casă din oraşul nostru, tatăl ei nu şi-a închipuit nicio clipă că demonul de care se plângea lumea era propria lui fiică; asta m-a nedumerit toată ziua. Cred că am înţeles de ce şi aş vrea să-mi spui, dacă ştii, dacă am dreptate. Dacă Mucor a lăsat în tine o parte din spiritul ei, e posibil să ştii. A suferit vreodată vreo operaţie? O operaţie la cap?

Urmă o pauză lungă.

— Nu sunt sigură.

— Pentru că tatăl ei şi cu mine am vorbit despre doctori, printre altele. Are doctorul lui şi mi-a spus că predecesorul lui a fost neurochirurg.

Silk aşteptă zadarnic o reacţie de la Mamelta.

— Mi s-a părut ciudat până când mi-a trecut prin minte că neurochirurgul fusese angajat pentru o anumită sarcină. Să presupunem că Mucor a fost un copil normal din toate punctele de vedere, însă îi putea poseda pe alţii. Poate să fi intrat în cei din apropierea ei, iar acestora nu le-a plăcut deloc. Probabil că Blood a consultat mai mulţi doctori, considerând capacitatea fenomenală a fetei drept o boală, pentru că nu e un om religios, fără discuţie. În cele din urmă, probabil că a găsit un doctor care i-a spus că o poate *vindeca* scoţându-i tumora sau altceva din creier. Sau chiar o parte din creier, deşi acesta e un gând atât de urât, încât aş vrea să fi găsit o cale de a-l evita.

Mamelta încuviinţă cu un semn din cap.

Încurajat, Silk continuă:

— Blood a crezut, probabil, că operaţia a reuşit în totalitate. Nu a bănuit că tocmai fiica lui intrase în femeile acelea, fiind ferm convins, de ani de zile, că nu mai avea capacitatea aceea. După mine, nu-i exclus ca operaţia să i-o fi anulat până când a crescut, aşa cum se pare că i-a afectat raţiunea. Dar în timp, pe măsura ce creierul ei s-a regenerat parţial, ea şi-a redobândit capacitatea; şi, bucurându-se de a doua şansă, a fost destul de prudentă să acţioneze în locuri mai îndepărtate şi, în general, să se ascundă; deşi se pare că l-a urmărit pe tatăl ei sau pe un alt membru al gospodăriei până unde locuiau femeile, aşa cum, fără îndoială, m-a urmărit pe mine mai târziu. Îţi sună cunoscut povestea mea, Mamelta? Poţi să-mi spui ceva despre ea?

— Operaţia a fost înainte de a mă urca pe navă.

— Înţeleg, spuse Silk, deşi nu înţelegea. Şi… pe urmă?

— A venit. Acum îmi amintesc. Ne-au legat înăuntru.

— Era un vapor cu sclavi? Noi, în Viron, nu avem aşa ceva, dar ştiu că se găsesc în alte oraşe şi că pe Amnis pradă satele de pescari. Mi-ar părea rău să aud că există vapoare de sclavi şi dincolo de hotarul spiralei.

— Da, spuse Mamelta.

Silk se ridică şi apăsă în centrul uşii, cum făcuse Mamelta, însă uşa nu se deschise.

— Nu încă. Se va deschide automat în curând.

Se aşeză din nou, cu aceeaşi senzaţie inexplicabilă că încăperea se lăsa spre stânga şi cădea.

— A venit vaporul?

— A trebuit să ne oferim voluntari. Erau… nu puteai spune nu.

— Mai ţii minte dacă ai fost afară, Mamelta? Iarba, copacii,

cerul şi celelalte?

— Da. – Gura i se lăţi într-un zâmbet. – Da, cu fraţii mei. – Chipul ei prinse viaţă. – Ne jucam cu mingea în *patio.* Mama nu-mi dădea voie să ies pe stradă, cum făceau ei. Aveam o fântână şi aruncam mingea în apă ca să se ude cine trebuia s-o prindă.

— Ai văzut soarele? Era lung sau scurt?

— Nu înţeleg.

Silk scotoci în memorie după cele povestite de Maytera Marble despre Soarele Scurt.

— Aici, rosti el prudent, soarele nostru e lung şi drept, o linie de aur încins, care separă pământul nostru de tărâmul ceresc. Aşa arăta şi al tău? Sau era un disc în mijlocul cerului?

Faţa Mameltei se boţi şi din ochi începură să-i curgă lacrimi.

— Şi nu o să mă întorc niciodată. Ia-mă în braţe. O, ia-mă în braţe!

Îi ascultă dorinţa, stângaci ca un băiat, dar perfect conştient de trupul moale şi cald de sub roba neagră, uzată, ţesută în diagonală, pe care i-o împrumutase.

Capitolul 10
În pântecul *Spiralei*

Auk se propti de balustrada joasă a altarului ca să cerceteze dalele crestate din piatră cenuşie de la poalele stâncii. Suprafaţa lor deformată, unghiulară lucea palidă în lumina cerului, dar crăpăturile şi fisurile dintre ele erau negre ca smoala.

— Aici, aici! – Oreb ciugulea vesel buzele Scyllei. – Altar mâncat!

— Să ştii că nu mă întorc înapoi cu tine, îi spuse Chenille lui Auk. M-ai obligat să bat drumul până aici în rochia mea bună de lână în zadar. Nu-i nimic. M-ai lovit şi cu pumnul şi cu picioarele. Nu-i nimic. Dar dacă vrei să mă întorc cu tine, va trebui să mă cari în braţe. Încearcă. Mai pocneşte-mă de câteva ori şi trage-mi una zdravănă cu piciorul. Vezi dacă mă ridic.

— Nu poţi să rămâi aici toată noaptea, mormăi Auk.

— Nu mă crezi în stare? Ia vezi.

Oreb ciuguli din nou buzele Scyllei.

— Aici Auk!

— Ia mai termină. – Auk îl prinse în mână. – Acuma ascultă la mine. N-am de gând să te car după mine cum te-am cărat pe cărare. Caută-l pe Patera Silk ca înainte. Dacă-l găseşti, îmi dai de ştire.

— De data asta nu mai vine înapoi, îl avertiză Chenille pe un ton obosit şi indiferent.

— Ba o să vină. Dă-i drumul, păsăroiule. Valea.

Îl aruncă pe Oreb peste balustradă şi se uită cum alunecă în jos.

— Sunt sute de locuri în care ar fi putut cădea măcelarul ăla lung.

— Opt sau zece. M-am uitat eu.

Fata se întinse pe podeaua de piatră.

— O, Molpe, sunt aşa de obosită!

Auk se întoarse cu faţa la ea.

— Chiar ai de gând să stai aici toată noaptea?

Dacă Chenille mişcă din cap, el nu văzu din cauză că era prea întuneric sub cupola altarului.

— Ar putea veni cineva.

— Cineva mai rău decât tine?

Auk scoase un mormăit.

— Foarte amuzant. Pun rămăşag pe tot ce am că şi dacă ai lua la cercetat fiecare tip din orăşelul ăla uitat, n-ai găsi niciun…

— Gura!

O vreme, Chenille nu mai spuse nimic, de teamă sau de oboseală, nici ea nu ştia. În liniştea care se lăsă, auzi cum se izbesc valurile de poalele stâncii, vântul suspinând printre stâlpii răsuciţi ai altarului, sângele pulsându-i în urechi şi bătaia ritmică a inimii.

Rugina ar fi rezolvat toate problemele. Amintindu-şi de sticluţa goală pe care o lăsase pe pat în casa lui Orchid, îşi imagină una de douăzeci de ori mai mare, mai mare decât o sticlă, plină cu rugină. Ar priza puţin din ea, şi-ar scurge o picătură zdravănă pe buze, pe urmă s-ar întoarce înapoi cu Auk până când ar ajunge în starea în care ţi se pare că pluteşti şi l-ar împinge jos, tot mai jos, până ar cădea în lacul de dedesubt.

Dar sticluţa nu exista, nu va exista niciodată, iar jumătatea de sticlă de rachiu pe care o băuse îşi consumase deja efectul; îşi apăsă tâmplele pulsânde cu degetele.

Auk începu să urle:

— *Hei, pasăre!* Eşti acolo? Ciripeşte!

Şi dacă-l auzi, Oreb nu-i răspunse.

Auk întrebă arţăgos:

— De ce să fi venit până aici?

Chenille mişcă din cap într-o parte şi în alta.

— M-ai mai întrebat. Nu ştiu. Ţin minte că am mers într-un fel de căruţă, da? Cu cai. Numai că atunci altcineva mă controla şi aş vrea să se întoarcă înapoi.

Îşi muşcă încheieturile degetelor, uimită de propriile ei vorbe. Apoi adăugă plictisită:

— S-a descurcat mai bine decât mine. Şi decât tine.

— Ţine-ţi gura. Ascultă, eu o să cobor. Cât de jos pot fără să cad. Tu odihneşte-te. Mă întorc cât de repede.

— O să facem o paradă, îi spuse Chenille.

Apoi, după câteva minute, adăugă:

— Una mare, până la Alameda. Cu fanfare.

Apoi adormi şi intră într-o cameră imensă, strălucitoare, plină de bărbaţi în haine alb cu negru şi femei cu multe bijuterii. Un amiral de trei sori în ţinută de gală mergea lângă ea şi o ţinea de braţ şi nu conta deloc. Ea mergea ţanţoşă, toată numai un zâmbet. Avea un guler făcut numai din diamante, şi tot diamante

îi atârnau în urechi şi-i scânteiau ca luminile pe cerul nopţii la încheieturile mâinilor. Şi toţi ochii erau aţintiţi asupra ei.

Apoi Auk o scutură de umăr.

— Eu plec. Vrei să vii sau nu?

— Nu vreau.

— Sunt locuri în Limna unde poţi mânca bine. Îţi plătesc cina şi-ţi închiriez o cameră şi mâine plecăm înapoi în oraş. Vrei să vii?

Ea se trezise destul ca să-i spună:

— Nu vrei să asculţi, nu-i aşa? Nu vin. Pleacă.

— Bine. Dacă dă peste tine vreun balaoacheş, să nu dai vina pe mine. Am făcut tot ce-am putut pentru tine.

Ea închise ochii din nou.

— Dacă vrea să mă violeze vreun balaoacheş, n-are decât, mie-mi convine de minune, câtă vreme nu eşti tu şi nu vrea să mă plimb încolo şi-ncoace cât se produce. Dacă vrea să mi-o sufle, şi asta-i bine. – Oftă. – Numai să nu mă pună să-l ajut.

Auzi clar scârţâitul bocancilor lui Auk care părăsea altarul, apoi se ridică cu greu în picioare, după un timp care i se păru foarte scurt. Noaptea era senină; lacul sclipea agitat în lumina stranie a cerului care cădea pe fiecare colţ de stâncă dur, arid. La orizont, oraşele îndepărtate, învăluite de Viron în noapte, apăreau ca nişte punctişoare fosforescente, nici pe departe la fel de ispititoare ca scânteierile de gheaţă care-i dispăruseră de la încheieturile mâinilor.

— Hackum? strigă ea, cu glas tare. Hackum?

El se ivi din umbrele stâncilor aproape imediat, exact în punctul ieşit în evidenţă, din care Silk îl urmărise pe spion dispărând în altar şi din care ea îşi imagină că-l împinge pe Auk în apă.

— Jugs? Te simţi bine?

O forţă invizibilă o strângea de gât.

— Nu. Dar îmi revin imediat. Hackum?

— Ce este?

Din cauza potopului de lumină din cer, care până atunci îi crease impresia că fiecare tufiş şi afloriment era foarte departe şi înconjurat de o aură de stranietate, nu reuşi să-i citească expresia feţei (nu ştia, dar se pricepea foarte bine la asta), nici când i se releva; iar tonul lui era plat şi nu trăda nicio emoţie, poate doar din cauza distanţei.

— Aş vrea s-o iau de la început. M-am gândit că poate vrei şi

tu s-o luăm de la început.

Tăcerea lui se prelungi cât ea numără şapte bătăi de inimă. Apoi, în sfârşit, o întrebă:

— Vrei să vin înapoi?

— Nu, strigă ea, iar el parcă se făcea tot mai mic. Vreau să spun că… vreau să vii la Orchid într-o noapte. Bine?

— Bine.

Nu fusese ecoul.

— Poate săptămâna viitoare. Eu n-o să te cunosc. Nici tu pe mine. O luăm de la început.

— În regulă, strigă el din nou. Aş vrea să te cunosc odată.

Vru să-i spună *O să ne cunoaştem,* dar cuvintele i se opriră în gât; în schimb, îi făcu cu mâna, apoi, dându-şi seama că n-o vede, ieşi de sub cupolă în lumina limpede şi blândă a cerului şi flutură iar din mână, urmărindu-l cum dispare acolo unde Calea Pelerinilor cotea spre uscat.

Asta-i tot, îşi spuse ea.

Era obosită şi o dureau picioarele, dar dintr-un motiv anume nu voia să se întoarcă sub cupolă; se aşeză pe piatra netedă din faţa intrării în altar, îşi zvârli pantofii din picioare şi-şi mângâie băşicile.

Era amuzant cum ajungeai să ştii… Asta e, aşa e el, nu mi-am dat seama până nu mi-a spus *Aş vrea să te cunosc, într-o zi.*

El o să vrea ca ea să plece de la Orchid. În mod neaşteptat, realiză că ar pleca bucuros din locul acela pângărit ca să trăiască oriunde, şi sub poduri, cu el.

Ciudat.

Descoperi o placă de bronz fixată în piatra netedă a altarului; pipăi literele cu degete leneşe, rostindu-le pe cele pe care le cunoştea. Placa parcă se mişca, deşi foarte uşor, de parcă n-ar fi fost fixată, ci doar prinsă cu balamale în partea de sus. Vârî unghiile pe sub ea, o ridică şi văzu un vârtej de culori: roşu şi albastru şi roz şi galben şi auriu şi maro şi verde şi negru verziu şi alte nuanţe care nu ştia cum se numesc.

— Într-o clipă, Eminenţă, spuse Incus, înclinându-se din nou. Am înţeles perfect, Eminenţă, voi ajunge la faţa locului într-o oră. Puteţi avea încredere absolută în mine, Eminenţă. Ca întotdeauna.

Închise uşa încet, fără zgomot, făcând întruna reverenţe, se asigură că zăvorul căzuse la loc, apoi scuipă. Cercul avea să se

întrunească după cina de la Fulmar[49], iar Bittersweet[50] a promis că va arăta tuturor ce minuni susţine că a reuşit să facă cu un hamal bătrân care – i-ar fi spus ea lui Patera Tussah – o adora pe ea ca Echidna, Scylla, Molpe, Thelxiepeia, Phaea sau Sphigx la comandă, toate executate în compilator. Incus voia (acum mai mult ca niciodată) să vadă aşa ceva. Voia să-l vadă pe hamal fără placa protectoare de pe craniu şi de pe faţă. Era mai mult decât nerăbdător să vadă cu ochii lui o demonstraţie propriu-zisă a tehnicii lui Bittersweet, ca s-o poată compara cu a lui.

Oare chiar putea oricine să descarce – sau era totul mult mai simplu decât îşi imaginase el? Teoretic, răsturnai arta programatorilor din Soarele Scurt, folosind-o în avantajul tău, aşa cum un luptător expert îşi răstoarnă adversarul prea greu pentru a fi ridicat, folosindu-se chiar de forţa acestuia.

Scrâşnind din dinţi şi lovindu-şi pumnul mic de palmă, Incus încercă să se convingă că deseară va avea loc un raid şi că un zeu bine dispus îi luase minţile bătrânului Remora, ca să-l scutească de suferinţă; dar era o prostie, ştia. *Avea dreptul* să meargă la noapte. Cercul nu se va mai întruni decât luna viitoare şi nimeni nu trudise la mecanica ocultă mai mult ca el, nimeni nu împărtăşise altora mai bucuros cele aflate decât el, aşa că îşi câştigase de zece ori dreptul la participare. Nu exista cinste, nu exista dreptate în spirală. Zeilor nu le păsa sau se arătau ostili. Ostili faţă de el, fără îndoială.

Lăsându-se nervos în scaun, vârî cea mai la îndemână pană în călimară.

Dragul meu prieten Fulmar,

Cu mare părere de rău te anunţ că ramolitul ăla tâmpit mi-a mai pus în cârcă o sarcină absolut ridicolă, născocită de el. Urmează să plec la Limna la noapte, şi numai în această noapte. Trebuie să însoţesc nişte pescari în căutarea unei femei (da, a *unei femei)* pe care nu am văzut-o niciodată, care s-ar putea să nici nu fie acolo, pentru că spionii lui, care nu sunt buni de nimic, au dat greş din nou.

Aşa că, dragă prietene, plânge-l pe bietul tău asociat, pe *Mine însumi,* care ar fi stat alături de tine diseară, dacă ar fi putut.

Pe *Mine însumi* însemna pe *el,* cum va înţelege şi prostovanul

---

[49] Pasăre palmipedă din mările nordice.

[50] Zârnă.

de Fulmar. Scurt şi mulţumitor, Incus reciti biletul, îl admiră, îl corectă în minte şi în cele din urmă îl aprobă, apoi îl rupse în două, îl mototoli şi-l azvârli în incinerator. Şansele ca bătrânul Remora să-l vadă şi să-l identifice pe el ca autor erau destul de slabe, dar nu atât de slabe încât prudenţa să nu-l împiedice să scrie aşa ceva. Aşadar, altă coală de hârtie şi mai multă cerneală – cu pana ţinută greşit.

Dragul meu prieten,

Îndatoriri presante mă obligă să renunţ la cina comună deosebit de agreabilă la care ai fost atât de amabil să mă inviţi.

M-ul lui tipic, ascuţit, fusese înlocuit de o literă nouă, remarcabil de asemănător cu un *E* dublu, cu susul în jos. Bine, foarte bine!

Ştii bine, dragul meu prieten, deşi ar fi mai potrivit să spun că n-ai de unde să ştii cu câtă nerăbdare am aşteptat să ascult *relatarea directă* a minunatelor aventuri ale cunoştinţei noastre comune, Bee. Bee însuşi…

Nu, nu merge. Fulmar ar fi complet nedumerit de pronumele masculin; va trebui să treacă pe la el pe-acasă şi să-i lase un mesaj clar prin valet. Deranjul şi timpul pierdut n-ar rămâne nerecompensate; el, Incus, ar avea cel puţin satisfacţia de a se interesa de câtă vreme nu şi-a mai primit salariul nenorocitul de valet şi de a vedea expresia nedumerită a chemului zăpăcit. Valetul fusese un proiect extrem de onorabil, iar Fulmar nu l-ar fi dus la capăt cu succes fără ajutorul lui.

Ridicându-se de pe scaun, Incus scoase un fluierat ascuţit şi-i spuse băiatului bondoc şi cu privire îngrijorată care sosi la chemarea lui:

— Am nevoie de o lectică *rapidă* cu opt purtători, care să mă ducă la lac. O idioată de femeie… Nu contează. Eminenţa Sa nu va aproba închirierea unui plutitor, deşi insistă să mă grăbesc. Spune-le oamenilor că va fi un singur pasager, adică eu. Poţi să mă descrii, nu cântăresc prea mult. O să primească *plată dublă* la Limna şi vor fi lăsaţi liberi acolo. Fă tot ce poţi, dar grăbeşte-te. Între timp, mă aşteaptă sute de treburi urgente care trebuie… Du-te, am zis! Iute! Te mai doare fundul? O să te doară şi mai tare dacă nu zbori!

— Da, Patera. Imediat, Patera.

Înclinându-se, băiatul cel gras închise uşa, se asigură că zăvorul coborâse la locul lui şi scuipă exact într-un colţ.

Silk urmări fascinat cum uşa se deschise într-un vârtej de petale, creând un coridor verde impresionant în spatele ei.

— Mi-a luat ceva vreme să identific senzaţia – îi mărturisi el Mameltei – dar în cele din urmă am reuşit. Era sentimentul pe care l-am avut în copilărie, după ce mama mă lăsa din braţe.

Se opri şi medită.

— Acum ne aflăm împreună în alt loc, mult mai adânc, sub pământ. Absolut extraordinar! Oare îl putem împiedica pe Hammerstone să ne urmărească aici jos?

Mamelta scutură din cap fie ca să-i dea un răspuns negativ, fie ca să şi-i limpezească, Silk nu avea cum să-şi dea seama.

— Ce ciudat... Oare visez din nou?

— Nu, o asigură el. – Se ridică de pe scaun. – Nu. Scoate-ţi gândul ăsta din cap de tot. Ai visat mult acolo, sus?

— Nu ştiu cât a ţinut. Să zicem c-am visat o dată la o sută de ani?

Silk ieşi în coridor. Văzu un puţ nu departe de uşa cu petale: în el, o scară în spirală, slab luminată. Porni pe coridor să-l cerceteze, simţi cum calcă un obiect prin talpa uzată a pantofului şi se aplecă să-l ridice.

Era un card.

— Ia priveşte, Mamelta! – Îl ridică în aer. – Bani! Am început să am noroc de când te cunosc. Îţi zâmbeşte un zeu care şi îmi zâmbeşte şi mie, pentru că suntem împreună.

— Nu sunt bani.

— Ba da. Existau bani de vreun fel în Spirala Soarelui Scurt? Noi avem carduri în Viron, iar negustorii din alte oraşe le primesc, deci probabil şi ei tot de ele se folosesc. Cu ăsta aş putea cumpăra o capră frumoasă pentru Pas, de exemplu... chiar o mioară albă, dacă e ieftină piaţa. Aş putea să-l împart în o sută de bucăţi, fiecare de un bit. Cu un bit cumperi două căpăţâni mari de varză sau şase ouă. Tu nu vii afară? Nu cred că va coborî mai jos camera mişcătoare.

Ea se ridică şi-l urmă în coridor.

— Maytera Marble îşi aminteşte de Soarele Scurt. O să-ncerc să te prezint. Aveţi foarte multe în comun, sunt convins.

Cum Mamelta nu spuse nimic, o întrebă:

— Vrei să-mi povesteşti visele tale? Te-ar putea ajuta. Ce ai visat?

— Oameni ca tine.

Silk se aplecă peste marginea puţului. Pe primele şase trepte erau scrise următoarele şase cuvinte:

CINE COBOARĂ SERVEŞTE DESĂVÂRŞIT ZEULUI PAS

— Uită-te aici, îi spuse Silk.

Ea nu se uită, aşa că o întrebă:

— Cine erau oamenii din visele tale?

Mamelta rămase tăcută atâta vreme că Silk crezu că n-o să-i mai răspundă niciodată; coborî printr-o spărtură din marginea puţului pe prima treaptă.

— Pe fiecare treaptă scrie ceva, o anunţă el. Următoarea serie spune: *Îi voi învăţa pe copiii mei cum am dus la îndeplinire Planul lui Pas.* Trebuie să fie un altar al zeului Pas la fundul puţului. Vrei să-l vezi?

— Încerc să… mă gândesc la un fel de a-ţi povesti. Noi nu vorbeam. Nu rosteam cuvinte. Acum trebuie să-mi amintesc cum se rostesc cuvintele. Spun ceva, dar tu nu mă auzi decât dacă mişc din buze. Să mişc buzele şi limba… în timp ce scot sunete din gât.

— Te descurci foarte bine, îi zise Silk binevoitor. În curând va trebui să urcăm înapoi, dar nu în aceeaşi cameră mică, fiindcă bănuiesc că ne-ar duce de unde am plecat. Trebuie să mă întorc în tunelurile de sub Limna şi să găsesc cenuşa manteionului de acolo. Nu sunt deloc sigur că ar trebui să ne facem timp să vizităm altarul, să spunem rugăciuni, şi aşa mai departe. Tu ce părere ai?

— Eu…

Mamelta tăcu şi rămase cu privirea aţintită în gol.

— Patera Pike, predecesorul meu, un om deosebit de cucernic, striga în somn, îi spuse Silk. Uneori mă trezeam când îl auzeam din camera vecină. Posibil să-ţi fie frică să vorbeşti, crezând că şi acum visezi şi că-i trezeşti pe ceilalţi adormiţi. Dar nu visezi, deci n-ai cum să-i trezeşti.

Ea îl aprobă mişcând din cap abia perceptibil.

— Poate că am strigat la început. Una era mică, a doua fiică a Monarhului. Cea pe care o vedeai dansând.

— Molpe? sugeră Silk.

— Îmi aduc aminte că o vedeam de multe ori când eram acasă, dansa în visele mele. Era o dansatoare desăvârşită, dar noi o ovaţionam pentru că ne era frică. Se vedea pe chipul ei cât de lacomă era după genul de aplauze pe care ceilalţi le primeau.

— Poate că Pas e cel ce te protejează, hotărî Silk. Da, el

trebuie să fie, din moment ce camera mişcătoare ne-a adus exact la altarul lui. Aşa stând lucrurile, sigur se va supăra dacă nu mergem să-l vizităm, după câte a făcut pentru noi. Nu vrei să vii cu mine?

Mamelta veni lângă el pe treapta cea mai de sus şi coborâră amândoi spirala, unul lângă altul, văzând urmele celor care coborâseră înaintea lor în praful subţire de pe scări şi tremurând în răcoarea puţului care se îngusta şi se întuneca pe măsură ce coborau.

Nu ajunseseră nici la jumătatea scărilor, când Silk strâmbă din nas din cauza unui miros vag de putrefacţie, ca şi cum altarul nu fusese curăţat şi purificat cum se cuvine, iar el (presupunând că altarul la care se gândise avea un pristol) se hotărî să-l purifice cu mâna lui, la nevoie.

Mamelta, rămasă în urma lui cu câteva trepte, îl atinse pe braţ.

— Acela e un Hammerstone[51]?

Silk întoarse capul spre ea.

— Hammerstone? Unde?

— Acolo jos? – Arătă fundul puţului cu un gest obosit. – Geme? Se aude un geamăt?

Silk se opri să asculte; sunetul era atât de slab, încât nu era sigur că nu-l auzea decât în închipuirea lui, un ţiuit bizar, când mai subţire, când mai gros, aproape o părere, gata oricând să se stingă de tot.

Nici la fundul puţului, unde zăcea soldatul, nu se auzea mai tare. Silk apucă mortul de braţ şi-l rostogoli pe spate, descoperind că nu mai avea forţa de mai demult. În pieptul vopsit în albastru al cadavrului era o gaură groasă cât degetul lui mare.

Se opri să-şi tragă sufletul, apoi spuse:

— Mai bine stai deoparte, Mamelta. Chimii rareori explodează după ce-au murit, dar e riscant. – Lăsându-se pe vine, îndepărta masca de metal de pe faţa mortului cu una din laturile metalice ale gammadionului. Scutură din cap când conexiunile în paralel cu latura nu produseră un arc electric.

— Cum…? Pe mine mă cheamă Mamelta. Tu mi-ai spus cum te cheamă?

— Patera Silk. – Se îndreptă de spate. – Spune-mi Patera, te

[51] În limba engleză, *hammerstone* înseamnă silex, cremene.

rog. Voiai să mă întrebi cum a murit acest om?

— E o maşinărie. – Mamelta se uită la rana din pieptul cadavrului. – Un robot?

— Un soldat, îi explică Silk, deşi n-am mai văzut soldaţi albaştri până acum. Ai noştri sunt pestriţi – verzi, maro şi negri – deci cred că a venit din alt oraş. Oricum, e mort de mult timp, dar persoana din altar trăieşte şi suferă de durere.

În peretele puţului era o uşă masivă întredeschisă. Silk o împinse şi pătrunse în altar, trezindu-se (spre mirarea lui) într-o cameră circulară înaltă de treizeci de coţi, cu canapele tapiţate, monitoare şi afişaje colorate pe tavan, pe podea şi pe peretele curbat. Fiecare monitor era aprins, iar în ele un obiect asemănător cu un craniu, fără faţă, ţopăia şi suspina.

Silk bătu din palme.

— Monitor!

Se auziră nişte mormăituri. O gaură neregulată se deschise şi se închise; sunetele se transformară într-un ţipăt ascuţit şi o trapă se dădu la o parte în mijlocul camerei.

— Vrea să intri în nas, îi spuse Mamelta.

Silk merse la deschizătura din podea şi se uită în jos. Pe fund, la o distanţă de cincizeci de coţi, înotau la unison trei punctuleţe strălucitoare; îi amintiră imediat de cele trei luminiţe similare pe care le văzuse în vis, pe fundul presupusului mormânt al lui Orpine. Se uită la ele până când dispărură, înlocuite de o sclipire solitară.

— O să cobor acolo.

— Da. Asta vrea.

— Monitorul? Îl înţelegi?

Mamelta scutură din cap, o mişcare foarte discretă.

— Am mai văzut asta. Pe drum spre nava care ne ridica deasupra *Spiralei.*

— Imposibil să fie un vapor, protestă Silk. Altarul probabil că e săpat în piatră dură.

— Aceea e dana, şopti ea, dar el se lăsase deja la podea şi-şi coborâse picioarele în deschizătura circulară de sub trapă.

Coborî pe o scară mobilă până deasupra unei bule transparente prin care văzu o întindere neagră de piatră şi numai piatră. Stând s-o privească, se declanşă un mecanism mental neidentificat, iar punctuleţele strălucitoare care mişunau sub podeaua concavă de cristal nu se mai aflau doar departe, ci la o distanţă imposibil de străbătut – lămpile şi flăcările unui cer

necunoscut.

— Mare Pas…

Acolo, jos, numele divin suna lipsit de sens, deşi toată viaţa lui, Silk îl folosise fără să se îndoiască de puterea lui; Marele Pas nu mai era atât de mare, nici măcar zeu, aici, afară.

Silk înghiţi în sec, cu gura uscată, apoi făcu semnul plus cu gammadionul de la gât.

— Asta mi-ai arătat, nu-i aşa? Acelaşi lucru pe care l-am văzut pe terenul de sport, catifeaua neagră şi scânteile colorate de sub picioare.

Auzi, sau i se păru că aude, o confirmare nerostită.

Îl întări cum nu l-ar fi întărit nimic altceva. Pe rând, îşi luă mâinile transpirate de pe treptele scării mobile şi le şterse de tunică.

— Dacă vrei să mor, atunci o să mor, ştiu; nici n-aş vrea altceva. Dar după ce mi-ai arătat asta pe terenul de sport, mi-ai cerut să salvez manteionul nostru, aşa că, te rog, lasă-mă să mă întorc în spirala pe care o cunosc. O să-ţi ofer un taur alb, jur, îndată ce îmi voi permite.

De data asta, nu primi niciun răspuns.

Se uită în jur; unele punctuleţe erau roşii, altele, galbene ca topazul, altele violete, multe ca diamantele. Pe ici, pe colo i se păru că vede nori de ceaţă sau de lumină – oraşe întregi, desigur. Câmpia tristă avea gropiţe, ca obrajii unui copil care a supravieţuit scarlatinei, şi era mult mai aridă decât stâncile pe de Calea Pelerinilor; niciun copac, nicio floare, nici urmă de buruieni sau petece de muşchi printre pietre.

Silk rămase pe loc, cu ochii la sclipirile vagi ce se iveau din întuneric, până când Mamelta, pe o treaptă de deasupra lui, îl atinse pe vârful capului ca să-i atragă atenţia; atunci tresări, se uită la ea cu uimire şi întoarse imediat privirea, şocat la vederea şoldurilor ei dezvelite.

— Obiectul pe care l-ai găsit? Am aflat de unde vine. Dă-mi-l.

— Ţi-l dau, îi promise.

Când încercă să urce, descoperi că avea mâinile reci şi înţepenite.

— Te referi la card?

Ea nu răspunse.

Toate încăperile erau mici, deşi cea mai mare dintre ele avea canapele nenumărate şi era mai înaltă decât turnul principal din Marele Manteion, cu faţa spre palatul Prolocutorului de pe

Palatin. Într-o cameră de deasupra acestei înalte încăperi cilindrice, călcâiul lui Silk alunecă pe ceva mic, alb şi putred. Aşa află de unde venea mirosul pătrunzător de putrefacţie. Podeaua era presărată cu bucăţi mici de carne moartă. O întrebă pe Mamelta de unde proveneau. Ea se aplecă, cercetă una şi-i răspunse:

— De la om.

Când se lăsă pe vine ca să studieze şi el o bucată de carne, recunoscu pulberea neagră şi aspră în care zăcea: dulapul de metal lucios care probabil că a conţinut cândva mii sau zeci de mii de bio fusese, la fel ca încăperea în care dormise Mamelta alături de atâţia alţi bio, sigilat cu sigiliul lui Pas; sigiliul fusese spart, iar embrionii mişunau nestingheriţi. La şcoală, Silk învăţase să considere simpla folosire incorectă a oricărui nume divin o blasfemie. Păi, dacă era adevărat, atunci cum să considere ceea ce vedea? Se cutremură şi porni repede după Mamelta.

Într-un compartiment atât de mic, încât nu avu ce face şi trebui să se frece de ea, Mamelta îi arătă un cadru şi nişte sârme atârnând în gol.

— Ăsta e locul. Tu nu vei ştii să-l identifici. Lasă-mă pe mine.

Curios şi încă şocat de prădarea comorilor lui Pas, îi dădu un card. Ea îi ataşă trei cleme, apoi studie monitorul de deasupra.

— Ăsta e altfel, rosti ea. Se aplecă şi-l inseră în cadru la înălţimea gleznei. Dă-mi-le pe toate.

Silk i le dădu; ea le testă pe rând ca pe primul, fără grabă, câteodată oarecum nesigură pe hotărârile ei, dar întotdeauna luând-o pe cea corectă. În timp ce lucra, o faţă cenuşie, spartă, prinse contur pe monitor.

— E timpul? întrebă faţa. E timpul?

Silk scutură din cap, dar faţa repeta întrebarea la nesfârşit.

— Dacă mai ai, trebuie să mi le dai pe toate, îi spuse Mamelta.

— Nu mai am. Au rămas şapte după înmormântarea lui Orpine, două de la sacrificiul adus de Blood şi cel pe care l-am găsit. Ţi le-am dat pe toate ca să repari monitorul ăsta... N-am ştiu că banii...

— Ne trebuie mai multe, zise Mamelta.

Silk încuviinţă cu un semn din cap.

— Bineînţeles, dacă e să-mi salvez manteionul. Mult mai multe decât zece. Dar dacă iau cele zece carduri înapoi,

monitorul va rămâne stricat, cum l-am găsit.

Extenuat, Silk se propti de perete. S-ar fi aşezat, dacă ar fi avut unde.

— Ai mâncat? Este mâncare la bord.

— Trebuie să cobor din nou. – Alungă ferm plăcerea neaşteptată pe care i-o provocă îngrijorarea ei. – Trebuie să-l mai văd o dată. Monitorul... Ăsta chiar e un vapor?

— Da, dar nu ca *Loganstone.* E mai mic.

— În orice caz, monitorul lui avea dreptate. Ceea ce am văzut de la prova era ceva ce trebuia să văd. Dar şi tu ai dreptate. Mai întâi ar trebui să mănânc. N-am mai pus nimic în gură... din dimineaţa zilei când am plecat la lac; asta a fost ieri, cred. Atunci am mâncat foarte repede o jumătate de pară, înainte de rugăciunea de dimineaţă. Nu-i de mirare că sunt aşa de obosit.

Vasele micuţe, învelite într-o peliculă mată pe care Mamelta o consuma cu plăcere evidentă, se încălzeau prea tare imediat ce o dădeau la o parte. Erau făcute din biscuiţi tari, crocanţi. Încă tremurând şi recunoscători pentru căldură, mâncară cu poftă şi vasele şi conţinutul lor, aşezaţi unul lângă altul pe una dintre nenumăratele canapele; în vremea asta, monitorul repeta întruna *E timpul? E timpul?* până când, cel puţin Silk, încetă să-l mai audă.

Mamelta îi dădu o legumă răsucită, de culoare verde închis, al cărui gust îi aminti de gâscă sură pe care o oferise tuturor zeilor în ziua când venise pe Strada Soarelui; el îi dădu în schimb o prăjitură aurie, deşi ei i se păru că mâncase deja prea mult.

— Acum o să cobor din nou la prova, spuse Silk. Poate că n-o să mă mai întorc aici niciodată şi n-aş putea suporta să nu-mi dovedesc încă o dată, pentru totdeauna, că am văzut într-adevăr ceea ce am văzut.

— Pântecele *Spiralei.*

Silk înclină din cap.

— Da, dacă aşa vrei tu să-i spui, dar şi ce se află dincolo de el. Tu poţi să rămâi aici să te odihneşti sau să pleci, dacă nu vrei să mă aştepţi. Poţi să păstrezi şi roba, dar te rog să laşi penarul aici, dacă pleci. E în buzunar.

Mai rămăsese puţină mâncare într-unul din vasele crocante, dar şi el se săturase. Se ridică şi scutură fărâmăturile de pe tunica murdară de cenuşă.

— După ce vin înapoi, noi – eu singur, dacă tu nu vrei să vii – va trebui să ne întoarcem în tuneluri ca să recuperez azothul pe

care l-am lăsat acolo când m-am întâlnit cu soldaţii. O să fie foarte periculos, te previn. Sunt acolo nişte animale înfiorătoare.

— Dacă nu mai ai carduri, poate reuşesc să repar altceva, spuse Mamelta. – Silk se întoarse să plece, dar ea îi vorbi în continuare. – Asta e meseria mea, cel puţin o parte din ea.

Scara era aceeaşi, iar punctuleţele – altele – aflate la distanţa aceea neimaginabilă sclipeau la fel. Acest vapor, din altă spirală, era totuşi un altar, hotărî Silk, zâmbind în sinea lui. Sau mai degrabă era uşa ce ducea la un altar mai mare decât întreaga spirală, al unui zeu mai puternic decât însuşi Marele Pas.

Numără patru canapele în bulă, sub scara mobilă. Cât mâncase cu Mamelta, observase curele din ţesătură groasă atârnând de canapea. Şi cele de aici aveau curele identice; la vederea lor, se gândi iarăşi la sclavi şi la stăpânii de sclavi care străbăteau râurile ce se vărsau în Lacul Limna.

Gândindu-se că, dacă curelele erau destul de rezistente ca să susţină un sclav, îl vor susţine şi pe el, sări pe capătul ridicat al celei mai apropiate canapele şi îndoi cureaua cea mai de sus, astfel încât să stea pe ea în picioare, chiar în centrul bulei, agăţat cu mâna de ultima treaptă a scării mobile.

Când privi din nou afară, văzu că se petrecea un lucru cu totul nou. Câmpia de piatră se albise şi era presărată cu dungi negre. Lungindu-şi gâtul ca să se uite în spatele lui, zări o semilună subţire, orbitoare, în capătul îndepărtat al câmpiei. În clipa aceea i se păru că Intrusul apucase întreaga spirală, aşa cum un om apucă un baston, dar cu o mână mult mai mare, din care se iţea numai vârful unghiei unui singur deget.

Îngrozit, sări pe scara mobilă şi urcă treptele cât putu de repede.

Capitolul 11
Câteva lămuriri, pe scurt

— *Auk? M-ai uitat?*

Se crezuse singur cuc pe Calea Pelerinilor cea bătută de vânturi, mergând anevoie spre Limna. Se oprise de două ori ca să se odihnească pe bornele albe şi să scruteze tărâmurile cereşti. Auk petrecea adesea noaptea afară, singur, şi o făcea cu plăcere când avea ocazia: urmărea firele argintii ale râurilor din care nu va bea niciodată şi explora cu mintea nenumăratele oraşe necunoscute în care (îi plăcea să-şi imagineze) era mult mai uşor să dai la ciupeală. În ciuda insistenţelor lui Chenille, nu crezuse că va rămâne în altarul Scyllei toată noaptea; dar nici nu-i trecuse prin cap c-o să-l depăşească. Şi-o imagină aşa cum fusese ea când ajunseseră la altar, cu picioarele umflate de oboseală şi extenuată, cu sudoarea curgându-i pe frunte, cu şuviţele ca mura încâlcite şi soioase, cu trupul voluptuos ca un buchet de flori veştede pe un mormânt.

Dar era convins că a ei fusese vocea pe care o auzise în spate.

— Chenille! strigă el. Tu eşti?

— *Nu.*

Perplex, Se ridică şi strigă:

— Chenille?

Îi răspunse doar ecoul numelui ei dintre stânci.

— Să ştii că nu te aştept, Chenille.

Mult mai aproape:

— *Atunci o să te aştept eu la următoarea bornă.*

Un răpăit discret. Poate ploua. Ridică ochii spre cerul fără nori. Zgomotul crescu în intensitate – cineva fugea în spatele lui, pe Calea Pelerinilor. După ce localiză râurile, urmări cu privirea drumul care şerpuia de-a latul stâncii aride care ieşea în afară.

Lumina din ceruri îi dezvălui imediat silueta, mai aproape decât o bănuise el, cu fusta ridicată până la coapse, fluturând din braţe şi din picioare. Se făcu brusc nevăzută la umbra unei stânci ieşite în afară, apoi ţâşni ca piatra din praştie şi-o luă la fugă spre el. Preţ de-o clipă, Auk avu impresia că fugea tot mai repede cu fiecare pas, că nu va încetini sau nu se va mai opri decât ca să gonească mai vârtos. Se uită la ea cuprins de mirare şi se dădu

la o parte.

Ea trecu pe lângă el ca un vârtej, cu gura larg deschisă, dinţi lucioşi, ochi ieşiţi din orbite. În clipa următoare dispăru printre cioturile de copaci.

Îşi scoase pistolul, verifică obturatorul şi trase siguranţa. Avansă precaut, gata să tragă. Suspinele vântului aduseră cu ele zgomot de haine sfâşiate şi gâfâituri.

— Chenille?

Încă o dată, niciun răspuns.

— Chenille, îmi pare rău.

Avea senzaţia că îl pândea un monstru din umbră; îşi zise că-i un caraghios, dar tot nu reuşi să-şi alunge presentimentul.

— Îmi pare rău, repetă. Am făcut un lucru foarte urât. Ar fi trebuit să rămân cu tine.

Străbătu cam jumătate de funie, apoi fu înconjurat de umbre. Bestia îl pândea, tot mai aproape. Îşi şterse sudoarea de pe faţă cu bandana; vârând-o în buzunar, surprinse cu privirea silueta goală aşezată pe o stâncă albă, pe un petec de lumină. Rochia neagră şi lenjeria albă zăceau grămadă la picioarele ei, iar limba îi atârna din gură lungă, ca şi cum voia să-şi lingă sânii.

Auk se opri şi strânse pistolul cu degetele.

Silueta se ridică şi porni spre el. El se adăposti în umbră şi-o ochi, dar ea trecu pe lângă el fără o vorbă, cu paşi maiestuoşi, traversă boschete desfrunzite şi se îndreptă exact spre marginea stâncii. Rămase pe loc câteva secunde, cu braţele deasupra capului.

Apoi se aruncă. După o vreme destul de lungă, Auk auzi un plescăit îndepărtat.

Mai avea puţin până la marginea stâncii. Trase siguranţa la loc şi-şi puse pistolul înapoi la cingătoare. Nu-i era frică de înălţimi; dar îl trecu un fior de groază când se opri la buza stâncii şi privi în jos: la peste o sută de coţi, lumina cerului se scălda în apă.

Ea nu era acolo. Valuri uriaşe mânate de vânt asaltau stâncile ca o herghelie de armăsari cu coamă albă, dar ea nu se vedea nicăieri.

— Chenille?

Vru să se întoarcă şi să plece când îi zări capul ieşind dintr-un val.

— *Ne vedem,* îi strigă ea, *acolo!*

Un braţ, dintr-o mare de braţe îndreptate spre plaja

stâncoasă, arătă către luminile împrăştiate ale Limnei.

— Braţe?

Întrebarea o rostise Oreb, ascuns în nişte tufe izolate la dreapta lui Auk.

Auk oftă, bucuros de tovărăşia păsării, dar ruşinat că se bucura de ea.

— Da… Prea multe. – Îşi şterse iar fruntea de sudoare. – Nu, e-o păcăleală. Ca în oglindă, pricepi? Chenille şi-a ridicat braţele din apă şi apa le-a reflectat, ca să pară ca sunt mai multe sub ea, atâta tot. L-ai găsit pe Patera?

— Altar mâncat.

— Sigur… Hai aici, te duc eu până în Limna.

— Pasăre place?

— Cred că da. Adică n-o să-ţi fac rău, dacă la asta te referi, dar eşti a lui Patera şi o să te dau înapoi, dacă-l mai găsim vreodată.

Oreb ieşi din tufe fluturând din aripi şi ateriză pe umărul lui Auk.

— Fata place? Acum place?

— Chenille? Bineînţeles. – Auk se opri. – Ai dreptate. Nu e ea, aşa-i că nu e ea?

— Nu, nu!

— Da, sigur… – Auk dădu din cap pentru sine. – E un fel de demon care seamănă cu Chenille. La naiba, nu ştiu dacă îi plac păsările sau nu. Dacă ar fi să ghicesc, aş zice că-i place să le mănânce la dejun şi la prânz, dar la cină ar vrea ceva mai consistent. Oricum, o să-l evităm, dacă putem.

Deşi era epuizat, i se păru că mai mult zboară peste dealul următor şi peste celelalte, când ar fi preferat să petreacă luni de zile urcându-le şi coborându-le pe fiecare. O oră de mers obositor trecu repede ca un minut; şi, deşi Oreb îi ţinea tovărăşie pe umăr, rareori mai simţise atâta singurătate.

— L-am găsit! – Auzi vocea lui Chenille de parcă îi vorbea la ureche. El tresări, iar Oreb cârâi. – Ştii să înoţi? Ai la tine lucruri valoroase care să se strice în apă?

— Puţin, recunoscu Auk.

Se oprise ca s-o caute din priviri. De-abia se abţinea să nu ducă mâna la pistol. Când vorbi din nou, se temu să nu se bâlbâie.

— Da… vreo două-trei lucruri.

— Atunci ne trebuie o barcă. – Ea se ridică între el şi plaja

stâncoasă ca vălătucii de ceaţă de pe lac; Auk se uitase după ea în direcţia greşită. – Nu înţelegi o iotă din ce se întâmplă, nu? Eu sunt Scylla.

În mintea lui Auk, afirmaţia avea o asemenea importanţă încât niciuna dintre fiinţele pe care le cunoştea n-ar fi îndrăznit s-o pună la îndoială. Căzu în genunchi şi bolborosi o rugăciune:

— Corect e: *superbă Scylla,* îi atrase atenţia zeiţa, *minunea apelor,* nu *femeia apelor.* Dacă tot mormăi vrăjeala aia, măcar fă-o cum trebuie.

— Da, Scylla.

Zeiţa îl prinse de păr.

— Sus! Nu te mai miorlăi atâta. Eşti hoţ şi ucigaş, deci îmi poţi fi de folos. Dar numai dacă faci exact ce-ţi ordon. – O clipă îl ţintui cu privirea, trimiţându-i săgeţi fierbinţi în ochi. – Tot nu înţelegi. Unde găsim o barcă? Pe lângă satul ăla, bănuiesc. Ştii unde?

Auk se ridică. Era mai înalt cu un cap decât ea, aşa că simţi nevoia să se facă mic.

— Putem închiria una, superbă Scylla. Am ceva bani.

— Nu încerca să mă faci să râd. N-o să-ţi aducă nimic bun, te previn. Urmează-mă.

— Da, Scylla.

— Nu dau doi bani pe păsări. – Nu catadicsi să se uite înapoi la Oreb în timp ce vorbea. – Au fost ale Tăticului meu, acum sunt ale Molpei. Păsările ca asta îi aparţin lui Hierax. Nici măcar nu-mi place să-mi botez oamenii după ele. Ştii că sunt cea mai bătrână?

— Sigur că da, superbă Scylla. – Poate că vorbise puţin prea tare; îşi drese glasul şi făcu un efort să-şi redobândească stăpânirea de sine. – Aşa ne spunea şi Patera Pike în palestra.

— Pike? – Scylla se uită la el. – Asta-i bine. E devotat mie, în special?

— Da, superbă Scylla. Adică a fost. A murit.

— N-are importanţă.

Ajunseseră deja în locul de unde începea Calea Pelerinilor; lumina ajungea în stradă prin ferestrele birturilor şi tavernelor. Muşteriii întârziaţi care căutau paturi de închiriat fie se holbau hulpavi la goliciunea lui Chenille, fie refuzau s-o privească.

— Şase prunci născuţi după mine! Tăticu’ era obsedat să aibă un moştenitor şi să nu moară. – Un cărăuş beat încercă s-o ciupească de-un sfârc. Îi scoase ochii cu degetele mari şi-l lăsă

gemând într-o rigolă. – Molpe tot fată a fost, dar ai fi zis că Tartaros îi e de-ajuns. Nici poveste. Aşa că a apărut şi Hierax, dar nici el n-a fost destul. Pe urmă, încă trei fete, apoi... Cred că ştii că te putem controla în felul ăsta?

— Fată? croncăni Oreb.

Zeiţa nu dădu semne că l-ar fi auzit.

— N-am ştiut că se poate întâmpla şi acum, superbă Scylla, mormăi Auk.

— E dreptul nostru, dar cei mai mulţi dintre noi au nevoie de un monitor sau de-o Fereastră. Aşa-i ziceţi voi. Un terminal. Lacul ăsta e terminalul meu, care-mi dă puteri nebănuite pe-aici.

Scylla nu se uita la Auk, dar el dădu oricum din cap.

— N-am mai fost pe-aici de multă vreme. Femeia asta-i curvă. Nu mă miră că Kypris a intrat în ea.

Auk mişcă iar uşor din cap.

— La început am ales, Tăticu avea să fie zeu peste toate – asta înseamnă numele lui – şi să comande pe toată lumea. Pricepi? Unde sunt bărcile?

— Dacă cotim acum şi mergem în jos pe stradă, poate găsim una, superbă Scylla.

— Acuma-i mort. L-am şters din nucleu acum treizeci de ani. În orice caz, venea rândul Mamei să pună mâna pe toate, aşa că a acaparat toată suprafaţa interioară. Am ştiut c-o să stea mai mult pe pământ, aşa că am ales apa. Pe atunci făceam des scufundări. Molpe şi-a luat artele, cum era de aşteptat. – Când dădu colţul, Chenille observă o barcă de pescari ancorată la capătul aleii; o arătă cu degetul. – În barca aia e deja un bărbat. Doi, unul e augur. Perfect! Ştii să navighezi? Eu, da.

Pas era mort! Auk nu se putea gândi la altceva.

— Nu? Atunci nu-i omorî. Voiam să spun că ne-am luat nume noi, mai potrivite. Acasă, Tati era Typhon I. Ceea ce n-a ştiut niciunul dintre noi a fost că el a lăsat-o şi pe ea să aleagă. Aşa că a ales dragostea. Ce mai surpriză. S-a ales cu sexul şi cu toate murdăriile. La început, nu şi-a băgat nasul prea mult în treburile noastre, ştiind că...

Auzindu-i vocea, Patera Incus ridică privirea.

— Tu! Augurule! Pregăteşte-te să ieşi în larg.

Chenille ţâşni ca un sprinter şi dispăru în umbra deasă a unui depozit de sărare. Peste o clipă, Auk o văzu sărind – zburând într-un fel imposibil, dacă n-ar fi fost posedată – şi rostogolindu-se pe puntea bărcii.

— Am zis pregăteşte-te să ieşi în larg. Eşti surd?

Îl pocni pe augur cu stânga şi pe pescar cu dreapta. Palmele răsunară ca două uşi trântite. Auk îşi scoase pistolul şi porni în grabă după ea.

Încă o dimineaţă fierbinte, arzătoare, Maytera Marble îşi făcea vânt cu o broşură. Avea bobine în obraji; schema lor nu mai apăru la solicitarea ei, dar era aproape sigură de ele. Bobinele principale le avea în picioare, cele din obraji erau suplimentare; acolo era transportat (sau ar fi trebuit transportat) lichidul în care stătea puterea ei, câtă mai avea, şi pus în contact cu masca de titan de pe faţă, la rândul ei aflată în contact strâns cu aerul din bucătărie.

Iar aerul trebuia să fie mai rece.

Dar, nu, nu era bine. Ea arătase cândva – era aproape sigură – clar ca o bio. Obrajii ei fuseseră daţi cu… cu un material care ar împiedica transferul de căldură. Ce-i spusese ea scumpului Patera Silk zilele trecute? Trei secole? Trei sute de ani? Probabil că zecimala a sărit la stânga, mai mult ca sigur a sărit.

Trebuia să fi sărit. Pe atunci arătase ca o bio, o fată bio, cu păr negru şi obraji roşii. Un fel de Dahlia mai bătrână, iar Dahlia nu fusese niciodată bună la matematică, încurca întruna zecimalele, înmulţea două numere zecimale şi obţinea unul cu două virgule, nişte cifre încâlcite din care nici Înţelepciunea Sa n-ar fi înţeles nimic.

Cu mâna liberă, Maytera Marble amestecă în grişul de ovăz. Era gata, chiar prea fiert. Îl luă de pe sobă şi-şi făcu iar vânt. În spatele uşii, în refectoriu, Maytera Mint aştepta micul dejun cu răbdare exemplară. Maytera Marble îi spuse:

— Mai bine mănâncă acum, poate că Maytera Rose e bolnavă.

— Bine, sib.

— Asta înseamnă supunere, nu? – Broşura fâlfâi peste faţa Mayterei Marble; avea o fotografie cu Scylla jucându-se cu bibani şi sturioni, dar nu-i aduse niciun pic de răcoare. În măruntaiele Mayterei Marble, un senzor aproape uitat se agită periculos. – Nu trebuie să mă asculţi, sib.

— Eşti mai mare, sib.

În mod normal, vorbele ei nici nu s-ar fi auzit; dar în dimineaţa aceasta sunară ferme şi clare.

Mayterei Marble îi era prea cald ca să observe acest lucru.

— Nu te oblig să mănânci acum, dacă nu vrei, dar trebuie să

iau mâncarea de pe sobă.

— Eu vreau ce vrei tu, sib.

— Mă duc sus. Poate că Maytera are nevoie de ajutorul meu. – Maytera Marble avu o inspiraţie. – Îi duc bolul pe o tavă. – În felul ăsta, Maytera Mint putea să mănânce fără să mai aştepte după sibila cea mai în vârstă. – Dar mai întâi am să-ţi dau ţie din fiertura de ovăz, şi va trebui s-o mănânci pe toată.

— Dacă aşa vrei tu, sib.

Maytera Marble deschise dulapul de vase şi scoase bolul Mayterei Rose şi pe cel vechi, ciobit, pe care îl prefera Maytera Mint. Urcatul scărilor o s-o încingă, dar nu se gândise la asta din timp, aşa că va trebui să le urce. Luă din fiertură cu polonicul până când acesta se dizolvă într-un nor de cifre, apoi rămase cu privirea la el. Îşi învăţa întotdeauna elevii că obiectele solide sunt alcătuite din roiuri de atomi, dar se înşelase: fiecare obiect solid, fiecare gând concret era format din roiuri de numere. Închizând ochii, se obligă să mai scoată din fiertură, să arunce broşura, să găsească buza unui bol şi să pună mâncarea în el.

Urcatul scărilor nu se dovedi o povară chiar atât de grea, dar etajul al doilea al mănăstirii dispăruse, fiind înlocuit cu şiruri frumos aliniate de ierburi ofilite şi fire de viţă răzleţe. Cineva scrisese cu creta un mesaj: SILK, VIITORUL CALDÉ!

— Sib? strigase Maytera Mint, cu glas firav, îndepărtat. Eşti teafără, sib?

Literele pătrăţoase şi peretele de rocă albă se transformară în cifre.

— Sib?

— Da. Da, urcam la etaj, nu? Să văd ce face Maytera Betel[52]. – Nu se cuvenea s-o îngrijoreze pe micuţa şi timida Maytera Mint. – Am ieşit numai pentru o clipă, să mă răcoresc puţin.

— Mă tem că Maytera Betel ne-a părăsit, sib. Ca să vezi ce face Maytera Rose.

— Da, sib. Cu siguranţă. – Şirurile de numere mişcătoare erau scări, ştia ea. Dar unde duceau scările, la uşă sau la alt etaj? – Cred că m-am încurcat, Maytera. E aşa de cald.

— Fii tare, sib. – Simţi o mână pe umăr. – Nu vrei să-mi spui aşa? Doar suntem surori, tu şi cu mine.

Din când în când vedea scările adevărate, fâşia de covor maroniu cu modelul şters, pe care o măturase de atâtea ori. La

---

[52] Betel.

capătul coridorului era uşa Mayterei Rose: camera din colţ. Maytera Marble bătu şi văzu că sparse panoul cu încheieturile degetelor; prin lemnul crăpat o văzu pe Maytera Rose în pat, cu gura şi ochii deschişi, cu faţa plină de muşte.

Intră, sfâşie cămaşa jerpelită a Mayterei de la gât până la tiv şi-i desfăcu pieptul; apoi îşi scoase rasa, o agăţă frumos pe un scaun şi îl desfăcu pe al ei. Cu părere de rău, începu să facă schimb de componente cu sibila moartă, verificându-l pe fiecare înainte de a-l pune la loc şi renunţând la unele din ele. Azi e ziua lui Tartaros, îşi aminti ea, dar Maytera a murit, deci nu e vorba de furt.

N-o să mai am nevoie de astea.

Monitorul de pe peretele nordic arăta o barcă cu toate pânzele întinse. O femeie goală stând în picioare lângă cârmaci purta un inel sclipitor. Maytera, ea însăşi dezbrăcată, îşi întoarse privirea de la ea.

Îi pulsa capul unde fusese lovit, iar ochii închişi parcă erau daţi cu lipici. Scund şi gras, cu toate acestea, uriaş, consilierul Potto se apleca deasupra lui cu pumnii încleştaţi, aşteptând să deschidă ochii. Undeva... undeva fusese cândva pace. Întoarce cheia în partea cealaltă şi dansatorii se vor învârti în sens invers, muzica cântă invers, nopţile pierdute reapar...

Întuneric şi o bufnitură grea. Genunchii ridicaţi, braţele îndoite pentru rugăciune. Contemplare mută, fără nevoia de a mânca, bea sau respira.

Tunelul, întunecos şi cald, dar mai rece. Ţipete disperate, Mamelta lângă el, o ţine de mână, iar pistolul latră ca un terrier.

Cât ţi-au dat? Lovituri care-l făceau să se clatine.

Cenuşă, nevăzută, dar sufocantă.

— Acesta e locul.

Cât i-ai spus lui Blood?

Un torent de flăcări. Rugăciunea de dimineaţă într-un manteion din Limna, probabil în apropiere, la treizeci de coţi, dar în acelaşi timp la o mie de leghe depărtare.

— În spatele tău! În spatele tău! Răsuceşte-te şi trage.

Felinarul femeii moarte, lumânarea ei, arsă pe trei sferturi. Mamelta suflând într-un tăciune încins ca să-l aprindă.

— Sunt un cetăţean cins...

— Domnule consilier, sunt un cetăţean cins...

Scuipă sânge.

— Cei ce fac rău augurilor…

Cât…

Silk deschise ochiul drept, văzu un perete de culoarea cenuşii şi-l închise din nou.

Încercă să numere de câte ori trage şi se pomeni din nou în cârciumă.

— Păi, Patera, în primul rând, în al meu intră mult mai multe gloanţe… Toate solide şi groase, aici era Alambrera mai demult.

Se deschise uşa şi apăru Potto cu cina lor pe tavă, urmat de sergentul Sand, care aducea cutia cu vergile înfricoşătoare.

Înapoi! Înapoi!

Îngenunchind în cenuşă, săpând cu mâinile. Un zeu care a luat cinci gloanţe, dar a rămas la marginea peticului de lumină, mârâind, în vreme ce-i curgea sânge şi salivă din gură. Un pocnet de armă răsunând în tunel, foarte aproape.

— … *i-ai dat?*

Vergi de metal înfipte în vintre, mâna lui Sand învârtind manivela, chipul său inexpresiv topit de durerea insuportabilă.

Ţi-a cumpărat manteionul.

— Da. Sunt…

— *Oricât? Te-a lăsat să stai oricât?*

— Da.

— *Indefinit.*

— Da. Nu ştiu…

(Înapoi, vai, înapoi, dar curentul e prea puternic.)

Silk deschise ochiul stâng. Oţel vopsit, gri precum cenuşa. Se frecă la ochi şi se ridică în capul oaselor. Îl durea capul şi-i era greaţă. Se afla într-o cameră cu pereţi gri, de dimensiune mijlocie, fără ferestre. Tremura. Zăcuse pe un pat scund, tare şi foarte îngust.

O voce îi vorbi din străfundul memoriei.

— Aha, te-ai trezit. Trebuie să stau de vorbă cu cineva.

Respiră cu greutate şi clipi. Era doctorul Crane, cu o mână ridicată şi cu ochi sclipitori.

— Câte degete vezi?

— Tu? Am visat…

— Ai fost prins, Silk. Şi eu. Câte degete vezi?

— Trei.

— În regulă. Ce zi e azi?

Silk trebui să se gândească; efortul îl năuci. În cele din urmă, spuse:

— Ziua lui Tartaros? Înmormântarea lui Orpine a fost de ziua Scyllei; de ziua Molpei ne-am dus la lac, iar eu am coborât…

— Da?

— În aceste tuneluri. Sunt aici de multă vreme. S-ar putea să fie ziua lui Hierax.

— Foarte bine, dar nu suntem în tuneluri.

— Atunci, în Alambrera?

Crane scutură din cap.

— O să-ţi spun, dar va trebui să-ţi explic mai multe şi mai întâi trebuie să te previn că ne-au încuiat împreună în speranţa că vom spune ceva folositor pentru ei. Poate că nu vrei să le împlineşti dorinţa.

Silk îl aprobă mişcând din cap. Ah, ce greşeală…

— Aş avea nevoie de apă.

— E plin de apă în jurul nostru. Dar va trebui să aştepţi până când o să ne dea ei, dacă o să ne dea.

— Consilierul Potto m-a lovit cu pumnul. – Silk se mângâie uşor pe umflătura de la tâmplă. – Ăsta-i ultimul lucru pe care mi-l amintesc. Când spui *ei,* te referi la Ayuntamiento?

— Exact. – Crane se aşeză pe pat, lângă el. – Sper că nu te deranjează. Am stat pe podea cât ai zăcut tu inconştient. E rece şi tare, mă dor fesele. De ce te-ai dus la lac? Te superi dacă te întreb?

— Nu mai ţin minte.

Crane mişcă aprobator din cap.

— Probabil că ăsta e cel mai bun rol pe care să-l joci.

— Nu joc niciun rol. Am avut… am avut nişte vise tare ciudate. – Silk alungă amintirile înfiorătoare cu Potto şi Sand. – Unul despre o femeie goală, care avea şi ea vise ciudate.

— Ţţ, ţţ!

— Am vorbit cu… nu contează. Şi am înfrânt un demon. N-o să mă crezi, doctore.

— Nu, îi spuse Crane, vesel.

— Dar l-am înfrânt. I-am chemat pe zei pe rând. Numai Hierax a speriat-o.

— Un demon femeie. Aşa arăta?

Crane îi arătă dinţii.

— Da, cam aşa. – Silk se întrerupse, frecându-se la tâmplă. –

Şi n-a fost un vis, nu se stinge treptat. O cunoşti. Trebuie s-o cunoşti.

Crane ridică din sprânceană.

— Îl cunosc pe demonul alungat de tine? Cercul meu de cunoştinţe este larg, recunosc, dar…

— E Mucor, fata lui Blood. Poate intra în oameni. A posedat-o pe femeia cu care eram eu.

Crane fluieră uşor, devenind curios dintr-odată.

— Tu eşti cel care a operat-o?

Crane negă scuturând din cap.

— Blood ţi-a spus asta?

— Mi-a spus că înaintea ta a avut în casă un neurochirurg. Când am aflat ce capacităţi are Mucor, am înţeles, cel puţin aşa cred. Nu vrei să-mi povesteşti mai multe?

Crane se scărpină în barbă, apoi ridică din umeri.

— Păi, nu cred că fac rău nimănui. Ayuntamiento oricum ştie deja toate aspectele importante, iar noi trebuie să facem ceva ca să treacă timpul. Dar, dacă îţi povestesc, îmi răspunzi şi tu la câteva întrebări? Îmi dai răspunsuri sincere, complete, în afară de cazul în care este ceva ce nu vrei să afle şi ei?

— Nu cunosc niciun lucru pe care n-aş vrea să-l afle membrii Ayuntamiento-ului, declară Silk, şi am răspunse deja la o mulţime de întrebări pe care mi le-a pus consilierul Potto. O să-ţi spun orice despre mine şi orice ştiu despre alţi oameni, dacă nu sunt lucruri aflate sub protecţia sigiliului.

Crane zâmbi.

— În cazul ăsta, o să încep cu întrebarea cea mai simplă. Pentru cine lucrezi?

— Ar fi trebuit să precizez că voi răspunde la întrebările tale numai după ce răspunzi tu la ale mele, cele despre Mucor. Aşa ne-am înţeles şi aş vrea s-o ajut, dacă pot.

Crane ridică iar din sprânceană.

— E valabil şi pentru prima mea întrebare?

— Da, răspunse Silk. Mai ales pentru ea. În primul rând pentru ea. Mucor e într-adevăr fiica lui Blood? Ea aşa mi-a spus.

— Oficial, da. E fiica lui adoptivă. În mod normal, bărbaţii neînsuraţi nu au voie să adopte copii, dar Blood lucrează pentru Ayuntamiento. Ştiai?

Silk îşi aminti în ultima clipă să nu mai dea din cap.

— Nu. Şi nici nu-mi vine să cred. E un criminal.

— Nu-i plătesc cu prea multe carduri, trebuie să înţelegi. Îl

lasă să opereze nestingherit câtă vreme nu are loc niciun scandal serios în casele lui, şi-i fac favoruri. Adopţia a fost unul dintre ele. Ar fi fost suficient ca un consilier să pună o vorbă bună pentru el la judecător, iar prin adopţie o putea controla până la vârsta majoratului.

— Înţeleg. Cine sunt părinţii ei adevăraţi?

Crane înalţă iar din umeri.

— Nu are părinţi. În orice caz, nu în spirala noastră. Şi, oricine ar fi ei, probabil că s-au cunoscut într-un vas Petri. A fost un embrion congelat, îmi închipui că Blood a plătit o sumă mare pentru el. Ştiu că a dat o avere pe neurochirurgul de care ai pomenit.

Amintindu-şi de încăperea goală şi murdară în care o văzuse prima dată pe Mucor, Silk spuse amărât:

— O avere ca să distrugă ceea ce a obţinut cu bani grei.

— Nu chiar. Operaţia trebuia s-o facă mai supusă. Era o adevărată teroare, din câte am auzit. Dar când neurochirurgul – venea din Palustria, apropo, aşa am aflat noi ce se petrece – când i-a deschis craniul, a dat peste un organ necunoscut. – Crane scoase un chicotit. – I-am citit raportul. E în fişierul medical, în vilă.

— Un organ nou? Ce anume era?

— N-am vrut să spun că nu era un creier. Dar nu era un creier ca acelea cu care mai lucrase doctorul. Nu era nici de om, din punct de vedere medical, nici de animal. A trebuit să lucreze pe ghicite, şi zeii s-ajute, cum s-ar zice. A făcut o treabă de mântuială. A recunoscut chiar el.

Silk se şterse la ochi.

— Hai, hai, ce-i asta? S-a întâmplat acum zece ani, iar noi, spionii, ar trebui să fim făcuţi din aluat tare.

— A mai plâns cineva pentru ea, doctore? îl întrebă Silk. Tu sau Blood, Musk sau chirurgul? Cineva, oricine?

— Nu, din câte ştiu eu.

— Atunci lasă-mă să plâng eu. Măcar de atât să aibă parte.

— Nici nu m-aş gândi să te opresc. Nu m-ai întrebat de ce n-a încercat Blood să scape de ea.

— E fata lui, tocmai mi-ai spus, fata lui, cel puţin din punct de vedere legal.

— Nu asta l-a oprit. Ci faptul că a aflat de la chirurg că abilităţile ei substituite s-ar putea regenera după ce se vindecă. O simplă presupunere, dar s-a adeverit, dacă e să ne luăm după

povestea ta cu demonul. Iar Ayuntamiento a aflat despre ea, mulţumită ţie. Vironul o să fie mai periculos decât oricând.

Silk îşi şterse iar ochii cu colţul robei şi-şi suflă nasul.

— Mai eficient, vrei să spui. Asta ar putea fi o problemă pentru guvernul tău din Palustria, dar pe mine nu mă deranjează.

— Înţeleg. – Crane se lasă pe spate pe pat, până când se propti de peretele metalic. – Mi-ai promis că-mi spui pentru cine lucrezi, dacă-ţi povestesc despre Mucor. Acum o să-mi spui că lucrezi pentru Înţelepciunea Sa, Prolocutorul sau ceva asemănător. Nu asta numesc eu joc cinstit.

— Nu lucrez pentru el. Adică, ba da, într-un fel. E un aspect etic interesant. Sigur că fac ceea ce ar dori Înţelepciunea Sa să fac, dar nu i-am spus, n-am adresat Capitoliului o informare oficială. N-am avut timp – eterna scuză. M-ai fi crezut dacă ţi-aş fi spus că spionez pentru Înţelepciunea Sa?

— Nu te-aş fi crezut şi nici acum nu cred. Prolocutorul tău are spionii lui, cu grămada. Dar nu sunt auguri. Nu-i chiar aşa de prost. Pentru cine lucrezi?

— Pentru Intrus.

— Zeul?

— Da. – Silk ghici că sprânceana doctorului se ridică din nou, căci nu se uita la el; îşi umplu plămânii cu aer pe care-l expiră pe gură. – Nimeni nu mă crede – poate doar Maytera Marble, puţin – aşa că nu mă aştept nici de la tine să mă crezi, doctore. Tu ai fi ultimul care m-ar crede. Dar i-am spus deja consilierului Potto şi îţi repet şi ţie. Intrusul mi-a vorbit de ziua trecută a Phaeai, pe terenul de sport din palestra noastră.

Silk aşteptă să-l audă pufnind dispreţuitor.

— Interesant. Despre asta ar trebui să stăm de vorbă multă vreme. L-ai văzut?

Silk îşi cumpăni răspunsul.

— Nu aşa cum te văd pe tine acum. De fapt, sunt convins că e imposibil să-l vezi aşa. Toate reprezentările vizuale ale zeilor sunt false în ultimă instanţă, cum i-am spus şi lui Blood acum câteva zile; pot fi mai mult sau mai puţin adecvate, dar nu mai mult sau mai puţin asemănătoare cu ei. Însă Intrusul mi s-a arătat – spiritul lui, dacă zeii au spirit – indicându-mi nenumăratele lucruri pe care le-a făcut şi creat, oameni, animale, plante şi miriade de altele, la care ţine foarte mult, nu toate frumoase şi plăcute ţie, doctore, sau mie. Focuri uriaşe în afara spiralei, un gândac cu aspect de bijuterie, dar care-şi

depune ouăle în bălegar, şi un băiat care nu poate vorbi şi trăieşte… ca un animal sălbatic.

— Un criminal a fost dus pe eşafod. Ne-am dus acolo când a murit şi a doua oară când i-a fost coborât trupul. Mama lui s-a uitat la execuţie cu un grup de prieteni, iar când cineva a spus că incitase la revoltă, ea a spus că nu l-a considerat niciodată rău cu adevărat pe fiul ei şi că-l va iubi întotdeauna. Pe urmă, a fost o femeie moartă părăsită pe o alee, şi Patera Pike, şi toate se legau între ele, ca şi cum ar fi fost parte din ceva mai mare.

Silk se opri să-şi amintească mai departe.

— Hai să ne întoarcem la zeu. I-ai auzit vocea?

— Am auzit voci, preciză Silk. Câte una în fiecare ureche, majoritatea timpului. Una era foarte masculină – nu prefăcut îngroşată, ci gravă, parcă îmi vorbea un munte de piatră. Cealaltă era feminină, un fel de gângurit dulceag. Dar amândouă erau ale lui. Când iluminarea mea a luat sfârşit, am înţeles mult, mult mai bine decât înainte de ce pictorii îl desenează pe Pas cu două capete, deşi cred că şi Intrusul are mult mai multe voci. Le-am auzit, neclare, în spatele meu. Mi se părea că în spatele meu aşteaptă o mulţime, în vreme ce conducătorii ei îmi şoptesc la ureche; dar mulţimea era, de fapt, o singură persoană: Intrusul. Vrei să faci comentarii?

Crane scutură din cap.

— Când vocile vorbeau amândouă deodată, înţelegeai ce spun?

— A, da. Chiar dacă spuneau lucruri diferite, cum făceau de obicei. Un lucru anume, din cele mai dificile, mi-e mai greu să-l înţeleg chiar şi acum: cum de toate acestea s-au petrecut într-o singură clipă? Am spus cuiva mai târziu, cred, că mi s-a părut c-au trecut sute de ani, dar adevărul e că timpul nu s-a scurs deloc. S-a petrecut în afara timpului, într-o dimensiune necunoscută de mine vreodată. Nu m-am exprimat prea bine, dar bănuiesc că înţelegi ce vreau să spun.

Crane îi făcu semn că da.

— Unul dintre băieţi – Horn, cel mai bun jucător al nostru – se întindea să prindă mingea. Aproape că a atins-o cu degetele, pe urmă am ieşit în afara timpului. Ca şi cum Intrusul a stat în spatele meu toată viaţa, dar nu mi-a vorbit decât atunci când s-a dovedit necesar. Mi-a arătat cine e şi ce simţea pentru creaţiile sale. Apoi ce simţea pentru mine şi ce voia să fac eu. M-a avertizat că nu mă va ajuta…

Cuvintele se stinseră treptat. Silk îşi apăsă fruntea cu palma.
Crane chicoti.
— N-a fost prea frumos din partea lui.
— Nu cred că despre asta e vorba, spuse Silk încet. E o chestiune de logică. Dacă urma să fiu agentul lui, cum m-a rugat – n-a cerut nimic, niciodată, ar fi trebuit să subliniez asta.
— Deci, dacă aveam să fiu agentul lui, atunci mi-o cerea; ne salva manteionul, pentru că asta voia de la mine. Îl salvează prin intermediul meu. Eu sunt ajutorul trimis de el, înţelegi? Nu salvezi salvatorul, aşa cum nu cureţi săpunul şi nu-ţi cumperi prune ca să le agăţi în prun. I-am spus că voi încerca. I-am spus că voi încerca să fac orice dorea el.
— Aşa că ai pornit la plimbare, să salvezi manteionul ăla părăginit din Strada Soarelui? Şi casa aia mică în care locuieşti, şi restul clădirilor?
— Da. – Silk dădu din cap, regretă imediat, apoi adăugă: – Nu neapărat clădirile care există acum. Dacă ar putea fi înlocuite de altele, noi şi mai mari – Patera Remora, adjunctul, a făcut aluzie la asta aseară –, şi ar fi chiar mai bine. Dar ăsta e răspunsul la întrebarea ta. Ţi-am spus pentru cine lucrez. Pentru cine spionez, dacă vrei, pentru că te spionam pe tine.
— Pentru un zeu minor, numit Intrusul.
— Da. Întocmai. Noi aveam de gând – eu aveam de gând – să-ţi spun că ştiu că eşti spion când veneai să-mi tratezi glezna data viitoare. Că am stat de vorbă cu oameni care ţi-au dat informaţii fără să-şi dea seama de ce îţi trebuiau, care îţi duceau şi-ţi aduceau mesaje; şi am descoperit un tipar. Acum îl văd mai clar, dar şi atunci l-am sesizat.
Crane zâmbi şi scutură din cap, simulând disperarea.
— Mă tem că şi consilierul Lemur l-a descoperit, din păcate.
— Am mai sesizat şi alte lucruri. De ce te aflai la Blood, de exemplu, şi de ce am dat peste talusul lui Blood în tunelurile de aici.
— Nu suntem în tuneluri, spuse Crane absent, nu m-ai auzit când ţi-am spus că suntem înconjuraţi de apă? Ne aflăm pe o navă scufundată în lac. Mai precis, într-una construită ca să se scufunde şi să plutească la suprafaţa apei la ordinul căpitanului. Să înoate sub apă ca un peşte, dacă poţi crede. Aceasta este capitala secretă a Vironului. Aş fi un om bogat şi un erou dacă aş putea duce informaţia asta acasă, superiorilor mei.
Silk se ridică de pe pat şi traversă camera până la uşă. Era

încuiată, după cum se aşteptase, şi nu avea nici gemuleţ de sticlă, nici vizor prin care să se uite afară. Conştientizând dintr-o dată că miroase urât şi că e plin de cenuşă pe haine, întrebă:

— Nu avem posibilitatea să ne spălăm undeva?

Crane scutură iar din cap.

— E un borcan pentru necesităţi sub pat, dacă ai nevoie.

— Nu. Nu acum.

— Atunci spune-mi de ce te interesa dacă sunt spion sau nu, dacă nu aveai de gând să mă dai pe mâinile celor din Ayuntamiento.

— Ba aveam, răspunse Silk simplu, dacă nu voiai să mă ajuţi să-mi recuperez manteionul de la Blood. Voiam să-ţi spun că, dacă mă ajutai, îţi dădeam voie să părăseşti oraşul.

Se aşeză în colţul cel mai îndepărtat de pat. Podeaua era aşa cum spusese Crane, rece şi dură.

— Dar, dacă nu mă ajutai, plănuisem să te dau pe mâna sticleţilor. Aşa s-ar exprima oamenii din cartierul nostru, iar eu lucram pentru ei în aceeaşi măsură ca pentru Intrus, care voia să ne salveze manteionul tocmai pentru că ţine foarte mult la ei.

Îşi scoase pantofii.

— Prin „sticleţi” ei înţeleg soldaţii din Garda Civilă. Ei zic că Gărzile arată ca nişte broscoi din cauza uniformelor verzi.

— Ştiu. De ce te-ai dus în tuneluri? Pentru că am întrebat oamenii despre ele?

Silk răspunse în timp ce-şi scotea şosetele.

— Nu neapărat. N-am avut de gând să intru în ele, deşi auzisem vag de ele – acolo se întâlnesc cercurile de mecanică ocultă, şi aşa mai departe, la şcoală ni s-a spus că sunt prostii. Tu şi cu bandajul pe care mi l-ai împrumutat m-aţi ajutat să merg la altarul Scyllei de pe lac. M-am dus acolo pentru că şi comisionarul Simuliid s-a dus, iar persoana de la care am aflat lucrul ăsta mi-a spus că ai fi interesat să-l afli.

— Chenille.

— Nu.

Silk scutură din cap conştient că-l va durea, dar dornic să-şi sublinieze răspunsul negativ.

— Ba da. Nu că ar conta. Apropo, am ascultat la uşă când ai iertat-o de păcate. N-am auzit prea multe, dar aş fi vrut.

— N-ai avut cum să auzi, pentru că n-a fost rostit. Chenille şi-a recunoscut propriile delicte, nu şi pe ale tale.

Silk îşi scoase bandajul.

— Cum vrei tu. Talusul lui Blood te-a predat lui Potto?

— A fost mai complicat. – Silk ezită. – Nu cred că-i prudent din partea mea s-o spun; dar dacă Potto a pus pe cineva să ne asculte, cu atât mai bine, vreau să-mi uşurez conştiinţa. L-am omorât pe talusul lui Blood. Am fost nevoit, ca să-mi salvez viaţa; dar nu mi-a plăcut şi nici nu m-am obişnuit cu gândul de când s-a întâmplat.

— Cu...?

— Cu azothul pe care s-a întâmplat să-l am asupra mea. Mi-a fost luat mai târziu.

— Am înţeles. Poate ar fi mai bine să nu mai vorbim despre asta.

— Atunci hai să vorbim despre asta, spuse Silk, ridicând bandajul. Tu mi l-ai oferit cu multă generozitate, iar eu am fost extrem de nerecunoscător faţa de tine. Ştii ce scuză am, că speram să fac voia Intrusului, să-i arăt că se poate încrede în mine, cel care, în douăzeci şi trei de ani, nu l-am cinstit niciodată. N-ar fi corect din partea mea să păstrez bandajul. Sunt recunoscător că mi s-a ivit ocazia să ţi-l înapoiez.

— Nu-l primesc. S-a răcit? Probabil. Vrei să ţi-l încălzesc?

— Vreau să-l iei de tot, doctore. Te-aş fi constrâns să-mi dai banii care-mi trebuiau, dacă aş fi putut. Nu merit ajutorul tău.

— Nici nu l-ai primit vreodată. – Crane ridică picioarele pe pat ca să le poată încrucişa. – Nu te-am inventat, dar aş fi vrut, pentru că mi-ar plăcea să fiu lăudat pentru tine. Eşti exact ceea ce ne trebuie. Eşti forţa care revigorează pătura foarte săracă din Viron, iar un oraş divizat e un oraş prea slăbit ca să-şi atace vecinii. Acum încălzeşte bandajul ăla şi pune-l la loc în jurul gleznei.

— N-am vrut niciodată să contribui la slăbirea Vironului. Nu asta era datoria mea.

— Nu te învinovăţi. Ayuntamiento a stricat totul când l-a omorât pe caldé şi a guvernat sfidând Carta şi locuitorii, dar asta nu-ţi va salva viaţa când Lemur a terminat cu tine. Te va omorî, cum mă va omorî şi pe mine.

Silk înclina din cap trist.

— Consilierul Potto a spus ceva asemănător. Am sperat... încă mai sper că n-a fost decât o ameninţare. Că nu mă va omorî, în ciuda ei, cum nici Blood n-a făcut-o.

— Situaţia e cu totul alta. Te-ai dus la Blood, dar e posibil să fi ştiut şi alţii unde mergi. Dar că talusul te-a prins şi te-a târât prin

tuneluri, că ai fost prins de Ayuntamiento nu ştie nimeni. Nici măcar el, din moment ce spui că l-ai ucis.

— Ştie doar Mamelta, femeia capturată odată cu mine.

— Mai mult, continuă Crane, dacă te-ar fi omorât, Blood şi-ar fi redus din siguranţă. Dar dacă te-ar omorî Lemur şi ceilalţi, siguranţa lor *ar creşte.* De fapt, mă mir că n-au făcut-o deja. Apropo, cine-i Mamelta? Una din femeile alea sfinte?

— Unul din oamenii pe care Pas i-a pus în spirală când a terminat-o. Ştiai că unii dintre ei trăiesc, deşi dorm?

Crane scutură din cap.

— El ţi-a spus asta? Pas?

— Nu, ea. M-au prins soldaţii, am abandonat azothul, ştiind că voi fi percheziţionat. Tunelul s-a umplut de cenuşă. L-am lăsat îngropat acolo când m-au tras soldaţii afară.

Crane zâmbi.

— Foarte inteligent.

— Nu. Nu chiar. Voiam să-ţi spun că unul dintre soldaţi mi-a arătat oamenii adormiţi şi mi-a spus că sunt acolo de pe vremea primilor colonişti. Mucor a trezit o femeie, pe Mamelta, iar eu am exorcizat-o pe Mucor, cum ţi-am spus.

— Da.

— Mamelta şi cu mine am scăpat de soldaţi – Hammerstone va fi pedepsit pentru asta, mă tem – dar am fost arestaţi din nou când ne-am întors după azoth. Pe mine m-au închis într-un loc mai rău decât acesta şi după o vreme mi-au adus roba. O purtase Mamelta, deci probabil că i-au dat alte haine, mai potrivite; cel puţin, sper că i-au dat. – Silk se opri, muşcându-şi buza de jos. – Aş fi putut să opun rezistenţă soldaţilor cu azothul; foarte posibil, i-aş fi omorât pe amândoi. Dar nu m-am putut convinge s-o fac.

— Un gest de-a dreptul lăudabil. Dar când ai fost tu arestat, Potto era acolo?

— Da.

— Şi şi-a dat seama imediat cine eşti.

— I-am spus eu, recunoscu Silk. Adică m-a întrebat cum mă cheamă şi i-am răspuns. Aş proceda oricând la fel. Sunt un cetăţean cinstit, l-am asigurat în mod repetat.

— Mă întreb dacă morţii pot fi cinstiţi. Dar asta-i parohia ta. Pe mine mă interesează că ai scăpat prima oară, cu femeia aceea. Te superi dacă te întreb cum se potriveşte asta cu cinstea?

— Aveam de rezolvat o problemă urgentă. Nu intru în detalii,

dar am rezolvat-o; şi, pentru că nu făcusem nimic rău, aveam tot dreptul moral să plec când mi s-a ivit ocazia.

— Dar acum ai făcut ceva rău? Eşti oare un criminal care merită să moară?

— Nu. Conştiinţa mea nu e întocmai curată, dar cel mai mare păcat al meu e că l-am dezamăgit pe Intrus. Dacă aş găsi o cale să scap din nou – deşi acum mi se pare imposibil – îmi imaginez că până la urmă mi-aş îndeplini sarcina.

— Atunci ai fi de acord să evadăm, dacă am putea?

— Dintr-o cameră de fier, cu uşa încuiată? – Silk îşi trecu degetele prin claia de păr blond. – Cum propui să evadăm, doctore?

— Poate n-o să rămânem aici pentru totdeauna. Ai vrea?

— Da. Bineînţeles.

— Atunci energizează-ţi bandajul. S-ar putea să fim nevoiţi să fugim, sper eu. Dă-i drumul, loveşte-l cu piciorul sau pocneşte-l de podea.

Silk îl ascultă, lovind plăcile de oţel.

— Dacă există chiar şi cea mai mică şansă să-mi respect angajamentul faţă de Intrus, trebuie să profit de ea; şi o voi face. Cu siguranţă te va binecuvânta, cum te binecuvântez şi eu, pentru generozitatea ta.

— N-o să contez pe asta. – Crane zâmbi şi chiar se înveseli pentru o clipă. – Ai suferit un accident cerebral, atâta tot. Foarte probabil ţi-a pocnit o venă din cauza efortului din timpul jocului. Când se întâmplă în locul potrivit, iluzii ca ale tale nu sunt ceva neobişnuit. Se numeşte zona Wernicke[53].

Duse mâna la cap şi-i arătă exact zona respectivă.

[53] Zonă a creierului implicată în înţelegerea limbajului vorbit.

Capitolul 12
Lemur

Silk se ruga îngenuncheat, în tăcere, cu faţa la peretele vopsit în cenuşiu al încăperii.

Minunată Molpe, nu fi supărată pe mine, care te-am cinstit întotdeauna. Muzica este a ta. Oare n-o s-o mai aud niciodată? Adu-ţi aminte de cutia mea muzicală, Molpe, de orele nenumărate pe care le-am petrecut cu ea în copilărie. Acum e în dulapul meu, Molpe, şi dacă vrei să mă eliberezi o să-i ung dansatorii şi mecanismul şi o s-o deschid în fiecare seară. Mi-am cercetat conştiinţa, Molpe, ca să văd în ce fel te-am supărat. Şi am aflat lucrul următor: că m-am purtat exagerat de aspru cu Mucor când a intrat în Mamelta. Cei cu spiritul bolnav şi cei care, deşi au crescut, se poartă ca nişte copii, sunt ai tăi, Molpe, ştiu, şi de dragul tău ar fi trebuit să fiu mai blând cu ea. Şi n-ar fi trebuit s-o numesc demon, căci nu e un demon. Îmi calc pe mândrie şi o voi separa pe Mucor de Blood dacă voi putea şi o voi trata ca pe copilul meu. Îţi jur. O pasăre cântătoare pentru tine, Molpe, dacă ne…

Crane întrebă:

— Doar nu crezi că asta chiar te va ajuta, nu?

O pasăre cântătoare pentru tine, Molpe, dacă ne vei elibera.

Tartaros cel Tenebros, nu fi supărat pe mine, care te-am cinstit întotdeauna. Ale tale sunt furturile, crima şi nelegiuirile săvârşite pe întuneric. Oare n-o să mai pot niciodată merge liber pe străzile întunecate ale oraşului meu natal? Adu-ţi aminte cum le-am străbătut cu Auk, un hoţ ca mine. Când am urcat zidul lui Blood, m-ai sprijinit şi am plătit bucuros mielul negru şi cocoşul promis. Adu-ţi aminte că eu sunt cel care i-am adus Iertarea lui Pas lui Kalan[54] *şi lasă-mă să evadez acum, Tartaros, împreună cu doctorul Crane. Nu voi uita niciodată, Tartaros, că hoţii sunt ai tăi şi eu fac parte dintre ei. Mi-am cercetat conştiinţa ca să văd în ce fel te-am supărat. Şi am aflat lucrul următor: că ţi-am urât tunelurile din tot sufletul, fără să mă gândesc, în mândria mea, că tu m-ai trimis în ele, nici că erau un loc foarte potrivit pentru unul ca mine. Îmi calc pe mândrie; dacă mă trimiţi din nou în*

[54] Lutru de mare.

tuneluri, mă voi strădui să fiu recunoscător, amintindu-mi de favorurile tale. Îţi jur. Douăzeci de şobolani negri pentru tine, dacă ne vei elibera.

Nobil Hierax, nu fi supărat pe mine, care te-am cinstit întotdeauna. Moartea este a ta. Oare n-o să-i mai alin niciodată pe muribunzi? Adu-ţi aminte de bunătatea mea faţă de Pricklyhrift, Shrub, Flax, Orpine, Bharal, Kalan şi Exmoor, Hierax. Adu-ţi aminte cum m-a binecuvântat Exmoor cu răsuflarea lui cea din urmă şi nu uita că eu am fost acela care am omorât pasărea pe care blasfemiatorii au botezat-o cu numele tău. Dacă ne vei elibera, voi aduce iertarea muribunzilor toată viaţa şi voi îngropa morţii. Mi-am cercetat conştiinţa, Hierax, ca să văd în ce fel te-am supărat. Şi am aflat lucrul următor: că...

— Credeam că vă rugaţi cu mătănii.

— Mi le-a luat Potto, ţi-am spus, zise Silk abătut. Mi-a luat totul, până şi ochelarii.

— N-am ştiut că porţi ochelari.

Că atunci când i-am zărit pe cei ce au murit în somnul pe care Pas l-a trimis asupra lor, nu am propus să fie înmormântaţi, nici măcar nu am rostit o rugăciune pentru ei; şi când, împreună cu Mamelta, am găsit oasele celei purtătoare de felinar, eu, în mândria mea, i-am luat felinarul fără să-i îngrop oasele. Îmi calc pe mândrie şi mă voi preocupa întotdeauna de cei morţi. Îţi jur. Un ţap negru pentru tine, Hierax, dacă ne vei elibera.

Încântătoare Thelxiepeia, nu fi supărată pe mine, care te-am cinstit întotdeauna. Profeţia şi magia sunt ale tale. Oare n-o să mai ghicesc niciodată soarta de Ziua ta şi n-o să mai descifrez în măruntaiele ofrandelor însemnările zilelor ce vor veni? Adu-ţi aminte că, din multele sacrificii oferite pentru Orpine, pentru Auk şi pentru mine însumi, de ziua Scyllei, le-am citit pe toate, în afară de cele ale păsărilor. Mi-am cercetat conştiinţa, Thelxiepeia, ca să văd în ce fel te-am supărat...

Camera fu cuprinsă de o beznă cu totul necunoscută, nemaiîntâlnită de Silk nici în tunelurile sufocate de cenuşă, o beznă palpabilă şi înăbuşitoare, fără urmă de scânteie sau rază de lumină.

Crane îi şopti repede:

— E Lemur! Acoperă-ţi capul.

Disperat, Silk nu înţelese nici de ce, nici cu ce, aşa că nu şi-l acoperi.

Am aflat lucrul următor: că nu am căutat farmecul...

Se deschise uşa; auzind zgomotul, Silk se întoarse la timp să vadă pe cineva care de-abia încăpea pe ea. Uşa se închise la loc cu o bufnitură, dar fără declicul zăvorului.

— Ridică-te, Patera. – Glasul consilierului Lemur era grav, răsunător, de bariton. – Am nevoie de amândoi. Doctore, ia asta.

O bufnitură.

— Ridic-o.

Vocea lui Crane:

— E trusa mea medicală. Cum ai pus mâna pe ea?

Lemur râse. (Ridicându-se, Silk simţi o dorinţă irezistibilă să râdă şi el, atât era de plăcut şi de blând râsul consilierului.)

— Crezi că suntem în mijlocul lacului? Suntem tot în peşteră, dar ieşim din ea imediat. Am vorbit cu Blood şi mi-a adus-o unul dintre şoferii lui, asta-i tot. Patera, am nişte mici cadouri pentru tine. Ia-le, sunt ale tale.

Silk întinse ambele mâini şi primi mătăniile şi gammadionul şi lanţul de argint de la mama lui, toate amestecate la grămadă.

— Mulţumesc, rosti el.

— Eşti un bărbat îndrăzneţ, Patera. Extrem de îndrăzneţ pentru un augur. Crezi că, dacă lucraţi împreună, tu şi cu doctorul o să fiţi mai puternici decât mine?

— Nu ştiu.

— Dar ţi-ai mai pierdut din îndrăzneală, acum că ţi-ai pierdut zeul. Doctore, ce zici? Tu şi augurul, împreună?

Vocea lui Crane veni din direcţia patului:

— Nu.

Silk auzi declicul unei piedici de pistol.

— Am pistolul tău la cingătoare. Şi pe-al tău, Patera. Îl ţin în mânecă. O să vi le dau înapoi. Dacă o să le aveţi din nou, crezi că tu şi prietenul tău, doctorul, mă puteţi ucide pe întuneric?

Silk spuse:

— Ferească toţi zeii să te omor sau să doresc să te omor vreodată, pe tine sau pe altcineva!

Lemur râse din nou, acelaşi râs moale.

— Ai vrut să-l omori pe Potto, nu-i aşa, Patera? Te-a interogat ore întregi, din câte mi-a spus. Îl cunosc pe Potto de-o viaţă, nu există om mai dezgustător decât el, chiar şi atunci când încearcă să ţi se bage sub piele.

— E-adevărat că n-am fost în stare să-l plac. – Silk îşi alegea prudent cuvintele. – Dar l-am respectat ca membru al Ayuntamiento-ului, deci ca pe unul dintre conducătorii legitimi ai

oraşului nostru. Sigur că nu am vrut să-i fac rău.

— Te-a lovit de mai multe ori, ultima oară atât de tare, că ai rămas în comă ore întregi. *Spiralei* i-ar merge mai bine fără verişorul meu, Potto. Nu vrei să-ţi recuperezi pistolul?

— Ba da, foarte mult.

Silk bâjbâi prin întuneric.

— Şi vei încerca să mă omori?

— Şi Hammerstone m-a provocat la fel, răspunse Silk. I-am povestit consilierului Potto, probabil de la el ştii; dar tu nu eşti soldat.

— Nici măcar chim nu sunt.

Vocea lui Crane:

— Nu te-a văzut niciodată.

— În cazul ăsta, priveşte-mă acum, Patera.

O sclipire discretă, o pată fosforescentă albă sparse întunericul dens în apropierea tavanului. Silk privi fascinat cum se iveşte obrazul bărbierit cu grijă al unui bărbat în jur de şaizeci de ani. Era un chip nobil, cu sprâncene dese, dominate de o coamă de păr argintiu, un nas acvilin şi o gură lată, mobilă; înălţând ochii spre el, Silk îşi dădu seama că Lemur era mai înalt chiar decât Gib.

Chipul vorbi:

— N-ai de gând să mă întrebi cum reuşesc să fac asta? Am pielea fosforescentă. Până şi ochii. Priveşte.

Apărură încă două pete sclipitoare: mâinile lui Lemur. Într-una ţinea un pistol mare cât al lui Auk, judecând după ţeavă.

— Ia-l doctore. E al tău.

Vocea lui Crane se auzi în spatele mâinilor consilierului:

— Silk nu e impresionat.

Pistolul părăsi mâinile lui Lemur şi se făcu nevăzut.

— E un om înţelept.

Crane scoase un chicotit.

— La fel ca mine, Patera. Foarte înţelept. Tu ţi-ai pierdut zeul. Îmi dai voie să-ţi propun altul?

— Pe Tartaros? Mă rugam la el când ai intrat pe uşă.

— Din cauza întunericului, vrei să spui.

Chipul şi mâinile lui Lemur dispărură în bezna care părea acum şi mai deasă.

— Şi pentru că e ziua lui, adăugă Silk. Adică bănuiesc că a venit deja ziua lui.

— Tartaros şi ceilalţi nu sunt decât nişte stafii, Patera.

Niciodată n-au fost altceva, iar stafiile îşi pierd urma încetul cu încetul. În cei trei sute de ani scurşi, Pas, Echidna, Tartaros, Scylla şi ceilalţi au devenit aproape invizibili. Prolocutorul ştie acest lucru şi, din moment ce tu îi vei lua locul, trebuie s-o ştii şi tu.

— Din moment ce eu…

Silk lăsă propoziţia neterminată, bucuros dintr-o dată că era beznă în cameră.

Lemur râse a treia oară; iar Silk, cu inima grea şi îngrozit, aproape că râse odată cu el şi se pomeni că zâmbeşte.

— O, dacă te-ai putea vedea, Patera! Sau dacă ţi s-ar face o poză!

— Tu…

— Eşti augur instruit, mi s-a spus. Ai absolvit şcoala cu onoruri. Aşadar, spune-mi, Tartaros vede pe întuneric?

Silk făcu un semn afirmativ din cap, mişcare automată prin care descoperi că acceptase deja faptul subînţeles că şi Lemur vedea în întuneric.

— Sigur. Păi, toţi zeii văd pe întuneric.

Vocea lui Crane:

— În orice caz, aşa ai învăţat la şcoală.

Glasul de stentor al lui Lemur, faţă de care al lui Crane era un scârţâit subţire:

— Şi eu, la fel de bine ca ei. Mulţumită undelor energetice prea lungi pentru ochii tăi, te văd acum. Pe lângă asta, aud şi văd locuri în care nu mă aflu. Când te-ai trezit, doctorul Crane a ridicat degetele şi ţi-a cerut să le numeri. Acum e rândul tău. Alege ce număr vrei.

Silk ridică mâna dreaptă.

— Cinci. Încă o dată.

Silk se supuse.

— Trei. Şi Crane tot trei ţi-a arătat. Încă o dată.

— Te cred, rosti Silk.

— Şase. L-ai crezut şi pe Crane, când ţi-a spus că am de gând să vă omor pe amândoi. Nimic mai neadevărat, cum ai auzit chiar tu. Plănuim să vă ridicăm la rang de cinste şi să vă onorăm.

— Mulţumesc, spuse Silk.

— Mai întâi o să-ţi spun povestea zeilor. Doctorul Crane o ştie deja sau, dacă n-o ştie, o bănuieşte. Un anumit conducător, un bărbat care avea puterea de a conduce singur şi care, în consecinţă, s-a autointitulat monarh, a construit *Spirala* noastră,

Patera. *Spirala* era mesajul lui către univers. Ai văzut o parte din oamenii pe care i-a urcat la bordul ei, ba chiar te-ai plimbat şi ai stat de vorbă cu unul din ei.

Silk încuviinţă, apoi rosti:

— Da. O cheamă Mamelta.

— Aţi vorbit despre Mucor. Doctorii monarhului au ciopârţit minţile bărbaţilor şi femeilor aduse de el în spirală, aşa cum a procedat şi chirurgul lui Blood cu creierul fetei. Dar au lucrat mai atent, ştergând cât de mult au îndrăznit din vieţile personale ale pacienţilor.

— Mamelta mi-a spus că a fost operată înainte de a fi adusă în spirala aceasta.

— Poftim! Chirurgii au descoperit însă că o parte din amintirile pacienţilor despre conducătorul, familia şi oficialităţile lui erau întipărite prea adânc în mintea lor ca să fie eliminate complet. Pentru a le tulbura aceste amintiri, le-au redenumit. Conducătorul lor, bărbatul autointitulat monarh, a devenit Pas, scorpia cu care s-a căsătorit a devenit Echidna, şi aşa mai departe. Ea i-a născut şapte copii. Noi le spunem Scylla, Molpe, Tartaros, Hierax, Thelxiepeia, Phaea şi Sphigx.

Silk desenă semnul plus în întuneric.

— Monarhul voia un fiu care să-i urmeze la conducere. Scylla avea o fire la fel de încăpăţânată ca tatăl ei, dar era fată. În rasa noastră, legea spune că femeile sunt supuse bărbaţilor. Însă tatăl ei i-a dat voie să întemeieze oraşul nostru şi multe altele. Ea a înfiinţat şi Capitoliul tău, o parodie a religiei de stat din propria ei spirală. Nu era decât un copil, vezi tu, dar fraţii şi surorile ei erau mai mici ca ea.

Silk îşi înăbuşi emoţia fără să scoată o vorbă.

— Regina a mai născut o fată, mai rea decât Scylla, o dansatoare desăvârşită şi o muziciană fără cusur, dar tot fată, care mai făcea şi crize de isterie. Noi îi spunem Molpe.

Se auzi un declic slab.

— N-ai găsit nimic folositor în trusă, doctore? Ţi-am percheziţionat-o, fireşte. Dar să continui. Al treilea copil al lor, băiat, nu era cu nimic mai bun decât surorile lui, pentru că s-a născut orb. A devenit acel Tartaros la care te recomandai, Patera. Tu crezi că te vede pe întuneric. Adevărul e că nu vede pe lumină. Te plictisesc?

— Nu asta contează, ci că rişti să-ţi atragi mânia zeilor şi să-ţi pui în pericol spiritul propriu.

Râsul scurt şi sec al lui Crane răsună în beznă.

— Aşa o să procedez şi mai departe. Echidna a rămas iar grea şi a născut încă un băiat, care a moştenit, până la limita maniei, indiferenţa virilă a tatălui său la senzaţiile fizice ale altora. Cunoşti şi tu, Patera, plăcerea deosebită de a-i face să sufere pe aceia pe care nu-i putem suporta. El s-a lăsat sedus de ea în aşa măsură, încât a ajuns să nu-i mai pese de nimic şi, copil fiind, a omorât cu miile pentru propria distracţie. Astăzi îl numim Hierax, zeul morţii.

— Să continui? Mai sunt încă trei copii, toate fete, dar le cunoşti la fel de bine ca mine. Thelxiepeia, cu vrăjile, drogurile şi otrăvurile ei, grasa de Phaea, şi Sphigx, care a îmbinat curajul tatălui cu firea josnică a mamei sale. Într-o familie ca a ei, era obligată să-şi cultive calităţile, altfel ar fi murit, fără îndoială.

Silk tuşi.

— Ai spus că intenţionezi să-mi dai pistolul înapoi, consiliere. Aş vrea foarte mult să-l primesc.

De data aceasta, lumina stranie învălui tot corpul lui Lemur, destul de puternic pentru a străluci prin tunică şi pantaloni.

— Priveşte, spuse consilierul, întinzând mâna dreaptă. – Pe sub mâneca din mătase brodată, o pată neagră se târî de-a lungul braţului său spre cot, apoi pe antebraţ, până când pistolul placat cu aur al lui Hyacinth îl alunecă în palma deschisă. – Poftim.

— Cum ai făcut? îl întrebă Silk.

— În braţele mele sunt mii de circuite minuscule. Când îndoi anumiţi muşchi, creez un câmp magnetic, iar când îi încordez pe rând şi îi relaxez pe alţii, câmpul se deplasează. Priveşte.

Pistolul lui Hyacinth se târî din palma lui Lemur pe încheietură, apoi dispăru în mânecă.

— Zici că-l vrei înapoi?

— Da, foarte mult.

— Şi tu, doctore Crane? Pe-al tău ţi l-am dat deja şi am de gând să mă folosesc de serviciile tale. Nu vrei să consideri că pistolul e plata care ţi se cuvine pentru ele, primită în avans?

Lumina pe care o răspândea Lemur devenise atât de puternică, încât Silk îl zări pe Crane aşezat pe pat, scoţându-şi pistolul şi întinzându-l.

— Poţi să-l iei înapoi, dacă vrei. Dar dă-l lui Silk pe al lui. Asta primesc.

— Doctorul Crane a încercat să mă împuşte odată, ştii? – Pe

faţa sclipitoare a consilierului se ivi un zâmbet. – Îţi joacă o farsă crudă, Patera.

— Nu, e la fel de prietenos cu mine cum a fost de când ne-am cunoscut. Există oameni care se ruşinează de impulsurile lor benefice, pentru că au ajuns să asocieze bunătatea cu slăbiciunea. Dă-mi pistolul, te rog.

Nu pistolul lui Hyacinth, ci azothul ei se târî ca un păianjen în palma deschisă a lui Lemur. Silk întinse mâna după el, dar palma se închise; Lemur râse, iar ei se treziră iar în întuneric.

Vocea lui Crane:

— Silk mi-a spus că ai prins o femeie împreună cu el. Dacă ai rănit-o grav, vreau s-o văd.

— Aş putea să-l strâng până-l zdrobesc, le spuse Lemur. Ar fi periculos, chiar şi pentru mine.

Silk reuşi să descâlcească lanţul de argint; şi-l puse la gât şi aranjă gammadionul lui Pas în timp ce vorbea:

— Atunci te sfătuiesc să n-o faci.

— N-o s-o fac. Înainte de a-ţi spune adevărul despre zei, Patera, am făcut aluzie la un zeu nou, unul în viaţă, la care s-ar putea închina cei mai înţelepţi. M-am referit la mine, cum probabil ţi-ai dat seama. Eşti pregătit să mi te închini?

— Mă tem că nu avem o victimă potrivită pentru sacrificiu.

Ochii lui Lemur sclipiră.

— Îşi iroseşti diplomaţia, Patera. Nu vrei să fii Prolocutor? Când am pomenit de asta, m-am aşteptat să mă pupi în fund pentru gândul meu. Iar tu te porţi de parcă nici nu m-ai fi auzit.

— În prima clipă, am crezut că vrei să-mi aplici o tortură subtilă. Ca să fiu sincer, aşa cred şi acum.

— În niciun caz. Vorbesc foarte serios. Doctorul a spus că ar fi vrut să te inventeze. Şi eu. Dacă tu eşti exact ceea ce caută el şi stăpânii lui, atunci te potriveşti perfect scopurilor mele.

Silk simţi că se sufocă.

— Vrei să spun oamenilor că eşti zeu, consiliere? Că trebuie să ţi se aducă onoruri divine?

Caldă, gravă şi prietenoasă, vocea lui Lemur răsună în întuneric:

— Mai mult decât atât. Actualul Prolocutor ar putea face asta, ar face-o în clipa asta, dacă i-aş cere-o. Sau l-aş putea înlocui cu o sută de auguri, dacă aş vrea.

Silk scutură din cap.

— Mă îndoiesc. Dar, şi dacă ai dreptate, nu i-ar crede nimeni.

— Exact. Însă te-ar crede pe tine. Înţelepciunea Sa e bătrână. Înţelepciunea Sa va muri, poate chiar mâine. În continuare, în circumstanţe uimitoare, dar fericite, se va afla că te-a numit succesorul lui, iar tu vei explica oamenilor că Pas ţine ploile în frâu din consideraţie pentru mine. Nu trebuie decât să mi se închine cum se cuvine pentru a fi iertaţi. În cele din urmă, vor ajunge să înţeleagă că sunt, pe bună dreptate, un zeu mai mare decât Pas. După toate câte ţi-am spus, tot îi mai eşti devotat lui Pas? Şi Echidnei, şi progeniturilor lor?

Silk oftă.

— În timp ce vorbeai, mi-am dat seama ce puţine am avut eu în viaţă. Blasfemiile tale ar fi trebuit să mă oripileze. Dar eu am fost doar puţin şocat, ca o mătuşă nemăritată care o aude pe bucătăreasa ei înjurând; dar, vezi tu, am întâlnit un zeu adevărat, pe Intrus…

Crane izbucni în râs.

— Şi pe Kypris, o zeiţă adevărată. Astfel am aflat ce e divinitatea, cum arată, cum sună şi care e adevărata ei substanţă. Ai mai spus un lucru pe care l-am ignorat, consiliere.

Pentru prima oară, glasul lui Lemur sună periculos şi înspăimântător.

— Şi anume…?

— Ai spus că nu eşti chim. Eu nu fac parte dintre acei bio ignoranţi, mânaţi de prejudecăţi, care se consideră superiori chimilor, dar ştiu…

— Minţi!

De două ori mai înfricoşătoare pe întuneric, lama azothului sfâşie planul existenţial ca hârtia, trecând pe lângă urechea lui Silk, manifestă în toate celulele corpului său şi oribilă, cum niciun alt lucru din univers nu putea fi.

Din capătul opus al camerei, Crane ţipă: *O să ne scufunzi!,* iar nava se clătină şi se zgudui. Aşchii vopsite şi fulgi de oţel incandescent ţâşniră spre Silk ca un torent de foc; Silk se dădu în spate îngrozit.

— O fiinţă care s-a născut biologică a făcut asta, Patera. Un om care a evoluat. – În beznă răsună o bubuitură ca de ciocan lovind nicovala. – Eu *sunt* o fiinţă biologică *şi* zeu.

Discontinuitatea chinuitoare care sfâşiase pânza universului dispăruse.

— Mulţumesc, spuse Silk, printre gâfâituri. Mulţumesc foarte mult. Te rog să nu mai faci aşa ceva.

Când zguduiturile navei încetară cu o bufnitură zdravănă, apăru din nou braţul fosforescent al lui Lemur; palma se deschise, iar azothul alunecă în mânecă.

Crane trânti geanta de podea.

— Mai eşti aici?

— De ce vrei să ştii? întrebă Lemur, revenind la tonul blând.

— Din pură curiozitate. Mă întrebam dacă nu cumva e o armură de luptă, dar superioară.

— Ceea ce ar suscita interes stăpânilor tăi, aflaţi la conducerea...

— Palustriei.

— Nu. Nu a Palustriei. Am eliminat anumite oraşe, printre care şi Palustria. La fel ca Patera Silk, o să serveşti în curând Vironul, iar când o vei face, va trebui să fii mai cinstit. Între timp, tot ce trebuie să ştii e că mă aflu de partea cealaltă a vaporului. Poate c-o să-ţi arăt când am terminat de discutat problema noastră.

— Adică să te servesc pe tine.

— Noi, zeii, avem multe nume. Patera, nu trebuie să te îngrijorezi din cauza amantei tale din trecut. În clipa de faţă îl îngrijeşte pe pacientul doctorului Crane şi e îngrijorată din cauza ta.

Vocea lui Crane:

— Foloseşti cuvinte vechi. Câţi ani ai, consiliere?

— Tu câţi îmi dai? – Lemur întinse mâna sclipitoare. – Vouă, doctorilor, vă place să vorbiţi despre tremor pronunţat. Poţi să te pronunţi despre tremorul acesta?

— Ai fost la conducere sub doi caldé, apoi, după moartea celui din urmă, încă douăzeci şi doi de ani. Normal că ne-am pus întrebări.

— În Palustria. Da, în Palustria, normal că vi le-aţi pus. Când mă vezi în alt loc poţi să-ţi formulezi propria estimare, pe care aş fi interesat s-o aud.

— Patera, pe tine nu te miră lucrurile astea?

— Înţeleg că eşti bio cu piese protetice; aşa e şi Maytera Rose a noastră. – Silk descoperi că şi mâinile lui tremură şi le puse în buzunar. – Dar nu înţeleg cum poţi fi în altă parte a acestui vapor.

— Aşa cum monitorul îţi arată imaginea unei camere din capătul celălalt al oraşului. Aşa cum Fereastra ta Sacră ţi-a arătat imaginea trucată a unei femei moarte de trei sute de ani şi te-a convins că ai stat de vorbă cu o zeiţă minoră.

Lemur chicoti.

— Dar am pierdut deja prea mult timp, în vreme ce pacientul doctorului Crane e pe moarte. Sper să mă ierte, m-am distrat de minune. – Pistolul lui Hyacinth apăru în palma fosforescentă. – Iată onorariul pentru doctorul Crane, aşa cum l-a cerut el. Doctore, vreau să consulţi un pacient. Ca să-ţi meriţi onorariul, nu trebuie decât să-l examinezi şi să-i spui adevărul. Încalci etica medicală dacă-i spui adevărul pacientului?

— Nu.

— Au fost momente când ne-am gândit că aşa trebuie să fie. Acest al patrulea prizonier al meu e tot spion. E rănit grav.

— Şi pe urmă o să ne omori, pe mine şi pe Silk. – Crane pufni. – În regulă, dacă tot am trăit făcând pe vraciul, pot să şi mor ca vraci.

— Amândoi veţi rămâne în viaţă, îi spuse Lemur, pentru că amândoi veţi fi foarte cooperanţi. V-aş putea obliga să cooperaţi chiar acum, dacă aş vrea. Dar pentru moment, prefer să rămânem adversari. Nu zic duşmani. Vedeţi, i-am spus celui de-al patrulea prizonier că doctorul care-l va examina şi augurul care-l va ierta de păcate nu sunt prietenii mei. Că, de fapt, au considerat de cuviinţă să comploteze împotriva guvernului pe care îl conduc.

Mâna şi braţul lui Lemur străluceau tot mai tare, iar pistolul mic, gravat şi placat cu aur al lui Hyacinth mişuna ca un animal viu în palma deschisă.

— Înţelepciunea Ta? Poftim. – Îi dădu pistolul lui Silk. – În calitate de augur uns, vrei să aduci Iertarea lui Pas pacientului doctorului Crane, dacă el constată că e pe moarte?

— Bineînţeles, răspunse Silk.

— Atunci, să mergem. Sunt convins c-o să vi se pară foarte interesant.

Lemur împinse uşa. Clipind şi frecându-se la ochi, îl urmară pe un coridor îngust, cu podea din grătar de oţel, apoi pe un şir de trepte de oţel, aproape la fel de abrupte ca o scară mobilă.

— Vă duc până jos, în chilă, le spuse Lemur. Apropo, sper că nu v-aţi aşteptat să se clatine nava. Am ieşit în larg – am dat ordinul când ne-am jucat cu azothul – şi acum navigăm sub apă, unde nu se simt valurile.

Îi conduse la o uşă grea, fixată în podea, răsuci două roţi şi o deschise.

— Pe-aici, jos. Vă arăt imediat gaura de pe fundul navei.

Silk coborî primul. Vibraţia care zguduia vasul de când Lemur îl ameninţase cu azothul se simţea mai puternic aici, ca un sunet; aerul era proaspăt, iar gratiile de fier pe care cobora erau umede. Luminile verzi, imitaţii ale luminilor antice aduse de Pas primilor colonişti, şi mirosul necunoscut, sau absenţa oricărui miros, îl ajutară să înţeleagă pentru prima oară că se afla sub apele Lacului Limna.

Primul lucru pe care îl văzu fu că zburătorul avea aripile rupte. Fuseseră întinse, împreună cu resturile de pânză aproape invizibilă care le acopereau, pe tenda unei bărci mari – stâlpi răzleţi dintr-un material făcut poate din oase lustruite, mai subţiri decât arătătorul lui.

— Aşteaptă aici o clipă, Înţelepciunea Ta, strigă Lemur. Vreau să vi le arăt. Şi dumneavoastră, şi doctorului Crane. Va merita aşteptarea.

— În cele din urmă, ai prins unul, spuse Crane. Ai doborât un zburător.

Vorbise cu o undă de amărăciune în glas care îl făcu pe Silk să se întoarcă şi să se uite mirat la el.

— Plecaseră cu toţii, îi explică Crane. Blood şi criminalii lui, majoritatea servitorilor. M-am gândit eu că despre asta e vorba, dar am sperat…

Nu-şi încheie propoziţia, înălţă doar din umeri.

Lemur luase de jos o formă curbată în mod ciudat, ca o lacrimă, de culoarea smântânii.

— Da, doctore. Şi acesta e secretul. Simplu, dar nepreţuit. Nu vrei să-l examinezi? N-ai vrea să duci stăpânilor tăi secretul zborului? Cheia care deschide cerurile? Aşa arată. Ia-o în mână, dacă vrei, să vezi ce uşoară e. Pipăi-o, doctore.

Crane îl refuză scuturând din cap.

— Atunci tu, Înţelepciunea Ta. După ce adepţii vă vor fi instalat în funcţia de caldé, s-ar putea dovedi un lucru extrem de util.

— Nu voi fi niciodată caldé, îi spuse Silk, şi nici nu mi-am dorit să fiu. – Luă obiectul, foarte uşor, şi studie liniile lichide. – Acest obiect permite zborul? Forma aceasta?

Lemur confirmă cu o înclinare a capului.

— Materialul din care e făcut. Tarsier îl analizează chiar acum. Când ai pătruns prin efracţie în vila lui Blood… Vezi, am aflat şi despre asta. Când ai pătruns în ea, nu te-ai întrebat de ce a fost trimis Crane de oraşul lui să-l spioneze pe Blood?

— Atunci nu mi-am dat seama că e spion, îi explică Silk.

Lăsă forma deoparte şi-şi pipăi umflătura pe care i-o făcuse pumnul lui Potto la tâmplă. Era slăbit şi puţin ameţit.

— Ca să-i ţină la curent pe stăpânii lui în legătură cu progresul pe care-l face Blood cu vulturul, continuă Lemur. Acum mai mult de douăzeci şi cinci de ani, mi-am dat seama de posibilităţile zborului. Am înţeles că, dacă soldaţii noştri ar putea zbura ca zburătorii, am afla imediat mişcările trupelor inamice, că oamenii puteau ateriza în spatele liniilor inamice ca să le taie mijloacele de comunicare, şi aşa mai departe. Imediat ce am avut libertatea de acţiune, am susţinut diverse experimente care păreau promiţătoare. Niciunul nu a dus la un instrument capabil să ridice un copil, cu atât mai puţin un soldat.

Amintindu-şi de Hammerstone, Silk întrebă:

— De ce nu un soldat?

Crane scoase un mormăit.

— Sunt prea grei. Lemur cântăreşte de patru ori cât noi doi la un loc.

— Aha! – Lemur se întoarse spre doctor. – Deci ai studiat problema. Înţeleg.

Crane înclină din cap.

— În realitate, zburătorii sunt mai mici decât soldaţii. Eu sunt mic, aşa mă ştie lumea. Dar sunt mai mare decât majoritatea zburătorilor.

— Vorbeşti de parcă ai fi văzut unul îndeaproape.

— Printr-un telescop, spuse Crane. Vrei să obiectezi că nu am avut cu ce să-i compar?

— Ca să-ţi fac pe plac, da.

— N-am avut nevoie de niciunul. Un om mic are alte proporţii decât unul mai mare, iar eu, în calitate de doctor mic, ştiu foarte bine acest lucru. Capul unui om mic e mai mare în raport cu umerii lui, de exemplu.

Silk începu să se agite.

— Dacă cineva e pe moarte…

— Acel cineva ai putea fi tu, Înţelepciunea Ta. – Lemur îi puse o mână grea pe umăr. – Să zicem, strict la modul ipotetic, că plănuiesc să-ţi smulg capul îndată ce i-ai adus acestui nefericit iertarea lui Pas. Într-o asemenea situaţie, dacă scurtezi acum discuţia, îţi scurtezi viaţa.

— În calitate de cetăţean, am dreptul la un proces public şi la un avocat. În calitate de augur…

Mâna consilierului apăsă mai greu pe umărul lui.

— Mare păcat că nu eşti tu însuţi avocat, Înţelepciunea Ta. Dacă ai fi, ţi-ai da seama că există o clauză suplimentară, nescrisă. Aceea că trebuie îndeplinite nevoile urgente ale Vironului. Chiar în timp ce vorbim, o facţiune radicală de rebeli mincinoşi încearcă să răstoarne Ayuntamiento-ul nostru constituit legal şi să-l înlocuiască cu un oarecare augur lipsit de experienţă – dar perspicace, recunosc singur – agitând populaţia cu tot felul de poveşti despre iluminare şi aşa-zise favoruri din partea zeilor. Îţi zdrobesc cumva umărul?

— Să ştii că doare.

— Poate să doară şi mai tare. Chiar ai vorbit cu o zeiţă într-o casă rău famată? Spune nu, altfel îţi zdrobesc umărul.

— O zeiţă în sensul în care zeul care m-a iluminat e un zeu? Doctorul Crane susţine că nu există asemenea fiinţe. Şi dacă are dreptate, şi dacă nu, eu mă îndoiesc că mai există asemenea zei.

Lemur îl strânse mai tare. Dacă ar fi putut, Silk ar fi căzut în genunchi.

— Vreau să-ţi povestesc în amănunt cum de mi-a trecut prin minte să folosesc o pasăre de pradă ca să dobor un zburător şi să-l pot examina. Cum am văzut un şoim prinzând un ferestraş la amurg, aşa mi-a venit ideea. Cum am scotocit Vironul, în cel mai mare secret, după bărbatul care s-o pună în practică. Şi cum l-am găsit.

Silk gemu, iar Crane spuse:

— Şi aşa mai departe. Dă-i drumul şi-o să-ţi spun cum am aflat noi toate astea.

— *Dă-i drumul!* ţipase Mamelta, ţâşnind din semiîntuneric şi aruncându-se peste Silk. *Robot ticălos! OBIECTULE!*

Era goală, nu purta decât o zdreanţă însângerată legată în jurul taliei; avea pielea de culoarea fildeşului, sânii plini şi coapsele rotunde.

Lemur îi dădu drumul lui Silk şi-o lovi la nimereală; peste osul alb, apărut pe fruntea sfâşiată de ghearele lungi, năvăli un şuvoi de sânge.

Crane se ghemui în spatele ei şi-şi deschise trusa maro cu gesturi nervoase.

— Foarte bine, doctore, spuse Lemur. Coase-o la loc. Dar nu aici.

O azvârli pe umăr şi plecă.

— Hai, îi spuse Crane lui Silk.

Cu mişcări foarte rapide pentru vârsta lui, doctorul urcă treptele spre trapa pe care le-o deschisese Lemur la venire şi mişcă de-o roata.

— N-o putem lăsa aşa, protestă Silk.

Mişcă uşor din umeri şi constată că nu are niciun os rupt.

— N-avem cum s-o ajutăm dacă suntem noi înşişi prizonieri.

Vocea batjocoritoare a lui Lemur se auzi din capătul celălalt al chilei.

— Un om e pe moarte şi femeia asta sângerează ca un porc înjunghiat. Chiar nu vă pasă niciunuia din voi?

— Îmi pasă mie, strigă Silk şi ţopăi în direcţia de unde se auzea vocea.

În spatele bărcii, la prova, zburătorul zăcea pe o pătură întinsă pe podeaua de oţel, cu chipul bronzat schimonosit de agonie. Lângă el mai era o trapă, mult mai mare decât cea prin care intraseră ei – destul de mare ca să treacă barcă prin ea, constată Silk cu uimire. Lângă peretele despărţitor din capătul compartimentului se afla un panou cu instrumente.

Lemur o trânti pe Mamelta lângă zburător. Răcni asurzitor, amintindu-i lui Silk de talus:

— *Vino cu noi, doctore. N-ai cum să deschizi trapa.* – Apoi i se adresă lui Silk: – Am strâns chiar eu şuruburile. Şi sunt mult mai puternic decât voi amândoi la un loc, şi mult mai greu.

Silk îngenunchease deja lângă zburător.

— Îţi aduc, fiule, iertarea tuturor zeilor. Adu-ţi aminte cuvintele lui Pas, care…

— Ajunge. – Lemur îl prinse iar de umăr. – Mai întâi, să vină doctorul. Dacă nu vrea, îl aduci tu.

— Sunt aici, anunţă Crane.

— Ăsta-i zburătorul nostru, spuse Lemur. Îl cheamă Iolar. Ne-a zis câte ceva, vedeţi voi, dar nimic important, nici măcar din ce oraş e. Sunt de acord că nu-i mai înalt decât tine şi că-i ceva mai uşor. Dar e un zburător, ce mai încoace şi încolo.

Crane nu răspunse. În clipa următoare scoase foarfeca din trusă şi tăie costumul de zbor. Silk rupse o bucată din robă, o răsuci de două ori în jurul capului Mameltei şi o legă.

Lemur dădu aprobator din cap.

— Sunt convins c-o să trăiască şi-o să-ţi fie recunoscătoare pentru eforturi, Patera. Şi Iolar la fel, sper. Mă asculţi, doctore?

Crane mişcă din cap fără să se uite la el.

— Va trebui să te răsucesc. Ridică braţele deasupra capului.

Nu încerca să te răsuceşti singur. Lasă-mă pe mine.

— Ştii, continuă Lemur, de dragul conversaţiei, Iolar a aterizat chiar aici, în lac. Într-un fel, ne-a convenit de minune. Am ridicat barca la suprafaţă şi l-am scos din apă cu tot cu aripi, fără ajutorul Gărzii Civile. Sau al lui Blood, ar trebui să precizez, spre marea lor nemulţumire.

Lemur chicoti.

— Asta a fost ieri dimineaţă. Din întâmplare, eu mă aflam pe mal, aşa că operaţiunea de recuperare a dirijat-o Loris. Loris nu e Lemur, dar cine poate fi? În orice caz, n-a fost recuperată o parte însemnată – el îi zice modul de propulsie, sau MP, nu-i aşa, Iolar? – dar am salvat zburătorul cu aripile şi harnaşamentul care-i permite să zboare.

Crane ridică ochii spre consilier, apoi îi coborî imediat la pacient.

— Ba-i exact aşa, doctore, continuă Lemur. Fără aparatul ăla, soldaţii noştri tot vor putea zbura, ca să zic aşa. Dar mai mult vor pluti, ca pescăruşul care să lasă purtat de vânt, fără să mişte din aripi. Ar trebui să se poată ridica de pe o stâncă sau de pe un turn şi să zboare la mare distanţă, dacă bate vântul destul de tare şi din direcţia potrivită. De la pământ nu s-ar putea ridica decât în condiţii foarte speciale. În niciun caz n-ar putea zbura contra vântului, oricât de slab ar sufla. Nu mă exprim prea tehnic pentru tine, Patera? Cred că doctorul Crane mă înţelege.

— Aş zice că şi eu, spuse Silk.

— La început, neajunsul părea temporar. Iolar a avut un modul de propulsie, a recunoscut măcar atât. Se presupune că s-a desprins la impactul cu apa. L-am putea pescui, am încercat cu toţii toată ziua de ieri, sau ne-ar putea spune el cum să construim unul. Numai că, din păcate, el nici nu vrea să audă de a doua soluţie.

Crane spuse:

— Aveţi cu siguranţă o infirmerie pe vapor. Un loc mai bun decât ăsta.

— Da, avem, îl asigură Lemur. L-am şi ţinut acolo un timp. Dar nu ne-a răsplătit bunătatea, aşa că l-am adus aici. E treaz?

— N-ai auzit că tocmai i-am vorbit? Normal că-i treaz.

— În regulă. Iolar, ascultă-mă. Sunt consilierul Lemur şi vorbesc cu tine. Nu ştiu dac-o să-ţi mai vorbesc altă dată, iar ceea ce vreau să-ţi spun e mai important pentru tine decât orice ai auzit până acum sau ce vei fi în stare să auzi mai târziu. Mă

auzi? Spune ceva sau dă din cap.

Iolar stătea pe burtă, cu faţa spre trapa lungă de oţel din podea.

— Aud, rosti el slab, cu accent străin evident.

Lemur zâmbi şi mişcă din cap.

— Ai văzut că sunt om de cuvânt, da? Foarte bine, îţi dau cuvântul meu că tot ce-ţi spun e adevărat. N-o să mai încerc să te păcălesc şi nici n-am de gând să fiu prea răbdător cu tine. Ăştia sunt oamenii despre care ţi-am spus Potto şi cu mine. Doctorul e spion dovedit, ca tine. Nu unul de-al nostru, poţi să fii convins. E din Palustria, aşa susţine. Augurul e şeful facţiunii care încearcă să preia controlul oraşului. Dacă doctorul Crane zice că eşti pe moarte, ai câştigat disputa noastră. O să-i dau voie augurului să-ţi aducă Iertarea lui Pas şi cu asta, basta. Dar dacă zice c-o să trăieşti şi tu refuzi în continuare, o să-ţi pierzi viaţa. M-ai înţeles? N-am de gând să mai pierd timpul încercând să obţin cu forţa ceea ce vrem de la tine. Construim echipamente noi ca să găsim modulul de pe fundul lacului. O să-l recuperăm, iar tu vei fi murit degeaba. Dacă nu-l recuperăm, ne rămâne vulturul. Acuma ştie ce are de făcut şi nu trebuie decât să-l trimitem după următorul zburător pe care-l vedem ca să punem mâna pe un modul de propulsie.

Lemur arătă cu degetul spre Crane.

— Fără ameninţări, doctore. Fără promisiuni. Adevărul nu te va costa nimic, iar minţind nu vei câştiga nimic.

— Nu ştiu, zise Crane pe un ton neutru. Are câteva coaste rupte, nu i-au perforat plămânul altfel ar fi fost deja mort. Cel puţin patru vertebre toracice sunt aproape distruse. Şi coloana vertebrală e afectată, dar nu cred că-i ruptă, deşi nu sunt sigur. Bine îngrijit de un chirurg de primă mână, eu zic că are şanse să trăiască.

Lemur păru sceptic.

— O să-şi revină complet?

— Mă îndoiesc. Poate va fi în stare să meargă.

— Aşa. – Lemur începu să vorbească în şoaptă. – Ce alegi? În două sau trei ore te-am putea duce la mal. Cutiile alea negre pe care le purtaţi cu toţii… cum funcţionează?

În cală se făcu linişte. Silk, aplecat peste Mamelta, o văzu mişcând din pleoape şi o prinse de mână. Crane scutură din umeri şi închise trusa cu zgomot – unul la fel de puternic şi definitiv ca detunătura pistolului lui Auk în Taverna Cocosului.

— Nici nu m-am gândit c-o să vorbeşti, îi spuse Lemur zburătorului pe un ton cât se poate de prietenos. De-asta am ieşit în larg. Patera, poţi să-ţi începi pălăvrăgeala, dacă vrei. Nu-mi pasă. Oricum o să moară până termini.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă Crane.

— Să-l scot din navă.

Lemur se deplasă la tabloul de instrumente.

— Ca om de ştiinţă, s-ar putea să te intereseze lucrul ăsta, doctore. Compartimentul în care suntem e pe fundul navei, cum ţi-am spus. E perfect etanşat, cum ai descoperit acum câteva minute, când ai încercat să deschizi trapa. În momentul de faţă – se uită la unul din aparatele de măsură – ne aflăm la şaptezeci de coţi sub apă. La adâncimea asta, presiunea asupra fuzelajului nostru e cam de trei atmosfere. Ţi s-a explicat vreodată cum urcăm şi coborâm?

— Nu, răspunse Crane. M-am întrebat şi eu.

Se uită la Silk de parcă voia să vadă dacă e şi el interesat; dar Silk incanta şi clătina din mătănii deasupra capului zburătorului.

— Cu ajutorul aerului comprimat. Dacă vrem să coborâm mai jos, deschidem unul din rezervoarele cu balast. Apa intră înăuntru, deci nu mai plutim, ci ne scufundăm. Când vrem să ne ridicăm la suprafaţă, băgăm aer comprimat în rezervor ca să scoatem apa. Rezervorul pluteşte, iar noi câştigăm flotabilitate. Simplu, dar eficient. Dacă deschid supapa asta, va intra aer în compartiment. – Lemur îl răsuci şi se auzi un şuierat puternic. – Dacă îl deschid rapid, o să vă şi doară, aşa că l-am deschis numai puţin, înghiţiţi dacă vă dor urechile.

Silk, care îl ascultase pe Lemur cu o ureche, se opri din incantaţie ca să înghită. În clipa aceea, zburătorul rănit şopti: *Soarele...* Ochii, înainte întredeschişi, acum se deschiseră larg. Făcu un efort să-şi întoarcă privirea spre Silk: *Spune-le oamenilor tăi!*

Nu era permis niciun răspuns sonor până la sfârşitul incantaţiei, dar Silk făcu un semn afirmativ din cap şi desenă cu mătăniile semnul minus. *Eşti binecuvântat.* În timp ce clătină din cap de nouă ori, cum cerea ritualul, desenă semnul plus.

— Când presiunea atinge trei atmosfere, şi nu mai e mult până atunci, putem deschide trapa bărcii fără să inundăm compartimentul. – Lemur chicoti. – Acum slăbesc garniturile.

Crane începu să protesteze, apoi îşi ţinu gura.

— Pierdem controlul, îi şopti zburătorul lui Silk şi închise ochii.

Cu mâna liberă, Silk îl mângâie pe tâmplă, ca să-i arate că l-a auzit.

— Te rugăm să ne ierţi pe noi, cei în viaţă. – Făcu semnul plus. – Eu şi mulţi alţii pe lângă mine ţi-am greşit de multe ori, fiule, comiţând fărădelegi îngrozitoare împotriva ta. Nu le pune la inimă, ci începe viaţa care urmează în nevinovăţie, iertând tot răul.

Făcu iar semnul minus cu mătăniile.

Mamelta îi găsi mâna şi îl strânse de ea.

— E… Visez?

Silk scutură din cap.

— Vorbesc în numele Marelui Pas, ai Divinei Echidna, al Scyllei celei aspre la vorbă, al minunatei Molpe, al lui Tartaros cel tenebros, al nobilului Hierax, al Thelxiepeiei celei gânditoare, al Phaeai celei fioroase şi al puternicei Sphigx. Şi al zeilor mai mici. – Adăugă în şoaptă: – Te iartă şi Intrusul, fiule, căci vorbesc în numele lui.

— O să moară?

Silk îşi duse degetul la buze.

Cu glas neobişnuit de blând, Crane spuse:

— O să-l ucidă Lemur. Aşa a ales. Şi eu aş fi făcut la fel.

— Şi eu. – Mamelta pipăi pânza neagră cu care o legase Silk la cap. – Ne-au zis că mergem într-o lume minunată, a păcii şi abundenţei, unde va fi amiază toată ziua. Ştiam că ne mint. Când voi muri, mă voi duce acasă. La mama şi fraţii mei… Chiquito cocoţat pe stinghia lui din *patio*…

Crane îşi scoase iar foarfeca. Tăia pânza când Lemur deschise trapa.

Lui Silk i se păru – un gând irezistibil – că în cală pătrunsese Intrusul. În locul trapei negre apăru un dreptunghi luminos, translucid, cu scânteieri reci. Lumina Soarelui Lung, care străpungea apa limpede a Lacului Limna şi la o adâncime de şaptezeci de coţi, refractată şi difuză, umplea deschizătura făcută dintr-o dată de Lemur şi invada cala cu albastrul divin al zorilor. Preţ de câteva clipe, Silk se îndoi că substanţa eterică era apă. Aplecat deasupra zburătorului, cu mâna dreaptă (în care ţinea mătăniile) agăţată de ramele tambuchiului, vârî degetele în ea.

— A scăpat puţin aer, spuse Crane. Ai simţit?

Cu ochii fixând apa cristalină, Silk clătină din cap. Un banc de peşti subţiri apăru la un capăt al trapei, apoi, într-o fracţiune de

secundă, alunecară spre celălalt, la zece coţi sub placa de oţel pe care îngenunchea.

— Mişcă-te, Patera, spuse Lemur, apucându-l pe zburător.

— Ai grijă! strigă Crane. Nu-l ţine aşa!

— Te temi c-o să-i fac şi mai rău, doctore? – Lemur zâmbi şi-l ridică pe zburător ca pe-o pană deasupra capului. – Nu mai contează. Ce zici, Iolar? Vrei să-mi spui ceva? Asta-i ultima ta şansă.

— Mulţumeşte femeii, gâfâi zburătorul. Oamenilor. Aripi puternice.

Lemur îl aruncă. Apa scânteietoare care umplea deschizătura trapei îl stropi pe Silk pe faţă, îl udă de sus până jos şi-l orbi temporar. Până când reuşi să vadă din nou, zburătorul aproape că dispăruse. Îi zări scurt chipul schimonosit de durere, privirea îngrozită şi gura deschisă din care ieşeau bule ca nişte sfere de sticlă subţire, apoi nu se mai văzu nimic.

Lemur trânti trapa cu un pocnet asurzitor şi strânse şuruburile.

— Când o s-o deschid pe cea prin care am intrat, presiunea din compartiment se va egaliza cu cea din restul navei. Ţineţi gura deschisă ca să nu vă spargă timpanele.

Îi conduse pe un alt drum de data asta, apoi pe un coridor mai lat (trecură pe lângă consilierii Gallo şi Potto, adânciţi într-o conversaţie) şi, în cele din urmă, intrară pe o uşă păzită de doi soldaţi.

— Asta căutai tu, doctore, îi spuse el lui Crane, deşi cred că nu ştiai. În această cabină o să ne vezi adevăratul sine biologic al nostru. Sunt aici.

Arătă cu degetul spre un cerc de maşinării sclipitoare; Crane merse în grabă la ele. Silk, şchiopătând şi sprijinind-o pe Mamelta, îl urmă încet.

Corpul biologic al consilierului Lemur zăcea pe un culcuş alb imaculat, acoperit până la bărbie de un cearşaf tot imaculat. Avea ochii închişi şi obrajii supţi; pieptul i se ridica şi cobora uşor şi încet; de-abia i se auzea respiraţia. Un smoc de păr alb ieşea din banda sintetică neagră şi reţeaua de sârme multicolore din jurul sprâncenelor. Tuburi şerpuitoare, ieşite din mai multe aparate (transparente, galben-pai şi cărămiziu închis) intrau sub cearşaf.

— Aici nu există bio trădători, vorbi Lemur. Suntem îngrijiţi de chimi devotaţi, iar aparatele care ne ţin în viaţă sunt întreţinute

de ele. Ne iubesc, iar noi le iubim, la rândul nostru. Le-am promis nemurirea şi o să le-o dăm: o rezervă nesfârşită de piese de schimb. Ele ne răsplătesc prelungindu-se la nesfârşit vieţile de simpli muritori.

Crane studia unul dintre aparate.

— Echipamentul care vă ţine în viaţă e foarte impresionant. Aş vrea să-l am şi eu.

— Rinichii şi ficatul meu s-au dus. Aşa că funcţiile lor le îndeplinesc aparatele. Am un stimulator în inimă, capabil să-i preia complet funcţia ori de câte ori e necesar. Să pulseze oxigen, bineînţeles.

Crane îşi supse dinţii şi clătină din cap.

Mamelta rosti încet:

— E prima dată când nu-mi e frig.

— Aerul de aici se reprelucrează complet tot la şaptezeci de secunde. E filtrat, radiat împotriva bacteriilor şi virusurilor şi menţinut la o umiditate relativă de treizeci şi cinci la sută, la o pătrime dintr-un grad de temperatura normală a corpului bio.

Uitându-se la consilierul culcat pe spate, Silk îi spuse:

— N-am crezut niciodată c-o să-mi fie milă de tine. Dar acum îmi este.

— Rareori conştientizez că zac întins aici. Ăsta sunt eu. – Lemur se bătu în piept, reluând zgomotul de ciocan auzit de Silk pe întuneric. – Energic şi sprinten, cu văz şi auz perfecte. Numai cu digestia stau mai prost. Şi, câteodată – Lemur făcu o pauză semnificativă – cu răbdarea.

Crane se aplecă peste silueta întinsă; înainte ca Lemur să-l poată opri, îi ridică o pleoapă gri cu degetul mare.

— Omul ăsta e mort.

— Nu fi absurd!

Lemur porni spre el, dar Silk, mânat de un impuls inexplicabil, îi tăie calea. Iar Lemur, reacţionând, poate, la o poruncă din copilărie, aceea de a respecta rasa de augur, se opri în loc.

— Priveşte.

Crane vârî degetul mare şi arătătorul în orbita goală şi scoase o rămăşiţă neagră, semănând cu un amestec de pământ şi păcură. După ce i-o arătă lui Lemur, o aruncă pe cearşaful imaculat, unde căzu ca un gunoi, şi se şterse de degete pe perna albă subţire, lăsând urme puturoase şi murdare.

Lemur scoase un sunet destul de slab, pe care Silk nu-l mai auzise niciodată (deşi auzise multe gemete de durere, cât de

tânăr era el), un fonfăit care masca un fel de scârţâit de mâner învârtit tot mai repede – un zgomot de sfredel care loveşte un cui şi, manevrat de un nebun, se roteşte din ce în ce mai tare, din ce în ce mai repede, până când începe să scoată fum, autodistrugându-se cu propria energie nestăvilită şi necontrolată. Peste câteva ore, când se va gândi la acest sunet, Silk îşi va aminti de universul ca un mecanism de ceasornic, pe care i l-a arătat Intrusul în ziua Phaeai, pe terenul de sport; căci era sunetul acelui univers aflat pe moarte, ori a unei părţi muribunde din el, ori a întregului univers stingându-se în sufletul cuiva.

Articulând sunetul care-l va bântui pe Silk până târziu în noapte, Lemur se ghemui anevoie, clătinându-se; flutură disperat din mâinile care se mişcau parcă singure, nu loveau, nu zgâriau cu ghearele, nu făceau nimic, ci se zvârcoleau cum se zvârcoleau, poate chiar atunci, mâinile zburătorului în apele reci ale lacului, în aşteptarea înţepenelii care urmează morţii şi durează jumătate de zi. (Sau o zi, sau o zi şi jumătate, depinde de nenumărate circumstanţe şi întotdeauna discutabil.) În timp ce se ghemuia, Lemur nu-şi luă ochii de la consilierul mumificat de pe culcuşul alb ca neaua; iar în cele din urmă, când atinse cu genunchiul podeaua din lespezi verzi şi nu mai avea cum să se ghemuiască mai tare, braţele îi căzură inerte.

Apoi azothul pe care Silk îl luase din sertarul dulapului lui Hyacinth în seara zilei în care Intrusul îi dezvăluise esenţa universului în care trăia, căzu din mâneca pestriţă a lui Lemur şi alunecă pe podea.

Iar Crane sărind după el, se lovi cu o bufnitură de unul dintre aparatele care înconjurau patul consilierului mort şi-l trânti pe-o parte; rapid şi abil, în ciuda firelor cărunte din barbă, înhăţă arma.

Raza ucigaşă ţâşni, iar Lemur explodă într-un glob de foc. Silk şi Mamelta se dădură înapoi clătinându-se şi acoperindu-şi faţa cu braţele.

Crane trecu pe lângă ei ca fulgerul şi ieşi pe uşă înainte ca ei să se dezmeticească.

Mamelta începu să ţipe.

Silk o ţinea de braţ şi-o trăgea după el, conştient că ar fi trebuit s-o facă să tacă, dar şi că aşa ceva era imposibil, că nu aveau nici o secundă de pierdut.

Soldaţii de la uşă traseră asupra uşii când o deschise Silk. Nu apucă să se ferească de ei, că se şi năpustiră pe coridorul lat,

fugind de trei ori mai iute decât un băiat sprinten ca Horn şi de zece ori mai rapid decât Silk, pe care-l încetinea de glezna rănită, şi decât Mamelta, care ţipa în continuare. Cei doi nu străbătuseră nici jumătate din distanţă când văzură o scăpărare lângă scara dintre punţi; urmă o dublă explozie, foarte dureroasă, dar nu prea puternică pentru urechile care le ţiuiau încă, şocate de bubuitura cu care explodase Lemur.

— Trebuie să ajungem acolo înainte ca el să închidă trapa, îi spuse Silk Mameltei.

Când văzu că ea tot nu fugea, o ridică în braţe (spre propria lui mirare, mai târziu) şi, azvârlind-o pe umăr ca pe-o saltea rulată sau un sac de făină, o luă la goană. Se împiedică şi se clătină, o dată se lovi de un perete etanş, gata-gata să cadă cu capul înainte pe scară. Cineva striga: *Aşteaptă! Aşteaptă!* Când ajunse la trapă, realiză că strigătul ieşise chiar din gura lui.

Trapa era închisă, dar o lăsă jos pe Mamelta şi apucă mânerele cu toată puterea. O pală de vânt de dedesubt îl ajută s-o ridice.

— *Doctore!*

— Ajută-mă! strigă Crane. Putem fugi cu barca.

Mai multe puşti bubuiră pe coridor când Silk şi Mamelta coborâră anevoie de pe scara scurtă în cala vasului. O armă trosni în trapă ca un baros în timp ce-i strângea încuietorile.

Când ajunse la Crane, micul doctor se lupta cu trapa mai lungă care acoperea cala navei. Traseră de ea toţi trei şi o deschiseră ajutaţi de apa rece a lacului, aşa cum presiunea aerului îi ajutase înainte să deschidă trapa mult mai mică. În clipa următoare, Silk se zbătea în apa care creştea. Scuipă, reuşi să-şi ridice capul deasupra ei şi începu să gâfâie.

Torentul scăzu în intensitate, apoi se calmă o secundă sau două, care lui Silk i se părură lungi cât un minut; auzi urletul supapei de aer şi văzu pe cineva (Mamelta sau Crane, nu avea cum să fie sigur) zbătându-se şi împroşcând cu apă în apropierea lui.

Fluxul se inversa. Încet, apoi tot mai rapid, trăgându-l după el, şuvoiul care umpluse compartimentul se retrăgea în forţă spre Lacul Limna. Neputincios ca o păpuşă prinsă într-un vârtej, se învârti într-o spirală de lumină albastră, încetini (plămânii stăteau să-i explodeze) şi zări o siluetă suspendată la fel ca el, cu mâinile şi picioarele întinse şi cu părul răsfirat.

Apoi întrezări un chip monstruos, pătat – negru, roşu şi auriu –

mult mai mare decât oricare dintre pereţii prezbiteriului, şi o gură căscată care înghiţi silueta cu membrele răsfirate. Trecu pe sub el, aşa cum un plutitor care alunecă pe o pajişte alpină ameţitoare trece pe lângă o sămânţă de scaieţi în zbor, iar el fu prins în vâltoarea dârei pe care o lăsă în urmă.

Capitolul 13
Caldé se predă

— Patera? Vai, Patera!

Maytera Marble îi făcea semne cu mâna de pe treptele din faţă ale vechiului manteion de pe Strada Soarelui. Lângă ea stăteau doi soldaţi în armură; superiorul lor, în ţinută de culoare verde, îi arătă indulgent sabia micuţei Maytera Mint. Gulo porni în faţă cu paşi grăbiţi.

Ofiţerul ridică privirea.

— Patera Silk? Eşti arestat.

Gulo clătină din cap şi începu să explice.

Maytera Marble pufni cu atâta forţă şi dispreţ încât îi alungă ofiţerului toată bucuria pe care o simţise când Maytera Mint îl privise cu ochi căscaţi de admiraţie.

— Să-l luaţi pe Patera Silk? Nu se poate! Aşa un om sfânt…

Un mârâit moale se ridică din mulţimea adunată în jurul lui Gulo. Gulo nu avea imaginaţie, dar i se păru că se trezea din somn un leu nevăzut; iar rugăciunile pe care le rostise în fiecare a zi a lui Sphigx îşi aveau, la urma urmei, rostul.

— Nu vă bateţi! – Maytera Mint îi dădu sabia ofiţerului înapoi şi ridică mâinile. – Vă rog! Nu-i nevoie.

O piatră ţinti coiful unui soldat. A doua şuieră pe lângă capul Mayterei Marble şi lovi uşa cu un pocnet. Soldatul atacat trase, apoi se auzi un ţipăt. Maytera Mint năvăli pe scări în mulţime.

Soldatul trase din nou, dar ofiţerul îi trase una peste puşcă.

— Deschide, îi spuse apoi lui Gulo. Mai bine să intrăm.

Alte pietre căzură peste ei în timp ce se ascundeau în manteion. În timp ce Maytera Marble şi celălalt soldat închideau uşa grea, soldatul lovit prima oară mai trase două focuri atât de apropiate unul de altul, de parcă ar fi fost unul. Îi răspunse o rafală de pietre.

— E din cauza căldurii. – Ofiţerul vorbea încrezător şi chiar zâmbea. – O să uite de noi, acum că nu ne mai văd. – Vârî sabia în teacă. – Acest Patera Silk e foarte popular.

Maytera Marble îl aprobă cu un semn din cap. Apoi strigă:

— *Patera!*

— Trebuie să plec. – Gulo ridică zăvorul. – N-ar… n-ar fi trebuit să intru aici deloc. – Se strădui să-şi amintească numele

celeilalte sibile, nu reuşi, aşa că trase concluzia, amărât: – Ea avea dreptate.

Ofiţerul îl trase de robă, dar prea târziu. Gulo reuşi să se furişeze afară. În manteion se auziră ţipete nervoase, care se stinseră când soldaţii închiseră uşa şi traseră zăvorul la loc. Ofiţerul auzi slab vocea lui Gulo:

— *Oameni buni! Oameni buni!*

— N-o să-i facă niciun rău, Maytera, îi spuse el. – Se opri să asculte cu capul pe spate. – Nu-mi place să fac arestări…

Renunţă să se mai scuze când văzu că Maytera nu-i mai dădea atenţie. Pe faţa ei de metal se oglindeau diverse nuanţe: galben, roz şi roşcat. Urmărindu-i privirea, zări vârtejul de culori al Ferestrei Sacre şi căzu în genunchi. Nuanţele dansau în tipare pe care nu le distingea clar, din hieroglife, cifre şi peisaje conturate pe jumătate, un chip care înotă, se topi şi se închegă la loc înainte ca zeiţa să vorbească într-o limbă pe care aproape c-o înţelegea, pe care şi el o cunoscuse într-o viaţă trăită de mult, într-un loc neimaginabil, într-un timp neimaginabil. În viaţa de acum, el era un vierme; zeiţa declară că fusese cândva om, deşi amintirile pe care i le trezea nu erau decât gândurile moarte ale omului pe care îl devorase.

Îţi promit, Mare Zeiţă. Îţi promit. În mâinile noastre va fi în siguranţă.

Deasupra şi în spatele lui, îl auzi pe chim stând de vorbă cu augurul cel gras.

— Cât ai fost plecat, a venit un zeu, Patera. Ne-a onorat fără să-i aducem nicio ofrandă. N-a fost nimeni care să-i interpreteze mesajul. Îmi pare aşa de rău că ai ratat ocazia…

Iar augurul spuse:

— N-am ratat-o, Maytera. Nu pe toată.

Ofiţerul îşi dori să se facă linişte. Îi răsuna în urechi vocea divină a zeiţei, îndepărtată şi dulceagă; ştia ce aşteaptă de la el.

Să te ridici la suprafaţa apei, aşa cum a făcut Silk, să înfrângi senzaţia de sufocare, să vezi din nou fâşia subţire de soare strălucitor şi să tragi aer în piept însemna să renaşti. Nu era un înotător rezistent, nici măcar nu ştia să înoate prea bine. Vlăguit cum era, tot reuşi să plutească pe umflătura lungă şi greoaie, mişcând din picioare spasmodic, puţin speriat că fiecare mişcare poate atrage atenţia peştelui uriaş.

Auzi un strigăt îndepărtat, urmat de zdrăngănitul unei tigăi

lovite cu putere; le ignoră pe amândouă, până când umflătura îl ridică destul de sus ca să zărească pânzele maronii ponosite.

Trei pescari pe jumătate dezbrăcaţi îl traseră în barca lor.

— Mai e cineva, le spuse el printre gâfâituri. Trebuie să-l găsim.

— M-au găsit deja!

Crane îi zâmbea.

Pescarul cel mai înalt şi mai cărunt îl pocni peste spate.

— Zeii au grijă de auguri. Aşa zicea bătrânul meu, Patera.

Crane încuviinţă din cap cu înţelepciune.

— De auguri şi de proşti.

— Da, domnule. Şi de ei. Data viitoare când plecaţi cu barca, luaţi-vă un marinar. Să sperăm c-o găsim şi pe femeie.

Amintindu-şi de peştele uriaş, Silk scutură din umeri.

— Sunteţi foarte amabili s-o căutaţi, dar mă tem că...

— N-ai reuşit să ajungi la ea, Patera?

— Nu, dar... Nu.

— Păi, o tragem la suprafaţa dacă o vedem.

Silk se ridică în picioare; barca se clătină, iar el îşi pierdu echilibrul şi se trezi pe o grămadă de plase de peşti.

— Stai pe loc şi odihneşte-te, îi şopti Crane. Ai trecu prin multe. Şi eu. Dar am făcut o baie bună şi nu ne-a stricat. Când explodează o chim, eliberează o mulţime de izotopi. – Ridică în aer un card lucios. – Căpitane, ne găseşti ceva de mâncare? Sau puţin vin?

— Lăsaţi-mă să schimb direcţia, domnule, apoi văd eu ce-o mai fi rămas.

— Banii din curea, şopti Crane, văzând privirea nedumerită a lui Silk. Lemur m-a pus să scot tot din buzunare, dar nu m-a scotocit. Le-am promis un card ca să ne ducă la Limna.

— Biata femeie, spuse Silk, fără a se adresa cuiva anume, trei sute de ani pentru nimic.

O pasăre neagră stătea cocoţată pe greementul unei bărci îndepărtate; la vederea ei, îşi aduse aminte de Oreb, zâmbi, şi se mustră pentru zâmbet.

Se uită în jur cuprins de vinovăţie, sperând să nu fi observat nimeni ieşirea lui necuviincioasă. Crane se uita la căpitan, iar acesta la pânza cea mai mare. Un marinar stătea la prova, cu piciorul pe bompres. Celălalt, apucând o funie legată de băţul înalt (nu-şi amintea cum se numeşte, poate nu ştiuse niciodată) care întindea pânza, parcă aştepta un semnal de la căpitan. Din

spate, părea foarte cunoscut. Când Silk îşi schimbă poziţia ca să-l vadă mai bine, îşi dădu seama că plasele pe care stătea erau uscate.

Crane îi cumpărase lui Silk o tunică roşie, o pereche de pantaloni maro şi pantofi de aceeaşi culoare, în locul celor pierduţi în lac. Silk se schimbă pe o alee pustie, aruncând roba, tunica ponosită şi pantalonii vechi în spatele unei grămezi de gunoi.

— Am recuperat pistolul lui Hyacinth, spuse el, gammadionul şi mătăniile, dar nu şi ochelarii şi celelalte bunuri. Poate că e un semn.

Crane înălţă din umeri.

— Probabil că erau în buzunarul lui Lemur. – Avea şi el tunică şi pantaloni noi şi-şi cumpărase o lamă de ras. Privind spre capătul aleii, adăugă: – Vorbeşte mai încet.

— Ce-ai văzut?

— Două Gărzi.

— Ayuntamiento va crede cu siguranţă că am murit, obiectă Silk. Până când află adevărul, nu avem motive să ne ferim de Gardă.

Crane scutură din cap.

— Dacă ar crede că am supravieţuit, ar fi urcat la suprafaţă să ne caute, nu?

— Ar fi însemnat să afle toţi cei de pe lac despre nava lor de sub apă. Îţi vin bine hainele?

— Sunt puţin cam mari. –

Silk se privi. Ar fi vrut să aibă o oglindă.

— Probabil că nava lor a ieşit la suprafaţă ca să-l ia pe sărmanul Iolar.

— Eşti slab, îi spuse Crane. Nu, au trimis-o pe cea mică. Dar n-au putut s-o trimită după noi pentru că acel compartiment din chilă s-ar fi inundat din nou imediat ce ar fi deschis trapa.

— S-a inundat când am deschis-o pe cea din podea, şopti Silk.

— Ai dreptate. Am rotit supapa de aer la maximum, dar n-a fost timp să se ridice presiunea după ce tu şi femeia aţi aerat-o când aţi coborât. Normal că apa a intrat în şuvoaie. A scos aerul şi a ridicat presiunea la nivelul presiunii apei, aşa că apa a ieşit aproape imediat.

Silk ezită, apoi făcu un semn aprobator din cap.

— Dar dacă deschid trapa de sus – cea de pe coridor –

compartimentul se va inunda din nou, nu?

— Sigur. Apa s-ar ridica şi în restul navei. De-asta n-au putut trimite bărcuţa după noi. Nu ştiu cum o să închidă uşa bărcii dacă nu pot intra în compartiment, dar o să găsească ei o soluţie.

Silk se propti de un perete şi-şi scoase bandajul de la gleznă.

— Nu sunt marinar, dar, dacă ar fi după mine, aş ieşi departe, în larg, unde nu m-ar vedea nimeni, sau m-aş duce în peştera de care a pomenit Lemur când l-ai întrebat cum a reuşit să pună mâna pe trusa ta.

— Îmi pare rău c-am pierdut-o. – Crane îşi mângâie barba cu degetele. – Am avut-o de douăzeci de ani.

Amintindu-şi de penar, Silk îi spuse:

— Ştiu ce simţi, doctore.

Lovi bandajul de perete.

— Să zicem că se duc înapoi în peşteră. Tot ar avea o problemă. Nava de sub apă e mult prea mare ca s-o tragi la mal.

— Dar ar putea s-o încline. Să mute totul într-o parte şi să scurgă apa în partea cealaltă. Ar putea s-o tragă cu un cablu legat de marginea peşterii.

Crane aprobă cu o înclinare a capului, fără să-şi ia ochii de la capătul aleii.

— Cred că da. Eşti gata?

După plecarea lui Crane, Silk deschise fereastra. Luaseră o cameră la Lanterna Ruginită, la etajul al treilea. Avea vedere spre lac şi bătea o briză înviorătoare. Aplecându-se peste pervaz, Silk se uită pe Strada Docului. Crane a vrut să se facă nevăzut, cel puţin aşa a spus; dar a cerut creion şi hârtie imediat ce s-au instalat şi a ieşit iar pe stradă după ce a mâzgălit rapid un bilet, lăsându-l singur. Acum, uitându-se pe Strada Docului, Silk se hotărî că, dacă pentru Crane nu era periculos să umble iar pe stradă, nici lui n-are ce să i se întâmple dacă o studiază de pe geam de la înălţime asta.

Limna era un loc paşnic, le spusese hangiul; dar fusese o revoltă în oraş noaptea trecută, revoltă înăbuşită de Gardă.

— Oamenii lui Silk, precizase el, ca un înţelept. Ei sunt instigatorii, după părerea mea.

Oamenii lui Silk.

Cine puteau fi? Adâncit în gânduri, Silk se mângâie pe obraz şi-şi pipăi cu vârful degetelor barba nerasă de două zile. Cei care

îi scriseseră numele cu cretă pe ziduri, fără îndoială. Erau câţiva în cartier în stare de aşa ceva, chiar de mai multe, fără îndoială, gata să susţină că au acţionat la comanda lui. Îi trecu prin minte, nu pentru prima oară, că o parte dintre ei ar putea fi oamenii care au îngenuncheat în Strada Soarelui ca să-i primească binecuvântarea când i-a spus lui Blood că a fost iluminat – oameni atât de disperaţi, încât ar accepta orice conducător intrat în graţiile zeilor.

Chiar şi pe el.

Doi gardieni în armură pestriţă de luptă veneau pe Strada Docului cu armele în poziţie de tragere. Se arătau, evident, în speranţa că apariţia lor în timpul zilei va împiedica revolta nocturnă, îi va împiedica pe bărbaţii cu ciomege şi pietre şi pumnale ca al lui Auk şi câteva pistoale să se lupte cu soldaţii în armură, înarmaţi cu puşti. O clipă, Patera se gândi să le atragă atenţia, să le spună că el e Patera Silk şi că e gata să se predea dacă aşa s-ar pune capăt conflictelor. Ayuntamiento nu l-ar putea omorî fără proces, dacă se preda în mod public; ar trebui să-l judece şi, chiar dacă nu şi-ar putea dovedi nevinovăţia, ar avea satisfacţia de-a şi-o declara.

Însă manteionul nu era încă în siguranţă. Promisese că-l va salva, dacă va putea, dar acum era în pericol mai mare decât înainte. Cât timp îi dăduse Musk? O săptămână? Da, o săptămână începând cu ziua Scyllei. Dar oare i-a vorbit el într-adevăr în numele lui Blood, cum pretindea, sau într-al lui? Legal, manteionul îi aparţinea lui Musk; să se predea acum, ar însemna să i-l ofere pe tavă.

Gândul îl făcu să se înfioare în adâncul sufletului. Să i-l dea lui Blood, poate, dacă nu avea de ales. Dar niciodată, absolut niciodată cuiva...

Cuiva... Păi, însăşi posibilitatea aceasta îl determinase pe Intrus să-l ilumineze, ca s-o împiedice. L-ar omorî pe Musk dacă... Dacă n-ar avea altă soluţie şi dacă s-ar putea convinge.

Se depărtă de fereastră şi se întinse pe pat, amintindu-şi de consilierul Lemur şi de cum a murit. Ca preşedinte al Ayuntamiento-ului, Lemur fusese caldé, în fapt, dacă nu cu numele; iar Crane îl omorâse. Avusese tot dreptul, pentru că Lemur intenţiona să-l omoare fără judecată.

Totuşi, procesul ar fi fost o simplă formalitate. Crane era spion, o recunoscuse singur, un spion din Palustria. Avea într-adevăr dreptul să-l omoare pe Lemur? Şi avea acest lucru

importanţă?

Târziu de tot, îi trecu prin minte că biletul scris de Crane în grabă era aproape sigur un mesaj către conducerea oraşului său, către caldé-ul din Palustria sau cum i-o fi zicând. Către prinţul-preşedinte. Probabil că doctorul a descris nava subacvatică (o considerase extrem de importantă) şi forma cu contur de lacrimă, adică secţiunea transversală a unei aripi cu care se putea zbura.

Auzind paşi pe coridor, îşi ţinu respiraţia. Crane îi spusese să dea zăvorul la o parte numai la trei bătăi rapide, dar nu conta. Va veni garda, va percheziţiona hanul, fără discuţie, imediat ce Ayuntamiento va alege un nou Preşedinte, care va decide că există posibilitatea el şi Crane (până şi biata Mamelta, căci nu putea fi sigur nici de moartea ei) să fii supravieţuit. Crane i-a spus că a preferat o cameră scumpă în cel mai bun han din Limna pentru că Garda nu-i deranjează dacă se prefac bogaţi; dar, la ordinele urgente ale Ayuntamiento-ului, Garda nu va ezita să deranjeze pe oricine, oricât de bogat ar fi.

Paşii se îndepărtară treptat.

Silk se ridică în capul oaselor şi-şi scoase tunica nouă, uitând că se hotărâse să se bărbierească. În picioare, trase cu forţă de clopoţel şi fu răsplătit cu un ropot de paşi îndepărtat pe scări. O barbă de două zile l-ar putea ascunde, dar l-ar şi scoate în evidenţă ca persoană care vrea să se deghizeze, iar Intrusul n-ar avea ce obiecta la bărbierit, fiindcă se rădea în fiecare zi. Dacă va fi arestat, foarte bine. N-ar mai fi răscoale şi n-ar mai muri oameni; ar fi arestat drept Silk, cel pe care alţii îl numeau caldé, nu un fugar.

— Săpun, prosoape şi un lighean cu apă fierbinte – îi ceru el fetei respectuoase care răspunse la sunetul clopoţelului. – Voi scăpa de barbă chiar acum. – Fata aduse cu ea aroma bucătăriei şi-i stârni foamea. – Vreau şi un sandviş, orice se poate pregăti repede. Maté sau ceai. Trece totul pe nota noastră de plată.

Crane sună după încă două prosoape şi apă proaspătă pentru ras imediat ce năvăli înăuntru.

— Fac pariu c-ai crezut ca te-am abandonat, spuse el, în timp ce aranja prosoapele pe suport.

Silk scutură din cap şi, văzând că nu-l mai doare, pipăi cucuiul lăsat de pumnul lui Potto.

— Dacă nu te-ai fi întors, aş fi ştiut c-ai fost arestat. Vrei să-ţi razi barba? Sper că nu te superi că ţi-am împrumutat lama.

— Nu, deloc. – Crane se uită în oglinda mare, luxoasă. – Cred că-i mai bine s-o dau jos aproape de tot, în orice caz.

— Majoritatea oamenilor în poziţia ta mai întâi s-ar fi ras şi pe urmă şi-ar fi scris raportul. Crezi că pescarii care ne-au salvat o să ne toarne Gărzii dacă sunt luaţi la întrebări?

— Îhî.

Crane îşi scoase tunica.

— Atunci Garda va şti destule ca să ne caute aici, în Limna.

— Oricum o să ne caute şi aici, unde e cel mai probabil să ne ascundem, dacă am supravieţuit.

— Păi, cred că da. Le-ai dat pescarilor un card? Un card înseamnă o mulţime de bani pentru un pescar.

— Ne-au salvat viaţa. Pe lângă asta, căpitanul va merge la Viron după cumpărături, iar marinarii lui se vor îmbăta. Dacă se îmbată bine, n-o să fie luaţi la întrebări.

Silk mişcă iar din cap, ştiind că doctorul îl vede în oglindă.

— Nu-ţi pot spune ce uimit am fost când mi-am dat seama că şoferul care m-a dus acasă de la Blood făcea parte din echipaj. Se vede că s-a făcut pescar.

Crane, cu clăbuci pe faţă şi cu lama în mână, se întoarse şi se holbă la el.

— Iar te-am subestimat. De câte ori o fac, îmi spun că e ultima oară. – Aşteptă un răspuns, apoi se răsuci cu faţa la oglindă. – Mulţumesc că nu mi-ai spus decât acum când suntem singuri.

— Mi-am zis eu că-l ştiu de undeva, dar până mi-am dat seama de unde, am intrat deja în port. A tot încercat să-şi ferească faţa de mine, i-am văzut foarte bine ceafa; tot ceafa i-am văzut-o şi când m-a dus la manteion. Stăteam în spatele lui.

Crane îşi rase unul dintre perciuni.

— Deci ştiai.

— Numai acum am înţeles, când mi-am zis că eşti un spion foarte priceput – ce valoros eşti pentru oraşul tău.

Crane chicoti.

— Mi se pare că ne flatăm unul pe altul.

— Nu mi-am dat seama ce era cu barca de pescari decât atunci când ne-am schimbat hainele pe alee. Până atunci am fost nedumerit; dar cineva de la bord, căpitanul sau mai degrabă şoferul care m-a dus acasă, ţi-a dat câteva carduri.

— Ai văzut că nu aveam bani în curea. De atunci mă tot iau la palme, sperând că n-ai observat.

— Când Chenille ţi-a povestit despre comisionar…

— Simuliid.

— Da, Simuliid. Când Chenille ţi-a spus că s-a dus la lac să se întâlnească cu membrii Ayuntamiento-ului ai venit aici să faci tu însuţi cercetări. Ştiu că e aşa, pentru că am stat de vorbă cu o familie tânără cu care te-ai împrietenit. Dacă nu aveai deja pe cineva aici, te-ai decis atunci că ar trebui să ai pe cineva tot timpul; aşa că l-ai angajat pe căpitan cu barca lui. Îmi imaginez că trebuia să ţină sub supraveghere Calea Pelerinilor. Cărarea urmează marginea stâncilor în câteva locuri, oricine poate fi văzut din barcă în partea aceea a lacului. N-o să vă dau în vileag nici pe tine, nici pe el, bineînţeles, dar sunt curios: e vironez?

— Da, răspunse Crane. Nu că ar avea importanţă.

— Nu te bărbiereşti. N-am vrut să te întrerup.

Crane se întoarse iar cu faţa la el.

— Prefer să te ascult cu toată atenţia. Sper că-ţi dai seama că lucrez pentru tine, ca şi pentru oraşul meu. Ca să te aduc la putere, căci ai putea împiedica un război.

— Eu nu vreau putere, spuse Silk, dar ar fi urât din partea mea să nu-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut – şi pentru că mi-ai salvat viaţa, când ai fi fost mai în siguranţă dacă m-ai fi lăsat în apă.

— Dacă chiar aşa simţi, nu vrei să oficializam alianţa noastră? Ayuntamiento-ul din Viron o să ne omoare dacă pune iar mâna pe noi. Eu sunt spion, iar tu ai devenit o ameninţare serioasă pentru ei. Ţi-ai dat seama, nu?

Silk confirma şovăitor din cap.

— Atunci mai bine să ne ferim spatele unul altuia, altfel o să zăcem unul lângă altul. Spune-mi tot ce ştii, iar eu o să-ţi spun tot ce vrei să ştii. Îţi dau cuvântul meu. N-ai niciun motiv să te încrezi în mine, dar nu e chiar atât de rău cum ţi se pare. Ei, ce zici?

— N-ar fi cinstit, doctore. Lucrurile pe care le-am ghicit nu înseamnă nimic pentru tine; dar tu ai putea deţine informaţii foarte preţioase pentru mine.

— Mai e ceva. Tu faci tot ce-ţi stă în putere ca să ai grijă ca eu şi oamenii mei să nu fim arestaţi, sau să ne eliberezi, dacă vom fi arestaţi. Îşi promit că nu vom face niciun rău oraşului tău. Îţi dai seama, nu, că va trebui să fugi dacă vrei să rămâi în viaţă? Dacă nu reuşim să te facem caldé, măcar o să-ţi asigurăm un refugiu. Nu pentru că ne dă bunătatea afară din casă, ci pentru că vei fi

centrul nemulţumirilor câtă vreme eşti în viaţă. Ai nevoie de noi acum, şi mai mare nevoie peste câteva zile.

— Îmi vei răspunde la întrebări sincer şi deschis?

— Doar ţi-am promis, nu? Da. Ai cuvântul meu. O să te aducem la putere dacă vom putea, iar tu vei menţine pacea şi nu ne vei urmări. Acum vreau să-ţi dai şi tu cuvântul în faţa mea. Promiţi?

Silk dădu uşor din cap. Întinse mâna. Crane lăsă lama jos şi-şi strânseră mâinile.

— Acum spune-mi ce ai aflat despre activitatea mea.

— Foarte puţine, să ştii. Hyacinth lucrează pentru tine, e clar. Nu-i aşa?

Doctorul îi confirmă înclinând din cap.

— De-asta fac ce fac. – Silk îşi scosese mătăniile din buzunar şi le plimbă printre degete. – De-asta mă întorc împotriva oraşului meu, vreau să zic. Vena aceea spartă din creierul meu... n-am chef să mă cert cu tine acum din cauza ei. Nu încă, pentru că nu vreau să devenim iar duşmani. Vrea să salvez manteionul, deci va trebui s-o fac, dacă voi putea. Eu însă vreau s-o salvez pe Hyacinth. Probabil crezi că şi asta-i o prostie.

— Şi eu încerc s-o salvez, spuse Crane. Pe ea şi pe oamenii care ne-au salvat de la înec cu barca. Toţi sunt oamenii mei. Mă simt responsabil pentru ei. Pe Tartaros, *sunt* responsabil pentru ei. Dacă n-aş fi fost, ţi-aş fi spus adevărul despre barcă atunci când ne-a luat din apă. Dar dacă erai prins şi vorbeai? Cei trei, oamenii mei, ar fi fost omorâţi.

Silk înclină iar din cap.

— Aşa simt şi eu pentru oamenii care vin la sacrificiile din manteionul nostru. Probabil vei spune că nu sunt decât hamali, hoţi şi spălătorese, dar de fapt, ei sunt manteionul nostru. Clădirile şi chiar Fereastra Sacră pot fi înlocuite; ei, nu. – Se ridică şi merse la fereastră. – Aşa cum am spus, doctore, mă gândeam ce important eşti şi ce prost am fost că nu mi-am dat seama mai repede. Cred că ai cel puţin cincizeci de ani.

Crane se întoarse la oglindă şi spălă spuma uscată de pe barbă.

— Cincizeci şi şase.

— Mulţumesc. Eşti spion de multă vreme, poate chiar de rang înalt. În plus, eşti doctor, şi lucrul ăsta, în sine, te face important pentru conducerea oraşului tău. Nu te-ar fi trimis la Blood de unul singur. Hyacinth e vironeză. Ştiu asta, pentru că am vorbit

cu cineva care a cunoscut-o când era mai tânără. Dar şoferul meu e din oraşul tău, aşa bănuiesc. E secundul tău?

— Da.

Crane îşi dădea cu spumă pe barbă a doua oară, îndoind peria din păr de porc cu mişcări largi.

— Blood i-a spus lui Musk să aranjeze ca un şofer să mă ducă cu plutitorul; dar tu ai anticipat mişcarea şi, când ai plecat de la noi, i-ai spus secundului tău să fie pregătit. Mi-ai adus azothul, fireşte, şi exista posibilitatea ca oricine mă ducea să-l vadă.

— Întocmai. – Crane îşi curăţă câteva fire de păr de pe obraz. – Am vrut să te vadă la faţă şi să te cunoască. Mi-am zis c-o să ne fie de folos mai târziu. Şi am avut dreptate, zic eu acum.

— Bănuiesc că trebuie să mă simt măgulit. – Silk se aplecă pe fereastră şi privi în sus. – Lucrul important e, după mine, că, pentru a acţiona cum a acţionat el – astăzi, vreau să spun – secundul tău ştia nu numai că ai fost prins, dar şi că ai fost dus la lac. A ştiut precis, se pare, unde se afla nava Ayuntamiento-ului când am fost măturaţi de apă din ea, pentru ca el şi pescarii lui să te salveze cu barca imediat ce ieşi la suprafaţă. N-ai ieşit din nava subacvatică mult înaintea mea, nici la suprafaţă nu te-ai ridicat mult mai repede ca mine. Eu n-am stat mult în apă, dar tu erai deja în barcă când am fost salvat, deci secundul tău a avut timp destul să-ţi dea bani. Îi avea pregătiţi, ştiind că probabil ţi s-au luat toate bunurile. Chiar dacă el a fost persoana care i-a dus lui Lemur trusa ta…

— N-a fost el. A plecat de la Blood mai devreme. Într-un fel, a fost foarte rău. Ar fi reuşit, poate, să strecoare ceva folositor pe lângă ei.

— Voiam să spun că, şi dacă a aflat că tu eşti la lac pentru că ţi-a adus trusa sau a auzit ordinul dat altui şofer s-o aducă, tot trebuia să aibă şi alte mijloace să te localizeze. M-am tot întrebat care-or fi ele, dar singurul lucru care mi-a venit în minte e că spiritul lui poate călători, ca al lui Mucor, sau că porţi cu tine un monitor foarte mic, ori un alt instrument asemănător. Ai promis că vei răspunde la toate întrebările mele. Vrei să-mi spui dacă am dreptate, şi cum de nu ţi l-au luat la percheziţie?

— Pentru că îl am aici. – Crane se bătu pe piept. – Acum opt ani am făcut o operaţie de bypass. Am profitat de ocazie să mi se implanteze un gadget care emite un semnal de jumătate de secundă tot la două minute. Spune oricui ascultă cum îmi bate inima, iar direcţia semnalului ajută la localizarea mea. Deci dacă

vreodată mai trebuie să fii salvat, omoară-mă.

Doctorul zâmbi.

— Cât mai sunt încă printre cei vii, pot să te întreb ce-i aşa de interesant la fereastra aia?

— M-am întrebat dacă am putea scăpa pe aici la nevoie… dacă Gărzile ar începe să ne spargă uşa, de exemplu. Cred că aş putea prinde marginea acoperişului ca să mă ridic.

— Eu nu. Nu la vârsta asta.

Crane se întoarse iar la bărbierit.

— Nu poţi zbura?

— Aş vrea eu, chicoti Crane.

— Dar asta i-ai raportat prinţului-preşedinte, nu? Forma aceea pe care ne-a arătat-o Lemur? Cum zboară zburătorii?

— Aici te înşeli.

Silk se întoarse de la fereastră.

— Un secret de o asemenea valoare militară? De ce nu?

— Aş vrea să-ţi spun, serios, dar nu pot. Nu face parte din înţelegerea noastră. Sper că-ţi dai seama. Am jurat să-ţi spun tot ce vrei să afli despre organizaţia şi operaţiunea mea. Îţi pot spune *ce-am scris* în raport. Da, raportul e parte din operaţiune.

— Continuă.

— Dar nu l-am trimis prinţului-preşedinte din Palustria. Chiar ai crezut că i-am spus adevărul dementului ăluia de Lemur? Ai crezut, ştiu. Dar eu nu sunt Patera Silk.

— Sper că n-ai de gând să spui că nici măcar nu eşti spion, doctore.

— Nu, sunt spion, fără discuţie. Ce zici? S-o tai pe toată?

— Eu aşa aş face.

— M-am temut c-o să zici asta. – Cu gesturi ezitante, Crane mai rase o bucată de barbă. – Nu mă întrebi pentru cine spionez? Pentru Trivigaunte.

— Pentru femei?

Crane chicoti din nou.

— În Trivigaunte m-ar fi întrebat „pentru *bărbaţi”?* Vironul e dominat de bărbaţi, ca majoritatea oraşelor. Crezi că Ayuntamiento nu are spioane? Are tot ce vrea, îţi garantez.

— Fireşte, femeile noastre sunt loiale.

— Admirabil. – Crane se întoarse cu faţa la Silk, gesticulând cu lama. – Aşa sunt şi bărbaţii din Trivigaunte. Nu suntem sclavi. Oricum, o ducem mult mai bine decât femeile voastre de aici.

— Ăsta e adevărul?

— Absolut. Adevărul şi nimic mai mult.

— Spune-mi ce-ai scris în raport.

— O să-ţi spun. – Crane şterse lama. – A fost foarte scurt. M-ai văzut scriindu-l, deci ştii deja sau ar trebui. Am raportat că sunt urmărit de Ayuntamiento, că am fost prins şi l-am ucis pe consilierul Lemur în timp ce evadam. Că au doborât un zburător, dar că au pierdut modulul de propulsie în lac. Că le-am descoperit sediul, o navă în Lacul Limna care navighează pe sub apă. Am cerut răsplata pe care a promis-o *Rani* al nostru pentru asta.

Crane zâmbi mai larg ca niciodată, apoi continuă:

— Şi o s-o obţin. Când mă întorc în Trivigaunte, voi fi un om bogat. Dar am scris că nu voi pleca încă, deoarece consider că sunt şanse ca Silk să răstoarne Ayuntamiento-ul. L-am salvat din mâinile lor, are motive să-mi fie recunoscător şi mi-am zis că o schimbare în conducerea de aici merită orice risc.

— Îţi sunt recunoscător, spuse Silk. Foarte recunoscător, cum ţi-am mai spus. Atât ai scris?

Crane înclină din cap.

— Atât, exact, cu cuvintele pe care ţi le-am spus. Acum vreau să-mi explici de unde ai ştiut că Hyacinth lucrează pentru mine. De la ea?

— Nu. M-am uitat la gravura de pe pistol. – Silk scoase arma din buzunar. – Are zambile peste tot, dar aici, în vârf, e o pasăre mare – un bâtlan, mi-am zis eu la început – într-o băltoacă; când mi-am dat seama că ar putea fi un cocor, am ştiut că l-ai gravat pentru ea. – Deschise închizătorul. – Sper că nu s-a distrus în apă.

— Lasă-l să se usuce înainte de a încerca să tragi. Unge-l mai întâi. N-ar trebui să aibă nimic. Dar faptul că i-am dat lui Hyacinth un pistol frumos n-a fost singurul tău indiciu. Orice prost bătrân îndrăgostit de o femeie atrăgătoare i-ar fi dat un astfel de cadou.

— E-adevărat, bineînţeles, dar ea ţinea azothul în acelaşi sertar. Apropo, îl mai ai?

Crane făcu un semn afirmativ din cap.

— Aşa că mi s-a părut probabil ca Hyacinth să-l fi primit de la aceeaşi persoană; dacă n-ar fi fost de la tine, n-ar fi vrut să-l vezi. Un azoth face câteva mii de carduri. Aşa că, dacă i-ai dat unul, era clar că eşti mai mult decât pretinzi. În plus, mi-ai dat azothul în timp ce mă examinai în prezenţa lui Blood. N-am

crezut că omul care susţineai că eşti ar fi îndrăznit aşa ceva.

Crane scoase un alt chicotit.

— Eşti atât de ager, încep să mă îndoiesc de inocenţa ta. Sigur nu lucrezi în meseria mea?

— Confunzi inocenţa cu ignoranţa, deşi sunt ignorant în destule privinţe. Poţi alege inocenţa, şi câteodată o faci, din acelaşi motiv pentru care alegi orice altceva: acela că ţi se pare cea mai bună soluţie.

— Va trebui să mă gândesc la asta. În orice caz, te înşeli, nu eu i-am dat azothul lui Hyacinth. Cu vreo două zile înainte cineva mi-a percheziţionat camera. Nu l-a găsit, dar eu am rugat-o pe Hy să-l păstreze pentru mine, ca să fie în siguranţă.

— Când mi l-ai pus la cingătoare…

— Am zis că te iubeşte o zeiţă de acolo, de sus. Ea mi l-a adus şi mi-a spus că trebuie să găsim o metodă ca să ajungă în posesia ta, pentru că Blood, credea ea, îl va pune pe Musk să te omoare. Când a intrat, şi-a imaginat că mă va găsi bandajându-ţi glezna, dar eu deja îmi terminasem treaba cu tine şi te trimisesem la Blood. Musk a venit la mine în timp ce eu vorbeam cu Hyacinth, aşa că i-am făcut fetei cu ochiul şi am aluat azothul cu mine, cu gândul că voi avea ocazia să ţi-l strecor cumva.

— Dar ea a venit la tine şi ţi-a cerut acest lucru?

— Da, şi dacă asta te face să te simţi mai bine, nu te condamn. La vârsta ta, aş fi sărit în tavan.

— Îmi vine să sar în tavan, nu neg. – Silk îşi muşcă buza. – Îmi faci un serviciu? Unul mare. Mai pot vedea o dată azothul? Te rog. Numai un minut sau două. Nu am de gând să-ţi fac rău cu el, nici să proiectez lama, şi ţi-l dau înapoi în clipa în care mi-l ceri. Vreau doar să mă uit din nou la el şi să-l ţin în mână.

Crane scoase arma de la cingătoare şi i-o dădu.

— Mulţumesc. Cât l-am avut, m-am tot întrebat de ce sunt zambile gravate pe el. Acum ştiu de ce. Demonul ăsta… E un hematit?

— Exact. Trebuia să fie un cadou pentru Blood. *Rani* al nostru mi-a dat o sumă frumuşică, în caz că ar fi trebuit să-l mituim, iar unul din *khamanii* noştri ne-a pus la dispoziţie azothul drept cadou suplimentar, din bunăvoinţa lui. Blood are deja două, dar noi nu ştiam lucrul ăsta pe atunci.

— Mulţumesc. – Silk răsuci azothul între degete. – Dacă aş fi ştiut că e al tău, nu al lui Hyacinth, nu m-aş fi întors înapoi cu Mamelta, să-l căutăm prin tunelurile acelea demonice. N-am fi

fost prinşi de soldaţii lui Lemur şi ea n-ar fi murit.

— Ai fi fost prins oricum, şi dacă nu te-ai fi întors. Dar atunci Lemur n-ar fi ajuns în posesia azothului, iar eu n-aş fi avut cu ce să-l omor. Acum am fi fost amândoi morţi. Şi prietena ta, la fel.

— Probabil. – Silk duse la buze mânerul de argint lucios, crezând că e pentru ultima oară. – Mi-a adus numai ghinion; fără el însă m-ar fi omorât talusul.

Ezită înainte de a i-l da înapoi lui Crane.

Noaptea, în patul din camera de la han, Silk vorbea în şoaptă cu tavanul straniu, copleşit de gândul la tuneluri, la curelele încâlcite care se încolăceau pe dedesubt, în toate părţile. Se afla oare acum camera aceea superioară, în care adormiţii aşteptau în cilindrii lor fragili, sub el, în timp ce aştepta să adoarmă? Era foarte posibil, căci nu se găsea departe de tunelul sufocat de cenuşă, iar cenuşa se adunase de la manteionul de aici, din Limna. Fără îndoială că şi manteionul lui de pe Strada Soarelui stătea deasupra unui asemenea tunel, cum sugerase Hammerstone.

Ce înghesuite erau tunelele, gata să se dărâme peste el şi să-l zdrobească! Nu Ayuntamiento le-a construit, era imposibil. Erau mult mai vechi, iar muncitorii care săpau fundaţii noi dădeau peste ele din când în când, dar, înţelepţi, astupau găurile făcute întâmplător în pereţi.

Dar cine le săpase şi în ce scop? Maytera Marble îşi amintea de Soarele Scurt. Îşi amintea şi de tuneluri, de săparea lor, la ce foloseau?

Camera lor, care ar fi trebuit să fie răcoroasă, era supraîncălzită – mai caldă decât dormitorul lui din prezbiteriu, care întotdeauna era prea cald, ca un cuptor, deşi ambele ferestre, cea care dădea în Strada Soarelui şi cea care dădea în grădina, stăteau larg deschise, iar draperiile albe şi subţiri fluturau în bătaia vântului cald ce nu răcorea încăperea. Toată vremea asta, Crane aştepta afară cu Maytera Mint şi arunca bucăţi de rocă albă din tuneluri pe fereastra lui, ca să-i spună că trebuie să se întoarcă după azothul argintiu al lui Hyacinth.

Ca fumul, se ridică şi merse la fereastră. Iată plutind zburătorul mort, ultima lui respiraţie ridicându-se sub formă de bule deasupra nasului şi gurii. La sfârşit, toţi respirăm pentru ultima oară, chiar dacă nu ştim. Oare ce încercase zburătorul să-i spună?

Uşa se deschise brusc. Era Lemur. În spatele lui aştepta faţa monstruoasă, neagră, roşie şi aurie a peştelui care o înghiţise pe femeia adormită în cilindrul de sticlă, cilindru în care acum dormea el lângă Chenille, care era Kypris, care era Hyacinth, care era Mamelta cu părul negru ca abanosul al lui Hyacinth, pe care peştele a mâncat-o şi o va mânca, hap, hap, hap, hăpăind cu fălcile monstruoase…

Silk se ridică în capul oaselor. Camera era mare şi întunecoasă. Aerul cald şi umed păstra amintirea zgomotului care-l trezise. Crane se foi în pat.

Îl auzi din nou, bătăi uşoare, ca ticăitul rapid al cesuleţului din prezbiteriu.

Garda. N-ar fi putut explica de unde ştie.

Crane mormăi:

— Poate-i camerista care vrea să schimbe aşternuturile.

— E întuneric, suntem în toiul nopţii.

Silk îşi lăsă picioarele pe podea.

Bătăile se reluară.

Un gardian în armură, înarmat cu o puşcă, stătea în mijlocul Străzii Docului, aproape invizibil în lumina soarelui mascat de nori. Îl surprinse pe Silk la fereastră şi flutură din mână, apoi luă poziţia de drepţi şi salută.

— E Garda, anunţă Silk. – Făcu un efort de voinţă să nu-i trădeze tonul spaima. – Mă tem că ne-au găsit.

Crane se ridică în capul oaselor.

— Gărzile nu bat aşa la uşă.

— E una afară, se uită la geamul nostru.

Silk ridică zăvorul şi deschise uşa larg. Primi salutul unui căpitan în uniforma Gărzii Civile. Zdrăngănitul călcâielor lustruite răsună aspru, ca hăpăitul fălcilor monstruoase. În spatele căpitanului, un alt soldat în armură salută cu mâna întinsă pe ţeava puştii.

— Fie ca toţi zeii să fie cu voi, răspunse Silk, neştiind ce altceva să spună. Se dădu la o parte. Poftiţi înăuntru.

— Mulţumesc, Caldé-ul meu.

Silk clipi.

Soldaţii păşiră peste prag, căpitanul afişând o eleganţă neglijentă în uniforma lui croită pe măsură, soldatul impecabil în armura verde lustruită.

Crane căscă.

— N-aţi venit să ne arestaţi?

— Nu! răspunse căpitanul. Am venit să vă previn – în special pe caldé-ul nostru – că sunt alţii care îl vor aresta. Alţii care îl caută chiar în clipa asta. Bănuiesc că sunteţi doctorul Crane, nu? S-au emis mandate de arestare pentru amândoi. Aveţi urgentă nevoie de protecţie, de aceea am venit. Îmi pare rău că v-am stricat somnul, dar mă bucur că v-am găsit înaintea celorlalţi.

Silk rosti încet:

— Toate astea se întâmplă din cauza unei remarci nepotrivite a consilierului Lemur, bănuiesc.

— Nu ştiu nimic despre ea, Caldé-ul meu.

— L-a auzit un zeu, ştiu eu care. Cât e ceasul, căpitane?

— Patru fără un sfert, Caldé.

— Prea devreme să ne întoarcem în oraş. Stai jos. Nu, mai întâi cheamă înăuntru soldatul care ne păzeşte fereastra. Pe urmă vreau să vă aşezaţi toţi trei şi să ne povestiţi ce se întâmplă în Viron.

— Mai bine să-l las acolo unde e, Caldé, dacă vrem să creadă ceilalţi că vă arestăm.

— Şi acum m-ai arestat. – Silk îşi luă pantalonii şi se aşeză pe pat ca să-i îmbrace. – Doctorul Crane şi cu mine am fost supuşi şi dezarmaţi, aşadar nu mai ai nevoie de omul tău de afară. Adu-l înăuntru.

Căpitanul făcu semn soldatului, care merse la fereastră şi gesticulă; căpitanul se aşeză.

Silk pocni bandajul de piciorul patului.

— Când mi te-ai adresat, mi-ai spus caldé. De ce?

— Toată lumea ştie, Caldé-ul meu, că trebuie să existe un caldé. Se spune clar în Carta scrisă de Patroana noastră şi însuşi Marele Pas, deşi n-a mai existat niciun caldé de douăzeci de ani.

— Dar lucrurile merg foarte bine, nu? interveni Crane. Oraşul e liniştit?

Căpitanul scutură din cap.

— Nu-i chiar aşa, doctore. – Se uită la soldatul lui, apoi înălţă din umeri. – Azi-noapte oamenii s-au răsculat din nou, au fost arse case şi magazine. O întreagă brigadă de-abia a reuşit să apere Palatinul. Incredibil! În fiecare an e puţin mai rău. Arşiţa a înrăutăţit situaţia, iar preţurile mari de la piaţă… – înălţă iar din umeri. – Dacă membrii Ayuntamiento mi-ar fi cerut părerea, i-aş fi sfătuit să cumpere produsele de bază – porumb şi fasole, mâncarea săracilor – şi să le revândă la preţ scăzut. Nu mi-au cerut-o, aşa că o să mi-o scriu cu sângele lor.

Soldatul vorbi pe neaşteptate:

— Ne-a vorbit o zeiţă, Caldé.

Căpitanul îşi netezi mustaţa subţire.

— Aşa este, Caldé. Am fost deosebit de onoraţi ieri la manteionul tău, unde zeii au început să vorbească din nou.

Silk îşi înfăşură bandajul în jurul gleznei.

— A înţeles-o vreunul din voi?

— Am înţeles-o toţi, Caldé. Nu aşa cum te înţeleg pe tine şi nu aşa cum ai fi înţeles-o tu, fireşte. Dar ne-a spus clar că ceea ce ni s-a ordonat să facem e o blasfemie că eşti socotit printre cei sfinţi. Prin bunăvoinţa zeilor, acolitul tău s-a întors chiar când ne vorbea ea. Îţi poate reda exact cuvintele ei. Ideea principală e că zeii nemuritori sunt nemulţumiţi de oraşul nostru nenorocit, că te-au ales pe tine să ne fii caldé şi că aceia care ţi se opun trebuie să piară. Proprii mei oameni…

Cineva bătu la uşă chiar în clipa respectivă, parcă răspunzând la chemarea căpitanului. Soldatul îi deschise camaradului său.

— Aceşti oameni, reluă căpitanul, ar fi fost gata să mă omoare dacă insistam să îndeplinim ordinele primite, Caldé. Nu am avut intenţia să le îndeplinesc, poţi fi convins.

Silk îl ascultă în linişte. Când căpitanul termină de vorbit, îşi puse tunica roşie.

Soldatul proaspăt venit se uită la căpitan; acesta îi făcu semn din cap, iar el rosti:

— Toată lumea îşi dă seama că nu e ceva în regulă. Pas ţine ploaia în frâu şi mai e şi arşiţa asta. Recoltele se ofilesc una după alta. Tatăl meu are un lac artificial mare din care am pompat toată apa ca să udăm porumbul. Toată vara a secat. Mare noroc c-a obţinut zece chintale.

Căpitanul mişcă din cap către soldatul care vorbise, de parcă ar fi vrut să-i spună *uite cu ce greutăţi mă lupt eu.*

— Se vorbeşte că se vor săpa canale de la lac, Caldé, dar pentru asta e nevoie de ani de zile. Între timp, porţile cerului sunt închise pentru noi şi fiecare manteion din oraş s-a cufundat în tăcere, în afară de al tău. Ne-a fost clar că zeii sunt nemulţumiţi de noi cu mult înainte de a ne vorbi zeiţa. Multora dintre noi le este la fel de clar de ce. Caldé-ul meu, ştii că oamenii au început să scrie pe ziduri *Silk, viitorul caldé.*

Silk confirmă cu un semn din cap.

— În seara asta, oamenii mei şi cu mine am scris şi noi câte ceva cu creta. Am scris: *Silk e caldé.*

Crane scoase un chicotit sec.

— E tot acelaşi lucru, nu-i aşa, căpitane? *Silk va fi omorât dacă e prins.*

— Să fim recunoscători că nu s-a întâmplat aşa, doctore.

— Eu sunt recunoscător, poţi să ştii. – Crane dădu la o parte cearşaful ud de transpiraţie. – Dar recunoştinţa nu-l va aduce pe caldé în juzgado. Ştii vreun loc unde putem să ne ascundem până atunci?

— N-am de gând să mă ascund, protestă Silk. Mă întorc la manteionul meu.

Crane ridică din sprâncene, iar căpitanul îl privi uluit.

— În primul rând, pentru că vreau să mă consult cu zeii. În al doilea, pentru că trebuie să spun tuturor că trebuie să răsturnăm Ayuntamiento-ul cu mijloace paşnice, dacă putem.

Căpitanul se ridică în picioare.

— Dar eşti de acord că trebuie răsturnat, nu Caldé-ul meu? Paşnic, dacă se poate, dar la nevoie, cu forţa.

Silk şovăi.

— Adu-ţi aminte de Iolar, îi şopti Crane.

— Bine, acceptă Silk, în cele din urmă. Actualii consilieri din Ayuntamiento trebuie înlocuiţi, dar fără vărsare de sânge, dacă e posibil. Voi trei aţi spus că sunteţi gata să luptaţi pentru mine. Sunteţi gata să mă însoţiţi la manteionul meu? Dacă vine cineva să mă aresteze, îi puteţi spune că sunt deja arestat, aşa cum ai vrut să procedezi şi aici. Ai putea spune că m-ai dus la manteion ca să-mi iau lucrurile. Un asemenea favor făcut unui augur n-ar fi nelalocul lui, aşa-i?

— Va fi foarte periculos, Caldé-ul meu, spuse căpitanul supărat.

— Orice vom întreprinde va fi foarte periculos, căpitane. Dar tu, doctore, ce părere ai?

— Bine că eu mi-am ras barba, iar tu te duci la manteion, unde te cunoaşte toată lumea.

— Poţi să-şi laşi una nouă chiar de azi.

— Atunci cum te-aş putea refuza? – Crane zâmbi. – N-ai cum să scapi de mine, Caldé. Nu mă poţi da la o parte ca noroiul de pe pantofi.

— Am sperat într-un asemenea răspuns. Căpitane, m-ai căutat toată noaptea? Parcă aşa mi-ai spus.

— De când ne-a onorat zeiţa, Caldé-ul meu. Mai întâi prin oraş, apoi aici, unde ne-a spus acolitul tău că ai venit.

— Atunci toţi trei trebuie să mâncaţi ceva înainte de a pleca, la fel doctorul Crane şi cu mine. Poţi trimite un soldat jos, după hangiu? Spune-i că vom plăti totul, dar trebuie să mâncăm şi să plecăm cât de curând posibil.

Căpitanul îl trimise jos pe un soldat dintr-o singură privire.

— Ai un plutitor? îl întrebă Crane.

Căpitanul se pleoşti.

— Doar cai. Numai coloneii pot autoriza un plutitor. Caldé-ul meu, s-ar putea aduce cu forţa un plutitor pentru tine aici. Să văd ce pot face.

— Nu fi ridicol, protestă Silk. Un plutitor pentru prizonierul tău? O să merg în faţa calului tău, legat la mâini. Nu aşa se procedează?

Căpitanul confirmă din cap şovăitor.

— Totuşi…

— E şchiop, izbucni Crane. Probabil c-ai observat. Are glezna ruptă. Nu poate merge pe jos de aici până în Viron.

— E un post al Gărzii aici, Caldé-ul meu. Poate fac rost de un cal în plus.

Amintindu-şi de drumul călare împreună cu Auk până la vila lui Blood, Silk spuse:

— Măgari. Trebuie să se poată închiria măgari aici. Horn sau un alt băiat de-al meu îi vor aduce înapoi. Un augur şi un bărbat de vârsta doctorului cred că au voie să meargă călare pe măgari!

Nu erau încă gata de plecare când se ridicau umbrele cenuşii pe străzile Limnei. Silk rostea şoptit rugăciunea de dimineaţă către Hierax cel Nobil în timp ce se urca pe măgăruşul alb ţinut de unul dintre soldaţi pentru el şi duse mâinile la spate, ca să-i fie legate.

— O să las nodul foarte larg, Caldé, îi spuse soldatul, pe ton de scuză. Destul de larg ca să nu te doară şi să te eliberezi când vrei.

Silk înclină din cap fără să-şi întrerupă rugăciunea. I se părea ciudat să se roage în tunică roşie, deşi o mai făcuse de multe ori în haine colorate înainte de a merge la şcoală. Se va schimba în prezbiteriu, îşi zise; îşi va lua o tunică spălată şi cea mai frumoasă robă. Nu era un bun orator (aşa credea el), iar oamenii îl vor lua în râs dacă nu va purta haine de augur.

Va trebui să se adune o mulţime foarte mare. Atât de mulţi oameni cât putea el şi cele trei sibile – bineînţeles, şi elevii din

palestra – să adune. Când a vorbit… În manteion sau afară? Când a vorbit, a…

Căpitanul se urcă pe calul său de luptă focos.

— Dacă eşti gata, Caldé-ul meu…

Silk înclină din cap.

— Mi-a trecut prin minte că ai putea să transformi arestarea asta falsă într-un a adevărată, căpitane. Din partea mea nu vei auzi niciun reproş… şi cred că nici de la zei.

— Hierax să mă ia la el dacă îmi va trece prin cap o asemenea trădare, Caldé-ul meu. Poţi să iei frâiele când doreşti.

Deşi Silk nu-şi aminti să-l fi lovit cu picioarele, măgarul porni agale înainte. Silk reflectă o clipă, apoi trase concluzia că soldatul care-l legase pe el la mâini îndemnase animalul din spate.

Crane studia cetele de nori negri care se rostogoleau spre lac.

— O să fie o zi înnorată. – Îşi grăbi măgăruşul ca să ajungă lângă Silk. – Prima după foarte multă vreme. Măcar n-o să ne coacem la soare călare pe animalele astea.

Silk îl întrebă cât crede că va dura călătoria.

— Cu măgarii? Cel puţin patru ore. Animalele astea nu fug?

— Am văzut unul fugind pe o pajişte când eram copil, răspunse Silk. Dar nu-l călărea nimeni.

— Nici nu mi-a legat bine mâinile băiatul ăla, că mă şi gâdilă nasul.

Merseră la trap pe Strada Malului, pe lângă Juzgado, în care femeia amabilă care-l admirase pe Oreb îi pomenise de altarul Scyllei şi de Calea Pelerinilor, pe lângă firma ţipătoare, cu vulpea cărămizie, a avocatului Vulpes. Vulpes s-o fi întrebând de ce nu i-a arătat căpitanului cartea lui de vizită, îşi zise Silk, presupunând că Vulpes l-a văzut şi l-a recunoscut cu hainele astea noi pe el. Avocatul va protesta că infractorii arestaţi în Limna nu trebuie duşi înapoi în oraş, ca să nu aibă parte de serviciile lui.

Cartea de vizită a lui Vulpes se pierduse, împreună cu multe alte lucruri, când fusese percheziţionat; cu cheia de la manteion, că tot veni vorba de bunurile lui. Poate că Lemur, care luase pistolul lui Hyacinth, azothul, gammadionul şi mătăniile de la consilierul Potto, luase şi cartea de vizită a lui Vulpes, deşi nu-i va fi de niciun folos în faţa tribunalului care-l va judeca pe el…

Silk ridică privirea: Limna dispăruse în spatele lor. Drumul şerpuia printre dealuri joase, de nisip, care fuseseră probabil insuliţe şi vaduri pe vremea când lacul era mult mai întins. Se

întoarse încât să vadă pentru ultima oară satul, dar în spatele căpitanului şi al celor doi soldaţi călare nu zări decât apele albastru-oţel ale lacului.

— Cred că pe la ora asta venea Chenille aici, îi spuse el lui Crane. Obişnuia să vină la apă când se ridică umbrele. Ţi-a povestit?

— Probabil că venea la o oră mai devreme.

Un strop de apă întunecă părul alb de pe ceafa măgăruşului; altul căzu pe părul mai puţin ordonat al lui Silk, ud, dar uimitor de cald.

— E bine că n-a venit mai repede, remarcă doctorul, nu că mie mi-ar plăcea vreodată când plouă.

Silk auzi răpăitul armelor înainte de a-l vedea pe Crane înţepenit în şa. În spatele lui, căpitanul ţipă: *Jos!* şi încă ceva, dar îl acoperi detunătura unei puşti.

Funia din jurul încheieturilor lui Silk, gata să cadă cu un minut înainte, se strânse mai tare când încercă să-şi elibereze mâinile.

— *Caldé! Dă-te jos!*

Alunecă din şa în colbul de pe drum. O mână i se eliberă în mod miraculos. Bubuitul plutitorului fu urmat de un răpăit prelung şi sec, zgomotul pe care l-ar face un copil gigantic care loveşte cu drugul barele unei cuşti.

Se ridică anevoie. Şi Crane avea mâinile libere; îl cuprinse pe Silk pe după gât şi-l ajută să coboare de pe măgar. Alte împuşcături. Armăsarul căpitanului necheză – un nechezat oribil – se ridică pe picioarele din spate şi se năpusti asupra lor, trântindu-i în şanţ.

— Plămânul meu stâng, bolborosi Crane.

Îi curgea sânge din gură.

— Am înţeles.

Silk îi ridică tunica şi-o spintecă dintr-o singură mişcare.

— Azothul.

Pocnetele puştilor fură înlocuite de bubuitul mai puternic al tunetului, de parcă şi zeii trăgeau cu arma şi mureau. Stropi palizi, cât oul de porumbel, ridicau praful.

— O să te bandajez, spuse Silk. Nu cred că eşti rănit mortal. O să te faci bine.

— Nu bine. – Crane scuipă sânge. Apoi zise: – Prefă-te că eşti tatăl meu.

Ploaia care cădea în şuvoaie îi înghiţi ca un val.

— *Sunt* tatăl tău, doctore.

Silk înghesui o zdreanţă vătuită în gaura fierbinte şi pulsândă care era rana lui Crane, apoi o legă cu o fâşie lungă, ruptă din tunica doctorului.

— Caldé. Ia azothul.

Doctorul i-l puse în mână şi muri.

— Bine.

Aplecat deasupra lui, cu fâşia zdrenţuită inutilă în mână, Silk se uita la el cum se stinge, zguduit de spasme, cum îşi dă ochii peste cap; simţi cum îi înţepenesc mâinile şi picioarele, apoi cum i se relaxează şi ştiu că viaţa aluneca din el, că Hierax, marele vultur invizibil, plonja prin ploaia turbată să-i prindă sufletul şi să i-l smulgă din colivia pieptului, că el însuşi, îngenuncheat în noroi, îngenunchea de fapt în substanţa divină a zeilor nevăzuţi. Sub ochii lui, torentul de sânge din rana lui Crane se retrăgea; ploaia o spălase în câteva secunde şi-l albise.

Puse azothul lui Crane la cingătoare şi-şi scoase mătăniile.

— Îţi aduc, doctore, iertarea tuturor zeilor. Adu-ţi aminte vorbele lui Pas, care a spus: *Faceţi voia mea, trăiţi în pace, înmulţiţi-vă şi nu-mi distrugeţi sigiliul. Astfel veţi scăpa de mânia mea.*

Dar sigiliul lui Pas fusese distrus de multe ori; el însuşi adunase fărâmele unuia. Embrioni împrăştiaţi printre resturi de carne putredă. Oare sigiliul lui Pas trebuia preţuit mai mult decât lucrurile pe care fusese menit să le protejeze? (Bubuituri de tunet.) Pas îşi vărsa mânia asupra spiralei.

— *Mergeţi în voie* – (Unde?) – *iar orice rău pe care l-aţi făcut vreodată vi se va ierta...*

Plutitorul se apropia. Vâjâitul suflantelor se auzea mai tare decât răcnetele furtunii.

— O, doctore Crane, fiul meu, află că Pas şi zeii cei mai mici m-au împuternicit să te iert în numele lor. Şi te iert de orice rău şi fărădelege. Le-am alungat. – Silk desenă în aer semnul scăderii cu mătăniile din care se scurgea apa. – Eşti binecuvântat.

Focurile de armă încetaseră. Foarte probabil, căpitanul şi cei doi soldaţi erau morţi. Oare Garda îi va da voie să le aducă iertarea lui Pas înainte de a-l aresta?

— Te rog să ne ierţi pe noi, cei în viaţă. – Silk vorbea cât de repede putea, bolborosind cuvintele cu o viteză pe care profesorii lui de la şcoală n-ar fi aprobat-o niciodată. – Eu şi mulţi alţii pe lângă mine ţi-am greşit de multe ori, doctore, comiţând fărădelegi îngrozitoare împotriva ta. Nu le pune la inimă, ci

începe viaţa care urmează în nevinovăţie, iertând tot răul.

Se auziră trei bubuituri de armă una după alta, în apropiere. Noroiul sări la un braţ de capul lui Crane când arma lătră încă o dată.

Momentul culminant: *În numele tuturor zeilor, eşti iertat pentru totdeauna, doctore Crane. Vorbesc în numele Marelui Pas...* Atât de mulţi erau Cei Nouă, fiecare cu titlul lui. Silk avu senzaţia că niciunul nu mai conta, nici măcar Hierax, deşi el sigur era de faţă acum. *Şi al Intrusului şi al zeilor mai mici.*

Se ridică în picioare.

O siluetă acoperită de noroi, ghemuită pe spatele unui cal mort, îi strigă: *Fugi, Caldé-ul meu,* apoi se întoarse şi trase iarăşi împotriva plutitorului Gărzii care-i ameninţa de deasupra.

Silk ridică mâinile, cu funia care le legase atârnând de o încheietură.

— Mă predau!

Azothul de la cingătoare semăna cu o umflătură de plumb. Şchiopătă înainte cât de repede putu, alunecând în noroi, murdar de ploaie pe faţă.

— Sunt Caldé-ul Silk!

Fulgerul spintecă cerul. Preţ de-o clipă, plutitorul semăna cu un talus cu fildeşi şi ochi mari, holbaţi.

— Dacă trebuie să împuşcaţi pe cineva, împuşcaţi-mă pe mine!

Silueta mânjită cu noroi scăpă puşca şi ridică şi ea mâinile.

Plutitorul se opri; aerul din suflante suflă şi el o ploaie de stropi noroioşi.

— Am fost atacaţi din ambuscadă, Caldé-ul meu. – Silueta plină de noroi vorbea cu vocea căpitanului, ca într-o farsă. – Murim pentru tine şi pentru Viron.

Se deschise o trapă sub turelă. Prin ea ieşi un ofiţer care fu imediat udat de ploaie de sus până jos.

— Ştiu, spuse Silk. Nu te voi uita niciodată.

Încercă să-şi aducă aminte numele căpitanului, dar şi dacă-l aflase vreodată, îi ieşise complet din minte, ca şi acela al soldatului cu faţa maronie, ovală, al cărui tată avusese un lac care secase.

Ofiţerul porni spre ei cu paşi mari, se opri şi-şi scoase sabia cu un gest pompos. Călcâiele adunate, capul drept, salută cu sabia ca pe câmpul de instrucţie, ridicând-o în faţă în poziţie verticală.

— Caldé! Mulţumesc lui Hierax şi tuturor zeilor că am reuşit să

te salvez!

LACUL SOARELUI LUNG

COLECTIA THELΞIEPEIA

„Maytera Mint văzu clar fața zeiței și îi auzi vocea. Până și ea, care cunoștea atât de puține despre lume și ar fi vrut să cunoască și mai puține, știa că amândouă erau mult mai frumoase decât fața și vocea oricărei muritoare. Semănau foarte bine cu ale ei, iar asemănarea devenea tot mai evidentă până când, în cele din urmă, împinsă de venerație și din modestie exagerată, Maytera Mint închise ochii. Fu cel mai mare sacrificiu pe care îl făcuse vreodată, și făcuse cu miile, dintre care cel puțin cinci excepționale.“

Cel mai mare romancier al genului SF, și unul din cei mai buni ai Americii, din oricare gen... o minune, da, un geniu.

—THE WASHINGTON POST BOOK WORLD

EDITURA ALEXANDRIA

ISBN 978-973-88257-3-4

